©Đông Hy

Bạch Ngọc Sách

Ánh dương soi lối

Khâm Điểm Phế Sài

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25: Q.Chương 2 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

https://thuviensach.vn

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

https://thuviensach.vn

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 71: Q.Chương 3 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 92 - Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lại một ngày thứ ba bình thường trong tháng sáu.

Lúc Hứa Liên Nhã tiêm vắc-xin cho mèo của khách xong, bước ra khỏi tòa nhà thì trời đã tối đen, lại một đêm mát lạnh, không khí nặng nề, vẫn còn đó hơi nóng của ban ngày.

Dấu hiệu báo trước con mưa, Hứa Liên Nhã thầm than, quả nhiên còn chưa đến cửa tiểu khu, những giọt mưa lộp độp trút xuống người cô, đầu chóp mũi ngập tràn mùi bụi đất.

Cô xách theo hộp dụng cụ cấp cứu, chạy chậm ra bên ngoài. Cách trạm xe bus một quãng, thoáng thấy một sạp báo bên đường, cô rảo bước vào đó trú mưa.

Chiếc áo trắng ướt hơn nửa, hoa văn áo ngực bên trong thấp thoáng lộ ra, Hứa Liên Nhã nhếch nhác vuốt lấy tóc mái bị ướt, lấy giấy mềm ra bắt đầu lau tay lau mặt. Cô lại đổi tờ khác lau hộp dụng cụ, lúc cầm giấy tìm thùng rác thì mới để ý đằng sau sạp là một người đàn ông.

Điện tử truyền thông phát triển nhanh chóng, báo chí truyền thống cũng dần yếu thế đi, nói là sạp báo, nhưng giống tiệm tạp hóa hơn.

Trên tường và quầy đối diện trưng bày lác đác vài ba tờ báo tạp chí, tường bên trái đặt thuốc lá, đằng sau là tủ lạnh, bên trên treo máy nạp tiền*. Trước quầy hàng đặt một chiếc lò ruột nướng ngoài trời, bên cạnh là một thùng nước khoáng cùng với bánh ngọt được đóng gói sẵn.

https://thuviensach.vn

(*Nguyên văn là 空中充值,là một hình thức nạp tiền vào tài khoản điện thoại gián tiếp, chỉ cần nhập mật mã tài khoản, ngay lập tức sẽ có tin nhắn được gửi đến trung tâm công ty nạp tiền, lúc ấy có thể chỉ định số điện thoại để nạp tiền. Số tiền nạp linh hoạt, chỉ cần trên 1 đồng.)

Ngọn đèn trắng không sáng lắm, dường như tất cả mọi thứ được bao trùm một màu đen, toát lên vẻ cũ kỹ suy tàn nói không nên lời.

Người đàn ông ngồi trong góc chếch một bên Hứa Liên Nhã, ánh mắt vội vã giao nhau, rồi anh ta lại như không có việc gì cúi đầu, chỉ để lại cho cô ấn tượng mặt mũi có vẻ không tệ, để râu.

Người đàn ông đang há miệng ăn cơm, mùi đồ ăn phát ra từ cặp inox giữ nhiệt, hẳn là ăn thịt, hương vị mê người, Hứa Liên Nhã nuốt nước bọt, càng thêm đói bụng.

Nơi đây cách phòng khám thú y của Hứa Liên Nhã hai trạm xe, cô vốn có thể lái xe đi, nhưng trước khi xuất phát lại phát hiện ắc quy không có điện, sạc điện không kịp nên đành phải ngồi xe bus đến đây.

Nhân viên gọi điện đến, hỏi lúc nào cô mới về, để gọi đồ ăn ngoài giúp cô.

Mưa rơi ồn ào quá, Hứa Liên Nhã không khỏi cao giọng, hét lên: “Không mang ô, mấy người ăn trước đi, không cần chờ chị đâu, lát nữa ngớt mưa chị sẽ về.”

Bên kia nói thêm gì đó, rồi cô cúp máy.

Mưa càng lúc càng lớn chẳng kiêng nể gì, giống như sợ người ta không biết bây giờ là mùa hè chẳng bằng, nếu mưa to tiếp như thế này nữa, e là hai xe bên đường phải nối đuôi nhau nhấn còi.

https://thuviensach.vn

Mưa bắn lên mũi giày, Hứa Liên Nhã không khỏi lùi về sau, không ngờ đụng phải tủ lạnh sau lưng, cô sợ làm rơi thứ gì đó bèn vội vã quay đầu lại, may mà không có. Tiện thể cô đưa mắt nhìn vào trong góc kia, liền trông thấy người đàn ông vặn đậy nắp cặp inox, đứng lên.

Hứa Liên Nhã bất ngờ phát hiện, vóc dáng người này không lùn. Sạp báo cao hơn một bậc thềm so với đất phẳng, nhưng cô có thể thấy rõ không phải do bậc thềm mà sinh ra ảo giác. Người đàn ông đó vừa đứng lên, không gian không rộng lắm trong sạp báo bỗng chốc thu nhỏ lại một nửa, không phải vì anh ta cường tráng, mà trái lại, cơ bắp trên cánh tay khiến anh ta cùng lắm chỉ săn chắc mà thôi.

Người đàn ông không thấy cô, vặn mở nắp hồng trà đá, ngẩng đầu tu ừng ực, hồng trà cùng màu với cổ, hầu kết chuyển động lên xuống. Xuống chút nữa, một chiếc nút bình an* dán trên cổ áo màu đen, đèn chiếu vào, từ góc độ của cô thì không nhìn ra màu gốc của nó.

(*Hình minh họa, http://kqs.tfjiaoyou.com/Upfiles/ProPic/2015-4/2015420147257626.jpg)

Người đàn ông đặt bình trà xuống, Hứa Liên Nhã dời mắt, xoay xoay hạt châu phật trên cổ tay.

Đằng sau vang lên tiếng sột soạt, Hứa Liên Nhã cảm giác không khí bức bách, bèn quay đầu lại.

Người đàn ông chen ra từ khe hở giữa tủ lạnh và quầy hàng, đặt một chiếc ghế nhựa xuống bên chân cô, “Ngồi nghỉ tạm đi, xem ra chưa tạnh mưa ngay được đâu.”

Giọng phúc hậu, cũng không có áp lực, cảm giác gần giống với bề ngoài.

“Cám ơn.” Hứa Liên Nhã cười, từ khi đi ra khỏi nhà vị khách kia gần như luôn đứng, mắt cá chân sớm đã mỏi nhừ.

https://thuviensach.vn

Cô đặt hộp thuốc lên đùi, theo bản năng xoa xoa mắt cá chân.

“Bác sĩ à?” Bất chợt người đàn ông hỏi.

Kề cận nhau, nhưng Hứa Liên Nhã đã không còn ngửi thấy mùi thức ăn ban nãy nữa, cô phát hiện anh ta đeo túi đeo hông.

Hứa Liên Nhã nói: “Bác sĩ thú y.”

“Còn có thể phục vụ tận nhà sao?”

“Ừ.” Cô đói lắm rồi, nên chỉ đáp miễn cưỡng.

Người đàn ông cười hừ một tiếng, gật đầu, thấy cô không muốn tiếp chuyện bèn về lại trong góc ngồi.

Ánh mắt Hứa Liên Nhã nhìn theo bóng lưng rộng đang dần rời đi, giữa chừng lại dừng trên chiếc lò nướng.

“Một xiên ruột nướng bao nhiêu tiền?” Hứa Liên Nhã hỏi.

“Một đồng.”“Còn nước?”

“Hai đồng.”

Cô lại nhìn mấy gói bánh nhãn hiệu không quen thuộc, không hỏi nữa, “Tôi lấy một chai nước.”

Lập tức Hứa Liên Nhã rút mấy tờ tiền ra, là số tiến vừa nãy được trả, cô rút ra một tờ năm mươi.

Người đàn ông lại nghiêng người lách ra ngoài, cúi đầu thối tiền lẻ cho cô. Cô nhìn chăm chú, móng tay ngón cái vuông vắn mạnh mẽ, ngón tay vừa dài lại thô, khớp xương rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cất kĩ tiền thối, người đàn ông đứng chặn thùng nước, cô chỉ có thể nhờ anh ta lấy giùm một chai.

Sắc đêm dần đậm, người đi đường rất thưa thớt, có chăng cũng là bung ô vội vàng đi, có lẽ Hứa Liên Nhã là khách hàng duy nhất trong đêm nay của sạp báo.

Đã hơn chín giờ, Hứa Liên Nhã bị muỗi đốt, khó tránh buồn bực.

Sau quầy lại truyền đến tiếng động nghe như tiếng thùng giấy di chuyển, cô quay đầu lại nhìn, nhưng người đàn ông đã cúi người, không thấy rõ bóng, chỉ nghe thấy giọng đứt quãng, có lẽ đang nghe điện thoại.

"Để ở đâu? Thùng nào…. À, để tôi tìm xem." Dừng một lúc, "Được rồi, tôi tìm thấy rồi, lát nữa về."

Người đàn ông toan đứng lên, Hứa Liên Nhã bèn vội vàng nhìn ra ngoài, trong đêm mưa dường như vạn vật đều trở nên ẩm ướt bẩn thỉu.

Quả nhiên người đàn ông lại đứng bên cạnh cô, giũ bật chiếc ô ca rô màu xanh thẫm, lung ô xòe ra mới hay nan bị gãy, ô lệch về một phía, nhưng đủ sức đối phó với trời mưa.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, nhíu mày như có như không, giống như vì tìm được ô mà vui mừng, nói: "Tôi muốn đóng sạp, nếu không để ý thì cô cứ cầm đi."

Hứa Liên Nhã cầm hộp dụng cụ đứng lên, luân phiên nhìn người đàn ông và chiếc ô, do dự nói: "Vậy còn anh?"

"Tôi ở gần đây, đi vài bước là đến, không cần dùng."

Thấy Hứa Liên Nhã không từ chối, anh ta bật cười, để lộ hàm răng trắng bóng. Lúc này Hứa Liên Nhã mới phát hiện, anh ta cao hơn cô nửa đầu, hẳn

https://thuviensach.vn

là một mét tám. Cách rất gần, Hứa Liên Nhã bổ sung thêm kết luận thoáng qua ban nãy: Dáng vẻ người đàn ông này thật đúng là khá, hơn nữa lúc cười, có bộ râu đó vừa vô lại vừa gợi cảm.

Cô cám ơn nhận lấy ô: “Mai tôi lại đến trả cho anh.”

“Không cần phiền phức, dù sao cũng không biết ai ném lại đây.”

Người đàn ông không để ý đến cô nữa, dọn mấy chiếc thùng đặt ở ngoài vào trong, bắp thịt trên tay kéo căng, đường nét càng rõ ràng.

Hứa Liên Nhã hòa vào cơn mưa, đi hơn mười mét thì quay đầu lại, người đàn ông đã bắt đầu dọn tủ lạnh.

—

Ngày mưa không dễ bắt taxi, cô đành đứng chờ xe bus.

Ghế ngồi ở trạm xe bus cũng ẩm ướt, chỉ có một mình cô ở đấy, Hứa Liên Nhã thu ô về đứng đó.

Sự thật chứng minh, xe bus vào ngày mưa cũng không dễ đợi gì.

Hứa Liên Nhã ôm cánh tay, thỉnh thoảng lại đưa tay xuống chân đuổi muỗi.

Có một chuyến xe bus đến, nhưng không phải của cô, có mấy người xuống xe, vội vã bước đi.

Bỗng bên thùng rác đặt ở trạm xe bus xuất hiện một bóng người. Quần áo sẫm màu, lưng đeo túi sợi dệt PE hoa văn màu xanh, đang lục lọi tìm kiếm gì đó trong thùng rác, bắt mắt nhất là gậy chống mà người đang dựa vào, và chỉ còn lại một chân bên gậy chống.

https://thuviensach.vn

Dường như người nhặt rác không tìm được thứ gì tốt, bèn rời khỏi thùng rác, tùy tiện ngồi xuống băng ghế, cán gậy đập vào ghế inox phát ra tiếng lanh lảnh.

Có lẽ cảm thấy Hứa Liên Nhã nhìn chăm chú, bỗng người nhặt rác xoay đầu lại. Đó hẳn là một người đàn ông bước vào tuổi trung niên, với một người nhặt rác mà nói, trang phục của ông ta có thể tính là sạch sẽ. Nụ cười của ông ta không có ý xấu, Hứa Liên Nhã không để ý, tầm mắt dời sang hướng xe bus rời đi.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng xe bus cũng chậm chạp đi đến.

Lúc Hứa Liên Nhã thu ô ở cửa thì nghe thấy giọng nói hơi quen tai.

“Trời mưa mà còn ra đây tăng ca à?”

Nhân lúc cửa xe chưa đóng, Hứa Liên Nhã quay đầu lại.

Chính là người đàn ông ở sạp báo ban nãy, mà đối tượng hiển nhiên là người nhặt rác kia, người sau khoát tay với anh, dường như nói “anh đúng là biết chế giễu người khác”.

Cửa xe đóng lại, mưa lất phất rơi trên cửa kính, trong trạm xe bus chỉ còn lại một tấm biển quảng cáo sáng ngời, cùng hai bóng đen, một cao một thấp.Bầu trời quang đãng trong ngày tiếp theo khiến người ta phải nheo mắt. Nhân lúc rảnh rỗi, Hứa Liên Nhã mượn xe máy điện của nhân viên chạy đến sạp báo.

Lúc này đã đổi người, ngồi sau quầy là một dì luống tuổi, tuổi tác ngang tầm mẹ của người đàn ông tối qua, nhưng nhìn mặt mũi lại không giống nhau.

Trên mặt người phụ nữ trung niên được một tầng mây mù che phủ, mệt mỏi quan sát Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

Như thùng thuốc súng không giấu được người khác, Hứa Liên Nhã dứt khoát hỏi xem người đàn ông trong sạp tối qua vì sao không ở đây.

“Cô tìm cậu ta làm gì?” Cơn bực mình của người phụ nữ không phải nhằm vào cô, mà là như ứ đọng đã lâu nay cuối cùng đã tìm được người để phát tiết.

“Có chút việc,” Hứa Liên Nhã đã quá quen với những vị khách tính tình hung bạo, cũng không để bụng, “Vậy dì có biết khi nào anh ta có thể đến không?”

“Không biết,” Người phụ nữ không khách khí, “Cô có việc thì trực tiếp tìm cậu ta không tốt hơn sao?”

“…”

Hứa Liên Nhã không dây dưa với dì ta nữa, rút từ trong ví ra một trăm đồng, chỉ vào máy treo trên tủ lạnh, “Nạp tiền điện thoại.”

“Ờ.” Người phụ nữ cào mấy sợi tóc bạc rồi xoay người, lông mày bằng phẳng, “Số.”

Hứa Liên Nhã đọc số tài khoản, đợi lúc cô bấm nút nhập tiền trên điện thoại xong, nhận được tin nhắn mới đưa tiền cho dì ta.

Người phụ nữ vừa nhìn mặt trời phản chiếu trên vũng nước vừa nói: “Tối nay trời mưa rơi cô đến đây đi.”

“Hả?”

Người phụ nữ ném cho cô một ánh mắt, “Đặc biệt trong những ngày mưa dầm ấy, mưa rơi để cô đau nhức xương cốt là tốt nhất.” Nửa câu sau dì ta gần như nghiến răng mà nói.

“…”

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã biết hỏi thêm chỉ tổ tốn thời gian nên nói cám ơn, ma xui quỷ khiến thế nào mà cầm theo ô quay về.

***

Trở lại tiệm, Hứa Liên Nhã lại liên lạc với cửa hàng sửa xe để sạc điện.

Hai bên trái phải của tiệm cô theo thứ tự là tiệm làm đẹp giảm béo và tiệm rèm cửa, một dãy cửa tiệm mặt tiền hai tầng này nằm đối diện siêu thị ba tầng, sau lưng là tiểu khu, đoạn đường này được xem là rất náo nhiệt.

Hứa Liên Nhã cầm ô đi lên tầng hai, đang định sửa xe lại lần nữa thì chợt điện thoại vang lên.

Một dãy số xa lạ, cô bắt máy mà không nghi ngờ gì, vốn tưởng là bên tư vấn, không ngờ lại là người trong cửa hàng sửa xe, làm việc nhanh thật đấy.

Là giọng nam, không biết có phải do ảnh hưởng của dòng điện ở tiệm làm đẹp hay không, mà nghe rất có sức hút. Sau khi tự giới thiệu, đối phương hỏi cô đang dừng xe ở đâu.

Hứa Liên Nhã hỏi: “Anh đến bây giờ luôn à?”

Người đàn ông nói: “Chỉ cách một con đường.”

Hứa Liên Nhã tiện tay đặt ô lên bàn, liếc mắt ra ngoài cửa sổ, “Ở ngay đối diện siêu thị Người Người Vui, dừng ngay bên đường, một chiếc Chevrolet màu đỏ.”

Người đàn ông đáp được, rồi cô cúp máy.

Hứa Liên Nhã mặc bờ lu trắng đi, để lộ chiếc quần đùi màu xanh biếc cùng đôi chân trắng nõn. Cô thường xuyên phải chạy lên chạy xuống, ôm chó mèo bị thương hay xách thuốc, bận rộn đến mức cả nửa ngày chỉ có thể đứng, theo thói quen mặc quần đùi với giày đế bằng, tiện cho công việc.

https://thuviensach.vn

Vẫn mới là buổi sáng, vừa bước ra khỏi phòng, từng luồng hơi nóng như ôm lấy cô. Cô không khỏi nhíu mày, đi đến dưới bóng râm.

Một chiếc bán tải màu trắng từ từ đến gần, bóng tán cây che đi kính chắn gió, cô không thấy rõ tài xế, chỉ thấy cửa sổ xe đang mở.

Có lẽ là đây rồi. Hứa Liên Nhã từ khe hở giữa xe đi ra ngoài vẫy tay, quả nhiên chiếc bán tải dừng lại bên cạnh cô, màu sắc cũ kĩ, thân xe còn có mấy vết loang lổ.

Hứa Liên Nhã thoáng xoay người, người nọ cũng thò người ra từ bên ghế lái. Lúc thấy rõ mặt đối phương, hai người lặng đi một lúc.

Hứa Liên Nhã than: “Là anh à…”

“Đúng thế, là tôi.” Người đàn ông ở sạp báo cười.

Hứa Liên Nhã ngạc nhiên như trước, “Đến sửa xe?”

“Đúng thế, đến sửa xe.” Người đàn ông như tìm được niềm vui từ trong những câu hỏi dồn dập của cô, dùng cấu trúc giống hệt để trả lời.

“Ồ.” Hứa Liên Nhã cắn môi.

Người đàn ông quay lại đề tài, “Xe của cô đâu?”

Hứa Liên Nhã cũng thu lại vẻ lơ mơ, xoay người rảo bước, để anh thấy chiếc xe ở sau, “Ở đây.”

Nhìn một cái, một màu đỏ rực đập vào mắt. Chiếc bán tải ước tính khoảng trống rồi dừng bên cạnh, đầu đối đầu. Người đàn ông bước xuống xe, mặc chiếc áo tay ngắn màu đen, dưới chiếc quần quân đội màu xanh biếc để lộ cặp giò đầy lông.

“Không nổ hả?” Người đàn ông xác nhận lại với cô.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng.

Người đàn ông ra hiệu nói: “Bật công tắc nắp xe đi.”

Hứa Liên Nhã nghe lời chui đầu vào xe, người đàn ông cũng lấy dụng cụ từ ghế ngồi đằng sau ra, dựng nắp xe bán tải lên. Sau khi cô ra ngoài liền khoanh tay nhìn anh ta, người đàn ông lấy dụng cụ ra đo ắc quy, nói: “Ắc quy không có điện.”

Hứa Liên Nhã co lại, “Hôm trước nạp một lần rồi, giờ thì chưa, xem ra bị hỏng rồi.”

Người đàn ông vẫn giữ tư thế xoay người, ném cho cô ánh mắt giống như “bị hỏng sao không thay mới luôn đi”.

Hứa Liên Nhã hỏi: “Vậy các anh có thay nó được chứ?”

“Đương nhiên có.”

“Lát nữa tôi đi thay với anh.”

“Được.”

Tuy không trông thấy rõ, nhưng Hứa Liên Nhã vẫn cảm giác được người đàn ông đó đang nở nụ cười. Nụ cười lén lút này, khiến trong lòng Hứa Liên Nhã khẽ động, tựa như gió xuân xua lá liễu lướt qua da mặt.

Ánh sáng ban ngày sáng hơn so với ánh đèn trong sạp báo, dáng vẻ cúi người lúc này của người đàn ông đó lại khiến Hứa Liên Nhã nhớ đến lúc anh ta dọn thùng giấy, cánh tay ấy phơi bày ra cảm giác mạnh mẽ, nay lại càng thêm rõ ràng.

Cũng vì cúi người, ranh giới cơ thể đập thẳng vào mắt cô, thậm chí cô có thể trông thấy hình dáng thắt lưng phía sau của anh ta, chợt Hứa Liên Nhã phát hiện tỉ lệ của anh cũng không tệ lắm.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay anh không cần phải đến sạp báo à?”

Xung quanh đều là tiếng nổ máy của ô tô, thỉnh thoảng lại có tiếng lá cây xào xạc, cùng lời qua tiếng lại của người đi đường tạo thành nhạc nền. Câu hỏi của Hứa Liên Nhã thay vì phá vỡ sự im lặng, lại như được sinh ra từ im lặng hơn.

Có lẽ người đàn ông cũng không lường trước được đề tài này, hơi dừng lại một lúc rồi mới nói: “Tôi chỉ giúp người ta trông hộ một ngày thôi.”

Hứa Liên Nhã gật đầu như cân nhắc gì đó.

Hạt nút bình an rơi ra từ cổ áo anh ta, để lộ màu xanh nhạt nguyên gốc.

“Cô thì sao?” Người đàn ông ngẩng đầu, “Không cần đi làm sao? Hôm nay là thứ tư mà.”

Vừa lúc ánh mắt người đàn ông nhìn cửa tiệm thú y phía sau cô, trên biển hiệu nền xanh có viết mấy con chữ màu trắng: Bệnh viện thú y Vui Khỏe.

“Bà chủ?”

Hứa Liên Nhã sửng sốt, người đàn ông chỉ cười, không giải thích, Hứa Liên Nhã cũng chỉ “ừm” một tiếng.

Nối dây xong, người đàn ông tháo găng tay ra nhét vào túi quần, nhảy vào con bán tải bắt đầu đạp chân ga.

Mắt Hứa Liên Nhã dõi theo dây điện nối ắc quy xe cô với buồng lái xe bán tải, so với ô tô con bình thường thì xe bán tải cao hơn, người đàn ông nhìn thẳng phía trước, cô có thể trông thấy rõ một bên mặt của anh ta, cuối cùng cũng biết cái ấn tượng dáng vẻ anh ta rất không tệ trong lần đầu tiên là từ đâu mà đến.

https://thuviensach.vn

Lấy trung tâm gương mặt làm điểm chính mà nói, mũi người đàn ông này cao mà cân đối, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nắm được toàn bộ cảm giác lập thể trong tay.

“Được rồi,” Người đàn ông tắt máy bước ra, một lần nữa đeo găng tay vào gỡ phích cắm ra, “Cô thử chạy máy xem.”

Hứa Liên Nhã ngồi lại vào ghế lái, vặn chìa khóa, đồng hồ đo sáng lên, động cơ bắt đầu nổ.

“Khá hơn rồi chứ?” Người đàn ông đi đến bên cửa xe, vịnh lấy nóc xe xác nhận lại. Chỉ mới một lát như thế thôi nhưng trên trán anh ta đã lấm tấm mồ hôi, mơ hồ phản chiếu ánh sáng.

“Đến cửa hàng sửa xe đi, anh dẫn đường.”

Người đàn ông nói địa chỉ của tiệm, nằm cách nơi này chỉ hai giao lộ.

Đứng cách anh rất gần, Hứa Liên Nhã khá ngại khi nhìn thẳng vào người ta, bèn vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Có lẽ người đàn ông này đã bắt được chút tâm tư này của cô, nghiêng người cười nhạt một tiếng, điều này khiến Hứa Liên Nhã vừa khốn đốn lại có chút tức giận. Nhưng chỉ mới nhìn sang, cô liền rơi vào thế hạ phong.

Bỗng Hứa Liên Nhã mở miệng như muốn xoay chuyển tình thế, nhưng phí công.

“Ô của anh tôi để ở nhà rồi, hôm khác lại trả anh.”

Trước khi lên xe người đàn ông nhìn cô một cái, cười nói: “Tùy.”

Chiếc bán tải chạy trước cô, Hứa Liên Nhã đi theo sau, xuyên qua kính chắn gió và cửa sau của xe bán tải, cô chỉ có thể miễn cưỡng trông thấy

https://thuviensach.vn

hình dáng đầu trong buồng lái. Cô sực nhớ là mình còn chưa biết tên anh ta, nhưng cũng không có lí do nào để biết cả, hoặc phải nói là không có cơ hội.

Chưa phải giờ ca điểm, xe cộ trên đường không nhiều lắm, rất nhanh đã trông thấy cột đèn giao thông ở phía trước. Làn bên cạnh không có xe nào qua lại, Hứa Liên Nhã ddaxp chân ga, vọt đến bên trai chiếc bán tải, từ từ dừng song song với nó.

Cánh tay người đàn ông miễn cưỡng gác trên bệ cửa, dường như hơi nhìn sang bên này, Hứa Liên Nhã cũng "lơ đãng" quay đầu sang, mới thoáng trông thấy động tác của anh. Cô vuốt những sợi tóc thừa ra sau tai, mắt lại nhìn về phía trước, bả vai hơi chùng xuống.

Radio đang phát một bài hát liên quan đến mưa, khiến người ta cảm giác thanh thản hơn rất nhiều. Cô đếm thầm trong bụng, đếm đến gần năm mươi, đèn lại chuyển tín hiệu.

Xe bán tải cùng Chevrolet một trước một sau rẽ vào làn xe hơi lên dốc dưới lùm cây, cửa hàng sửa xe nằm ở bên ngoài cửa hông của một tiểu khu. Bốn garage trước cửa hàng đã đầy ních, chiếc bán tải trực tiếp đậu ở khu đất trống phía trước, khi Hứa Liên Nhã chần chừ không biết nên dừng ở đâu thì một công nhân mặc áo xanh đậm ngắn tay đã chạy đến.

Sau khi cô hạ cửa xe xuống nói rõ tình hình, đối phương nói cô có thể đậu xe ở đây, để anh ta đậu giúp cô.

Hứa Liên Nhã nghe theo, sau khi xuống xe liền nghe thấy một giọng nam trong cửa hàng đang gọi to:

"A Dương."

Nương giọng nói nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông độ trung niên có dáng vẻ của ông chủ đang chống nạnh nhíu mày, hất cằm về phía chiếc bán tải.

https://thuviensach.vn

“Tới đây.” Đáp lại là người đàn ông ở sạp báo đó.

Hứa Liên Nhã âm thầm nhẩm tên anh, cân nhắc cụ thể là chữ “dương” nào.

A Dương đi qua cạnh cô, ý bảo cô cùng đi, “Cô cứ vào cửa hàng ngồi đi đã.”

Trong garage là phòng khách, một vách tường thủy tinh đã ngăn cách với hai gian rửa xe, hai bên trái phải cánh cửa là chỗ sửa xe cùng với nơi rửa xe.

Hứa Liên Nhã cố chịu đựng mùi dầu máy đi vào phòng trong, trong căn phòng rộng hai mươi mét vuông lắp mấy kệ đồ nội thất lên tường, bên trên đặt đầy dầu máy, sáp xe, cần gạt nước các loại. Không có cửa sổ, ánh đèn và ánh sáng xuyên qua cửa thủy tinh làm căn phòng không có vẻ chật hẹp gì mấy. Cô ngồi xuống bên bàn. Có người trong cửa hàng đi ra rót nước cho cô.

Cốc nước còn chưa nguội thì người thợ vừa nãy giúp cô đậu xe đi vào, hỏi cô muốn đổi ắc quy loại nào.

Hứa Liên Nhã không khỏi có chút mất hứng, đặt cốc nhựa xuống hỏi: “Có hãng ắc quy cũ của tôi không?”

“Có, để tôi lấy cho cô xem. Cô chờ một chút.” Người thợ đáp rất thẳng thắn, đi sang gian sửa xe ở bên ngoài, một lát sau ôm vào đây một bình điện.

Hứa Liên Nhã nhìn mấy lần, nhìn có vẻ không khác loại cũ của cô lắm, bèn hỏi bao nhiêu tiền.

“Bốn trăm.”

https://thuviensach.vn

Cũng không khác với dự liệu của cô, cô gật đầu nói: “Đổi đi.”

Ngồi không cũng chẳng có gì hay, Hứa Liên Nhã đi thẳng ra ngoài. A Dương từ trong gara đi ra, lúc ngang qua người thợ đổi ắc quy thì thầm thì vài tiếng, rồi sau đó cười cười rời đi.

Đầu xe máy đậu dưới bóng râm tòa nhà, đuôi xe phơi dưới nắng mặt trời, A Dương nối mạch điện cho ắc quy như hồi nãy, cúi người trước đầu xe, đưa lưng về phía cô, chiếc quần dài kéo căng, để lộ đường nét tròn tròn.

Bất giác tai Hứa Liên Nhã đỏ bừng lên, rảo nhanh bước đến cạnh anh ta, khoanh tay nhìn.

A Dương ngẩng đầu lên nhìn cô, nét mặt không có gì khác thường, anh nghiêng đầu lau mồ hôi trên trán vào tay áo.

“Đứng ngoài này không nóng à?” Đột nhiên anh hỏi.

“Không nóng.”

“Sắp xong rồi, đợi một lát.”

“Ừ.” Hứa Liên Nhã dùng tay phẩy phẩy tạo gió.

Công suất làm việc của người đàn ông quả nhiên khá hiệu quả, không bao lâu sau đã đổi được bình mới, thử một hồi thì không có vấn đề gì. Hứa Liên Nhã thấy góc đậu xe có vẻ khó, chếch đằng sau là chiếc bán tải kia, lùi xe không dễ, bèn nói: “Nhân tiện anh giúp tôi lùi xe đi, tôi đi trả tiền.”

“Không thành vấn đề.” Anh thoải mái cười.

Hứa Liên Nhã đi vào trong phòng sửa xe, đi chưa được mấy bước thì nghe thấy tiếng, bèn quay đầu lại. Không biết ông chủ đã xuất hiện từ lúc nào, A Dương vừa lùi xe vừa nói chuyện thông qua cửa kính với ông ta.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hơi không yên tâm, đi vài bước lại quay đầu lại, dừng bước chân….

“Ối, xe của tôi….”

Chiếc Chevrolet sượt qua đuôi xe chiếc bán tải.

***

A Dương ngồi xổm trước đuôi xe, Hứa Liên Nhã và ông chủ cúi người đứng sau anh ta, ba người đều thấy một vết cắt thật dài, lớp sơn lót đã bị cà xước, để lộ ra khung sắt.

Ông chủ đập một phát lên gáy A Dương, mắng: “Đã bảo phải cẩn thận.”

A Dương lảo đảo lẩm bẩm một tiếng như đang nén giận, “còn không phải vì chú nói chuyện với tôi à”.

Ông chủ cười xòa với Hứa Liên Nhã: “Chúng tôi sẽ sơn lại giúp cô, miễn phí, cô thấy sao?”

Hứa Liên Nhã gật đầu, “Được, bao giờ thì có thể sơn?”

“Tùy thời gian của cô, nếu bây giờ rảnh, thời tiết cũng tốt thì có thể làm ngay, nhưng đến mai mới lấy xe được.”

A Dương vịn đầu gối đứng lên, Hứa Liên Nhã nhìn anh một cái, rồi nói với ông chủ: “Vậy giờ chú ghi biên lai cho tôi đi.”

Sau khi chủ cửa hàng rời đi, Hứa Liên Nhã chế giễu: “Úng nước à.”

Có lẽ biết cô không tức giận mấy, A Dương nhìn cô cười: “Đúng thế, khổ sở lắm.”

https://thuviensach.vn

Anh ta để râu khá gọn, nước da ngăm đen, nhìn không ra tuổi, bất chấp da mặt mà bật cười, ngược lại lại có chút rung động.

Đã viết xong biên lai sơn sửa xe, không nhiều không ít vừa vặn bốn trăm.

“Trừ vào tiền lương của cậu.” Ông chủ chỉ vào A Dương nói, rồi sau đó đổi gương mặt tươi cười đưa cho Hứa Liên Nhã.

A Dương hừ một tiếng, nhíu mày, không nhìn ra dáng vẻ lo âu thật sự, kín đáo đưa mắt nhìn Hứa Liên Nhã một cái, “Hôm nay làm không công rồi…”

Hứa Liên Nhã cong khóe môi, ông chủ thay cô mắng một câu…

“Đáng đời cậu!”

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trời tháng sáu thích chọc giận người khác, mấy ngày liền trời đều đổ mưa, mãi mà Hứa Liên Nhã chưa có cơ hội đến cửa hàng sửa xe.

Sáng hôm nay trời trong, tờ mờ sáng Hứa Liên Nhã đã dắt chó ra ngoài đi dạo.

Con chó lông vàng này tên Tước gia, Hà Tân đi công tác, gửi nuôi ở nhà cô. Hứa Liên Nhã còn nuôi một con mèo, trước khi ra cửa nói mấy câu với nó, nó liền ôm chặt chân thành hình tam giác nhìn cô chăm chú.

Hà Tân là con trai của bố dượng Hứa Liên Nhã với vợ trước của ông ấy, luôn sống với mẹ mình, vốn không qua lại nhiều gì với Hứa Liên Nhã. Chỉ là do vừa tốt nghiệp Hứa Liên Nhã liền mở cửa tiệm, nên bố dượng mới nhờ Hà Tân làm việc nhiều năm ở đây chăm sóc em gái, bố mẹ Hà Tân ly hôn trong hòa bình, hai bên đều đã lập gia đình yên ổn, Hà Tân chỉ làm bạn bình thường với Hứa Liên Nhã, có thể giúp được thì giúp.

Lại đúng lúc bạn gái cũ dứt khoát bỏ lại chú chó lông vàng rời đi, mà Hà Tân phải đi công tác nên Hứa Liên Nhã chăm sóc chó giúp anh, dần dà hai người mới thân nhau hơn.

Cơn mưa đã qua, mới sáng sớm nên xe thưa thớt, mùi khói bụi cũng không nồng nặc.

Hứa Liên Nhã đi đến công viên, thỉnh thoảng lại có người chạy bộ đầm đìa mồ hôi chạy ngang qua, Tước gia hưng phấn đuổi theo nhưng đều bị Hứa Liên Nhã giữ chặt, nó chỉ có thể dừng lại ngửi đông ngửi tây.

https://thuviensach.vn

Đi dạo khoảng một km, thì bỗng chạm mặt một người đàn ông để trần nửa thân trên đang đi đến

Quanh tiểu khu vách tường xanh um vào lúc này chỉ có hai người một chó, hai người không tránh khỏi xem xét đối phương vài lần.

Cả người người đàn ông đều đẫm mồ hôi, đầu tóc mặt mày lại càng đen bóng hơn, nước da thuần một màu lúa mì, như bông lúa sau cơn mưa thấp thoáng giọt sương. Vì không có thứ che đậy, nên dễ dàng trông thấy nút bình an màu xanh nhạt dắt giữa xương quai xanh.

Hứa Liên Nhã không cầm nổi lòng gọi một tiếng.

Người đàn ông cũng nhận ra cô, dừng lại cười nói: "Chào buổi sáng."

Dứt lời, giũ chiếc áo vốn bị vò lại trong tay ra, nhanh chóng mặc lên người. Anh giang rộng hai tay kéo áo xuống, cánh tay và cơ bụng chuyển động gợi nên cảm giác năng động khó nói.

Đó là chiếc áo may ô màu đen ướt đẫm, cơ bụng sáu múi liền được che đi, chỉ để lại cảm giác vừa trơn lại vừa cứng. Áo ướt dính lên người xem ra không dễ chịu gì, anh đưa tay kéo, đáng tiếc vẫn cứ bị dính.

"Chào buổi sáng." Hứa Liên Nhã dời tầm mắt sang chỗ khác, lại không tránh khỏi mùi mồ hôi trên người anh lại, tuyên bố sự có mặt của chủ nhân. Mùi không thơm, nhưng cũng không khiến người ta phản cảm.

A Dương nhìn bên chân nàng, Tước gia cũng phối hợp nhìn lại.

"Dắt chó đi dạo."

Hứa Liên Nhã mặc quần đùi xám, để lộ đôi chân thon dài trơn bóng, không biết từ lúc nào Tước gia đã quanh quẩn bên cô mấy vòng, khiến dây

https://thuviensach.vn

thừng màu đỏ trói lấy chân cô. Hứa Liên Nhã vội vàng tháo móc ra, cuộn dây thừng lại.

Hứa Liên Nhã nhớ đến bắp chân rắn chắc của anh, bèn hỏi: "Thường xuyên chạy bộ?"

"Không mưa là chạy."

Hứa Liên Nhã nói từ đáy lòng: "Thót quen tốt."

A Dương ngồi xổm xuống, chỉ vào Tước gia: "Để người khác sờ được không?"

"Cẩn thận cắn anh."

Một câu nói mát lại khiến anh ta ngẩng đầu, khóe miệng dắt theo nụ cười, giống như nói: còn lâu tôi mới mắc bẫy. Anh gãi đầu Tước gia, Tước gia vẫy đuôi như mời gợi yêu chiều, định bám vào anh ta đứng lên.

"Tôi là người tốt, cắn tôi làm gì." Anh gãi càng lúc càng hăng, Tước gia cũng niềm nở hơn, chân trước nhoài lên đầu gối anh, hít mũi ngửi ngửi.

Hứa Liên Nhã và anh chỉ cách một con chó, đứng dựa khá gần nhau, đôi chân trần của cô nằm trong phạm vi tầm nhìn của anh ta, tuy không biết anh ta đặt mắt nhìn ở đâu, nhưng cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhìn trộm khiến người ta phát hoảng.

A Dương ngẩng đầu lên nói: "Nhìn đi, nó cũng thừa nhận đấy."

Tóc anh ta ướt sũng, hai má đỏ ửng lên vì vận động, mảng đen mảng đỏ, ngồi xổm như một con gấu vụng về.

"Tước gia, phải cẩn thận." Tước gia sủa vài tiếng, Hứa Liên Nhã nói: "Vậy anh thử để nó nói anh tốt chỗ nào xem?"

https://thuviensach.vn

Nói xong mới thấy mập mờ, Hứa Liên Nhã không khỏi xoay hạt châu phật trên cổ tay.

Có lẽ cũng cảm nhận thấy, A Dương ngước mắt nhìn cô, tóc cô miễn cưỡng che đi hai tai, đuôi tóc uốn xoăn, hơi ngả vàng, thoạt nhìn cực kỳ mềm mại.

A Dương chậm rãi đứng lên, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi cô, nói: "Tôi tốt thế nào, không tin cô cứ hỏi nó."

Có lẽ Tước gia cảm thấy bị ghét bỏ, bất mãn sủa hai tiếng, vừa đúng lúc tiếp lời của anh.

A Dương như cười như không, nói: "Nghe thấy chưa?"

Cô dám xuất chiêu, anh dám tiếp, bắc cầu nối ăn ý một cách tự nhiên, trong lòng hai người có chút tinh tế, như lúc hiệp khách so chiêu mơ hồ chạm vào nội tình của đối phương, dù trong lòng có xác định rõ hay không, cũng có đó chút kích động khi gặp kì phùng địch thủ.

Lúc này đổi thành cô ngưỡng mộ anh ta, nói: "Tốt chẳng thấy đâu, nhưng trơ tráo thì rõ mồn một."

A Dương để râu, trên mặt không có nếp nhăn, Hứa Liên Nhã không đoán được tuổi thật của anh ta, chỉ là cái vẻ vô lại trời sinh hoàn mỹ này, trái lại có vẻ nhiều tuổi.

A Dương lơ đãng, "Tôi phải về đây, cô còn muốn đi dạo nữa không?"

Hứa Liên Nhã như tiêm vaccine nhìn Tước gia một cái: "Dạo xong rồi, đang trên đường hồi phủ."

Không biết có phải Tước gia ngh hiểu không, mà không phục lại sủa một tiếng.

https://thuviensach.vn

A Dương nói: "Hình như nó có ý kiến đấy."

"Đi đâu mà chẳng phải là dạo."

Trong nụ cười của A Dương tràn ngập ý sâu xa, cũng không vạch trần cô.

Trong thành phố có nhiều người đến từ nơi khác, bình thường mới đầu sẽ hỏi quê của đối phương.

"Ở Quảng Tây à?" Thấy Hứa Liên Nhã nói, mắt A Dương sáng rực lên.

"Nam Ninh."

"Chưa nghe qua."

Hứa Liên Nhã cười, "Quế Lâm thì sao?"

Anh ta cũng cười, "Chỗ này đương nhiên biết, non nước Quế Lâm giáp thiên hạ."

"Anh thì sao, quê ở đâu?" Hứa Liên Nhã không nghe ra khẩu âm của anh ta.

"Tôi ấy à," A Dương nhíu mày, như cân nhắc kĩ câu hỏi này, "Phổ Nhĩ Vân Nam."

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Gần bên Myanmar rồi."

Ánh mắt A Dương như tìm kiếm, "Cô cũng biết à, người bình thường sẽ chỉ nghĩ đến trà Phổ Nhĩ* thôi."

(*Thành phố Phổ Nhĩ nằm phía tây tỉnh Vân Nam, giáp với Myanmar. Nơi đây nổi tiếng về sản xuất loại trà Phổ Nhĩ.)

Hứa Liên Nhã cười cười cho có.

https://thuviensach.vn

Giữa hai người họ vẫn giữ khoảng cách một mét, thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã không cẩn thận đi qua, anh ta sẽ bước sang bên không để lại dấu vết. Chân anh ta dài, hắn có thể đi rất nhanh, nhưng dọc đường, Hứa Liên Nhã lại sóng vai không hề tốn sức.

Con người này, vô lại nhưng không thất lễ, khiến cô mê mẩn lại tán thưởng.

Đoạn đường một km rất nhanh đi hết, cửa tiệm của Hứa Liên Nhã cách phía trước không xa. Đi lại một lúc, xe cộ trên đường đã dần tấp nập, âm thanh động cơ gầm vang, thỉnh thoảng lại có cảnh dân văn phòng vội vội vàng vàng cầm theo bữa sáng chạy đến trạm xe bus, hoặc là những người già đẩy xe đồ ăn nhỏ cút kít đi ngang qua.

Xung quanh tràn đầy âm thanh của nhựa sống, ấy lại chẳng có tiếng người, dường như cả thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Trước khi tạm biệt nhau ở cửa siêu thị, A Dương chợt nhớ đến: "Còn chưa hỏi cô tên là gì?"

Cô quơ sợi dây thừng trong tay, "Hứa Liên Nhã."

"Được, đã nhớ kỹ, bác sĩ Hứa." Dứt lời lập tức sải bước đi, cũng không ngẫm nghĩ xem rốt cuộc là chữ nào với chữ nào.

"Này..." Hứa Liên Nhã gọi anh ta lại, "Còn anh, sao cũng không tự giới thiệu thế."

"Tôi ấy à," Giọng điệu giống như lúc nhắc đến quê nhà, nghĩ ngợi một hồi, "Tôi tên Khương Dương."

Hứa Liên Nhã hỏi anh ta là hai chữ nào.

Anh ta vung tay lên, nói: "Hải tặc 'giang dương'."

https://thuviensach.vn

Đợi đến lúc anh ta đi được mười mét, Hứa Liên Nhã mới đột nhiên nhớ đến.

"Lần sau tôi sẽ trả ô lại cho anh."

A Dương cũng không dừng bước, xoay người chạy đi, hét lên: "Cô đã nói hai lần rồi."

Anh lại vẫy hai tay, Hứa Liên Nhã không khỏi cúi đầu, nhìn Tước gia nhẹ giọng bật cười.

Gương mặt phớt đỏ của cô hòa vào với ánh mai buổi sớm, hóa thành hai đốm nhỏ hạnh phúc dịu dàng.

***

Buổi sáng Hứa Liên Nhã đến thôn Lệ Hoa khám bệnh tại nhà.

Thành phố này được trù hoạch như một khu kinh tế đặc biệt, cao ốc chồng chất, kết cấu thôn xóm được nâng cấp, trên thực tế quy mô cũng gần như xấp xỉ với huyện lị, chỉ là giữ lại tên cũ mà thôi. Thôn Lệ Hoa lưng kề núi, tất giữ lại được diện mạo của thôn xóm truyền thống, hơn nữa trong đó còn có những mảnh vườn trồng cây diện tích không nhỏ.

Mặt đường nắng chiếu đến chói mắt, trời nóng nực thế này hẳn phải ở nhà ngủ mới đúng. Hứa Liên Nhã đeo kính râm, đi đường tắt ngang qua cửa hàng sửa xe.

Lúc đến gần cô bất giác quét mắt một vòng vào trong cửa hàng, trông thấy người đàn ông kia đang phất tay với người khác, rồi lái chiếc motor rời đi. Anh đã thay áo ngắn tay màu xanh nhạt, tay dài chân dài, rõ ràng khắc hẳn với những công nhân cao một mét bảy trong cửa hàng.

https://thuviensach.vn

Trước cửa hàng là làn xe hẹp, ở giữa đặt ống sắt ngăn cách, đuôi xe anh chen chúc bên đường, cả con đường như thế chỉ chiếc motor nổi bật.

Rẽ phải là ra đến đường cái, Hứa Liên Nhã đạp chân ga, vượt qua Khương Dương, trong kính chiếu hậu bóng dáng anh dần dần thu nhỏ.

Cô không khỏi cong môi mỉm cười.

Càng đi về phía trước nhà cửa càng thưa thớt, tán cây hai bên đường vô cùng rậm rạp.

Cửa thôn là một cửa hàng sửa xe giản dị, hai chữ "vá lốp" viết trên bảng sắt vuông màu xanh, bên cạnh là quán cơm với siêu thị nhỏ. Dưới bóng cây ven đường là dân trong thôn đội ngón ngồi bên sọt bán vải, bên cạnh đậu rất nhiều xe đạp địa hình và xe hơi gia đình.

Tháng sáu hằng năm, thôn Lệ Hoa có thể thu hút không ít du khách đến hái vải.

Đường vào thôn bị chặn, Hứa Liên Nhã đậu xe bên đường, tắt máy khóa xe. Lúc xuống xe như bước vào chiếc lồng hấp, cô bung ô đi dọc theo đường xi măng vào trong. Hứa Liên Nhã đeo trên lưng túi khám bệnh, không lớn lắm so với túi thông thường, đọc đường đi cũng không chớp mắt.

Lúc đi vào một ngã ba thì gần như trên đường không có xe qua lại, đi qua một nơi như nhà máy, tường gạch đỏ cắm đầy mảnh vỡ thủy tinh, dây thường xuân xanh um tươi tốt bò trên tường, cánh cửa sắt gỉ sét loang lổ khép chặt không rõ bên trong ra sao, ngoài cửa là gốc vải có dương xỉ mọc bao bọc lấy quanh thân như người khổng lồ canh giữ khoảnh sân.

Trên cây ve kêu râm ran, trong sân thi thoảng nghe thấy tiếng chó sủa.

***

https://thuviensach.vn

Lúc Hứa Liên Nhã đeo túi xách đi qua nhà máy kia thì đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi cây. Cô quay đầu lại, mọi thứ vẫn như cũ.

Cô cẩn thận đi được một lúc, chợt nghe đằng sau cửa có người lên tiếng.

"Bác sĩ Hứa."

Cô sợ đến mức quai túi khám bệnh suýt chút nữa rớt xuống, "Sao anh lại ở đây?!"

Hứa Liên Nhã còn chưa kịp trưng ra câu thoại, thì đối phương đã cướp lấy câu đầu.

"Giúp tôi một việc." Giọng điệu và vẻ mặt Khương Dương không giống như đùa giỡn.

Hứa Liên Nhã đang tính mở miệng, thì phía sau liên tiếp vang lên tiếng chó sủa dữ dội, lờ mờ lẫn trong đó có tiếng bước chân.

Khương Dương nhìn ra phía sau vai cô, thần sắc càng nghiêm trọng hơn.

Trong lòng Hứa Liên Nhã sinh nghi, vừa định nhìn ra sau, lại bị Khương Dương kéo lùi về phía sau anh, gần như một giây sau, một thứ màu xanh nhạt chụp xuống đầu cô, cán ô trong tay bị cướp lấy.

Đó là áo sơ mi ngắn tay của anh, mơ hồ lưu lại nhiệt độ cơ thể anh, còn cả mùi cơ thể đàn ông hòa vào nhau.

Hứa Liên Nhã không hiểu chuyện gì, đang định tránh đi thì lại bị Khương Dương nắm chặt lấy cổ tảy, vừa lúc đè xuống hạt châu phật trên tay trái cô.

Anh ta khẽ thầm thì: "Đừng lên tiếng."

https://thuviensach.vn

Sau một tiếng kít khô hanh của cửa sắt, một giọng nam thô lỗ dùng tiếng Quảng quát: "Này, mày ở đó làm cái gì thế?*"

(*Tác giả dùng tiếng Quảng, mình tính dùng lối nói theo miền Trung nhưng hơi khó chịu, nên từ nay trở đi những câu thoại được in nghiêng có nghĩa là nhân vật đang nói tiếng Quảng.)

Khương Dương lại kéo cô đến gần hơn, gần như Hứa Liên Nhã nằm bò ra trên lưng anh, cô ngoan ngoãn không lên tiếng, hơi thở phả lên tấm lưng dày rộng của anh, lại bị dội trở về, bí đến mức gương mặt cô nóng lên.

Trong sân có ba người đi ra, tên cầm đầu lên tiếng là một gã xăm trổ đầy tay, vạm vỡ như một trái bí lùn, một vết sẹo dữ dằn kéo dài từ bên trái trán xuống má phải. Hai người còn lại dáng vẻ như tay sai, tuổi không lớn.

Khương Dương bình tĩnh nói: "Đi ngang qua."

Đoán chừng trong sân có chó lớn, sau hai tiếng sủa như trợ uy liền im bắt, có lẽ đã bị người trấn áp.

Nghe thấy Khương Dương nói tiếng phổ thông, gã xăm tay cũng đổi thành tiếng phổ thông nửa nạc nửa mỡ: "Đằng sau mày là ai, đang che cái chi trên mặt đo?"

"Con gái sợ đen, che ô không đủ còn muốn che cả mặt." Khương Dương thành thật, Hứa Liên Nhã chỉ để lộ ra một mảng trắng nõn trên cánh tay, trời nóng như thiêu như đốt nên cô mặc quần bò dài. "Bạn gái tôi sợ chó, nghe thấy tiếng chó sủa bị dọa nên trốn đi."

Gã xăm tay nửa tin nửa ngờ, "Tao cóc cần biết mày làm cái vẹo gì, mày chạy vào rừng làm cái khỉ gì?"

Ánh mắt Khương Dương dừng một lúc trên người Hứa Liên Nhã, ý tứ kia đã quá rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Mặt anh lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhún vai thô lỗ nói: "Vẫn chưa kịp làm gì."

Hai tên tùy tùng của gã xăm tay bật cười bỡn cợt đáng khinh.

Gã xăm tay trừng mắt nhìn tụi nó một cái, hai kẻ kia lập tức thôi cười. Gã ta lại dùng tiếng Quảng mắng một câu thô tục, “Mẹ mày! Chịch nhau thì cũng phải nhìn xem ở đâu chứ mậy!"

Khương Dương làm dấu tay xin lỗi, rồi dưới ánh mắt thù hằn lại ngờ vực của gã xăm tay, kéo Hứa Liên Nhã đi ra ngoài.

Một tên tay sai tiến gần đến bên tai gã xăm tay, thấp giọng nói: "Anh ba, có cần đi theo không?"

Gã xăm tay nhíu mày, mặt càng dữ dằn hơn, ừ một tiếng, "Đừng để bị phát hiện."

Khương Dương đi nhanh như bay, một tay vẫn đèa lấy đầu Hứa Liên Nhã, cô gần như bị anh đẩy lên chạy, áo vẫn còn nằm trên đầu, cô chỉ có thể cúi đầu nhìn ống quần màu xanh và đôi giày của mình.

Khương Dương không nói, cô cũng không dám lên tiếng. Đi thẳng đến bên chiếc motor của anh, Khương Dương mới buông cô ra. Cổ tay cô bị hạt châu phật đè mạnh in hằn một vòng đo đỏ.

Hứa Liên Nhã do dự mở miệng: "Này..."

Anh bình tĩnh nhắc nhở: "Đừng quay đầu."

Hứa Liên Nhã phối hợp không nhúc nhích.

Khương Dương mua vài thứ đồ ở bên kia, lúc đến gần cô, Hứa Liên Nhã còn có thể trông thấy mũi giày của anh, một đôi giày sneakers màu xanh đậm, lộ ra dây giày màu trắng.

https://thuviensach.vn

Áo được cởi ra, Hứa Liên Nhã còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng mạnh thì đầu lại được một vật khác đội lên - một chiếc mũ bảo hiểm màu vàng phủ lên.

Hứa Liên Nhã bất mãn trừng mắt với anh, hi vọng chiếc mũ không che khuất chân mày nhăn lại.

Khương Dương vừa mặc áo vừa nói: "Sao cô đến được đây?"

Hứa Liên Nhã đẩy kính chắn gió lên, "Lái xe."

Khương Dương gật đầu, "Lát nữa chúng ta đi motor, xe cô cứ để ở đây đi, đến tối chúng ta lại đến lấy."

Anh dùng từ "chúng ta", hiển nhiên đã kéo vào một phê, cũng không hỏi cô có đồng ý hay không. Vẻ mặt nghiêm túc đến mức gần như Hứa Liên Nhã muốn gật đầu đi theo.

Ý nghĩ thuận theo lại bị nghi hoặc trong đầu hàng phục, Hứa Liên Nhã hỏi: "Lý do?"

"Giúp người giúp cho trót." Đáp rất vô liêm sỉ, "Lên xe đi, trên đường sẽ nói cho cô."

Hứa Liên Nhã đứng tại chỗ.

Khương Dương nhướn mày nói: "Nếu cô không đi, ở lại đây tiếp tên xăm tay vừa nãy cũng được."

"Lừa người ta còn muốn chạy một mình." Hứa Liên Nhã sải bước lên xe, vỗ bả vai anh, "Đi."

Khương Dương quay đầu lại, nhếch miệng cười: "Ngồi yên."

https://thuviensach.vn

Tay vịn hai bên nệm ghế rất thấp, thùng xe máy ở phía sau, không có chỗ nào để đặt tay, Hứa Liên Nhã đành phải cố sức trở tay bám lấy thùng xe, tư thế vô cùng vặn vẹo

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cơn gió mang theo hơi nóng phả đến, hong khô những giọt mồ hôi lạnh ban nãy, vầng thái dương trên đầu, ấm áp lại dễ chịu. Quần áo Khương Dương bị gió thổi phồng lên trông chẳng khác gì áo choàng.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Người ban nãy là ai?"

Lời của cô phần lớn bị nhốt lại trong mũ bảo hiểm, Khương Dương liếc nhìn gương chiếu hậu, lớn tiếng hỏi: "Cái gì?"

Lúc này xe qua lại khá nhiều, vừa mở miệng là không biết hít vào bao nhiêu khói bụi.

"Dừng lại rồi nói sau." Hứa Liên Nhã đề cao giọng, cũng không quan tâm anh ta có nghe rõ không, không hỏi tiếp nữa.

Thỉnh thoảng Khương Dương lại quan sát trong gương chiếu hậu, Hứa Liên Nhã cũng nhìn theo, chỉ thấy một chiếc như xe máy điện chở khách chậm chạp đi theo sau.

"Đừng quay đầu." Khương Dương dứt lời, bỗng phanh cái kít, Hứa Liên Nhã đập mạnh vào lưng anh, mũ bảo hiểm đụng vào sau gáy anh phát ra âm thanh như đánh vỡ đầu, cô theo phản xạ ôm lấy anh.

Phía trước có tiếng còi chói tai, một chiếc xe tải dumper đang từ từ quay đầu.

https://thuviensach.vn

Khương Dương chống chân, quay đầu lại trừng mắt với cô, ánh mắt khẽ sượt ra đằng sau.

Hứa Liên Nhã thanh minh: "... Quán tính."

Chờ xe tải đi qua, Khương Dương lại khởi động máy lần nữa, rẽ vào một con đường mà lúc đến cô chưa từng đi qua.

"Ôm chặt vào."

"..."

Hứa Liên Nhã ít nhiều rõ ràng tình huống trước mắt. Tuy không rõ nguyên nhân của hai bên, nhưng ngay từ đầu Khương Dương đã có ý che chở cô, không cho cô ra mặt, không để cô lái xe có lẽ cũng là sợ ngay đến cả người và xe cũng bị theo dõi.

Đương nhiên, tất cả chuyện này đều là vì anh kéo cô xuống nước.

Đợi lúc lái vào khu dân cư được quy hoạch tận dụng triệt để, Khương Dương mới lên tiếng: "Nghe kỹ đây, rẽ phải phía trước có một cái chợ, cô xuống xe ở đây, sau đó băng qua chợ đi đến chỗ bán cá xuất cảng, mười lăm phút sau tôi đến đó đón cô. Hiểu chưa?"

Ven đường có mấy đứa trẻ ẩu đả nhau, tiếng thét rít lên hòa cùng giọng cười cợt vui vẻ, có những bác gái xách đồ ăn về nhà, cần tây trong giỏ lộ ra ngoài, từng ngọn khẽ đong đưa. Nhìn thế nào cũng vô cùng bình thản.

Chạy trốn vào khu chợ yên ổn thế này, không hề có chút cảm giác chân thật nào.

Mà lại có đó cảm giác kích thích hiếm thấy.

Hứa Liên Nhã: "... Rồi."

https://thuviensach.vn

"Cô lặp lại lần nữa đi."

"..."

Thấy Hứa Liên Nhã không lên tiếng, Khương Dương quay đầu lại, "Hả? Nghe thấy không đó?"

"Rẽ phải, xuống xe ở chợ, đợi anh ở khu bán cá."

Khương Dương cho cô một nụ cười tán thưởng, "Thông minh."

Xe máy rẽ phải, dần dần khu chợ tiến vào phạm vi tầm nhìn.

"Chuẩn bị..."

Bỗng Khương Dương phanh đột ngột, hai chân chà xuống mặt đường, lúc này Hứa Liên Nhã nắm chặt lấy hông anh, không bị đập lần nữa. Chưa đợi anh mở lời, Hứa Liên Nhã đã nhảy xuống xe, vọt vào chợ, biến mất giữa biển người trong giờ cao điểm. Phản ứng nhanh đến mức khiến Khương Dương hơi ngạc nhiên.

Hứa Liên Nhã chen chúc cho đến lúc không nhìn thấy đường mới tháo mũ xuống, sửa lại tóc tai, các dì các cô đang mải cò kè mặc cả, không ai để ý đến cô.

Hứa Liên Nhã thuận lợi tìm đến khu bán cá xuất cảng, đứng cạnh ao cá thi thoảng lại nổi bọt nước lên.

Mười lăm phút không hẳn là lâu, nhưng đặt vào tình cảnh phải chờ đợi, thì lại trở nên ngưng đọng thong thả.

Nếu người kia không tuân thủ thì vẻ thong thả này càng trở nên im lặng hơn.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhớ đến bài hát phát trên xe lúc trước, im lặng khẽ ngâm nga cho qua thời gian.

Hát đến lần thứ tư, một giọng nam chói tai cắt ngang cô, bảo cô tránh ra, anh ta muốn lựa cá.

Hứa Liên Nhã vừa bước lùi, còn chưa kịp thấy rõ tướng mạo người kia thì một giọng nam nhẹ nhàng khác vang lên, reo lên như đứa trẻ...

"Hi, người đẹp, đi xe không?"

Từ ngữ khí mà xem, hắn đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Một chân Khương Dương chống xuống đất, mỉm cười với cô.

Gió thổi dọc đường, tóc mái anh được gió thổi bay, để lộ ra chiếc trán trơn bóng cùng hàng mỹ nhân tiêm* nhàn nhạt.

(*Là phần đường chân tóc chính giữa trán tạo thành một đầu nhọn hướng xuống dưới như hình chữ M.)

Ông chú bán cá tranh thủ liếc nhìn anh một cái, có lẽ nghĩ bọn cô liếc mắt đưa tình, bèn thôi không tìm hiểu thêm.

Hứa Liên Nhã: "Xong rồi à?"

Khương Dương cười, "Lên xe."

Tay Hứa Liên Nhã cầm mũ bảo hiểm, ngồi vào vị trí phía sau, Khương Dương không lập tức lái xe mà quay đầu lại nói: "Đội mũ vào."

"Người không còn đi theo nữa." Hứa Liên Nhã cảm thấy không cần thiết phải che mặt nữa, "Đội mũ làm gì?"

Ánh mắt Khương Dương có vẻ quái lạ, kìm nén nụ cười.

https://thuviensach.vn

"Đề phòng bị ngã."

Hứa Liên Nhã: "..."

Lúc này xe đi khá chậm, Hứa Liên Nhã không ôm anh nữa.

Khương Dương hỏi: "Cô ăn cơm chưa?"

"Anh muốn mời tôi ăn cơm." Là một câu trần thuật không chút nghi ngờ.

Khương Dương cười, "Nhất định rồi, ơn cứu mạng mà."

Hứa Liên Nhã suýt nữa giễu cợt, "Mạng của anh chỉ giá trị một bữa cơm?"

"Vậy chi bằng, tôi làm cho cô tấm phiếu rửa xe một năm nhé?"

Hứa Liên Nhã nói: "Nếu là anh rửa thì tôi phải cân nhắc lại đã."

Khương Dương: "Cô tới thì tôi rửa cho cô."

Khương Dương hỏi cô ăn gì, Hứa Liên Nhã không quen với chỗ bên này, nên ăn gì cũng được. Anh dẫn cô đến một quán thịt bò Triều Sán.

Hứa Liên Nhã xuống xe cởi mũ bảo hiêm, tóc cô xoăn tự nhiên, mái tóc dài như vót da thịt. Lắc đầu hất tóc, dưới ánh dương chợt lóe lên tia sáng. Khương Dương khóa xe thì lén lén liếc mắt một cái.

Anh để mũ bảo hiểm vào thùng xe, đi theo sau cô bước vào.

Trong tiệm có bắt điều hòa, hơi nóng dần dần biến mất, một nồi lẩu ấm áp, khiến người ta không cảm nhận được mùa hè nóng nực.

Đi vào quầy hàng bên trái, một mặt bên cạnh có cửa thủy tinh ngăn cách với phòng trong, một người thợ đang cắt thịt bỏ, trên cửa treo đầy thịt và chân bò.

https://thuviensach.vn

Chọn một bàn ở đằng trong, Khương Dương đưa thực đơn thựa cho Hứa Liên Nhã, cô đặt túi khám bệnh sang một bên, hỏi anh có kiêng món gì không, Khương Dương nhún vai.

Hứa Liên Nhã nhìn từ trên xuống dưới, "Một đĩa thịt bò tuyết cùng gân bò, phù chúc rán với rau cải, thế nào?"

Cô ngẩng đầu, đối diện với gương mặt đen như mực của Khương Dương. Anh không để lộ biểu cảm gì, trông có vẻ nghiêm túc, nhìn qua khá đáng tin.

Hai người đều sửng sốt, nhanh chóng dời mắt đi.

Khương Dương nói: "Thêm một đĩa thịt bò áp chảo nữa."

Anh vẫy phục vụ tới, Hứa Liên Nhã lại gọi thêm một nồi nước, rồi để người ta cầm thực đơn đi.

Bốn mắt vừa chạm nhau, không hiểu sao có chút xấu hổ. Hứa Liên Nhã và Khương Dương im lặng lấy bát đũa dùng một lần, Khương Dương rót nước giúp cô, cầm bát đũa tráng qua rồi rót trà cho cô.

Hứa Liên Nhã uống ngụm nước trà, tay cầm lấy ly hỏi: "Anh ở trong bụi cây đó làm gì thế?'

Khương Dương trễ bả vai xuống, trong mắt có ý cười mờ ảo, "Muốn nói thật?"

Cô gật đầu.

"Con người có ba việc gấp."

"..."

Khương Dương nhún vai vô tội, "Là cô muốn tôi nói còn gì."

https://thuviensach.vn

Nếu đúng là thế, thì vừa rồi anh cũng không cần phải kích động cầu cứu cô. Nói chỗ này, rõ ràng là có ẩn tình khó nói.

Cứ thế Hứa Liên Nhã thôi nhắc lại chuyện này.

Cô cúi đầu, Khương Dương cố ý đè thấp tầm mắt nhìn cô.

Anh trầm giọng nói: "Cô yên tâm, sẽ không liên lụy đến cô đâu."

Hứa Liên Nhã ngước mắt lên, lạnh nhạt nói: "Tốt nhất nên thế."

Khương Dương gật đầu.

Phản ứng như thế để hai bên yên tâm hơn. Hai người lạ vừa quen nhau, bước đầu xây dựng niềm tin, hành động của anh chứng minh bản thân đáng tin cậy, phản ứng của cô chưa từng có vẻ khó giải quyết.

"Cô thì sao?" Khương Dương hỏi, "Đi vào trong đó làm gì?"

Hứa Liên Nhã vỗ túi xách bên cạnh, "Đi tiêm vaccine."

"Một cô bé như cô sao lại đến nơi hẻo lánh như thế?"

"Cô bé" có thể chỉ là từ anh dùng quen miệng, không chứa nhiều tình cảm, ngược lại khiến cô cảm giác trẻ trung đầy năng động.

Hứa Liên Nhã không khỏi mỉm cười, "Mấy lần đầu thường đi cùng với trợ lý nam, để quen dần mới tự đi được. Thôn Lệ Hoa có một dì nhận nuôi hơn hai mươi chú mèo lang thang, tôi đã đến đó nhiều lần, riết cũng thành quen."

"Thường xuyên phải ra ngoài khám thế à?"

"Một tuần hai ba lần, xem có yêu cầu gì không." Hứa Liên Nhã nhấp chút trà cho nhuận cổ, "Có đôi khi do thú nuôi trong nhà của khách quá

https://thuviensach.vn

nhiều, hoặc không có phương tiện di chuyển, nên phải đến xem chút. Cho dù không đi khám, thì cũng thường xuyên đi mua hàng."

Trò chuyện chủ đề mà mình quen thuộc, Hứa Liên Nhã không khỏi nói nhiều.

"bên này có nhiều dân từ nơi khác đến, đi ra ngoài nhớ chú ý cẩn thận chút." Một câu máy móc lại như đã từng quen biết.

Giọng điệu Hứa Liên Nhã trở nên lạnh nhạt, "Còn hơn là anh đến, dù tôi gặp chuyện gì thì cũng an toàn hơn."

Khương Dương bị cô chặn họng không nuốt trôi nước trà xuống, để lộ vẻ mặt chịu thua.

Người phục vụ bưng nồi đến, câu chuyện tạm dừng một lát. Hứa Liên Nhã nói: "Trước kia anh làm nghề gì?"

Khương Dương nói: "Không phải cô thấy rồi đó sao?"

Hứa Liên Nhã nhấn mạnh, "Trước kia."

Khương Dương dựa ra sau ghế, miễn cưỡng nói: "Cũng thế."

Trên mặt cô hiện rõ vẻ không tin, Khương Dương buồn cười hỏi: "Vậy cô cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông này, tính cảnh giác mạnh, có thể nhanh chóng xem xét thời cơ, ứng phó thành thạo, tính chất đặc biệt như thế, không nên là một thợ sửa xe bình thường.

Nước trong nồi đã sôi, từng hơi nóng ùng ục bốc lên, người phục vụ bưng lên một dĩa thịt bò tuyết cắt nhỏ.

"Lính xuất ngũ gì đó chẳng hạn."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Tay cầm lấy muôi vớt khẽ dừng, cười nói: "Nào có mơ hồ đến thế."

"Lại thường xuyên rèn luyện." Trong đầu không khỏi hiện lên cơ bụng ướt át của anh, bất giác tai Hứa Liên Nhã nóng lên.

Khương Dương cũng để ý thấy đôi tai chuyển đỏ của cô, nhưng chỉ cho là do trời nóng.

Anh nói tiếp: "Chỉ là thói quen mà thôi. Nhiều tuổi cần phải để ý đến cơ thể."

Hứa Liên Nhã thuận miệng hỏi: "Anh nhiêu tuổi rồi?"

"Cô đoán xem tôi mấy tuổi?"

Hứa Liên Nhã cẩn thận đánh giá anh, thành thật nói: "Ngoài ba mươi."

"... Tôi già thế sao?" Anh gắp một phần ba thịt bò trong đĩa, chần trong nồi nước, rồi lại vớt lên nhỏ từng giọt nước, tiếp tục ngâm vào trong súp, sau hai ba lần, nói: "Được rồi."

"Đàn ông không sợ già." Hứa Liên Nhã nếm một chút, vị ngọt tràn vào khoang miệng, nhiều mỡ hơi dai, lại không đến mức mắc răng, bèn đánh giá: "Kỹ thuật không tệ."

Trong làn hơi nước che chắn, Khương Dương cười có vẻ không đứng đắn, "Vậy đàn ông sợ cái gì?"

Vốn chỉ là lời nói qua loa, bị anh hỏi lại như thế, Hứa Liên Nhã cũng không khỏi tự hỏi.

"Thiếu cái gì thì sợ cái đó." Cô nói không rõ lắm.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu ăn, Khương Dương thẳng lưng, có thể thấy lọn tóc xoăn mềm mại của cô.

"Tôi đây sợ nhiều thứ lắm."

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu, "Ví dụ?"

Khương Dương cũng không ngờ cô lại truy hỏi, hơi sững sờ, "Ví dụ như... phụ nữ."

"Sợ phụ nữ cũng đáng đời anh."

Khương Dương bật cười ha hả, thành công khép lại đề tài.

Đàn ông ăn cơm nhanh, nhanh đến mức như chưa hề động đũa, gắp một đũa thổi cho nguội rồi nuốt xuống, cũng không biết có phải do không đói hay không.

Tiền cơm là do Khương Dương trả, Hứa Liên Nhã cũng chẳng tranh gì.

Mặt trời chiếu thẳng vào cửa tiệm, đệm xe máy bị phơi nóng rát, Khương Dương mua một chai nước khoáng đổ ra, rồi dùng khăn tay lau cô.

"Vẫn còn hơi nóng." Giọng điệu xin lỗi.

Hứa Liên Nhã đội mũ bảo hiểm một cách không tình nguyện, hỏi ngược lại anh: "Sao anh không đội?"

Khương Dương chỉnh hướng, trơ tráo nói: "Kỹ thuật của tôi tốt."

Hứa Liên Nhã vịn lấy vai anh - nếu theo như cô định nghĩa vẫn là vai - áo Khương Dương bị gió thổi phồng lên, để lộ ra phần bả vai ngăm đen, tay của cô gái lạnh như băng, đặt lên khớp giữa cổ và bả vai khiến Khương Dương không khỏi giật mình, vai căng cứng lên.

https://thuviensach.vn

Chỗ ngồi phía sau motor trũng xuống, Khương Dương nghiêng đầu, "Ngồi vững chưa?"

Hứa Liên Nhã thu tay về, nhìn chằm chằm gáy anh, "Đi thôi."

Khương Dương không hỏi cô đi đâu, mà trực tiếp lái thẳng hướng tiệm thú y.

Anh dừng dưới bóng râm hàng cây dày đặc bên đường, cách khá gần tiệm thú y, bình tĩnh nhìn Hứa Liên Nhã.

Đợi cô nhìn sang, anh mở miệng nói: "Tám giờ tối tôi sẽ đến tìm cô, chúng ta đi đưa xe cô về."

Trong từ "chúng ta" có ý đồng minh, Hứa Liên Nhã thoải mái gật đầu, tạm thời tha cho anh.

Hứa Liên Nhã thở dài: "Đêm đen gió lớn hả?"

Anh giơ tay đầu hàng, "Không phải làm chuyện gì xấu."

"Dù sao bọn họ cũng không thấy dáng vẻ tôi, nói không chừng đến chiều có thể lái xe về rồi."

Khương Dương ra vẻ mặc kệ, buông tay xuống nói: "Cũng tốt thôi, đỡ tôi phải đi thêm một chuyến đúng không?"

Chỉ thuận miệng nói một câu, lại bị anh nói lại. Hứa Liên Nhã đen mặt dặn dò: "Đừng đến trễ."

"Cám ơn cô." Bất luận giọng điệu hay diễn cảm, Khương Dương đều rất chân thành.

Hứa Liên Nhã hơi nheo mắt, "Đừng có nói sớm như thế, xe còn chưa lái về đâu." Ý là, nợ vẫn chưa tính toán đâu.

https://thuviensach.vn

"Được rồi được rồi." Khương Dương luôn miệng một cách ôn tồn.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đợi Hứa Liên Nhã đi vào tiệm, ý cười trên mặt Khương Dương dần tắt. Anh nhìn bốn phía, xung quanh đậu đầy xe, đúng giữa trưa người đi đường rất thưa thớt, xua tan đi cảnh báo mới lấy điện thoại ra.

Bấm một dãy số, điện thoại kêu tút vài cái đã có người nhấc máy, lưng Khương Dương bất giác thẳng lên.

Một giọng nam khàn khàn nhập ngừng vang lên: "Đ*t mẹ nó."

Khương Dương đáp: "Mẹ nó đếch rảnh."

"Tìm tôi làm gì?"

"Bố tôi muốn tìm anh uống trà*."

(*Đoạn trên là mật ngữ của Khương Dương với người đàn ông nọ.)

Hình như truyền đến tiếng đóng cửa, "A Dương, chuyện gì?"

Khương Dương cảnh giác nhìn xung quanh, "Hôm nay tôi tình cờ gặp Thái Tam."

"Thái Tam?" Chợt giọng trở nên lạnh lùng, "Cậu chạy đến Vân Nam làm gì? Không phải tôi đã bảo cậu ngoan ngoãn ở lại đây sao?"

Sự hoài nghi của người đàn ông khiến Khương Dương cắn chặt răng, nhíu mày nói: "Tôi không đi Vân Nam, tôi vẫn luôn nghe lời chú sống ở

https://thuviensach.vn

đây đấy chứ." Mặc dù dùng kính ngữ, nhưng ngữ khí lại không ngớt châm chọc.

Đầu dây im lặng, có lẽ hối hận vì lời nói vừa nãy.

"Nói đi, cậu thấy hắn ta ở đâu?"

Khương Dương cũng biết người đàn ông đó sẽ không xin lỗi, bèn đi thẳng vào chuyện chính: "Một vườn cây ở thôn Lệ Hoa, người tới không ít, tôi đứng bên ngoài không thấy rõ lắm." Còn suýt nữa bị người ta tóm.

Người đàn ông hỏi: "Cậu xác nhận đúng là hắn ta?"

"Tôi chắc chắn là hắn." Thái Tam hại Lương Chính thành ra như thế, Khương Dương nhớ lại mà nghiến chặt răng.

Không ai trông thấy anh nắm chặt tay, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Đầu dây lại hỏi: "Hắn ta nhận ra cậu không? Không có xung đột gì chứ?"

Đáp lại chỉ là một khoảng im lặng.

Bên kia lại mắng: "Nói!'

"Không có!" Khương Dương gần như rít khẽ mà nói, "Trước đó hắn chưa từng gặp tôi."

"Như thế là tốt nhất." Người đàn ông thở phào một hơi thấy rõ, "Cậu cũng không cần đến thôn Lệ Hoa nữa, chỗ đó tôi sẽ phái người theo vào, cậu đừng nhúng tay. Nghe rõ chưa?"

Dùng sức quá mức, khiến đốt ngón tay anh bật trắng.

"A Dương..." Ngữ khí của người đàn ông dịu đi, "Tôi biết cậu muốn làm gì, nhưng bây giờ không phải lúc. Cậu phải nhớ kĩ những lời tôi nói trước

https://thuviensach.vn

đó, đợi cậu ổn định, tôi nhất định sẽ để cậu về."

Khương Dương chán nản thả lỏng tay ra, bả vai cũng trũng xuống, không tình nguyện "ờ" một tiếng.

"Gần đây thấy thế nào?"

"Cũng vậy thôi." Khương Dương muốn tắt máy.

"Quen bạn gái chưa?"

"Thế nào thì thế đấy."

Ở đầu dây người đàn ông cười ha ha, có lẽ cũng chỉ là thuận miệng nhắc đến.

Khương Dương nghĩ ông ta nhất định cầm theo điếu thuốc, trốn ở góc nào đó nghe máy, cười rộ lên khiến nếp nhăn càng thêm rõ, già cỗi như người công nhân hằng năm chạy quanh công trường, hút một hơi thuốc dài rồi phả ra từng ngụm khói lớn.

Dáng dấp người đàn ông mệt nhọc đó bất tri bất giác chồng chéo lên hình bóng của bố anh trong tưởng tượng, như một cây búa, trong lúc lơ đãng đập vào lòng anh, đánh tan sự ngột ngạt vừa mới tích tụ trong anh.

Nếu bố có thể sống đến tuổi này, liệu có khi nào cũng trở thành ông già buồn chán không?

Câu chữ thành khẩn của người đàn ông cũng không còn đáng ghét như thế nữa, "Nhân lúc bây giờ rảnh rỗi thì về thăm mẹ cậu chút đi, đã lâu rồi không về, cũng một năm rồi nhỉ? Cứ thế đi, phải quay về thăm đấy."

Khương Dương đáp qua quýt: "Để sau nói."

https://thuviensach.vn

"Tên thối tha này!" Người đàn ông mắng, "Qua mấy hôm nữa Tiểu Thủy sẽ về, để nó đến chỗ cậu, à... thuận tiện thay tôi giáo huấn cậu một chút!"

Khương Dương như chàng niên thiếu giận dỗi cùng bố, lại nghe người đàn ông lải nhải thêm vài câu rồi cúp máy.

***

Tám giờ tối, một nét mây chiều thoáng qua cuối cùng cũng bị màn đêm nuốt chửng, Khương Dương gọi điện đúng giờ.

Lúc này là lúc đại bài đương* náo nhiệt nhất, đường phố đầy rẫy xe cộ. Khương Dương vẫn lái chiếc xe bán tải kia, rất dễ dàng tìm thấy. Anh hạ cửa kính xuống thấp như cũ, tay đặt lên cửa sổ, ở nơi sáng tối giao nhau làm vẻ mặt có chút mơ hồ.

(*Là phong cách ăn uống bình dân vỉa hè của Hồng Kông rồi truyền sang Trung Quốc.)

Hứa Liên Nhã gõ cửa xe, mở ra ngồi vào.

Cô đã thay quần áo khác, bên trong là áo may ô vàng nhạt bó sát, áo khoác mỏng dài hở cổ, vạt áo khó lắm mới phủ đến ngang quần jean short, đôi giày sneakers trên chân giống anh như đúc.

Hứa Liên Nhã nhấc hai chân lên, dưới cảnh u tối trong xe lại như hai mảnh ngọc trắng. Mắt Khương Dương bỗng sụp xuống, chân mày dường như nhíu lại.

Cô cúi đầu thắt đai an toàn, "Lái xe đi."

Gió từ cửa kính xe ùa vào, sót lại hơi nóng của ban ngày.

Hứa Liên Nhã nhìn đồng hồ xe, hỏi: "Sao không bật điều hòa?"

https://thuviensach.vn

Khương Dương im lặng một lát, rồi đạp mạnh chân ga, "Điều hòa hỏng rồi."

Cô khoát cánh tay lên cửa xe, nhìn từng gốc cây hai bên đường được nhuộm một màu vàng của ánh đèn dần chạy lui.

"Không phải anh sửa xe à?"

Khương Dương cười sảng lãng, không có nửa phần lúng túng, "Không phải xe của tôi."

Hứa Liên Nhã nhìn anh một cái, ấn tượng một bên mặt dừng lại trên sống mũi cao ngất của anh. Trên đường ít xe, tư thế lái của anh cực kỳ thả lỏng, một tay nắm lấy vô lăng.

"Chiếc ban ngày mới là của tôi."

Hứa Liên Nhã không khỏi mỉm cười, "Chiếc đó hẳn nên đi ban ngày, khá mát."

Bỗng Khương Dương quay đầu, bốn mắt giao nhau với cô, bật cười, "Lần sau."

Đi được một đoạn, Khương Dương hỏi: "Cảm giác phương hướng của cô thế nào?'

Hứa Liên Nhã sững sốt, đáp: "Tạm được."

"Có nhận được đường về từ chỗ này không?"

Hứa Liên Nhã nhìn bốn phía, hỏi xác nhận: "Đây là chỗ gần chợ hả?"

"Thông minh."

Hứa Liên Nhã nói: "Không lạc được."

https://thuviensach.vn

"Lát nữa tôi đi lấy xe, cô lái xe tôi về, chúng ta gặp nhau ở nơi xuất phát."

Khương Dương lại một mình tuyên bố kế hoạch tác chiến của anh.

Hứa Liên Nhã bình tĩnh nhìn anh, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, "Anh lo những người đó canh chừng ở đây à?"

Khương Dương đậu xe ở ven đường, "Cẩn thận chút vẫn tốt."

"Khương Dương."

Bàn tay tháo dây an toàn khẽ dừng, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, ngay cả tên họ nói ra cũng pha lẫn chút ra lệnh.

Hứa Liên Nhã do dự, "Có phải anh... chọc đến người nào rồi không?"

Vốn có thể pha trò cho qua, chỉ là Khương Dương cảm thấy thần sắc của cô có vẻ khác thường, không phải sợ hãi, mà chứ lấy lo lắng. Tuy quan hệ của hai người không đến mức phải lo lắng cho đối phương, nhưng biểu lộ ra cảm xúc như thế lại khiến lòng anh ấm áp.

"Không có, tôi chẳng chọc ai cả." Khương Dương nhìn thẳng vào mắt cô nói, "Nếu tôi thật sự chọc ai đó, thì hẳn phải đang lẩn trốn bạt mạng trên đường rồi chứ không phải ngồi chỗ này với cô."

Hứa Liên Nhã thấy anh nói không hề chớp mắt, gật đầu một cái. Khương Dương đoán đó chỉ là chứng tỏ cô nghe rồi, còn về phần tin hay không thì chưa biết.

Khương Dương nói: "Chìa khóa xe cô, đưa tôi đi."

Hứa Liên Nhã lật tìm trong túi xách của mình, Khương Dương cũng nghiêng người tìm trong túi quần.

https://thuviensach.vn

"Cầm lấy." Khương Dương nhét ví tiền kiểu nam màu đen vào tay cô.

"Hả?" Âm cuối có vẻ ngờ vực.

"Cầm đi." Khương Dương nói, "Trông giữ hộ, toàn bộ gia sản đấy."

Hứa Liên Nhã: "..."

Rõ ràng cho là cô không tin tưởng anh.

Khương Dương cầm theo chìa khóa xe, "Vừa nãy tôi nói gì, nhớ kỹ chưa?"

"Ừ." Khương Dương vừa định mở miệng thì bị cô phủ đầu, "Không phải tôi lặp lại lần nữa cho anh đấy chứ?"

Ăn miếng trả miếng đây mà, Khương Dương cười nói: "Được rồi, cô nhớ là được rồi. Lát nữa gặp."

"Này..." Hứa Liên Nhã gọi anh lại, "Tôi nói là tôi nhớ, nhưng chưa nói tôi đồng ý."

"Anh..."

"Tôi ở đây chờ anh." Hứa Liên Nhã nói, "Nếu an toàn, anh nhất định sẽ đi đường này, chúng ta gặp ở đâu mà chẳng giống nhau chứ." Nếu không an toàn, có lẽ anh cũng sẽ không quay lại, ở đây cách thôn Lệ Hoa..." Cô nhẩm tính một hồi, "Nếu ba mươi phút nữa tôi không gặp anh thì sẽ tự về."

Khương Dương nhìn chằm chằm cô, thầm đánh giá tính khả thi trong lòng. Mắt anh dừng trên mũi cô, sống mũi hơi nhọn, tướng mạo nói lên bản thân khắt khe, Khương Dương chỉ tin vào phán đoán của mình, trước mắt không phát giác gì. Lại nghĩ đến tàn nhang lấm tấm quanh mũi cô, Hứa Liên Nhã cũng không tính là mỹ nhân theo tiêu chuẩn, chỉ có thể nói là nhìn thuận mắt.

https://thuviensach.vn

"Được." Cuối cùng anh nói như đầu hàng, "Ở đây người lui tới nhiều, không xa phía trước là đồn công an, cô có đứng ngẩn ngơ ở đây cũng không sao."

Hứa Liên Nhã lắc lắc ví tiền của anh, "Cũng đừng để tôi phải mang thứ này vào đồn công an tố giác anh."

"Nghĩ cũng đừng mơ." Khương Dương giễu cợt, rồi cúi đầu bước nhanh vào phố.

Dưới ánh đèn mờ cùng bóng cây, xuất hiện chiếc Chevrolet đỏ sẫm như máu, trước nay xe thường sơn màu đen hoặc màu xám bạc. Khương Dương thả chậm cước bộ, nhìn qua như người đi dạo mát.

Thỉnh thoảng có xe máy chạy vào thôn, ô tô lui tới ven đường, cuốn lấy từng đợt bụi đất.

Mới chỉ một buổi chiều mà Chevrolet như được phủ một lớp bụi, ngọn đèn ai oán phía trước xe soi sáng cho anh.

Trong tiệm sửa xe nhấp nháy ánh đèn huỳnh quang, vẫn chưa thấy người, có lẽ là đã vào phòng trong. Trong quán ăn chỉ một bàn thưa thớt vài người ngồi, ngồi trong quầy là nhân viên thu ngân trông có vẻ mệt mỏi.

Ở cửa thôn lơ đãng trông thấy ánh đèn sao rơi hắt bóng nhà cửa, có những nơi ánh sáng không lan đến chồng chất nhau, một mảnh u tối như bao trùm lấy bí mật và tội ác, khiến anh muốn tìm tòi đến cùng.

Khương Dương nhìn chăm chú một hồi, bên tai vọng đến lời cảnh cáo của người đàn ông, mới quyết định thu tầm mắt về.

Khương Dương giật cánh cửa bên buồng điều khiển ra, phát hiện Hứa Liên Nhã khá cẩn thận, ngay cả vô lăng cũng khóa lại. Thiết bị trên xe đầy đủ, ngay cả màn hình HUD* và cảm biến áp suất lốp cũng được lắp đặt.

https://thuviensach.vn

(*HUD sẽ được tích hợp sẵn trên những dòng xe sang trọng như với các nút điều khiển ngay mép vo-lang, người dùng có thể hiệu chỉnh độ sáng, vị trí dữ liệu mà HUD sẽ hiển thị trên kính chắn gió.)

Anh khởi động xe, sau một tiếng nổ rầm rầm, từ trong radio xuôi dòng phát ra giọng ca nữ véo von: "Mây bồng bềnh bồng bềnh trôi ngàn dặm, đau khổ ngóng trông ngày anh về*."

(*Trích đoạn trong bài "Trong gió có đám mây làm từ mưa".)

Một ca khúc rất xưa, đến nỗi Khương Dương cảm thấy Hứa Liên Nhã không nên thích bài hát như thế.

Nhưng khi nghe rồi lại cảm thấy bài hát này khá giống Hứa Liên Nhã, có thể nghe ra từ làn điệu tiếng hát cái lặng im, và lời ca tình cảm ấy lại chân thành vô tư.

Khương Dương lái về nơi đã chia tay, xe bên đường dần ít, chiếc bán tải màu trắng vẫn dừng nơi cũ, đèn xe nhấp nháy, như đứa trẻ nghịch ngợm đang chớp mí mắt.

Khương Dương tăng tốc, mau chóng chạy đến đuôi xe bán tải, nhấp nháy đèn, dừng lại bên cạnh. Đèn pha xe bán tải tắt, một khuôn mặt nhỏ nhắn ló đầu ra khỏi cửa sổ ở buồng lái. Khương Dương hạ cửa kính bên tay lái phụ xuống, trong đêm đen mặt mũi đối phương đều mơ hồ.

"Cũng nhanh đấy chứ." Hứa Liên Nhã cười nhạo.

Khương Dương cười, "Về thôi."

Anh tắt máy, cô lại bật máy, tiếng động cơ xe bán tải vang rầm, Hứa Liên Nhã cao giọng nói: "Đi thôi." Nói dứt lời, đầu xe rung lên, chạy sượt qua sườn con Chevrolet. Không quá một lúc, Khương Dương liền nhìn thấy đuôi xe bán tải.

https://thuviensach.vn

"..." Anh tính đổi xe mới quay về.

Ở đây tương đối ít xe cộ qua lại, xe bán tải phóng nhanh với tốc độ như đang giương oai.

Khương Dương cũng không chậm, nhanh chóng giẫm xuống chân ga, từng cột từng cột đèn đường hai bên như bị đẩy lùi về phía sau.

Làn đường bình thường chen chúc nay cuối cùng cũng trống trải, trong lòng mỗi tài xế đều rục rịch ham muốn đua xe.

Trên làn đường thẳng tắp chạy hai chiếc xe, một trước một sau, một đỏ một trắng, như hai bọt khí trong ống truyền dịch, đuổi bắt và bị truy đuổi, cùng chạy về lối thoát phía trước.

Đèn trước mặt chuyển sang đỏ, biết không thể vượt, chiếc bán tải mới đi chậm lại.

Chevrolet dừng bên trái nó, Khương Dương gọi: "Vừa vừa thôi."

Hứa Liên Nhã xoay mặt sang, không có biểu cảm gì.

Đèn xanh dành cho người đi bộ bật sáng, hắt sắc xanh mờ lên gương mặt Khương Dương.

Đèn xanh bật lên, xe bán tải lại phóng vút như mũi tên.

"Điên rồi." Trên miệng anh thì mắng như vậy, nhưng dưới chân cũng không hề lưu tình.

Anh cùng cô sóng vai mà chạy.

Gió đêm gào thét, ùa vào từ cửa xe, hong khô mồ hôi lấm tấm, anh vuốt tóc ra sau, dấu hiệu mỹ nhân tiêm khiến anh có thêm vài phần khí khái anh hùng.

https://thuviensach.vn

Nếu bỏ qua giới hạn tốc độ thì có thể vượt. Nhưng anh không hề, một khi chạy song song anh liền buông lỏng chân, rồi sau đó lại đạp mạnh, không để mình rớt lùi phía sau.

Lại đi thêm một đoạn nữa, bên tai truyền đến tiếng 'tích tích" nhắc nhở chói tai. Khương Dương nhìn xung quanh một lúc mới nhận ra là do cảm biến áp suất lốp phát ra. Tưởng thông báo nhầm, nhưng áp suất lốp trái đằng trước giảm xuống rất nhiều. Anh mắng một câu, đành chạy tốc độ chậm lại, dần dần rớt lui phía sau, cho đến khi chiếc bán tải biến mất ở góc đường.

Lúc Khương Dương đến trước tiệm thú y thì Hứa Liên Nhã đã đừng ở ngoài xe, ôm tay mắt nhìn ra đường.

Anh đưa chìa khóa đến trước mặt cô, nói: "Cô chạy nhanh thế làm gì cơ chứ?"

Hứa Liên Nhã hất đầu chỉ chiếc bán tải, "Điều hòa hư, chạy nhanh mới mát."

"..." Khương Dương không thể phản bác, sau khi trao đổi chìa khóa với ví tiền mới nói: "Lốp xe cô bị xì hơi, bằng không tôi cũng có thể cùng lúc về với cô rồi."

"Chậm chính là chậm."

"Ừ, tôi nhận thua." Khương Dương nỏi vẻ sảng khoái, "Nhưng lốp xe cô thật sự bị xì đấy."

Anh không nói "ai đua với cô", mà hào phóng nhận thua, anh cũng không bài xích tham gia vào trò chơi ấu trĩ của cô.

Hứa Liên Nhã sửng sốt, "Thật sao?"

https://thuviensach.vn

Khương Dương lại làm vẻ mặt "lừa cô thì tôi làm chó".

"Mấy hôm trước tôi mới bơm mà." Ý tứ là, anh nói dối.

"Có khi đâm phải đinh rồi."

Thấy anh đáp nghiêm túc, Hứa Liên Nhã cũng bị làm cho ngây ngẩn.

"Không phải thôn Lệ Hoa có cửa tiệm sửa xe sao?" Khai Dương nói, "Có nhu cầu thì có thị trường, hiểu chưa?"

"Bẫy sao?"

"Có lẽ thế."

Hứa Liên Nhã lạnh nhạt nói: "Anh cũng là người trong nghề."

Khương Dương không nhịn được cười, "Là tôi hiểu giá."

Hứa Liên Nhã vào xe kiểm tra thiết bị cảm biến áp suất lốp, quả nhiên có kì lạ. Lại bật đèn pin điện thoại ra, ánh sáng lướt đến bánh xe trước, nhưng không phát hiện chỗ khác lạ nào.

"Sau khi tôi biết anh, xe tôi chưa có lấy một ngày yên ổn nữa." Hứa Liên Nhã nói, "Không bị xước thì cũng bị xì lốp."

"Ý trước thì tôi nhận, nhưng cái sau thì không thể trách tôi được. Thế này đi, tôi giúp cô thay lốp, iễn phí." Anh dừng lại chút, "Coi như bồi thường vì chuyện hôm này."

Hứa Liên Nhã đứng dậy, tầm mắt không khỏi chạm đến nút bình an trên cổ, rồi lại hướng lên chiếc cằm góc cạnh rõ ràng cùng ria mép đen xù xì. Cuối cùng ánh mắt cô rơi vào trong hai mắt anh.

https://thuviensach.vn

Khương Dương không né tránh, nhìn đôi mắt được đêm tối nhuộm màu, ném ra cành ô liu đầy mập mờ.

"Cô có rảnh thì hẹn tôi."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hứa Liên Nhã vừa đưa tiễn một chú mèo đực làm phẫu thuật triệt sản xong thì một cô gái xăm lông mày cong nhọn ôm một chú chó nhỏ đang run vì lạnh đi lên lầu, ồn ào muốn khám bệnh.

Bệnh viện thú y có hai tầng, bên trái tầng một là lồng thú, khu thẩm mỹ cùng nhà vệ sinh, bên phải bố trí dãy kệ, quầy thu ngân bày ở giữa, sau lưng là lối cầu thang chật hẹp dẫn lên tầng hai. Trên tầng hai theo thứ tự là phòng phẫu thuật, quầy thuốc và phòng cách ly, trong sảnh đặt hai bàn inox, dùng ngồi đợi khám bệnh.

Trông cô gái xăm mày ôm chú chó có vẻ mệt mỏi, như muốn để nó xuống đất.

Hứa Liên Nhã giơ tay ra ngăn, "Đừng để nó xuống đất, để đây này." Cô trải tờ báo cũ ra trên bàn, "Vừa mới kéo xong..."

Thoát khỏi cái ôm, chú chó lông màu cà phê run càng dữ hơn, hai mắt ẩm ướt ngồi co quắp, không có chút sức sống nào.

Hứa Liên Nhã hỏi chó của cô ấy xuất hiện chứng bệnh đó lúc nào, cô gái xăm mày trả lời từng câu một.

"Suy đoán ban đầu chỉ là bệnh nhỏ, cụ thể thì phải làm xét nghiệm mới có thể chẩn đoán chính xác được."

Ánh mắt cô gái lập lòe, lập tức hỏi: "Tốn bao nhiêu tiền?"

https://thuviensach.vn

"Xét nghiệm năm mươi."

Cô gái xăm mày rụt đầu về, "Đắt thế kia à." Rồi cô nói sang chuyện khác, "Bác sĩ, chị xem con chó này cũng đâu phải giống nổi tiếng gì đâu, sao lại lấy đắt như thế. Tôi ôm từ quê lên, vốn ở quê vẫn tốt, ai biết giờ lại thành ra thế này."

Khẩu trang bịt kín nửa gương mặt, Hứa Liên Nhã không đổi sắc nói, "Dù là giống gì thì cũng đều cùng một giá cả."

"Cũng không phải giống chó có tiếng, tiêu chút tiền ấy đâu đáng." Cô gái xăm mày lải nhải, "Bác sĩ, chị giúp tôi nhìn chút đi, có thể nhìn ra xem là giống chó nào không, nhìn vừa giống chó nhà mà lại không giống."

"Hẳn là chó lai."

Không nhìn ra trong mắt cô gái xăm mày có bao nhiêu thương tiếc, vẫn lặp lại câu nói logic "không phải giống quý không đáng chi tiền" kia, Hứa Liên Nhã nghe vào tai chỉ thấy như ong muỗi vo ve.

Hứa Liên Nhã thầm thở dài, nói: "Dù sao đó cũng là một sinh mệnh, chị nuôi nó thì cũng nên có trách nhiệm với nó. Thế này đi, chị quyết định có khám hay không rồi hãy đến tìm tôi, tôi còn phải khám cho những con khác nữa, được không?"

Cũng thật khéo, lúc này phía sau cô gái xăm mày truyền đến tiếng bước chân đi lên cầu thang, xen lẫn trong đó là tiếng nạng gõ xuống mặt đất.

Hứa Liên Nhã không để ý đến cô gái xăm mày, bước đến trước cửa cầu thang.

Lập tức cô ngạc nhiên, im bặt không thốt được gì.

https://thuviensach.vn

Là một người đàn ông trung niên chống nạng bước lên, chỉ có một chân, tang thương như một con bù nhìn rách nát trên cánh đồng.

Bù nhìn mang theo túi sợi dệt PE hoa văn xanh đỏ, miệng túi không khóa, không biết bên trong đựng gì mà nhìn có vẻ nặng trĩu.

Hình ảnh này, dường như đã từng bắt gặp đâu đó.

Trạm xe bus trong đêm mưa, người nhặt rác, túi sợi dệt PE hoa văn xanh đỏ, A Dương của sạp báo.

Từng hình ảnh một hiện lên trong đầu Hứa Liên Nhã.

Cầu thang không rộng lắm, Hứa Liên Nhã không biết ông ta đi lên như thế nào, càng nghi ngờ người tiếp đãi dưới lầu đâu rồi.

Trên mặt bù nhìn đắp lên nụ cười, nếp nhăn càng thêm sâu, dùng khẩu âm đặc sệt tiếng phổ thông khách khí nói: "Bác sĩ, chó nhà tôi chân bị gãy, cô khám giúp nó xem."

Vậy chắc hẳn nằm trong túi là một con chó rồi.

Dứt lời, bù nhìn chống nạng tính gỡ túi xuống.

Hứa Liên Nhã theo phản xạ nói: "Đừng để xuống đất."

Bù nhìn thận trọng cầm chiếc túi to không nhúc nhích, có lẽ là nặng thật, vẻ mặt cố gắng hết sức.

Hứa Liên Nhã vội vàng giúp ông ta đặt lên bàn khác.

Cô gái xăm mày nhìn bù nhìn đánh giá, ôm chó dịch đến gần, hỏi: "Chó của bác là chó gì thế?"

"Chỉ là chó bình thường thôi." Bù nhìn vô tâm giới thiệu, cười nói.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hất cằm với cô gái xăm mày, "Chị tránh sang một bên đi, cẩn thận lây bệnh chó người ta."

Mở túi sợi dệt PE ra, quả nhiên xuất hiện một chú chó lông vàng có thể bắt gặp bất cứ lúc nào ở nông thôn, lông rũ cụp xuống như thắt lại, tai bị cắt nứt một khe. Cô gái xăm mày xẹp hết tâm tình ôm chó lùi ra một bên.

Chú chó vàng ủ rũ nằm trong túi, hai mắt long lanh vô tội, chân trái đằng trước được cố định giữa hai tấm ván gỗ.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Bị thương lúc nào?"

"Tôi cũng không biết." Bù nhìn có chút bất đắc dĩ, "Ngày nào nó cũng chạy ra ngoài chơi, đến tối sẽ về, lần này lại chạy đi mất hai ngày, đến khi tôi tìm được nó thì đã thành ra thế này rồi."

Hứa Liên Nhã tháo sợi dây cột quanh tấm ván ra, để lộ vết thương dữ dằn, máu đã ngưng tụ thành những vết máu vô cùng bẩn, mùi tanh hôi bốc ra.

"Nghiêm trọng quá." Hứa Liên Nhã nhíu mày, "Cụ thể phải chụp phim mới có thể xác định được, trước tiên tôi tính tổng chi phí cho anh đã, để chữa khỏi hoàn toàn có thể cần ít nhất là hai ngàn."

Bù nhìn sững sờ một lúc, do dự nói: "Hai ngàn à..."

"Đúng thế."

"Nhưng tôi không thể lập tức đào ra được nhiều tiền như thế..." Bù nhìn xấu hổ nói chậm lại, xoa hai tay, "Có thể gửi trước một ít được không? Bác sĩ, tôi không phải quỵt nợ đâu, nó nhất định phải chữa rồi, nhưng tiền thuốc liệu có thể... trả từng đợt không?"

https://thuviensach.vn

Bù nhìn do dự không giống với cô gái xăm mày, ông ta là sợ không có tiền trả nổi, còn cô ta là sợ phải tiêu tiền.

Hứa Liên Nhã nghe liền hiểu rõ, nói: "Không sao. Cần phải xem tình hình khôi phục của chú chó đã, chi phí chỉ là mới tạm tính vậy thôi, hoàn toàn bình phục cũng phải mất mười ngày nửa tháng, trả theo ngày cũng được."

Bù nhìn cười, để lộ hàm răng không đều nhau, lại gợi lên sự thật thà phúc hậu, "Được được."

Cô gái xăm mày đứng một bên kín đáo nói: "Bác cũng thật có lòng đấy, số tiền đó cũng có thể mua con chó mới rồi."

Người đàn ông không giỏi tranh luận, chỉ cười: "A Khang tốt lắm."

Cô gái xăm mày tự chuốc lấy mất mặt, ôm chó nện bình bịch đi xuống lầu.

Hứa Liên Nhã ngồi vào bàn làm việc viết hóa đơn, hỏi tên chú chó.

"A Khang." Bù nhìn vuốt ve đầu nó, "Là chữ 'khang' trong an khang cát tường."

Ngòi bút bỗng khựng lại, "A Khang, tên rất hay."

Đáp lại cô là nụ cười giản dị của bù nhìn.

Thuốc tê, thuốc giảm đau, thuốc chống viêm nhất nhất được kê ra, sau đó Hứa Liên Nhã đưa danh sách cho ông ta xem qua, cũng như ký tên đồng ý phẫu thuật.

Bù nhìn cẩn thận nhìn kĩ toàn bộ rồi mới đặt bút xuống.

"Cát Tường?" Hứa Liên Nhã không khỏi buột miệng nói ra.

https://thuviensach.vn

Cát tường gật đầu, "Ừ, tôi là Cát Tường, tên thật."

"Họ này rất hiếm thấy đấy, bác là người nơi nào?"

"Phổ Nhị, Phổ Nhị Vân Nam, chính là nơi có trà Phổ Nhị ấy..."

Ánh mắt nhìn ông ta của Hứa Liên Nhã thêm vài phần tò mò.

"Nhưng nhà chúng tôi không có loại trà đó."

Hứa Liên Nhã thuận miệng ừ một tiếng, chỉ vào mục điện thoại, "Cũng để lại cách liên lạc đi."

Cát Tường khó xử nói: "Tôi không có điện thoại, có thể viết số của bạn tôi được không? Cô gọi cho cậu ấy là nhất định có thể tìm được tôi..."

Không đợi cô đáp lại, Cát Tường đã nhanh chóng bổ sung: "Bác sĩ cô yên tâm đi, A Khang cũng như con tôi, ngày nào tôi cũng sẽ đến thăm nó, sẽ không quỵt nợ đâu."

Hứa Liên Nhã có chút bất đắc dĩ, "Tôi không có nghi ngờ gì bác. Bác cứ viết đi, hôm nay cứ đóng phí phẫu thuật đi đã, sau này phí nằm viện mỗi ngày thì tính vào chỗ khác."

Cát Tường gật đầu, viết xuống giấy một dãy số quen mắt.

Thuốc tê cần phải được đo chính xác, mà cân lại đặt ở tầng một. Hứa Liên Nhã hướng xuống tầng dưới gọi Châu Khải Quân hai tiếng nhưng không ai đáp, đi xuống lầu thì vừa vặn gặp cậu ta từ nhà vệ sinh bước ra, sắc mặt tiều tụy, nhưng hai mắt hại lanh lợi khó tả.

Hứa Liên Nhã lấy làm lạ, hỏi theo bản năng: "Cậu sao thế?"

Châu Khải Quân lắc đầu, giọng đầy phấn khởi, "Hả? Chị Nhã, có chuyện gì thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không hỏi rõ nữa, mắng cậu ta vài câu vừa nãy không chịu đón khách tử tế, rồi sau đó để cậu ta giúp đỡ A Khang xuống.

Trong tiệm còn có một nữ nhân viên tên Hạ Nguyệt, hai người họ có thể đối phó được những công việc bình thường như làm đẹp hay tiêm vaccine, còn như triệt sản hay phẫu thuật nối xương thì đều cần đến Hứa Liên Nhã.

Thời tiết oi bức, Hứa Liên Nhã đề nghị để A Khang lại bệnh viện kiểm tra, để phòng ngừa bị lây sốt. Cát Tường đồng ý, đóng khoản phí cho ngày hôm đó xong liền cưỡi chiếc xe ba bánh cũ nát rời đi.

Hứa Liên Nhã để ý, ông ấy bị mất một chân trái, xe ba bánh chặt bằng điện, phanh xe ở bên phải, ông ấy có thể lui tới tự nhiên. Một đống giấy lộn ở thùng xe hẳn là chiến lợi phẩm của ông ấy.

Chuông điện thoại kéo suy nghĩ của cô về lại, Hứa Liên Nhã nhìn cái tên trên màn hình, đi lên tầng hai nghe điện thoại.

"Hi vọng không làm phiền em đi làm." Hà Tân nói ở đầu dây.

"Vừa hay đang rảnh." Hứa Liên Nhã nói, "Nhớ con của anh à?"

Bên kia im lặng một lúc, Hứa Liên Nhã đoán có thể anh đang đỡ trán.

Hà Tân bất đắc dĩ nói: "Tuyệt đối không."

Hứa Liên Nhã kẹp điện thoại giữa đầu và vai, hai tay tìm biên lai ngày đó ở cửa hàng sửa xe.

"Làm bố không phải nên quan tâm cuộc sống hằng ngày của con trai mình sao?"

Sau tiếng thở dài, Hà Tân nói: "Có em giúp chăm sóc, anh yên tâm hai mươi phần trăm."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã bật cười, "Muốn về à?"

Hà Tân nâng âm điệu lên: "Đang đợi máy bay, chiều sẽ về. Tối cùng ăn cơm."

Hứa Liên Nhã không ngờ lại nhanh như thế, cũng chẳng nhìn biên li, một tay cầm điện thoại, một tay vuốt vài sợi tóc trước trán ra sau vành tai, theo bản năng cắn môi.

"Nhanh thế à..."

Hà Tân cười, "Nhanh gì chứ, anh đi công tác cũng gần một tháng rồi đấy Tiểu Nhã."

"Lâu thế kia à?"

Hứa Liên Nhã không hề ý thức mấy với chuyện này. Cô có thể nhớ rõ ngày đến sạp báo, lại không ấn tượng ngày Tước gia đến nhà mình là lúc nào. Rốt cuộc là do thói quen, hay vì không nhung nhớ nên không để tâm?

Hà Tân cười cô một tiếng rồi dứt khoát nói: "Hẹn tối gặp."

"... Ừm."

Tắt máy, lúc này mới phát giác cô không cẩn thận đã làm nhăn một góc biên lai.

***

Hứa Liên Nhã đi bơm lốp trước, lái xe chạy đến cửa hàng sửa xe.

Trước khi đi cô gửi tin nhắn đến cho Khương Dương, anh chỉ trả lời lại một chữ "được" vô cùng đơn giản.

https://thuviensach.vn

Đón cô là một người khác, Hứa Liên Nhã dừng xe xong liền đi vào garage sửa xe bên trong. Trong garage đang nhấc một chiếc xe con lên, không cao, bên dưới có một người lót giấy cứng nằm, để lộ đôi chân dài trong chiếc quần quân đội màu xanh lục, trên chân vẫn là đôi giày sneakers kia.

Chẳng hiểu sao, khóe môi Hứa Liên Nhã cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Cô nhẹ nhàng bước đến, tuy hoàn toàn không cần phải làm thế vì tiếng xịt nước rửa xe bên cạnh đã át đi tiếng bước chân của cô. Hai chân người đàn ông gần như chiếm hết hành lang, cô phải đi sát vào vách tường.

Khi cô đến gần chân anh thì đột nhiên người đàn ông trượt ra từ dưới xe, quần áo ma sát với giấy cứng phát ra âm thanh khô khan, mép váy cô như bị không khí vén lên, Hứa Liên Nhã bèn giật lùi về phía sau mấy bước.

"Xin lỗi, đã dọa cô rồi." Khương Dương vừa nói vừa đứng lên, nụ cười trên mặt lại hoàn toàn không có ý xin lỗi.

Tối qua vượt xe anh, lúc này lại bị cắn trả lại. Hứa Liên Nhã mắng khẽ: "Đồ háo sắc!"

Khương Dương đến gần từng bước, "Háo sắc cô như thế nào?" Ánh mắt như xâm lăng quét từ ngực cô xuống váy, "Lại không thấy được đấy."

Trong garage sửa xe chỉ có hai người họ, cánh quạt máy xoay vù vù thổi tóc mái họ bay về cùng một phía, bên ngoài ve kêu râm ran, kêu đến mức khiến lòng người càng nóng nảy.

Hứa Liên Nhã trừng mắt với anh, tay đẩy ngực anh một cái, nói: "Tôi đến bơm lốp, lát nữa nhớ lấy hóa đơn cho tôi."

Khương Dương tháo găng tay, như có như không vuốt lấy nơi cô vừa chạm vào, ánh mắt chợt tối, "Có muốn uống chút gì không?"

https://thuviensach.vn

"Hả?"

Khương Dương đi ra ngoài cửa, "Không khát à?"

Hứa Liên Nhã kịp phản ứng lại, đuổi theo, "Hồng trà đá."

Khương Dương quay đầu nhìn cô một cái, ánh dương chói mắt khiến cô không rõ anh đang cười hay chỉ híp mắt mà thôi.

Bên cạnh là quán trà sữa, Khương Dương gọi hai ly trà chanh lớn thêm nhiều đá, rồi nói với Hứa Liên Nhã: "Tay tôi bẩn, tự lấy đi." Dứt lời cầm một ly tự mình hút trước.

Hứa Liên Nhã đưa ly đến gần tay anh, "Cùng một màu cả."

"..." Miệng Khương Dương vẫn còn cắn ống hút, ngón út gãi nhẹ lên phần ở gần mũi.

Có ý cười tàn nhang của cô.

Hứa Liên Nhã: "... Huề nhau."

Khương Dương nhả ống hút ra, liếm môi vô tội nói: "Tôi có nói gì à?"

Quay lại garage sửa xe, Khương Dương mời cô vào phòng trong ngồi, trong đó có điều hòa. Nhưng Hứa Liên Nhã lại ngồi lên băng ghế đặt trước đầu xe ô tô con kia, sửa lại váy, "Ở đây cũng mát."

Khương Dương đặt ly trà sang một bên rồi lại chui vào dưới xe. Từ góc độ của anh, chỉ cần nghiêng đầu là có thể trông thấy mắt cá chân trắng nõn cùng đôi chân mảnh mai của Hứa Liên Nhã. Cô ngồi chếch một bên so với anh, hai chân khép lại hơi nghiêng, mép váy trên đầu gối thỉnh thoảng lại khẽ bay lên như tơ liễu trong gió, làm người ta phải suy nghĩ xa xôi.

https://thuviensach.vn

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, hoặc mơ hồ châm chọc nhau, lại cùng đối phương khá vui vẻ.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã nói: "Anh nói nhiều thế, không sợ xăng chảy vào miệng à."

Khương Dương cười khan hai tiếng, "Sợ cô chán thôi."

"..."

Câu chuyện lại dừng lại như thế, tay bị ly nước làm thấm ướt, Hứa Liên Nhã cúi đầu tìm khăn giấy.

Hơi ngước mắt, không biết lúc nào Khương Dương đã đứng trước mặt cô, Hứa Liên Nhã ngẩng đầu, tìm kiếm ánh mắt anh.

Người đàn ông này thân hình cao ráo, nhìn từ trên xuống, bóng của anh cũng như có sức lực, bao trùm lấy cô. Hứa Liên Nhã cảm thấy bí bách vô cớ, tim đập thình thịch.

Tiếng ve râm ran hay quạt thổi gió hiu hiu đều như bị bấm nút dừng, lúc này đây chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của anh.

Hứa Liên Nhã thuận tay giơ khăn giấy lên, "Anh đổ mồ hồi kìa, lau khô đi."

"Tay tôi bẩn, cô giúp tôi."

Anh đứng quá gần, Hứa Liên Nhã vừa đứng lên, ghế đập vào đầu côi, cô nhẹ nhàng đá ghế ngã ra, Khương Dương nhìn sâu vào mắt cô, mí mắt không hề cử động.

Cô cầm khăn giấy, như nhúng mực từng chút từng chút ấn xuống trán anh. Từng sợi râu đen nhánh hay một giọt mồ hôi đều có thể trông thấy rõ

https://thuviensach.vn

ràng. Cuối cùng cũng xong, Hứa Liên Nhã dùng tay lau lấy quai hàm anh không còn một giọt mồ hôi.

Khương Dương lại chụp lấy cánh tay đang hạ xuống của cô, trầm giọng nói: "Hứa Liên Nhã, cô không sợ tôi sao?"

Hứa Liên Nhã đã bình tĩnh lại, dịu dàng gỡ ngón tay anh ra, "Sợ anh làm cái gì, anh là yêu quái hay ma quỷ?" Cô vo khăn giấy thành đống, chính xác ném nó vào giỏ rác.

Khương Dương khó chịu mỉm cười, "Tối rảnh không, cùng đi ăn."

Lời mời đến quá nhanh, gần như đập vào mặt cô, suýt nữa Hứa Liên Nhã đã gật đầu.

"Ngại quá, đã có hẹn rồi."

Nụ cười của Khương Dương cứng lại trên mặt.

Ngoài cửa vọt vào một bóng người, lớn tiếng hỏi: "Người đẹp, đã bơm lốp xong rồ, có phải xe của cô vẫn chưa sơn không, hôm nay rảnh, có muốn làm không?"

Hứa Liên Nhã đi lướt qua Khương Dương, cười với ông chủ, nói: "Tôi đang bận, hôm nào làm tiếp vậy." Dứt lời liếc mắt nhìn Khương Dương một cái, sau đó mỉm cười, thấp giọng nói: "Được, tôi chờ anh."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 6

A Khang nằm trong phòng cách ly, Hứa Liên Nhã cúi người kiểm tra vết thương và tinh thần của nó.

Cầu thang bên ngoài vang lên tiếng bước chân, đâu ra đấy, do giày da phát ra, không thuộc về Châu Khải Quân hay là Hạ Nguyệt, cô bèn đứng dậy đi đến.

Đầu tiên cô trông thấy một gương mặt anh tuấn, râu cạo sạch, sau đó bó hoa mà người đàn ông này đang cầm.

Hoa bách hợp trắng phau, từ lúc cô thuận miệng trả lời sau lần thứ nào đó bị hỏi là thích hoa nào, về sau cô thường xuyên nhận được lời chào đầy thân thiện thế này của Hà Tân.

Thật ra cô cũng chẳng thích bách hợp gì mấy, chỉ là trong đầu xuất hiện cái tên này mà thôi.

Nụ cười của Hà Tân thực mê người, ít nhất là Hạ Nguyệt và Phùng Nhất Như đánh giá như thế.

Hứa Liên Nhã im lặng đón lấy bó bach hợp, kéo khẩu trang xuống nói, "Cám ơn."

"Bao giờ thì tan làm?"

Hứa Liên Nhã nhìn đồng hồ treo tường, nói: "Đi thôi."

Cô đang cầm hoa, cùng Hà Tân một trước một sau đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Lập tức Hứa Liên Nhã và Hà Tân được tắm trong ánh mắt tò mò mờ ám, mỗi lần Hà Tân đến Châu Khải Quân và Hạ Nguyệt đều cười tươi rói, chỉ vì Hứa Liên Nhã chưa bao giờ thừa nhận quan hệ gì ngoài bạn bè với Hà Tân, mà chút chuyện bà tám này cũng trở thành tiêu khiển duy nhất mà khi đi làm bọn họ mới có.

"Nhã Tử!" Hạ Nguyệt ngọt ngào gọi cô.

Hứa Liên Nhã để Hà Tân cầm hoa, vừa cởi áo blouse vừa dặn dò vài câu, vì còn có bệnh nhân nhập viện nên đêm nay Châu Khải Quân sẽ ở lại trực đêm.

Hứa Liên Nhã nói để Tước gia gặp Hà Tân trước đã, Hà Tân đáp được một cách sảng khoái.

"Anh tuyệt đối không giống chủ nhân chia xa nó một tháng." Hứa Liên Nhã lạnh nhạt bình luận.

"Đúng thế." Hà Tân như có suy nghĩ, "Sao ra thì, nó ở chỗ em còn tốt hơn, anh chỉ có thể bảo đảm là mỗi ngày nó sẽ không đói bụng, còn em lại quan tâm liệu nó có vui vẻ không."

Hứa Liên Nhã nhìn anh đầy kì lạ, "Nếu đúng là thế, chẳng bằng đưa cho người thích nó thật sự."

Hà Tân nói: "Em cũng thích nó sao?"

Hứa Liên Nhã sửng sốt, đáp: "Không phải là vấn đề thích hay không."

Hà Tân mỉm cười: "Đừng có lo, anh chỉ tùy tiện nói mà thôi, anh sẽ tìm cho nó một cô chủ thích hợp để cùng nhau chăm sóc nó."

Hứa Liên Nhã mở cửa, một cái bóng màu vàng liền nhảy chồm đến, nhiệt tình lè lưỡi hà hơi. Cô dẫn Tước gia đến bên cạnh Hà Tân, rồi cầm lấy

https://thuviensach.vn

một bình hoa rỗng đi vào phòng bếp hứng nước.

Nhà là kiểu một phòng ngủ một phòng khách, vào cửa rẽ trái là phòng bếp, cửa sổ phòng ngủ thông ra ban công cùng hướng.

"Một tháng không gặp, đã mập lên nhiều rồi." Hà Tân đánh giá rồi ôm lấy Tước gia, nửa câu sau gần như cắn răng mà nói.

Đổ nước vào bình hoa xong, Hứa Liên Nhã cắm bách hợp vào, chưng nó lên bàn ăn.

Cô để Hà Tân ngồi chơi một lúc, mình vào phòng thay quần áo.

hltn thay một bộ váy màu đen, đây là Hà Tân tặng nhân dịp sinh nhật của cô, cô đeo thêm vòng tay đi kèm, trang điểm hơi nhạt. Xong xuôi những việc trên, cuối cùng cô cũng nhìn thấy được một phong cách tương xứng với Hà Tân.

Hứa Liên Nhã nở nụ cười tự giễu với tấm gương.

Hà Tân hào phóng độ lượng nói: "Chiếc váy buổi chiều của em nhìn cũng đẹp mắt rồi."

Hứa Liên Nhã cúi đầu thay giàu cao gót, mặt không có cảm xúc gì, "Như thế này không phải càng đẹp mắt hơn sao?"

Hà Tân lại nở nụ cười chuẩn thương hiệu mời gọi.

Hà Tân đưa cô đi ăn đồ ăn Chiết Giang, hợp với khẩu vị thanh đạm của anh. Lúc nhân viên giới thiệu vài món đồ ngọt thì Hứa Liên Nhã hỏi: "Có đá không?"

Không đợi nhân viên nói tiếp, Hà Tân đã ngắt lời: "Con gái tốt nhất đừng ăn mấy thứ lạnh."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã gật đầu, giọng đều đều, "Vậy lấy nóng đi."

Sau khi để nhân viên cầm menu đi, Hứa Liên Nhã thấp giọng nói: "Mẹ em làm bác sĩ, mà ăn uống này nọ anh còn để ý hơn so với bà ấy."

Hà Tân rót trà cho cô, "Đợi em đến cái tuổi này của anh mới biết tầm quan trọng của việc chăm sóc."

"Đúng là giọng điệu của lão già." Hứa Liên Nhã nói, "Anh cũng chỉ lớn hơn em bảy tuổi thôi."

"Thường đàn ông ba mươi ba tuổi mà nói, nếu có con nhỏ thì cũng có thể đi mua xì dầu được rồi. Anh không chú ý đến việc này thì sao tìm được bạn gái chứ."

Nhắc đến chủ đề bạn gái, Hứa Liên Nhã lại cảm thấy vi diệu một cách kì lạ, liền lái sang công việc, không khéo lại bị Hà Tân làm cho sặc.

"Em định mở cửa tiệm thế mãi à?"

"Ừm."

"Có vẻ bận rộn nhỉ?"

Hứa Liên Nhã khó hiểu nhìn anh, "Trong tiệm còn hai người giúp nữa."

"Buổi tối chỉ mình Tiểu Châu ở lại trực sao?"

"Thường thì thế, dù sao Hạ Nguyệt cũng là con gái, gan nhỏ, em cũng lo nữa."

Chợt giọng Hà Tân trở nên bén nhọn hơn, "Em lo lắng thay người khác, vậy còn em thì sao? Nếu Tiểu Châu xin nghỉ, cần có người trực thì sao?"

Hứa Liên Nhã không cho là đúng, "Vậy thì em đi."

https://thuviensach.vn

Hà Tân nghiêm mặt nói: "Em cũng là con gái."

Hứa Liên Nhã nửa đùa nửa thật: "Nhưng em đâu phải con gái bình thường, đừng quên bố em là ai. Hổ phụ vô khuyển nữ* mà."

(*Bố tài giỏi thì cũng không thể sinh con gái kém cỏi được.)

Hà Tân nói: "Quá nguy hiểm. An ninh ở Quan Ngoại lại chẳng ra gì, có ý định dọn vào trong thành không?"

Anh ở Quan Nội*, ngầm có ý là muốn gần anh hơn.

(*Quan Nội là chỉ đặc khu kinh tế Thâm Quyến, còn Quan Ngoại nằm trong sự quản lí của thành phố Thâm Quyến nhưng không thuộc về đặc khu kinh tế.)

Hà Tân: "Anh quen nhiều bạn, đường xá nhà cửa cũng không cần lo lắng."

Ám chỉ từ đầu đến cuối đó, cuối cùng Hứa Liên Nhã cũng đã rõ. Một thời gian trước anh có bóng gió hỏi cô có thể về quê nhà phát triển hay không, sau khi biết được đáp án thì luôn kéo theo chủ đề vào câu chuyện như lúc này. Anh muốn để cô từng bước từng bước đi vào cuộc sống của anh.

Tâm ý của anh, cô biết, nhưng không cách nào nhận được.

Hứa Liên Nhã có thể cân nhắc dẫn dắt người khác, nhưng lại không muốn để người khác lên kế hoạch con đường cô phải đi như thế nào.

Cũng như năm thi vào đại học đó, mẹ kịch liệt phản đối cô thi vào trường đại học nông nghiệp, nói tổ tiên vất vả lắm mới thoát khỏi những ngày tháng mặt hướng đất lưng hướng trời khổ cực, đến lượt lứa của con lại muốn chảy ngược về. Hứa Liên Nhã cho rằng lấy cô đại diện cho những

https://thuviensach.vn

người đồng lứa thì đúng là bất công, nên không tranh luận nhiều gì với bà mà tìm bố cô làm chỗ dựa, sau đó ông cũng thật sự chống lưng cho cô.

Tính cách hai cha con đều giống ở chỗ ngang tàng, bất kể trải qua bao nhiêu chuyện trái với phương hướng, thì dù có mười trâu kéo cũng không quay đầu lại. Mà mẹ lại chỉ chọn người yên ổn, cho rằng đó mới là đúng đắn.

Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến việc hai người ly hôn.

Hứa Liên Nhã bình tĩnh nói: "Để em suy nghĩ đã." Giống như lúc trước trả lời mẹ cô, cũng không có ý định thuyết phục đối phương.

"Tiệm bên cạnh chỗ em mở đã bốn năm, bất kể phương diện nào cũng đều ổn định, nếu thật muốn chuyển chỗ thì em phải chuẩn bị kĩ cho một năm mất mùa, thương gân động cốt, em phải suy nghĩ kĩ đã."

Hà Tân cười xòa, "Không sao, em cứ từ từ mà nghĩ."

Có thể do đề tài nhắc đến quá sớm, nên cả Hứa Liên Nhã và Hà Tân đều rơi vào tự hỏi, sau khi thức ăn được mang lên thì hai người họ mới trao đổi chút ít, dường như không khí đang từ từ xuống dốc.

Trước khi tạm biệt Hà Tân có nói mấy hôm nữa có thể phải đi công tác, nên Tước gia đành phải làm phiền cô thêm, Hứa Liên Nhã nói không sao.

Hứa Liên Nhã vừa mở cửa ra, Tước gia liền bổ nhào đến đón.

Cô ngồi xuống gãi đầu nó, thầm thì, "Đứa trẻ giữ nhà..."

***

Cách mấy ngày Hứa Liên Nhã mới liên lạc với Khương Dương.

https://thuviensach.vn

Vốn muốn đợi anh chủ động liên lạc, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được. Cô cũng không nghĩ làm thế rốt cuộc có được không, dù sao cô muốn làm gì thì làm. Cô muốn tạm thời thoát khỏi tình thế hoang mang trước mắt, mà không nghi ngờ gì luồng cảm giác mới mẻ này lại hết sức hấp dẫn.

Cô hắng giọng một cái, bấm điện thoại gọi anh.

"Alo." Bên đầu Khương Dương im lặng ngoài dự tính, không có tạp âm xe cộ qua lại hay vòi phun nước áp suất cao.

"Là tôi, Hứa Liên Nhã."

Tiếng cười của anh như có thể khiến tim cô đập nhanh hơn, "Biết là cô rồi."

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên sau khi họ chính thức quen nhau, chỉ mấy câu ít ỏi, địa vị cảm tình nông sâu thế nào đã được định rõ.

Hứa Liên Nhã vào thẳng vấn đề, "Có rảnh không, đi sơn lại xe."

"Hôm nay tôi nghỉ."

"Ồ."

"Lúc trước cô có lấy biên lai chứ? Cô có thể đem theo nó đi sửa cũng được."

"..." Hai má Hứa Liên Nhã nóng lên, giống như bị người ta cho một bạt tai.

Cô không nói lời nào, cũng không cúp máy. Một khoảng không kéo dài buồn chán, nhưng Khương Dương lại hưởng thụ tiếng dòng điện, cũng không đợi cô nói chuyện.

Hứa Liên Nhã nói: "Được."

https://thuviensach.vn

Khương Dương cười hì hì, "Giận rồi à?"

"... Không có." Cô còn chưa đến mức giận, chỉ như treo người trên cây bông, ngực khó chịu đến mức hoảng hốt.

"Tôi còn chưa nói xong," Như thấy có điều bất thường, Khương Dương nói nhanh hơn, "Chiếc motor của tôi còn ở trong cửa hàng, cô qua chở tôi chút, rồi tôi đi với cô, được không?"

Hứa Liên Nhã như không nhịn nổi, lặng im mỉm cười, "Được."

Hứa Liên Nhã dựa theo địa chỉ Khương Dương đưa mà đi đến.

Khương Dương ở trong một thôn gần thành phố, biển báo dày đặc, ánh sáng lập lòe không rõ ràng, đầy những tòa nhà mọc san sát. Dựa theo lời dặn của anh, cô dừng xe lại ngoài một con ngõ nhỏ.

Cô tiếp tục gọi cho Khương Dương, lần thứ hai mới bắt máy.

Hứa Liên Nhã báo anh biết cô đã tới.

"Ừ..."

Hứa Liên Nhã nghe ra sự do dự trong đó, bèn nói: "Không tiện à?"

"Đột nhiên có việc gấp, tôi phải ra ngoài một chuyến." Khương Dương dừng lại, "Cô xem liệu đợi tôi được không, hay để hôm khác lại hẹn?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, nói: "Lâu lắm à."

"Khoảng một giờ."

Hứa Liên Nhã cũng không biết lấy đâu ra kiên nhẫn, "Vậy tôi chờ anh."

"Vậy cô lên chỗ tôi đi, bên ngoài trời nắng quá."

https://thuviensach.vn

Tòa nhà Khương Dương ở ở gần đầu ngõ, tầng một là tiệm cắt tóc, bên ngoài đặt cửa chống trộm. Nhìn qua thì tiệm cắt tóc này làm ăn có vẻ không khá lắm, chỉ có hai người khách, cửa thủy tinh khép kính, một cô gái trang điểm dày cộm đứng ngoài cửa hút thuốc.

Khương Dương mở cửa đón Hứa Liên Nhã, cô gái đó như cười như không nhìn bọn họ, từ từ nhả một làn khói, làn sương mờ che đi thần sắc.

Phòng ở mỗi tầng xây theo hình chữ 回, phòng Khương Dương ở cuối tầng chín, lầu bên cạnh chỉ có bảy tầng, không lắp kính chặn ánh sáng, nắng chiếu vào phòng anh không ít. Một phòng khách một phòng ngủ, nhỏ hơn rất nhiều so với phòng của Hứa Liên Nhã, nhưng lại chỉnh tề đến bất ngờ, có lẽ cũng do phần quá ít đồ đạc.

Trong phòng chỉ có một chiếc bàn gấp, mấy chiếc ghế nhựa và một chiếc sofa gỗ, cửa phòng ngủ mở rộng, đặt sau cửa là bàn máy tính được lắp ráp, đặt bên trên một chiếc máy tính, do bị một bên tường chặn lại nên Hứa Liên Nhã không vào xem.

Khương Dương để cô ngồi tự nhiên, bật quạt, rồi vào phòng bếp lấy cho cô một chai trà đá.

"Cô cứ thoải mái, muốn nghịch máy tính thì vào trong đó." Khương Dương nói, "Tôi đi nhanh thôi, nửa tiếng sẽ về."

Hứa Liên Nhã lắm miệng hỏi thêm một câu, "Anh đi đâu?"

Khương Dương đáp lời, "Người bạn trên lầu đổ bệnh, đưa cậu ấy đi bệnh viện."

"Bạn gái?"

Khương Dương sững sờ, rồi cười cười: "Là nam."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã vặn mở nắp chai nhưng không uống, "Anh đến bệnh viện thế nào?"

Khương Dương như nghe không hiểu, "Hả?"

"Đi xe gì?"

Khương Dương nói: "Bắt xe."

Hứa Liên Nhã càng vặn chặt nắp chai, đứng lên nói: "Đi thôi, tôi đưa hai người đi."

Khương Dương lại không nhúc nhích.

"Đi thôi." Hứa Liên Nhã nói, "Trời nóng bắt xe chỉ tổ thêm phiền."

Khương Dương cắn môi dưới, một lúc sau mới nói: "Được, đã làm phiền cô rồi."

Khương Dương để cô xuống tầng đợi trước.

Hứa Liên Nhã ra đến ngoài cửa, cô gái hút thuốc vẫn còn đó, nhưng không thấy điếu thuốc kia ngắn đi. Cô gái vẫn như vừa nãy, mỉm cười nhìn cô, nếp nhăn bên khóe mắt như vết mực được quét dài ra.

Một người đàn ông bệnh đến mức cần người khác đưa đến bệnh viện, xem ra bệnh không nhẹ rồi.

Đợi đến lúc cửa được đẩy ra từ bên trong, trông thấy hai người đàn ông đó thì Hứa Liên Nhã mới phát hiện mình đã nghĩ sai rồi.

Người đàn ông xa lạ kia không chỉ bị bệnh, mà còn...

Trời rất nóng, nhưng anh ta lại mặc quần thể thao dài màu xám, một bên ống quần trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cố ý nhìn cho rõ mặt anh ta, không phải Cát Tường ngày hôm đó, cũng không có cảm giác giống Cát Tường. Nếu Cát Tường là một bù nhìn rách nát, thì người đàn ông này hẳn phải là Wolverine bị gãy một chân. Nhìn qua thì người đàn ông này nhỏ tuổi hơn so với Khương Dương chút, nước da cũng ngăm đen như Khương Dương. Có lẽ anh ta không dễ chịu lắm, sắc mặt xanh xao, ánh mắt lại quật cường.

Bỗng cô có cảm giác, Khương Dương và người đàn ông này là cùng một loại người.

Người đàn ông xa lạ nhíu mày thấp giọng quở, "Đã nói tôi không đi bệnh viện!"

Khương Dương ôm nửa lấy người đàn ông kéo ra ngoài, một tay cầm nạng, mắng lại: "Mẹ kiếp, sao cậu nói nhảm lắm thế! Im miệng cho tôi!"

Rồi lại bảo Hứa Liên Nhã, "Đi thôi."

Lúc này người đàn ông mới để ý đến Hứa Liên Nhã, lập tức không lên tiếng nữa, giơ tay ra mò lấy nạng, cúi đầu nói: "Tự tôi đi được."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Xe bị phơi nắng đến bỏng rát, Hứa Liên Nhã phải bật cả quạt máy với điều hòa.

Khương Dương đỡ người đàn ông kia lên xe, nhét nạng vào, bản thân cũng chui vào ngồi cùng ở băng ghế sau.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Đi đâu đây?"

"Bệnh viện khu hai, ở bên kia phố Hỉ Viên, biết không?"

Cô gật đầu, "Biết." Buông phanh tay ra, nhấn chân ga chạy thẳng ra ngoài.

Trời bên ngoài như thiêu như đốt, không mang kính râm, Hứa Liên Nhã hơi nhíu mày, có vẻ nghiêm túc.

Không ai trò chuyện, chỉ có tiếng hát cô quạnh phát ra từ đài.

Lúc dừng đèn đỏ, Hứa Liên Nhã liếc nhìn Khương Dương từ trong kính chiếu hậu, anh đang rũ mắt nhìn ra ngoài cửa, hàng mi nhíu lại, đây là lần đầu tiên cô thấy dáng vẻ này của anh.

Bệnh viện nhân dân khu số hai cách đây không xa, chỉ rẽ mấy con đường là đã đến, Hứa Liên Nhã dừng xe lại, Khương Dương nhảy xuống xe trước, tính đỡ lấy người đàn ông ở đối diện. Nhưng tự người đàn ông đó đẩy cửa ra, lấy nạng ra dò đường trước, duỗi tay ngăn Khương Dương lại, nói: "Tôi tự đi được."

https://thuviensach.vn

"Được được." Khương Dương buông tay ra, cắn môi, vẻ mặt đó như đang nói "để xem cậu có thể chống đỡ được đến lúc nào".

Người đàn ông cao xấp xỉ Khương Dương, chống nạng sải bước đi cũng không nhỏ, ống quần đong đưa theo nhịp.

Khương Dương nói với Hứa Liên Nhã: "Cô ở đây chờ tôi."

Hứa Liên Nhã hất cằm chỉ vào người đàn ông, "Anh ta làm sao thế?"

"Bị sốt." Anh lại lặp lại, "Cô ở đây đi."

Hứa Liên Nhã tháo dây an toàn ra, nói: "Tôi cũng đi."

Khương Dương nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Lúc người đàn ông đến đại sảnh cấp cứu thì sắc mặt vô cùng ảm đạm, dựa vào nạng nhìn mặt đất thở hổn hển. Khương Dương đi lấy phiếu cấp cứu về, thuận thế đỡ lấy thắt lưng người đàn ông, anh ta có vẻ quá mệt mỏi, lúc này cũng chẳng giãy dụa gì.

Đến phòng khám, Hứa Liên Nhã biết ý đứng ở ngoài.

Dù đang trong giờ hành chính nhưng người lui tới bệnh viện vẫn không ít, Hứa Liên Nhã nhìn người đi qua đi lại không phải bệnh nhân thì cũng là bác sĩ áo trắng, không khỏi có chút thất thần.

Chỉ một lát sau, Khương Dương nhanh chóng đi ra, không nói năng gì với Hứa Liên Nhã mà đi thẳng ra bên ngoài.

Hứa Liên Nhã đưa mắt nhìn theo, chợt một giọng nam trầm thấp vang lên: "Anh ấy đi đóng viện phí."

Hứa Liên Nhã sửng sốt, đứng dậy nói: "Anh ngồi đi."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông gật đầu, đỡ lưng ghế từ từ ngồi xuống, trông có vẻ như đã động đến vết thương, dáng vẻ khá chật vật.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Truyền nước à?"

Người đàn ông ngẩng đầu, sửng sỡ một lúc, " Ừ."

"Anh ăn cơm chưa?"

Người đàn ông úp mở: "Ăn sao được..."

Cô gật đầu, lấy trong túi xách ra một thanh sô cô la Snickers đưa đến, "Ăn tạm chút trước đi, bụng rỗng không truyền nước được đâu." Người đàn ông do dự nhận lấy, Hứa Liên Nhã nói tiếp: "Nóng quá nên hơi chảy nước, nhưng vẫn còn tạm."

Người đàn ông lại nhìn cô một cái, không nói nữa, xé bao bì ra.

Lúc này Hứa Liên Nhã mới nhớ lại, ban nãy Khương Dương cũng không hề giới thiệu hai người họ với nhau.

Hứa Liên Nhã và người đàn ông cùng im lặng đợi Khương Dương về, anh cầm trong tay hai bình truyền nước, kéo người đàn ông đi về phía khu vực truyền dịch.

Sắp chỗ cho người đàn ông ngồi xuống, Khương Dương bèn gọi Hứa Liên Nhã đi ra trước máy bán hàng tự động.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Chuyện gì?"

Giọng điệu Khương Dương mang theo vẻ áy náy, "Đợi lát nữa mẹ cậu ta đến là tôi có thể đi rồi, cô đợi tôi thêm chút nữa." Rồi chỉ vào dãy đồ uống trong máy, "Muốn uống gì?"

"Mẹ anh ta ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Gần đây." Khương Dương dừng một lúc rồi nói thêm "Chính là quầy báo đó đó, nhớ không?"

"Ồ." Trong đầu Hứa Liên Nhã xâu chuỗi lại từng hình ảnh trước đó, "Hình như lúc trưa anh ta chưa ăn cơm."

Khương Dương quay đầu nhìn về phía truyền dịch, dáng vẻ như lại muốn mắng tiểu tử kia.

Hứa Liên Nhã vội nói: "Anh ta mới ăn một thanh Snickers, anh xem có muốn để anh ta ăn thêm gì nữa không."

Khương Dương nhìn cô chăm chú, một lúc sau liền hiểu ra, khóe miệng hiện lên nụ cười đầu tiên trong buổi xế chiều này.

Hứa Liên Nhã đẩy anh, "Đi thôi."

Khương Dương lấy cho cô một ly trà đá rồi mới đi.

Có lẽ nhờ tác dụng của Snickers với thuốc nước, người đàn ông thoạt nhìn có vẻ tươi tắn. Trên chai nước viết tên của anh ta: Lương Chính.

Hứa Liên Nhã ngồi vào bên cạnh anh ta, Lương Chính mở to mắt.

"Anh ấy đi mua đồ rồi." Hứa Liên Nhã nói.

"Cô là bạn gái của anh ấy?"

Cô nói: "Giống à?"

Lương Chính không nhìn thẳng vào cô như Khương Dương, "Chỉ là chưa thấy anh ấy đi cùng với người phụ nữ nào khác cả."

Có lẽ vì sức lực trong giọng nói đã đầy, câu lại dài, Hứa Liên Nhã mới nghe rõ giọng địa phương của anh ta.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng.

Qua một hồi im lặng, Lương Chính nói tiếp: "Anh Dương là người tốt."

"Thế sao?"

Như để xác nhận xem anh ta có nói dối hay không, Hứa Liên Nhã nhìn anh ta một lúc lâu, cho đến lúc Lương Chính mắc cỡ mới thôi nhìn.

Lương Chính nói: "Thật đấy."

Hứa Liên Nhã gật đầu đầy suy tính, "Có lẽ thế."

Lương Chính đặt tay lên đùi phải trống rỗng bên dưới, "Cứ hễ mưa xuống là chân tôi lại đau nhức không ra ngoài được, lần nào cũng là anh ấy đến trông quầy báo giúp tôi."

Từng hình ảnh rời rạc được xâu chuỗi lại trong đầu, Hứa Liên Nhã hỏi: "Anh quen anh ấy lâu rồi à?"

Lương Chính hơi ngẩng đầu, nhìn bình nước, như đang thầm đếm, "Đã nhiều năm lắm rồi."

Đối với người đàn ông đó, cô tò mò rất nhiều, nhưng tìm kiếm từ miệng người khác khó tránh có chút không chân thực. Lương Chính nghiêng đầu ngáp một cái, Hứa Liên Nhã nói: "Anh ngủ đi."

Hứa Liên Nhã cũng bị cơn mệt mỏi lây lan, mí mặt nặng trĩu, đến khi Khương Dương đứng trước mặt thì cô mới như sực tỉnh từ cơn mơ.

Khương Dương cười, thấp giọng hỏi: "Mệt rồi?"

Cô lắc đầu, mà Lương Chính cũng nhìn sang nói: "Anh Dương, anh với cô ấy về trước đi."

https://thuviensach.vn

Khương Dương không tiếp lời, Hứa Liên Nhã nói: "Không phải lo."

Lương Chính khó xử nhìn qua nhìn lại giữa hai người, Khương Dương nghiêng người nhìn Hứa Liên Nhã một cái rồi nói: "Đợi mẹ cậu đến rồi đi."

Hứa Liên Nhã nhường ghế, Khương Dương ngồi vào giữa cô và Lương Chính, đặt một túi nhựa lên đầu gối, để lộ một bát cháo trắng cải bẹ được đậy nắp. Một tay Khương Dương đưa bát đến trước mặt Lương Chính, người sau dùng tay phải không cắm kim chuyền nước xúc ăn, ăn ý vô cùng.

Khi bát cháo đã gần hết thì mẹ Lương Chính cũng đến, đúng là người phụ nữ mà lần trước Hứa Liên Nhã gặp ở quầy báo. Hiển nhiên bà ta không nhớ Hứa Liên Nhã, mà ánh mắt cũng chỉ dừng trên hai người đàn ông.

Mẹ Lương vừa đến gần đã mắng, "Tôi có bảo anh chạy ra ngoài làm loạn hả, trời mưa cũng không che ô, đáng đời."

Lương Chính bị mắng hoài cũng quen không trả lời gì, Khương Dương đứng lên, gọi một tiếng dì, mẹ Lương mới nặn ra nụ cười nói: "Lại làm phiền cậu rồi, cậu về trước đi."

Khương Dương gật đầu, Hứa Liên Nhã hiểu ý cũng đứng dậy đi theo.

Mẹ Lương xem cô như không khí, nhìn bình nước lại lải nhải: "Mẹ nói này sao mày lại xui xẻo như thế chứ, giờ thành ra thế này mà cũng không được xem là tai nạn lao động, năm sáu năm qua toàn giúp người ta làm không công..."

Hứa Liên Nhã nhịn không được quay đầu lại, lại bị Khương Dương khẽ kéo đi.

"Đi thôi."

Quay về xe, Khương Dương nói: "Đến tiệm đi."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng, im lặng chạy ra đường lớn.

Có thể nhìn ra bầu không khí không thích hợp cho lắm, Khương Dương bèn cười nói: "Đã để cô đợi lâu như thế, thật có lỗi."

Hứa Liên Nhã thôi nghĩ ngợi, cũng cười: "Vậy anh đền bù cho tôi lại là được."

"Bù thế nào?"

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Hứa Liên Nhã nhìn sang anh, "Dùng thời gian gấp đôi để đền bù."

Khương Dương giả vờ, "Bù thế nào?"

'Tôi lái xe chở anh, lát nữa anh lái xe chở tôi là được."

Khương Dương chống tay lên cửa kính, như cười như không nhìn cô, "Lái motor chở cô đi hóng gió sao?"

***

Hứa Liên Nhã đậu xe trong cửa tiệm, rồi ngồi lên motor của Khương Dương, có hai người ngồi khiến chiếc xe thêm nặng.

Gần bốn giờ chiều, mặt trời lén lút lười việc, trốn vào sau áng mây vỏ sò.

Khương Dương lại muốn đội mũ bảo hiểm cho cô, nhưng Hứa Liên Nhã sống chết không muốn, "Trừ khi anh cũng đội."

Khương Dương bèn xuôi theo, hỏi cô muốn đi đâu.

"Đến bờ biển đi."

"Bên này toàn bãi triều, không có bờ cát, không xuống nước được đâu."

https://thuviensach.vn

"Đến gần là được rồi."

Khương Dương quay đầu lại, "Cô đúng thật là vì ngồi motor đấy nhỉ."

Gió lùa hơi ấm, xuyên qua từng sợi tóc, từ gương chiếu hậu Hứa Liên Nhã lờ mờ trông thấy mỹ nhân tiêm của anh.

Hứa Liên Nhã bị gió thổi làm chun mũi, chần chừ hỏi anh: "Lương Chính anh ta... Sao lại bị thương?"

Khương Dương đáp không rõ ràng: "Ngoài ý muốn."

"..."

Anh bổ sung thêm: "Tai nạn giao thông."

Hàng cây cùng những dãy nhà hai bên đường từ từ chạy lùi về sau, hHứa Liên Nhã nói: "Tôi còn gặp một người... mà anh quen."

Khương Dương nghiêng đầu, "Hả?"

"Cát Tường." Hứa Liên Nhã nói, "Ông ấy nuôi chó bị gãy xương, đưa đến chỗ tôi khám, đê lại số điện thoại của anh."

"Ồ, ông ấy à" Khương Dương nói, "Ông ấy cũng thế."

Nỗi băn khoăn dần lớn lên trong lòng, Hứa Liên Nhã nói: "Ông ấy là đồng hương của anh nhỉ."

"... Ừ."

"Lương Chính hình như không phải."

"Lương Chính là người địa phương." Khương Dương nói, "Có phải cô muốn hỏi vì sao người bên cạnh tôi đều như thế không?"

https://thuviensach.vn

Nghe thấy giọng đã có vẻ gay gắt, Hứa Liên Nhã vội nói: "Chỉ là có hơi ngạc nhiên, không có ý gì khác."

"Lúc tôi quen Cát Tường thì ông ấy đã thế rồi. Còn Lương Chính về sau mới xảy ra chuyện, cách đây chưa lâu, bây giờ cậu ta vẫn chưa quen nổi, vết thương với tâm tính cứ thất thường lần này hết lần khác. Trừ hành động bất tiện ra thì đều là người tốt."

"Tôi biết."

Xe rẽ mấy lần, Khương Dương ngừng một chút, "Con chó của Cát Tường ấy, đã đóng đủ tiền cho cô chưa?"

"Đủ rồi."

"Nếu không đủ thì cô cứ đến tìm tôi."

Hứa Liên Nhã nói: "Vậy thì mai không đủ rồi."

"... Được." Khương Dương im lặng mỉm cười.

Mặt trời không còn chạy theo lên lối trêu ngươi nữa, ngược lại bị mây đen cướp đoạt vị trí, ngìn nghịt kéo nhau về từ phía chân trời xa xa.

"Trời sắp mưa rồi." Hứa Liên Nhã nói, quả nhiên là đi hóng gió, chân còn chưa chạm đất, "Về thôi."

"Vẫn chưa đủ thời gian đền bù mà."

"Sau này bù nhé?"

Khương Dương quay đầu lại nhìn cô một cái: "Tôi có thể nói không không?"

Hứa Liên Nhã kéo khóe miệng lên.

https://thuviensach.vn

Khương Dương tăng tốc, nhưng vẫn không kịp rèm mưa trút xuống, trời mưa ngày hè tuyệt đối không nể tình, trút xuống như giột nước, hai người đội mưa ướt nửa người.

Hứa Liên Nhã giơ tay lên che trán, hét lớn: "Đến chỗ tôi đi, phía trước có lối vào đỗ xe."

Khương Dương khóa xe, sửa lại mái tóc rối loạn, rồi cùng Hứa Liên Nhã một trước một sau vào thang máy.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, trên mặt kính ố vàng phản chiếu bóng hình họ.

Bỗng Hứa Liên Nhã mỉm cười, vuốt tóc nói, "Thảm hại thật đấy."

Khương Dương chống hông, nhìn con số không ngừng thay đổi, "Sau này còn muốn bù không?"

Hứa Liên Nhã lườm anh một cái, đúng lúc con số dừng lại ở 27, cô bèn bước ra ngoài.

Cửa vừa mở, Tước gia xông ra chào đón, vẫy đuôi ngoe nguẩy, sau lưng nó là một bóng đen lóe.

Khương Dương hỏi: "Nuôi hai con?"

Hứa Liên Nhã đáp: "Là mèo, sợ người lạ nên trốn." Rồi đuổi Tước gia đi qua một bên.

Khương Dương đổi một đôi dép lê kiểu nam khá cũ, vừa vào cửa đã trông thấy đóa bách hợp trên bàn ăn, hẳn để đấy cũng lâu rồi, những bông hoa đã ngả vàng.

Hứa Liên Nhã lấy từ trong tủ ra một khăn mặt mới cho anh, thoáng nhìn qua chiếc sơ mi ướt đẫm, vội nói: "Để tôi lấy áo cho anh thay."

https://thuviensach.vn

"Không cần." Khương Dương nhận lấy khăn mặt, "Trời mưa thế này không lâu đâu, lát nữa mưa ngớt tôi sẽ đi."

"Ừ." Cô rũ mắt, thấp giọng đáp.

Khương Dương hối hận vì nhanh mồm nhanh miệng, đành lấy khăn lau đầu.

Hứa Liên Nhã vào nhà thay một chiếc váy àu xám đi ra, hỏi anh uống trà đá hay không, Khương Dương đáp được.

Khương Dương tưởng chỉ hỏi cho có, ai ngờ Hứa Liên Nhã lại vào bếp bật gas nấu nước.

"Còn phải đợi lát nữa." Cô tìm lá trà, sau đó cắt chanh thành lát.

Khương Dương dựa vào khung cửa nhìn cô, Hứa Liên Nhã mặc váy bông, rất mỏng, mơ hồ trông thấy đường cong sau áo.

"Cô còn biết pha trà kiểu này à."

"Cũng đơn giản thôi."

Hứa Liên Nhã cắt chanh xong, Khương Dương đi đến bên cạnh cô.

Trên bệ cửa sổ trước mặt hai người có đặt một chậu trầu bà, cô nhìn trầu bà, nhưng khóe mắt lại cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh. Hứa Liên Nhã đặt tay lên bếp, ngón tay vô thức gõ nhẹ, cô nhẹ nhàng quay đầu, vừa lúc đối mắt với anh.

Mắt anh rất đen, trong mắt không hề có ngọn lửa thâm tình rực cháy nào, nhưng lúc này trong đó chỉ có mình cô, vậy là đủ rồi.

Xung quanh rất yên tĩnh, tiếng mưa rơi xào xạc, yết hầu Khương Dương lên xuống, như có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

https://thuviensach.vn

"Cô..."

Nhưng anh chưa nói xong thì một tiếng "tu" bén nhọn đột nhiên vang lên, hai người giật mình tách nhau ra.

Hứa Liên Nhã không tự nhiên xoay xoay hạt châu Phật trên tay, khô khốc nói: "... Nước sôi."

Khương Dương cũng thôi nhìn lại, dùng khăn mặt lau tóc cho có, "Ừ. Pha trà đi."

Tước gia ở bên ngoài, khó hiểu sủa gâu gâu một tiếng.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hứa Liên Nhã ngâm lá trà, rồi lấy đá trong tủ lạnh ở phòng khách ra. Khương Dương đứng dựa bên cửa, nhìn cô ra vào, khăn mặt vắt trên vai, thỉnh thoảng cầm lấy lau tóc.

Cô đưa anh một cốc, Khương Dương uống một ngụm, cô hỏi như thế nào.

Khương Dương trả cốc lại, "Thêm đường đi."

Hứa Liên Nhã thêm vào mấy viên đường, rồi nói: "Còn có đàn ông thích ngọt à."

Kiều Trạch nheo mắt nhìn cô, quơ quơ cốc trà, đường phèn va vào nhau, "Có ai không thích ăn ngọt?"

Hứa Liên Nhã bĩu môi, cầm cốc trà ra phòng khách, Khương Dương lại nhấp một ngụm, nhìn cốc trà, rồi đi ra theo.

Tước gia thấy người ta uống này nọ bèn đi đến cọ người vào, lại bị Hứa Liên Nhã nhẹ nhàng tránh đi. Con mèo kia không biết đã trốn đi đâu rồi.

Khương Dương dựa vào bàn ăn, "Nuôi mèo rồi lại nuôi chó, không sợ đánh nhau à?"

"Không phải chó của tôi." Hứa Liên Nhã nói, "Nuôi hộ người ta mấy hôm thôi."

Anh gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hỏi: "Anh thích mèo hay chó?"

"Đều nuôi cả rồi, chó khá nghe lời hơn."

Một tay cô cầm cốc, một tay vuốt đầu chú chó lông vàng, gần như là khẽ than thở: "Anh thích nghe lời à."

Khương Dương chỉ có thể nhìn thấy tai và một bên mặt cô, gần hơn nữa là anh gần như có thể thấy lông tơ màu vàng nhạt, "Ừ, không lẽ lại thích đối đầu với tôi?"

Hứa Liên Nhã có thể cảm nhận được ánh mắt anh, nhưng không nhìn lại, như trong mắt chỉ có con chó kia.

Khương Dương: "Xem ra cô không phải."

Không biết là nói cô không thích nghe lời, hay là cô không phải người biết nghe lời đó.

Hứa Liên Nhã im lặng, tiếng chuông điện thoại trên bàn thay cô trả lời.

Trên màn hình hiện lên hai chữ, Hà Tân, Hứa Liên Nhã và Khương Dương đều thấy rõ.

"Tôi nghe điện thoại đã." Cô đặt cốc xuống, cầm lấy điện thoại đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ không đóng, nhà Hứa Liên Nhã lại không lớn, bàn anh chỉ cách phòng ngủ mấy bước, Khương Dương có thể thấy bóng lưng cô cùng khăn trải giường caro màu vàng, và còn nghe thấy tiếng của cô.

Hứa Liên Nhã ôm tay nghe máy.

Hà Tân: "Đang bận gì thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã quét mắt nhìn ra ngoài, Khương Dương ngồi trên ghế, cúi đầu chơi với Tước gia.

"Chuẩn bị đi ăn thôi." Cô nói.

"Phải ra ngoài?"

"... Không có." Hứa Liên Nhã nói, "Sao thế?"

Hà Tân nói: "Không có gì, chỉ muốn hỏi chuyện lần trước em nghĩ đến đâu rồi thôi."

Nhất thời Hứa Liên Nhã không nhớ ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Im lặng một lúc, Hà Tân nói: "Chuyện mặt tiền cửa hàng. Anh có người bạn có vài cửa, có thể chạy chọt tìm được một nơi không tệ, gần đây đúng lúc rãnh rỗi có thể cùng đi xem sao."

"Ừm." Cô đáp một tiếng rồi sau đó rơi vào trầm tư, Hà Tân muốn cô chuyển cửa tiệm đến Quan Nội, đúng là trước đó cô quên mất chuyện này, "Phải xem khu vực rồi tiền cho thuê, với cả xung quanh đó có ai cùng nghề không, có bao nhiêu."

Giống như trước mắt Hà Tân bày ra các số liệu điều tra vậy, anh bắt đầu liệt kê từng mục một một cách rõ ràng.

Tước gia chạy đi. Khương Dương ngồi dựa ra sau ghế, tư thế lười biếng, lưng hơi cong, áo ở chỗ phần bụng nhăn lại, từ một bên không nhìn ra cơ bụng.

Hứa Liên Nhã không khỏi nhớ đến sáng sớm hôm đó, từng cơ bụng rắn chắc nhẫy nhụa mồ hôi của anh.

Khương Dương ngồi rất bình thản, thỉnh thoảng nhấp chút trà đá, như đang ngẩn người. Trà đá đã sắp thấy đáy, anh lại cầm cốc ngồi nhìn, thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng lại ngó giọt nước rỉ ra ở ngoài cốc.

Vì màu da mà cánh tay dài ấy nhìn có vẻ thô ráp, hình như là do thường xuyên làm việc nặng nên thành như thế, sinh ra cảm giác mạnh mẽ khó nói nên lời.

Hứa Liên Nhã đến gần hơn, dựa vào khung cửa. Cô không chú tâm nghe điện thoại, chỉ lâu lâu ừ một cái đúng lúc.

"... Nên đến bên này cũng không kém bên em là bao." Hà Tân phân tích rất nhiều, cuối cùng tổng kết một câu, "Hơn nữa anh cũng ở bên này, sau này có chuyện gì cũng tiện hơn."

Hứa Liên Nhã: "Ừ."

Hà Tân: "Có thêm mấy số liệu nữa nhưng nói với em cũng không trực quan lắm, bao giờ thì em rảnh, qua đây cùng đi xem đi."

Thậm chí Hứa Liên Nhã không nhớ mình có đáp ứng là muốn đi xem hay không.

Hứa Liên Nhã: "Ừm..."

Hà Tân: "Hả? Mai có rảnh không? Nếu không thì mai đi."

Hứa Liên Nhã: "Mai ấy à..."

Bỗng Khương Dương đặt cốc xuống, gãi sau cổ đứng lên.

Hứa Liên Nhã không biết anh muốn làm gì, đúng là không biết, nên ánh mắt chỉ tập trung vào anh cả.

Nhưng Khương Dương chỉ xoay người, không cẩn thận chạm mắt vào cô, dây dưa qua lại. Mặt anh tối đen, nhìn cô không có biểu cảm gì.

https://thuviensach.vn

Ở đầu dây Hà Tân thúc dục, "Ngày mai vừa lúc bạn anh cũng rảnh..."

Hứa Liên Nhã ngắt lời, "Vậy thì mai đi, cứ vậy đã, em phải đi tắm."

Cúp máy, cô né tránh ánh mắt chứa đầy ý cười của anh, đặt điện thoại xuống bàn.

Khương Dương nói: "Bạn trai?"

"Không có." Đáp cực nhanh.

Khương Dương chống hai tay lên mép bàn, thoáng nghiêng đầu nhìn cô, như đang lặng lẽ nói, "Không phải hay là không có?"

Hứa Liên Nhã nghe ra ý tức khác trong câu nói đó, quay đầu lại nhìn anh, "Anh thì sao, bạn gái ấy, có không?"

Khoảng cách giữa hai người lúc này càng gần hơn ban nãy, khoảng cách chỉ cách một cái cốc.

"Hiện tại thì không."

"Hiện tại thì không." Hứa Liên Nhã học giọng điệu anh lẩm bẩm lại một lần, không rõ là nhái lại hay là trả lời câu của anh.

Khóe miệng thoáng nhếch lên, nụ cười tươi xuất hiện, Khương Dương nói: "Cô thì sao, rốt cuộc là phải đi ăn hay đi tắm?"

Hứa Liên Nhã: "..."

Trong nháy mắt bầu không khí lặng đi. Tủ lạnh kêu ro ro, mưa rơi rào rào, lại như không hề tồn tại. Chỉ để lại hai người trên chiến trường, bốn mắt giao thoa.

https://thuviensach.vn

Luôn cần có người chủ động trước, chỉ là sau đó bọn họ đều chối đây đẩy, đánh chết cũng không thừa nhận là mình đi trước một bước.

Môi hai người tìm đến nhau.

Tất cả như nước chảy thành sông, tựa như đã lắp xong mảnh ghép cuối cùng vào trò chơi ghép hình, hoàn thành đầy đủ vào một ngày mưa.

Nụ hôn kia ướt át như mưa rơi bên ngoài, lại ấm áp như hơi ấm trước ngực khi được xoa nắn liên tục, bị mùi hương thanh khiết của trà đã vây chặt lấy.

Nụ hôn của anh mang theo cảm giác ngứa râm ran do râu đâm vào, từ môi cô lần xuống quai hàm đến cổ, dừng lại, rồi quay về tai cô.

Cả hai đều hổn hển. Tay Hứa Liên Nhã đặt trên bụng anh, cùng lúc cảm nhận được co giãn cứng rắn trên đó, khiến cô mê muội. Váy bị kéo lên tận bắp đùi, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve trên bụng cô, mang theo từng đợt run rẩy.

Khương Dương dán môi bên tai cô, trầm giọng nói: "Có thứ kia không?"

Hứa Liên Nhã dẫn anh vào phòng ngủ.

Cạnh tủ quần áo là chiếc tủ nhiều ngăn, Hứa Liên Nhã kéo mở ngăn đầu tiên ra, lấy ra một chiếc hộp màu bạc. Vỏ nhựa vẫn chưa được mở, Hứa Liên Nhã cào mấy lần mới xé ra được, vừa dốc ngược lấy ra một cái thì Khương Dương đã tiến sát tới dính chặt lấy từ phía sau.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên ngăn tủ, hôn lấy cổ cô cùng khoảng lưng phía sau.

Váy áo quần dài rơi trên đất mắc dưới chân, hai người vẫn chưa bước ra khỏi đống lộn xộn đó.

https://thuviensach.vn

Tiếng thở dốc đan xen nhau, mồ hôi rỉ ra bôi trơn lên những khe hở da thịt kề nhau, nhiệt độ cơ thể hai bên như dung hợp vào nhau.

Lúc đi vào, Khương Dương thấy thân dưới bị kiềm hãm lại, Hứa Liên Nhã rên một tiếng.

Anh có chút ngạc nhiên, "Lần đầu?"

Hứa Liên Nhã quay đầu lại liếc anh một cái, lạnh lùng nói: "Anh nói đùa gì thế."

Anh động một hồi, đột nhiên Hứa Liên Nhã kiễng chân lên, ngón chân căng cứng. Đồi ngực anh kề sát sau lưng cô, hai người trông như dấu ngoặc kép ôm lấy nhau.

Anh liếm vành tai cô, khàn giọng cười, "Lâu rồi không làm sao? Đúng là không có tiền đồ."

Hứa Liên Nhã chau mày, thoát khỏi người anh, để Khương Dương không hiểu đầu đuôi ra sao.

Cô đẩy anh lên giường, quần áo còn mắc trên chân suýt nữa khiến hai người vấp ngã. Hứa Liên Nhã phủ người lên anh, trách mắng: "Ai cần anh lo."

Khương Dương bật cười, hàm răng trắng bóng thoáng xuất hiện, nâng cô lên để cô ngồi lên trên.

Cả hai không hề nhắm mắt mà trực tiếp nhìn thẳng vào đối phương, bắt lấy từng thay đổi nhỏ trong vẻ mặt của hai bên, giống như đang đợi khoảnh khắc đối phương tước vũ khí đầu hàng vậy.

Giường sắt kêu cọt kẹt, có lẽ vì mỏi chân nên động tác của cô dần chậm lại, trong mắt cũng xuất hiện vẻ mê man. Mê man như thế khiến cô trông

https://thuviensach.vn

có vẻ yếu ớt hơn ngày thường, tuy anh biết từ này không hề dính dáng gì đến cô. Vẻ trái ngược của cô gái này như chạm đến trái tim đang treo lơ lửng, Khương Dương xoay người lại đè lấy cô, mà cô cũng không hề phản kháng, kẹp chặt lấy hông anh.

Khương Dương nhắm mắt lại, cẩn thận hôn lên mí mắt cô, tàn nhang cô, cả khóe miệng và ngực cô.

Anh dịu dàng, anh im lặng, làm bật vẻ thành kính ở anh lên, mà điều đó lại là thứ thu hút cô, nhưng cũng khiến cô không biết làm thế nào, giống như hoan ái biến thành lời khẩn cầu nghiêm túc, chứ chẳng phải là cuồng hoan nữa.

Khi giường sắt không còn lay động, Hứa Liên Nhã và Khương Dương nằm ngã ra trên giường, như những chú cá mắc cạn bên bờ cát. Khương Dương giơ tay kéo căn qua đắp lên bụng cô, rồi sau đó đặt tay lên trên, vẫn không hề nhúc nhích. Trong ngày mưa, hai người cùng nhìn lên trần nhà màu xám đến ngẩn người.

Sau khi hơi thở ổn định, Hứa Liên Nhã mới như nói mơ: "Hóa đơn trước đó, vốn anh có thể tự đến cửa hàng sửa xe mà."

Khương Dương nghe vậy bèn nghiêng đầu, "Cô cảm thấy với kỹ thuật lái xe của tôi sẽ làm xước xe cô?"

"..."

Hứa Liên Nhã nắm lấy cằm anh, xoay mặt anh sang một bên. Khương Dương tự quay đầu lại, bật cười ra tiếng.

Có bóng đen ở cửa thoáng vụt qua, Kiều Trạch nhổm người dậy nhìn ra, chỉ thấy một con mèo trắng có vết bớt hình bướm màu đen trên đỉnh đầu đang ngồi cạnh cửa, khép chân lại nhìn chằm chằm vào họ. Cũng không biết đã ở đó theo dõi hai người họ từ lúc nào rồi.

https://thuviensach.vn

Khương Dương nằm xuống, lại cảm thấy không đúng, vậy là lại ngồi dậy nhìn.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Sao thế?"

"Con mèo này..."

Hứa Liên Nhã đổi thành nằm nghiêng, cũng nhìn chăm chú vào con mèo đó, ừ một tiếng: "Không có chân trước bên phải."

Mèo chỉ có ba chân, chân sáp lại gần nhau thành hình tam giác.

Khương Dương: "..."

"Trước kia là mèo lang thang, lúc được người ta phát hiện chân đã bị gãy rồi, rất nhiều giòi bu lấy, ngay đến xương cốt cũng lộ ra, may mà mấy con giòi đó ăn hết phần thịt thối nên nó mới không chết. Lúc đưa đến đã quá muộn, chỉ có thể cắt bỏ."

Khương Dương nói rõ hơn: "Nhìn không giống lang thang..."

Hứa Liên Nhã không khỏi mỉm cười, có phần tự hào: "Đúng thế, nuôi thành béo ra vậy đấy. Trước đây từng được một đôi vợ chồng trẻ nhận nuôi, nhưng có thể do bố mẹ của họ từ quê lên cảm thấy mèo ba chân là điềm xấu nên phản đối kịch liệt, đành phải trả về lại."

Khương Dương không biết nên đáp gì.

"Đợi nửa tháng không thấy ai nhận nuôi nữa nên tôi mang nó về." Hứa Liên Nhã meo một tiếng, ngoắc tay với nó, chú mèo cảnh giác lại hiếu kỳ nhìn chằm chằm bọn họ, không đến gần.

Khương Dương hỏi: "Tên nó là gì?"

"Tiểu Qua."

https://thuviensach.vn

"Hỉ Thước*?"

(*Tiểu Qua phát âm là xiǎo-qué nghĩa là cà nhắc què cụt, còn Hỉ Thước phát âm là xǐ·que, là loài chim mang đến tin vui.)

"..."

Kiều Trạch nằm về lại chỗ cũ, nói: "Sao đặt cái tên gì như c*t thế?"

Hứa Liên Nhã nghiêng đầu sang, bất mãn nói: "Thế đặt vậy là sai à?"

"... Không có."

Lúc này bụng Hứa Liên Nhã kêu rột không đúng lúc.

Khương Dương cong khóe môi, ngồi một bên giường lấy khăn giấy lau sạch cho mình rồi nói: "Vừa rồi cô vẫn chưa trả lời tôi, rốt cuộc muốn đi ăn hay đi tắm?"

Hứa Liên Nhã thản nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, rồi bước qua người anh vào phòng tắm.

Hai người luân phiên tắm rửa sạch sẽ, sau đó Khương Dương hỏi: "Muốn ăn gì?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, "Tối hôm đó anh ăn cái gì thế, trong lần đầu tiên tôi thấy anh ấy, rất thơm."

Khứu giác luôn để lại ấn tượng lâu nhất trong tất cả trí nhớ con người. Khương Dương nhớ lại, như chảy ngược theo dòng thời gian, trở về sạp báo chật hẹp u ám ướt át kia.

"Thịt bò kho." Khương Dương nói, "Mẹ Lương Chính nấu, dì ấy là người bên kia của chúng tôi."

https://thuviensach.vn

"Anh biết làm không?"

"Có lẽ."

"Không kịp rồi."

"Lần sau đi."

"Đi ra ngoài ăn hay gọi về?"

"Gọi về."

"..."

Cuối cùng Hứa Liên Nhã gọi ship đồ ăn ở dưới lầu.

Sau khi ăn xong, mưa ở bên ngoài cũng ngớt dần, Khương Dương muốn đi.

Hứa Liên Nhã đưa cho anh chiếc ô caro xanh đen, nói: "Lần trước anh đưa, trả lại anh."

Khương Dương nhìn xung quanh một lúc, mờ mịt mở ô ra, khung nan có thể mở ra một cách chỉnh tề.

"Thay khung rồi?"

"Ừ."

Bỗng Khương Dương xoa lấy đầu cô: "Được, tôi đi đây."

Anh cầm theo ô cùng với thức ăn đóng hộp, rời khỏi nhà Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Khương Dương đi chưa được lâu thì Hứa Liên Nhã nhận được điện thoại bố cô, hỏi hôm nay cô có bận không, nếu không bận thì ông ấy đến chỗ cô.

Hứa Liên Nhã chợt nhớ vốn định giữa trưa sẽ đi sơn lại, không nghĩ lại cho mình nghỉ phép nửa ngày. Cô ậm ờ nói, dù có bận hơn nữa cũng không bằng bố, rồi lại hỏi ông ăn cơm chưa.

Bố cô ừ à hai tiếng, rồi như chợt nhớ đến: "Vẫn chưa, mới về."

Nhìn đồng hồ, Hứa Liên Nhã cũng lười quở trách ông, nói vài câu rồi cúp máy.

Hứa Liên Nhã vào siêu thị dưới lầu vơ vét chút đồ ăn cuối cùng, rồi mua thêm một bao Trung Hoa loại nhẹ.

Nhà cô ở cuối hành lang, có một người đang đứng đợi trước cửa thông gió, một tay cầm chai nước khoáng, tay kia kẹp điếu thuốc, mái tóc húi cua dính vết bẩn, áo cộc xanh đen nhiều nếp nhăn, nhìn qua giống như vừa tan làm từ công trường.

"Bố." Hứa Liên Nhã gọi một tiếng.

Lôi Nghị quay đầu lại, vừa hút một hơi thuốc nên lông mày còn nhíu lại.

Ông nhả khói ra ngoài cửa sổ, nói: "Về rồi đấy à." Rồi lại hút một hơi dài, ông nhét nửa điếu thuốc còn lại vào trong chai nước.

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị là một người nghiện thuốc, nhưng chưa bao giờ hút thuốc trước mặt con gái và vợ.

Sau khi vào nhà, Hứa Liên Nhã và phòng bếp múc cho ông một bát bún.

Lôi Nghị thấy Tước gia thì hỏi: "Hà Tân lại đi công tác à?"

"Đi về rồi nhưng chưa chịu đón về."

Ông lại nhìn đông nhìn tây một cái, "Con mèo kia đâu?"

"Núp rồi."

"Đúng là nhát gan."

Hứa Liên Nhã bưng bún ra bàn ăn, vừa cởi tạp dề vừa nói: "Bố ít đến quá, nó chưa quen mùi của bố."

Lôi Nghị cười tự giễu, cầm lấy đũa gắp bún ăn. Tước gia lại muốn đến gần nhưng bị ông quát lùi ra.

Lôi Nghị ăn vài cọng bún, tiện thể nói với cô: "Hà Tân nó vẫn chưa kết hôn à?"

Lúc trò chuyện, Lôi Nghị thường xuyên nói bằng giọng địa phương, nghe không kĩ sẽ không hiểu, nhưng không phải khẩu âm quê nhà, Hứa Liên Nhã không biết thế nào, ông nói vài câu mới bình thường lại được.

Hứa Liên Nhã ngồi đối diện, uống nốt trà đá còn lại trong cốc, đáp: "Vẫn chưa."

"Cũng hơn ba mươi rồi."

"Vâng."

"Có hẹn hò gì không?"

https://thuviensach.vn

Tim Hứa Liên Nhã đập mạnh lên, hạ giọng nói, "... Không có."

Lôi Nghị nói: "Đàn ông ở tuổi này thích hợp lập gia đình nhất."

Hứa Liên Nhã giật mình, thì ra không phải hỏi cô, lúc này mới thoải mái hơn: "Không biết."

Lôi Nghị chuyển đối tượng, "Con thì sao?"

Quả nhiên vẫn chạy không thoát.

"Không có."

Lôi Nghị cười cười, nếp nhăn trên mặt thêm sâu hơn, cũng không có lấy khẩu khí tình ý sâu xa mà tạo áp lực cho cô, chỉ buột miệng nói: "Con cũng không thay đổi gì nhiều."

Dứt lời, lại mải miết ăn tiếp bún trong bát.

Hứa Liên Nhã nhàm chán xoay hạt châu Phật trên tay, cùi chỏ chống bên mép bàn, như vô ý nắm lấy vành tai.

"Bố hi vọng con tìm người thế nào?"

Lôi Nghị ngước mắt lên nói: "Con thích là được."

Hứa Liên Nhã vui vẻ, "Con có thích một người."

"Chỉ cần con có thể qua được ải của mẹ con là được, bố sao cũng tùy."

Hứa Liên Nhã giật giật khoe môi, "Bố đúng là chẳng thèm quản gì."

Lôi Nghị nói đùa: "Bố không có tư cách quản con."

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên không khí lâm vào phức tạp, hai bố con đồng thời im lặng, không biết là ngầm hiểu hay là xấu hổ.

Trước kì thi tốt nghiệp cấp ba năm đó phải điền nguyện vọng, Hứa Liên Nhã khăng khăng đòi học thú y, vợ trước phản đối, Lôi Nghị ra mặt can thiệp, bị vợ trước mắng một câu như thế này: con gái là do tôi nuôi lớn, ông có tư cách gì mà quản.

Dù lúc đó Lôi Nghị rất tức nhưng không thể phản bác lại. Năm Hứa Liên Nhã lên 10, Lôi Nghị và vợ trước đã ly hôn, mà lúc ấy Lôi Nghị thường xuyên đi công tác một hai tháng, khi đó Hứa Liên Nhã còn nhỏ, thấy ông về còn không nhận ra đây là bố mình, gọi ông là chú.

Cũng vì vậy mà ông và vợ trước mới ai đường nấy đi.

Hứa Liên Nhã cúi đầu ngắm nghía cốc thủy tinh, nhìn chăm chú thứ chất lỏng màu nâu đỏ đến ngẩn người.

Lôi Nghị cũng im lặng ăn hết bát bún, xì xụp ra tiếng.

Ăn xong, Hứa Liên Nhã cầm bát vào nhà bếp rửa, Lôi Nghị ra ngoài ban công rút một điếu thuốc ra hút.

Khi cả hai quay lại phòng khách ngồi trên sô pha thì Lôi Nghị nói: "Dạo này gần chỗ các con có kẻ trộm mèo, đặc biệt chuyên cạy cửa trộm mèo hiếm, con để ý một chút, tối khóa chặt cửa vào, cũng đừng có ở một mình trong tiệm."

Hứa Liên Nhã nói: "Chuyện này cũng thuộc sự quản lí của bên bố à?"

Lôi Nghị xua tay: "Cùng một hệ thống, nghe người ta nói thôi."

Hứa Liên Nhã tiếc nuối nói: "Còn tưởng bố đổi trạm gác rồi chứ."

"Sắp về hưu đến nơi rồi còn đổi trạm cái gì nữa."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã vốn định nói bình thường bố năng nổ chạy bên ngoài như vậy cũng chẳng khác gì mấy cậu chàng lỗ mãng vừa bước chân ra xã hội, nhưng nghĩ lại cảm thấy có vẻ châm chọc, người khác vào tuổi này đều bụng phệ ngồi trong văn phòng đọc báo uống trà.

"Mèo nhà con chỉ là mèo đất ba chân, người khác nhìn còn chê."

"Trong tiệm của con."

Hứa Liên Nhã nghĩ một hồi rồi nói: "Trực đêm thì có Tiểu Chu, hơn nữa còn có máy quay mà." Máy quay này vẫn là do Hà Tân chọn giúp.

Rồi ngay sau đó bỗng nhiên cô a một tiếng, "Bình thường không dẫn mèo ra ngoài đi dạo, làm sao trộm biết nhà ai có mèo? Hơn nữa còn là giống mèo nổi tiếng chứ."

Lôi Nghị cười vui, nói: "Nên mới bảo con cẩn thận chút, con định giúp người ta bán mèo đi đấy à?"

Hứa Liên Nhã hơi nhíu mày, đáp: "Chỉ là giúp người ta chọn lọc chút thôi."

"Có thể có kẻ từ khi bắt đầu bán mèo đã theo dõi người mua mèo rồi." Lôi Nghị lau mũi, "Cụ thể bố cũng không biết, chỉ nhắc con thế thôi."

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Lôi Nghị vỗ đầu gối rồi chống tay đứng lên, "Được rồi, bố cũng phải về đây."

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu nhìn ông, "Bố đến đây là muốn nói với con chuyện này à."

Ánh mắt sắc bén khi làm việc của Lôi Nghị hoàn toàn biến mất, một nụ cười hiền chất phác nở trên môi, là dáng vẻ của một người cha nên có khi

https://thuviensach.vn

đối mặt với con gái.

"Còn chưa phải về nên đúng lúc tới thăm con chút."

Hứa Liên Nhã cười giễu, "Vậy ở lại đây một đêm đi."

Lôi Nghị: "..."

"Được rồi, con đùa thôi mà." Hứa Liên Nhã nói, "Nếu đã hơn nửa đêm mà bố phải làm nhiệm vụ thì con phải tiễn bố về vậy."

Lôi Nghị gãi đầu như một thanh niên trẻ, "Không phải thế."

Hứa Liên Nhã đưa một bao Trung Hoa loại nhẹ mới mua cho ông.

Người khác đều khuyên bỏ thuốc, còn cô lại chủ động mua thuốc cho ông. Lôi Nghị đau lòng nói: "Sao mua đắt vậy chứ..."

"Dù sao bố cũng không cai được." Hứa Liên Nhã nói, "Con chỉ hi vọng bố có thể hút loại tốt."

Lôi Nghị cười khà khà, sờ lấy điếu thuốc kia, "Bố bỏ bớt đi rồi."

Hứa Liên Nhã muốn tiễn ông xuống lầu, nhưng Lôi Nghị lại ngăn lại, thậm chí không để cô ra khỏi cửa.

"Đâu phải trẻ con, tiễn cái gì mà tiễn." Lôi Nghị nói, "Quay về ngủ sớm chút đi."

Hứa Liên Nhã cúi đầu ừm một tiếng, nhìn ông thay giày rồi ra ngoài.

Lúc cửa đóng lại thì cô gọi một tiếng --

"Bố."

Lôi Nghị quay đầu lại, "Hử?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã do dự một lúc, cắn chặt răng, cuối cùng chỉ nói: "Giữ gìn sức khỏe."

Lôi Nghị vỗ ngực, "Vẫn luôn tốt."

"... Chú ý an toàn."

Có lẽ do ánh đèn trong hành lang quá tối, hoặc có lẽ do tầm mắt cô chợt mơ hồ, cô chẳng trông rõ biểu tình trên mặt bố cô.

Lôi Nghị vung tay lên, cẩn thận đóng cửa ra về.

Hứa Liên Nhã đứng sững một lúc mới nhớ lại lời muốn nói vừa nãy.

Cô muốn nói rằng, bố sắp về hưu rồi, có thể đổi người trẻ lên được không, bố nên nghỉ ngơi rồi.

Có thể ông sẽ nói rằng, không ai dẫn dắt tụi loai choai chẳng biết gì đó, làm hỏng chuyện thì mạng cũng toi, cũng có thể sẽ nói cứ thế vài năm nữa đã, nhanh thôi. Hoặc chỉ một câu vô cùng đơn giản, không có gì, đã quen rồi.

***

Ngày hôm sau, Hứa Liên Nhã nhớ đến chuyện đồng ý với Hà Tân đi xem cửa tiệm mặt tiền, trước khi xuất phát thì bỗng Phùng Nhất Như chạy đến tiệm.

Tình bạn của Phùng Nhất Như với Hứa Liên Nhã có thể truy ngược từ khi còn nằm trong bụng mẹ. Mẹ của cả hai là đồng nghiệp.

Năm đó thi vào đại học, theo lời Phùng Nhất Như nói, cô là người thi đạt thành tích của trường đại học Nông Nghiệp mà phải ghi danh vào trường đại học Y, còn Hứa Liên Nhã thì ngược lại.

https://thuviensach.vn

Kết quả cô ấy học lại, còn Hứa Liên Nhã có thể đậu vào khoa thú y của đại học Y.

Cha mẹ hai bên đều đau lòng không thôi.

"Nếu điểm hai chúng ta có thể tráo đổi được thì tốt quá rồi." Phùng Nhất Như từng cảm thán, "Như thế cả hai đều có thể mãn nguyện."

Năm thứ hai cô ấy đậu vào đại học Y, bây giờ từ nghiên cứu sinh năm hai nhảy lên năm ba, thực tập tại bệnh viện cùng thành phố với Hứa Liên Nhã.

Vừa thấy mặt, Phùng Nhất Như ồ lên một tiếng, nhìn chằm chằm vào Hứa Liên Nhã.

"Sao thế?"

Hứa Liên Nhã không khỏi sờ lên cổ theo ánh mắt của cô ấy, tối qua đã kiểm tra, không có dấu vết bậy bạ nào.

"Mặt mày tươi tỉnh." Phùng Nhất Như bình luận.

Hứa Liên Nhã thở phào một hơi, "Làm tao lo muốn chết." Cô nhớ đến cuộc hẹn với Hà Tân.

"Quen bạn trai rồi?"

Hứa Liên Nhã sửng sốt, cười đáp: "Vậy à."

Phùng Nhất Như không chịu buông tha, "Mày do dự."

Hứa Liên Nhã gỡ mấy ngón tay có ý xấu của cô ấy ra, "Tao giật mình."

"Giật mình nghĩa là tao đoán đúng rồi?"

"Sao đột nhiên mày lại đến đây?"

https://thuviensach.vn

"Này này, đừng có chuyển đề tài."

"Đâu có đâu, bác sĩ Phùng." Hứa Liên Nhã nói, "Nếu có thì sao không nói với mày chứ."

Phùng Nhất Như cười hì hì, "Vậy mới ngoan chứ."

Hứa Liên Nhã để cô ấy đắc ý, "Đúng thế."

Phùng Nhất Như ngỡ Hứa Liên Nhã đang nói đùa, chọc chọc vào cánh tay cô, sau vài tiếng cười nhạo thì nói: "Được nghỉ nên bạn học đều đi hẹn hò cả rồi, mình lại chẳng quen gì với mấy ông bác sĩ đó. Chán quá nên đến tìm cậu."

Hứa Liên Nhã nghĩ rồi nói: "Vậy cùng mình đi xem cửa tiệm đi."

Xe vẫn chưa lấy về, Hứa Liên Nhã với Phùng Nhất Như bắt taxi đi.

Dọc đường đi, Hứa Liên Nhã làm công tác tư tưởng cho Phùng Nhất Như, cô không có ý định chuyển, cho dù cửa tiệm mặt tiền đó có điều kiện tốt hơn thì cô vẫn thấy mất tự nhiên.

Hứa Liên Nhã trẻ hơn Phùng Nhất Như nửa tuổi, nhưng ra ngoài đi làm sớm, hơn nữa do tính cách nên so với Phùng Nhất Như cả ngày chỉ biết hi hi ha ha thì càng giống chị gái hơn.

Phùng Nhất Như trịnh trọng gật đầu, làm ra dấu tay OK.

Taxi xanh không thể trực tiếp vào cổng được, các cô đành phải đổi một chiếc taxi đỏ ở ngay cổng vào*.

(*Là cổng ngăn giữa Quan Ngoại và Quan Nội, mà taxi xanh thì chỉ chạy được một số vùng ngoài, còn taxi đỏ phục vụ hầu hết ở các khu vực.)

https://thuviensach.vn

Cả dọc đường bị giày vò, Hứa Liên Nhã không khỏi nhớ đến xe mình, rồi bất giác nhớ đến người kia.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hà Tân thấy Phùng Nhất Như đến, sắc mặt hơi cứng lại, rồi lập tức thay vào đó gương mặt tươi cười.

"Nhất Như cũng đến à."

Hà Tân không thích được gọi là anh Hà, Phùng Nhất Như cũng bỏ bớt đi một xưng hô, giọng nói trong trẻo, "Đã lâu không gặp."

Đi cùng còn có cả bạn của Hà Tân, thể hình trái ngược hẳn với Hà Tân, vừa trắng lại béo.

Người đàn ông tự xưng là anh Vinh.

Tuy hôm nay trời nhiều mây nhưng vẫn còn oi bức, mặt trời cuối tháng bảy lúc nào cũng nóng kinh hồn.

Anh Vinh dẫn bọn họ rẽ vào vùng gần đó.

Ngã tư đường trong Quan Nội tương đối sạch sẽ, đường quy hoạch rộng rãi, thuần một cảm giác thành thị, ở Quan Ngoại thì có hơi hướng kết hợp giữa thành phố nông thôn hơn. Gần đó là bệnh viện, thư viện với trung tâm thương mại, dòng người qua lại tương đối nhiều.

Cửa hàng mặt tiền bọn họ đi xem không hề dán chữ chuyển nhượng.

Thành phố này phát triển rất nhanh, ngành dịch vụ cũng như ngồi trên xe tốc hành, hoặc cập nhật hoặc đào thải, biến đổi từng ngày. Có thể hôm nay

https://thuviensach.vn

đứng bên đường trông thấy một cửa hàng ăn uống, nhưng tháng sau đến lại thì đó đã là cửa hàng quần áo mất rồi.

Cuối cùng anh Vinh dẫn bọn họ đến một tiểu khu mới vừa được phát hiện.

So với chỗ ban nãy thì xa hơn một chút, đây cũng là tiểu khu duy nhất mới xây.

Anh Vinh cười nói: "Chỗ này chắc không cần tôi giới thiệu nữa rồi, Hà Tân khá quen đấy."

Hứa Liên Nhã nghi hoặc nhìn sang Hà Tân, người đằng sau nói: "Chỗ này mới khánh thành, có ba tầng và một bãi đỗ xe ngầm, đậu xe tiện hơn so với chỗ lúc nãy nhiều. Trước khi chính sách giới hạn biển số* được chắc chắn, xe trên đường càng lúc càng nhiều, bởi vậy ra ngoài cũng nên ưu tiên nơi có chỗ đậu xe trước. Vậy nên ở đây có ưu thế hơn."

(*Đây là chính sách “số cuối hạn chế” nhằm giảm thiểu tình trạng ùn tắc và ô nhiễm tại các thành phố lớn Trung Quốc, theo quy định biển số chẵn-lẻ sẽ bị cấm lưu thông vào các ngày trong tuần khác nhau.)

Anh Vinh tán thành vỗ bả vai Hà Tân, bẻm mép nói: "Cậu ta ấy à, nhanh tay lắm, nhà ở đây vừa đi vào hoạt động là cậu ta đã mua rồi, giá bây giờ cũng tăng lên gần mười nghìn rồi."

Hứa Liên Nhã ngạc nhiên, "Anh muốn định cư ở chỗ này luôn sao?"

Trước đó Hà Tân chưa từng nhắc đến, tuy anh rất có thể như vậy.

Mục đích rõ ràng, nếu cô có ý định thì đó là thẳng thắn; còn nếu cô không để tâm, thì lại là áp lực.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hà Tân đột nhiên trầm xuống, giống như mặt trời đã trốn ra sau rặng mây, cất đi tia nắng. Khóe miệng anh giật giật, một lúc sau mới bình tĩnh nói: "Trước giờ giá nhà đều tăng nhanh như thế, chỉ là đầu tư mà thôi, nói không nhầm thì qua hai năm nữa bán đi cũng đủ giàu."

Giải thích chỉ thêm giấu đầu hở đuôi.

Hứa Liên Nhã bất giác sờ vòng châu Phật, "Thế à," Tòa nhà màu sô cô la cao vút tận mây, những cửa hàng mặt tiền ở tầng một đang được trang hoàng, phần lớn đều trống không, cô nói: "Ở khu vực này đúng là không tệ, nhưng tiền thuê thì không tiện, sợ một tháng kiếm được mấy đều phải trả hết, không dư nổi bao nhiêu. Em phải tính toán lại sổ sách cho kỹ mới quyết định được."

Anh Vinh gật đầu, "Không vội không vội, dù sao chuyện này cũng là chuyện lớn, em cứ từ từ cân nhắc. Nếu nghĩ kỹ rồi thì bảo Hà Tân nói cho anh biết một tiếng, anh giúp em xử lý." Dừng một lúc, anh ta hạ giọng nói vẻ thần bí, "Nhưng cũng đừng do dự lâu quá, em cũng biết khu vực này không tệ mà, nên... anh sợ muộn thì sẽ không còn."

Anh Vinh có việc đi trước, Hứa Liên Nhã nói cám ơn anh ta.

Hà Tân châm một điếu thuốc, một tay chống hông nói: "Để đấy anh tìm thời gian từ chối cậu ta."

Anh không nhìn Hứa Liên Nhã hay Phùng Nhất Như, ánh mắt chỉ dừng trên dòng xe đến rồi lại đi ở trên đường.

Hứa Liên Nhã nhíu mày trong làn khói. Phùng Nhất Như hết nhìn Hà Tân lại nhìn Hứa Liên Nhã, kéo quai túi xách rồi nói: "Chắc hai người cũng khát rồi, tôi đi mua đồ uống."

Dứt lời, Phùng Nhất Như bước nhanh đi đến cửa hàng tiện lợi ở phía trước, trên đường đi thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn hai người im lặng dưới

https://thuviensach.vn

bóng cây.

Hà Tân đứng ở đầu gió, cuối cùng cũng để ý đến Hứa Liên Nhã đang nhíu mày, bèn dí tắt đầu thuốc ném vào thùng rác.

"Em sợ anh lắm à?"

Anh hỏi thẳng, từng câu từng chữ như một mũi tên, ghim thẳng vào người.

Hứa Liên Nhã ngước mắt lên, không đáp.

"Ở gần anh một chút mà đã không vui vậy sao?"

"Em mất hai ba năm mới ổn định được, nếu phải làm lại thêm lần nữa thì rất tốn công sức. Hơn nữa hai năm qua có tàu điện ngầm nối thẳng Quan Nội, rất nhiều người làm công ăn lương sẽ chọn Quan Ngoại có giá mềm mà lại tương đối tiện nghi, lại nói, chuỗi dây chuyền bệnh viện thú y cỡ lớn ở bên này không ít, có thể cạnh tranh được hay không em không nắm rõ, vẫn phải cân nhắc kỹ mới quyết được." Cô thở ra một hơi đều đều, "Em cũng đã quen với cuộc sống bây giờ rồi."

Phùng Nhất Như ôm hai chai nước, đứng từ xa nhìn quanh, không dám đến gần.

"Đây là thị trường cạnh tranh, không ai dám chắc có thể bình ổn kiếm tiền mà không lỗ vốn được."

Lời của Hứa Liên Nhã như tát thẳng vào mặt anh. Hà Tân tự giễu mình không biết tự lượng sức, dựa vào đâu mà cảm thấy cô sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời mình, ngay cả khi bắt đầu lập nghiệp, anh chân thành khuyên bảo thì cô cũng có cách nghĩ riêng của mình.

https://thuviensach.vn

Đều là người lớn cả, lối suy nghĩ gần như đã thành công thức, việc thay đổi thói quen của đối phương trông có vẻ nực cười lại phí công.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã nói: "Theo như vai vế thì anh là anh trai em, làm sao em lại sợ anh mình được chứ."

Hứa Liên Nhã chưa bao giờ làm nũng với anh, một tiếng "anh trai" này là lời thân thiết nhất cô từng nói, nhưng chính cái từ đó lại ngăn cách hoàn toàn mọi hi vọng của anh.

Mỗi khi anh có động thái gì, cô luôn lấy hai chữ anh trai ra nói.

Bỗng Hà Tân cảm thấy chán nản.

Trên đường trở về, Hứa Liên Nhã với Phùng Nhất Như ngồi sau xe Hà Tân. Đến dưới nhà trọ Hứa Liên Nhã, anh dừng xe để hai người xuống, chỉ để lại một câu khách sao hôm nào khác hẹn ăn cơm rồi đi.

Phùng Nhất Như theo Hứa Liên Nhã về nhà, trông thấy Tước gia thì ơ một tiếng thật dài.

Cô ấy chỉ vào Tước gia, im lặng hỏi Hứa Liên Nhã.

"Ừ."

"Mày có ý gì?" Phùng Nhất Như gãi đầu Tước gia, "Với bố của nó..."

"Chẳng có ý gì cả." Hứa Liên Nhã mở cửa tủ lạnh ra, hỏi cô ấy có ăn bún không.

Phùng Nhất Như thuận miệng ừ một tiếng, để Tước gia ngồi vào bên cạnh cô, ôm lấy nó, "Vậy mà mày còn trông con giúp người ta."

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đổ ra hai bát bún để bịt miệng cô ấy lại.

Phùng Nhất Như đánh chén no nê xong lại nói: "Nếu không có ý gì thì đừng thả thính người ta."

Hứa Liên Nhã gật đầu.

"Hà Tân cũng hơn ba mươi rồi, nếu tìm bạn gái hẳn cũng muốn ổn định, nếu không có ý định gắn bó cả đời thì chúng ta cũng đừng trêu chọc gì người ta nữa."

Đối với lời khuyên của bạn thân, Hứa Liên Nhã cũng không tỏ vẻ phản đối, chân thành ừ một tiếng.

Sau khi tận tình khuyên bảo xong, Phùng Nhất Như nói: "Nhưng khả năng kiểm soát của con người Hà Tân quá mạnh rồi, làm gì làm thế nào cũng phải theo con đường đi của anh ta, thế sao được, không thích hợp đâu."

Hứa Liên Nhã dọn bát đũa: "Vậy tao thích hợp với loại nào?"

Phùng Nhất Như cười hì hì vẻ thần bí: "Mày phù hợp với nuôi thả đấy."

Hứa Liên Nhã cười phì một tiếng, "Vậy tao là bò hay dê mà nuôi thả chứ."

"Gần đây tao có thảo luận mấy chuyện về phương diện tình cảm hôn nhân, có hai từ khái quát rất chính xác."

"Ừ?"

"Tự do mà trung thành." Phùng Nhất Như nói, "Một tình yêu tự do mà trung thành, thế nào? Không đánh mất bản thân, cũng không bị phản bội."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã chép miệng như giác ngộ ra, cười gật đầu nói: "Đúng là có chiều sâu."

***

Trong tiệm có gửi nuôi hai con mèo Tabby Mỹ chờ bán, vì vậy mà Hứa Liên Nhã cũng cẩn trọng hơn, mua một cây gậy bóng chày đặt trên tủ, ngày ngày theo dõi máy giám sát.

Một tuần bình yên vô sự trôi qua, không có dấu hiệu bị theo dõi, cô thoáng buông lỏng cảnh giác.

Trải qua hơn nửa tháng trị liệu điều dưỡng, A Khang xuất viện. Nó mập lên không ít, sau khi tắm rửa sạch sẽ đã xóa đi không ít dấu vết vật lộn, nhìn qua còn trông có vẻ béo tốt hơn so với chó vàng nuôi ở nông thôn.

Nhìn từng con thú ủ rũ được chính mình chăm sóc dần phấn chấn mặt mày, đó chính là khoảnh khắc có cảm giác thành tựu nhất.

Đúng hẹn mỗi ngày Cát Tường đều đến thăm, đóng đủ tiền viện phí.

Cát Tường ít nói, bình thường Hứa Liên Nhã hỏi mãi mới thỉnh thoảng cười ngây ngô đáp lại hai ba câu, phần lớn đều là chuyện về A Khang.

Cát Tường cũng ở thôn Lệ Hoa. Mùa hè mỗi năm là thời điểm vải chính, du khách đến thôn hái vải trất nhiều, Cát Tường thường lên núi nhặt chai nhựa.

Năm trước ông ta gặp phải A Khang ở trong núi, nó liền đi theo ông quay về, có tìm cách bỏ thế nào cũng không được.

Vậy là một người một chó bầu bạn qua ngày, Cát Tường thường xuyên dẫn A Khang ra ngoài nhặt ve chai, nếu có người xuống tay với Cát Tường

https://thuviensach.vn

thì ak thông minh sẽ sủa lại đối phương. Cát Tường có đủ tiền để mua thịt, cũng không đến nỗi để nó ăn cơm trắng.

Từ đầu đến cuối Cát Tường không hề nhắc đến Khương Dương, Hứa Liên Nhã cũng không tiện đổi chủ đề.

Chiều hôm nay, Cát Tường lái xe máy điện ba bánh màu xanh rời đi, trên xe vẫn chất đầy đống giấy như trước, A Khang lẳng lặng ngồi phía sau dõi theo cô, lè lưỡi giải nhiệt.

Động vật không biết nói chuyện, nhưng bạn có thể dựa vào ánh mắt của nó để biết được nó muốn giãy bày điều gì. Bạn đối xử tốt với nó thì sẽ cảm thấy nó đang cám ơn bạn; bạn giận dữ với nó thì sẽ cảm thấy nó đang uất ức. Những thứ nhìn qua trong mắt chúng, chính là phản chiếu lại lương tâm bản thân.

Nhiều lúc Hứa Liên Nhã cảm thấy, vì động vật rất đơn giản nên càng đáng yêu hơn so với chủ của chúng.

Hình bóng một người một chó dần dần thu nhỏ chồng lên nhau, cái thiện từ bản chất cũng trùng lên hai phần.

***

Ngày đến lấy xe thì Khương Dương đi vắng, trong khoảng thời gian này Hứa Liên Nhã cũng không gặp mặt anh, không gọi điện, tin nhắn lại càng không.

Xe đã sơn xong, ô đã trả, bọn họ không còn lí do để tiếp tục dây dưa nữa.

Chuyện cũ của hai người họ như cất vào túi, mà buổi chiều hôm nay giống như sợi dây thừng, thắt chặt miếng túi ngắn ngủi bí ẩn của bọn họ lại.

Nếu có gặp lại, thì đó chỉ có thể là lí do nam nữ.

https://thuviensach.vn

Có người rơi vào nhớ thương.

Sau khi Cát Tường đi khỏi, Hứa Liên Nhã dặn dò mấy câu với nhân viên trong tiệm rồi lái xe đến cửa hàng sửa xe.

Ngay cả cái cớ rửa xe cũng không có, Hứa Liên Nhã dừng xe ở phía xa, đi bộ một đoạn đường đến cửa hàng.

Hứa Liên Nhã không gọi trước, nếu ý đồ đã quá mức rõ ràng thì chẳng bằng trực tiếp đối mặt thẳng thắn với nhau.

Cô không lái xe nên lúc đến cửa hàng, nhân viên cũng không lập tức ra tiếp đãi.

Trong khu sửa xe vẫn có một chiếc xe hơi nằm đó, có hai người đứng ở đuôi xe, một người trong đó là ông chủ. Dường như ông chủ đã nhận ra cô, sau khi mời người bên cạnh vào phòng, bèn bước về phía cô.

Ông chủ cười híp mắt gật đầu với cô, "Có chuyện gì không?"

"Tôi tìm... A Dương."

Vẻ mặt ông chủ như đã rõ, "Cậu ta ra ngoài rồi."

"Thế à."

"Hay là cô cứ vào trong ngồi chờ đi, chắc cậu ta cũng sắp về rồi."

Hứa Liên Nhã thoáng chần chừ, "Được."

Cô gái lễ tân rót nước cho cô.

Hứa Liên Nhã bất an lật tạp chí xem, garage bên cạnh đang rửa xe, âm thanh hỗn tạp chói tai, nước bắn tung tóe lên cửa thủy tinh không ít, hơi nước che mờ một mảng.

https://thuviensach.vn

Ông chủ đi ra ngoài garage, gọi một công nhân trẻ tuổi đi ngang qua lại, "Có biết A Dương chạy đi đâu rồi không?"

"Không nói."

"Gọi điện giục cậu ta về mau, nói có người tìm?"

"Ai tìm? Anh ta đến đây nửa năm rồi mà có thấy ai đến tìm đâu."

Ông chủ dùng ngón út gãi vào hai má, cũng để lộ ra vẻ mặt nghi ngờ giống vậy, "Tôi cũng không biết là ai... Nói là một cô gái."

"Gái đẹp?"

Ông chủ phát một cái vào gáy, người công nhân ái ôi một tiếng ôm đầu né, luôn mồm nói: "Tôi gọi tôi gọi."

Người làm công bấm một dãy số ngay trước mặt ông chủ.

"Alo... A Dương à, ông chủ bảo anh về nhanh một chút. Không phải, có gái đẹp tìm... Ừm..." Bỗng người công nhân nhìn sang ông chủ, đưa điện thoại sang, hỏi: "Tóc dài hay ngắn?"

Ông chủ cầm lấy điện thoại, "Là tôi đây. Hử? Ngắn, là ngắn. Có phải cậu ăn chơi ở ngoài gây chuyện rồi giờ bị nợ tìm đến cửa không?" Ông chủ cười lạnh hai tiếng, "Mau về đây cho tôi, nếu không người ta đập nát cửa hàng của tôi mất."

Công nhân nam im lặng lấy điện thoại về, "Dữ quá?"

Ông chủ liếc ngang anh ta một cái, lấy một điếu thuốc ra châm.

Công nhân nam như có suy nghĩ chạy vào phòng trong, một lát sau bật nhảy ra.

https://thuviensach.vn

"Dáng vẻ đã xong, rất sáng sủa."

Ông chủ cười, "Mẹ kiếp cậu cũng thật đỏm dáng."

Người công nhân cũng nhả một vòng khói ra, nhìn trời, "Trời hôm nay hơi lạnh, cũng chỉ có tên A Dương đó miệng tốt, dùng không hết sức. Chú nói xem làm việc tốn sức như chúng ta thế này, ngày ngày mệt đến nửa sống nửa chết, ai mà còn sức chạy mỗi ngày mười cây chứ."

Thuốc rời đầu môi, ông chủ nói, "Vậy thì làm sao chạy bộ nổi.”

Người công nhân nở nụ cười bỡn cợt, ông chủ lại đánh vào gáy anh ta, mắng một câu.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Khương Dương chạy về cửa hàng sửa xe, sắc mặt nặng nề.

Nhân viên không lưu tâm lắm, khập khiễng đi đến ôm vai Khương Dương buông lời bông đùa: "Anh về rồi đấy à, người đẹp chờ lâu rồi đấy."

Khương Dương nhếch môi cười, kéo tay anh ta, "Cút qua một bên đi."

Người nhân viên càng hăng hái hơn, "Gái của anh?"

Khương Dương vặn ngược cánh tay anh ta ra sau, nhẹ nhàng đẩy sang một bên, cười mắng: "Có thế nào cũng không phải chuyện của anh."

Đối phương không giận, ngược lại còn cười: "Nhất định chạy không thoát đâu, giấu kỹ vậy, cũng không giới thiệu với anh em chút."

Ông chủ đứng bên cạnh hút thuốc, nhìn hai người cười chứ không nói gì.

Khương Dương đi vào phòng trong, Hứa Liên Nhã cúi đầu đọc tạp chí, cô gái tiếp tân cười cười đưa mắt nhìn anh, rồi tiếp tục cắn hạt dưa.

Hứa Liên Nhã thấy một đôi giày xuất hiện cạnh bàn thủy tinh, chầm chậm ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi.

Cô gập tạp chí lại rồi đứng lên, khóe miệng Khương Dương hơi nhếch, trầm giọng nói: "Đi theo tôi."

Nhận thấy có vẻ không đúng, Hứa Liên Nhã cũng dần dần giấu đi nụ cười.

https://thuviensach.vn

Ra đến bên ngoài, nhân viên ban nãy lại cùng ông chủ hút thuốc, cười híp mắt trông theo hai người.

Khương Dương đưa cô đến góc đường bên cạnh, xe tải thùng đậu ven đường vừa lúc cản lại tầm mắt nhìn con phố đối diện.

Hứa Liên Nhã đứng lại, ánh mắt trượt từ nút bình an lên gương mặt tối sầm của anh.

"Sau này đừng chạy đến tìm tôi nữa." kd thấp giọng nói, ánh mắt nghiêm túc sâu xa.

Phần lớn thời điểm người đàn ông này không trêu chọc, thỉnh thoảng đứng đắn lại khiến cô mê muội, nhưng cái thái độ từ chối của anh vào lúc này lại làm cô không khỏi nổi nóng.

Nổi nóng vì mình nhất thời xúc động, cũng nổi nóng vì vẻ lạnh lùng của anh.

"Được." Giọng trở nên lạnh lẽo, cô nhấc chân rời đi.

Khương Dương túm cô lại, cô giãy dụa nhưng chỉ phí công. Tay anh rất lớn, vừa thô lại mạnh cứ thế nắm lấy cô, có lẽ hôm nay trời khá nóng nên dù chỉ mới giằng co một lúc mà lòng bàn tay cô đã thấm ướt mồ hôi, mu bàn tay được anh giữ lấy phát nóng.

Hứa Liên Nhã khẽ quát: "Buông ra!"

Thời gian qua lại giữa Khương Dương và Hứa Liên Nhã quá ít nhưng tiến triển cực kỳ nhanh, lúc gặp mặt đều nhấm nháp từng tí cảm giác mới mẻ thần bí trên người đối phương, không có cãi cọ, cùng chung ý nghĩ hòa bình nên không có ai quá để ý đến cảm nhận của đối phương.

"... Còn chưa nói xong mà."

https://thuviensach.vn

Khương Dương mỉm cười, nụ cười tươi rói nhưng không còn vẻ ngả ngớn, mà trông như bộc lộ tâm tình bình thản tự nhiên đến trong một giây này.

"Nếu cô muốn gặp thì cứ gọi cho tôi, tôi đến tìm cô."

"..."

"Hử?" Khương Dương kéo nhẹ tay cô.

"Biết rồi." Hứa Liên Nhã khẽ rút tay ra.

Khương Dương cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, Hứa Liên Nhã quay đầu đi, không tiếp ánh mắt anh.

Cô không phải là người hay xấu hổ, điều này chỉ có thể nói rằng cô đang không vui.

Lúc này Khương Dương mới vội vã nói: "Sao không gọi điện cho tôi trước, hẳn chờ lâu lắm đúng không."

Hứa Liên Nhã nói: "Tiện đường đi ngang qua thôi."

"Lái xe đến à, xe đậu ở đâu thế?"

Hứa Liên Nhã chỉ về một phía.

"Chúng ta đi ăn đi." Khương Dương nói, "Lái xe cô hay ngồi của tôi?"

Buông lời lấy lòng, Hứa Liên Nhã nghe lọt tai, nói: "Tôi muốn ăn thịt bò kho, anh nấu cho tôi đi."

Khương Dương thở phào một hơi, "Đến chỗ cô hay chỗ tôi?"

"Nhà anh."

https://thuviensach.vn

Mua thịt bò với rau dưa ở siêu thị lân cận xong, Hứa Liên Nhã lái xe đến nhà Khương Dương. Xe vẫn dừng lại bên ngoài như trước, Khương Dương xách đồ ăn, Hứa Liên Nhã đi bên cạnh.

Ở dưới lầu lại chạm mặt người phụ nữ hút thuốc kia, trong làn khói mỏng như lụa, cô vẫn bắt gặp ánh mắt như tìm tòi cùng nụ cười mơ hồ như cũ, giống hết lần trước.

Trong lòng Hứa Liên Nhã hơi sợ.

"Đừng để ý đến cô ta." Khương Dương ghé vào tai cô nói khẽ, bấm thiết bị mở cửa.

Phòng bếp nhà Khương Dương chỉ to bằng một nửa của Hứa Liên Nhã, kết hợp với nhà vệ sinh, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, ban ngày cũng phải bật đèn.

Hứa Liên Nhã hỏi có cần giúp một tay không, Khương Dương để cô đi ra ngoài, cũng bật máy tính và quạt lên cho cô.

Trên case máy tính có bụi rơi xuống, kiểu dáng lâu đời, desktop trống trơn, chỉ có vài phần mềm máy tính thường dùng.

Hứa Liên Nhã ở bên ngoài gọi với vào: "Có thứ gì nhạy cảm không?"

Khương Dương cười: "Tùy cô lục."

Hứa Liên Nhã cũng chỉ hỏi cho có, nhấp mở đại một trang web video để trong phòng không có vẻ yên ắng quá.

Lúc cô bật QQ lên, bất ngờ phát hiện trong ngoài danh sách không hề có lịch sử nào.

Hứa Liên Nhã bắt đầu tin rằng câu "tùy cô lục" không phải là lời khách sáo.

https://thuviensach.vn

Khương Dương cho thịt bò vào nồi áp suất, lau khô tay rồi vào phòng ngủ. Bên trong chỉ có một chiếc ghế, Hứa Liên Nhã đang ngồi nên anh ngồi xuống giường bên cạnh.

"Xem gì đấy?" Khương Dương hỏi.

"Chương trình tạp kỹ."

"Bình thường thích xem những thứ này?" Trong mắt anh chỉ có một đàn chim nhỏ huyên náo.

"Không." Hứa Liên Nhã nói, "Không hay xem tivi, chỉ nghe nhạc thôi."

Trong phòng chỉ còn lại âm thanh chim chóc ríu rít. Im lặng tróc ra khỏi ồn ào khiến người ta khó xử.

"A Dương*." Bỗng Hứa Liên Nhã gọi anh.

(*Nói một chút ở đây kẻo mọi người quên, chương 2 anh Dương từng tiết lộ “tên” của mình với Hứa Liên Nhã, nhưng lúc đó mình quên chú thích (đã bổ sung rồi ai lội đi coi lại cũng được), lúc đó anh ấy nói tên mình là Giang Dương, hai chữ Khương Dương/姜扬 đồng âm với hai chữ Giang Dương/江洋, có thể hiểu cái tên Khương Dương như nickname, còn Giang Dương là "tên thật". Từ đó về sau Liên Nhã dùng chữ Dương 洋 để gọi chứ không phải chữ Dương扬 này.)

Khương Dương ngẩng đầu, yếu hầu không tự giác phát ra âm tiết "ừm".

"Anh mấy tuổi rồi?"

Khương Dương sững sốt một lúc, điều chỉnh lại tư thế, khuỷu tay chống lên đầu gối, nở nụ cười ám muội, "Không phải lần trước nên hỏi ư?"

Hứa Liên Nhã nhíu mày, đẩy một cái lên ngực anh, Khương Dương thuận thế ngửa ra sau, hai tay chống lên giường.

https://thuviensach.vn

"Hai mươi chín." Anh nói.

"Cũng chỉ lớn hơn tôi ba tuổi."

"... 'cũng chỉ' cái gì?"

Hứa Liên Nhã mỉm cười, "Nhìn ngoài trông già hơn."

Khương Dương không khỏi sờ râu, "Là do để râu."

Hứa Liên Nhã đưa tay cầm lấy cằm anh, quan sát một lúc, cho dù nhiều khi trông anh có vẻ vô lại, nhưng những lần nhìn vào đôi mắt bình thản ấy lại có cảm giác như trải qua cuộc đời dâu bể.

Hứa Liên Nhã để tay xuống, thành thật nói: "Không phải."

Khương Dương cười: "Đúng là không nể tình chút nào."

"Cũng không có gì xấu."

"Cô thích?"

Câu nói ngoài dự tính, Hứa Liên Nhã hơi ngây ra, "Không ghét."

"..." Khương Dương sờ cằm, rồi cúi đầu bật cười như có suy nghĩ. Anh cười một cái, không khí xung quanh như nổi lên từng gợn sóng, một vòng lại một vòng, bập bềnh tiến vào lòng cô.

"Anh hút thuốc không?" Hứa Liên Nhã hỏi.

"Cai rồi." Khương Dương nói, "Thỉnh thoảng có uống rượu, không chơi gái không đánh bài, ngoài ra không có sở thích xấu nào nữa."

"Được."

Anh khẽ hất cằm, "Không hỏi tôi có bao nhiêu bạn gái à?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đứng lên, làn váy khẽ lướt qua trên đầu gối anh, Khương Dương thuận tay giữ cô lại, trầm giọng nói: "Vẫn là cái váy lần trước..."

Hứa Liên Nhã mặc chiếc váy mà lần ở cửa hàng sửa xe suýt bị anh trông thấy.

"Chuyện đó đâu liên quan gì đến tôi."

Cô vừa ra bên ngoài thì Khương Dương quát to, nhưng không đứng dậy, "Cô đi đâu?"

"Rửa tay."

"..."

Quạt quay vù vù, Khương Dương nằm vật xuống giường, nhìn trần nhà xàm trắng đến ngẩn người.

Buồng tắm rất chật, nếu lại có một người vào nữa thì có lẽ không nhúc nhích nổi, may mà khá sạch.

Ở bên trong cũng có thể ngửi thấy mùi thịt bò...

Dù có bật đèn, nhưng không gian chật chội lại không có cửa thông gió làm gia tăng vẻ u ám nặng nề.

Hứa Liên Nhã rửa tay bên bồn trong bếp, hỏi một câu: "Thịt bò xong chưa?"

Phòng nhỏ, dù cô không cố ý cao giọng thì Khương Dương vẫn nghe thấy.

Hai người đứng trong phòng bếp dài hẹp, không gian tựa như thu nhỏ một nửa.

https://thuviensach.vn

Khương Dương nói: "Cô ra ngoài đi."

Khương Dương nhanh tay tháo vát, bưng hai bát phở bò đi ra, nước xốt rưới lên thịt bò, mùi vị đậm đà.

Quạt bật nấc to nhất, hai người im lặng ăn, chỉ để lại tiếng sụp soạt cho phở vào miệng.

Ăn hơn nửa bát, Hứa Liên Nhã vã mồ hôi cả người, đặt đũa xuống, "No rồi."

Môi hai người đều bị bỏng đến sưng đỏ, Khương Dương nhìn trán cô đầy mồ hôi, im lặng một lát rồi mới nói: "Cứ để đó."

Hơi nóng bốc lên mang theo tia sắc dục, Hứa Liên Nhã đối mặt Khương Dương không nói gì.

Hứa Liên Nhã không để anh tiễn, tự mình đi xuống, vừa lên xe đã bật điều hòa.

Hứa Liên Nhã có chút mông lung, không biết có phải không nên đến tìm anh hay không.

***

Vài ngày sau, Khương Dương mới gọi điện đến.

Hứa Liên Nhã vẫn còn ở trong tiệm, lúc nhìn thấy tên thì nghĩ ngợi một lúc, hình như đa số đều là cô chủ động.

Cô lên tầng hai mới bắt máy, "Alo."

"Tan làm chưa?"

Hứa Liên Nhã không trả lời, "Chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Dường như Khương Dương ở bên kia thấp giọng cười, "Có rảnh không? Tôi muốn gặp cô."

"..."

Một câu nói thật sảng khoái, lại đóng đinh Hứa Liên Nhã tại chỗ, tình cảm trong lòng như bị lôi ra.

Nếu lúc trước cô còn băn khoăn do dự điều gì thì những lời này đã hoàn toàn đánh tan quét dọn chúng sạch sẽ.

Hứa Liên Nhã hiểu rõ, nếu lần này từ chối thì sẽ không có lần sau nữa.

"Hử?" Khương Dương lại hỏi, "Không rảnh à, nếu không rảnh thì..."

Hứa Liên Nhã ngắt lời anh, "Ai nói không rảnh."

Lòng cô ngập tràn hân hoan, đến mức cảm thấy anh ở đầu dây hắn cũng mang theo ý cười.

"Vậy giờ tôi đến tìm cô."

Hứa Liên Nhã hỏi: "Anh đang ở đâu?"

Khương Dương nói: "Bên chỗ tôi."

"Anh chờ đó, tôi đến."

"..."

Cô khẽ bổ sung: "Tôi không muốn đợi người khác, tôi sẽ đến tìm anh."

Khương Dương bật cười hai tiếng, dịu dàng nói: "Được. Lái xe chậm thôi, đi đường nhớ chú ý an toàn, tôi chờ cô."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đến dưới lầu nhà Khương Dương, lại thấy người phụ nữ trong tiệm làm tóc kia.

Ánh nắng rút dần, bên ngoài phòng mát mẻ, cô ta ngồi trên ghế trước cửa, hai chân bắt chéo, từ từ đung đưa một chân, kẹp trong tay điếu thuốc giống như ngàn năm không hút hết.

Hứa Liên Nhã toan ấn nút mở cửa thì nghe thấy âm thanh khàn khàn của người phụ nữ kia...

"Tốt nhất bây giờ cô đừng có đi lên."

Ngón tay Hứa Liên Nhã cứng đờ, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng.

Người phụ nữ kia nhìn cô cười đầy thần bí, gương mặt ấy khiến Hứa Liên Nhã nhớ đến thân cây khô héo.

"Giờ anh ta đang có khách nữ."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 12

"Giờ anh ta đang có khách nữ."

Hứa Liên Nhã nhìn xung quanh, xác định là người phụ nữ đó đang nói chuyện với cô.

Người phụ nữ kia nói tiếp: "Tôi không lừa cô."

Ngờ vực bao phủ, Hứa Liên Nhã không kịp hiểu rõ ngọn nguồn thì cửa vang lên một tiếng, có người đi ra từ bên trong.

Hứa Liên Nhã đưa tay giữ cửa, nghiêng người đi vào, đem ánh mắt kỳ quái của người phụ nữ kia chặn lại ngoài cửa.

Cô đi thang máy lên lầu, đèn trong hành lang theo bước chân cô lần lượt sáng lên, Hứa Liên Nhã dừng trước nhà Khương Dương, do dự không biết có nên gõ cửa không.

Chỉ cách một cánh cửa nên hiệu quả cách âm không tốt lắm, có thể nghe thấy rõ tiếng sột soạt ma sát nhau bên trong.

"A..." Là giọng nữ bén nhọn, "Cậu nhẹ thôi!" Cùng với tiếng rên rỉ nặng nề.

Hứa Liên Nhã rút bàn tay đang đưa lên về như điện giật, không hề chần chừ xoay người đi xuống, giày cao gót giẫm cộp cộp, không biết làm phiền người khác hay không.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đẩy cửa bước ra, ánh sáng bên ngoài khiến cô không khỏi nheo mắt lại, vô ý thức đưa mắt nhìn người phụ nữ kia.

Lần này người phụ nữ ấy không nhìn sang đây, mà đang nói chuyện với một chàng trai trẻ tuổi, một người lạnh nhạt, một người sốt ruột.

"Tiểu Chu?" Hứa Liên Nhã nhận ra đó chính là Chu Khải Quân làm thêm trong tiệm.

Chu Khải Quân và người phụ nữ đó cùng lúc đảo mắt sang nhìn, cậu ta ngạc nhiên gọi một tiếng "chị Nhã".

"Cậu ở gần đây?" Hứa Liên Nhã để ý đến người phụ nữ kia, vẫn chưa đi vào.

Chu Khải Quân cười nói: "Đúng thế, lát nữa em sẽ về tiệm." Cậu ta trực đêm, giờ làm việc là từ sáu giờ tối đến sáu giờ sáng ngày hôm sau, lại hỏi: "Chị Nhã đến đây làm gì thế?"

Cậu ta vừa dứt lời, trên mặt người phụ nữ ấy hiện lên ý cười đùa cợt, đánh giá Hứa Liên Nhã từ đầu xuống chân.

"Có chút việc." Câu tìm người đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, Hứa Liên Nhã nói: "Tôi về trước."

Đợi Hứa Liên Nhã đi xa, người phụ nữ mới hỏi: "Cậu quen?"

Chu Khải Quân nhíu mày mất kiên nhẫn, "Thì sao?"

"Hỏi chút thôi, làm gì cuống lên thế."

"Đừng thừa lời nữa, nói chuyện chính đi." Chu Khải Quân cẩn thận nhìn quanh, thấp giọng nói, "Rốt cuộc có... hay không?"

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ nhả một vòng khói lên mặt cậu ta, nheo mắt nhìn cậu ta. Chu Khải Quân cắn chặt răng, tức mà không dám nói.

"Đi theo tôi."Người phụ nữ xoay người đi vào tiệm cắt tóc, hai mắt Chu Khải Quân sáng lên, đuổi theo như chó pug.

***

Hứa Liên Nhã quay lại trên xe, quạt còn chưa xua tan đi cái nóng trong xe thì đã thấy Khương Dương cùng một cô gái tóc dài xuất hiện đầu ngõ.

Ánh nắng chiếu xiên, cô gái kia đưa tay lên che nắng. Cách hơi xa, Hứa Liên Nhã không thấy rõ mặt cô gái đó, nhưng từ cách ăn mặc có thể đoán ra tuổi xấp xỉ cô.

Chỉ trông thấy hai người cười cười nói gì đó, cô gái đó giơ tay lên làm bộ đánh vào người Khương Dương, Khương Dương nghiêng người né đi. Cô gái ấy cao khoảng chừng cô, thân mật xoa tóc Khương Dương như đang gãi đầu chú cún, người phía sau hơi sững ra, một lúc sau mới sức nhớ sửa lại tóc.

Có một chiếc xe tải thùng dừng ở khoảng trống đằng trước Hứa Liên Nhã, vừa khéo chắn tầm nhìn.

Cô cũng không cảm thấy khó chịu lắm, dù sao anh ta chỉ là dịch trạm trên đường cô, còn cô là chốn dừng chân chốc lát của anh ta, nghỉ đủ rồi thì tiếp tục lên đường.

Tình cảm như nhựa cao su dính hai người lại với nhau, trói buộc với nhau càng dài lâu về năm tháng thì cường độ bám dính càng lớn, thẩm thấu càng sâu thì lúc xé rời càng đau thấu tim gan.

Cùng lắm Khương Dương cũng chỉ là miếng băng dán cá nhân của cô, dán lên khe hở tình cảm trên cơ thể, bay giờ vết thương đã kín miệng, Hứa

https://thuviensach.vn

Liên Nhã có thể tháo nó ra, không có quá nhiều đau đớn, chỉ là vết trắng của keo dán còn tại trên người khiến cô nhiều ít có chút thẫn thờ.

Khương Dương gọi điện đến, Hứa Liên Nhã do dự một lúc, cuối cùng vẫn bắt máy.

"Vẫn chưa đến à, tôi đang chờ cô đấy." Giọng của anh vẫn nhẹ nhàng như trước.

Hứa Liên Nhã nói: "Xin lỗi, vừa phải tiếp một người bệnh, có thể trong chốc lát không đi được."

"Ồ..." Âm điệu chậm lại, "Không sao, vậy cô cứ bận tiếp đi, lần sau sẽ tìm cô."

"Ừ."

Hứa Liên Nhã cúp máy, lái xe quay về tiệm.

Hứa Liên Nhã nghĩ có thể có hiểu lầm gì đó, nhưng trong lòng rối loạn, nhất thời không làm rõ chút tâm tình kia.

***

Khương Dương về lại dưới lầu, trông thấy người phụ nữ ở tiệm làm tóc tiễn một chàng trai trẻ tuổi đi ra, trên mặt người đằng sau không nén nổi hưng phấn.

Người phụ nữ trông thấy anh, rít một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, đôi mắt ấy trong làn khói càng tăng thêm quyến rũ. Chàng trai trẻ tuổi không để ý, chỉ lo cúi người nói: "Cám ơn chị Hồ."

Khương Dương không nhận làn thu thủy của cô ta, mặt không đổi sắc đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Anh ở tầng bảy, nhưng lại nhấn xuống tầng chín.

Khương Dương gõ cửa một căn nhà ở tầng chín, trong khe cửa lộ ra gương mặt ngái ngủ của Lương Chính.

"?"

Khương Dương tự đẩy cửa đi vào, bên này hai phòng ngủ một phòng khách, so với căn nhà trơ trụi của anh thì đồ điện ở đây tuy cũ kỹ nhưng được cái đầy đủ, trông giống một căn nhà hơn, khắp nơi in dấu năm tháng để lại.

Anh ngồi xuống ghế sofa gỗ, nói: "Nấu cơm chưa?"

Lương Chính đóng cửa lại, "Không phải anh nói có chuyện gì sao?"

"Bây giờ không có."

Lương Chính nghĩ ngợi một hồi rồi bất chợt bật cười, "Bị cho leo cây rồi."

Sofa không có gối ôm, Khương Dương không tìm được thứ nào để ném anh ta, "Nấu một phần cho anh."

Lương Chính ở nhà một mình, mặc áo tay ngắn cùng quần đùi thể thao, ống quần vừa vặn che đi phần chân cụt còn lại. Anh ta chống gậy đi vào bếp, hỏi: "Chị Thủy về rồi à?"

Khương Dương đáp: "Ừ."

Lương Chính rút nồi nấu ra, ngồi xuống bên lu gạo múc gạo.

"Vừa nãy anh nói có việc, em còn tưởng anh với chị Thủy..." Lương Chính nói một nửa lại dừng.

https://thuviensach.vn

"Cậu cút đi." Khương Dương mắng, "Đừng đặt chuyện."

Lương Chính quay đầu lại, cười xấu xa, "Nhưng trước kia em nghe ai nói là anh theo đuổi chị ấy."

"... Vớ vẩn!" Khương Dương nói, "Chị Thủy coi trọng ai cậu còn không biết à."

Khương Dương chỉ vô tình nhắc đến, nhưng nói xong đột nhiên im lặng, sự bình yên của anh không liên quan gì đến tình cảm trai gái.

Lương Chính mò gậy chống đứng lên, ôm nồi cơm thương xót nói: "Chị Thủy cũng đúng là đầu gỗ. Em thấy anh tốt hơn anh ta nhiều, nếu em là nữ em sẽ không chọn anh ta."

"Này!" Khương Dương lớn tiếng nhấn mạnh, "Anh không có theo đuổi chị ấy."

Lương Chính cười khì khì.

Khương Dương thoáng đảo mắt qua ống quần Lương Chính, ướt một vòng, bèn đưa tay chỉ vào nói: "Thuốc mỡ dính lên quần rồi."

Lương Chính một tay chống gậy một tay xách nồi, khó khăn quay đầu lại, "Không sao, lát nữa lại thay."

"Tiếc thuốc mỡ của chị Thủy nhà em."

"..."

Đổi lại Khương Dương cười anh ta.

Hàn huyên chuyện đồng nghiệp trước kia, trong lòng Khương Dương và Lương Chính đều không tệ, nói thế nào đi nữa cũng cùng là người lưu lạc chân trời. Câu sau là Khương Dương nói, Lương Chính phản bác, "Sao anh

https://thuviensach.vn

có thể giống em được, anh còn có cơ hội quay về, em muốn về chỉ tổ người khác chê ghét."

"Cơ hội mà thôi, cơ hội chính là cơ hội, là vấn đề xác suất, trước khi biến thành thật thì không là gì cả." Khương Dương nói, "Là cậu không muốn về..."

Lương Chính tự giễu, "Đổi lại là anh thì anh có đồng ý không, quay về quản lí hồ sơ? Ai mà chẳng biết đó là cương vị sắp xếp cho mấy ông già bảy tám mươi tuổi về hưu làm, toàn mấy ông già đi vài bước là thở gấp."

Khương Dương nói: "Muốn anh về, có lẽ cũng sẽ không để anh nhúng tay vào."

Lương Chính hỏi: "Vậy anh làm gì, dựa vào bản lĩnh của anh thì sống ở đâu chẳng được."

Khương Dương chỉ đáp bốn chữ "anh không cam lòng", Lương Chính biết ý của anh nên không để anh nhắc đến chuyện này nữa. Có một lần Khương Dương uống rượu, không biết vô tình hay cố ý mà chụp lấy phần chân còn lại của anh ta, làu bàu mơ hồ nói: "Trước kia cậu gọi anh một tiếng anh trai, nhưng anh trai đây đúng là vô dụng, bị đá đi rồi. Nếu anh còn có thể quay về, thì mẹ kiếp anh nhất định sẽ không để máu trên chân cậu đã chảy vô ích!"

Câu chữ nói ra như lời thề thốt, an ủi Lương Chính một phen. Cho dù Khương Dương cứ bình an như vậy cả đời thì anh ta vẫn sẽ khắc ghi phần tình nghĩa đồng đội này. Mà anh ta cũng biết, Khương Dương muốn quay về là vì không muốn để người khác xem thường.

Lương Chính nói: "Thuốc mỡ của chị Thủy thật công hiệu, vừa mát lại thoải mái."

Khương Dương đáp: "Cũng không nhìn xem là ai bôi cho cậu."

https://thuviensach.vn

Lương Chính đi đến cửa phòng bếp: "... Suýt nữa bị anh làm đau chết rồi."

Khương Dương thoải mái dựa ra sau sofa, "Vốn để chị Thủy bôi cho cậu mà cậu cứ ngại."

Lương Chính sốt sắng, mắng một câu: "Đổi lại là anh liệu anh không xấu hổ ư!"

Mơ màng nổi lên, Khương Dương nhớ đến cảm xúc khi đôi bàn tay nhỏ nhắn chu du trên bụng mình, thoáng lạnh mà mềm mại.

Cơ thể anh không tự giác mà run lên một cái.

Khương Dương nhìn lướt qua lu gạo, nói: "Hết gạo rồi, anh đi mua một ít rồi về."

Người trong phòng bếp ừ một tiếng.

Khương Dương chợt nhớ đến gì đó, lại đẩy cửa phòng bếp ra, nói: "Cậu biết người phụ nữ thường xuyên hút thuốc trước tiệm cắt tóc dưới lầu không?"

"Không thân lắm." Lương Chính nghĩ ngợi một lúc, dừng động tác vo gạo, "Có vấn đề?" Ý anh ta là người phụ nữ đó.

"Không, tiện hỏi thôi."

Lương Chính cười ha ha, "Có thể bị anh hỏi thì tám chín phần là có vấn đề rồi, để hôm nào em nghe ngóng."

"Không phiền, dù sao..."

Lời dừng lại, Lương Chính biết anh muốn nói gì, dù sao bây giờ chúng ta cũng không phải làm nghề đó nữa.

https://thuviensach.vn

Lương Chính nói: "Mỗi người nên có trách nhiệm."

Khương Dương cười anh ta một câu, "Nói cứ như quảng cáo tuyên truyền."

***

Chị Thủy trong miệng Khương Dương và Lương Chính tên là Thẩm Băng Khê, ngoại hiệu là Bát Điểm Thủy*. chuyện đầu tiên Thẩm Băng Khê làm khi nghỉ phép là đến thăm họ, ngày hôm sau vẫn đến.

(*Tám lần đạp nước.)

Thẩm Băng Khê xuống dưới lầu, chị Hồ của tiệm cắt tóc kín đáo nói: "Hôm qua còn có một cô gái khác đến tìm anh ta."

Thẩm Băng Khê đưa mắt nhìn xung quanh, xác nhận là đang nói chuyện với cô, nhìn điếu thuốc của cô ta, không giống người rảnh rỗi.

Cô hăng hái đi đến, cười nói: "Thế à, là cô gái thế nào?"

Chị Hồ quan sát cô từ trên xuống dưới, không trả lời thẳng: "Cô không phải là bạn gái của anh ta."

Dùng câu trần thuật, Thẩm Băng Khê ừ một tiếng, "Tôi là chị hai của cậu ta!"

Thẩm Băng Khê không hỏi ngược lại, gợi chị Hồ tò mò thêm, "Cô không hỏi vì sao tôi biết ư?"

Thẩm Băng Khê: "Đẹp bằng tôi không?"

Chị Hồ lại cẩn thận nhìn cô như đang nhìn một chiếc sườn xám, châm chọc nói: "Cô ta trắng hơn cô."

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê: "..."

Chị Hồ cười thành tiếng, chậm rãi rít một hơi thuốc.

Thẩm Băng Khê nói: "Ánh mắt em trai tôi đương nhiên tốt hơn tôi."

Khói trắng bốc lên, "Cũng không thấy đẹp gì cho cam." Chị Hồ đưa thuốc lá ra, "Muốn một điếu không?"

Thẩm Băng Khê không nhận, "Cô hiểu em trai tôi nhỉ."

Chị Hồ cũng không giận, đưa hộp thuốc về, "Đàn ông đẹp đương nhiên phải nhớ rõ."

"Đàn ông đẹp chỉ thích các cô nàng trẻ tuổi trắng nõn thôi nhé."

Sắc mặt chị Hồ sa sầm xuống, Thẩm Băng Khê cười tít mắt, quay về nhấn số nhà.

Thẩm Băng Khê hơi sợ mẹ của Lương Chính, mẹ Lương Chính thường oán giận con trai vô dụng ngay trước mặt bọn họ, điều này khiến Thẩm Băng Khê không chịu được, nhưng lại không thể phản bác. Sau khi cô đến đó một lần, liền không bao giờ muốn bước chân vào lại lần nữa.

Từ đó trở đi nơi gặp mặt đều cố định ở chỗ Khương Dương.

"A Dương, cậu được người ta nhìn trúng đấy." Thẩm Băng Khê vừa vào cửa đã bật ra câu giật gân.

Khương Dương: "?"

Lương Chính: "Không phải là bị 'theo dõi'?"

"Ừ, cậu ta được người ta nhìn trúng, coi trọng đấy." Thẩm Băng Khê nói.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Khương Dương hiện lên gương mặt lấm tấm tàn nhan, rồi lại lập tức gạt phăng.

Lương Chính: "Ồ? Ai?"

Khương Dương mắng: "nhìn tôi làm gì?"

Thẩm Băng Khê chỉ xuống dưới nhà, "Cô gái hút thuốc ở tiệm cắt tóc dưới lầu kìa."

Lương Chính: "Ha ha."

Suýt nữa Khương Dương phun nước bọt ra, "Đồ điên."

Thẩm Băng Khê gật đầu, "Đúng là cô ta có chỗ như đồ điên."

"Em nói chị!"

Lập tức Khương Dương bị hạt dẻ ném trúng.

"Ai bảo cậu trêu hoa ghẹo nguyệt này."

Khương Dương hừ một tiếng, nghe thấy câu tiếp theo của Thẩm Băng Khê thì lập tức không cười nói nổi.

"Cô ta nói hôm qua còn có cô gái khác đến tìm cậu đấy."

Lương Chính: "Ồ?"

Khương Dương: "..."

Anh gãi đầu, cảm giác có gì đó không ổn.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mắt Thẩm Băng Khê sáng lên, biết có kịch hay, nói: "Bạn gái?"

Lương Chính giật mình, a một tiếng, "Là cô gái hôm đó đưa em đi bệnh viện sao?"

Khương Dương còn chưa đáp thì Thẩm Băng Khê đã quay sang nói với Lương Chính: "Tiểu Chính, cậu gặp qua rồi à! Trông thế nào, có đẹp hay không? Không được, chị cũng muốn gặp."

Lương Chính suy nghĩ, "Không tệ, người cũng rất tốt."

"Ấy ấy." Thẩm Băng Khê cười nhạo, "Thật không thế, cậu ta mà có bản lĩnh đấy à."

Nghĩ đến việc ngày hôm qua Hứa Liên Nhã có thể đến thật, Khương Dương nổi giận mắng một câu, "Người không có mù như chị."

Thẩm Băng Khê: "..."

Lương Chính sắp xếp câu chữ, thấp giọng nói với Thẩm Băng Khê: "Hôm qua anh ấy bị cho leo cây."

"Ồ..." Kéo dài giọng như ngâm thơ.

"Hai người hẳn vui lắm nhỉ."

Thẩm Băng Khê và Lương Chính đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: "Ừ."

https://thuviensach.vn

"Được, chúng ta không nói chuyện nữa, tan họp!"

Thẩm Băng Khê cười khì khì, đùa vui đủ rồi, lúc này mới đổi sang giọng điệu của chị cả, "Nói thật đi, A Dương, quen bạn gái rồi?"

"Cứ cho là vậy."

Thẩm Băng Khê không hài lòng, "Có thì nói có, không có thì nói không có, cái gì gọi là 'cứ cho là vậy'?"

Khương Dương buông tay, "Không phải bị người ta cho leo cây à?"

Lương Chính nghe thế liền bật cười, Khương Dương lườm cậu ta một cái.

"Làm gì?"

Khương Dương nói: "Bác sĩ thú y."

Thẩm Băng Khê và Lương Chính đồng thời hít một luồng khí lạnh vào như cảm thán.

"Khám bệnh cho chó mèo." Khương Dương bổ sung.

Thẩm Băng Khê xem thường, "Đương nhiên biết, bác sĩ thú nuôi mà, không giống mấy con gà thiến bày ra trên vỉa hè ở quê bên kia. Nhưng cậu cẩn thận một chút, đừng có chọc con gái nhà người ta."

Thẩm Băng Khê thường xuyên giao du với đám đàn ông, cũng nhanh mồm nhanh miệng, hai người đàn ông ở đây chỉ cảm thấy lạnh nơi đũng quần, nhất là Khương Dương.

"Là kiểu nào?" Cô ấy hỏi, "Có phải kiểu cừu nhỏ không?"

Nghe thấy chữ cừu nhỏ, Lương Chính lại không nhịn được cười.

https://thuviensach.vn

Khương Dương trừng anh ta một cái, "Không phải, thua xa." Còn lâu mới là cừu nhỏ, Khương Dương nghĩ, mèo hoang mới đúng, vẫn là mèo đêm đã lâu không thấy thịt sống, răng nanh và móng vuốt đều sắc nhọn như nhau.

Nhớ lại những lần gặp nhau, Khương Dương nói: "Là một người gan lớn thẳng đuột lại rất độc lập."

Thẩm Băng Khê cười hân hoan, "Kiểu này mới hợp với cậu."

Khương Dương: "..."

"Cô ấy có biết trước đây cậu làm gì không?"

Khương Dương khựng lại, trầm giọng nói: "Không cần biết."

Nhắc đến chuyện trước kia của Khương Dương, bất chợt không khí trở nên ngưng đọng.

Thẩm Băng Khê nhận thấy điều đó, cười ha ha một tràng, nói: "Tiến triển đến mức nào rồi?"

Khương Dương phàn nàn, "Nói nhiều quá."

Thẩm Băng Khê cũng không muốn biết thật, "Khi nào dẫn về để bọn tôi gặp mặt đây? Để xem ánh mắt cậu thế nào."

Lương Chính cũng phụ họa, "Lần trước em vẫn chưa giới thiệu, em còn chờ gọi chị dâu đấy."

Khương Dương nói như bảo đảm: "Đợi ổn định rồi dẫn về."

***

https://thuviensach.vn

Sáng sớm Hứa Liên Nhã đến mở cửa tiệm thay Chu Khải Quân. Cô muốn vào nhà vệ sinh rửa tay, nhưng vừa đẩy cửa ra đã ngửi thấy một mùi kì quái, giống mùi thuốc lá nhưng lại có mùi thơm, rất nhạt, cô ngửi vào còn thấy có chút ghê tởm, vội vàng rửa tay rồi đi ra, nhưng Chu Khải Quân đã mang theo balo đồ đạc rời đi.

Chu Khải Quân hút thuốc, cô biết. Ban ngày cậu ta sẽ ra ngoài tiệm hút, buổi tối không ra ngoài được nên vào nhà vệ sinh hút cũng không có gì đáng trách. Hứa Liên Nhã đè chuyện này xuống không nhắc đến nữa.

Khương Dương gọi điện đến, hẹn cô đi biển, thời gian vào buổi tối.

Cô không nghĩ ra biển toàn nước thì có gì đáng xem, mặt khác cũng bớt hứng thú với anh. Cô quả quyết không chịu thừa nhận thật ra mình đang canh cánh trong lòng.

Hứa Liên Nhã sáng đi làm quá mệt, muốn nghỉ ngơi nên từ chối. Kỳ lạ là Khương Dương không hề đùa giỡn gì, cô không biết nên nói là thất vọng hay may mắn nữa.

***

Khương Dương hẹn Hứa Liên Nhã thất bại, lúc rửa xe có chút thất thần, chà lui chà tới một chỗ rất lâu.

Tuy anh thường xuyên làm việc tùy hứng, nhưng loại chuyện cản đường người ta như có thêm nút bịt này, anh rất khinh bỉ. Tung ra ám hiệu, tự nhiên hi vọng có người mắc câu.

Bỗng một tia sáng chợt lóe, vòi phun trong tay Khương Dương dừng lại, ngay sau đó tia nước chảy ra càng thêm hân hoan.

Khương Dương nhân lúc buổi trưa rảnh rỗi, cưỡi motor đến thôn Lệ Hoa.

https://thuviensach.vn

Mùa vải đã qua, đến lượt cây nhãn lên sàn. Du khách đến thôn Lệ Hoa không ngớt, Khương Dương lái motor nhanh nhẹn lách xuyên qua.

Anh dừng lại trước một căn nhà hai tầng có gác lửng già cỗi.

Bề ngoài tường được xây trộn với đá, bụi giăng đầy không nhìn ra màu gốc, cửa sổ cũng hở gió. Cả căn nhà nhìn như một tòa nát vụn, nằm trong phường tráng gạch men sứ mới toanh cứ như lỗ sâu trên răng.

Chủ nhà quanh năm ở Hồng Kông, bất động sản có rất nhiều nên cũng lười đoái hoài đến căn phòng cũ nát này, do Khương Dương giật dây thuê được giá thấp cho Cát Tường.

Trên cửa cài khóa, từ cửa sổ có thể trông thấy bên trong xếp đầy chai lọ, mấy gánh giấy vụn hay đồng nát sắt vụn.

Sáng sáng, Cát Tường hay lên núi nhặt vỏ nhựa do du khách vất lại, đến trưa khi mặt trời tỏa nắng gay gắt mới gấp gáp quay về.

Khương Dương đứng đợi ở cửa một lúc, quả nhiên đợi được bù nhìn kia quay về, đi theo sau là chú chó vàng.

Cát Tường nhìn Khương Dương như nhìn thấy khách đến, rảo bước nhanh hơn, gậy nện xuống đất cộc cộc càng lúc càng nhanh, chai nhựa trong túi nhựa phát ra tiếng ồn ào.

Trên mặt Cát Tường để lộ nụ cười, miệng mở rộng, Khương Dương biết ông ta định gọi gì, bèn nhanh chóng cản lại.

Khuôn mặt nhăn nheo của Cát Tường lộ ra nụ cười ngại ngùng.

Cát Tường mời anh vào nhà, Khương Dương tự mình ngồi xuống ghế. Cửa sổ mở toang, cả căn nhà thông thoáng, gió trời thu ùa đến, cuốn đi mùi lạ thoang thoảng.

https://thuviensach.vn

"Tôi muốn mượn chú một thứ." Cát Tường còn muốn rót nước cho anh nhưng Khương Dương đã xua tay, nói thẳng.

Cát Tường tò mò, "Mượn cái gì?"

Khương Dương chỉ vào chú chó vàng ngồi ngay ngắn ở cửa, "Cho tôi mượn A Khang."

Cát Tường không hề nghĩ ngợi, sảng khoái nói: "Được."

Khương Dương cười nói thêm, "Không phải làm chuyện gì xấu đâu, chú cứ yên tâm."

"Hầy, nói thế làm gì, tôi nào có lo lắng chi."

Khương Dương đứng dậy gọi A Khang đến, A Khang cũng ngoan ngoãn vẫy đuôi lại gần.

"Tối nay tôi sẽ trả nó về."

"Được."

Khương Dương cám ơn ông ta, buộc lại xích chó của A Khang, để nó ngồi trên tấm ván sau xe motor. A Khang nhìn Cát Tường như không nỡ rời xa, Khương Dương an ủi: "Đừng khóc, lát nữa sẽ đưa mày về nhà."

***

Hạ Nguyệt đang cắt lông cho một con chó poodle ở gian thẩm mỹ dưới tầng một, Hứa Liên Nhã ngồi trong quầy, đợi khách vào cửa.

"Bác sĩ Hứa." Khương Dương cung kính nói.

Hứa Liên Nhã đứng lên, "... Anh đến đây làm gì?"

Khương Dương đưa mắt nhìn A Khang bên chân, trịnh trọng nói: "Tắm."

https://thuviensach.vn

Hai tay Hứa Liên Nhã đút vào túi áo blouse trắng, bước ra khỏi quầy tiếp tân, nói như ra lệnh: "Ôm chó lên, đừng để dưới đất."

"Tuân lệnh."

Khương Dương lập tức cúi người ôm lấy A Khang. A Khang không được ăn uống đủ chất, dậy thì muộn, khung xương nhỏ hơn so với đồng loại cùng tuổi, vốn không mập mạp gì, được Khương Dương ôm trong lòng không thấy lớn lắm.

Anh ôm như ôm trẻ, nâng phía sau A Khang lên, A Khang chổng bốn chân lên trời, một người một chó, ánh mắt vô tội, chẳng hiểu sao trông có vẻ buồn cười, lại có chút ấm áp.

Hứa Liên Nhã không nhịn được mỉm cười, cúi đầu kéo khẩu trang lên, che lại ý cười.

"Bác sĩ Hứa, tôi đã ôm nó lên rồi." Khương Dương nói, "Đi tắm chỗ nào?"

Hứa Liên Nhã nghe thấy tiếng nước bên trong ngừng lại, bèn nói: "Đợi lát nữa."

"Tuân lệnh."

"..."

Hứa Liên Nhã đi vào gian thẩm mỹ, chú chó poodle kia đã xong xuôi. Gian thẩm mỹ được ngăn cách với nơi khác bằng kính thủy tinh, trên tường dán poster tuyên truyền, từ giữa khe dán Hứa Liên Nhã trông thấy Khương Dương với A Khang mắt to trừng mắt nhỏ, không khỏi bật cười.

Hứa Liên Nhã đi ra, Khương Dương vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ, giống như học sinh bị cô giáo phạt.

https://thuviensach.vn

Lòng cô thư thản, trải báo ra trên bàn, nói: "Đặt ở đây đi."

Khương Dương như trút được gánh nặng.

Hạ Nguyệt ôm poodle đi ra, một nhúm đen tuyền, ngay đến mắt cũng không tìm thấy. Cô ấy chủ động hỏi, "Muốn cắt lông hay tắm?"

"Để chị, em nghỉ đi." Hứa Liên Nhã lên tiếng, rồi cô lại bảo với Khương Dương, "Ôm vào đi."

Hứa Liên Nhã sai anh đặt chó lên bồn. Khương Dương thấy cô không đuổi người bèn đứng đấy không đi, anh dựa vào bên cạnh cửa thủy tinh, chắn hơn nửa Hứa Liên Nhã lại.

Hứa Liên Nhã im lặng bắt đầu thay áo khoác không thấm nước vào, tưới ướt nhẹp lông A Khang, Khương Dương đưa mắt ra ngoài dò xét một cái, cô nhân viên đang chơi với poodle, đưa lưng về phía bọn họ.

Khương Dương nói: "Mấy hôm trước cô có đến đúng không."

Hứa Liên Nhã làm như không nghe thấy, động tác trên tay vẫn không dừng.

"Đồng nghiệp trước kia của tôi đến, bọn tôi đều gọi chị ấy là chị, đúng lúc chị ấy nghỉ phép nên ghé lại. Chân Lương Chính hay sưng, chị ấy mang theo thuốc đến, hôm đó Lương Chính cũng có mặt."

Động tác trên tay Hứa Liên Nhã nhanh hơn, "Nhìn anh bận rộn tôi không quấy rầy."

Khương Dương khẽ sửng người, cảm thấy có chút hi vọng, trưng ra gương mặt tươi cười chạm vào cùi chỏ Hứa Liên Nhã.

"Cô ghen."

https://thuviensach.vn

Đáp lại anh là một cái lườm sắc bén của Hứa Liên Nhã.

Khương Dương vui vẻ ra mặt, nói như không muốn sống: "Tôi đây yên tâm rồi."

"Đồ điên!" Hứa Liên Nhã hạ giọng mắng.

Khương Dương không giận, ngược lại còn cười, "Đúng thế."

A Khang giống chủ, khờ dại rên một tiếng chứ không sủa. Trên người nó toàn bọt khí, Hứa Liên Nhã đưa tay thoa lên, bỗng quẹt lên hai má Khương Dương một cái.

Khương Dương vẫn còn đang trong trạng thái ngà ngà say, không để ý, ơ lên một tiếng.

Hứa Liên Nhã bật cười. Cô đeo khẩu trang, vốn không thấy được, nhưng đuôi mắt cong lên khiến anh cảm nhận được.

Khương Dương nhìn cô chăm chú, vui vẻ lau đi bọt xà phòng, chen đến bên cạnh cô rửa tay, cơ thể như vô ý cọ vào người cô.

Một thoáng tê dại, Hứa Liên Nhã nổi da gà khắp người, thấp giọng quát: "Đứng sang một bên đi, vướng tay vướng chân."

Không bảo anh cút ra ngoài, Khương Dương lại quay về chỗ cũ.

"Hình như A Khang rất quen anh." Hứa Liên Nhã nói.

"Bao giờ rảnh tôi lại đi thăm nó."

"Cha nuôi nhỉ."

"Đúng thế." Khương Dương cười nhìn cô, "Mẹ nuôi à."

Hình như Hứa Liên Nhã khẽ hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Bóng người bên ngoài đung đưa, tiếng người truyền đến, chỉ chốc lát sau một cô gái trẻ tuổi xuất hiện bên cửa.

"Tiểu Nhã." Phùng Nhất Như lên tiếng, thấy khoảng cách giữa Hứa Liên Nhã với người đàn ông kia thì ồ lên một tiếng.

Hứa Liên Nhã quay đầu lại, "A, đến đây." Cô chỉ hơi bất ngờ khi Phùng Nhất Như đột nhiên xuất hiện chứ không trách gì.

Phùng Nhất Như nói: "Mẹ tao gửi nhãn đến cho tao. Tao mang một ít đến cho mày đây."

Hứa Liên Nhã đáp: "Mày đợi một lát, tao tắm cho con chó này xong đã."

"Không vội không vội, ca tối của tao năm rưỡi mới bắt đầu."

Phùng Nhất Như lại nhìn Khương Dương một cái, rồi đi ra bên ngoài.

Khương Dương nhìn bên ngoài, không khéo đối mắt với cô gái kia. Anh bình thản dời mắt sang chỗ khác, hỏi Hứa Liên Nhã: "Tối nay có hẹn ư?"

Thấy Hứa Liên Nhã cười mà không trả lời, Khương Dương lén lút đưa tay lên, nhẹ véo lên lưng cô một cái.

"A..." Hứa Liên Nhã không trở tay kịp, nghiêng người né.

May mà có khẩu trang che đi, giọng không lớn lắm.

"... Nhạy cảm thế à." Khương Dương cúi đầu, gần như áp vào bên tai cô, "Cô bận rộn như thế, bao giờ mới đến lượt tôi đây?"

Hứa Liên Nhã bắt đầu sấy lông cho A Khang, tiếng gió thổi vù vù.

"Bên túi trái." Bỗng Hứa Liên Nhã nói.

"Hử?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã dùng mắt dẫn đường cho anh. Cô mặc ở trong áo len màu xám hở cổ, đằng sau áo khoác không thấm nước là khoảng trống, Khương Dương hiểu ý, từ phía sau đưa tay tiến vào, dán lên eo cô, thò vào trong túi, xúc cảm lành lạnh cưng cứng, là chìa khóa.

"Thịt bò kho anh làm rất ngon."

Khương Dương lắc lắc, chìa khóa leng keng vang lên, anh lén nhìn ra bên ngoài, thấy không ai để ý bèn nhanh chóng mổ một cái lên vầng trán trơ bóng của Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã lại hết hồn một phen, tai đỏ ửng lên, mắng: "Đồ lưu manh!"

Khương Dương cất kỹ chìa khóa, dịu dàng nói: "Tôi chờ cô tan làm."

Khương Dương ôm A Khang ra ngoài, để lại Hứa Liên Nhã đứng lấy một hộp sữa bột dinh dưỡng. Mặt hai người không chút thay đổi, tựa như hai kẻ xa lạ. Tính tiền xong, Khương Dương ôm A Khang cưỡi motor phóng vút, để lại Phùng Nhất Như ở trong phòng chống cằm nhìn theo hướng người đàn ông ấy rời đi.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đợi Khương Dương đi xa, Phùng Nhất Như trốn tránh Hạ Nguyệt, thấp giọng hỏi Hứa Liên Nhã người nọ là ai.

"Khách thôi." Vẻ mặt bình tĩnh.

Phùng Nhất Như ngồi thẳng, như ban giám khảo nhìn cô chăm chú.

Hứa Liên Nhã thúc giục cô ấy, "Nhãn đâu, ở đâu rồi? Phải của nhà cậu mày không, hồi trước bọn mình toàn sang đó hái thôi."

Phùng Nhất Như vẫn giữ ánh mắt hoài nghi, nhìn gói to trên bàn ra hiệu.

"Nhiều thế à..." Hứa Liên Nhã mở gói ra, gọi Hạ Nguyệt đến nếm thử, "Hôm nay nóng thế này, đem đến đây cũng thật đúng lúc."

Hạ Nguyệt đeo vòng cổ vào cho chú chó poodle, rửa sạch tay rồi đi đến, "Ồ, quả to thật đấy." Ăn vài quả, "Cơm vừa dày vừa ngọt."

Có người đến bên ngoài, Phùng Nhất Như đành tạm thời đè đề tài xuống, ánh mắt không phục, cầm lấy bóc vỏ một quả nhãn, như đang nói "để xem lát nữa tra khảo mày thế nào".

Chủ nhân của chú chó poodle đã trở lại, Hạ Nguyệt ném vỏ nhãn đi, bước đến đón tiếp.

Phùng Nhất Như dùng khuỷu tay huých vào bụng Hứa Liên Nhã, thổi gió bên tai cô, "Nè, bạn trai hả?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã bóc vỏ nhãn, nhỏ giọng nói: "Lần nào đến cũng hỏi câu này, mày nằm vùng cho mẹ tao đấy à."

"Đừng có nói cái này, lần nào tao gọi điện về nhà, mẹ tao cũng đặc biệt hỏi xem mày có bạn trai chưa, hai bà già nhất định tức lắm."

Hứa Liên Nhã chỉ cười không nói, Phùng Nhất Như lại truy hỏi: "Chính là cái người vừa nãy à."

"Nói sao cũng được."

"Cứ giả vờ đi," Phùng Nhất Như cười nhạo, "Vừa nhìn là đã biết rồi. Hai người ở trong phòng nhỏ, chẳng biết đã làm gì."

"Chó của anh ta."

"Tao định vào nhưng mày đuổi tao ra."

"... Bên trong nhiều vi khuẩn."

"Tao thấy anh ta hôn mày rồi."

"..."

Phùng Nhất Như nhón chân, chụt một cái hôn xuống trán cô, cười gian trá.

Hứa Liên Nhã: "..."

Chủ nhân poodle đã đi, Hạ Nguyệt quay về, thấy Phùng Nhất Như đắc ý cười bèn hỏi: "Chuyện gì mà vui vậy?"

Phùng Nhất Như nói: "Có người muốn mời cơm."

Hứa Liên Nhã thản nhiên liếc cô ấy một cái.

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như vỗ tay, nói: "Được rồi, tao về đi làm đây." Ánh mắt nhìn Hứa Liên Nhã vô cùng thâm thúy.

Hứa Liên Nhã đặt nhãn xuống, "Chị đi tiễn cô ấy."

Phùng Nhất Như hiểu ý cười, để lộ hàm răng trắng tinh.

Trạm xe bus ở gần đấy, chuyến xe của Phùng Nhất Như đến rất nhanh, cô ấy vung tay lên, "Đợi chuyện sau đi." Hai người lùi vào bóng râm trong trạm xe bus.

Được lắm, không thoát khỏi quỳ gối ngồi trò chuyện rồi. Hứa Liên Nhã thầm nghĩ.

"Bắt đầu từ khi nào?" Phùng Nhất Như hỏi.

Thông thường phụ nữ thường hi vọng có thể có lời tỏ tình chính xác để bắt đầu mảnh tình, nhưng sau khi ngẫm nghĩ kĩ, thật ra tình cảm đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm từ giây phút động tâm kia. Có lẽ là vào đêm ở sạp báo, anh căng chiếc ô ra trước mặt cô; có lẽ là lúc ở thôn Lệ Hoa, anh đẩy cô ra sau bảo vệ chặt chẽ; cũng có lẽ là chính ngay lúc nãy, anh ngốc nghếch đem một con chó đến giảng hòa.

Hứa Liên Nhã chỉ ậm ừ đáp lại: "Không lâu lắm."

"Anh ta làm nghề gì?"

"Sửa xe."

Phùng Nhất Như khựng lại, "Mày đổi khẩu vị rồi à."

Hứa Liên Nhã khó hiểu, Phùng Nhất Như do dự một lúc lâu mới nè một tiếng: "So với trước kia của mày thì hoàn toàn không cùng một kiểu đâu."

"..."

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như nhắc nhở, "Gấu Trúc ấy! Là cái người lúc mày học đại học kìa!"

Gấu Trúc là bạn trai của Hứa Liên Nhã hồi đại học, cũng chính là một trong hai "tên ngốc" "điểm có thể đậu vào đại học Y lại lao vào đại học Nông Nghiệp" trong miệng Phùng Nhất Như.

Hứa Liên Nhã và phần lớn bạn học chuyên ngành đều nộp nguyện vọng hai mà vào, chỉ có sinh viên mới Gấu Trúc lên bục giới thiệu nói, chọn y học động vật là muốn chăm sóc gấu trúc. Mọi người cho là anh ta chỉ nói đùa nhất thời, nên về sau, bạn học hay thậm chí là giáo viên cũng gọi anh là Gấu Trúc. Chỉ là cuối cùng anh thật sự thi lên nghiên cứu sinh ở Tứ Xuyên, sau khi tốt nghiệp liền làm giáo sư thú y ở sở nghiên cứu gây giống gấu trúc tại Thành Đô.

Gấu Trúc muốn đưa cô theo, nhưng Hứa Liên Nhã không muốn rời khỏi phương Nam, hai người không thỏa hiệp được với nhau, cuối cùng mỗi người một ngả.

Hứa Liên Nhã hỏi Phùng Nhất Như nhìn thế nào mà ra không cùng một kiểu.

Phùng Nhất Như chun mũi, tự hỏi một lát, "Cảm giác."

"Gấu Trúc là loại mọt sách, còn người vừa rồi..." Phùng Nhất Như khổ sở suy nghĩ, "Ánh mắt phức tạp, vừa nhìn đã biết ra xã hội từ sớm."

Hứa Liên Nhã cũng không bài xích câu hỏi của cô, được người ta nhớ đến một cách thiện ý vẫn là một loại hạnh phúc.

Cô ồ một tiếng, "Sau đó thì sao?"

"Sợ chị bị lừa thôi chị hai à." Phùng Nhất Như cảm thán.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cười không cho là đúng, khiến Phùng Nhất Như dựng lông lên, cô ấy mắng một tiếng, "Không phải tao lo cho mày sao! Mày với Gấu Trúc qua lại cũng đã nhiều năm, không phải là do chán kiểu như thế nên mới tìm một người tương phản để bù đắp đấy chứ."

Hứa Liên Nhã cân nhắc một lát, cảm thấy dường như cũng có chút đạo lý, gật đầu.

Phùng Nhất Như càng dựng lông lên.

Hứa Liên Nhã kéo lấy tay cô ấy, dịu dàng nói: "Được rồi, tao hiểu rồi mà."

"Hừ!"

"Anh ta có thể lừa tao cái gì chứ. Tiền ư, nếu đến cả điều ấy mà tao không phòng bị nổi thì cái tiệm này đã sớm đóng cửa rồi." Hứa Liên Nhã cân nhắc câu từ, "Nếu mày chỉ mặt khác... thì tao sẽ chú ý."

"Mày ấy, phải để ý đừng có gây ra tai nạn chết người." Lời này của Phùng Nhất Như chủ yếu chỉ là vui đùa.

"..."

"Anh ta có tốt với mày không?"

"Cũng tạm."

Phùng Nhất Như méo miệng, "Trả lời miễn cưỡng vậy à."

"Dù sao vẫn còn đang trong giai đoạn thử."

Cuối cùng Phùng Nhất Như cũng không kiềm chế được bật cười.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã lại dặn, "Mày đừng nói chuyện này với người khác, bát tự còn chưa biết đâu. Cũng đừng nói với mẹ mày, tao sợ rơi vào tay mẹ tao thì bà ấy lại nổi đóa mất."

Phùng Nhất Như chỉ lên trời thề, "Đã rõ." Bất chợt như nghĩ đến điều gì, "Hà Tân biết không?"

Nhắc đến người này, Hứa Liên Nhã nhíu mày mất kiên nhẫn, Phùng Nhất Như nói như hiểu chuyện: "Đã rõ rồi." Cô ấy xoa ngực ngực làm ra vẻ đau đớn, "Xem ra anh ấy muốn hất bàn mất."

Xe bus của Phùng Nhất Như đã đến, bỗng cô ấy nhả ra một câu: "Tao là người đầu tiên biết sao?"

Hứa Liên Nhã khẽ giật mình, gật đầu.

"Mày nói cho tao biết đầu tiên, tao rất vui." Trước khi lên xe, Phùng Nhất Như kích động lắc lắc tay cô.

***

Hứa Liên Nhã ấn chuông cửa nhà mình, cửa nhanh chóng bật mở từ bên trong, cách một lớp cửa chống trộm thấp thoáng trông thấy gương mặt của Khương Dương.

"Về rồi à." Khương Dương cẩn thận đẩy cửa chống trộm ra.

Hứa Liên Nhã bắt chéo hai tay ra sau lưng, vừa bước đến vừa nói: "Đoán xem tôi mua gì."

Khương Dương đẩy cửa, Hứa Liên Nhã cũng thuận thế xoay người lại, tay vẫn giấu ở phía sau như cũ.

"Cho tôi sờ thử xem, tôi sẽ không nhìn."

https://thuviensach.vn

Khương Dương vươn cánh tay dài ra đằng sau cô chụp lấy, nhưng không phải sờ đến túi đồ mà anh nắm lấy vòng eo Hứa Liên Nhã, kéo cô vào lòng.

Nụ hôn của anh dừng trên môi cô không ngớt.

Vừa cố chấp lại liều lĩnh.

Mới đầu Hứa Liên Nhã muốn đẩy anh ra, nhưng vô ích. Anh ôm chặt cô, lòng ngực như mặt biển yên lặn, vừa điềm đạm lại rộng rãi.

Râu mọc lún phún đâm đến làm cho nụ hôn ướt át càng rõ nét.

Hứa Liên Nhã khó tự kiềm chế nội, đáp lại cái hôn cùng chiếc ôm của anh, túi nhựa trong tay rơi xuống, hai quả chanh rơi ra, nhanh chóng lăn xuống dưới bàn, nhưng chẳng ai để ý.

Khương Dương khẽ buông cô ra, ồm ồm nói: "Hai mươi mốt ngày."

Hứa Liên Nhã: "Hử?"

"Từ lần trước cho đến giờ."

"..."

Hứa Liên Nhã mặc áo ba lỗ cùng với quần bò ngắn, áo len hở cô không biết đã trễ xuống từ lúc nào, giắt nơi khuỷu tay cô, để lộ bả vai trắng như tuyết. Khương Dương cúi đầu hôn cô một cái, tay chạm vào như muốn cởi áo cô ra.

Râu đâm vào ngưa ngứa, Hứa Liên Nhã không nhịn được cười, "Anh là poodle đấy ư? Tôi vừa vào cửa đã sáp đến rồi."

"Không kìm lòng nổi." Khương Dương tựa lên trán cô, hơi thở phả vào mặt cô, động tác rên tay vẫn không dừng.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhẹ giọng nhắc nhở, "Chưa kéo rèm."

Khương Dương đưa mắt nhìn, dán bên tai cô, mắt tràn đầy tia giảo hoạt.

"Nhà của cô ở độ cao rất tốt."

Nhà Hứa Liên Nhã ở tầng 27, ban công bên ngoài, thị lực tốt cũng chỉ đạt đến tầng 14 là cùng.

Cô cười, không biết là ngầm hiểu ý hay cười nhạo anh giảo hoạt, hay là cười chính hai người.

"Thịt bò hầm xong chưa?" Cô nhéo lấy cằm anh, khơi mào câu chuyện.

"Bốn mươi phút." Khương Dương nói, "Đã đủ chưa?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, "Cũng tạm."

Sau đó bọn họ ở ngay phòng khách không nén nổi tình cảm.

Hứa Liên Nhã bị anh đè xuống sofa, có lần thích ứng trước đó nên hai người kết hợp ăn ý khó nói nên lời.

Khương Dương dùng đủ sức, cũng không quá thô lỗ, có phần kiên cường lại dịu dàng. Tay anh được một lớp mồ hôi mỏng bôi trơn, vừa ấm lại vừa cứng, như tảng đá ngâm trong suối nước nóng, vuốt ve trên làn da nhẵn nhụi của cô, kéo theo từng đợt run rẩy. Động tác của anh rất nhẹ, cứ như sợ sẽ chọc thủng vậy.

Cô kê cằm lên đầu vai anh, khe khẽ mở to mắt. Cánh cửa thủy tinh trên tủ tivi phản chiếu bóng người lõa lồ quấn lấy nhau, thôi thúc tình dục trong mắt cô.

Hứa Liên Nhã đẩy anh ra, làm bộ như phải xoay người lại.

https://thuviensach.vn

Khương Dương thăm dò bài quyền của cô, cười nhạo: "Em thích chủ động quá nhỉ."

Hứa Liên Nhã cúi người, liếm lên cơ bụng rắn chắc hơi trơn của anh, lần dần xuống dưới, rồi dừng lại.

"..." Thần kinh khắp người Khương Dương như bị nhấc lên, cả người như phiêu bồng.

Anh nửa nằm xuống như khuất phục.

Đầy chóp mũi có mùi thịt bò nhàn nhạt bay đến, nhưng phần nhiều là nồng đậm mùi của hai người hòa vào nhau.

Cuối cùng vẫn là do Khương Dương kết thúc. Trong quá trình này cô muốn làm nữ hoàng, anh vui vẻ tiếp bồi, nhưng cuối cùng luôn là anh đoạt lại quyền chủ động, nắm tốc độ trong tay mình.

Cô có quyền thuật của cô, anh cũng có ưu tiên của mình. Cho nhau nhường bước, dung nạp lấy đối phương.

***

Hứa Liên Nhã đi ra từ phòng tắm, Khương Dương mặc độc chiếc quần lót sượt qua vai cô, thân dưới sớm rũ cụp, theo nhịp bước run lên một cái, đã thấy qua dáng vẻ ngóc đầu đứng thẳng, nay mềm xìu vô lực, nhìn yếu ớt kỳ lạ.

"... Đừng dùng ánh mắt của bác sĩ thú y nhìn anh."

Hứa Liên Nhã choàng tỉnh, sờ một bên bụng anh, thuận tay vỗ lấy cái mông căng tròn.

"Poodle nhỏ mau đi tắm đi, tắm rồi ra ăn cơm."

https://thuviensach.vn

"..."

Thịt bò kho cũng đã chín, cô gắp lên cho ráo nước, nhịn không được ăn vụng vài miếng.

Hứa Liên Nhã bưng thịt bò đi ra, bắt gặp cảnh tượng kỳ diệu.

Khương Dương đưa lưng về phía cô ngồi xổm bên cạnh sofa, chỉ mặc quần lót với áo tay đùi, dưới vạt áo lộ ra làn da màu lúa mạch cong cong. Bên chân anh có một cái đuôi màu đen đong đưa.

Anh đang chơi với mèo, như cậu thiếu niên mười chín tuổi không biết mệt mỏi, miệng lẩm bẩm ra tiếng. Tước gia ngồi bên cạnh anh nhìn đầy mong chờ.

Hứa Liên Nhã đặt chán đĩa lên bàn, lặng lẽ đến gần, rồi bất chợt cúi người, nằm lên tấm lưng dày rộng của anh.

"Ơ..." Người Khương Dương cúi thấp xuống theo.

Hứa Liên Nhã ôm lấy cổ anh, "Anh mấy tuổi rồi mà còn nói chuyện với nó."

Một tay Khương Dương ôm lấy cô ở phía sau, bỗng nhiên đứng dậy. Hứa Liên Nhã sợ đến mức kêu lên một tiếng, theo phản xạ, đôi chân quặp lấy hông anh như con koala, tâm tình còn chưa ổn định lại thì Khương Dương lại thuận thế xoay một vòng, cô cúi đầu nhìn, anh vẫn ôm trong ngực chú mèo vẻ mặt bất ngờ.

Mèo bắt đầu giãy dụa, Hứa Liên Nhã cười: "Coi chừng nó cào anh."

Khương Dương cũng không ép, thả mèo xuống, hai tay nhấc cô lên áng chừng, rồi yên ổn ôm lấy cô.

"Lúc nhỏ em cũng thích đánh lén bố em như thế."

https://thuviensach.vn

Khương Dương ngoái đầu lại, "Anh vất vả hơn bố em nhiều, lúc nhỏ em không nặng như vậy."

Mặt anh tối đen, cách gần đó, cô có thể thấy rõ lông mi vừa to vừa đen cùng bản thân trong tròng mắt anh.

"A Dương, thật ra dáng vẻ anh rất dễ nhìn."

Khương Dương không vui, "Ngày đầu tiên phát hiện ra ư?"

"Là ngày đầu tiên phát hiện ra."

Khương Dương như có thâm ý, dí sát mặt vào cô, Hứa Liên Nhã cười hiểu ý, hôn lên khóe miệng anh.

"Không phải lúc trước anh gọi em đi biển sao?"

"Ừ."

"Thất tịch chúng ta đi nhé."

"Được."

"Nhưng nếu lỡ bố em nghỉ phép đến thăm em, có thể không rảnh." Hứa Liên Nhã nghĩ một lúc rì nói: "Nhưng bình thường vào ngày nghỉ ông ấy cũng không rảnh lắm..."

"Không sao, đợi em rảnh chúng ta sẽ đi."

"Ừm, cũng không nhất định phải là thất tịch..."

Đột nhiên Khương Dương như có linh cảm đánh xuống, nhìn cô chăm chú, rồi nói: "Hôn anh lại đi."

Hứa Liên Nhã cười cười, thỏa mãn ý anh.

https://thuviensach.vn

Khương Dương nói: "Em ăn vụng thịt bò."

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đêm trước ngày thất tịch, Lôi Nghị gọi điện đến báo cho Hứa Liên Nhã biết không thể nghỉ phép được. Hứa Liên Nhã lại hỏi vậy mười bốn tháng bảy có xin nghỉ được không, Lôi Nghị do dự, đáp lại khó mà nói trước được. Cô không hỏi nhiều nữa, dặn dò vài câu rồi gác máy.

Trong tiệm vẫn như thường, Chu Khải Quân chở từng đơn hàng một, chuyển hai chú mèo vằn ra ngoài, trong tiệm không còn động vật nào bị bệnh, cậu ta cũng khỏi phải trực đêm.

Vào ngày thất tịch, Hứa Liên Nhã cho bọn họ tan làm sớm.

Hứa Liên Nhã về nhà thay quần áo, Khương Dương đến hơi muộn, cô dắt Tước gia xuống nhà đi dạo vài vòng.

Hứa Liên Nhã tính toán, Hà Tân đã gửi Tước gia lại nhà cô hơn hai tháng, tuy trước kia cũng từng gửi lâu như thế, nhưng bỏ con giữa chợ được nửa tháng vẫn đến thăm một lần.

Phát cáu cũng ghê gớm thật. Hứa Liên Nhã thầm mắng, tính sẽ nhắc anh đến đón về, nhưng không phải là hôm nay.

Đường đi hơi xa, lái xe của Hứa Liên Nhã.

Khương Dương lên lầu đón cô, lúc gặp mặt thì ồ một tiếng kỳ quái.

"Sao thế?" Hứa Liên Nhã nghiêng đầu khó hiểu.

Khương Dương nhìn xuống chân cô, quả nhiên, "Cao quá."

https://thuviensach.vn

Cô mặc giày cao gót, gót giày nhỏ nhọn.

"Ồ..." Hứa Liên Nhã vỗ đầu một cái, lẩm bẩm, "Quên mất, đi biển kia mà, đợi em thay đôi giày kasc đã, đôi này không dễ đi đường..."

Khương Dương giữ lấy cô không để cô đi, "Không sao, mặc đôi này đi, đẹp."

"Nhưng..."

"Không cần phải đi xa." Khương Dương nói, "Nếu không thì anh cõng em đi."

Hứa Liên Nhã đóng cửa lại, gật đầu nói: "Được đấy."

Đêm tối không có gió, những đám mây như dính trên bầu trời, không xê dịch nửa tấc.

Càng đến gần biển càng ít xe, ban đêm yên tĩnh lại khiến người ta thả lỏng tâm tình, lim dim đôi mắt.

Hứa Liên Nhã không quen bên này, cũng không nhìn rõ trong đêm lắm, chỉ có thể ngẫu nhiên dựa vào cột mốc trên đường mà nhận diện phương hướng.

Khương Dương không cài dẫn đường, chuyên tâm lái xe. Thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã quay sang nhìn anh, ánh mắt so với trước kia đã mạnh dạn hơn nhiều, cái nhìn như bàn tay vô hình chạm đến mỗi tấc trên cơ thể.

Khương Dương tranh thủ nhìn cô một cái, "Nhìn cái gì đấy."

"Không cho nhìn à."

"Đâu dám."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cụp mắt cười, khuỷu tay chống lên trên bệ cửa, khẽ cắn đầu ngón trỏ, tựa như đang cân nhắc có nên ăn sạch tên tù binh trước mắt hay không.

Bờ biển trong suy nghĩ của Hứa Liên Nhã là bờ cát trải dài cùng những con sóng lền bềnh, nhưng nơi mà xe chạy đến dần dần rời xa khỏi tưởng tượng.

Xe nhanh chóng chạy đến một làng chài nhỏ, hai bên đường xi-măng là những căn nhà lụp xụp, mượn ánh đèn xe có thể thấy lưới đánh cá đang được phơi nắng. Khương Dương bảo cô hạ cửa kính xuống, Hứa Liên Nhã ngửi thấy mùi biển càng lúc càng nồng.

Khương Dương dừng xe trước một quán ăn vỉa hè, khóa kỹ vô-lăng.

Bầu trời phơi ra một màu xanh đậm dày đặc, côn trùng mùa hè ở xung quanh kêu không biết mệt.

"Uống bia được không?" Khương Dương hỏi.

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Khương Dương để cô chờ ở bên ngoài, đi vào quán ăn một lúc rồi xách một thùng nhựa đi ra.

"Đây là gì?"

Khương Dương kéo tay cô, "Bia."

"Nhiều thế."

Khương Dương nhíu mày, "Sợ?"

Hứa Liên Nhã khẽ hừ một tiếng, "Chúng ta phải đi đâu đây?"

https://thuviensach.vn

"Ra biển." Khương Dương nói đơn giản.

Hứa Liên Nhã nhìn một bên mặt anh, Khương Dương gật đầu, "Anh đã tìm được một con thuyền nhỏ rồi."

"Anh lái?"

"Chẳng lẽ em còn muốn có người khác ở đó?"

Hứa Liên Nhã mỉm cười, "Thì ra anh còn có thể lái thuyền."

Khương Dương nói: "Không lật được đâu."

Tay anh bị đánh một cái, Hứa Liên Nhã xì một tiếng khinh miệt, "Mỏ quạ."

"Được được, không nói." Khương Dương cười áy náy.

Khương Dương dẫn Hứa Liên Nhã lên bến tàu. Có không ít thuyền đánh cá đang chuẩn bị rời bến, ngọn đèn trong khoang thuyền chiếu sáng một vùng biển màu cam. Khương Dương chỉ vào một con thuyền đánh cá tương đối mới trong đó, từ từ đợi phản ứng của Hứa Liên Nhã.

Cũng may là trong mắt cô cười, nhìn qua không giống thất vọng, Khương Dương thở phào một hơi.

Thuyền không lớn, Khương Dương đứng trên mũi thuyền khiến nó phập phồng thấy rõ. Anh đặt thùng nhựa xuống, chìa tay ra với Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã đi giày cao gót, giẫm lên ván lắc lư thấy rõ, Khương Dương cười dìu cô vào khoang thuyền.

Khoang thuyền không lớn, chỉ có một chiếc giường, nhưng bù lại sạch sẽ, không ngửi thành mùi tanh của cá.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ngồi lên giường, bất giác xoay mắt cá chân, dù sao cũng không quen đi giày cao gót, chân đã đau lắm rồi.

"Em cởi giày ra được không?"

Khương Dương đang định ra ngoài nhổ neo, vừa đỡ lấy cửa khoang thuyền bèn ngoái đầu lại, "Bên ngoài có nhiều chỗ trũng, đừng đi lung tung, cẩn thận trượt chân."

Hứa Liên Nhã ngoan ngoãn nói: "Em ở đây thôi."

Khương Dương nhổ neo, đẩy thuyền ra khỏi bến tàu, một loạt động tác ăn khớp nhau, nhìn có vẻ lão luyện.

"Trước kia anh là thủy thủ?" Lúc Khương Dương quay vào buồng lái, Hứa Liên Nhã hỏi một câu.

"Không phải." Khương Dương có chút bất đắc dĩ trước câu hỏi của cô, "Chỉ là ở trên biển lâu quá thôi."

Thân thuyền rung một cái, ngọn đèn ở bến thuyền dần dần rời xa, biến thành một hạt đậu nhỏ phát sáng.

Hứa Liên Nhã dựa vào cửa buồng lại, lặng im nhìn Khương Dương chăm chú.

So với khi lái xe ban nãy, ánh mắt của anh lúc này chuyên tâm hơn, không tìm thấy vẻ phất phơ ngày trước. Hứa Liên Nhã không khỏi nhếch khóe miệng, không rõ là thích con người nào của anh hơn. Hai mắt khác biệt nhau chắp vá tạo nên một người phức tạp, mà cô thầm cảm thấy may mắn khi trong vẻ phức tạp này không hề có tối tăm hay ác ý.

Khi ánh đèn ở bến đã hoàn toàn biến thành một dấu chấm, Khương Dương dừng thuyền lại rồi thả neo xuống, xa xa trước đó là những con

https://thuviensach.vn

thuyền đánh cá đang dần rời xa.

Khương Dương xách thùng nhựa ra ngoài boong thuyền, rồi gọi Hứa Liên Nhã đi ra.

Hai người họ ngồi khoanh chân trên đệm. Trong thùng nhựa còn dán xốp dưới đáy, bên trên là đá với mấy lon bia, còn cả chút đồ nhắm nữa.

Khương Dương mở một lon cho cô, "Có thể uống mấy lon?"

"Không biết là ai say trước đâu."

"Anh say thì em đừng hòng về được."

Hai người cạn bia, Hứa Liên Nhã giơ lon lên cao, như đang dâng kính trăng sáng, "Vậy cùng đi cho cá ăn."

Khương Dương nhặt một hạt lạc lên cho vào miệng, "Chỉ mới nghe nói Long Vương chọn rể, chưa từng nghe tuyển con dâu bao giờ."

Gió biển man mác, sóng biển chậm chạp, trời và biển cùng dung hòa thành một sắc xanh đen, vầng trăng mỏng cong cong treo cao nơi cuối chân trời. Trăng đêm như lưới, bao phủ lấy chúng ta.

Chưa được bao lâu thì cả Khương Dương và Hứa Liên Nhã đã bị hơi men hun nóng cả tai, nằm ngã xuống boong thuyền.

Hứa Liên Nhã gối đầu lên tay anh, mệt mỏi nói: "Anh biết hát không?"

"Biết." Khương Dương nhìn trăng, mỉm cười: "Anh hát em nghe nhé?"

Hứa Liên Nhã mò mẫm lung tung bên cạnh, vóc lấy mấy hạt lạc, đút đến bên miệng anh, "Hát đi. Tiền boa đây."

https://thuviensach.vn

Khương Dương ngoan ngoãn há miệng, rồi lại nhẹ nhàng mút lấy đầu ngón tay cô.

"Lưu manh!" Hứa Liên Nhã rút tay về, hơi chùi xuống bên cạnh anh.

Anh hắng giọng, bắt đầu cất tiếng...

Trong gió có đám mây làm mưa, một đám mây làm mưa

Hứa Liên Nhã ồ lên một tiếng, "Bài hát này buồn quá."

"Không phải trong xe em hay bật bài này sao?"

"Đổi bài rồi."

"Được rồi."

Khương Dương nhìn bầu trời đêm, suy nghĩ một lát rồi cất giọng...

Anh hỏi em yêu anh liệu có đậm sâu, rằng em yêu anh có bao phần?*

(*Bài "Ánh Trăng Nói Hộ Lòng Tôi".)

Bất ngờ là Khương Dương hát khá hay, giọng hát mang theo từ tính, làn điệu lâm li, nhưng Hứa Liên Nhã lại không nhịn được phì cười.

Lại bị cắt ngang, Khương Dương nổi giận, xoay người để lại bóng lưng cho cô.

Hứa Liên Nhã liên tục dụ dỗ anh kéo người anh lại, nói: "Được rồi được rồi, em không cười nữa, anh hát tiếp đi."

"Không hát." Lại muốn quay người đi.

"Hát đi mà."

https://thuviensach.vn

"Mất hứng rồi."

Đột nhiên Hứa Liên Nhã im lặng, Khương Dương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm đi, môi bị cô phủ lấy.

Cô bắt đàu càn quét, giữa môi răng anh đều là vị ngọt của bia, không rõ đâu là của cô, đâu là của mình.

Hứa Liên Nhã rời khỏi anh, khóe miệng ngậm lấy nụ cười: "Có hứng lại chưa?"

Mắt Khương Dương như mê như say, nghĩ một hồi rồi nói: "Lại lần nữa đi."

Hứa Liên Nhã lại hôn lên khóe miệng anh.

"Không đủ."

Lại liếm lấy cổ họng. Khương Dương bất giác nuốt nước bọt, yết hầu di chuyển lên xuống.

Tầm mắt của Hứa Liên Nhã lại quay về mặt anh, trong đôi mắt tối đen của Khương Dương rót đầy ánh trăng, còn cô lại tan vào ánh sáng bàng bạc ấy.

Ngực như bị ánh mắt kia kích động, tia rung động cảm nhận rõ ràng, cô nắm lấy cằm anh, mang theo mệnh lệnh nho nhỏ, "Nói anh yêu em."

Khương Dương nhìn cô chằm chằm, cười: "Anh yêu em."

"Yêu bao nhiêu?"

Khương Dương nói: "Yêu nhiều hơn em yêu anh."

"Em không yêu anh."

https://thuviensach.vn

Khương Dương: "Anh vẫn yêu em."

"Anh uống nhiều rồi."

Anh lắc đầu, tóc ma sát trên boong thuyền phát ra âm thanh sột soạt, "Anh không có."

"Cứng miệng nhỉ."

Lại lắc đầu, như cậu bé làm sai chuyện, "Anh không có."

"Vì sao yêu em?"

"Ơn cứu mạng, không có gì trả, chỉ có thể lấy thân báo đáp."

Hứa Liên Nhã bị anh chọc cười, "Anh yêu em ở đâu?"

Mắt Khương Dương sáng lên, chống boong thuyền ngồi dậy, nhìn không có vẻ say, anh kéo Hứa Liên Nhã vào lòng, một tay đỡ sau gáy cô, hôn lên mí mắt cô, "Nơi này." Anh lẩm bẩm.

Môi dán tại tàn nhang của cô, "Nơi này."

Nụ hôn của anh thấm ướt môi cô, "Nơi này."

Anh kéo khóa váy ra, cởi áo ngực, kéo váy cô xuống một nửa, ngậm chặt đỉnh nhọn trên bộ ngực tuyết trắng, "Nơi này."

Bàn tay to thô ráp của anh trượt vào trong váy, người trong lòng run lên theo, "Nơi này."

Cuối cùng anh đặt tay lên ngực cô, giống như muốn thu gọn nhịp tim vào trong tay, Khương Dương nhìn vào mắt cô, "Còn cả đây nữa."

Câu "anh yêu em" lúc đầu chỉ là tán tỉnh, nhưng giây phút này có lẽ Hứa Liên Nhã tin thật.

https://thuviensach.vn

"Đều cho anh cả." Bao nhiêu sắc sảo trong mắt thu lại hết, chỉ còn lại dịu dàng, "Anh yêu chỗ nào, đều cho anh."

Thuyền đánh cá trên mặt biển tĩnh lặng, cá mắc cạn trên boong thở hổn hển run rẩy.

Ánh trăng sáng tỏ, gột rửa phấn hoa*, chỉ để lại người si nói mộng.

(*Tư tưởng đạo gia triết học, ý chỉ rửa đi vẻ bề ngoài giả tạo thế tục, lộ ra khí chất thanh nhã như cúc.)

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Sáng sớm hôm sau, Hứa Liên Nhã bị ấm áp đánh thức.

Cô nằm trên giường, cảm giác thân thuyền chấn động, cơn say khiến đầu cô hơi nặng, ngực trướng đau. Hứa Liên Nhã xoa cổ đi đến buồng lái, thuyền nhỏ đã gần về bến rồi.

"Dậy rồi à." Khương Dương quay đầu lại.

"Ừ." Gió biển lùa vào từ cửa sổ, cô cào tóc.

"Lại đây."

Hứa Liên Nhã đi đến bên cạnh, "Sau này còn có thể đến nữa được không?"

"Còn muốn đến nữa?"

"Trăng trung thu khá tròn."

Khương Dương cho cô một câu trả lời khẳng định, "Chỉ cần không gặp gió to mưa lớn là được."

***

Đến giữa trưa Hứa Liên Nhã mới về lại tiệm, ở tầng một chỉ thấy một mình Hạ Nguyệt. Tối qua cô đã đưa chìa khóa cho Hạ Nguyệt, nếu cô không về kịp thì cô ấy tự mở cửa.

https://thuviensach.vn

Hạ Nguyệt thấy cô như gặp bồ tát cứu thế, "Trời ơi chị Nhã, cuối cùng chị cũng về rồi."

Hứa Liên Nhã nhìn trái ngó phải, một nơi be bé thế này không giấu nổi ai, "Chu Khải Quân đâu?"

"Vừa định nói đây, sáng nay anh ấy gọi điện đến, nói xin nghỉ phép ba ngày."

"Có nói xin nghỉ làm gì không? Cũng không thấy cậu ta gọi cho chị." Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, lại nói thêm "À, điện thoại chị hết pin..."

"Không có, chỉ nói có chuyện gấp cần xin nghỉ." Hạ Nguyệt nói.

"Em xác định là chính cậu ta gọi đến chứ?"

Hạ Nguyệt khó hiểu nhíu mày, "Đúng mà, số của anh ấy, giọng cũng nghe giống."

"Được rồi." Hứa Liên Nhã cũng không giải quyết gì với cậu ta lúc này được, lấy sạc cắm vào điện thoại, "Sáng nay em vất vả rồi."

Hạ Nguyệt nói không có việc gì, cũng may không có lịch phẫu thuật nào vào buổi sáng.

Thiếu một người giúp sức, ba ngày nay Hứa Liên Nhã mệt đến ngất ngư. Lúc trước Chu Khải Quân trực đêm chiếm đa số, nhưng buổi tối sáu giờ đến mười giờ Hứa Liên Nhã còn đang ở đó, chí ít vẫn có người thay phiên nhau trong tiệm.

Đến ngày thứ tư, vẫn không thấy bóng dáng Chu Khải Quân, cũng không có lấy một cuộc gọi nào. Cô và Hạ Nguyệt gọi cho cậu ta rất nhiều lần, nhưng chỉ toàn tiếng máy bận, trong lòng Hứa Liên Nhã dâng lên bất an.

Hứa Liên Nhã đặt điện thoại xuống, sửa sang túi áo, chuẩn bị ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Em biết cậu ta ở đâu không, chị muốn đến nhà cậu ta xem sao." Cô nóng vội hỏi Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt nghĩ ngợi rồi nói ra cái tên thôn Thành Trung, đúng là nơi lân cận chỗ Khương Dương ở, "Có một lần em với bạn đến đó ăn cơm, ngay tại tòa nhà cao tầng sau siêu thị với khách sạn, tầng 14, em vẫn còn nhớ, phòng không có điều hòa nên rất nóng."

"Phòng số mấy?"

Hạ Nguyệt ủ rũ nói: "Cái này thì không nhớ lắm. Chi bằng em đi với chị, nói không chừng đến đó liền nhớ ra."

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi rồi quả quyết nói: "Em ở lại trông tiệm, chị tìm người đi với chị."

Hạ Nguyệt lo lắng, "Là nam hả? Tốt nhất là nên đi với đàn ông cho chắc."

"... Ừ." Hứa Liên Nhã lại cảm thấy như chuyện bé xé ra to, cười tự giễu, "Cũng không cần phải lo lắng thế đâu, có khi cậu ta chỉ ngủ quên thôi."

"Chỉ mong là thế." Hạ Nguyệt không ôm hi vọng, "Bao giờ gặp lại anh ấy, nhất định phải làm thịt anh ấy đòi bồi thường."

Hứa Liên Nhã đeo túi xách vào, cười nói: "Vậy trước hết em nghĩ xem nên cần ăn gì đi."

***

Có thể so với tột đỉnh của nóng nực e chính là sạp báo, hơn nữa trong một nơi còn nhỏ hơn so với container như vậy lại có hai người đàn ông chen chúc, bên trong chỉ có một chiếc quạt trần vù vù xoay tạo gió mát.

https://thuviensach.vn

"Đã giúp anh nghe ngóng rồi, người phụ nữ thường xuyên hút thuốc ở tiệm cắt tóc dưới lầu gọi là Hồ Cầm, cầm trong dương cầm." Người nói là Lương Chính, "Năm ngoái bị bắt cưỡng bức cai nghiện nửa năm, sau khi ra ngoài liền mở tiệm cắt tóc đó."

Hôm nay Khương Dương được nghỉ, rảnh rỗi nên ghé chỗ Lương Chính. Hai ngón tay anh ấn điện thoại, thỉnh thoảng trượt lên trượt xuống.

"Chỉ do hít thôi ư?" Khương Dương nhíu mày hỏi, "Chỉ dựa vào một tiệm cắt tóc trơ trụi đó căn bản không nuôi sống nổi cô ta."

Hít mười phần thì buôn cũng chín phần, Lương Chính bất đắc dĩ nói: "Không có chứng cứ khác, không dễ bắt."

Khương Dương đặt điện thoại xuống, thô lỗ xoay mạnh mở nắp bình trà đá, tu ừng ực ừng ực mấy ngụm.

Lương Chính nói: "Anh thật sự muốn lo việc này?"

Khương Dương chế giễu nói, "Bây giờ anh nào lo nổi."

"Vậy anh lại muốn hỏi thăm làm gì?"

Khương Dương bất đắc dĩ vuốt mặt một cái, "... Rảnh quá." Hay nói là bệnh nghề nghiệp thì thích hợp hơn.

Lương Chính thở dài một tiếng.

Khương Dương không muốn nghe thấy âm thanh tiêu cực như vậy, làm như không nghe thấy gì nhìn ra ngoài đường.

Xe tới xe lui, ồn ào như thường.

Thấy Khương Dương không chủ động tiếp lời, Lương Chính đành phải mạnh dạn mở miệng, "Anh Dương."

https://thuviensach.vn

"Ừ?" Ánh mắt Khương Dương toát lên vẻ ngờ vực, hiển nhiên đã đánh hơi được dấu hiệu bất thường.

"Nói thật, anh có nghĩ tới hay không cũng mặc kệ, nhân lúc tuổi còn trẻ đổi công việc ổn định đi," Lộ Miểu châm chọc, "Kết hôn sinh con gì đó, yên ổn cả đời... gì đó."

Gương mặt căng ra của Khương Dương bỗng thả lỏng ra, buồn bực cười, "Là chị Thủy giúp cậu hỏi thăm tin tức."

"..."

"Sau đó đổi lại cậu tìm hiểu tin tức của anh cho chị ấy."

"..."

Khương Dương vỗ vai anh ta, "Khó trách cậu lại hỏi cái vấn đề của các bà các mẹ thế này."

Bị lật tẩy, Lương Chính ngập ngừng nói: "Bọn em cũng chỉ là lo anh lại tiếp tục dấn thân vào."

Khương Dương để sót hai chữ "tiếp tục", cười lạnh một tiếng ghê người.

Đột nhiên im lặng kéo đến, Lương Chính giật khóe miệng, giống như hận không thể nuốt những chữ đó vào lại.

"Trong mắt mấy người, ý chí của anh yếu đến thế sao, chẳng qua chỉ là một ý bông đùa?"

Bản tính như đá, qua năm tháng nằm trong dòng sông bị bào mòn góc cạnh, bị rêu xanh bám lên che đậy.

Khẩu khí của Khương Dương sắc như dao, vót đi vẻ đáng sợ bám vào bản tính. Câu nói ấy nhắm vào Lương Chính, không bằng nói là chống lại

https://thuviensach.vn

số mệnh của bản thân anh.

"Nói hơi khó nghe, cậu đừng để ý, nếu có ngày anh mặc kệ, anh hi vọng mình giống cậu không phạm sai lầm, chứ không phải giống anh như lúc này, người ta sẽ hỏi cậu có phải đã làm chuyện gì xấu xa nên bị người ta đá ra không."

Lương Chính không nhịn được mắng một câu thô tục, "Yên ổn về hưu không được hay sao, cần gì phải giống em, thiếu đầu thiếu đuôi, có cái gì tốt!"

"Dù thế nào thì cậu cũng đường đường chính chính về hưu."

"..."

"Anh đọc báo thấy nói, bình quân tuổi thọ của cảnh sát nhân dân là 58 tuổi, cảnh sát hình sự thì thấp hơn, còn loại như chúng ta đây xem ra còn phải giảm phần trăm nữa. Anh chỉ mới sống được một nửa số tuổi bình quân, nào dám muốn về hưu sớm như thế." Khương Dương cảm khái nói, "Mấy người cũng không cần phải khuyên anh, anh nhất định phải quay về. Trên người anh có vết nhơ, trước khi chính thức cởi bỏ đồng phục cảnh sát xuống thì anh phải rửa sạch bản thân đã."

Lương Chính không đành lòng nhìn thẳng vào nhìn, nhìn ra bên ngoài lầm bầm nói, "Chuyện đó không liên quan đến anh, đổi lại là ai cũng không thoát nổi."

Khương Dương chỉ cười ha ha.

Kiểu an ủi thế này nhất định anh đã quá chán rồi, Lương Chính vội vàng nói lảng sang chuyện khác, "Vậy chị dâu làm sao bây giờ?"

"Hả?" Nhất thời Khương Dương không phản ứng kịp.

https://thuviensach.vn

"..."

"À." Xưng hô rất vừa lòng, Khương Dương dịu mặt đi.

"Hai người sẽ kết hôn chứ?"

"Kết hôn?" Giọng nâng lên, do với vừa rồi Khương Dương còn kích động hơn, vẻ mặt kia như đang nói: cậu nói đùa gì thế.

"..."

Khương Dương tự biết thất thố, cười cười lấy lại mặt mũi, "Không nghĩ xa như thế, cứ thuận theo tự nhiên đi."

"Em thấy chị dâu rất tốt."

Khương Dương ngầm đồng ý với xưng hô này, ngoáy tai nói, "Điều đó là đương nhiên."

Lương Chính không nghĩ anh lại không hề khiêm tốn như thế, nhất thời im lặng.

"Ầy...: Khương Dương hất cằm, "Chị Thủy nói cậu chưa từng yêu đương thật sự lần nào. Làm gì có chuyện mới yêu nhau có một lần đã tính chuyện kết hôn hay không."

"..." Cái nhìn về tình yêu và hôn nhân bị bóp nghẹt, Lương Chính nói: "Anh với con cừu nhỏ ở bên nhau lâu thế rồi mà chưa nghĩ tới sao?"

Vốn Khương Dương không quen tán gẫu chuyện tình cảm với người đàn ông khác, nhưng Lương Chính nhỏ tuổi hơn anh, có quyền cho hậu bối biết bài học vết xe đổ.

"Anh với cô ấy qua lại mới mấy năm, mới hơn hai mươi tuổi càng sẽ không tính đến chuyện kết hôn. Yêu đương hơn hai năm, nhưng thời gian ở

https://thuviensach.vn

chung thật sự còn chưa tới nửa năm." Nhớ lại chuyện đã qua, mặt anh có vẻ ảm đạm, "Nhưng suy cho cùng là anh hại người ta, nên cậu nghĩ như vậy thật ra cũng tốt, yêu đương rồi ở bên nhau, cứ vậy cũng tốt."

Lương Chính được khen mà chẳng hiểu ra sao cả, cách lớp quần vô ý thức vuốt ve phần chân cụt còn lại kia, không tiếp lời.

Điện thoại trên bàn bất chợt vang lên, Khương Dương đưa mắt nhìn, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Anh chẳng thèm xê dịch mông, đưa tay bắt máy. Lương Chính mở một tờ báo ra, vùi đầu vào đọc.

"Alo, bác sĩ Hứa."

Đầu dây nghe thấy xưng hô này, cười hừ một tiếng.

Khóe môi được âm thanh nho nhỏ kia kéo lên, anh dịu dàng nói: "Sao thế?"

"Giờ anh có rảnh không?"

"Nhớ anh rồi ư?"

"Ừm."

Trái tim Khương Dương đập nhanh mấy nhịp vì câu trả lời không chút do dự ấy.

Anh nói: "Em ở đâu, anh đến tìm em."

Hứa Liên Nhã nói rõ nguyên do, "Một chàng trai làm việc trong tiệm em xin nghỉ ba ngày, nhưng đến hôm nay đã là ngày thứ tư vẫn chưa đến, điện thoại thì không gọi được, em muốn đến nhà cậu ta xem sao, anh đi với em được chứ?"

"Được."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hẹn địa điểm gặp mặt với anh rồi tắt máy.

Khương Dương nói: "Có việc, đi trước đây."

Lương Chính ngẩng đầu lên từ tờ báo, ừ một tiếng.

Thấy thần sắc anh ta khác thường, Khương Dương trêu: "Gì đấy, không nỡ xa anh à."

"..." Đương nhiên Lương Chính đánh không lại anh, nên chỉ có thể cúi đầu tiếp tục đọc báo.

"Em hâm mộ anh." Lương Chính thầm nói, mà cũng chỉ có thể nói thế ở trong đầu.

Nếu Khương Dương an ủi anh ta, tất sẽ xé vết thương của bản thân ra trước, nói với anh ta biết mình còn thảm hại hơn anh ta. Cuối cùng sẽ phát triển theo chiều hướng liếm lấy vết thương của nhau, quỹ đạo này lệch khỏi suy nghĩ của anh ta thế này, tuyệt đối không phải là điều anh ta muốn.

Khương Dương lái motor đi trên đường, lại đem câu hỏi của Lương Chính ra tự hỏi một lần, kết quả vẫn ngẩn ngơ như trước.

Anh thích cô ư?

Nói thừa. Cô gái này độc lập thẳng thắn, khiến đàn ông cảm thấy bớt việc, nhưng lại không khỏi muốn để cô làm nhiều việc hơn.

Anh yêu cô ư?

Có thể có một chút. Cô gái này bình tĩnh lại tốt tính, người đã quá quen với màu máu và tham lam không ngừng như anh như được tắm một làn mưa xuân, rửa sạch anh, cũng tưới nhuần anh.

https://thuviensach.vn

Khương Dương đặt cô vào vị trí bạn đồng hành, cảm thấy có tiếp tục như thế dường như cũng chưa hẳn là không thể.

Tuy anh đã nói là "anh yêu em", sáng suốt như cô tất nhiên sẽ không để trong lòng, càng sẽ không coi đó là bằng chứng của tình yêu.

Nếu còn có cơ hội nói ra những lời này, nhất định anh sẽ thẳng thắn với cô trước, quá khứ của anh, anh nói dối.

Có lẽ cũng là lúc đi vào lối rẽ.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Chu Khải Quân ở tại thôn Thành Trung đối diện chỗ Khương Dương, chỉ cách một con đường.

"Trước kia cậu ta có từng bỏ bê như vậy không?" Khương Dương hỏi Hứa Liên Nhã.

"Không có." Hứa Liên Nhã lắc đầu, không tự chủ kéo tay anh đi, Khương Dương cúi đầu nhìn, dù rằng họ từng có cử chỉ thân thiết hơn thế, nhưng dắt tay trên đường như thế này vẫn là lần đầu tiên, dưới ánh mặt trời, có cảm giác như bị nhìn ngó. Phản ứng đầu tiên của anh là nhìn xung quanh một lượt, xong rồi mới thấy mình chuyện bé xé ra to. Anh nhẹ nhàng đan lấy ngón tay mảnh khảnh kia.

"Cậu ta đến chỗ em đã hơn một năm rồi, luôn đi làm đúng giờ, xin nghỉ cũng sẽ báo cho em." Hứa Liên Nhã băng qua đường với anh, "Giống thế này vẫn là lần đầu.

"Gần đây cậu ta có biểu hiện gì khác thường không?"

Hứa Liên Nhã nhớ lại, "Hình như không. Dù cậu ta không cần mẫn thận trọng như Hạ Nguyệt, nhưng cũng khá biết giao tiếp với người khác, gần đây có hai con mèo vằn được ký gửi, cũng là có cậu ta chuyển ra ngoài giúp, những việc như nhập hàng bình thường em cũng sẽ giao cho cậu ấy. Còn về phần sau khi xong việc thế nào, em rất ít khi hỏi đến."

Tin tức có ít xem chừng không có, Khương Dương lạnh lùng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cẩn thận hỏi: "Anh thấy thế nào?"

Khương Dương cảm thấy sự nghiêm túc của mình đã ảnh hưởng đến cô, bèn thử trấn an: "Đi xem trước sao đã, có thể chỉ là quên phải đi làm mà thôi."

"Chỉ mong là thế."

"Em đã cố làm hết phận sự của một bà chủ rồi." Khương Dương khen cô, "Đổi thành ông chủ của anh, điện thoại không gọi được ư, không sao cả, trừ lương!"

Hứa Liên Nhã cười vẻ bất đắc dĩ, "Hết cách rồi, tụi em làm cái nghề truyền thống này, đâu giống như bên IT khắp nơi là nhân tài, cũng không giống công việc bên nhà xưởng dây chuyền ai cũng có thể làm, ít nhất phải không có thái độ thù địch với động vật. Người có kinh nghiệm làm việc có thể sẽ ghét những nơi nhỏ, không có kinh nghiệm làm việc lại muốn được hướng dẫn từ đầu, hơn nữa bên này luồng dân cư lưu động quá lớn, tìm được người đồng ý ở lâu rất khó."

Mỗi lần nhắc đến chuyện trong tiệm, Hứa Liên Nhã đều không tự giác mà nói nhiều thêm. Khương Dương cũng không ngại dong dài, ngược lại rất hưởng thụ dáng vẻ này của cô, cô gái một mình đảm đương công việc này làm anh nhớ lại người mẹ tự mình nuôi dưỡng anh thành người, cứng rắn và thùy mị trong lòng bọn họ đều giống nhau.

Men theo khách sạn kế bên siêu thị trong lời kể, Hứa Liên Nhã và Khương Dương tìm được dãy nhà ở đằng sau đó.

Thôn Thành Trung rất điển hình, chen lẫn giữa đường phố là vài căn nhà đang thi công. Trên đầu con hẻm là dây điện với mạng lưới chằng chịt đan xen vào nhau, khiến người ta có cảm giác như cá mắc trong lưới, thỉnh thoảng trong một góc lại bắt gặp vài chiếc tất rơi xuống không ai nhặt.

https://thuviensach.vn

"Xác định là ở đây sao?" Khương Dương hỏi.

"Hẳn là vậy."

Anh nhìn cô bằng ánh mắt hồ nghi.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Trong ấn tượng của Hạ Nguyệt thì là thế, còn em chưa từng đến bao giờ."

Khương Dương buông tay cô ra, định ấn số mở cửa, "Phòng nào?"

"... Em ấy cũng không nhớ."

Khương Dương không bất ngờ lắm, cuối cùng bấm mấy con số, 0201.

Một lúc lâu mà không ai trả lời. Hứa Liên Nhã có thể lờ mờ đoán được anh muốn làm gì nên không hỏi nhiều.

Khương Dương lại bấm 0202, lúc này không bao lâu đã có người nhấc máy.

"Xin chào, tôi ở tầng 7, quên đem chìa khóa, có thể giúp tôi mở cửa được không?"

"Ờ." bên kia lên tiếng, tiếp đó nghe cái cạch, cửa đóng mở ra.

"Cám ơn, tuyệt quá." Khương Dương ý bảo cô đi vào.

Hứa Liên Nhã và Khương Dương cùng đi thang máy lên tầng 14, mặc dù hành lang chật, nhưng cũng coi như sạch sẽ. Khương Dương nhìn ngó xung quanh, chỉ vào một căn phòng duy nhất chất đống cơm hộp trước cửa, thấp giọng nói: "Ở đây."

"Ừ." Hứa Liên Nhã đồng ý.

https://thuviensach.vn

Cô định đi đến gõ cửa nhưng lại bị Khương Dương kéo lui sau, tránh khỏi phạm vi quan sát của mắt thần.

"Để anh."

Dứt lời, Khương Dương gõ cửa, nhìn chằm chằm vào mắt thần. Loại cửa này không gắn thiết kế thông gió, bên cạnh dán keo nến, ban ngày cũng không thấy rõ đèn, cũng may hiệu quả cách âm còn tạm được, Khương Dương nghe thấy tiếng tất sột soạt, nhưng không có người trả lời.

Khương Dương lại gõ vài cái, cao giọng nói: "Có người ở nhà không?"

Không ai trả lời.

"Tôi ở tầng dưới, trần nhà phòng tắm rịn nước, có thể mở cửa ra cho tôi xem chút được không?"

Lại một hồi im lặng.

Miệng Hứa Liên Nhã giật giật, muốn nói chúng ta đi về đi. Đúng lúc này Khương Dương giơ tay lên, ý bảo cô đừng nói gì cả.

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng dây xích, cửa hé ra một đường nhỏ, để lộ gương mặt với hốc mắt lõm sâu, dây xích cửa vẫn còn cài cẩn thận.

"Chuyện gì?" Giọng khàn khàn trống rỗng.

Bỗng Hứa Liên Nhã đi đến, nghi ngờ gọi một tiếng: "Tiểu Chu?"

Mặt Chu Khải Quân lộ ra vẻ khủng hoảng như bị sét đánh, lập tức muốn đóng sầm cửa lại.

Khương Dương phản ứng nhanh, giơ chân ra chèn vào khe cửa, nghiêng người dựa vào ván cửa. Cũng may mấy kiểu phòng cho thuê này thường ăn

https://thuviensach.vn

xén nguyên vật liệu, sau một tiếng vang lớn, bản lề dây xích bị long ra, cửa theo đó mà bật mở, đập vào vách tường sầm một tiếng.

Quán tính quá lớn, Khương Dương kịp thời đứng vững, nhào lên người Chu Khải Quân.

Đây là một căn phòng đơn rộng hai mươi mét vuông, phòng bếp song song với phòng tắm, nối liền với ban công nhỏ ở bên ngoài. Chu Khải Quân chui rúc về bên kia, Khương Dương chặn ngang ôm lấy hông cậu ta, bất ngờ là Chu Khải Quân không hề có tí sức lực nào, thoáng cái đã bị anh ném lên giường trong phòng, đầu gối kê lên sau lưng cậu ta, nắm lấy hai tay cậu ta bắt chéo ra sau.

Chu Khải Quân liều mạng vùng vẫy, Khương Dương quát một tiếng: "Cấm nhúc nhích, nằm im đó cho tôi!" Chu Khải Quân như cây củ cải bị phơi nắng, người mệt mỏi nằm sấp trên giường thở gấp.

Hứa Liên Nhã bị tình cảnh vừa rồi dọa sợ, sững sờ mãi đứng ở cửa, lúc này mới bước vào nhà. Cô ngửi thấy một mùi quái lạ, mùi hương quen thuộc này khiến cô thấy buồn nôn. Khương Dương cũng từ từ nghi hoặc nhíu mày.

Hứa Liên Nhã bịt mũi. Trên chiếc giường dựa vào tường ở bên kia, chăn phủ lên một món đồ có vẻ dài và hẹp, nhìn qua trông giống một người...

Khương Dương cũng để ý đến nó, anh gật đầu với cô. Hứa Liên Nhã hiểu ý, cầm một góc chăn dùng sức kéo mạnh...

"A!"

Cô thét lên một tiếng chói tai. Huyệt thái dương của Khương Dương cũng giật nảy hai cái, sắc mặt khó coi.

https://thuviensach.vn

Đó là một con búp bê tình dục, đôi mắt trống rỗng nhìn cô chằm chằm, ở nơi kẽ hở bên đùi lóe sáng lên, có vẻ ươn ướt...

Căn phòng chật chội càng làm tăng triệu chứng của cô, Hứa Liên Nhã muốn chạy trốn, cô khao khát bầu không khí mát mẻ.

"Giam lại trước đã." Khương Dương ra lệnh.

Hứa Liên Nhã mơ hồ, chỉ biết nghe theo, Khương Dương lại bảo cô tìm một sợi dây thừng.

Hứa Liên Nhã tìm quanh phòng không thấy gì, ra đến ban công thì phát hiện trên đống đồ lộn xộn có sợi dây nhảy. Cô nghiêng người với lấy, không cẩn thận đá phải "túi hành lý" mềm mềm bên chân - ít nhất là vừa rồi cô tưởng nó là túi hành lý caro mà bất cứ chỗ nào cũng có thể bắt gặp - có lẽ là do góc độ, e rằng lúc nãy căng thẳng quá. Bây giờ Hứa Liên Nhã mới nhìn thấy rõ đó là túi đựng mèo, do lưới thoáng khí quay vào bên trong, không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra có gì khác so với túi hành lý bình thường.

Cô không quan tâm đến dây thừng nữa, ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc túi kéo mở khóa ra...

Trong túi lộ ra bộ lông có vằn, Hứa Liên Nhã khiếp sợ giật mạnh khóa xuống, là hai chú mèo vằn, cuộn tròn lại một chỗ như nệm ngồi, con ngươi trừng to không chuyển động. Tim cô đập nhanh, thình thịch thình thịch gần như muốn chui ra khỏi lồng ngực. Hứa Liên Nhã duỗi tay ra sờ thử, may quá, tay vẫn còn cảm nhận được phập phồng, cơ thể vẫn còn ấm. Cô thở hắt ra một hơi, có lẽ bị tiêm thuốc mê.

"Liên Nhã?"

Cô như không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

"Hứa Liên Nhã!"

"A..."

Lúc này Hứa Liên Nhã mới sực tỉnh, cầm lấy dây thừng quay lại vào phòng.

"Vừa nãy làm sao thế, gọi mà em không đáp." Khương Dương vừa trói Chu Khải Quân lại, vừa nói với cô.

Cơ thể Khương Dương không cường tráng, nhưng được cái gầy rắn chắc, còn Chu Khải Quân lại trái ngược hẳn với anh, người khô đét, bình thường mặc quần áo không nhìn ra, vừa nãy giãy dụa thì quần áo bị vén lên hơn nửa, để lộ xương sườn nom đáng sợ, giống như que diêm song song.

Hứa Liên Nhã không trả lời anh, mà nhìn chằm chằm Chu Khải Quân, "Tiểu Chu, mèo ở đâu ra?"

"Mèo gì?" Khương Dương không hiểu gì.

Hứa Liên Nhã hỏi lại Chu Khải Quân, không che giấu được thất vọng, "Tôi hỏi cậu hai con mèo vằn đó là từ đâu mà có!"

Khương Dương rút dây thừng, xác nhận đã buộc chặt mới buông cậu ta ra. Chu Khải Quân lăn vài vòng, trượt từ trên giường xuống, đè phải chân con búp bê bơm phồng, cơ thể kia bật lên rồi lại rớt xuống, hai mắt càng thêm đáng sợ.

Chu Khải Quân ngồi co ro trong hốc nhỏ giữa đuôi giường với bàn học, giống như mất đi khả năng nói, nở nụ cười trào phúng lại mệt mỏi.

Manh mối xâu chuỗi lại với tên trộm mèo mà lần trước Lôi Nghị từng nhắc, Hứa Liên Nhã lại càng khó thở, cần như muốn nghiền nát răng, "Cậu bắt trộm chúng về đây!"

https://thuviensach.vn

Chu Khải Quân cười nhạt nhạt, không phủ nhận.

Khương Dương luân phiên nhìn hai người, lại chạy ra ban công kiểm tra một lần, nhanh chóng hiểu ra.

"Yên tâm, không chết được đâu." Chu Khải Quân nâng chân lên, xê dịch mông, "Chết rồi đâu còn đáng giá."

Đau khổ mà mèo nhỏ phải chịu, lời châm chọc của cậu ta, hợp lại thành một luồng sức mạnh xông thẳng về phía cô. Hứa Liên Nhã kích động như muốn đánh cậu ta, nhưng lại bị Khương Dương ôm giữ lấy từ đằng sau.

"Đừng đánh đau mình." Khương Dương nhẹ giọng khuyên nhủ, "Không đáng."

Hứa Liên Nhã dựa vào ngực anh dần tỉnh táo lại, Khương Dương buông cô ra, lặng lẽ vỗ về trên lưng cô.

Sự thân mật của hai người đã kích động đến Chu Khải Quân, cậu ta trợn to mắt hết cỡ, quát lên: "Hai con súc sinh đó lại có thể hơn một tháng tiền lương của tôi, không bán giữ lại làm gì!"

Khương Dương nhìn vào mắt Hứa Liên Nhã, bước lên đá cậu ta một phát. Chu Khải Quân nghiêng người một cái, rồi từ từ lắc về lại chỗ cũ.

"Lần thứ mấy rồi?" Hứa Liên Nhã lạnh giọng, "Bắt đầu từ khi nào?"

Đương nhiên Chu Khải Quân không trả lời.

Động vật đi ra từ tiệm của mình, cuối cùng lại bị nhân viên của mình trộm về lén tiến hành bán lần hai, Hứa Liên Nhã càng nghĩ mà càng lạnh sống lưng, "Cậu còn có đồng lõa, tin tức đều từ chỗ cậu tuồn ra."

Bất chợt chân Chu Khải Quân run lên, đầu ngửa ra sau, há miệng cố gắng gào thét như người bị ngâm trong nước, nhưng lại chỉ phát ra tiếng

https://thuviensach.vn

thở. Cậu ta không ngừng duỗi thẳng chân, gót chân gõ xuống sàn nhà.

"Cậu... cậu ta làm sao thế?" Hứa Liên Nhã ném cho Khương Dương một ánh mắt hỏi dò, nhưng người đằng sau chỉ khóa chặt mắt vào kẻ như cá mắc cạn sắp chết giãy đành đạch, như không nghe thấy cô hỏi.

Chu Khải Quân giãy dụa đứng lên, nhưng thất bại, cậu ta quỳ lết đến trước bàn, dùng răng cắn tay cầm ngăn kéo ra nhưng liên tục bị trượt, ngăn kéo không hề xê dịch.

Cậu ta muốn thứ gì đó ở trong ngăn kéo.

Cậu ta phát ra âm thanh nức nở, hoàn toàn không giống gã trộm ăn nói ác ôn ban nãy, mà như một người đứng bên bờ vực sắp chết.

"Cho tôi... cho tôi... xin anh... thuốc giải..."

Cậu ta nhìn Khương Dương, chỉ vì anh đứng gần cậu ta.

Hứa Liên Nhã còn chưa gọi gì anh thì Khương Dương đã bước đến như ma quỷ xúi giục, giật ngăn kéo ra.

Nhét bên trong là một chai nước khoáng cắm hai ống hút, trong chai vẫn còn lại nước đọng; một tờ giấy bạc, có vết cháy rõ ràng; một túi nylon kín khí to bằng nửa bản tay, bên trong đựng thứ gì đó như vụn băng.

Thần sắc Khương Dương biến đổi, giống ngọn đèn đường đang sáng rực bỗng nhiên tối đi.

"A Dương..." Hứa Liên Nhã gọi anh một tiếng.

Chu Khải Quân như nắm lấy được cọng cỏ cứu mạng, ra sức lết đến gần ngăn kéo.

"Cho tôi..."

https://thuviensach.vn

Khương Dương nuốt nước miếng, cánh tay rũ xuống ở bên người khẽ run lên.

"A Dương..." Hứa Liên Nhã cao giọng.

Người Khương Dương chấn động một chút, như choàng tỉnh dậy từ trong mơ, quay đầu lại nhìn cô, vô thức phát ra tiếng: "... Hả?"

Ánh mắt anh mơ hồ phiêu ảo, không còn vẻ ổn định như trước, cô như đang trông thấy một con sói đói bị đánh trúng đòn cảnh cáo, tuy đực mặt ra nhưng vẫn có chút tham lam.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Khương Dương không trả lời cô, đóng sầm ngăn kéo lại, nhốt ác ma trong lòng lại bên trong, sau đó kéo Chu Khải Quân vào phòng tắm.

Chu Khải Quân vẫn còn rên rỉ, Khương Dương hoàn toàn không để ý đến cậu ta, cầm lấy vòi hoa sen, vặn mở vòi xối lên người cậu ta. Nước ở chế độ lạnh, nhưng cũng không khiến cậu ta bình tĩnh lại bao nhiêu.

Chu Khải Quân muốn gào thét nhưng không còn sứ, tiếng phát ra như người sắp chết đuối.

Khương Dương đổ mồ hôi, không biết là có phải do nóng hay không mà sau gáy ướt một mảng. Anh vốc nước lên lau mặt, rồi dán mắt vào người cuộn co ro trên đất, Lấy từ ai mà có?

Anh hỏi là hỏi về túi nylon kia.

Cơn thủy triều trong cơ thể Chu Khảu Quân vẫn chưa rút lui, tay chân bị trói chặt như con giòi, vặn người muốn đập đầu vào tường, dáng vẻ cực kỳ khó chịu. Khương Dương thầm than một hơi, biết cậu ta đã mất đi sức phản kháng, vội đóng vòi nước rồi cởi dây thừng cho cậu ta: Tôi cởi trói cho cậu, cậu đừng có đập bậy nữa.

Chu Khải Quân sợ lạnh co quắp tay chân, run bắn một cái, chân đạp lung tung.

Hứa Liên Nhã đứng ngay cửa, nhiều ít cũng nhìn ra manh mối, ngày trước vì nguyên nhân từ phía bố cô nên cô đã để ý nhiều hơn, lần đầu đích

https://thuviensach.vn

thân tiếp xúc, vẫn còn có chút ngơ ngẩn.

Hứa Liên Nhã đè nén sự tò mò nghi ngờ với Khương Dương xuống, cắn môi hỏi: Cậu ta sẽ như vậy trong bao lâu?

Khương Dương quay đầu lại, Khó nói được, phải xem loại với thời gian hít ra sao đã, hít càng nhiều phát tác càng thường xuyên.

Hứa Liên Nhã đau đầu đỡ trán, ôm tay nói: Em vào nhà đợi, cậu ta qua khỏi thì nhớ kêu em.

Khương Dương cũng đoán được tâm tư, Em muốn khuyên cậu ta tự thú?

Hứa Liên Nhã buồn bực, Nếu không thì phải làm sao, nhìn người ta đến đưa cậu ta đi à.

Khương Dương: ...

Xin lỗi. Ngay tức khắc cô chú ý đến, cố gắng dập tắt lửa trong lòng, Không phải nhắm vào anh.

Khương Dương lên tiếng, Em đưa mèo ra ngoài đi.

Cô gật đầu, lại kiểm tra nhịp tim của hai con mèo lại lần nữa, sau khi xác nhận đều yên ổn, cô cẩn thận đem túi đựng mèo về phòng.

Triệu chứng vã thuốc của Chu Khải Quân cuối cùng cũng dịu đi, Khương Dương cũng không gọi Hứa Liên Nhã, nhìn cậu ta từ tốn đỡ tường đứng lên, Tỉnh lại rồi?

Chu Khải Quân vuốt thứ chất lỏng không biết là gì trên mặt, chỉ nhìn chằm chằm đầu gối của mình.

Tôi hỏi cậu, mấy thứ trong ngăn kéo lấy từ đâu ra?

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Chu Khải Quân gặp anh, nhìn thoáng một lúc rồi lại gục đầu xuống.

Khương Dương khẽ đá vào chân cậu ta, Nói đi.

...

Khương Dương ngồi xổm xuống đất, nắm lấy tóc cậu ta, nhìn thẳng vào mắt cậu ta, Cậu có biết Hồ Cầm không?

Không đáp.

Cái ả ở tiệm cắt tóc trong thôn đối diện.

Mí mắt cậu ta giật một cái, nhanh chóng chớp mắt mấy lần.

Đạo hạnh vẫn còn kém lắm. Khương Dương buông cậu ta ra, vùng sáng trước mắt chợt tối, Hứa Liên Nhã đứng sau lưng anh.

Khương Dương ra hiệu bảo cô tới hói, Hứa Liên Nhã mở miệng, vẫn trực tiếp như trước, Cho cậu hai con đường, tự cậu gọi điện, hoặc để tôi gọi.

Chu Khải Quân lại vuốt mặt, không biết có phải là nước mắt hay không.

Em gọi...

Được, Hứa Liên Nhã nói, Tôi tìm người cho cậu.

Ánh mắt Chu Khải Quân mê mẩn, Hứa Liên Nhã cũng không có ý định giải thích, tìm số điện thoại của một người ở danh bạ.

Hứa Liên Nhã tự mình mở tiệm đã mấy năm, nhân mạch phát triển đến tận đồn công an cũng không có gì lạ. Khương Dương không hỏi nhiều.

Không đầy một lát sau, Hứa Liên Nhã đặt điện thoại xuống, Khương Dương hỏi: Không gọi được?

https://thuviensach.vn

Tắt máy. Cô cắn môi.

Khương Dương tính toán một chút rồi nói: Để anh tìm giúp em.

?

Em đợi một chút.

Khương Dương trói cậu ta lại lần nữa, đóng cửa phòng tắm lại, rồi dùng giá treo quần áo chắn ngang ở ngoài. Anh lấy điện thoại rồi đi ra ngoài phòng, rõ ràng là không muốn để người khác nghe được, Hứa Liên Nhã không đi theo, ngược lại còn đóng cửa ban công lại giúp anh.

Khương Dương có số điện thoại cá nhân của Thẩm Băng Khê.

Alo, là em.

A Dương, sao thế? Thẩm Băng Khê như ngáp một cái ở đầu dây.

Không đi làm?

Thẩm Băng Khê lẩm bẩm, Trực đêm vừa về, mệt chế bà đây.

Khương Dương không muốn tranh luận với cô ấy, Chị có rảnh không, nếu rảnh đến giúp em.

Thẩm Băng Khê hỏi anh có chuyện gì, Khương Dương chỉ nói sơ qua.

Tóm lại là, nhân viên của cô ấy trộm mèo, hơn nữa trước đó nhân viên này còn 'đập đá'. Thẩm Băng Khê xác nhận lại, Cậu đang cố không để 'bạn' mình lội nước đục, không muốn tiệm của cô ấy có nhiều ảnh hưởng tiêu cực.

Khương Dương ừ một tiếng, luôn nhìn bóng lưng của Hứa Liên Nhã ở ngoài cửa kính.

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê mắng một câu, Người cấm lội nước đục là cậu! Giọng cô ấy trở nên bén nhọn, Chị không quan tâm cô bạn gái nhỏ của cậu thế nào, A Dương, cậu tránh xa thứ kia cho chị!

Khương Dương: ...

Chị đang ở bên ngoài, nếu suôn sẻ thì ngày kia mới về. Thẩm Băng Khê nói nhanh, Quách Dược ở trong thành phố, anh ấy có thể giúp cậu.

Nhắc đến cái tên này, Khương Dương phát hỏa, cười lạnh: Chị bảo em gọi điện nhờ anh ta giúp?

... Không. Giọng Thẩm Băng Khê thoáng dịu lại, áy náy dỗ dành, A Dương, chị không có ý này. Để chị gọi, chị bảo anh ấy đến.

Chị mặt dày thật đấy.

Thẩm Băng Khê thấy anh giễu cợt, nói: Không giúp được cô ấy, cậu cũng không thể lao vào đó được. Lão đại luôn không để cậu về là sợ cậu va chạm với mấy thứ này quá sớm, chuyện này không thể để chú ấy biết. Chị sẽ bảo Quách Dược nghĩ cách, chuyện của cậu nhất định anh ấy sẽ giúp...

Khương Dương chầm chậm đi đến bên bàn học, lại mở ngăn kéo ra, thậm chí còn lục lọi đồ bên trong, vừa nãy không để ý, thì ra dưới giấy bạc còn có một chiếc túi bị che đi, thứ đồ này chỉ to bằng cỡ móng tay. Anh căng mắt ra nhìn chằm chằm như khiêu chiến với cực hạn, Không phải bọn chị sợ em không khống chế nổi sao.

Đương nhiên bọn chị sợ, nhưng ý chí mạnh mẽ của cậu không có vấn đề gì, bọn chị là quan tâm đến cậu. Thẩm Băng Khê ra dáng chị đại, Cậu còn nhớ lão Tống trong đội không, bây giờ anh ta đang ở đâu.

.. Khương Dương im lặng.

https://thuviensach.vn

Lúc anh ta xảy ra chuyện còn lớn tuổi hơn cả cậu, ý chí tôi luyện nhiều năm như vậy cũng không kém cậu đâu.Lão Tống mà Thẩm Băng Khê nhắc đến ấy, lúc trước vì dính vào thuốc phiện nên tạm rời khỏi cương vị công tác, sau khi cai nghiện thì làm người chỉ điểm cho cảnh sát, nhưng lại bất hạnh rơi vào vòng xoáy tội ác, cuối cùng đi vào con đường trái ngược hẳn với trước đây, bị chính đồng nghiệp cũ còng hai tay lại.

Lão đại thương cậu, lúc trước giấu nhẹm chuyện đi chỉ có sáu người chúng ta biết, còn xin với cấp trên cho cậu nghỉ bệnh. A Dương, đường nhỏ nguy hiểm, chúng ta tránh xa ra đi đường lớn được không? Nếu lần này hoặc sau này đi nhầm, khổ tâm của lão đại coi như uổng phí...

Chọc đến điểm yếu là người có địa vị như bố này, Khương Dương mất kiên nhẫn đóng ngăn kéo lại, bất đắc dĩ nói: Biết rồi.

Thẩm Băng Khê hỏi địa chỉ rồi lại dặn dò vài câu, sau đó cúp máy.

Không lâu sau, Quách Dược nhắn tin đến, báo với anh rằng nửa tiếng sau sẽ đến. Khương Dương không trả lời, trực tiếp xóa luôn.

Anh nhét điện thoại vào túi, rồi đẩy cửa ra, Đang trên đường rồi.

Người quen à?

Khương Dương chần chừ một lúc rồi gật đầu qua loa.

***

Nửa tiếng sau, tiếng gõ cửa vang lên đúng giờ. Cốc cốc cốc ba cái theo nhịp, sau đó lại ba cái nữa. Nhìn qua mắt thần thì ngoài cửa không có ai.

Khương Dương gõ lại hai cái, rồi mở cửa ra, đứng bên ngoài là một người đàn ông mặt chữ điền.

https://thuviensach.vn

Không ai lên tiếng, tinh ra cũng gần nửa năm rồi không gặp mặt, nhưng trong mắt hai bên đều giương cung bạt kiếm

Người đâu? Quách Dược vào thẳng vấn đề.

Nhà vệ sinh. Khương Dương chỉ vào trong ra hiệu.

Quách Dược đi ngang qua Hứa Liên Nhã thì gật đầu một cái. So với Khương Dương, anh có dáng người cực kỳ khỏe mạnh, chiếc áo t-shirt màu xám làm lộ ra những mảng cơ bắp chắc nịch.

Đợi đã. Đột nhiên Hứa Liên Nhã lên tiếng.

Quách Dược và Khương Dương dừng lại, đồng loạt quay đầu sang.

Giấy tờ chứng nhận. Cô nói.

Ánh mắt Quách Dược đảo qua đảo lại giữa Hứa Liên Nhã và Khương Dương, Khương Dương chỉ 'hờ' một tiếng.

Ý thức phòng bị cao đấy. Khương Dương vừa nói vừa lấy giấy chứng nhận ra để cô xem, Hứa Liên Nhã thuận tay cầm lấy, ngón tay vuốt ve vét hằn bên ngoài, ở trong là huy hiệu và thẻ cảnh sát, màu sắc, tính chất cùng với xúc giác trùng khít với trong trí nhớ, lúc này cô mới trả lại.

Quách Dược hỏi lại: Đồ thật chứ?

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Quách Dược thử độ rắn chắc của ống nước, rồi xích Chu Khải Quân vào phía trên.

Tâm sự chút nhé? Đây là nói với Khương Dương.

Hứa Liên Nhã nghe vậy bèn nói, Em xuống lầu hít thở không khí đây.

https://thuviensach.vn

Khương Dương gật đầu, Quách Dược cũng không phản đối.

Hai con mèo sắp tỉnh rồi, tốt nhất nên sớm giao nó lại cho chủ nhân.

Lát nữa đồng nghiệp của tôi sẽ đến. Đáp lại là Quách Dược.

Cô không nói gì nữa, cuối cùng đưa mắt nhìn Khương Dương một cái, xoay người rời đi.

Quách Dược đóng cửa lại, rồi lại mở vòi nước ra, tiếng nước chảy với cánh cửa đã ngăn mọi âm thanh lại.

Quách Dược đưa hộp thuốc qua, Khương Dương nói: Không hút.

Quách Dược sửng sốt, Cùng cai ư?

Khương Dương: ...

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý. Quách Dược xấu hổ cầm hộp thuốc về, nói: Cuộc sống hiện tại cũng không tệ, bạn gái xinh lắm.

Khương Dương nheo mắt nhìn anh ta, Nào được náo nhiệt như anh chứ đội phó Quách.

Ngữ khí tùy hứng của Khương Dương đã động đến Quách Dược, nhất là một tiếng đội phó ấy. Từ khi anh thăng chức lên, không ít người chỉ trỏ sau lưng, nói nếu Khương Dương còn ở lại thì không đến lược Quách Dược anh.

Quách Dược đột ngột muốn túm lấy áo Khương Dương, nhưng Khương Dương đã nhanh chóng né người tránh được.

Nếu cậu không phục thì tự quay về mà giành.

https://thuviensach.vn

Tôi phục chứ. Khương Dương vung tay ra, nhưng cũng thất bại, Mẹ kiếp tôi phục anh lắm!

Khương Dương phản kháng, ngược lại Quách Dược lại hưng phấn vô cùng, trong lòng luôn mơ hồ sợ đối thủ thỏa hiệp.

Khương Dương hung hăng trừng mắt với anh ta, như sói và sư tử không thể nhường nhịn nhau.

Không phục thì quay về đi, Quách Dược nói, Thái Tam về Quảng Đông rồi, không phải cậu nói muốn thay Lương Chính chặt một chân hắn ta sao, người đã về rồi, cậu sửa xe liệu có sửa đủ không.

Làm sao anh biết? Khương Dương sửng sốt.

Cậu không đọc báo à? Ngày thất tịch đó bọn tôi mới bắt được một hang ổ tại nhà máy xì dầu bỏ đi ở thôn Lệ Hoa, có người đã nhìn thấy Thái Lam, nhưng cuối cùng hắn ta vẫn chạy thoát.

... Nếu Khương Dương đọc qua, sẽ phát hiện mình từ nhân viên cảnh sát biến thành quần chúng báo án.

Rời công việc lâu quá rồi, không quen nên nghe không hiểu...

Quách Dược còn chưa nói hết câu thì bất ngờ bụng bị ăn một đấm, anh ta cúi gập người lại, nhưng không đánh trả.

Bớt con mẹ nó nói nhảm đi! Khương Dương nói, Tôi hỏi anh một câu, nếu lúc trước đổi lại là anh, anh có thể giống như tôi hay không? Khương Dương nắm lấy áo anh ta, Thành thật trả lời.

Không biết. Quách Dược chậm rãi gỡ tay anh ra.

Đáp án ngoài dự đoán lại dứt khoát, khiến Khương Dương bối rối, bấy lâu nay kiên trì là thế nhưng lúc này lại như bị lay động.

https://thuviensach.vn

Tôi sẽ không vì bảo vệ chiến hữu mà hít thuốc phiện. Quách Dược nghiêm mặt nói, Tôi tình nguyện đi tìm cái chết, cùng bọn họ đồng quy vu tận.

... Khương Dương lùi về sau hai bước, nhìn như muốn vạch trần lời biện bạch kém cỏi của anh ta, nhưng gương mặt nghiêm túc lâu năm của Quách Dược đã tạo nên uy nghiêm thầm lặng, từng câu từng chữ đều là thật.

Mẹ kiếp! Khương Dương mắng, Muốn chết thì anh đi mà chết, đừng có kéo tôi vào, ông đây đến vợ con vẫn chưa có đâu!

Điện thoại Quách Dược vang lên nhắc anh ta rằng đồng nghiệp đã đến bên dưới.

Khương Dương giật mở cửa ra, cuối cùng nói: Đúng rồi, cú đấm vừa rồi là thay chị Thủy, vì anh có mắt như mù.

Quách Dược: ...

Khương Dương đi cầu thang bộ xuống, đi lướt qua hai cảnh sát mặc đồng phục.

Hứa Liên Nhã chờ ở bên ngoài, Khương Dương đi đến kéo tay cô, Chúng ta đi thôi, để anh ta xử lý.

Cô ít nhiều gì cũng đoán được nội tình, không dò hỏi kỹ.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Khương Dương gần như là kéo Hứa Liên Nhã ra khỏi con hẻm, cô không nói tiếng nào, dùng hết sức rảo bước đi theo. Cô có thể nhận thấy tâm trạng anh hiện không được tốt, như mới trở về từ bên bờ phẫn nộ.

"A Dương..." Hứa Liên Nhã ướm lời gọi anh, nhưng anh không đáp, cô lại lớn tiếng hơn, "A Dương!"

Rốt cuộc Khương Dương cũng dừng lại, Hứa Liên Nhã nhìn theo anh: "Anh sao thế?"

"Không sao." Khương Dương nói, "Em về tiệm trước đi, tói nay chắc hẳn bọn họ sẽ tìm em hỏi mấy câu, đừng lo gì cả, cũng chỉ là điều tra tình hình công việc của cậu ta thôi, cứ thành thật trả lời."

"Anh đi đâu?"

"Anh?" Trông Khương Dương cũng không biết rõ mình sẽ đi đâu, "Anh đến chỗ Lương Chính."

Vẻ mặt anh không thấy nét ôn hòa, e là không thể hỏi được nguyên do gì từ anh. Hứa Liên Nhã chỉ đáp "được", rồi lái xe về tiệm.

Lúc về đến nơi thì đã hơn ba giờ, Hạ Nguyệt lo lắng hỏi: "Thế nào?"

Chuyện rất rõ ràng, đơn giản chỉ là nhân viên của cô là kẻ trộm mèo đồng thời là con nghiện, vì để mua thuốc mà trộm, có thể Khương Dương

https://thuviensach.vn

cũng dính dáng đến nhưng rồi lại bị gạt ra một mình, sự việc trở nên đáng ngờ, nghi vấn chồng chất kéo đến.

"Không tìm thấy người đâu." Hứa Liên Nhã đành phải nói dối, "Tối nay tiếp tục liên lạc xem sao."

Ngoài cung cấp vài suy đoán của mình ra, Hạ Nguyệt cũng chẳng còn cách gì, đúng lúc có khách đến, hai người liền vội vã làm việc.

Trừ chuyện này ra, Hứa Liên Nhã còn phải cân nhắc đến chuyện ít đi một nhân viên nam, hai cô gái là cô với Hạ Nguyệt sẽ phải sắp xếp được ca làm như thế nào.

Không lâu sau Lôi Nghị gọi điện lại cho cô, nói vừa rồi đang ở bên ngoài, hỏi cô có chuyện gì.

Cuộc gọi này đã trễ một tiếng đồng hồ, Hứa Liên Nhã nói: "Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi xem lúc nào bố rảnh thì đến đây ăn bữa cơm, cũng sắp đến mười bốn tháng bảy rồi... Nếu không thì để con qua cũng được." Lại lần nữa cô nói dối.

Có lẽ Lôi Nghị đang xem lịch, một lát sau mới cười nói: "Cũng được. Đột ngột gọi điện đến làm bố tưởng có chuyện gì vui nữa chứ."

"Có thể có chuyện gì chứ," Hứa Liên Nhã tự giễu, "Chỉ là lâu rồi không gặp bố."

Lôi Nghị nói: "Được, hôm đó bố sẽ gắng xin nghỉ phép, cùng con gái bố ăn bữa cơm đoàn viên."

Vô hình trung, ln đã tiếp thêm sức mạnh cho cô và cũng là nơi để cô ỷ lại, Hứa Liên Nhã bình phục tâm tình lại rất nhiều. Sau bóng lưng độc lập là sự ủng hộ liên tục không ngừng, bố vì cô mà bị ràng buộc ở một thành

https://thuviensach.vn

phố xa lạ này, cho dù cô có làm hỏng chuyện thì vẫn có ông giúp đỡ dọn dẹp tàn cuộc, nhưng vì để bớt phiền toái cho ông, cô phải gắng sức làm hết.

***

Màn đêm buông xuống, Hạ Nguyệt về trước, Hứa Liên Nhã thấy không có khách hay chó mèo nào bị bệnh ở lại nên cũng định đóng cửa sớm.

Vừa nghĩ đến đó thì có hai người đi đến cửa, bước vào tiệm nhìn quanh. Một người là cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục màu xanh nhạt, người kia chính là Quách Dược.

Hứa Liên Nhã bước ra từ sau quầy tiếp tân, hỏi: "Chuyện gì?"

Người cảnh sát đưa thẻ chứng nhận ra cho cô, rồi theo thói quen nghề nghiệp hỏi cô biết được gì về tình hình của Chu Khải Quân.

Quách Dược nghiêm mặt, hoàn toàn trái ngược với Khương Dương lúc nào cũng nở nụ cười trên môi.

Người cảnh sát chỉ hỏi về tin tức và biểu hiện thường ngày của Chu Khải Quân, câu hỏi đơn giản, không khiến người khác cảm thấy đây là vụ án to tát gì, Hứa Liên Nhã phối hợp trả lời từng câu. Nhưng cô không bị hỏi buổi chiều đã đi đâu, dường như họ không nghĩ là cô với hiện trường có liên quan gì đến nhau, chỉ coi là đến giờ cô mới biết Chu Khải Quân bị bắt.

Người cảnh sát hỏi xong, Quách Dược bèn bảo anh ta ra ngoài chờ, mình còn mấy câu muốn hỏi. Cảnh sát kia cũng không để ý gì, bước ra ngoài hút thuốc lá.

"Cô là bạn gái của A Dương?"

Hồi chiều anh ta với Khương Dương cứ phải gọi là gươm súng sẵn sàng, bây giờ lại gọi là "A Dương", đúng là thân mật vừa khó hiểu vừa bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói: "Chuyện gì?"

Quách Dược cũng đoán được cô sẽ không thừa nhận, chỉ coi là cô đang ngầm thừa nhận, "Hai người qua lại bao lâu rồi?"

Hứa Liên Nhã không thích bị người xa lạ thăm dò như vậy, bèn hỏi: "Có liên quan đến vụ án của Tiểu Chu sao?"

"Không," Quách Dược nói, "Chỉ là muốn biết cô hiểu cậu ta được bao nhiêu thôi."

Hứa Liên Nhã không thích luận điệu ngoắn nghèo của anh ta, "Nếu không liên quan gì đến vụ án thì mời anh về cho."

"Vì tôi không khách khí với cậu ta, nên cô cũng có địch ý với tôi."

"Tôi không biết quan hệ giữa hai người, cho dù các anh có va chạm gì nhau thì cũng không liên quan đến tôi, càng sẽ không vì anh ấy mà giận cá chém thớt lên anh." Hứa Liên Nhã nói, "Tôi sắp đóng cửa rồi."

Quách Dược đổi ánh mắt, trong hoài nghi xen lẫn tia tán thưởng, "Vậy để tôi hỏi thẳng, xế chiều hôm nay ở nhà của Chu Khải Quân, cậu ta có từng một mình ở trong phòng ngủ không?"

Hứa Liên Nhã nhớ lại, câu trả lời là có, lúc đó anh vào phòng ngủ gọi điện, còn cô cố ý đóng cửa ban công cho anh.

Nhưng hình như nếu thành thật đáp thì sẽ thua thiệt, cô liền nói: "Anh đang nghi ngờ anh ấy."

Quách Dược nói như uy hiếp: "Cô có biết trước kia cậu ta làm nghề gì không?"

"Cảnh sát cũng không làm bạn với kẻ cắp."

https://thuviensach.vn

Gương mặt nghiêm như đá của Quách Dược cuối cùng xuất hiện nụ cười, nhưng cực kỳ châm chọc, "Cô đúng là tin cậu ta thật đấy."

"So giữa anh với anh ấy, dĩ nhiên tôi chọn tin anh ấy."

Quách Dược cũng không giận, nói tiếp: "Trong phòng ngủ có thể bị mất một vài thứ."

Hứa Liên Nhã lập tức im bặt, rồi một giây tiếp theo đó liền nghĩ tới điều gì.

Ánh mắt của Khương Dương vào thời điểm nhìn thứ kia, đến giờ vẫn khiến cô chấn động.

Lúc Hứa Liên Nhã còn đang thất thần, Quách Dược lại nói gì đó, nhưng cô không nghe rõ, anh ta liền rời đi.

***

Vừa rồi thẩm vấn Chu Khải Quân, Quách Dược đã xác nhận lại trọng lượng số lượng của thứ đồ đó với cậu ta. Phần lớn trong tình huống như vậy, người ta cũng chỉ có khái niệm mơ hồ mà thôi, chỉ là trời sinh Chu Khải Quân vì nghề nghiệp mà bình thường rất nhạy cảm với trọng lượng, lại vì không mua nổi nhiều thứ, nên mỗi lần qua cơn nghiện đều phải cân đo lại, nhìn xem còn dư bao nhiêu, chỉ một lượng bằng nắp chai cậu ta cũng không bỏ sót (những chuyện này là do sau đó Quách Dược moi ra được.)

Chu Khải Quân nghe thấy con số thì sững sờ một lúc, Quách Dược nhạy bén nắm bắt được, nói: "Ít đi?"

Chu Khải Quân liếm môi một cái, Quách Dược nhận ra rõ vấn đề, bèn dọa cậu ta: "Ít một chút với nhiều một chút, đãi ngộ về sau có thể khác nhau."

https://thuviensach.vn

Chu Khải Quân lập tức cơ trí, nói: "Là con số này!"

Cuối cùng Quách Dược vẫn để cậu ta đi phổ cập kiến thức, cái kiểu chỉ hít chứ không buôn như cậu ta là được đưa đi cai nghiện cưỡng ép, cân nhắc mức hình phạt theo số lượng đã trộm cắp.

Quách Dược lại đến tiệm của Hứa Liên Nhã, lập tức gọi cho Khương Dương... Máy bận!

Anh ta chửi khẽ một câu, rồi lại gọi cho Lương Chính, "Là tôi, Quách Dược, A Dương có ở bên chỗ cậu không?"

Lương Chính không thân với Quách Dược lắm, mà thực tế thì cũng không thấy cậu ta gần gũi với ai, ngoại trừ Thẩm Băng Khê thường xuyên dính lấy cậu ta. Quách Dược lên giọng hỏi tội như vậy khiến Lương Chinh nghe mà nổi nóng, nói: "Chuyện gì?"

"Cậu ta đâu?"

Lương Chính nhìn Khương Dương đang gọi điện bên ngoài sạp báo, nói: "Ở đây."

"Có phải cả chiều nay cậu ta đều ở chung với cậu không?"

"Ừ." Lương Chính đáp qua loa.

"Bảo cậu ta nghe điện thoại."

"Anh ấy đang gọi điện."

Quách Dược im lặng một hồi lâu rồi dặn dò: "Cậu coi chừng cậu ta giùm tôi, tôi đến tìm hai người." Rồi cũng không để ý xem Lương Chính có đồng ý hay không, tắt máy trước.

https://thuviensach.vn

Lương Chính nhìn chằm chằm màn hình điện thoại quay về trang chủ, thầm chửi một câu trong lòng.

Khương Dương đứng dựa vào hàng rào gọi điện với Hứa Liên Nhã, giọng nói ở đầu dây rất gấp gáp, nhưng không để anh biết.

"Anh đang ở đâu?"

Khương Dương nói: "Làm sao à?"

"Bây giờ anh tới nhà em được không?"

Sau khi quay về từ bờ biển trong ngày thất tịch đó, quan hệ của hai người dường như đã tiến vào một giai đoạn mới, Khương Dương cũng không nghĩ gì nhiều trước lời mời đó, nói: "Được chứ."

"Bây giờ tới luôn đi."

Anh bật cười, "Không chờ nổi vậy sao."

"Em muốn gặp anh."

Anh hoàn toàn không chống lại nổi, nói: "Đến ngay."

Anh cẩn thận nhét điện thoại và túi quần, quay lại sạp báo nói với Lương Chính: "Anh ra ngoài một lúc đã."

Lương Chính nói: "Quách Dược tìm anh."

Khương Dương nhìn xung quanh, "Đâu?"

"Bảo anh chờ, anh ta sẽ đến ngay."

Khương Dương hừ một tiếng xem thường, "Bây giờ anh không thuộc sự quản lý của anh ta."

https://thuviensach.vn

Còn chưa gặp mặt mà cả hai đã công kích nhau, Lương Chính thầm than một tiếng rồi nói: "Là em chuyển lời hộ."

Khương Dương phất tay một cái, ý bảo đã nghe rồi, sau đó ngồi lên chiếc motor của mình, nhả khói lao đi.

***

Khương Dương dừng motor trong bãi đậu xe dưới tầng một, đúng lúc có người đi ra, anh vội vàng đi vào bắt kịp thang máy đang đi lên.

Trong thang máy chỉ có một người đàn ông, quần áo phẳng phiu, tóc chải kỹ càng, cầm trong tay một bó hoa bách hợp trắng.

Khương Dương đang định ấn số tầng, nhưng tay mới đưa ra giữa chừng thì phát hiện số "27" đang sáng, anh bèn thu tay về, lui ra sau mấy bước đứng dựa vào góc tường.

Hai người đàn ông đứng riêng rẽ hai bên giống như hai mặt đối lập trong ấn tượng của người qua đường: Một người là kiểu lôi thôi lếch thếch mà bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp ở ven đường, anh ta có thể là thợ sửa xe hai tay đen sì, có thể là anh chàng giao hàng nhanh phơi nắng ngăm đen bóng loáng, cũng có thể là tài xế mệt mỏi dỡ dàng từ trên xe xuống; người đàn ông còn lại thì trên người có mùi nước hoa nhàn nhạt, đồng hồ cao cấp trên cổ tay làm nền cho áo sơ mi đẹp đẽ, quần tây là phẳng cùng với giày da sáng bóng, kiểu người như vậy chỉ có thể xếp vào hàng nhân vật tinh anh.

Giữa đường không có ai đi lên, thang máy nhanh chóng đến tầng 27. Người đàn ông nhấc chân bước ra, Khương Dương đuổi theo.

Ra khỏi thang máy, người đàn ông rẽ trái đi trên hành lang, mà đó cũng là mục tiêu của Khương Dương, nhà Hứa Liên Nhã nằm ở cuối.

https://thuviensach.vn

Hành lang trống rỗng, cửa nhà hai bên khóa chặt, người đàn ông đó và Khương Dương một trước một sau bước đi, đèn nơi hành lang theo tiếng bước chân dần sáng lên, mà từng tiếng đó tựa như cũng dội vào lòng Khương Dương, càng lúc càng lớn.

Chợt một hình ảnh lướt qua trong đầu anh, dường như anh đã thấy đóa bách hợp trắng này ở trong nhà Hứa Liên Nhã.

Khương Dương dần chậm bước chân, cách người đàn ông đó chừng một căn nhà. Người đàn ông dừng lại trước cửa nhà Hứa Liên Nhã, sửa lại cổ áo, ánh mắt chẳng biết vô tình hay cố ý mà quét về phía anh, cũng không vội nhấn chuông.

Khương Dương bèn nhấn chuông cửa của căn nhà trước mắt anh, đồng thời thầm mong tốt nhất là không có ai ở nhà.

Đáng tiếc chuyện không như mong muốn, cánh cửa gỗ bật mở từ bên trong, là một người phụ nữ xa lạ, cách cửa chống trộm cảnh giác hỏi: "Anh tìm ai?"

Khương Dương nương theo ánh sáng trong phòng mà nhìn số 2705 trên cửa, vừa rồi cánh cửa đóng bị cửa chống trộm cản tầm nhìn nên không thấy rõ.

Anh giả vờ ngạc nhiên, hỏi: "Đây không phải là 2715 sao?"

Quả nhiên người phụ nữ đó nói: "Anh nhầm rồi, đây là 05, 15 ở chỗ khác."

Khương Dương nói xin lỗi.

Người đàn ông trước cửa nhà Hứa Liên Nhã như xem kịch đủ rồi mới nhấn chuông.

https://thuviensach.vn

Khương Dương cũng không quay đầu lại, đi thẳng đến thang máy.

***

Hứa Liên Nhã nghe thấy tiếng chuông, gần như bật nhảy từ trên sofa xuống. Do đi nhanh quá, cô vô tình đập vào bàn trà, bắp chân đau điếng.

Cô không nhìn qua mắt thần mà trực tiếp mở cửa gỗ ra, chợt mọt mảnh trắng xóa đập vào mắt, cô suýt không phản ứng kịp.

Câu "anh tới rồi à" lên đến bên miệng liền miễn cưỡng sửa thành "là anh à".

Hà Tân cố ý nhìn hành lang không một bóng người một cái, rồi nói: "Chẳng lẽ còn có người khác?"

Hứa Liên Nhã đẩy cửa chống trộm ra, uể oải, "Chuyện gì?"

Trong đầu cô hiện giờ rất rối, lời của Quách Dược còn chưa tiêu hóa xong thì lại vướng phải một vị khách không mời mà đến. Đã một thời gian cô không gặp Hà Tân, gần như đã quên đi chuyện không vui lần trước.

Hà Tân vào nhà, đưa hoa cho cô, Hứa Liên Nhã chỉ ôm lấy, không lập tức đặt xuống.

"Trông có vẻ không hoan nghênh anh lắm nhỉ."

"Không..." Ngoài miệng vẫn còn nói cứng, cô lùi lại nhìn điện thoại, đã bốn mươi phút trôi qua từ khi nói chuyện điện thoại với Khương Dương, nếu anh đã đến, thì hẳn bây giờ đang ngồi trên sofa uống trà.

"Anh đến đón Tước gia về."

"Được."

https://thuviensach.vn

Không cần cô gọi, Tước gia đã vẫy đuôi nhiệt tình, ngày thường Hứa Liên Nhã chăm sóc nó như thế, vậy mà lúc này thật đúng là không tim không phổi. Tiểu Qua, à nhầm, là Hỉ Thước - con mèo kia vẫn cứ trốn biệt đi đâu, nó không quen với Hà Tân, kiêu ngạo như vậy ngược lại khiến chủ nó cảm thấy thân thiết.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã cũng nhớ đến việc đặt hoa xuống, nhưng chỉ tiện đặt trên bàn, sau đó nói: "Sau này đừng tốn kém vậy nữa."

Hà Tân nhìn cô đang tránh né, "Em không thích?"

Không biết là hỏi không thích hoa, hay không thích chuyện anh tặng hoa.

Hứa Liên Nhã không trả lời câu hỏi của anh, chỉ nói: "Còn có việc gì nữa không, nếu không có gì thì em ra ngoài trước đây."

Cô cầm lấy chìa khóa trên bàn, cho dù quá khứ của anh không liên quan gì đến cô, thì cô vẫn muốn biết rõ rốt cuộc anh là hạng người gì.

Hứa Liên Nhã mấy năm mở tiệm bôn ba trường đời, đã tiếp xúc với đủ kiểu người, tuy cô không dám nói mình nhìn thấu, nhưng dẫu gì cũng có thể phân biệt được khí chất với nội tình. Duy chỉ có Khương Dương, trước hôm nay cô rất tin vào trực giác và phán đoán của mình, có thể cảm nhận được đường nét mơ hồ, nhưng bây giờ lại không thể.

Ánh mắt xa lạ khi anh nhìn những thứ đó khiến cô sợ hãi, lời nói và việc làm của Quách Dược càng làm gia tăng mối nghi này.

Hứa Liên Nhã muốn đi, nhưng Hà Tân đã giữ tay cô lại, giọng lạnh lụng, "Em đi tìm ai?"

Cô chẳng muốn nói dối, "Đồ của Tước gia ở cạnh ổ của nó, anh tự dọn dẹp đi. Lát nữa nhớ cài cửa lại."

https://thuviensach.vn

Cô hất tay Hà Tân ra, gần như là lao ra ngoài.

Hứa Liên Nhã chỉ tập trung mà đi nên không để ý đến xung quanh, không hề phát giác ra chiếc Audi của Hà Tân theo sát con Chevrolet của cô.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Khương Dương ngồi trên motor, ngẩn người một lúc mới khởi động xe.

Tại sao anh phải rời đi chứ, suy cho cùng là cảm thấy phiền toái, hay là trong lòng cho rằng không thể thắng nổi người đàn ông kia? Anh nhanh chóng gạt phăng vế sau đi, chưa tranh đấu mà đã nhận thua không phải là không cách của anh. Cho dù có tự bào chữa cho mình như vậy đi chăng nữa, nhưng cảm giác nặng trịch trong đầu vẫn không cách nào ngó lơ được.

Khương Dương về chỗ cũ, thời gian còn quá sớm, Lương Chính vẫn chưa dọn sạp, một mình anh về đây không biết để làm gì.

Nhưng lúc anh đậu xe, mới phát hiện không chỉ có một mình mình.

Một bóng người cường tráng đi ra từ góc phòng, áp sát trước mặt Khương Dương.

Khương Dương đang phủ túi che mưa lên xe, đuôi mắt trông thấy người nọ thì hai tay khựng lại, rồi tiếp tục việc làm.

Người bên cạnh hít thở sâu, có vẻ như đang cố nén lửa giận.

Khương Dương làm như mới phát hiện ra anh ta, đứng thẳng người, liếc mắt nói: "Làm gì?" Dáng vẻ ấy không khác gì kẻ trộm tái phạm bị cảnh sát bắt được.

"Đến nơi khác nói chuyện đi." Quách Dược chỉ vào chỗ sâu trong con hẻm ở đó có mảnh đất đang được xây một nửa, nền móng đã hoàn tất,

https://thuviensach.vn

nhưng có thể vì vấn đề tiền bạc mà bị đình trễ, giờ đây cỏ hoang mọc um tùm, hơn nữa đèn đường không chiếu vào được tận đây, nên buổi tối ít có người lại gần.

Cuối cùng Khương Dương xé lấy túi che mưa như để hả giận, bất đắc dĩ đi theo Quách Dược.

Vào khu đất hoang, Quách Dược xoay người lại, đe dọa nhìn anh, "Chuyện hồi chiều đã sắp xếp hết rồi, hắn là không còn vấn đề gì to tát."

"Chỉ chuyện này thôi?"

"Đồ của Chu Khải Quân bị thiếu."

"Ừ?" Giọng cũng chẳng buồn tò mò.

"Cậu biết đang nói thứ gì!"

Khương Dương cười lạnh lùi về sau, "Anh nghi ngờ tôi lấy."

Quách Dược không lên tiếng.

"Bằng chứng đâu?" Khương Dương nói, "Làm sao chứng minh được đồ bị thiếu? Làm sao chứng minh được là tôi lấy?"

"Tôi có phán đoán của mình!"

"Đó chính là không có bằng chứng."

"Chưa tố tụng, không cần bằng chứng." Quách Dược gầm nhẹ, "Tôi chỉ hỏi cậu, rốt cuộc cậu có lấy hay không?"

Khương Dương buông tay, nhún vai xòe hai tay ra, rõ là bảo anh ta tự kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Quách Dược cũng không khách khí, mò mẫm mọi nơi có thể giấu được đồ trên người anh một lần, thậm chí còn xé cao dán phong thấp trên đầu gối anh xuống - bọn họ có lần làm chung nhiệm vụ, anh ta đã dán hàng mẫu vào trong cao dán, mang đi cho đối phương kiểm hàng - khóe miệng Khương Dương giật một cái theo động tác thô lỗ của anh ta.

"Lục soát cho cẩn thận đấy," Khương Dương nói, "Hay là cũng cởi giày ra cho anh xem nhé?"

Nhưng vô ích, một buổi chiều đã đủ thời gian để anh giấu đồ, hoặc tiêu hóa đi rồi.

Quách Dược không cam lòng rút tay về, sắc mặt nặng nề, "Cậu đừng có tự tìm đường chết. Cậu cũng biết thứ đồ chơi kia lợi hại ra sao, tỷ số những người tái hít cao bao nhiêu cậu hẳn rõ hơn tôi nhiều!"

Khương Dương hít mũi, phát ra âm thanh khinh thường, cũng lười phủi thẳng nếp nhăn trên quần áo, hai tay nắm lại đưa ra tới trước mặt anh ta, khiêu khích nói: "Đã nói đến nước này thì anh cũng đừng có nói nhảm nữa, được thôi, còng lại đi - còng lại kéo tôi về đội kiểm tra nước tiểu đi! Đến đây, mẹ kiếp đéo phải anh nghi ngờ tôi à..."

Quách Dược đã nín nhịn đủ rồi, bỗng lúc này gầm một tiếng, vung nắm đấm ra đấm vào mặt anh. Lần này Quách Dược không dùng dư lực, Khương Dương không ngờ anh ta sẽ ra tay nên không tránh kịp, người lảo đảo một cái, trong miệng ngập tràn mùi máu tanh.

"Đ** mẹ mày..." Khương Dương nhổ ra bãi nước dãi trộn lẫn máu, đá vào bụng Quách Dược một cái, nhưng anh ta lại dễ dàng tránh đi.

Khương Dương hơi gầy, thắng ở nhanh nhẹn, anh tiến người lên phía trước, ép Quách Dược phải liên tục lùi về phía sau, rồi thoắt một cái bám lấy bả vai Quách Dược, nghiêng người nhảy qua anh ta, đá mạnh một cú vào phía sau đùi, móc lấy bắp chân của Quách Dược – một đòn chân O

https://thuviensach.vn

Soto Gari khiến Quách Dược ngã rầm xuống đất, đầu gối Khương Dương đè lên người anh ta, giận dữ nói: "Đừng có tưởng tôi rời khỏi đội rồi thì là đồ bỏ đi, giết chết anh dễ như bỡn."

Quách Dược không phản kháng như đã cam chịu, ngẩng đầu nhìn Khương Dương đứng dậy tiến vào dưới bóng đèn, vẫn chưa từ bỏ ý định gào lên một câu: "Tốt nhất cậu đừng có chết sớm như thế, giữ lại chút sức để mà chỉnh tôi."

Quách Dược không theo kịp, một mình anh quay về phòng thuê, có cảm giác như bị lưu đày. Anh nằm ngửa ra trên ghế sofa, nhìn chằm chằm trần nhà xám trắng, những con dĩn lởn vởn vòng quanh dưới ánh sáng.

Quách Dược lại nghi ngờ anh, là vết nhơ của anh đã làm giảm bớt lòng tin của chiến hữu, hay chỉ là đơn thuần lo rằng Khương Dương nhất thời lạc đường.

Một lúc lâu sau, anh ấy điện thoại ra, tháo nắp ra - bên trong rớt ra một túi nhỏ, mỏng như một chiếc thẻ, chứa bột trắng bên trong.

Khương Dương kẹp lấy nó nhìn dưới ánh đèn, từng hạt nhỏ li ti trong suốt, giống hệt đường thỏi sau khi được nghiền nát.

Anh mang theo nó cả một buổi chiều, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn kỹ nó đến thế. Lúc ở với Lương Chính, anh gần như không có cơ hội tiếp xúc.

Bọn họ sợ anh không khống chế được, nhưng không phải anh đã nhịn lâu lắm rồi sao. Anh tự giễu.

Hỏi anh liệu có quên cảm nhận lúc đó không, dĩ nhiên là không. Một nửa là hối hận một nửa là phiêu bồng, anh như khối sắt được nung đỏ, hai tâm trạng đối lập nhau đập vào anh, lúc cho khối sắt chưa thành hình vào nước, lập tức xèo một tiếng khói trắng bay ra, định hình thành hình dạng dữ dằn.

https://thuviensach.vn

Hỏi anh có muốn thử lại lần nữa không, nếu ném đi thân phận cùng với lương tri, đó hẳn là hưng phấn tột độ không thể nào xem nhẹ, thoáng một cái đã lên đến cao trào, dù sau khi cơn mê say qua đi là suy nhược và trống rỗng vô tận.

Cục sụn ở cổ Khương Dương lên xuống, tiếng nuốt vô cùng vang dội.

Những hình ảnh dâm mị như dồn dập kéo đến, sương khói như mê muội anh, từng con nước như xô đập vào anh, ánh lửa như liếm phỏng anh.

Rơi vào xoáy nước ảo tưởng, bên tai anh thậm chí xuất hiện tiếng ù.

Rồi đột ngột Khương Dương đứng bật dậy lên như được thêm dây cót, quăng thứ đồ trong tay ra, nhưng túi không văng xa được, như cánh bướm từ từ đậu xuống bàn trà. Anh lau đi lớp mồ hôi mỏng trên mặt, buồn bực vén tóc mái ra sau, để lộ vầng trán sáng bòng và mỹ nhân tiêm nhàn nhạt. Anh đi qua đi lại trong căn phòng trống rỗng, từng gương mặt quen thuộc không ngừng hiện lên trước mắt.

Đầu tiên là một gương mặt già nua ngăm đen, miệng cử động một cái, nếp nhăn trên mặt càng nhiều thêm, "Cậu còn nhớ trước kia tôi đã nói, chờ cậu ổn định, tôi nhất định sẽ để cậu trở lại."

Tiếp theo là Thẩm Băng Khê, cô ấy nói: "A Dương, nếu lần này hoặc sau này đi nhầm đường, khổ tâm của lão đại coi như uổng phí..."

Sau đó là Lương Chính, "Anh cần gì phải thế, dựa vào bản lĩnh của anh thì sống ở đâu chẳng được."

Quách Dược mắng: "Tốt nhất cậu đừng có chết sớm như thế, giữ lại chút sức để mà chỉnh tôi."

Thậm chí gương mặt của mẹ đã lâu không gặp cũng xuất hiện, "A Dương, mẹ không phản đối con nộp đơn vào học viện cảnh sát, nhưng bố

https://thuviensach.vn

con không còn, tự con sau này phải nghĩ cho rõ ràng."

Rồi khung cảnh ở làng chài nhỏ kéo đến trong đầu Khương Dương, một mảng hỗn loạn.

Lúc gió êm sóng lặng, trước mặt xuất hiện gương mặt của một cô gái trẻ, hai bên mũi có tàn nhang nhàn nhạt, cô ấy không nói gì, chỉ khẽ cười.

Nhất thời trái tim Khương Dương đã bình tĩnh lại. Anh không biết tại sao lại nghĩ đến Hứa Liên Nhã, anh đứng ở ranh giới bên này của anh, không có liên quan gì đến quá khứ của anh, thậm chí là người chứng kiến anh bình thường sạch sẽ.

Hình ảnh của Hứa Liên Nhã dần thu nhỏ lại, vì cô đã xoay người đi đến bên cạnh một người đàn ông anh tuấn, nhận lấy đóa bách hợp trong tay anh ta, cúi đầu ngửi một cái.

Ngực anh như có thứ gì lấp kín, không rõ là đau đớn thực sự hay chỉ là trong ảo tưởng, thiết tha mong muốn một nơi phát tiết. Ngón tay cắm sâu vào tóc, bỗng trong lòng cắn xé mãnh liệt lý trí còn sót lại, ánh mắt anh lại quay về túi nhỏ màu trắng kia.

Anh cần một chiếc bật lửa, một cái chai rỗng và hai ống hút. Ngọn lửa đốt lấy vụn bột, khói trắng bốc lên dọc theo ống hút chui vào trong chai, sau khi đọng thành nước lập tức thấm vào tim phổi, mỗi một lỗ chân lông cũng sẽ nở to đón nhận vui sướng, linh hồn như bay bổng.

Anh lục tìm trong phòng, kéo mỗi một ngăn kéo ra nhưng không tìm được bật lửa đâu, lúc này mới nhớ đến mình đã cai thuốc. Mà phòng bếp chật hẹp, dùng hơi ga không an toàn, ngoài ra chỉ có lò vi sóng - không thể nào tìm được một tia lửa nào trong phòng anh.

Anh cần gấp một chiếc bật lửa.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đó, anh đột ngột kéo cửa ra, suýt nữa đụng vào người bên ngoài.

Khương Dương dừng lại, như có một gậy đập vào đầu, trong nháy mắt tỉnh táo lại mấy phần.

"Sao em lại đến đây?" Giọng nói rét lạnh.

Một tay Hứa Liên Nhã vẫn còn giữ tư thế toan gõ cửa, nghe vậy bèn từ từ buông xuống, như bị anh dọa giật mình, "Sao anh không đến?"

Khương Dương giữ cửa, lạnh lùng nói: "Em có khách, anh đi làm gì."

Hứa Liên Nhã hoảng hốt: "Anh đã đến ư?"

Khương Dương im lặng.

"Trước đó em cũng không biết anh ấy đến, là đột nhiên đến muốn đón chó về." Cô thử giải thích.

"Chó của anh ấy."

"..." Cô thử nói sang chuyện khác, "Miệng anh sao thế?"

Vừa nãy bị ăn một đấm, bây giờ ở khóe miệng vẫn còn máu đọng.

Khương Dương chẳng thèm đếm xỉa đến, kéo cong khóe miệng lên, "Không có gì."

Bên cạnh truyền đến tiếng động, có người ra ngoài vất rác, nhân tiện quét mắt nhìn bọn họ một cái.

Hứa Liên Nhã nói: "Có thể để em vào nói chuyện không?"

"Có lời gì thì cứ nói ở ngay đây đi."

https://thuviensach.vn

Khương Dương chặn ở ngoài cửa, tay đặt sau lưng tính kéo cửa lại, nhưng Hứa Liên Nhã nhanh tay lẹ mắt, duỗi tay ra chèn vào...

Cửa đập một phát kẹp gần như rách tay cô rồi lại bật ra.

Hứa Liên Nhã nhịn đau thu tay về, cơn tê rần chạy dọc người, cô nghiêng mình đi vào nhà.

Khương Dương nhìn thấy hết, lại không nói tiếng nào, cánh môi run rẩy, dường như nuốt xuống những lời muốn nói, cho rằng đó là sự trừng phạt cô ấy nên chịu.

Rất nhanh, Hứa Liên Nhã quên đi cơn đau trên tay, ánh mắt chụp được túi đồ trên bàn trà.

"... Giang Dương, đây là cái gì..." Hứa Liên Nhã nhặt túi lên, giơ đến trước mắt anh, "Anh lấy từ đâu..." Hỏi đến đó, cô cũng không cần câu trả lời nữa.

Từ một khắc cô nhét tay vào khe cửa ấy, anh đã biết mình không thể nào lừa gạt được nữa.

Quá khứ, anh đã làm ra chuyện sai lầm, nhưng lúc đó thân ở trong ổ sói, không có ai cho rằng đó là chuyện sai lầm, ngược lại còn tán đồng đối với "sự nghiệp" ấy, và anh chỉ chịu trận đòn lương tâm của bản thân mà thôi.

Sau khi quay về, anh thành thật sám hối với đồng nghiệp, sau khi hối cải triệt để, anh đã có thể thản nhiên tiếp nhận ý tốt lo lắng và quan tâm của mọi người.

Mà bây giờ, anh lại quanh quẩn bên bờ đen trắng, hơn nửa người đã bị bóng tối bao phủ, nhưng có người ở bên cạnh nhìn anh sa đọa, anh như tên trộm giữa ban ngày bị bắt tại chỗ, vẻ mặt xấu xí bị phơi bày ngay trước mắt cô.

https://thuviensach.vn

Khương Dương đưa tay muốn cướp lấy, nhưng Hứa Liên Nhã lập tức giấu ra sau lưng, nắm chặt vào lòng bàn tay, cách xa anh một bước.

"Trả lại cho anh!" Anh ra lệnh nhưng không cướp lại.

Cô nhìn thẳng vào anh, "Bắt đầu từ lúc nào?"

"Em có lấy nó cũng vô dụng! Nghe lời, trả lại cho anh..."

"Anh trả lời em!" Giọng cô bỗng nhiên trở nên sắc bén, Khương Dương đã thấy đủ vẻ mặt của cô, cho dù thỉnh thoảng có lạnh nhạt thì phần lớn thời điểm vẫn ôn hòa như nước, cuồng loạn như vậy khiến anh sững sờ một lúc.

Nhưng cũng chỉ là một lúc mà thôi, anh tiến bước lên, cứng rắn giật lấy thứ đồ trong tay cô về.

"Anh không hít!" Hay là nói, suýt nữa đã tái hít thì thích hợp hơn.

Khương Dương vất nó lên bàn trà, túi quá mỏng, hoàn toàn không thể nào phát tiết được cơn giận của anh, nhẹ nhàng rơi xuống, giống như không có chút liên quan nào.

"Không có thì anh lấy nó làm gì..." Giọng cô đã khôi phục lại âm điệu bình thường, mang theo vẻ hời hợt nhàn nhạt.

Cho dù không hít, thì ăn cắp về cũng đã sai rồi.

"Anh..." Khương Dương cứng họng, thành thật trả lời là để thách thức sức chịu đựng của mình sao, câu trả lời buồn cười biết bao, anh chắc chắn đã gần như khuất phục rồi. "Không phải như em nghĩ..."

"Vậy anh nói với em biết đi, rốt cuộc là gì."

https://thuviensach.vn

"..." Khương Dương cắn môi, ra sức đè nén quãng hồi tưởng kia, "Bây giờ anh không muốn nói..."

Hứa Liên Nhã cụp mắt, gật đầu nói một cái: "Em biết rồi."

Khương Dương thầm chửi, em thì biết cái đéo gì.

Cô lấy một cây bút và tập giấy ghi chú màu vàng trong túi xách ra, tay phải cầm bút vẫn còn đang run, con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo. Viết xong cô xé giấy ra, trên đó ghi: Bác sĩ Trâu, 137********.

Khương Dương không nhìn mà chỉ nói, "Làm gì?"

Hứa Liên Nhã đặt tờ giấy ghi chú xuống bàn, vừa cất bút vừa nói: "Em biết một bác sĩ, nếu anh có nhu cầu có thể tìm dì ấy."

Dứt lời, cô nhìn sâu vào mắt anh một cái, xoay người toan bước đi.

Cô không khóc, cũng không có vẻ sợ hãi, nếu nói có gì thì chẳng qua là thất vọng.

Khương Dương không chịu nổi ánh mắt như thế, bèn kéo cô lại, "Hứa Liên Nhã, anh nói anh không hít thuốc phiện!" Càng không cần đến bác sĩ gì hết!

Cô không phản bác, chỉ cực quậy thoát khỏi tay anh.

Anh tình nguyện bị cô nghi ngờ như vừa rồi còn hơn, điều đó cho thấy cô vẫn chưa từ bỏ anh.

Hai tay anh nắm lấy cô, muốn hôn cô. Cái ôm của anh bá đạo hơn ngày thường rất nhiều, cô liều mạng giãy dụa, nhưng không thắng lại được sức lực của đàn ông. Khương Dương hôn lên khóe miệng cô, nụ hôn ẩm ướt chỉ quanh quẩn bên ngoài không đủ thỏa mãn, anh muốn cạy đôi môi đang mím chặt ra, nhưng Hứa Liên Nhã lại ra sức chống cự. Anh kiềm chế cơn

https://thuviensach.vn

giận, buông lỏng một chút, còn đang định mắng cô thì Hứa Liên Nhã đã nhân lúc anh dừng lại, vội đánh đòn phủ đầu...

Tiếng bốp giòn dã vang lên, một cú tát tai dừng trên mặt anh.

Khương Dương sờ lên vùng mặt đau rát, ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm. Hứa Liên Nhã đỏ mắt, không biết là do tức giận hay khó chịu, cả người run lên.

Khương Dương bị tát tỉnh, ngọn lửa theo đó cũng nổi lên. Từ nhỏ đến lớn anh đánh nhau với người ta, cho dù ở thế hạ phong thì vẫn bảo vệ được gương mặt này, người khác có muốn cũng không thể nào chạm đến được.

Khương Dương cười nhạt, nụ cười làm cô sợ hãi, "Đánh hay lắm. Tôi vốn cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, bây giờ mới sợ sao?"

Hứa Liên Nhã quệt miệng, đập vào mắt anh là cô đang chán ghét chê anh.

"Cô cũng nên tìm bác sĩ xem sao đi." Khương Dương nói, "Kiểm tra xem có bị giang mai gì đó không, dù có bao cao su vẫn chẳng chắc chắn được trăm phần trăm đâu."

Hứa Liên Nhã mở to mắt, đáy mắt xẹt qua vẻ sợ hãi không dễ phát hiện.

Khương Dương được như ý, nụ cười giắt nơi khóe miệng, anh mở cửa ra, ra dấu tay mời đi.

Hứa Liên Nhã cúi đầu bước ra cửa, một cục giấy vàng vo tròn lăn đến bên chân. Cô hơi dừng bước, không chờ thang máy mà đi cầu thang bộ xuống.

Hứa Liên Nhã hốt hoảng dựa vào ấn tượng đi ra khỏi con ngõ, nhưng bất chợt đụng trúng một lồng ngực, mùi nước hoa nam giới có chút quen thuộc.

https://thuviensach.vn

"Em không nên đến nơi như thế này, an ninh trật tự quá loạn." Hà Tân ôm lấy cô, tiếng nói từ đỉnh đầu truyền đến.

Hứa Liên Nhã mặc kệ tất cả, đứng đơ ra như khúc gỗ để mặc anh ôm.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đèn neon đầu đường loáng thoáng từng tốp từng tốp bóng người, tiếng lốp xe ma sát trên đường cùng tiếng người huyên náo dần biến thành tiếng ù tai gay gắt.

Hứa Liên Nhã nhẹ cựa quậy từ trong ngực Hà Tân, "Về thôi." Cô đưa mắt tìm Chevrolet màu đỏ.

Hà Tân đi theo cô, Hứa Liên Nhã rất cám ơn anh đã không hỏi gì.

Cô định mở cửa ra thì Hà Tân cản lại, "Bộ dạng em lúc này làm sao lái xe được." vừa nói vừa lấy chìa khóa trong tay cô, "Anh đưa em về."

Một lúc lâu sau Hứa Liên Nhã mới phản ứng kịp, "Lúc nãy anh đến đây bằng gì?"

Hà Tân bất đắc dĩ ném cho cô ánh mắt "cuối cùng em cũng để ý đến anh", "Không cần lo đâu, lát nữa anh lại đây lái xe về."

Cô đã hiểu, "Tự em lái xe được."

Hứa Liên Nhã giơ tay ra được giữa chừng thì tay lại rơi vào khoảng không, Hà Tân quơ chìa khóa, mở cửa xe ra, "Lên xe đi." Lời nói đến đây đã lại có vẻ muốn kiểm soát.

"..." Hứa Liên Nhã chỉ đành ngồi lên ghế phụ.

Dọc đường không nói gì. Hứa Liên Nhã chống tay lên cửa kính, không khí cứ tuần hoàn bên trong, cô cảm thấy bực bội nên hạ cửa kính xe xuống,

https://thuviensach.vn

nhưng bụi đất và khói xe cũng chẳng khá hơn chút nào, may mà còn có gió.

Hứa Liên Nhã không khỏi nhớ lại buổi tối cùng Khương Dương ra biển, bọn họ cũng ngồi chung chiếc xe này.

So sánh như thế, trong lòng lại bực dọc không thôi.

Hà Tân lái xe xuống tầng hầm. Thấy anh muốn đi lên theo, Hứa Liên Nhã nói: "Tự em lên cũng được."

"Anh mang Tước gia về."

Bốn mắt chạm nhau, Hứa Liên Nhã lại nhanh chóng dời mắt sang chỗ khác, "Được."

Về đến nhà, Hứa Liên Nhã im lặng dọn dẹp hành lý của Tước gia, thức ăn cho chó, bát, đồ dùng tắm, đồ chơi,... từng thứ một đều cho vào trong thùng, như người mẹ đang chuẩn bị cho cậu con trai đi trại hè.

Cuối cùng cô nâng đầu nó lên, xoa xoa, "Có rảnh thì quay về đây chơi."

Hà Tân ai oán, "Anh tới nhiều lần vậy rồi mà cho đến giờ vẫn không nghe thấy em nói vậy với anh. Đãi ngộ của anh còn không bằng một con chó nữa."

Hứa Liên Nhã khẽ nhếch khóe miệng, đây là nụ cười đầu tiên Hà Tân nhìn thấy tối nay, nhưng chỉ tiếc rằng, cũng không phải vì anh.

Cô không tiếp lời, không khí trở nên có chút lúng túng. Nhưng tâm trạng của Hà Tân lại tốt lạ thường, cười nói: "Thời gian này đã làm phiền em rồi."

"Sau này đối tốt với nó là được rồi."

https://thuviensach.vn

Hà Tân không ngờ cô lại không khách khí như thế, không thể làm gì hơn là nói lảng sang chuyện khác, "Cuối tuần này đám đồng nghiệp anh sẽ đến vịnh Tốn Liêu, bên đó khá ít người, cũng yên tĩnh, thích hợp giải sầu. Em cũng đến đi."

Đề nghị này còn chưa chạy vào đầu cô đã đi ra, "Để xem sao đã."

Bỗng anh đưa tay đặt lên tóc cô, vuốt ve đầy trìu mến, "Đến đó chơi bài, bơi lội một chút, trong lòng cũng sẽ nhanh thanh thản hơn. Ở đây ngơ ngẩn một mình lại dễ nghĩ lung tung, không cẩn thận lại choáng váng đầu óc."

Im lặng một hồi, Hứa Liên Nhã mở miệng, "Có thể không được..."

Sắc mặt Hà Tân biến đổi.

"Trong tiệm của em xảy ra chút chuyện, thời gian này không dư dả nhiều."

"Trong tiệm làm sao?"

Hứa Liên Nhã che giấu: "Tiểu Chu xin nghỉ làm, trong tiệm chỉ có hai người là em với Hạ Nguyệt."

Hà Tân lập tức ý thức được vấn đề, "Vậy ca đêm thì sao? Ai ở lại?"

Đây chính là vấn đề khiến Hứa Liên Nhã mệt mỏi, cô sốt ruột nói: "Tạm thời đừng hỏi được không, anh để em suy nghĩ đã, giờ em đến một manh mối cũng không có..."

Dứt lời mới nhận ra cô đã nói lời giống hệt Khương Dương - "bây giờ anh không muốn nói" – trong mắt anh có lẽ cũng thấy cô đang dồn ép mình.

Hà Tân: "..."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đưa thùng giấy đã đóng gói kỹ cho anh, lại dặn dò thêm mấy câu, làm như anh từng nuôi chó bao giờ.

"... Tiểu Nhã, có chỗ nào cần thì cứ lên tiếng, thân gái như em một mình ra ngoài cũng không dễ dàng." Hà Tân không thể làm gì khác ngoài việc dắt Tước gia ra khỏi cửa.

Hứa Liên Nhã chỉ ừ một tiếng cho có, nhìn anh đi xa mới đóng cửa lại.

***

Khi Khương Dương xuống lầu thì đã không còn bóng dáng Hứa Liên Nhã đâu nữa, cũng không thấy chiếc Chevrolet màu đỏ kia ở đầu hẻm.

Anh không phải đang đuổi theo cô, chẳng qua chỉ đơn giản xác nhận một sự thật.

Anh đi dọc theo đèn đường, bước chân vô định, anh càng đi càng nhanh, cuối cùng lại chạy, âm thanh huyên náo lọt vào tai thành lời nói của gió.

Người qua đường cũng không thấy dị nghị gì, cho là anh chạy thể dục ban đêm, chỉ là ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt thì trong lòng không khỏi tò mò, nhưng lại khong để ý đến chai rượu anh đang cầm trong tay.

Mồ hôi chảy xuống, nhưng không rửa được xấu hổ trong anh; gió thổi ngang qua, nhưng không thổi hết quá khứ của anh*.

(*Tác giả chơi chữ, hai chữ 过去 vừa có nghĩa là đi ngang qua, vừa có nghĩa là quá khứ.)

Một giọt mồ hôi thấm vào trong mắt anh, hai giọt nước tuôn trào.

Khương Dương chạy đến trên cầu, tay buông lỏng chai rượu, đập mạnh vào lan can.

https://thuviensach.vn

Do quá trình công nghiệp hóa nhanh, nước sông bị ô nhiễm thoang thoảng đưa đến mùi hôi thối, như cười nhạo mà đáp lại anh.

Anh dựa vào lan can ngồi trượt xuống đất, gạt đi nước trên mặt. Xe trên cầu đi tới đi lui, cho dù có người để ý đến anh thì cũng nghĩ anh là kẻ lang thang.

Đầu trống rỗng không có khái niệm thời gian, cũng chẳng biết đã bao lâu trôi qua, Khương Dương nghe thấy âm thanh ồn ào không giống xe hơi, nhưng lại không ngẩng đầu lên.

Một chiếc xe ba bánh màu xanh từ từ đi đến, cuối cùng dừng lại ở bên người anh, người lái xe nhìn xung quanh một lúc lâu, xác nhận không có ai mới gọi một tiếng thăm dò: "... Cảnh sát Triệu?"

A Khang trong xe lôi cũng sủa một tiếng theo chủ.

Cát Tường lại gọi hai tiếng, A Khang phụ họa, cuối cùng người kia mới ngẩng đầu lên như vừa tỉnh lại từ trong mộng, hai mắt đỏ bừng dọa ông ta giật mình.

Cát Tường dừng xe lại, mò lấy gậy từ trong thùng xe ra, chân sau vừa chạm xuống đất thì một mùi rượu nồng nặc liền xông vào mũi.

"Sao lại ngồi trên đất vậy?"

Khương Dương gãi đầu một cái, "... Mệt."

"Tôi đưa anh về nhé?"

Về đâu đi đâu, trong đầu Khương Dương trống rỗng.

"Cảnh sát Triệu?"

"... Đã nói với chú là đừng gọi tôi vậy nữa rồi mà."

https://thuviensach.vn

Cát Tường cười hà hà, "Bây giờ cũng không có người khác nghe thấy."

"... Hiện tại tôi không phải là cảnh sát."

"Trong lòng tôi anh vẫn luôn là thế."

"..."

Cát Tường không quen một cao một thấp nói chuyện với anh như thế, xem chừng định ngồi xuống, nhưng Khương Dương lại ngọ nguậy đứng lên, im lặng leo lên xe ba bánh.

Bất ngờ là xe lôi khá sạch, chỉ có một bình nước suối 2 lít còn một nửa, miệng chai thắt dây đỏ, hẳn là Cát Tường đã uống.

Anh mới vừa ngồi xuống, A Khang liền lại gần liếm đầy nước dãi lên mặt anh.

Khương Dương mấy lần cản nó, cuối cùng A Khang cũng thức thời ngồi xổm bên cạnh anh.

Cát Tường cũng vui vẻ ngồi lên xe, cất gậy đi, "Ngồi vững nào."

Vừa mới nói xong, xe ba bánh liền chạy qua mấy gờ giảm tốc, mặc dù Cát Tường đi với tốc độ chậm, nhưng rung lên thế vẫn khiến anh tỉnh lại mấy phần.

Cát Tường nói: "Cảnh sát Triệu, anh ở đâu?"

Cát Tường gần như cuồng sùng bái với xưng hô này, Khương Dương cũng lười sửa, nói: "Không về."

"..." Cát Tường nghĩ một hồi rồi nói: "Vậy tôi đưa anh đi hóng gió."

https://thuviensach.vn

Khương Dương kê đầu lên bình nước, xe đấu quá ngắn, anh chỉ đành gập chân.

Trời đêm trong thành phố không nhìn thấy sao đâu, chỉ có ánh đèn rực rỡ bất tận.

Cát Tường nói: "Cảnh sát Triệu, nhắc đến cũng khéo, lần trước tôi cũng thấy anh ở bên đường đấy."

"Thế à?"

"Đúng vậy, lúc đó hình như anh cũng đã uống nhiều rồi. Đó là lần đầu tiên tôi gặp anh ở bên này, nói với anh rất nhiều, rốt cuộc anh cũng nhớ lại tôi là ai."

"Ồ..." Khương Dương có chút ấn tượng.

Lúc đó bạn gái cũ chia tay anh đòi về quê, tâm trạng anh không tốt, đi uống rượu rồi lại nôn ở ven đường. Cát Tường nhặt anh về, khi ấy ông ta chưa có xe ba bánh, vừa chống gậy vừa đỡ anh.

Hôm nay anh tỉnh táo với hôm đó nhiều, nhưng tâm trạng lại không được thoải mái như hồi đó, có lẽ là do tuổi tác nên thấy bình tĩnh, khiến người ta càng không dễ mượn rượu giải sầu.

"Hồi đó cách lần đầu tiên tôi gặp anh có mấy năm rồi, thật không ngờ còn có thể được gặp lại anh, thật sự rất vui." Nhắc đến chuyện này, Cát Tường lại lộ ra giọng hưng phấn như trẻ con.

"... Lần đầu tiên chú gặp tôi, là lúc tôi vừa tốt nghiệp." Suy nghĩ của Khương Dương cũng lay động theo lời của ông ta, "Cũng phải bảy tám năm rồi..."

https://thuviensach.vn

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Cát Tường quay đầu lại nhìn anh, "Đã qua lâu rồi nhưng tôi vẫn không hề quên."

"..."

Khương Dương cũng không quên, cứ coi như là lần đầu tiên anh tiếp xúc với loại người kia.

Cấp trên phái anh theo một đường dây ở Phàn Chi Hoa, cũng là tình cờ, lúc anh đi ngang qua một con hẻm thì đầu bị thứ gì đó đập phải - là một cục giấy được vo tròn bọc nắp bia, giấy là giấy bọc thuốc lá, bên trên viết "cứu mạng 407".

Đổi lại là người khác, có thể xem xong sẽ vất đi, hoặc cùng lắm ngẩng đầu lên nhìn trời một lúc, ngay đến cả cục giấy cũng sẽ không mở ra.

Suy đoán ban đầu của Khương Dương là tổ chức đa cấp nên một mình đi lên. Mà lúc đó anh cũng chỉ mới bước chân ra xã hội, đổi thành bây giờ chỉ cảm thấy lỗ mãng.

Đúng luc ấy có một người đàn ông chạy ra khỏi phòng 407, ánh mắt lấm lét, Khương Dương lập tức bắt hắn ta lại tại chỗ, kéo đến một góc tra hỏi trong phòng còn mấy người.

kẻ nọ vừa lên tiếng, sắc mặt Khương Dương chợt biến đổi.

Anh ngửi được mùi cao su nồng nặc, nhìn kỹ lại lần nữa, quả nhiên trên đôi môi khô nứt có chất gì màu trắng.

Kẻ nọ hốt hoảng ú ớ, không nói được một câu đầy đủ nào. Cửa phòng lại bị mở ra lần nữa - xem chừng là người giám sát, đã phát hiện không thấy người đâu.

Khương Dương không kịp thông báo với đồng nghiệp, vội vã xông lên.

https://thuviensach.vn

...

Đám người này từ Phổ Nhị Vân Nam đến Phàn Chi Hoa Tứ Xuyên, ba người chuyên vận chuyển thuốc phiện và bốn kẻ giám sát. Ba người này: một người vừa mới chạy trốn ra ngoài, là người câm điếc; một người do không kịp loại bỏ thuốc nên đã bỏ mạng, thần trí hồ đồ; người còn lại chính là Cát Tường vừa ném giấy cho anh, mất một chân. Một đám này lợi dụng tính cảnh giác thấp của người thường với người tàn tật mà tiến hành dùng cơ thể người để vận chuyển thuốc phiện. Có kẻ vì kế sinh nhai mà xuống nước, cũng có người bị ép buộc như Cát Tường.

Lúc Khương Dương phá cửa vào thì "hàng hóa" trên người đã được lấy ra, đang được tách bỏ. Trên lưng anh bị ăn một nhát dao mới có thể chế ngự được bốn tên kia.

Mùi hôi thối trong nhà đậm đặc, trên bàn bày biện rất nhiều chuối tiêu, còn cả từng đống bao cao su vừa được lấy ra nữa.

Đây là lần đầu tiên anh đến hiện trường, cảnh tượng in hằn sâu sắc trong đầu anh so với khung cảnh xung quanh đó là, ánh mắt của Cát Tường rúc trong góc nhìn anh chăm chú, như trông thấy cứu tinh, đồng thời giữ lại lo lắng âm thầm.

Người giấu thuốc rất khổ sở, trên đường đi không được ăn, nếu khát cũng chỉ có thể nhấp chút nước dãi. Chứ nếu acid trong dạ dày ăn mòn bao cao su thì chỉ có một con đường chết.

Sau khi đưa đến bệnh viện làm sạch mọi thứ trong bụng, người đàn ông tầm tuổi cha chú Khương Dương cuối cùng cũng bật cười trong nước mắt.

...

Cũng bởi vì lần quả cảm ấy, Khương Dương bộc lộ tài năng, bắt đầu chân chính bước lên con đường này.

https://thuviensach.vn

Cát Tường nói: "Cảnh sát Triệu, tôi vẫn cảm thấy anh là người tốt, không phải vì anh là cảnh sát mà là vì bản thân anh là một người tốt. Nếu không cũng sẽ không đi lên cứu tôi, đúng không?"

Sau thùng xe mãi không có tiếng đáp lại, Cát Tường dừng xe ngoái đầu nhìn, phát hiện người đàn ông sau giàn xe đã ngủ thiếp đi không biết tự lúc nào, khẽ nhếch môi, phát ra tiếng ngáy trầm thấp. A Khang thấy chủ quay đầu lại thì ẳng một tiếng từ bên cạnh Khương Dương đứng lên, Cát Tường vội vã xuỵt xuỵt, thấp giọng nói: "Nhỏ tiếng chút."

A Khang lại ngoan ngoãn nằm xuống, Cát Tường khởi động xe lần nữa, từ từ đi về phía trước.

Gió hiu hiu tựa như bàn tay mềm mại của tình nhân, vỗ về người say ngủ, mong anh có thể có giấc mơ đẹp cùng làm bạn.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Khương Dương ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới tỉnh, ván sắt quá cứng, cả người anh đau nhức. Anh xoa cổ ngồi dậy, phát hiện có một tấm thảm phủ trên người mình.

"Cảnh sát Triệu, anh dậy rồi à."

Nhìn theo tiếng gọi, Khương Dương thấy Cát Tường ngồi ngay ngắn trên băng ghế ở cửa căn nhà đổ nát, A Khang vẫn ở cạnh ông ta như cũ.

Khương Dương bước xuống xe lôi, trả thảm lại cho ông ta.

Anh nói cám ơn, trước khi đi còn nói: "Nếu chú không tìm được tôi, có nhu cầu gì thì đến sạp báo tìm Lương Chính."

Cát Tường cũng không gặng hỏi nữa, nở nụ cười vạn năm không đổi, đáp một tiếng được.

Khương Dương quay về phòng thuê, bỏ túi đồ kia cùng chai rượu tối qua vào bao đi vất, lại tắm thay bộ đồ khác mới vội vàng ra ngoài.

Đường đi quá xa, anh không lái motor nữa, chuyển hai chuyến xe buýt mới đến được tiểu khu đã hẹn. Cứ mỗi tháng một lần anh lại đúng giờ trở về báo danh.

Tiểu khu ở cạnh bệnh viện được xây vào đầu thập niên chín mươi, đến nay đã có vẻ cũ kỹ, nhưng độ xanh hóa rất tốt, vào đây đa số là người già

https://thuviensach.vn

dẫn theo trẻ nhỏ. Khương Dương gõ cửa một căn hộ, đến mở cửa là một người phụ nữ trẻ hơn mẹ anh khoảng mười tuổi.

"Chị cả."

Bình thường gọi Thẩm Băng Khê là chị Thủy cũng chỉ là đùa giỡn, còn lúc này giọng điệu vô cùng kính cẩn, đây là tiền bối thật sự.

"Đến đây." Người phụ nữ cười tươi, rồi để anh vào trong nhà.

Khương Dương ngồi vào một góc trên sofa vải ở bên phải, nơi đó có thể liếc nhìn cả căn phòng khách này với ngoài cửa, một vị trí canh phòng.

Anh tiện tay cầm lấy gối ôm, ngồi nghiêng một bên, tư thế thả lỏng. Trong gạt thuốc trên bàn đã có bảy tám đầu lọc thuốc lá, anh cẩn thận nhìn, là Trung Hoa, còn cô ấy không hút.

Người phụ nữ để ý đến ánh mắt anh, lấy một gói Trung Hoa mềm đã xé bao từ trong ngăn kéo ra, nói: "Làm điếu nhé?"

Khương Dương lắc đầu.

Người phụ nữ cười, "Khỏi cần phải kiêng dè tôi, tôi hít khói thuốc của người khác cũng không ít."

"Đã cai cái này rồi."

Người phụ nữ nói: "Không cần phải kiềm chế quá."

Khương Dương nói: "Người khác chỉ khuyên bỏ, chưa thấy ai khuyên hút bao giờ."

Người phụ nữ cũng không ép, để gói thuốc trên bàn, "Làm cái nghề này của các cậu tôi còn chưa thấy có mấy người không hút không uống đấy."

https://thuviensach.vn

"Còn chê chưa đủ chết sớm à."

"Nếu sống không được an nhàn thì có khỏe mạnh sống lâu đi chăng nữa cũng ích gì." Người phụ nữ ngồi xuống sofa bên cạnh, vừa rót trà vừa nói, "Nhưng mà, chúng ta đây cũng không phải vì để 'an nhàn' mà đi làm chuyện nhẫn tâm được, đây là nguyên tắc."

Khương Dương ném ánh mắt đã hiểu và tán đồng cho chị ấy.

"Gần đây cảm giác thế nào?" Cuối cùng chị ấy cũng vào chuyện chính, đưa một ly trà cho Khương Dương.

Khương Dương đến chính là vì để báo cáo chuyện này.

"Coi như ổn." Anh nói dối.

Ánh mắt người phụ nữ không quá tin tưởng, "Tối qua không ngủ ngon sao? Sắc mặt kém quá."

Khương Dương bất giác sờ mặt một cái, ậm ờ đáp: "Có chút."

Người phụ nữ thấy thái độ vòng vèo của anh, liền đổi sang đề tài khác thoải mái hơn, "Quen bạn gái rồi?"

Nhưng Khương Dương lại không thoải mái, "... Sao lại hỏi cái này."

Người phụ nữ nhã nhặn đáp, "Vậy chính là có rồi?"

Im lặng hồi lâu, ánh mắt dừng lại trên gạt tàn, Khương Dương nói thật, "Mới chia tay."

"Aiz, đáng tiếc nhỉ."

"... Chị cũng không biết đó là người thế nào cả."

"Dù sao vẫn là cô gái cậu vừa ý, sẽ không tệ lắm."

https://thuviensach.vn

Khương Dương không phản bác được, "Là rất tót."

"Không sao hết," Người phụ nữ an ủi anh, "Tìm một người tốt hơn là được."

Khương Dương miễn cưỡng cười cười.

Một lúc lâu anh không tiếp lời, người phụ nữ cũng không ép anh, im lặng chờ đợi.

"Chị cả." Khương Dương đặt gối ôm qua một bên, cùi chỏ chống lên đầu gối, người hơi đổ về phía trước, giống như muốn bộc lộ bí mật.

"Ừ?" Quả nhiên đã đến lúc, người phụ nữ cũng nghiêm túc nhìn anh chăm chú.

Anh đang do dự, liệu có nên nói hết chuyện tối qua với chị ấy hay không, dẫu gì cô ấy cũng là một trong những người ở bên anh trong suốt quá trình "gột rửa".

Nhưng như vậy, mọi khổ tâm của Thẩm Băng Khê và Quách Dược đều uổng phí.

"Em..." Anh chầm chậm xoa tay, mắt lóe lên một cái, "Liệu em có thể có một yêu cầu... chị giúp em chào hỏi lão đại giùm được không?"

"Hô, sao lại khách khí vậy chứ, cậu cứ nói đi."

Kiên nhẫn nghe xong yêu cầu của anh, người phụ nữ nhạy cảm thấy được, đây nhất định không phải là ý anh vốn định nói, nhưng không biết điều gì đã khiến anh lại nuốt lời vào.

Lại trò chuyện mấy câu, Khương Dương xin phép ra về trước.

Người phụ nữ bấm một dãy số.

https://thuviensach.vn

"Là em... Đúng vậy, cậu ấy đến rồi, vừa mới về... Tinh thần có vẻ không tốt, nói thật, em cảm thấy thằng bé này có thể gặp phải chuyện gì rồi, nhưng lại giấu diếm không cho mọi người biết... Vâng, cậu ấy không nói với em, nói được thì hay rồi... Anh cũng biết miệng cậu ấy chặt mà, quá chặt cạy không nổi, nếu không anh cũng không chọn cậu ấy..."

"Đúng rồi, cậu ấy hỏi anh liệu có thể cho phép cậu ấy..."

Bên kia nghe xong, trầm ngâm chốc lát thì nói, "Để cậu ta đi đi."

Người phụ nữ gật đầu tỏ vẻ, "Em cũng đã nói vậy với cậu ấy rồi, nhưng vẫn không yên tâm."

"Em lo cậu ta sẽ chạy về Vân Nam sao?"

Cô ấy im lặng đã chứng thực lời suy đoán của bên kia.

"Không đâu." Giọng nói già nua nhưng lại mạnh mẽ, "Cậu ta đi chính là chịu chết, đã lớn thế mà mà có chút chuyện ấy vẫn không nghĩ ra thì dù kết quả có ra sao cũng coi như đáng đời."

"..."

Có thể cảm thấy lời hơi nặng nề, bên kia nói thêm: "Đừng lo, cậu ta nhất định có cách nghĩ của mình. Chúng ta nuôi một con điều hâu chứ không phải là chó trông nhà, đã không thể bó buộc được móng vuốt của cậu ta thì phải để cậu ta bay."

"... Lần sau em sẽ nói với cậu ấy là anh coi cậu ấy là chó, anh cứ cẩn thận cậu ấy tạo phản."

"..."

***

https://thuviensach.vn

Buổi sáng Hứa Liên Nhã mới đến tiệm chưa được bao lâu, Hạ Nguyệt đã vội vã chạy đến, trông sắc mặt không ổn.

"Chị Nhã." Giọng cô ấy căng thẳng, ánh mắt phức tạp, ẩn chứa nghi ngờ thậm chí là sợ hãi.

Nhìn dáng vẻ là biết, Hứa Liên Nhã hỏi: "Cảnh sát cũng đến tìm em?"

Hạ Nguyệt gật đầu cái rụp, "Lúc trước không nhìn ra đấy, thật không ngờ... Lúc đến nhà cậu ấy ăn cơm em còn thấy người rất tốt nữa chứ."

Hứa Liên Nhã nói: "Chị cũng đau đầu đây."

"Phải xử bao lâu đây?"

"Khó nói được, chị cũng không biết trước kia cậu ta từng làm bao nhiêu lần." Ý cô là chuyện trộm mèo, "Em chớ nghĩ nhiều, chị nhờ người hỏi thăm chút."

Hạ Nguyệt lại ôi chao hai tiếng, Hứa Liên Nhã trấn an cô ấy: "Tiểu Chu không có ở đây, trước khi có người mới cũng chỉ có hai chúng ta, khoảng thời gian này em phải vất vả rồi, cuối tháng... chị sẽ tăng lương cho em."

Hạ Nguyệt vừa mừng vừa sợ, gật đầu một cái, hơi mất tự nhiên cám ơn Hứa Liên Nhã.

"Lát nữa em phải ra ngoài."

"Ừ..."

Hứa Liên Nhã cũng nhớ đến tối qua dùng dằng mãi nên về trễ, để cô ấy phải trông tiệm một mình, bèn áy náy nói: "Chị sẽ cố về nhanh."

Nhìn Hạ Nguyệt vội vã rời đi, Hứa Liên Nhã dùng máy tính ở quầy lên mạng kiểm tra, lại còn phải chia nửa lòng ra để canh phòng. Đọc đủ tài liệu,

https://thuviensach.vn

cô thoát khỏi khỏi trình duyệt mạng, cũng xóa lịch sử đi.

Trước giờ cơm trưa, Hứa Liên Nhã đến khoa da liễu trong bệnh viện lấy số, cũng may là Phùng Nhất Như không thực tập ở đây.

Số cô lấy là một nữ bác sĩ trung niên. Nữ bác sĩ đeo khẩu trang kín mặt, chỉ để lộ ra vầng trán đầy nếp nhăn, khiến cô nhớ đến mẹ mình.

Nếu mẹ biết cô đến kiểm tra cái gì thì nhất định sẽ tức chết cho xem.

Bác sĩ hỏi tình hình cô một cách công việc hóa."Tôi muốn... kiểm tra xét nghiệm giang mai, viêm gan siêu vi C, AIDS và bệnh lậu." Tuy giọng nói bình ổn, nhưng lại thấp hơn bình thường nhiều.

Liên quan đến vấn đề sức khỏe, cô không muốn lấy sự tin tưởng giữa anh và cô làm tiền đặt cược... huống gì niềm tin trong cô đã hoàn toàn sụp đổ.

Bác sĩ gặp nhiều nên cũng đã quen, cũng không nhìn nhiều mà hỏi: "Quan hệ không dùng bao bao lâu rồi?"

Hứa Liên Nhã cám ơn bà ấy không thèm để ý đến, khiến cô thoải mái rất nhiều. Cô tính một hòi, "Hơn một tháng."

Bác sĩ gật đầu, vừa nhìn máy tính bấm con chuột vừa nói: "Trên người có chỗ nào khác thường không?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi: "Hình như không có."

"Sốt, nhức đầu, đau bắp thịt khớp xương chẳng hạn..."

Hứa Liên Nhã nghĩ rồi lắc đầu.

"Trên người có nổi mẩn phát ban hay thối rữa gì không..."

https://thuviensach.vn

Lại lắc đầu lần nữa.

Bác sĩ hỏi thêm một vài câu, Hứa Liên Nhã nhất nhất trả lời.

Máy in cạnh máy tính bắt đầu làm việc, nhả ra một tờ giấy.

"Ra ngoài đóng tiền rồi lên lầu đi." Bác sĩ đóng dấu lên tờ giấy, "Sau khi có kết quả lại đến tìm tôi."

Hứa Liên Nhã hỏi: "Lúc nào thì có kết quả?"

Bác sĩ nhìn đồng hồ, "Cô đến lúc này thì phải tới hai giờ chiều mới có."

Mùi khử trùng trên hành lang cũng không xa lạ gì với Hứa Liên Nhã, vào lúc này bao nhiêu cảm giác đều đông cứng lại.

Cô đóng tiền xong liền đi thang máy lên lầu rút máu.

Tay phải cô giữ bông gòn, tay trái cầm biên lai dư ra, đi kiểm tra mục bệnh lậu cuối cùng.

"Tiểu Nhã?"

Hứa Liên Nhã mãi vùi đầu sợ hết hồn, tờ giấy trong tay rơi xuống.

Người gọi cô đang định cúi xuống nhặt giấy lên giúp cô, nhưng cô ngay đến bông gòn trên tay cũng không để ý, nhanh chóng nhặt giấy lên, gập mặt có chữ lại.

Người kia: "..."

"... Dì Trâu."

"Sao lại chạy đến bệnh viện thế? Đi một mình ư?"

https://thuviensach.vn

Trâu Vân Đình là một trong những số ít đồng nghiệp của bố mà Hứa Liên Nhã đã gặp. Có lần cô phải phẫu thuật viêm ruột thừa, Lôi Nghị đang ở bên ngoài, chính Trâu Vân Đình đã đến chăm sóc cô.

Hứa Liên Nhã cố để động tác gấp giấy được tự nhiên, nói: "Kiểm tra thường lệ, mỗi năm một lần..."

Trâu Vân Đình đã rõ, "Nên đi khám đúng giờ hơn."

"Còn dì Trâu thì sao, sao lại lên đây?"

Trâu Vân Đình vỗ vào tài liệu trong tay, "Buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi, thuận tiện giúp đồng nghiệp đến lấy báo cáo kiểm tra."

"Ra vậy..."

Cứ nghĩ đến việc cả hai đều chờ bản báo cáo giống nhau, trong lòng Hứa Liên Nhã cảm thấy vi diệu.

Trâu Vân Đình nói: "Cháu còn mấy mục muốn kiểm tra?"

"Còn một mục ạ."

"Lát nữa còn có chuyện gì không?"

"Không ạ."

Trâu Vân Đình nói, "Vậy thì tốt quá, lát nữa cháu đến nhà gì ăn cơm đi, lâu rồi cũng không gặp cháu, cũng chỉ có hai dì cháu ta thôi."

Hứa Liên Nhã suy nghĩ một chút rồi nói: "Được ạ."

"Vậy dì về mua thức ăn trước, cháu xong thì tới thẳng nhà dì nhé?"

Cô cười, "Vâng ạ."

https://thuviensach.vn

"Còn nhớ nhà dì ở đâu không?"

"... Còn nhớ mang máng."

Trâu Vân Đình đọc lại địa chỉ cho cô lần nữa, Hứa Liên Nhã nói: "Lần này sẽ không quên đâu."

"Muốn ăn gì nào, để dì đi mua."

Hứa Liên Nhã đã sắp không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của bà ấy, nói: "Gì cũng được."

"Vậy lát nữa gặp."

Hứa Liên Nhã nhìn bóng lưng của bà ấy, thở phào nhẹ nhõm, mở biên lai ra lần nữa.

***

Nhà Trâu Vân Đình chỉ cách bệnh viện mười phút đi bộ, Hứa Liên Nhã gửi xe lại bệnh viện, đi bộ đến.

Cô mua mấy chùm nho dưới cửa tiểu khu đem lên.

Trâu Vân Đình thấy túi đồ Hứa Liên Nhã đưa, khẽ than: "Haiz, sao lại khách khí vậy chứ..."

Trong mấy lần trò chuyện vụn vặt giữa Lôi Nghị và Trâu Vân Đình, Hứa Liên Nhã mơ hồ đoán ra, căn nhà này là chồng trước của Trâu Vân Đình để lại cho bà ấy. Lúc còn trẻ Trâu Vân Đình từng kết hôn một lần, nhưng vẫn không có con. Nghe nói chồng trước cũng cùng một hệ thống.

"Cứ ngồi thoải mái, dì cũng không khách khí với cháu đâu." Trâu Vân Đình vừa nói vừa vào phòng bếp, "Còn hai món nữa, cháu đợi một lát nhé."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói, "Dì Trâu, dì nấu bao nhiêu món thế?"

Trâu Vân Đình thấy cô ngồi xuống sofa đầu tiên bên phải, không khỏi mỉm cười.

"Chỉ ba món thôi, xong ngay đây."

Hứa Liên Nhã liếc thấy gạt tàn trên bàn cùng với nửa gói Trung Hoa mềm, thừa dịp Trâu Vân Đình không để ý, cô dịch lại gần nhìn một cái, nhãn hiệu của thuốc và số lượng đều khớp với gói trên bàn.

Cô lại làm như không có chuyện gì xảy ra, dựa ra sau sofa lại.

Trâu Vân Đình nhanh chóng xào ba món, hương vị gia đình thường ngày, Hứa Liên Nhã bới một chén cơm đầy.

Ăn vài đũa, Hứa Liên Nhã cân nhắc rồi mở miệng: "Dì Trâu, chỗ đó của dì... bệnh nhân sau khi ra rồi về lại có nhiều không?"

Trâu Vân Đình nói thẳng: "Ý cháu là cai nghiện rồi lại tái hít chứ gì."

"... Vâng."

"Cũng không ít, nhìn người cũng phải nhìn kiểu." Đổi lại là người khác, có lẽ Trâu Vân Đình sẽ không nói nhiều như vậy, nhưng vì là con gái của Lôi Nghị nên bà cũng bớt đi một hàng rào cố kỵ, "Nếu sau khi rời khỏi đấy mà có được hoàn cảnh tốt, có lẽ cả đời cũng không trở lại nữa. Nhưng nếu thứ hút là..." Tay trái bà đưa lên bốn ngón tay, số bốn, heroin*, "Thì coi như cả đời xong rồi. Những thứ này mà tái hít thì càng khó cai hơn. Thuốc phiện nghiện rồi dễ bỏ, nhưng lòng đã nghiện thì lại khó cai."

(*Tiếng lóng Đài Loan Hương Cảng, dựa vào công dụng và độ tinh khiết mà thuốc phiện được chia ra các loại "số 1", "số 2", "số 3" và "số 4". Trong đó heroin được xếp vào số 4, mức gây nghiện độc hại cao nhất.)

https://thuviensach.vn

"Ồ..." Hứa Liên Nhã máy móc gẩy cơm.

"Còn những người không trở về nữa, vậy có điểm gì giống nhau?"

"Giống nhau à..." Trâu Vân Đình chỉ coi như cô muốn biết nhiều, "Khó nói lắm. Bọn dì chỉ biết nói với họ rằng, 'chúc mừng bạn đã thành công rời xa thuốc phiện được lâu', chứ không nói 'chúc mừng bạn cai nghiện thành công'. Dẫu gì nghiện và cai nghiện đều là chuyện cả đời, không thể biết rõ được, trở lại là chuyện sớm hai muộn."

Lại một phen hết hồn hết vía, Hứa Liên Nhã chết lặng nhai thức ăn, gật đầu một cái.

"Có liên quan gì đến tính cách với thói quen không?"

Cuối cùng Trâu Vân Đình cũng thấy có gì đó không đúng, tốc độ gắp thức ăn chậm lại, nói: "Tính cách thế nào?"

Người ngày ngày dậy sớm chạy bộ, trừ khi là mưa to thì coi là tính cách gì đây, Hứa Liên Nhã nói: "Cứ xem như sức mạnh ý chí rất mạnh đi."

"Cai nghiện cần nỗ lực và phối hợp trên nhiều phương diện, không phải dựa vào một mình mình là có thể vượt qua, ngược lại có rất nhiều người lúc ở một mình lại dễ xảy ra chuyện nhất, nên mới cần đến những trại cai nghiện và bệnh viện cai nghiện như của bọn dì."

"..."

Đổi đề tài khác, Trâu Vân Đình dò hỏi: "Tiểu Nhã, có phải bạn trai cháu gặp khó khăn không?"

Hứa Liên Nhã ngẩn người, ngẩng đầu lên từ trong bát, vội vàng nói: "Không, không có." Cô cười gượng, "Ba cháu thường xuyên tiếp xúc với

https://thuviensach.vn

loại người này, bình thường cháu cũng không có nhiều cơ hội trò chuyện với ông ấy nên muốn hỏi một chút."

Trâu Vân Đình nửa tin nửa ngờ gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ăn cơm xong, Trâu Vân Đình phải về đi làm, Hứa Liên Nhã cũng quay lại bệnh viện chờ kết quả.

Lúc chia tay, trong cái nhìn của Trâu Vân Đình có vẻ thăm dò theo bệnh nghề nghiệp, Hứa Liên Nhã hơi rụt người lại, sợ bị bà ấy nhìn thấu.

Trên đường đến bệnh viện, Hứa Liên Nhã có dự cảm kỳ lạ, rằng cô sẽ bình yên vô sự.

Khó phân biệt được điều đó là vì mình có thể cảm nhận được tình trạng cơ thể, hay vì sự tin tưởng đối với người kia, mà sự tin tưởng đó rõ ràng đã bị cảm tính của cô tô điểm lên.

Suy cho cùng cô vẫn là từng thích anh, khó tránh khỏi việc tấm lụa mỏng thiện cảm phủ lên phán đoán.

Có bác sĩ cầm trong tay một xấp báo cáo từ phòng kiểm tra đi ra, thả lên bàn của y tá ngoài cửa. Mấy người đang chờ kết quả xúm đến, phong cách ăn mặc đa dạng, không đoán ra ngành nghề, Hứa Liên Nhã đứng giữa cũng không nổi bật.

Cô rút ra tờ của mình, nhanh chóng nhìn lướt qua, chỉ tiêu bình thường.

Lại đi lấy hạng mục kiểm tra cuối cùng kia, cũng không thấy gì khác thường. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Liên Nhã cầm tờ giấy xét nghiệm về cho bác sĩ xem.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt bác sĩ vẫn lạnh lùng như cũ, "Dựa theo tình hình của cô, hành vi nguy cơ đã hơn một tháng... là sáu tuần đúng không?"

Hứa Liên Nhã gật đầu.

"Theo lý mà nói thì đã qua giai đoạn cửa sổ*, nếu kiểm tra ra là âm tính thì có thể loại bỏ được 99,99%." Bác sĩ nói, "Nếu cô còn không yên tâm thì ba tháng sau ghé lại kiểm tra."

(*Là giai đoạn 1 của HIV, kéo dài từ 3 – 6 tháng sau hành vi nguy cơ.)

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, nhưng không hỏi chuyện thuốc phòng ngừa.

Hạt bụi cuối cùng cũng lắng xuống, kết quả kiểm tra đã khiến đinh vít trong lòng Hứa Liên Nhã lỏng ra.

Cuối cùng là giấy trắng mực đen đã chứng minh lời giận dữ của anh, chứ không phải là phán đoán của chính cô. Niềm tin đã mất, tình cảm như xích đu mấy đi lực đẩy, chầm chậm đong đưa rồi dừng lại.

Hứa Liên Nhã lấy điện thoại ra tìm số của Khương Dương, ngón cái đặt lên nút gọi, nhưng mãi vẫn không nhấn xuống.

Hứa Liên Nhã lái xe về tiệm, dọc đường đi nhận được điện thoại của khách quen, con husky ba tuổi nhà cô ấy nuốt phải bóng cao su đường kính ba cm, hỏi Hứa Liên Nhã nên làm gì.

Hứa Liên Nhã đề nghị cô ấy đưa đi chụp X quang trước, tiêm thuốc gây nôn dưới da, nếu vẫn không được thì chỉ có thể đi mổ.

Chủ của husky càng lo lắng hơn, vội vã nói bây giờ muốn dẫn đi khám.

Hứa Liên Nhã cúp máy, nhấn chân ga chạy về tiệm, Giang Dương gì đó rồi giang mai siêu vi C AIDS gì đó tạm thời ném ra sau đầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã bận rộn đến tận giờ cơm tối, cuối cùng husky vẫn phải làm phẫu thuật, điều đó có nghĩa tối nay nó cần ở lại bệnh viện quan sát, mà Hứa Liên Nhã phải ở lại qua đêm.

Trước khi tan làm Hạ Nguyệt cứ do dự, dáng vẻ muốn đi lại áy náy.

Hứa Liên Nhã nói: "Ở đây chỉ có một chiếc giường, em muốn ở lại mà ngủ dưới đất à?"

Hạ Nguyệt miễn cường cười cười, "Chị Nhã, buổi tối chị nhớ khóa cửa cho kỹ đấy, có gì thì gọi điện cho em."

"Chị gọi 110 còn nhanh hơn."

"..."

"Đừng lo, ở nhà chị cũng chỉ có một mình, chẳng qua bây giờ đổi thành nơi khác mà thôi, không có gì to tát cả." Hứa Liên Nhã ra dấu đuổi người, "Về sớm đi, mai tới đúng giờ thay chị là được."

Hạ Nguyệt quệt miệng, đi đến cửa rồi lại còn làm như nàng dâu nhỏ ngoái đầu lại nhìn, Hứa Liên Nhã để lại cho ấy bóng lưng thì cô ấy mới chịu đi.

Hứa Liên Nhã kéo cửa cuốn xuống, khóa cửa, xách theo gậy bóng chày lên tầng hai. Giường xếp được đặt trong phòng khách nhỏ ở tầng hai. Cô lại xem xét con husky thêm lần nữa, mọi thứ bình thường mới quay lại mép giường, đặt báo thức rồi tắt đèn nằm xuống.

Lúc này chỉ mười một giờ, bếp lửa của những quán ăn khuya trên đường gần đấy đang rất đỏ, tiếng người ồn ào huyên náo. Rèm cửa không che được ánh sáng, thỉnh thoảng có gió động, bóng hình đung đưa như rừng trúc giữa ngọn gió thổi qua.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhìn trần nhà màu nâu tăm tối, cơn buồn ngủ mãi không kéo đến.

***

Hứa Liên Nhã bình an vô sự trôi qua mấy ngày, cuối cùng vào một sáng rảnh rỗi, chiếc xích đu kia cũng được đẩy.

Cô bấm gọi số anh.

Câu mở đầu đã nghĩ sẵn mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bỏ. Chủ động ra quân thông thường là tự tin hoặc thiếu nợ khá nhiều, nên mới nắm trong tay toàn bộ nhung nhớ xưa nay chưa từng có, cuối cùng bong bóng ảo mộng vỡ tan, bị vị chát của giọt nước bắn tung tóe vào mắt mới tỉnh lại.

Nhưng tấm chân tình còn chưa kịp bày ra thì một giọng nữ lễ phép vang lên như một cái tát: "Số máy quý khách vừa gọi không chính xác, xin vui lòng gọi lại sau."

Hứa Liên Nhã đần mặt ra.

Hứa Liên Nhã vẫn ở trên tầng hai trong tiệm, cô vội xuống lầu dùng máy bàn gọi lại lần nữa.

Nhưng lời nhắc nhở vẫn như cũ.

Hứa Liên Nhã trố mắt ra, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn. Hạ Nguyệt thấy cô cởi áo blouse trắng đi xuống thì vội nhìn sang, ánh mắt như đang hỏi: chị Nhã, lại ra ngoài nữa đấy à.

Hứa Liên Nhã dặn dò mấy câu rồi vội vã ra cửa.

Cô đến cửa hàng sửa xe, ông chủ nhận ra cô, híp mắt cười gật đầu với cô.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói: "Rửa xe."

Ông chủ lập tức cho người làm việc.

Trong ngoài cửa hàng lớn như thế, nhưng đưa mắt nhìn quanh lại không thấy bóng dáng ai kia, cô như lơ đãng nhắc đến với ông chủ, "Mấy hôm nay Giang Dương không đến làm sao?"

Điếu thuốc trong tay ông chủ đang còn cháy, gió vừa lùa đến thì làn khói liền không có dáng hình.

"Cô không biết à, cậu ta không làm ở đây nữa."

Lại một gậy đập vào đầu, Hứa Liên Nhã không che giấu bất ngờ, hỏi: "Chuyện từ lúc nào?"

Ánh mắt ông chủ phức tạp, "Mấy ngày trước rồi, đi gấp gáp lắm."

"... Sao đột nhiên lại đi vậy chứ?"

"Ai mà biết," Ông ta lơ đễnh hít một hơi, "Cũng không bình thường lắm. Cô nghĩ xem, số người di dân đến bên này nhiều như thế, thành phố lớn sinh ra áp lực lớn, nói không chừng ngày nào đó không muốn làm nữa là liền thu dọn đồ đạc quay về quê quán sống yên vui qua ngày. Cô nói xem đạo lý này có đúng hay không?"

Cô mở to mắt, "Anh ấy về quê rồi?"

"Tôi chỉ ví dụ thôi..." Ông chủ không biết làm sao, "Tôi cũng đâu biết cậu ta đi đâu."

"Ừm." Hứa Liên Nhã lúng túng cười, luống cuống sờ hạt châu phật trên tay.

Nhân lúc chờ rửa xe, Hứa Liên Nhã sờ từng hạt châu phật một.

https://thuviensach.vn

Cô lại đến chỗ anh thuê nhà. Lúc này cô vừa đi dưới lầu, lúc đi ngang qua tiệm cắt tóc thì nhìn lướt một cái, người phụ nữ hút thuốc vẫn ngồi đó, trong tay kẹp điếu thuốc, vắt hai chân trông rất vui vẻ.

Khóe miệng người phụ nữ kia thấp hoáng nụ cười thần bí khó lường, ánh mắt theo nếp nhăn híp lại thành một đường thẳng, vẫy một cái với Hứa Liên Nhã như có sở trường siêu năng.

"Anh ta đi rồi."

Hứa Liên Nhã: "..."

Hứa Liên Nhã né người, ngăn lại tầm mắt soi mói của cô ta, bắt chước Khương Dương nhờ người khác mở cửa.

Cô đi thang máy lên lầu, vừa bước ra đã thấy cửa nhà Khương Dương mở rộng, cô rảo bước đi nhanh, nhưng chỉ thấy phòng trống trơn, chỉ có một người đàn ông xa lạ đang dọn vệ sinh.

Người đàn ông thấy cô thì từ từ đứng thẳng người lên.

Khóe miệng Hứa Liên Nhã giật giật, rồi nói: "Xin hỏi, người vốn ở đây đâu rồi?"

"Dọn đi rồi..." Âm cuối kéo dài mệt mỏi.

"..."

"Cô muốn thuê phòng này à?" Dáng vẻ người đàn ông này nhìn giống chủ nhà hoặc nhân viên quản lý.

Cô từ tốn lắc đầu.

Người đàn ông mất hứng tiếp tục quét sàn.

https://thuviensach.vn

Trước khi đi, Hứa Liên Nhã vẫn không từ bỏ mà hỏi: "Anh biết anh ấy dọn đi đâu không?"

Người đàn ông ha một tiếng, "Sao tôi biết được chứ."

"..."

Hứa Liên Nhã ra ngoài, gần như là theo bản năng nhìn sang tiệm cắt tóc.

Người phụ nữ đó có vẻ khá hài lòng với vẻ mặt của cô, phô ra vẻ ta đây biết chắc. Cô ta đưa gói thuốc trong tay ra, đẩy ra nửa điếu thuốc, nói: "Có muốn làm một điếu không?... Hút một điếu, mọi phiền não đều đi tong."

Hứa Liên Nhã nhíu mày, xoay người rời đi.

Sau lưng, ở đầu khác của con hẻm nhỏ, đèn đỏ xanh trên xe cảnh sát thay nhau sáng lên.

Không lâu sau, truyền đến giọng người phụ nữ lạnh như băng: "Làm gì đấy, các anh có bằng chứng gì mà lại bắt tôi?"

Hứa Liên Nhã đã đi một quãng xa, không còn nghe thấy.

***

Lương Chính thấy Hứa Liên Nhã thì hơi sửng sốt, híp mắt vẻ khó tin.

Hứa Liên Nhã đến gần sạp báo, đứng bên ngoài, che mất một phần ánh sáng ban ngày.

Lương Chính chần chừ có nên gọi cô hay không, không rõ liệu gọi là chị dâu thì có thích hợp không, cuối cùng lại chẳng thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Hứa Liên Nhã cũng ừ một tiếng trong cổ.

https://thuviensach.vn

"Tôi mới đến chỗ của Giang Dương..." Cô mở miệng.

"..." Lương Chính lại được một phen sửng sốt.

"Anh ấy chuyển đi rồi."

"Ồ..." Vẻ mặt Lương Chính hơi mất tự nhiên, "Ừ, chuyển đi rồi."

"Anh biết anh ấy đi đâu không?" Hỏi ra câu này, Hứa Liên Nhã như cắn phải ống xương, dù lấy hết sức vẫn không cắn nát được, cứng đến mức răng mềm ra, hận đến mức phải nghiến răng.

Lương Chính ngồi bên trong, không nhìn thẳng vào cô, không biết là do lễ độ hay là không dám nữa. Hứa Liên Nhã chỉ thấy đỉnh đầu đen nhánh của anh ta, quạt gió thổi vù vù, như con cún đang càu nhàu.

"Anh ấy về quê rồi."

"Về Vân Nam ư?"

"..." Cuối cùng Lương Chính cũng ngẩng đầu lên, "Cô tìm anh ấy có việc gấp à?"

"Anh ấy không quay lại sao?"

"... Nói thật, tôi cũng không biết anh ấy định làm gì."

Không phải quan hệ của anh với anh ấy rất tốt sao. Lời vừa lên đến bên miệng lại bị nuốt xuống, cô không có lập trường gì mà hỏi cả, lại nói, cái "quan hệ tốt" này cũng chỉ là do cô suy đoán, anh gần như chưa từng giới thiệu bạn của anh bao giờ, không để cô tham gia vào nhóm bạn bè của anh.

Hứa Liên Nhã bỏ đi ý nghĩ hỏi số điện thoại mới, "Cám ơn."

"..." Lương Chính càng không thích ứng nổi.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã thẫn thờ quay về xe, chiếc Chevrolet màu đỏ dừng bên đường cả một lúc lâu mới lái ra khỏi bãi đậu xe.

***

Hứa Liên Nhã đi được một lúc thì Khương Dương đến.

Anh giơ vé tàu màu đỏ trong tay lên, nói: "Mua được rồi."

Lương Chính cầm lấy nhìn, "Tàu năm giờ chiều, vậy mấy giờ mới đến?"

"Sáu giờ sáng mai."

"Mười ba tiếng, chắc tàu này đi quanh khắp Hồ Nam."

"Ừ, qua Hành Dương."

"Sao không đi ô tô, bảy tám tiếng, buổi tối làm một giấc là đến rồi."

Khương Dương ngồi vào bên cạnh Lương Chính, muốn mở quạt nấc lớn hơn nhưng phát hiện đã là lớn nhất rồi, không thể làm gì khác đành rụt tay về, kéo xiêm áo quạt gió, nói: "Dù sao cũng không bận gì."

Lương Chính lại hỏi: "Định về bao lâu, sao anh lại trả phòng lại thế."

Khương Dương nhún vai, "Dù sao cũng không có gì, để không lãng phí. Về thì thuê lại."

"Lúc nào về?"

"Không rõ nữa."

"Nếu về tìm nhà thì nói với em," Lương Chính nói, "Em cũng phải dọn ra ngoài thôi."

https://thuviensach.vn

Khương Dương hiểu ý, bất đắc dĩ cười, "Chê mẹ cậu hay càm ràm cậu à?"

"..."

"Được," Khương Dương vỗ vai anh ta, giống như trước kia cũng làm vậy rất nhiều lần, "Quay về còn chia giường với cậu nữa, chỉ cần nửa đêm cậu đừng có rung làm sụp giường là được."

"Xì." Lương Chính hất tay anh ra, "Còn chẳng biết ai rung dữ hơn đây?"

Khương Dương cười vô tội.

"Về rồi nói với mẹ anh ra sao đây? Đột nhiên nghỉ lâu như thế..." Lương Chính bừng tỉnh hỏi, "Bà ấy có biết không?"

Khương Dương thôi cười, ánh mắt tối đi, "Không biết, không thể để bà ấy biết được. Bà ấy không giống mẹ cậu cằn nhằn cả ngày, bà ấy mà biết sẽ không nói gì hết, như vậy mới càng khiến người khác khó chịu."

Lương Chính không biết nên nói gì.

"Chắc chắn sẽ không nán lại lâu, cho dù bà ấy không hỏi, người trong thôn cũng tò mò. Mấy lần sếp gọi cho mẹ anh, bà ấy tưởng anh vẫn còn giống như trước. Mẹ nó chứ..." Đột nhiên Khương Dương cắn răng chửi, "Anh đây sao còn bất lực hơn cả tội phạm đang bị cải tạo vậy chứ! Bọn chúng về nhà thăm người thân còn quang minh chính đại lại còn có có đài truyền hình đi theo nữa chứ!"

"Anh chỉ thua tội phạm cải tạo một kiểu tóc thôi đấy." Lương Chính không nhịn được cười, "Vậy thì để đầu đinh mới phải chứ, cũng đâu phải anh chưa từng để kiểu đấy."

https://thuviensach.vn

Khương Dương ngẩn người ra, cười mắng: "Mẹ...!" Cùi chỏ đập vào hông Lương Chính, Lương Chính né người, băng ghế kêu két một tiếng, anh ta tránh được.

Khương Dương sửa lại tóc, nói: "Để anh suy nghĩ đã."

Lương Chính ngồi lại rồi bảo, "À đúng rồi..."

"Ừ?"

"Cô ấy mới đến."

Khương Dương thốt lên, "Ai?"

"..."

"Cô ấy đến tìm Khương Dương."

Khương Dương: "..."

"Anh còn có tên là "Khương Dương" đấy à lão Triệu?"

Lương Chính cười với anh, bình thường hay gọi anh một tiếng anh trai, chỉ lúc phụ họa Thẩm Băng Khê trêu đùa mới có thể giỡn chơi gọi anh là "lão Triệu".

Ngón tay Khương Dương gõ nhẹ lên quầy, "Không biết lớn nhỏ."

Lương Chính biết anh không để ý, "Cô ấy cho là anh về lại Vân Nam rồi." Còn cố ý nhấn mạnh vào địa điểm.

Khương Dương: "..."

Khương Dương không đáp, cũng không nhìn ra được tâm sự trong mắt.

https://thuviensach.vn

Lương Chính đưa vé tàu đến bên tay anh, cẩn thận nói: "Anh Dương, tấm vé này... có định trả lại không?"

"..." Khương Dương cầm lấy bỏ vào ví, nói: "Trả cái gì mà trả, tưởng mua dễ lắm à."

"... Anh với cô ấy sao rồi?" Lương Chính cẩn thận tránh từ "chị dâu". Thẩm Băng Khê chỉ nói cho anh ta biết tên trộm mèo cũng là tên "đập đá", còn về chuyện sau này e là chính cô ấy cũng không biết.

"Không có gì, mới chia tay."

"..."

Tình bạn giữa đàn ông có lẽ là thế, nói đến chuyện tình cảm đều dừng lại, hoặc là chúc cho tìm được mối lương duyên ở nơi khác. Đổi lại là Thẩm Băng Khê, có khi sẽ truy hỏi đến cùng.

Bọn họ cảm thấy về tình anh có thể được tha thứ, nhưng có khi cô cho rằng ngay từ đầu anh đã sai rồi.

Khương Dương bực dọc, nhìn gói thuốc lá trên quầy Lương Chính đang mở, đưa tay sờ lấy.

"Mượn điếu thuốc."

Lương Chính ngạc nhiên, "... Không phải nói cai rồi sao?"

Khương Dương cúi đầu châm thuốc, hít một hơi, động tác thành thạo, nhưng nét mặt lại chẳng có vẻ hưởng thụ. Cai nửa năm, mới hút lại điếu đầu tiên, cũng vô cùng khổ sở.

Anh lôi túi hành lý từ dưới quầy ra - cũng là toàn bộ gia sản của anh - anh cắn thuốc phủi bụi đi, xách quai đứng lên, nhả khói ra nói: "Cái này, không cai nữa."

https://thuviensach.vn

Khương Dương làm ra vẻ như tạm biệt, cuối cùng Lương Chính hỏi: "Anh sẽ không về Vân Nam thật đấy chứ?"

"Không đi..." Trả lời rất dứt khoát, "Danh bất chính ngôn bất thuận."

Lương Chính: "..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Khi Lôi Nghị đến tìm Hứa Liên Nhã thì đã là mấy ngày sau.

Vẫn như trước là khi Hứa Liên Nhã xong việc chuẩn bị ăn, thì Lôi Nghị gọi đến.

Hứa Liên Nhã nói: "Bằng không bố đến tiệm đi, con vừa gọi ship đồ ăn rồi."

Lôi Nghị nói: "Vẫn chưa về nhà à? Đợi con về nhà rồi bố đến chỗ con."

Hứa Liên Nhã đã quen với sự cẩn thận của ông. Khi còn bé, mỗi lần bố cô về nhà khá là lâu, sau đó mẹ nói với cô rằng, vì Lôi Nghị sợ bị theo dõi, nên lượn quanh mấy vòng mới về.

Mà hình ảnh một nhà ba người nhân ngày nghỉ cùng ra phố đi chơi công viên trong trí nhớ của cô, gần như là con số không.

Khi chụp ảnh tốt nghiệp đại học, vừa hay Lôi Nghị đến thành phố cô ở. Hứa Liên Nhã gần như là mời ông đến chụp chung, nhưng ông lấy lí do không thể phân thân để từ chối.

Rõ ràng là mượn cớ. Nếu Lôi Nghị không rảnh, thì căn bản Hứa Liên Nhã không thể nào biết ông đã đến.

Ảnh gia đình của bọn họ đã ít lại càng thêm ít, phần lớn ở nhà đều do người quen chụp giúp.

https://thuviensach.vn

Lúc còn tấm bé, Hứa Liên Nhã từng xì mũi coi thường sự thận trọng của Lôi Nghị, cho đến lúc Lôi Nghị mang về nhà tin người quen nhà ai bị trả thù này nọ, cô mới im lặng.

Hứa Liên Nhã theo họ mẹ, một phần là cân nhắc từ chuyện đó. Cho dù người khác có thấy cô quen mắt, nhưng nhìn họ thì sẽ loại đi khả năng ruột thịt.

Nhưng dù là vậy, Hứa Liên Nhã lớn lên càng ngày càng giống Lôi Nghị, chỉ cần hai người đứng chung với nhau, người tinh mắt có thể nhận ra đó là bố con. Đây là trích nguyên câu của mẹ cô.

Hứa Liên Nhã có thể tiếp nhận, nhưng lại không nén nổi thất vọng. Cô làm nũng với Lôi Nghị, "Hôm nay con tốt nghiệp mà bố không đến, vậy ngày con kết hôn, bố phải đồng ý cho dù thế nào đi nữa cũng phải tham dự đấy."

Lúc ấy Lôi Nghị sửng sốt một lúc rồi mới nói: "Tiểu Nhã, bố chỉ có một cô con gái là con, ngày con kết hôn, dù trên trời có con dao rơi xuống thì bố vẫn sẽ đến."

Lôi Nghị cực kỳ ít khi hứa đảm bảo, nhưng đã nói là sẽ làm. Hứa Liên Nhã tha thứ chuyện ông vắng mặt, xót xa rồi lại vui vẻ nói: "Đâu có nguy hiểm như vậy chứ, bố sẽ bình an mà. Bố này, bố đã nói thì không được nuốt lời đâu đấy."

Hứa Liên Nhã nghĩ hình như ông có chuyện muốn nói, công việc trong tay nhất thời không làm xong được, bèn nói: "Con về ngày đây, bố đến đi."

Khi Hứa Liên Nhã về nhà thì Lôi Nghị đã chờ ngoài cửa.

Cô từng đánh một chiếc chìa khóa cho ông, nhưng Lôi Nghị không cầm, nói: "Nếu lỡ như bạn con đến thì lại không tiện lắm, hơn nữa cũng không phải lúc nào bố cũng đến."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị ám chỉ chuyện bạn trai, nhưng làm việc đã bốn năm năm, ngay cả một người bạn trai cố định Hứa Liên Nhã cũng không có.

Hứa Liên Nhã bước lên gọi ông.

Lôi Nghị ngoái đầu lại, "Sao sắc mặt kém vậy?"

Hứa Liên Nhã lôi chìa khóa ra, "Gần đây hơi bận, nhưng nếu so với bố thì cũng không quá kém."

Lôi Nghị cười một tiếng tự giễu, "Con gái làm sao có thể so được với ông già."

Danh xưng con gái này khiến Hứa Liên Nhã sửng sốt, nhưng rồi nhanh chóng giấu đi, cô xách thức ăn vào bếp, "Bố ngồi nghỉ đi, con đi nấu cơm."

Lôi Nghị theo thói quen ra sân thượng hút một điếu thuốc, mới đi đến cửa phòng bếp.

"Tiểu Nhã," Lôi Nghị đứng sau lưng cô gọi, "Chuyện của Tiểu Chu bố đã nghe nói rồi."

Bóng lưng lấy gạo khựng lại, Hứa Liên Nhã quay đầu lại, nói: "Ừm, đúng là đau đầu."

"Hôm đó con gọi cho bố, không phải là vì chuyện này đấy chứ?"

Hứa Liên Nhã nhớ lại lúc gọi cuộc điện thoại kia, bắt đầu lau đáy nồi, cố không chạm mắt với ông, "Không phải, lúc con gọi cho bố còn chưa biết, đến tối cảnh sát đến con mới rõ."

"Là thế sao..." Lôi Nghị nghi ngờ.

Lôi Nghị cũng khong biết liệu có trốn được con mắt nhà nghề của ông hay không, "Nếu con sớm biết nhất định sẽ tìm bố đên giúp, chuyện này...

https://thuviensach.vn

Để người khác biết cũng thật là mỉa mai. Nhưng án trộm cắp cũng không thuộc sự quản lí bên bố..."

"Án trộm cắp không nói, bố lo cậu ta ở bên ngoài chọc phải ai hay nợ tiền ai mà thôi. Người này vừa đụng đến thứ đó thì không thể gọi là người nữa, đều là ung thư cả, bản thân vừa có độc lại còn có tính truyền nhiễm, gây ra cả đống vấn đề lớn."

"Chắc là không đâu. Con chẳng qua là chủ của cậu ta thôi, cũng không phải thân thích hay người bảo lãnh gì của cậu ta cả, tìm con đòi nợ cũng vô ích."

Chu Khải Quân trong mắt Lôi Nghị chẳng qua chỉ là con nghiện bình thường, cũng không hề băn khoăn gì về câu đánh giá này. Đối với Hứa Liên Nhã mà nói, nhân viên cũ mắc phải chuyện như vậy, mỗi một câu của Lôi Nghị đều gõ vào đầu cô, để cô nghĩ lại mình không nhìn rõ người. Lời của Lôi Nghị lại tự nhiên kéo theo Khương Dương vào, Hứa Liên Nhã khó chịu trước ngực.

Có lẽ nhìn thấy Hứa Liên Nhã có tâm tư, Lôi Nghị lại nói thêm, "Con cũng đừng ôm lấy trách nhiệm làm gì, không liên quan gì đến con cả. Bố tin lúc đầu cậu ta vào tiệm con vẫn là người tốt, nhưng về sau... đi nhầm đường. Chẳng qua con cũng chỉ là cô chủ của cậu ta, cũng không phải bố mẹ hay giáo viên gì hết, không có nghĩa vụ giáo dục dẫn dắt cậu ta."

Hứa Liên Nhã im lặng cắm điện nồi cơm vào, nói: "Bây giờ liệu con có thể đi thăm cậu ta không?"

"Cậu ta vẫn còn trong trại tạm giam, chờ xử đã." Lại nói, "Con còn việc đi tìm cậu ta à?"

"Cũng không có chuyện gì to tát, tiền lương tháng trước con vẫn chưa trả cho cậu ta..."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị lơ đễnh cười một tiếng, "Chút chuyện nhỏ này để luật sư của cậu ta truyền đạt lại giúp là được rồi, mấy chỗ nhà giam đó, một cô gái như con vẫn không nên đi thì hơn."

Hứa Liên Nhã bắt đầu lặt rau, nói: "Vậy cũng được."

Lôi Nghị hài lòng: "Lát nữa về bố sẽ giúp con tìm cách liên lạc, có được tin gì khác sẽ nói với con."

"Vâng."

"Trong tiệm bây giờ chỉ còn lại hai cô gái là con với Tiểu Hạ, mọi việc đều nhớ phải cẩn thận đấy."

"Vâng."

Thời thiếu nữ hay khi còn nhỏ, ông không có cách nào che chở cho cô với tư cách là một người cha, nay đã trưởng thành, ông không có quyền can thiệp vào cuộc sống của cô, càng không giúp đượ gì. Chỉ có thể lấy thân phận người từng trải, thỉnh thoảng nhắc nhở cô đôi lời, còn lại cũng chỉ có thể ủng hộ tinh thần cho cô.

Lôi Nghị thấy câu chuyện đã xong, thuận miệng hỏi: "Có bạn trai rồi à?"

Nhắc đến chuyện này là Hứa Liên Nhã lại nhức đầu, lẩm bẩm: "Lần nào đến cũng hỏi cái này."

Lôi Nghị cười ha ha, "Mẹ con cũng không giục con à?"

Hứa Liên Nhã nói: "Núi cao mà hoàng đế lại ở xa*."

(*Ngụ ý việc không thể với tay đến quản, vì Liên Nhã ở thành phố khác.)

"Cũng sắp đến lúc rồi."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã phản đòn, "Bố cũng nên tìm cho con một bà mẹ mới."

Lôi Nghị lại muốn móc thuốc lá ra, nói: "Bố cũng nhiều tuổi rồi, không gấp, lại nói bố một mình mười mấy năm cũng quen rồi, nhiều thêm một người lại vướng víu."

"Bố thật sự không muốn tìm bạn sao?"

Lôi Nghị nghĩ ngợi một hồi, rồi bỗng nghiêm túc nói: "Đợi con kết hôn rồi hẵng tính."

Hứa Liên Nhã dừng tay, quay đầu lại nói: "Đợi đến ngày con kết hôn, một mình bố đến nhìn vợ trước với con trai đã lên cấp hai sao?"

Lôi Nghị nghe thấy hai chữ "con trai" thì sững người, Hứa Liên Nhã cũng hối hận mình nhanh mồm.

Bố mẹ cô từng quyết định, con gái theo họ mẹ, con trai theo họ ba, chẳng qua là cô còn chưa đợi được em trai ra đời thì họ đã ly hôn.

Cũng may trưởng bối không so đo với tiểu bối, Lôi Nghị cười nói: "Bố thì so gì với bà ấy... Đã sớm thua ngay tại vạch xuất phát rồi!"

Trước khi mẹ cô ly hôn, nhiều năm như vậy nhưng Lôi Nghị chưa từng nói xấu vợ trước, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà quan hệ bố con họ luôn hòa thuận.

"Con thấy dì Trâu cũng không tệ." Hứa Liên Nhã nói.

Lập tức Lôi Nghị chối, "Chẳng qua chỉ là đồng nghiệp, con đừng nói bậy, chồng trước của bà ấy vẫn còn ở trên đầu bố đấy."

"... Vậy ư." Hứa Liên Nhã nói, "Con còn không biết lúc nà mới có thể ổn định được, e bố phải chờ đến ngày tóc bạc trắng rồi."

https://thuviensach.vn

"Bố cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, con đừng có áp lực, đừng cho là bố đang ép cưới. Dẫu gì cũng là sống với nhau cả đời, phải tìm người mình thích, không thể tạm bợ được."

Hứa Liên Nhã đang bơi trong tự do, cuối cùng không nhịn được cười.

Mấy ngày sau Hứa Liên Nhã nhận được điện thoại của luật sư.

Thái độ luật sư lạnh lùng, Hứa Liên Nhã cũng cố nói ít đi, chỉ hỏi tiền lương nên xử lý thế nào, có cần gửi vào thẻ quẹt không.

Luật sư vội vàng đáp lại.

Đợi một lúc sau, chỉ có một câu: Cứ quẹt thẻ.

Hứa Liên Nhã cám ơn luật sư, đang chuẩn bị cúp máy thì bên kia lại a một tiếng...

"Suýt nữa đã quên, đương sự của tôi còn có một lời để lại cho cô." Luật sư nói.

Hứa Liên Nhã cảm thấy bất ngờ, "Nói gì?"

"Cậu ấy nói 'bạn trai chị cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, người bình thường sao lại tò mò... từ đâu mà có'."

"..."

Hứa Liên Nhã nghĩ cả nửa ngày mới nghĩ ra nửa vế sau là "thứ kia", kết hợp với chất giọng nguội lạnh của luật sư, câu cảnh cáo này thật đáng sợ.

Khương Dương vẫn là một bí mật tồn tại trong lòng cô, nên tình cảm đã khiến người ta có chút phóng đại đối phương lên, không một ai được xoi mói anh, anh chính là Tây Thi trong mắt người tình, vô cùng hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Chu Khải Quân lại rạch lớp da này ra, Khương Dương liền biến thành vết thương của cô, câu giễu cợt như vi khuẩn tìm được cửa đột phá, tùy ý xâm nhập vào da thịt... nếu như suy đoán thành thật, bị cáo còn biết so sánh với chính mình, thì chắc chắn người trước càng đáng sợ hơn.

Luật sư nói: "Cô vẫn ở đó chứ?"

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi, chỉ có câu này thôi."

"Vậy phiền anh thay tôi cám ơn cậu ta."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Q.Chương 2 1

Mùa thu ở thành phố ven biển phía Nam tùy hứng thoát khỏi bản chất mà mẹ thiên nhiên ban sẵn, ở chỗ khác hễ sau trung thu là đã thấy lạnh, nhưng hạ tuần tháng mười nơi đây chỉ dựa vào khác biệt thể chất mà thêm hay bớt một lớp áo mỏng. Hứa Liên Nhã cũng không mặc thêm nhiều đồ, chỉ mặc áo liền quần màu trắng lộ vai, cắt xén rất hợp dáng người.

Phùng Nhất Như hẹn cô đi ăn đồ nướng ở thành phố ẩm thực, lúc trông thấy cô thì sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, "Trời ơi... Sao mày gầy dữ vậy!"

Hứa Liên Nhã cười một tiếng, "Không phải nên khen đẹp sao?"

"Đẹp thì luôn đẹp rồi, còn cần phải khen à." Rồi lại nhìn ra sau lưng cô, không thấy ai bước xuống từ xe Chevrolet màu đỏ nữa, Phùng Nhất Như nói: "Chỉ một mình mày à?"

"Ừ."

"Vị nhà mày đâu rồi?"

"Ừ?"

"Haiz..." Phùng Nhất Như cho cô giả ngu, "Chính là cái người lần trước tao gặp trong tiệm ấy, bạn trai mày!"

"... Chia tay rồi."

Phùng Nhất Như mở to mắt, "Còn chưa chính thức ra mắt với tao mà!"

https://thuviensach.vn

"Đi thôi." Hứa Liên Nhã quàng tay cô ấy, đi vào thành phố ẩm thực.

Người nơi khác đến thành phố này rất nhiều, do đó mà tạo nên khẩu vị ăn uống từ bắc đến nam, khu tập trung các quán ăn nhà hàng này phần lớn đều là cửa hàng mặt tiền một tầng, xây hình vòng, ở giữa là bãi đậu xe lộ thiên rộng lớn, không ít người lái xe đạp đi dạo xung quanh, trước ngực cài etiquette đèn LED, hai chữ phát sáng: lái thuê. Trời vừa nhá nhem tối thì đã có người say ngà ngà ngã bên ven đường, được bạn đi cùng đỡ.

Phùng Nhất Như đề cử một quán thịt nướng không xa lối vào là mấy, xây theo kiểu quán rượu, được lắp đặt ánh đèn mờ mê hoặc, bàn ghế bằng gỗ, trần nhà như lều vải căng to, treo nhiều hàng dây quốc kỳ của các quốc gia khác nhau, chính giữa sân khấu là một mũi thuyền, có cô ca sĩ vừa bắt đầu cất tiếng hát.

Hứa Liên Nhã lần đầu đến đây, gọi đồ ăn đều do Phùng Nhất Như đảm nhận.

Phùng Nhất Như nói: "Chúng ta cũng gọi bia nhé?"

Ở đây chỉ cách chỗ ở của Hứa Liên Nhã một khu, cô nhớ lại ở ngoài cửa có lái xe thôi, liền nói: "Được."

Phùng Nhất Như sảng khoái gọi một vại bia ly, ngoài ra còn gọi thêm bảy tám món gì đó nữa, Hứa Liên Nhã nhìn xong hết rồi nói: "Đủ chưa."

Phùng Nhất Như liền để phục vụ cầm thực đơn rời đi.

Phùng Nhất Như cẩn thận nhìn chằm chằm mặt Hứa Liên Nhã, cho đến khi Hứa Liên Nhã hơi hất cằm, "Nhìn cái gì mà nhìn."

Phùng Nhất Như thànnh thật nói: "Nhìn mày có vẻ mệt, tiều tụy quá."

"... Trang điểm rồi mà cũng nhìn ra được à?"

https://thuviensach.vn

"Ánh mắt đấy."

Hứa Liên Nhã cũng không che giấu gì, day huyệt thái dương nói, "Thời gian trước bận rộn quá."

"Thất tình chứ gì."

Quả nhiên vẫn không thể nào dễ dàng tránh đề tài này được.

Hứa Liên Nhã kể lại chuyện của Tiểu Chu, cô không có thói quen kể khổ, đợt trước chưa xử lý xong nên vẫn không nói với cô ấy, âu cũng là sợ cô ấy lo lắng suông.

"Sao bây giờ mày mới nói với tao chứ!" Quả nhiên Phùng Nhất Như cất cao giọng, "Hai tháng này chỉ có hai đứa con gái tụi mày bận thôi đấy!"

"Chứ mày không phải con gái à."

"Đâu giống chứ, tao là đi làm cho người khác, không cần chịu lời lỗ, đi làm đúng hạn là có thể cầm được tiền lương. Còn mày lại cực nhiều vậy..." Phùng Nhất Như lại hỏi, "Vậy bây giờ thì sao, tuyển được nhân viên nam mới chưa?"

Hứa Liên Nhã lắc đầu, thấy cô ấy định làm ầm lên thì vội đè tay cô ấy lại, nói: "Cũng đừng ngạc nhiên, lúc mới bắt đầu mở tiệm không phải chỉ có một mình tao lo toan thôi sao. Có mấy người tới nhưng không hợp, không bằng để tao tự làm."

"Mày đừng có khoe khoang, nên nghỉ ngơi đi."

Phục vụ bưng ly bia lên trước, Phùng Nhất Như lấy hai ly, yên lặng cạn ly với Hứa Liên Nhã, nhấp một hớp, chất lỏng lành lạnh trôi xuống có chút chát.

https://thuviensach.vn

"Đợi qua khoảng thời gian này đã," Hứa Liên Nhã đặt ly xuống, "Ăn Tết xong chắc sẽ có không ít người đổi việc, đến lúc đó lại tìm thêm."

"Bây giờ mới tháng mười, ít nhất còn gần nửa năm nữa đấy." Phùng Nhất Như âm thầm lo lắng.

Hứa Liên Nhã cười, "Bớt đi một người thì tao kiếm được nhiều tiền hơn, không phải tốt sao."

Phùng Nhất Như dẩu môi, "Mày cứ tự an ủi vậy đi. À đúng rồi..."

Câu "đúng rồi" của cô ấy giống như tia sáng hy vọng, cuối cùng đề tài cũng đã được đổi, Hứa Liên Nhã thở phào nhẹ nhõm.

"Sang năm tao tốt nghiệp có thể về nhà làm việc."

Hứa Liên Nhã hăng hái nói, "Quyết định rồi?"

"Khoảng bảy tám mươi phần trăm." Hàu nướng được đưa lên, Phùng Nhất Như cẩn thận gắp một con cho vào đĩa mình, "Giá phòng ở đây quá đắt, sau này tao chắc chắn không mua được nhà."

"Còn chưa có việc mà nghĩ xa thế." Hứa Liên Nhã tiếp tục nhấp ba, "... Tao làm bốn năm rồi, cũng có mua nổi đâu."

Phùng Nhất Như cúi đầu gắp đồ ăn lên đưa vào miệng, "Nói thật, mày không buồn tí nào sao?"

Hứa Liên Nhã lại định cầm ly lên thì bị Phùng Nhất Như ngăn lại, mắng: "Bụng rỗng đừng uống bia, ăn gì đó lót dạ trước đã."

"Ờ..." Lại mấy xâu thịt mông được đưa lên, Hứa Liên Nhã cầm lấy một xâu ăn cho có, "Còn một mình chưa từng nghĩ đến, còn lúc hai người... không rảnh mà nghĩ."

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như suýt nữa nghẹt thở, xem thường nói, "Mày đúng là một túp lều tranh hai trái tim vàng đấy nhỉ."

"Không..." Hứa Liên Nhã nghịch ly bia, "Có nhà đương nhiên là tốt nhất, nhưng không có cũng không sao, cũng không phải không có chỗ ở."

"Đấy là vì mày còn chưa đến cái tuổi buồn rầu vì chuyện củi gạo dầu muối..."

Hứa Liên Nhã không biết vì soa Phùng Nhất Như còn chưa chính thức bước vào xã hội mà đã cảm khái như thế, liền nói: "Mày về nhà cũng tốt, bên mẹ mày quen biết nhiều người, có thể dẫn mày bớt đi đường vòng. Ở nhà cũng đừng buồn. Đủ kiểu công việc ổn định, còn giới thiệu cho mày một người đàn ông môn đăng hộ đối, yêu nhau mấy năm mấy tháng đó, rồi lại kết hôn, ba năm ẵm hai đứa, hai ông bà già cũng vui mừng."

"..." Phùng Nhất Như hừ mũi, "Bị mày nói vậy nghe chẳng có ý nghĩa gì cả."

Ly bia lại chạm vào môi Hứa Liên Nhã, hài hước nói: "Vậy thì ở lại với tao."

"Tao cũng muốn lắm," Phùng Nhất Như nói, "Nhưng ít nhất mày còn có bố mày ở bên này, còn người nhà tao ở bên kia hết."

Nhắc đến Lôi Nghị, lòng Hứa Liên Nhã dịu xuống, "Ừ."

"Thôi đến lúc đó rồi nói sau!" Phùng Nhất Như sảng khoái vất phiền não ra sau.

Trên sân khấu mũi thuyền đã đổi ca sĩ khác, cô ấy dùng chất giọng hấp dẫn của mình nói với mọi người rằng, sắp hát tặng một bài hát cũ của Mạnh Đình Vĩ.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã sửng sốt, khi cô ấy hát câu đầu tiên liền cụp mắt xuống.

Trong gió có đám mây làm mưa, một đám mây làm mưa.

Một giọng nam như vang lên bên tai Hứa Liên Nhã, giống tiếng đại dương nỉ non, vừa như gió đang thì thào kể.

Đáng tiếc lời ca tiếp theo không cách nào thành hình được, đã biến trở lại thành giọng nữ chân thật, giống như có một sợi dây thép vô hình quấn từng vòng quanh cô.

Người không tự chủ mà tô điểm ký ức, bỏ đi phần khó chịu nhất. Hứa Liên Nhã vô vị nghĩ, nếu có cơ hội lần nữa, nhất định sẽ để anh hát cho xong.

Trời sinh Phùng Nhất Như vạch áo cho người xem lưng, nói: "Aiz... mày với bạn, hức, bạn trai cũ của mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không hợp nhau."

"Lời thoại quá kinh điển."

Hứa Liên Nhã lại giải thích, "Gặp phải một vài chuyện, cách xử lý của anh ta tao không cách nào đồng ý được."

Nói đến đây, đi sâu hơn nữa chính là thăm dò riêng tư.

Phùng Nhất Như thở dài.

"Mày thở dài cái gì."

Phùng Nhất Như im lặng gặm hết một cánh gà giữa, rồi như hiểu được, nói: "Liệu mày có cảm thấy, nếu từ trước đến giờ mấy chàng bạn trai đã từng qua lại ấy đều không phải cùng một kiểu, vậy chắc chắn trong đó có một kiểu không hợp với mày."

https://thuviensach.vn

"Thế à." Hứa Liên Nhã suy nghĩ rồi nói, "Cũng có thể cả hai đều không hợp."

Phùng Nhất Như: "..."

Hứa Liên Nhã kiếm cớ bỏ qua lần dò xét này, Phùng Nhất Như nhìn cô không muốn nói nên cũng không ép...

Say sưa trò chuyện, ăn uống linh đình, cả Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như uống đến mức mặt đỏ bừng mới chịu về.

Tửu lượng của Hứa Liên Nhã được di truyền từ Lôi Nghị, lúc này còn có thể vững vàng đi thẳng, Phùng Nhất Như cũng không kém, chưa đến mức cà lăm nói chuyện, chẳng qua là có chút hưng phấn.

Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như tay trong tay bước ra khỏi quán thịt nướng.

Hứa Liên Nhã hỏi cô: "Mai mày không đi làm à?"

Phùng Nhất Như đưa tay ra ngăn, làm như đánh túy quyền, nói: "Đã uống thành ra vậy rồi, đi làm cái gì!"

Hứa Liên Nhã bị dáng vẻ của cô chọc cười, nói: "Tối nay mày đến chỗ tao đi, ở với tao."

Phùng Nhất Như phóng khoáng ôm vai Hứa Liên Nhã, "Hà...!"

"Chúng ta đi tìm tài xế trước đã."

Phùng Nhất Như gật đầu, "Ừ, chọn một anh đẹp trai!"

Hứa Liên Nhã dở khóc dở cười, "Mày nghĩ gì vậy chứ."

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như không trả lời cô, ánh mắt dừng lại trên người đàn ông đang đạp xe đi xung quanh.

"Người đó..." Phùng Nhất Như chỉ mấy người ở nơi lan can, một người trong đó ngồi trên lan can đưa lưng về phía các cô, hai chân đạp lên song sắt giữa lan can, còn những người khác đều đứng, "Cái người ngồi cao nhất kia, vai đó... lưng đó... chân dài nữa... nhìn ngon lắm!"

"..."

"Sao?" Phùng Nhất Như đã định rồi là liền thúc giục.

"Mày thích là được."

Phùng Nhất Như cười hi hi, gửi đến cô một nụ hôn gió.

Phùng Nhất Như hất cằm, lớn tiếng kêu: "Này... Anh lái xe đẹp trai... ngồi trên lan can ơi..."

Bốn năm người đàn ông đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông ngồi trên lan can kia cũng trố mắt ra chốc lát, chợt tim Hứa Liên Nhã đập thình thịch.

Phùng Nhất Như thổi gió bên tai cô, "Sao nào, tao nói cũng không tệ phải không! Chính diện hay sau lưng đều như nhau!"

Người đàn ông ngồi trên lan can để quả đầu húi cua, lộ ra mỹ nhân tiêm nhàn nhạt, dưới sống mũi cao thẳng là hàm râu được cạo đều, xuống chút nữa, một chiếc nút bình an óng ánh yên tĩnh nằm trên cổ áo tròn màu đen, bên trái ngực cài etiquette với dòng chữ sáng đỏ: lái thuê.

Hứa Liên Nhã không đáp, Phùng Nhất Như lại lớn tiếng nói: "Đúng, chính là anh đấy anh đẹp trai mặc đồ đen."

https://thuviensach.vn

Đồ đen nghe theo nhảy xuống khỏi lan can, đi về phía Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như, từng bước tới gần, khoảng cách càng ngày càng ngắn như một mồi lửa thiêu đốt, một thứ gì đó sắp bùng cháy.

Muốn lái thuê à?" Người đàn ông hỏi.

Phùng Nhất Như nói: "Lái mấy năm rồi?"

"Mười năm."

"Ồ, là tài xế lâu năm à." Phùng Nhất Như đưa tay ra, "Để xem bằng lái nào."

Người đàn ông lôi ví ra, rút tấm bằng màu đen trong đó ra.

Phùng Nhất Như nhìn một lát rồi đưa tới trước mắt Hứa Liên Nhã, nhưng cô lại dời mắt đi chỗ khác, nói: "Mày quyết định đi, tao hơi choáng."

Phùng Nhất Như trả bằng lái lại cho anh ta, đọc địa chỉ nhà Hứa Liên Nhã, hỏi anh ta có biết ở đâu không.

Đồ đen gật đầu, "Biết."

"Giá cả tính thế nào."

Đồ đen nói: "Sau 11 giờ thì tính giá 70, nếu hơn 10 cây thì cứ 10 cây lấy 20, chưa đủ 10 cây vẫn làm tròn lên 10."

"Anh áng chừng tổng cộng đi."

"Từ đây đến đó là hai mươi mấy câu số, của các cô là 100."

Hứa Liên Nhã nhìn sang nơi khác, không biết ánh mắt của anh ta rơi xuống chỗ nào. Cô bị nhắc đến là "các cô", giống như giáo viên trên đường đi chơi xuân không quên người bạn nhỏ là cô bị lạc khỏi đội.

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như lấy điện thoại ra, "A... Vừa quá 11 giờ rồi..." Lại hỏi ngược lại Hứa Liên Nhã, "Mày thấy sao?"

Hứa Liên Nhã cũng không so đo gì, thuận miệng đáp: "Ừ..."

"Vậy ta đi thôi!" Phùng Nhất Như làm động tác tay lên đường.

Ba người đi đến bên chiếc Chevrolet màu đỏ, Phùng Nhất Như và đồ đen đều nhìn sang Hứa Liên Nhã.

"Nè..." Phùng Nhất Như đưa tay đụng cô một cái.

"Làm gì..."

"Chìa khóa xe!"

"À..."

Lúc này Hứa Liên Nhã mới từ từ sực tỉnh, cúi đầu lấy chìa khóa trong túi xách ra, chìa khóa xe và chìa khóa nhà va vào nhau kêu ting tang được cô đưa đến.

Đồ đen bước lại gần, giơ tay ra nhận chìa khóa.

Hứa Liên Nhã cảm nhận được ngón áp út và ngón út bị lòng bàn tay phủ lên, tê rần một trận, đầu ngón tay khẽ run lên, cô mở to mắt, đối mặt với con ngươi thâm sâu đen láy của người kia.

Anh ta cầm chìa khóa trong tay, đồng thời chuyển mắt sang chỗ khác.

Phùng Nhất Như không để ý đến động tác nhỏ giữa hai người, thúc giục bọn họ lên xe.

Đồ đen đi đến ghế lái, cách các cô một thân xe.

Phùng Nhất Như nói với Hứa Liên Nhã: "Mày ngồi trước đi."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

"Không phải lúc nãy nói choáng à?"

Hứa Liên Nhã nói: "Bây giờ đỡ rồi."

"Mày phải chỉ đường cho anh ta."

Hứa Liên Nhã nói: "Anh ta biết đường."

Phùng Nhất Như trực tiếp hỏi đồ đen, "Anh biết đường không?"

Đồ đen cướp lời Hứa Liên Nhã, nói: "Cô ngồi trước đi."

Hứa Liên Nhã: "..."

Phùng Nhất Như cũng khẽ khàng nói: "Mày ngồi trước đi, gặp nguy hiểm chúng ta có thể trước sau giáp công, tao siết cổ anh ta còn mày tấn công vị trí yếu ớt của anh ta."

Hứa Liên Nhã: "..."

Phùng Nhất Như vỗ vai cô như gửi gắm kỳ vọng, rồi mở cửa ghế sau ra.

Ba người lập tức ngồi vào chiếc xe nhỏ, dường như không gian bị nén lại rất nhiều.

Đồ đen không bật thiết bị chỉ đường mà trực tiếp nổ máy lái xe.

Phùng Nhất Như ngồi vị trí sau ghế tài xế, hai tay khoát lên lưng ghế, vừa vặn có thể thấy gò má của tài xế.

Người đàn ông này ngũ quan rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, nước da khỏe mạnh. Chỉ là đầu tóc húi cua cộng thêm bộ râu trông không khác gì tội phạm lao động cải tạo, nhìn có phần gian trá.

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như mệt mỏi nheo mắt lại, hình ảnh mặt bên của người đàn ông này cứ mơ mơ hồ hồ, nhưng bất chợt trong đầu nhảy ra một cảnh tượng.

Cũng là gò má đàn ông để râu, anh ta cúi đầu, hôn lên trán bạn thân cô.

Trong nháy mắt Phùng Nhất Như bừng tỉnh, sau khi chắp vá hình ảnh của người đàn ông đó trong trí nhớ, phát hiện trùng hợp với người trước mắt.

"Nè, anh đẹp trai..." Phùng Nhất Như vươn người ra trước hỏi dò, "Sao tôi cảm thấy nhìn anh có chút quen mắt nhỉ."

"Cô nhận lầm người rồi."

"Mày nhận lầm người rồi!"

Đồ đen và Hứa Liên Nhã đồng thanh đáp.

Đồ đen: "..."

Hứa Liên Nhã: "..."

Ánh mắt hai người chạm phải nhau, rồi lại vội vã dời đi.

Chỉ có những người yêu nhau mới tạo ra được sự ăn ý, cho dù chia xa đã lâu nay mới gặp mặt lại, thì sau khi trí nhớ thức tỉnh, có gì đó nhỏ bé giữa hai bên tự nhiên phát tán, không có cách nào giả vờ như là hai người xa lạ được.

"Ờ..." Nếu Hứa Liên Nhã im lặng, Phùng Nhất Như sẽ không phát hiện ra trong lòng cô có quỷ.

Cô không cam lòng nhìn hai người ngồi đằng trước.

https://thuviensach.vn

"Anh đẹp trai, anh ở đâu thế?"

Đồ đen nhìn chằm chằm về phía trước, "Cô xem bằng lái của tôi rồi mà còn không biết tôi ở đâu sao?"

Hạ sách bắt chuyện bị lộ, Phùng Nhất Như liền cười ha ha: "Tại không nghe ra khẩu âm mà."

"Ở bên này lâu khẩu âm ít nhiều cũng bị đồng hóa."

"Nói có lý. Anh đến đây bao lâu rồi?"

"Lâu rồi."

"Lâu là lúc nào, không lẽ là thế kỷ trước."

"... Đầu thế kỷ."*

(*Chỉ những năm đầu thế kỷ 20, khoảng 2001 trở đi.)

"Anh đây là đi làm thêm à?"

Từng câu từng chữ của người đàn ông này như mưa dầm bãi cát, để lại dấu vết lồi lõm trong lòng Hứa Liên Nhã, cô nghiêng đầu nói với Phùng Nhất Như: "Mày ngồi yên lại đi, đừng để bị đập đầu."

Phùng Nhất Như ngộ ra, cô ấy đang bảo cô im miệng.

Cô ấy ra hiệu là đã thắt dây an toàn, nói: "Thắt chặt rồi, không ngã được."

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng bản thân cũng chán nản ngồi lui ra sau.

Cứ như giáo viên đã bước vào lớp, lập tức trong xe im lặng đi.

https://thuviensach.vn

Đồ đen nhìn thẳng lái xe, Hứa Liên Nhã hạ cửa xe xuống hóng gió, Phùng Nhất Như ở bên cạnh nhìn hai kẻ to xác chiến tranh lạnh như con nít, ngồi đằng sau hết nhìn đồ đen lại nhìn bạn thân.

"A..." Bỗng Phùng Nhất Như vỗ đầu một cái.

Hứa Liên Nhã đang ngẩn người bị dọa đến mức bả vai run lên, quay đầu lại, bất ngờ giáp mắt với người đàn ông đó trước, rồi lại như hai cực trái nhau của nam châm bị đẩy xa ra, đột nhiên dời đi nơi khác.

Đồ đen nhìn Phùng Nhất Như từ trong gương chiếu hậu.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Sao thế?"

"Ây da, tao mới sực nhớ tuy mai không cần đi làm, nhưng ta phải giúp thầy trong khoa bọn tao sửa lại tài liệu!"

Hứa Liên Nhã cau mày, giống như đang nói: sao lúc đầu không nhớ ra.

Phùng Nhất Như cười đùa: "Vừa nãy uống nhiều nhức đầu, bây giờ mới nhớ."

Hứa Liên Nhã: "..."

Tao không đến nhà mày nữa, tao về nhà trọ đây, nếu không sáng mai không kịp giờ mất."

Trong giai đoạn thực tập, Phùng Nhất Như cùng với bạn học thuê nhà gần bệnh viện, suy cho cùng vẫn là sinh viên, có thói quen thuê nhà gần trường học.

Trên thực tế, chỗ của Hứa Liên Nhã cách khu bệnh viện không hề tính là xa.

"Anh đẹp trai, từ đây đến khu bệnh viện XX có được không?"

https://thuviensach.vn

Đồ đen nói: "Được."

"Vậy vòng qua bên kia để tôi xuống đi."

Người đàn ông nhìn Hứa Liên Nhã ý hỏi được không, Hứa Liên Nhã nói: "Đến bên kia trước đi."

"Được." Anh ta quay trong tay lái, xe chạy sang làn bên phải.

Chiếc xe màu đỏ nhỏ nhắn chạy giữa đường trống trải, trong xe lần nữa rơi vào im lặng, chỉ để lại tiếng gió gào rít bên tai.

Nhanh chóng đến bệnh viện, Phùng Nhất Như nói: "Cho tôi xuống ở ven đường phía trước là được rồi."

Xe tấp vào ven đường, đèn pha bật lên.

Phùng Nhất Như xuống xe, Hứa Liên Nhã hạ cửa xuống nghe cô ấy nói.

"Tao đi trước đây."

Hứa Liên Nhã đáp: "Về đến nơi thì gửi tin nhắn cho tao."

"Chỉ có mấy bước thôi mà, dọc đường cũng có đèn đường đấy, yên tâm." Vừa nói vừa cúi người xuống, nói với vào bên trong, "Nè, anh đẹp trai ơi..."

Đồ đen nhìn sang, Phùng Nhất Như nói: "Phải chở người về an toàn đấy, tôi nhớ tên anh rồi..."

"Nhất định."

Phùng Nhất Như cười thâm thúy với Hứa Liên Nhã, rồi xoay người đi vào tiểu khu.

Trên xe chỉ để lại Hứa Liên Nhã đang nhìn ra ngoài cửa sổ, và Khương Dương đã biến mất hai tháng đang nhìn cô.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bên trong xe chỉ có tiếng đèn pha nhắc nhở, giống như tiếng tim đập thình thịch.

Khương Dương đưa tay vuốt nhẹ bao da ngoài vô lăng, phát ra tiếng khô khốc.

Nếu Hứa Liên Nhã nâng cửa kính lên, thì sẽ trông thấy Khương Dương đang nhìn cô chăm chú.

Hình như không một ai muốn lên đường, cả Hứa Liên Nhã và Khương Dương cứ kéo dài thời gian ra như thế.

"Về không?" Cuối cùng Khương Dương không nhịn được mà mở miệng.

Hứa Liên Nhã ngồi thẳng người lên, tự ý ấn tắt đèn pha, nói: "Đi."

Khương Dương lần nữa lái xe chạy vào đường cái, trong xe không bật nhạc, chỉ có giọng nữ dẫn đường thỉnh thoảng nhắc nhở.

Đến một ngã tư, bỗng Hứa Liên Nhã lên tiếng: "Rẽ phải."

Khương Dương nhìn cô một cái, "Đi đâu?"

"Rẽ phải." Giống như lời nhắc nhở dẫn đường, cô lặp lại.

"..."

https://thuviensach.vn

Khương Dương không hỏi nữa, nhanh chóng đổi quỹ đạo theo chỉ thị của cô.

Ngã tư tiếp theo sắp đến trước mắt, bốn làn đường xe, một làn ở bên ngoài là rẽ đường cong, hai làn giữa đi thẳng, Khương Dương đang định đi làn thứ hai bên trái.

Khương Dương hỏi trước: "Đi sao đây?"

Hứa Liên Nhã không đáp.

Khương Dương tiếp tục lái về phía trước.

Khi cách vạch kẻ đường chỉ còn nửa thân xe, Hứa Liên Nhã lại ra lệnh: "Rẽ phải."

May mà bây giờ đã gần rạng sáng, trên đường ít xe, Khương Dương nhanh chóng đánh vô lăng, chạy chếch sang làn xe bên phải, chỉ là đuôi xe lại chèn lên vạch kẻ đường.

Hứa Liên Nhã hừ một tiếng, không biết là đang chế giễu hay là cảm thấy thú vị.

Đến ngã tư tiếp theo thì Khương Dương đã nhanh trí hơn, dù sao đằng sau cũng không có xe, anh cứ vậy mà đi ngay giữa đường.

Có điều Hứa Liên Nhã như đoán được quỷ kế của anh, im lặng đợi xe đâm thẳng ra khỏi ngã tư.

Khi Khương Dương lại lần nữa đi vào khu vực làn đường đi thẳng, Hứa Liên Nhã đổi chủ ý, nói: "Rẽ phải."

Mắt thấy vạch dừng ở ngay trước mắt, Khương Dương nói: "Không rẽ được."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã làm như không nghe thấy, lặp lại: "Rẽ phải."

Cô cứ như con rối thỉnh thoảng được lên dây cót, cả một đêm chỉ nói mỗi tù này. Nhưng thật ra Khương Dương mới phù hợp với thân phận con rối.

Khương Dương đành phải nói: "Đợi tí."

Anh quay đầu tại ngã tư tiếp theo, rẽ trái lần nữa, rồi cho xe chạy vào con đường mà Hứa Liên Nhã chỉ định.

"Muốn đi đâu nữa đây, quý cô huấn luyện viên." Khương Dương ôn tồn nói.

Xe chạy vào một con đường, bắt mắt hai bên đường là những biển hiệu sáng trưng trước nhà trọ, cũng có không ít tiệm cắt tóc, tiệm rửa chân và đủ các siêu thị 24 giờ, không một nơi nào nhìn trông có vẻ muốn đóng cửa cả, tất cả đều hoạt động qua đêm không ngừng nghỉ.

Hứa Liên Nhã nhìn thiết bị định vị dẫn đường một cái, biết mình đang ở vị trí nào.

Rốt cuộc cô cũng đổi sang từ khác: "Dừng xe."

Khương Dương nói: "Em muốn làm gì?"

"Bảo anh dừng xe lại."

"Ở đây tối khuya không an toàn."

Hứa Liên Nhã nhìn anh chằm chằm, "Dù không an toàn đến mấy cũng không nguy hiểm bằng anh." Dứt lời, đẩy cửa xuống xe, đóng cửa xe cái sầm.

Khương Dương cũng xuống theo, vòng qua đầu xe ngăn cô lại. Đuôi mắt liếc thấy hai chữ "lái thuê" chói mắt trên ngực trái, Khương Dương vội gỡ

https://thuviensach.vn

nó ra, nhét vào túi quần.

"Tránh ra." Sặc mùi thuốc súng.

Chẳng những không nhường nửa tấc, ngược lại Khương Dương còn giang hai tay ra, làm như muốn ôm cô.

"Nếu em không muốn gặp lại anh như thế thì tối nay không nên để anh lên xe."

Hứa Liên Nhã ngẩng phắt đầu lên, Khương Dương nhìn ánh mắt kia mà không hiểu tí nào, như tức giận, lại như oan ức, hoặc cũng có cả hai.

Suy cho cùng anh mới là bên mắc nợ, Khương Dương dịu giọng nói: "Em cho anh cơ hội, không phải ư..."

Khương Dương cắn răng, nói: "Đúng là tôi đã cho anh cơ hội, muốn nghe anh giải thích, nhưng chính anh lại chạy trước."

Khương Dương: "..."

"Khương Dương, tôi đã đến tìm anh!"

Hứa Liên Nhã thẳng thắn như thế đã ngăn lại những lời phân bua của Khương Dương, thậm chí khi nghe cái tên này anh còn có cảm giác bấp bênh nguy hiểm.

Thật ra trong đầu cô gái này không có nhiều lối đi vặn vẹo như thế, tình cảm của cô trung thành với nội tâm, cô ấy vừa mắt bạn thì sẽ không che đậy cảm tình, bạn khiến cô ấy thất vọng hay thậm chí là chán ghét, cô ấy sẽ không tiếc một cái tát đâu.

Khương Dương nói: "Anh biết..."

Hứa Liên Nhã liếc xéo anh, lạnh giọng nói: "Anh biết ư?"

https://thuviensach.vn

"..."

"Anh biết nhưng cũng không đi tìm tôi ư?"

"..." Khương Dương nhận ra mình đã phạm vào đại kỵ, vội thấp giọng nói: "Lúc đó anh vội về quê."

Đêm đã vào khuya, men rượu dần tản mất, Hứa Liên Nhã thấy lạnh, ôm lấy ánh tay.

"Về quê mà phải xóa số điện thoại, trả lại phòng sao," Hứa Liên Nhã nói, "Sao anh không ở lại đó đến sang năm rồi về."

Khương Dương hơi cúi đầu, giương mắt cẩn thận tìm kiếm ánh mắt cô, nói: "Vì anh nhớ em."

Một cú đánh không hề báo động trước, nhịp tim đập nhanh hơn, Hứa Liên Nhã trừng mắt với anh, trong cái nhìn đó rõ ràng nói: có quỷ mới tin anh.

Khương Dương tiến lại gần một bước, bóng của anh gắn lên người cô, Hứa Liên Nhã cảm thấy như bị cắn nuốt chèn ép.

"Liên Nhã, anh nói thật."

"Đã hai tháng rồi."

Cô cho là anh nói bậy, Khương Dương cắn môi dưới một cái, nói: "Hai tháng nay chỉ có mình em trực đêm."

Hứa Liên Nhã ngạc nhiên, "Anh theo dõi tôi."

Hứa Liên Nhã không đặt trọng điểm vào việc vì sao anh biết điều đó, làm Khương Dương ít nhiều có chút thất vọng, vô tội nói: "Đừng nói khó nghe vậy chứ, Liên Nhã à, anh là lo lắng cho em."

https://thuviensach.vn

"Đồ biến thái!"

"..." Cô hắn đã quy anh vào thành phần cuồng theo dõi, Khương Dương đành nói: "Chửi hay lắm, còn nữa không?"

Hai người đứng quá gần nhau, hơi thở như đan xen vào nhau.

Hứa Liên Nhã dán mắt nhìn anh, không biết có phải ảo giác do ánh đèn phản chiếu hay không, mà trong một khoảnh khắc Khương Dương lại như thấy mắt cô ươn ướt.

Nhưng cô không khóc - Khương Dương cũng không cách nào tưởng tượng nổi dáng vẻ rơi lệ của cô - ngược lại còn đẩy anh ra, hậm hực nói: "Sao tôi lại thích tên khốn kiếp nhà anh vậy chứ!"

Khương Dương chưa từng thấy Hứa Liên Nhã mắng chửi thô tục bao giờ, cùng lắm chỉ mắng là "đồ háo sắc", nhưng lọt vào tai người thương lại trở nên dịu dàng nóng bỏng. Cuối cùng anh cũng mở miệng, mềm mỏng nói: "Bởi vì tên khốn kiếp cũng thích em."

Hứa Liên Nhã: "..."

Khương Dương làm như định ôm cô, nhưng Hứa Liên Nhã né người đi, lấy lại bình tĩnh mà nói: "Nợ của chúng ta còn chưa tính xong đâu."

Khương Dương rụt tay về, đau đầu gãi một cái, nói: "Được rồi, được rồi."

Khương Dương nhìn trái phải, vào giờ này ở trên đường không có nhiều người, vừa nãy có một người đàn ông âu phục đen mới đi ngang qua, bên cạnh là một cô gái trang điểm diêm dúa, người đàn ông kia nhìn Hứa Liên Nhã với ánh mắt thèm thuồng thâm thúy. Điều này khiến Khương Dương rất không vui.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta đổi sang chỗ khác, rồi anh sẽ nói rõ mọi thứ với em, được không?"

Có lẽ là do thói quen, Khương Dương lại muốn kéo tay Hứa Liên Nhã, nhưng lại bị hất ra.

"Được rồi, anh không đụng vào em nữa..." Khương Dương đầu hàng nói.

Hình ảnh hai người lôi kéo nhau rơi vào mắt người khác lại có cách giải thích khác.

Khương Dương để ý thấy có hai chiếc xe đạp cảnh sát nhấp nháy đèn xanh đỏ đang tiến đến gần, vội giục: "Chúng ta đi thôi."

Hứa Liên Nhã cũng trông thấy, nhưng lại có vẻ nghi ngờ trước phản ứng của Khương Dương.

Cô không chất vấn tại chỗ, quay người đi về lại xe, nhưng chưa động đến tay nắm cửa thì đã bị gọi lại...

"Này, hai người phía trước đứng lại."

Hai người đàn ông mặc cảnh phục màu xanh da trời mùa hè gạt chân chống xe đạp xuống, lập tức cản hai bọn họ lại.

Khương Dương nói: "Chuyện gì?" Anh tiến lên trước một bước, nửa bên người ngăn Hứa Liên Nhã lại.

Hai người cảnh sát nhìn tuổi không lớn lắm, một người mặt như con nít, một người mắt nhỏ như đậu xanh.

Mặt trẻ con nói: "Đã nửa đêm nửa hôm rồi hai anh chị ở đây làm gì?"

"Đi dạo."

https://thuviensach.vn

Mắt bé cười một tiếng, làm khe mắt như bị giấu vào sau thịt, nói: "Chạy đến nơi thế này để đi dạo, đúng là tình thú nhỉ."

"Hai anh cảnh sát muốn gì?"

Mặt trẻ con hỏi: "Hai người có quan hệ thế nào?"

"Sao, nửa đêm đi dạo là phạm pháp ư?"

"Phạm pháp hay không lát nữa khắc biết," Mắt bé quay sang Hứa Liên Nhã, "Cô nói đi, cô với anh ta có quan hệ thế nào?"

Người đến không có ý tốt, Hứa Liên Nhã muốn nhanh chóng đuổi đi, vừa định mở miệng thì đã bị Khương Dương cướp lời...

"Cô ấy thuê tôi lái xe." Khương Dương móc tấm nhãn kia từ trong túi quần ra.

Mắt bé nói: "Ồ, cô ấy thuê anh lái xe, anh lại đưa cô ấy đến đây. Vậy vừa nãy hai người lôi lôi kéo kéo làm gì... cô trả lời đi," Anh ta chỉ Hứa Liên Nhã, "Quan hệ thế nào?"

"Bạn." Hứa Liên Nhã đáp.

"À? Kiểu bạn gì?"

Thái độ của mắt bé chẳng chút thân thiện, thậm chí còn không có luôn vẻ hời hợt của dân văn phòng

Hứa Liên Nhã nói: "Anh muốn kiểu gì thì là kiểu ấy."

Khương Dương: "..."

"Tôi trả lời xong rồi, có thể đi được chưa."

https://thuviensach.vn

"Được rồi, mấy đứa cặp bồ như hai người toàn thích nói là bạn bè trai gái." Mắt bé hưng phấn vô cùng, chuẩn bị tư thế xắn tay áo, "Đưa chứng minh thư ra xem." Anh ta nhìn mặt trẻ con một cái, người đằng sau lập tức gật đầu.

Hứa Liên Nhã nói: "Các anh có thẻ cảnh sát chứ?"

Mắt bé và mặt con nít cũng không bất ngờ, lôi thẻ ra rồi làm như nhét vào trong tay cô.

Hứa Liên Nhã áng chừng xúc giác, vuốt ve tấm huy hiệu cảnh sát kia, rồi lại mượn ánh đèn đường để kiểm tra dấu hiệu chống giả trong thẻ.

Cô lại tỏ ý muốn để Khương Dương xem, nhưng Khương Dương lại lắc đầu. Hứa Liên Nhã trả lại thẻ cho anh ta, mắt bé cười nhạt, "Chứng minh thư."

Hình như Khương Dương đãthở dài, sau đó rút ví tiền ra. Hứa Liên Nhã cũng làm theo.

Hai cảnh sát ngăn giữa bọn họ, một người cầm một tấm thẻ.

Có thể là cảm thấy Khương Dương tương đối khó đối phó, nên mắt bé hỏi anh trước.

"Cô ấy tên gì?"

"Hứa Liên Nhã."

Mắt bé nghe xong thì lập tức nhíu mày, dự đoán sai khiến anh ta hơi thất vọng, vội trao đổi ánh mắt với mặt trẻ con.

Khương Dương ngắt lời bọn họ, "Có muốn tôi đọc số điện thoại của cô ấy cho anh không?"

https://thuviensach.vn

Mắt bé hừ một tiếng.

"Anh ta tên gì?" Mặt trẻ con cầm chứng minh thư của Khương Dương hỏi Hứa Liên Nhã.

"Giang Dương." Hứa Liên Nhã nói.

"A?" Mặt trẻ con hết nhìn chứng minh thư lại nhìn Hứa Liên Nhã, "Tên gì?"

"Giang Dương." Hứa Liên Nhã tưởng anh ta không nghe rõ, lặp lại lần nữa.

Mặt trẻ con lộ ra nụ cười đắc ý, ra hiệu bảo mắt bé tới gần, mắt bé xác nhận cái tên trên thẻ rồi nhếch mép lên.

"Hai người anh chị," Mắt bé nói, "Về đồn với tôi một chuyến."

Khương Dương: "..."

Hứa Liên Nhã không phục, "Dựa vào đâu?"

"Dựa vào đâu ư?" Mắt bé làm như nghe phải chuyện nghìn lẻ một đêm, "Ngay cả tên anh ta cô còn không biết mà còn bảo là 'bạn bè trai gái à', cô không phải đang đùa đấy chư? Đừng thừa lời nữa, mau đi với chúng tôi. Hai người bị nghi ngờ tham gia mua bán mại dâm."

Hứa Liên Nhã chỉ nghe vào nửa đoạn trước, "Anh nói gì?"

"Tôi nói là..." Mắt bé nghiến răng nghiến lợi, "Có chuyện gì về đồn nói sau!"

"Người anh em à, anh chụp cái mũ này lớn quá..." Khương Dương nói, "Chuyện không phải như thế, tôi biết cô ấy, cô ấy không biết tôi, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

là bạn bè trai gái, nhiều nhất cũng chỉ coi là vấn đề tình cảm, không nói với anh được."

"Có vấn đề tình cảm mà chạy tới nơi như thế này giải quyết à, anh có biết đây là 'khu tỷ lệ cao' không? Là nơi chúng tôi kiếm cơm đấy," Mắt bé giễu cợt, "Anh muốn giải thích thì đợi chúng ta về đồn, ngồi xuống uống ly trà, từ từ nói đến tận sáng đều được."

Mặt trẻ con định lấy bộ đàm ra thông báo, bỗng Hứa Liên Nhã cướp chứng minh thư trong tay anh ta.

Khương Dương nhìn thấy hành động đó của cô, nhưng chỉ im lặng.

Hứa Liên Nhã nhìn một cái, lập tức mọi thứ sáng bừng lên.

Khương Dương: "..."

Hứa Liên Nhã hối hận vì ban nãy không xem bằng lái của anh, nếu không cũng sẽ không gặp phải lúng túng như lúc này.

Nếu như cô xem, nhất định sẽ không để Khương Dương lên xe cô.

Rất lâu về trước cô từng có cơ hội xem ví của anh - là lúc Khương Dương và cô đến thôn Lệ Hoa lấy xe, đem ví tiền của mình ra thế chấp với cô - nếu như cô lén nhìn trộm, thì thậm chí cả câu chuyện sẽ không có bắt đầu.

Ở dòng họ tên trên chứng minh thư in ba chữ: Triệu Tấn Dương.

Anh cũng không phải người của thành phố Phổ Nhĩ Vân Nam, trên địa chỉ viết một thôn ở Bình Nhạc Huyền gần thành phố Quế Lâm Quảng Tây.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trên con phố sáng đèn, Triệu Tấn Dương cũng từng mai phục mấy lần, người bên này còn dễ tóm cổ hơn là nhổ cỏ hoang mọc vào mùa hè. Mấy năm này lực chỉnh đốn gia tăng, tình hình đã biến chuyển tốt hơn.

Đồng nghiệp của mặt trẻ con nhanh chóng lái xe cảnh sát đến, nửa đêm nên không đặt còi báo động, chỉ có hai màu xanh đỏ thay nhau phát sáng đến hoa cả mắt.

"Lên xe đi." Mắt bé thúc giục.

Bất ngờ là Hứa Liên Nhã không phản kháng nữa, chui vào trong xe trước.

Triệu Tấn Dương bị đẩy sau lưng một cái, anh lập tức trợn mắt với mắt bé, khóe miệng giật giật.

Mắt bé không chịu nhịn, "Anh chửi cái gì...!"

Triệu Tấn Dương ngồi vào cạnh Hứa Liên Nhã, rồi bên cạnh đó mắt bé lại chen vào, không gian chật chội. Anh ta banh hai chân rộng ra, đụng phải đầu gối của cô, Hứa Liên Nhã rụt chân về phía bên cửa.

Triệu Tấn Dương né cười, cản lại phần lớn tầm mắt của mắt bé, anh nhìn xoáy sâu vào Hứa Liên Nhã. Có lẽ anh nên an ủi mấy câu, nói với cô rằng không sao đâu. Nhưng Hứa Liên Nhã chỉ nhìn ra ngoài cửa, để lại cho anh mặt bên cứng cỏi, rõ ràng chẳng lạ gì.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương thầm thở dài một tiếng. Anh đã ngồi xe cảnh sát nhiều rồi, với tư cách là kẻ tình nghi cũng không phải là chưa có.

Lần đầu tiên - trước kia khi làm nhiệm vụ, vì tránh để xuất hiện nhân tố bất ngờ làm lộ sơ hở, đồng nghiệp mai phục cũng còng anh lại - lấy thân phận kẻ qua đường ngồi xe thế này, thì xưa nay chưa từng có.

Xe cảnh sát đưa bọn họ đến đồn công can. Triệu Tấn Dương nhìn quanh để ý, ở đây không có người quen lúc trước.

Phòng thẩm vấn lúc này không đủ để dùng, có mấy người bị còng tay bên cửa sổ phòng làm việc, đứng vật vờ nghiêng ngã, đến thân mình còn chưa giữ nổi nên không ai quá chú ý đến họ.

Mắt bé để cho bọn họ đứng trong góc, rồi lên tiếng chào hỏi với đồng nghiệp đang trực.

"Làm gì thế?" Ý hỏi hai người đứng trong góc nhìn có vẻ đàng hoàng.

Mắt bé tiến lại bên tai anh ta lẩm bẩm một hồi, lập tức trong mắt người cảnh sát kia dấy lên vẻ chẳng mấy ngạc nhiên.

"Đợi tí đã." Rồi anh ta chỉ vào mấy người bị còng tay bên cửa sổ, phiền não nói: "Tôi chỉnh nhóm này trước đã."

"Được, đợi họ không chịu nổi nữa rồi gọi đến."

Cảnh sát kia nhìn qua có vẻ từng trải hơn mắt bé, nói: "Nhưng nhìn dáng vẻ này thì khả năng không lớn đâu. Có khả năng nhất là người đàn ông kia là kẻ chuyên lừa gạt tình cảm, nhất là nhắm vào đối tượng nữ tri thức độc thân cô đơn. Lần trước gặp phải một cô gái báo án chính là bị như vậy đấy, cô ấy bị 'bạn trai' lừa mấy hai chục nghìn - dĩ nhiên ban đầu không gọi là lừa, còn kêu là mượn, có mượn nhưng không trả, mượn được rồi thì lập tức biến mất - khóc lóc đến cửa tìm cảnh sát! Sau đó đã bắt được người đàn

https://thuviensach.vn

ông kia, cũng là kiểu vậy đấy, dáng dấp đẹp trai, trẻ tuổi mà miệng lại ngọt, vừa hỏi một chút... ha! Không phải chỉ lừa một người thôi đâu, mà là đồng thời ba người đấy! Đúng là quá bất ngờ!"

Mắt bé này ra thái độ được chỉ dạy.

"Về mặt này cần phải học tập thêm."

Mắt bé nói: "Cô gái đó còn bao che cho hắn ta..."

Cảnh sát kia đáp: "Trước khi bị lừa không bao che cho anh ta chẳng lẽ lại hùa vào với cậu à."

Cảnh sát kia sắp xếp lại tài liệu trên tay, rồi đi đến bên cửa sổ, lần lượt đi qua vỗ vào từng người một đang xếp hàng bên kia.

"Đứng ngay ngắn lên cho tôi!"

Cửa sổ mở toang, gió lạnh ùa đến, Hứa Liên Nhã cảm thấy lạnh, không khỏi xoa hai cánh tay.

Lúc này Triệu Tấn Dương mới chú ý đến, váy của Hứa Liên Nhã dường như ngắn quá, để lộ bắp chân thon dài trong gió đêm.

Anh mặc áo thun màu đen cùng jacket sơ mi quân đội màu xanh tay ngắn, anh cởi áo sơ mi ra, lặng lẽ khoác lên người Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã không có phản ứng gì quá mạnh, chỉ là bả vai khẽ run lên, kéo chặt áo quần, cơ thể lạnh run khiến cô không cách nào từ chối nổi sự ấm áp này.

Mắt bé để ý thấy động tác ở trong góc, lại kết hợp với lời suy đoán của tiền bối vừa rồi, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

Ngoài hành lang có tiếng người truyền đến, dường như lại có người tới.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, có mấy người đàn ông đi ngang qua, mặc cảnh phục xen lẫn thường phục.

"Này..." Đột nhiên Triệu Tấn Dương kêu lên.

Mắt bé quát anh, "Làm gì đấy? Đứng cho ngoan ngoãn vào, chưa đến lượt anh đâu!"

Triệu Tấn Dương bỏ lại Hứa Liên Nhã, đi đến cửa.

Mắt bé treo ngược khóe mắt lên, "Này! Nói anh đấy!" Nhất thời anh ta không nhớ nổi tên của người đàn ông này, "Đứng lạiii! Chạy đi đâu đấyyy!"

Mắt bé tính cản Triệu Tấn Dương lại, nhưng lại bị người sau chặn ngang. Triệu Tấn Dương cũng không thèm nhìn anh ta, gọi với ra cửa: "Đại Tượngggg!"

"..." Mắt bé thật sự muốn nhảy lên chửi đồ thần kinh.

"Đại Tượngggg!"

"Mẹ kiếp mày bị điên hảảả..." Cuối cùng mắt bé cũng bùng nổ, "Kêu kêu kêu cái gì... kêu cái mẹ nhà mày ấy!"

Ở cửa có tiếng bước chân dồn dập, một người đàn ông vóc dáng to con xuất hiện bên khung cửa, khuôn mặt vuông vắn rõ ràng cùng bắp thịt rắn chắc khiến anh ta thoạt nhìn cứ như một pho tượng điêu khắc.

Hứa Liên Nhã cũng để ý thấy động tĩnh bên này, vội đưa mắt nhìn sang.

Người đàn ông đó, cô đã từng gặp rồi, lại còn xem qua thẻ cảnh sát của anh ta.

"Sao cậu lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

Người tới chính là Quách Dược, vừa nãy chắc có lẽ là biệt danh.

Người cảnh sát cầm một xấp giấy cuộn cũng nhìn sang, cùng cảnh sát mắt bé trao đổi ánh mắt nghi ngờ.

Triệu Tấn Dương chửi thầm một câu, "Mẹ nó là xui!"

Một người cảnh sát mặc đồng phục đi vào từ sau lưng Quách Dược, nhìn cảnh sát mắt bé rồi lại nhìn người cuộn tài liệu, tò mò hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Xem ra là người ở đây.

Mắt bé thu lại vẻ phách lối ban nãy, cung kính thuật lại đơn giản mọi việc một lần.

Ánh mắt của hai người đàn ông ở cửa đều tập trung trên người Hứa Liên Nhã, sắc mặt Triệu Tấn Dương ngày càng khó nhìn.

Cảnh sát mặc đồng phục hình như biết Quách Dược, cân nhắc không mở miệng trước.

Quả nhiên là Quách Dược lên tiếng, nói với mắt bé: "Tôi thấy chắc có hiểu lầm gì đó rồi, đây là anh em ở bên kia của chúng tôi."

Giọng anh ta không lớn, nhưng mấy người gần cửa đều nghe rõ, bao gồm cả Hứa Liên Nhã. Cô nhìn về nhân vật chính trong câu chuyện - cũng là lần đầu tiên nhìn thẳng anh sau khi biết được tên thật - anh không nói thêm gì, chỉ mím chặt môi, in dấu hai đường vân, so với cái kẻ lanh lẹn trước kia thì bây giờ cứ như một người khác vậy.

Mắt bé ngạc nhiên, "A..."

"Vốn dĩ là có một cấp này..." Mặc đồng phục giảng hòa, "Các anh à, nếu đã là người của mình thì nên nói ra từ sớm mới phải, bị hiểu lầm cũng

https://thuviensach.vn

không hay cho lắm." Lời này là nói Triệu Tấn Dương, "Bây giờ hiểu lầm đã được tháo rồi, một phen hiểu lầm, mọi người đều cực."

Quách Dược nói: "Tình hình bên chỗ chúng tôi có chút đặc biệt."

Mặc đồng phục gật đàu, "Hiểu rồi, hiểu rồi."

Mắt bé đưa mắt nhìn Triệu Tấn Dương ý nói xin lỗi.

Triệu Tấn Dương cũng gượng gạo, "Không sao." Rồi lại hất cằm một cái: "Chứng minh thư."

Mắt bé dùng hai tay đưa hai tấm chứng minh thư đến, Triệu Tấn Dương cầm lấy, ra hiệu với Hứa Liên Nhã: "Chúng ta đi thôi."

Quách Dược nói với cảnh sát mặc đồng phục: "Tôi ra ngoài một lát."

Triệu Tấn Dương thấy Quách Dược đi ra cùng thì bảo Hứa Liên Nhã đứng ở cửa đợi anh.

Quách Dược nhìn bóng lưng của cô gái thấp thoáng ở cửa, ngoài cười nhưng trong không cười: "Cậu đúng là còn chơi nổi đấy nhỉ."

Triệu Tấn Dương nhíu mày một cái, "Chỉ chuyện này?"

"Nếu tối nay tôi không tạt ngang qua thì cậu định làm gì đây?"

Triệu Tấn Dương cười nhạt, "Hừ, bắt đầu giành công rồi à?"

Giọng nói khinh thường khiến Quách Dược nắm chặt tay, Triệu Tấn Dương từng bước tiến đến gần, "Lại muốn đánh tôi?"

Quách Dược buông tay ra, chọc vào ngực Triệu Tấn Dương nói: "Cậu vừa phải thôi, đừng quên cậu là cảnh sát."

Triệu Tấn Dương đẩy anh ta ra, "Mẹ kiếp tôi cần anh nói à...!"

https://thuviensach.vn

Lại rời đi trong không vui.

Triệu Tấn Dương sải bước đi đến cửa, nhìn bóng người gầy nhỏ bên trạm gác, cục diện rối rắm đang chờ xử lý, anh như lê bước tới pháp trường vậy.

"Anh đi gọi xe."

Hứa Liên Nhã làm như không nghe, tự mình đi theo hướng lúc nãy tới, cô ôm cánh tay, áo của anh trông như áo khoác, vạt áo nhẹ đung đưa theo bước chân.

"..."

Phụ nữ im lặng còn nguy hiểm hơn lúc nổi đóa.

"Được rồi." Đường đi hai cây số nhiều lắm cũng chỉ tốn bốn mươi phút.

Triệu Tấn Dương đi theo sau cô một mét, từng bước từng bước, cũng không đạp được chiếc bóng mờ ảo in trên đất.

Sau lưng có một chiếc xe đang chầm chậm chạy đến gần, đèn đầu xe lóe sáng lên.

Cửa bên ghế phụ hạ xuống, để lộ nửa bên người của cảnh sát mắt bé kia, nói: "Tiễn hai người một đoạn?"

Ánh mắt Triệu Tấn Dương tìm kiếm câu trả lời của Hứa Liên Nhã, nhưng cô không chịu nhận, gật đầu một cái với cảnh sát kia rồi cúi người lên xe.

Mắc phải sai lầm, đãi ngộ còn kém hơn cả một người qua đường.

Triệu Tấn Dương cũng ngồi vào.

https://thuviensach.vn

Quãng đường khá ngắn, cảnh sát mắt bé bắt chuyện mấy câu gọi là cho có, chứ hai con lừa bướng bỉnh này chẳng còn gì để mà nói nữa.

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương quay lại bên chiếc Chevrolet màu đỏ, đèn đường sắc vàng nhuộm thân xe thành một màu máu, giống như cái đêm ở thôn Lệ Hoa đó.

Triệu Tấn Dương móc chìa khóa ra, cẩn thận hỏi: "Em lái hay anh lái?" Anh không rõ liệu cô có dứt khoát bỏ lại anh ở đây không.

Hứa Liên Nhã đi tới chỗ ghế lái phụ khiến Triệu Tấn Dương khẽ thở dài một hơi.

Cũng giống như lúc tới, Hứa Liên Nhã chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mà cũng không hoàn toàn giống hệt, dù sao khi đó cô vẫn còn có tâm trạng trêu đùa anh.

Mà giờ đây sự yên lặng của cô như một chiếc chăn bông, trùm chặt lên đầu anh khiến anh không thở nổi.

Triệu Tấn Dương không hỏi cô muốn đi đâu, hay nói đúng hơn là không dám hỏi, anh lái xe về hướng nhà của Hứa Liên Nhã.

Xe lái vào tầng hầm B2 rồi dừng hẳn, Triệu Tấn Dương tắt máy, rút chìa khóa ra đưa cho cô.

Động tác này như một dấu hiệu của sự kết thúc, qua đêm nay, e rằng họ cũng phải kết thúc.

Hứa Liên Nhã xuống xe, không để ý đến anh mà đi thẳng tới thang máy.

"Liên Nhã…"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đi tới kéo cô lại, cả người Hứa Liên Nhã chấn động, áo khoác trên bả vai rơi xuống đất.

Cô từ từ đẩy ngón tay anh ra.

"Em hãy nói gì đó đi…" anh đầu hàng nói.

Rốt cuộc Hứa Liên Nhã cũng nhìn thẳng vào anh, ánh mắt hoang mang.

"Anh muốn em nói gì mới được đây…"

"..."

"Anh có cái gì là thật?"

Cô không chất vấn, cũng không căm hận, nhưng lại càng khiến người ta cảm thấy bất lực. Giọng điệu cô nhẹ nhàng, như chỉ đang nhắc đến một chuyện không quan trọng.

Triệu Tấn Dương sốt ruột, "Trừ tên ra, tất cả mọi thứ khác của anh đều là thật."

Hứa Liên Nhã nhìn vào mắt anh, muốn bắt lấy một kẽ hở.

"Tình cảm của anh đối với em cũng là thật..."

Hứa Liên Nhã nói: "Người Phổ Nhĩ Vân Nam?"

Triệu Tấn Dương mím môi, "Đấy là quê bố anh, anh sinh ra ở đó, nhưng sau này lại theo mẹ chuyển về Quế Lâm."

"Anh là cảnh sát?"

"... Đã từng."

"Anh từng hít thuốc phiện?"

https://thuviensach.vn

"Đã cai, anh đã cai rồi..."

Đôi môi Hứa Liên Nhã khẽ run rẩy, "Trước đây anh đã từng nói với em là anh chưa từng chạm vào..."

Mí mắt Triệu Tấn Dương giật giật, phát hiện đáng lẽ phải liên kết hai câu hỏi của cô lại với nhau mới phải, cô đang chất vấn sự vô lý giữa hai thân phận của anh.

"Liên Nhã, cái này anh có thể giải thích!"

Hứa Liên Nhã do dự trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên nói: "Anh cõng em về nhà."

"?"

"Không phải anh đã nói tầng lầu nhà em đẹp lắm hay sao, anh cõng em lên, em sẽ suy nghĩ xem có nên nghe anh giải thích hay không."

"..."

Nhà cô ở tầng 27, từ cửa sổ nhìn xuống, tầm nhìn không hề cao như độ cao vốn có của tòa nhà.

Mà nơi này là tầng hầm B2.

Cô lại mặc váy, không tiện để cõng.

Triệu Tấn Dương không nói gì, đột ngột đến gần cô, Hứa Liên Nhã lại giống lúc tối, lùi lại theo phản xạ.

Anh dọa cô: "Sợ à?"

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhặt áo trên đất lên, nhét vào ngực cô, thừa dịp cô vẫn còn sững sờ thì hơi cúi người xuống, một tay ôm lấy eo cô, một tay ôm lấy đầu gối, sau đó nhấc cô lên.

"Nhớ suy nghĩ cho kỹ đấy."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chỉ là một hình phạt giỡn chơi, nhưng anh coi là thật.

Hứa Liên Nhã đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể thuận thế ôm lấy cổ Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương nhấc cô lên áng chừng, rồi nhìn vào mắt cô nói: "Ôm chặt vào."

Hứa Liên Nhã không khỏi cụp mắt xuống, ánh mắt rơi lên nút bình an xanh biếc đang đung đưa kia, dần nghĩ về lai lịch của nó.

Người giống như Triệu Tấn Dương, cho đến nay sẽ không bao giờ thiếu chuyện.

Tầng hầm B2 vừa nóng lại vừa oi bức, tiếng quạt thông gió chạy ầm ầm, cộng thêm khí thải từ đuôi xe ô tô, quả thật khiến người ta không thể nào chịu nổi.

Cửa chống cháy ở lối vào cầu thang đi lên đóng kín, Triệu Tấn Dương nhấc người lên, dùng lưng và chân đạp mở, ôm Hứa Liên Nhã đi vào.

Anh dịch chuyển người, lò xo ở cửa chống cháy bật ra, cánh cửa nhanh chóng đụng về lại, anh dùng chân ngoắc lấy, cho đến khi sắp khép lại mới thả ra. Cửa chống cháy chỉ phát ra một tiếng sầm nhỏ.

Anh bắt đầu leo cầu thang đi lên.

https://thuviensach.vn

Lúc còn nhỏ, Hứa Liên Nhã từng được có đãi ngộ như thế, nhưng hồi đó chỉ là căn nhà cũ ở tầng sáu.

Gấu Trúc Nhỏ còn gầy hơn cả cô, cõng cô mới đi được một vòng quanh sân thể dục mà đã thở hồng hộc rồi.

Hứa Liên Nhã không khỏi nhớ lại lời của Phùng Nhất Như, có lẽ cô thật sự ghét ở chung với kiểu thư sinh yếu đuối, nên mới có thể tìm một kiểu trái ngược lại. Nếu như thể trạng có thể phản ánh ra tính cách…

Triệu Tấn Dương nhanh chóng lên đến tầng một, cửa sổ cầu thang lúc này đang được mở, không gian nhỏ bé nối với bóng đêm ngoài khung cửa, khiến người ta thoải mái dễ thở hơn.

Triệu Tấn Dương không gọi là đi nhanh như bay, nhưng có thể thấy hô hấp đều đặn, vẫn còn sức chiến đấu.

Tay anh ôm dưới nách cô, vô cùng quy củ, không nhân dịp làm loạn.

Nếu như nói đây là một trò chơi, nhưng họ không có cảm giác say sưa.

Nếu như nói đây là một bàn cờ, nhưng họ lại không sẵn sàng đặt cược.

Đèn trên cầu thang trong đêm khuya dần sáng lên theo từng bước chân, trên trán anh rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Lên đến tầng mười ba, hô hấp của Triệu Tấn Dương đã thay đổi. Hứa Liên Nhã cảm thấy trên cổ anh cũng nóng hơn.

Hứa Liên Nhã mềm lòng, nói: "Có phải em nặng lắm không?"

"Hử?" Triệu Tấn Dương không ngờ cô sẽ mở miệng nói, liền trố mắt lên nhìn.

Hứa Liên Nhã nói: "Đặt em xuống nghỉ đi."

https://thuviensach.vn

"Ờ." Triệu Tấn Dương giẫm lên một bậc thang, dùng bắp đùi với đầu gối đỡ lấy, xốc cô lên, nói: "Anh vẫn còn được."

Hứa Liên Nhã: "..."

Lại đến một tầng, lúc này mới như phản ứng được, Triệu Tấn Dương nói: "Không tính là nặng lắm."

"So với ai?"

Không biết đang thở hổn hển hay than thở nữa, "Trước kia anh chưa bế em."

"Ừ..."

"Xương sau lưng em hơi cộm, trước kia hình như không như thế."

"..."

Nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn sống lưng cô, hai người không hẹn mà cùng im lặng.

Hứa Liên Nhã nói: "Trước kia anh tốt nghiệp trường cảnh sát hay là quân nhân chuyển nghề?"

"Trường cảnh sát." Triệu Tấn Dương nói.

Một giọt mồ hôi trượt dọc theo gò má anh, tụ lại với một giọt nước khác, nhỏ xuống trên áo cô, để lại dấu vết mờ mờ.

Hứa Liên Nhã không nhịn được đưa tay ra lau vết nước dưới cằm anh, Triệu Tấn Dương giật mình, bỗng nghiêng người dựa vào lan can.

"... Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Anh bế cô vững vàng, rồi đột nhiên cười nói: "Lần trước em cũng là như vậy."

Hứa Liên Nhã: "..."

Triệu Tấn Dương lại đổi giọng điệu khác, liếc nhìn con số trên tường.

"Còn năm tầng nữa..."

Hứa Liên Nhã không nói gì, lắng nghe tiếng bước chân bình bịch của anh, lắng nghe tiếng chốt bật đèn trên hành lang, lắng nghe tiếng thở dốc của anh, giữa màn đêm yên tĩnh, những âm thanh này đan xen lẫn nhau trở nên nặng nề.

Có một giây cô bỗng nghĩ, không bằng cứ như vậy đi.

Cũng không biết là cô điên hay là anh điên, hoặc giả cả hai đều vậy...

"Hai mươi bảy...!"

Triệu Tấn Dương cứ như vận động viên điền kinh chạy đến điểm cuối, trên mặt hé môi cười, không phải vì thứ tự mà chỉ đơn giản vì mình đã chạy xong hành trình.

Anh cẩn thận đặt Hứa Liên Nhã xuống, toàn bộ trọng lượng của cô cũng rơi vào hai tay anh, nếu như là cõng thì chí ít phần lưng còn có thể gánh đỡ một phần. Hai tay Triệu Tấn Dương căng cứng một lúc lâu mới khôi phục lại được, anh nghiêng đầu dùng đầu bả vai lau đi mồ hôi trên trán, rồi dựa vào lan can nhìn cô.

"Nghĩ xong chưa?" Triệu Tấn Dương hổn hển hỏi.

Tóc anh đã ướt, nhưng vì ngắn quá nên không nhìn ra.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói: "Nếu như em vẫn không muốn nghe thì có phải anh sẽ bỏ đi ngay tức khắc không?"

"..." Triệu Tấn Dương không nói gì, có lẽ là giận rồi.

Hứa Liên Nhã ngồi xuống bậc thềm cầu thang đối diện cửa sổ, trải áo sơ mi của anh lên đùi mình.

"Anh nói đi." Hứa Liên Nhã nói, "Em nghe."

Câu chuyện lần nữa xoay ngược lại, Triệu Tấn Dương không biết nên buồn hay nên cười đây.

Anh ngồi xuống cạnh Hứa Liên Nhã, cách cô khoảng một người ngồi, hai chân giẫm lên một bậc thềm dưới cô.

"Nói từ đâu đây..."

Triệu Tấn Dương nhìn cô, anh rất ít khi chủ động bày tò với người khác, bỗng dưng muốn kể, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu mới cho phải.

"Nếu không thì em cứ hỏi đi..."

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi một lúc, rồi khẽ hỏi: "Bây giờ anh vẫn là cảnh sát à?"

"Tạm thời không phải."

"Tạm thời?"

"Coi như là đang nghỉ phép."

Cô như nghĩ đến điều gì đó, "Có liên quan đến chuyện hít ma túy à?"

"... Ừ."

https://thuviensach.vn

"Là gì?"

"Loại hả?"

"Ừ."

"Ma túy đá."

"Không phải heroin."

Lần đầu tiên Triệu Tấn Dương nghe cô nhắc đến cái từ này, không có chút sợ sệt nào, trông cứ như chỉ là chuyện hút thuốc bình thường.

"Không phải heroin," Triệu Tấn Dương nói, "Là nó thì đời này anh đi tong rồi."

"Trong bao lâu?"

"Gián đoạn gần một tháng."

"Cai được bao lâu rồi?"

"Bắt đầu hồi đầu năm."

Hứa Liên Nhã lại hỏi: "Lần trước..."

Triệu Tấn Dương ngắt lời cô, "Không có!"

"Ồ," Cô rũ mắt xuống, "Vậy em hiểu nhầm anh rồi."

"... Không có, không hiểu nhầm."

Hứa Liên Nhã thu lại vẻ hung hãn đối chọi gay gắt vừa rồi, giọng nói bình tĩnh, nghe xong mỗi câu thì dừng một lúc để suy xét. Triệu Tấn Dương không cảm thấy mình bị chất vấn, chỉ như hai người ngồi gần nhau trò chuyện bình thường, cả anh và cô đều bình đẳng.

https://thuviensach.vn

"Ừ..." Hứa Liên Nhã nhẹ nhàng đáp.

Triệu Tấn Dương đợi câu hỏi tiếp theo của cô nhưng không đợi được, Hứa Liên Nhã nhìn ánh đèn neon trong đêm dài ngoài cửa sổ, ngẩn người ra.

Chợt đèn hành lang tắt phụp, Triệu Tấn Dương giẫm mạnh một cú phát ra tiếng động để đèn lại sáng lên, Hứa Liên Nhã cũng bị dọa, hai bả vai run run.

"Khương Dương là tên lúc anh làm nhiệm vụ, mẹ anh họ Khương..."

Triệu Tấn Dương sống ở Phổ Nhĩ Vân Nam, lúc đó vẫn chưa phải là thành phố Phổ Nhĩ. Sau khi bố qua đời vì nhiệm vụ ở Miến Điện, Khương Mẫn đưa con trai về quê, ở thôn Phúc Sa gần huyện Bình Nhạc thành phố Quế Lâm.

Triệu Tấn Dương không có vẻ trầm tĩnh ít nói của những đứa bé con nhà góa phụ, ngược lại miệng rất ngọt, khiến người dân trong thôn cũng đồng cảm thương mến với cậu bé chất phác mất bố từ nhỏ này. Triệu Tấn Dương ăn cơm trăm họ mà trưởng thành, lớn lên có chút sức lực thì liền giúp người già cấy mạ gặt lúa, dọn này dọn kia.

Tính cách của Triệu Tấn Dương không tính là khôn khéo, nhưng cũng chỉ nghịch ngợm trong phạm vi nhỏ, sẽ không để người khác phải lôi cả Khương Mẫn vào.

Khương Mẫn là bảo mẫu nhà ăn ở một trường trung học cơ sở ở trên huyện, có một lần duy nhất Triệu Tấn Dương xảy ra va chạm với người khác là vì cậu ta chế nhạo mẹ anh.

Khương Mẫn bị gọi đến phòng làm việc nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Trong đám bạn cùng trang lứa, Triệu Tấn Dương không tính là to cao, nhưng thắng ở chỗ nhanh nhẹn, nên khi đánh nhau đều chiếm ưu thế.

Sau khi ra ngoài, Triệu Tấn Dương hỏi: "Mẹ ơi, có phải con làm mẹ mất mặt không?"

Lúc ấy Khương Mẫn ngẩn người ra, đến bây giờ Triệu Tấn Dương vẫn còn nhớ.

"Con là con trai mẹ, từ trước đến nay mẹ không hề cảm thấy con làm mình mất mặt." Mẹ anh nói, "Là mẹ không cho con một gia đình hoàn chỉnh, đã để con bị người khác cười nhạo."

Về sau, có người tới giới thiệu đối tượng cho Khương Mẫn. Khương Mẫn sinh Triệu Tấn Dương vào năm hai mươi tuổi, lúc đó cũng chỉ mới ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, nết na thùy mị. Cô hỏi ý con trai mình, Triệu Tấn Dương nói được, vậy là bà đi thêm bước nữa.

Khương Mẫn quen một người đàn ông trung niên làm khai thái mỏ, cơ thể săn chắc, tính cách hiền như gỗ, đã đến nhà mấy lần, lần nào đến cũng mang theo xách to xách nhỏ, có thể nhìn ra rất vừa ý Khương Mẫn. Tạ tay và dây cáp kéo mà Triệu Tấn Dương dùng để tập luyện trước khi thi vào trường cảnh sát cũng là do ông ấy đưa.

Nhưng đến một ngày, người đàn ông đấy bị bắt, nguyên nhân lại rất đơn giản. Ông dùng xe gắn máy chở thuốc nổ khai thác mỏ đá qua trạm thu phí, nhưng quên mang giấy phép, bị bắt lại kiểm tra. Người đàn ông nói năng ấp úng, không giải thích được, hay cũng có thể có người cố ý muốn chỉnh ông ta, cuối cùng ông ta bị kết án hai năm.

Khương Mẫn đi thăm người đàn ông đó một làn, sau khi trở về chỉ nói một câu: Kệ đi.

Thế là lại cứ vậy mà "kệ" luôn.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn rất ít khi kể về chuyện bố của Triệu Tấn Dương, chỉ khi anh hỏi mới nhắc đến một ít.

Triệu Tấn Dương từng hỏi: Mẹ có hối hận khi gả cho bố con không.

Khương Mẫn đáp rất dứt khoát: Không hối hận, nếu không có bố con mẹ đã sớm chết rồi.

Triệu Tấn Dương đã từng nghe nói bố anh là anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ là tuổi tác lúc đó không hiểu lắm mấy chuyện yêu đương lấy thân báo đáp.

Đến tận bây giờ, Khương mẫn không hề ép con trai phải làm theo chí nguyện của chồng, năm lớp mười hai, Triệu Tấn Dương có thăm dò qua ý kiến của Khương Mẫn về chuyện anh thi trường cảnh sát, Khương Mẫn chỉ bảo anh phải nghĩ cho kỹ, đừng quên bố anh vì sao mà mất.

Thành tích của Triệu Tấn Dương cũng bình thường, lúc thi vào đại học, dựa vào điểm cộng con thương binh liệt sĩ mới đậu được trường cảnh sát.

Mấy người trong thôn vô cùng khó hiểu, hỏi Khương Mẫn: chị đã giao chồng cho nhà nước rồi, sao giờ lại để con trai làm cảnh sát?

Khương Mẫn giả ngây ngô nói: sau này cho nó về làm đăng ký hộ khẩu, tuần tra đường phố, mấy chuyện bình thường không có gì đáng ngại.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Là đồn ở Nam Ninh đó à?"

"Ừ."

"Em cũng đi ngang qua đó nhiều lần rồi."

Triệu Tấn Dương cười một tiếng, "Lúc anh tốt nghiệp em còn chưa lên đại học nữa là."

"Cũng vừa lúc thi đại học xong rồi." Lại hỏi, "Sao anh lại tới bên này?"

https://thuviensach.vn

"Sau khi tốt nghiệp thì lão đại dẫn anh tới," Triệu Tấn Dương nói, "Lúc ấy anh thực tập dưới tay anh ấy, hỏi anh có muốn đi cùng anh ấy không, đồng hành còn có Quách Dược và một đàn chị khác."

Nếu như nói đậu trường cảnh sát là giấc mơ của anh, thì không hề nghi gì ba năm đại học chính là cảnh trong mơ. Kinh nghiệm ăn cơm trăm họ của Triệu Tấn Dương đúng lúc cần dùng, lập bè kết phái, ăn uống chơi đùa, chỉ khi thỉnh thoảng nghĩ đến tương lai mới có thể mơ màng.

Cho đến khi anh gặp người đàn ông đó...

Sau khi Triệu Tấn Dương từ Phàn Chi Hoa quay về, lão đại đột nhiên hỏi anh có muồn cùng làm với ông ấy không.

Lần đầu rời khỏi căn nhà tranh đã gặp được Bác Nhạc, cậu thanh niên trẻ tuổi Triệu Tấn Dương sục sôi nhiệt huyết, lập tức đồng ý.

Người đàn ông đó bảo anh khoan cuống lên đã, nên thương lượng trước với người nhà.

Sau khi biết chuyện, Khương Mẫn hỏi, có phải vì bố con không?

Chỉ một câu nói đơn giản đã lau đi lớp hơi nước trong lòng, hình ảnh luôn mơ hồ nay trong chớp mắt trở nên rõ ràng.

Lúc bố mất Triệu Tấn Dương mới năm tuổi, ký ức có hạn qua năm này năm khác mơ hồ theo số tuổi tăng lên, chỉ có thể dựa vào miêu tả của mẹ mà khái quát ra hình tượng một người cảnh sát phòng chống ma túy.

Mà nay, hình tượng đó các anh càng lúc càng gần.

Anh có cơ hội trải qua những pha mạo hiểm giống ông trước đó, những quang vinh ông từng bỏ lỡ. Có lẽ vì có kinh nghiệm rèn luyện giống nhau, nên anh có thể hiểu rõ hơn về người bố hằng năm không có nhà này.

https://thuviensach.vn

Khi ấy anh mới phát hiện ra, chính là dục vọng và sức mạnh này, đã đẩy anh đi lên con đường đó.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Vậy bây giờ thì sao, đã hiểu rõ hơn chưa?"

Triệu Tấn Dương suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh chuyển nó đi rồi."

Hứa Liên Nhã không nghe rõ "nó" trong câu nói.

"Lão đại của anh, nói vậy chứ giống một người bố khác của anh hơn." Triệu Tấn Dương đáp, "Anh mắc sai lầm, anh ấy sẽ không kiêng kỵ gì mà mắng anh, nhưng nghe người khác nói anh mấy câu, anh ấy sẽ không vui."

"Bao che." Hứa Liên Nhã khái quát lại.

"Ừ, ngay cả lần này anh xảy ra chuyện..." Triệu Tấn Dương xoa hai tay, rồi quay sang nhìn cô,"Cũng là anh ấy giúp lừa gạt tiếp, cho anh nghỉ dài hạn..."

"Ồ."

Triệu Tấn Dương không nghĩ ra cô có ý gì, đành nói tiếp: "Lão đại anh nói, thời gian anh ấy ở chung với anh cộng lại còn nhiều hơn cả khi anh ấy gặp mặt con gái. Sau đó anh lại nghĩ, có lẽ kiểu người như bố anh với lão đại đều như thế, trong công việc thì hết lòng tận tụy, nhưng trong mắt người nhà chưa chắc đã là ông chồng tốt, người bố tốt."

Cô không hỏi vì sao anh hít ma túy, anh cũng không chủ động nói.

Có lẽ cô biết, có lẽ là không, nhưng cũng không thể nào thay đổi sự thật được.

Triệu Tấn Dương thấy đã xong xuôi, cuối cùng nói: "Sau khi anh đến đây có quen một cô bạn gái. Đồng nghiệp giới thiệu, cô ấy là giáo viên mầm non, ở cùng chỗ với em."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhìn đi chỗ khác, "Em không muốn nghe..."

"Nhưng tính cô ấy không độc lập như em, tương đối quấn lấy người khác, nếu rảnh là anh sẽ cố gắng ở bên cô ấy, dạo phố ăn cơm đi chơi gì cũng có." Triệu Tấn Dương không chịu dừng, "... Cũng do anh vừa làm việc nên không đủ cẩn thận, sau đó cô ấy bị người ta theo dõi."

"..."

"Răng cửa bị đập gãy hai cái." Triệu Tấn Dương lại chỉ vào xương sườn mình, "Ở đây gãy một xương."

"..."

"Lúc cô ấy nằm viện, người nhà cô ấy không để anh gặp cô ấy, nói may mà những nơi khác không bị thương, nếu không sẽ tìm người xử anh."

Triệu Tấn Dương nói, "Sau đó cô ấy lén gọi điện cho anh, nói hay là chia tay đi, cô ấy sợ. Về sau cô ấy quay về quê, từ đó đến nay chưa từng gặp lại."

Hứa Liên Nhã nói: "Nên khi em đến cửa hàng sửa xe tìm anh, anh mới tức giận."

Triệu Tấn Dương không trả lời.

"Có phải anh sẽ quay về đội tiếp không?"

Hai chữ "về đội" khiến Triệu Tấn Dương hơi bất ngờ, người như cô sẽ không nói thế. Nhưng nhớ tới giọng điệu của cô khi nhắc đến heroin, anh lại bình thường trở lại.

"Có thể lắm." Anh nói, "Liệu em có để nụng không?"

Hứa Liên Nhã sững sốt.

https://thuviensach.vn

"Thôi được rồi, bây giờ vẫn chưa đến lúc để bụng hay không." Dù gì anh vẫn còn bị thả bè ở ngoài.

"Nếu như có thể, dĩ nhiên em hi vọng anh chỉ là một người bình thường."

Ánh mắt Triệu Tấn Dương ảm đạm đi trông thấy.

Không biết từ lúc nào phương Đông đã hé sáng, Hứa Liên Nhã như quên mất rằng mình đang ở trước cửa, cứ thế ngồi bên cầu thang nghe chuyện suốt một đêm.

Lục Nghị và Triệu Tấn Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút luống cuống.

"Trời sáng rồi." Hứa Liên Nhã nói.

"Ừ."

Hứa Liên Nhã đứng lên, ngồi lâu quá nên hai chân tê rần, hơi lảo đảo, Triệu Tấn Dương đưa tay đỡ cô đứng vững.

Anh theo thế đó mà đứng lên, hai chân khá hơn Hứa Liên Nhã.

Anh cứ vậy mà nắm tay cô, cô cũng không giãy dụa.

Trong mắt cô đều là mỏi mệt, không biết vì một đêm không ngủ, hay là vì anh.

Triệu Tấn Dương dè chừng nói: "Anh ôm em được không?"

Hứa Liên Nhã hé môi cười, "Từ bao giờ anh lại khách khí như vậy? Em không quen chút..."

Một chữ cuối chìm trong lồng ngực anh.

https://thuviensach.vn

Chiếc ôm của anh rất bền chắc cũng rất ấm áp, và cả mùi mồ hôi nhàn nhạt nữa, khiến cô chẳng thể gạt bỏ nổi.

Hứa Liên Nhã từ từ vòng tay ôm lại anh, sờ đầu anh một cái, rồi lại khẽ vỗ lên lưng anh, như cô đã từng an ủi rất nhiều mèo con chó con vậy, dịu dàng xoa lên nếp nhăn trong lòng anh, lau đi lớp bụi bẩn kia.

Lập tức Triệu Tấn Dương ôm chặt cô.

Cô gái này bình thường khó mà nói là dịu dàng được, thậm chí còn thường xuyên châm chọc. Nhưng vào lúc này lại rộng lòng xoa nhẹ như thế, khiến sự bất định từng có trong anh trở nên chắc chắn hơn.

Hứa Liên Nhã khó nhọc thốt ra mấy chữ, "Anh muốn siết chết em à."

Triệu Tấn Dương lại không buông ra, chôn đầu vào bên tai cô, dùng sức cà một cái, Hứa Liên Nhã cảm nhận được chút ấm áp ướt át trên cổ.

"Trước đó anh cái gì cũng lừa em hết, bây giờ bỗng nói với em nhiều chuyện như vậy, nhất thời em không tiêu hóa nổi, anh phải cho em chút thời gian."

Triệu Tấn Dương buông cô ra, nói: "Được."

"Nghĩ xong rồi em sẽ đi tìm anh." Dừng một lúc rồi nói tiếp, "Em sẽ gọi qua cho anh trước."

"... Được."

"Bây giờ anh ở đâu?"

Triệu Tấn Dương đáp: "Tòa nhà phía sau cửa hàng của em."

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương giải thích: "Lương Chính dọn ra ngoài ở, anh ở với cậu ấy."

Hứa Liên Nhã gật đầu nói: "Anh về trước đi."

Tuy cô không cho anh vào nhà, nhưng Triệu Tấn Dương cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Triệu Tấn Dương nhìn Hứa Liên Nhã đi đến bên cửa chống cháy đằng kia, một tay đỡ lấy cửa, nói với anh: "Anh không đi thang máy à, không lẽ còn định đi bộ xuống?"

Triệu Tấn Dương: "..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Một đêm không ngủ cộng thêm say rượu, đầu Hứa Liên Nhã đau như búa bổ. Cô tắm xong rồi chợp mắt một lúc, lại vội vã chạy đến tiệm.

Phụ nữ khá nhạy bén với bề ngoài của đồng bào, Hạ Nguyệt bị Hứa Liên Nhã dọa sợ hết hồn.

"Chị Nhã, tối qua chị không nghỉ ngơi được à?"

Hứa Liên Nhã vỗ gò má mình, nhưng dù vậy cũng không tỉnh táo lại được là bao.

Cô nói: "Mắt thâm lắm à?"

Đâu chỉ có thế, sắc mặt Hứa Liên Nhã rất giống người bị say xe vừa bước xuống. Hạ Nguyệt nói: "Ổn rồi..."

Hứa Liên Nhã vào phòng vệ sinh soi gương, khuôn mặt không trang điểm chỉ có thể dùng từ thê thảm không nỡ nhìn để hình dung. Qua cái tuổi 25, mỗi lần thức đêm là cần rất nhiều thời gian để khôi phục, đầu óc Hứa Liên Nhã vẫn còn lờ mờ.

Hứa Liên Nhã cố gắng chống đỡ làm phẫu thuật triệt sản cho một con mèo mẹ, rồi buổi trưa quay về nhà ngủ bù.

Mèo được khâu ba mũi, cần mặc áo phẫu thuật đề phòng liếm vết thương, người chủ sợ chăm sóc không thỏa đáng nên để nó lại nằm viện.

https://thuviensach.vn

Vậy là tối nay Hứa Liên Nhã còn phải đến, hai tháng qua cô đã quen với cuộc sống như dân du mục kiểu này rồi.

Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt giao ca cũng là sau sáu giờ tối, tinh thần đã khá hơn rất nhiều.

Cô lên tầng hai kiểm tra xem tình hình con mèo ra sao, lúc đi ngang đến gần cửa sổ cầu thang, cô dừng bước.

Đối diện chính là tòa nhà khu dân cư, không đông đúc bằng nơi ở trước kia của Triệu Tấn Dương. Anh ở một trong những căn phòng bên đó, có lẽ không quá tầng năm.

Mùa này ban đêm đến khá sớm, có thể rõ ràng phân biệt được cửa sổ sáng đèn và tắt đèn.

Hứa Liên Nhã đứng đó một lúc, điện thoại liền vang lên.

Lấy ra nhìn tên, suy đoán của cô đã thành thật.

"Em tìm anh?" Triệu Tấn Dương nói.

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng, "Anh ở đâu?"

"Phía em hướng mười một giờ."

Hứa Liên Nhã nhìn sang, bên khung cửa tối om bỗng có một nhúm lửa đỏ sáng lên, một lần, hai lần, ba lần, loáng thoáng trông thấy đường viền tay.

Đó là bật lửa, ở cửa sổ sát sàn tầng ba phía đối diện.

"Nhìn thấy chưa?"

Hứa Liên Nhã nói: "Bật ba lần là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Dường như ở đầu dây đang cười, "Tên em."

Hứa Liên Nhã cười nhạo, nhưng nghĩ đến chắc hẳn anh không thể nào thấy được thì liền thôi cười.

"Có phải trước đó anh cũng nhìn trộm em như thế không?"

Triệu Tấn Dương đáp: "Quang minh chính đại."

Hứa Liên Nhã xoa cổ, đi đến bên khung cửa, thỉnh thoảng liếc nhìn sang bên kia một cái. Anh không bật đen, cô không biết anh đứng trước cửa như thế nào.

Có lẽ là núp sau rèm cửa, chỉ để lộ ra đôi mắt, như con chim ưng đi săn phóng mắt bao trùm lấy tất cả.

Hứa Liên Nhã nói: "Em không nhìn thấy anh, không công bằng."

Triệu Tấn Dương hỏi: "Vậy có muốn gặp anh không?"

Không cẩn thận đã rơi vào bẫy của anh, Hứa Liên Nhã đáp: "Không muốn lắm."

Triệu Tấn Dương nói: "Nhưng anh muốn."

"Vậy anh cứ muốn tiếp đi."

"Không muốn nữa." Triệu Tấn Dương nói, "Anh đi làm chút."

Hứa Liên Nhã khẽ cười giễu một tiếng.

"Tối nay em phải trực đêm."

"Ừ."

"Tối trễ anh sang với em."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã suy nghĩ một hồi rồi nói: "Đến đi."

Hẹn mười giờ gặp mặt, Triệu Tấn Dương xuất hiện đúng lúc.

Các cửa hàng tiệm quán hai bên đã đóng cửa, Hứa Liên Nhã cũng tắt bớt nửa đèn.

Hứa Liên Nhã nói: "Tối nay không đi à?" Cô chỉ tay vào nhãn lái thuê.

"Về rồi."

"Sao lại làm cái này?"

"Kiếm tiền."

"... Buổi ngày thì sao?"

"Giống trước thôi."

"Vẫn ở chỗ cũ?"

Triệu Tấn Dương dựng xe bên kệ hàng, nói: "Đổi rồi."

"Sao lại đổi?"

"Tiền nhiều quá."

Hứa Liên Nhã không hỏi nữa, nói: "Lên lầu đi."

Cửa sổ tầng hai đóng khép rèm, chỉ có một chiếc giường xếp bằng sắt rộng một mét hai, bên trên phủ chăn đệm đơn giản.

Hứa Liên Nhã ngồi bên mép giường, còn Triệu Tấn Dương hình như chẳng biết nên ngồi đâu.

Cô vỗ vào bên cạnh, "Đến đây, sao giờ da mặt anh mỏng thế."

https://thuviensach.vn

"Mặt dày em lại mắng là háo sắc." Triệu Tấn Dương lầm bầm đi sang ngồi, lập tức giường kêu két một tiếng.

Hứa Liên Nhã bỗng cười phì, "Chiếc giường này chưa thử ngủ hai người lần nào, anh kiểm chế lại chút."

Một câu ám thị rất rõ, Triệu Tấn Dương cúi đầu cười trộm.

Bỗng Hứa Liên Nhã đưa tay ra sờ tóc anh, vừa thô vừa đen lại vừa cứng, giống như bàn chải, có mùi dầu gội nhàn nhạt.

"Sao lại cắt kiểu đầu này?"

"Làm lại từ đầu thôi." Triệu Tấn Dương như được khích lệ tiến tới, "Đẹp trai không?"

Hứa Liên Nhã đẩy bả vai anh một cái, giường lại có nguy cơ lung lay nữa rồi.

Triệu Tấn Dương im lặng cười, nói: "Đi ngủ sớm thôi, sắc mặt em không tốt lắm."

"Ừ."

Anh đè lại phía giường ngoài, Hứa Liên Nhã rón rén bò lên giường. Cô nằm ngay chính giữa, đợi Triệu Tấn Dương tắt đèn xong mới cẩn thận chuyển chỗ. Hai người đắp chung một chăn.

"Buổi tối phải dậy xem mấy lần?"

"Hai lần là xong rồi."

"Anh có thể giúp gì cho em không?"

Hứa Liên Nhã nói: "Một mình em vẫn được."

https://thuviensach.vn

"Vậy anh gọi em."

"Ừ."

Rèm cửa sổ không ngăn được hết ánh sáng, chói lóa bên ngoài mờ hồ xuyên qua. Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đều nằm nghiêng, làm quen với bóng tối, dần dần thấy rõ mi mắt của đối phương.

"Không ngủ à?" Bóng tối làm anh thấp giọng.

"A Dương..."

Tiếng gọi này khiến thần kinh cả người Triệu Tấn Dương trở nên căng thẳng.

"Em biết tính nết của mình khá xấu, có lúc rất hiếu thắng. Em tìm bạn trai không phải để muốn dựa dẫm, chỉ cần em thích là được."

"Ừ..."

"Nhưng em có một giới hạn, nếu anh đụng đến thứ kia lần nữa, bất kể là vì lý do gì, thì hai chúng ta coi như kết thúc hoàn toàn."

Màu mắt Hứa Liên Nhã vốn nhạt, nay bị đêm tối nhuộm thành một sắc đen thâm thúy, tình cảm trong mắt cũng trở nên nồng đậm hơn nhiều.

Triệu Tấn Dương mò tìm tay cô, nắm thật chặt, giống như đó là nơi tiếp thêm sức mạnh vậy.

"Liên Nhã, anh đồng ý với em."

Triệu Tấn Dương thấy khóe miệng cô cong lên.

Đây có coi là tha thứ cho anh không?

Có lẽ là thế.

https://thuviensach.vn

Nhưng có thể do quá mức thuận lợi, Triệu Tấn Dương không có cảm giác chân thật.

"Còn gì nữa không?" Anh hỏi.

Hứa Liên Nhã lắc đầu, tóc ma xát với gối phát ra tiếng sột soạt.

"Không có, chỉ có chừng đó thôi." Hứa Liên Nhã nói, "Anh đã tốt lắm rồi."

Triệu Tấn Dương nói: "Liệu em có cái khác..."

"Mong đợi khác sao?"

Anh gật đầu.

Hứa Liên Nhã từ từ rút tay ra, đổi thành đan tay cùng anh, ngón tay kề ngón tay, kẹp mấy ma sát nhau, xúc giác như nụ hôn đặt trên môi.

"A Dương, quá khứ là chết, còn anh sống." Hứa Liên Nhã khẽ nói, "Chuyện đã qua rồi thì hãy chôn nó đi. Em chỉ cần anh bây giờ tốt là được."

"Được..."

Hứa Liên Nhã cười kỳ quái, "Sao anh nói ít vậy?"

Bỗng Triệu Tấn Dương kéo cô vào ngực, giường theo đó lại lay động kêu cọt kẹt.

"Cám ơn em..."

"Vậy thì anh phải yêu em cho tốt vào." Cô nửa đùa nói, mặc anh ôm.

"Anh yêu em."

"Không nghe rõ."

https://thuviensach.vn

Anh hôn lên tai co, Hứa Liên Nhã nhột né người đi.

"Lần sau đi."

"Lần sau là khi nào?"

"Lúc em mắng anh."

"Đồ hẹp hòi."

Anh không nói gì nữa, vì đang bận hôn cô.

Nụ hôn triền miên sau bao ngày xa cách, ẩm ướt như đêm mưa ở sạp báo, anh bung ô ra trước mắt cô, nóng bỏng như buổi chiều ở thôn Lệ Hoa, anh bọc kín cô bảo vệ sau lưng, lại nồng nàn như mùi mồ hôi của anh xen lẫn vị rượu trong miệng cô vào đêm qua, tất cả đều tồn tại một cách chân thực.

Nếu như phải tìm một khung thời gian để coi là điểm khởi đầu tình cảm, thì Triệu Tấn Dương hi vọng là lúc này.

Anh đã rửa sạch lời nói dối, cô đã lựa chọn tha thứ, hai tâm hồn trần truồng ôm lấy nhau.

Lúc Triệu Tấn Dương buông cô ra, ngón tay còn khẽ miết lên môi cô.

Hứa Liên Nhã nói: "Bao giờ anh về lại đội?"

"Cuối năm, trước năm mới."

"Vậy cũng sắp rồi."

Triệu Tấn Dương nghe ra điều khác thường, "Đến kỳ nghỉ anh sẽ đến tìm em."

"Trước khi anh về, chúng ta ra ngoài du lịch một lần nhé."

https://thuviensach.vn

"Được." Đây là từ tối nay anh nói nhiều nhất, "Em muốn đi đâu?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi một hồi, "Quế Lâm đi."

"Hả?" Triệu Tấn Dương không nhịn được nhếch mép, "Đến nhà anh à?"

Hứa Liên Nhã nhìn thẳng vào mắt anh, "Anh là đang hỏi lại hay là mời?"

"Em muốn cái nào thì là cái đó."

Hứa Liên Nhã nắm lấy cằm anh theo thói quen, xoay mặt anh sang một bên.

"Bố em cũng bận rộn công việc như anh, lúc còn bé, thành phố duy nhất ở ngoài em đi cùng ông ấy chính là Quế Lâm." Hứa Liên Nhã nói, "Bố con em chụp hình ở Núi Mũi Voi, rồi nhiều năm sau không đến lại nữa."

Triệu Tấn Dương để cô gối lên tay mìn, hỏi: "Em muốn đi lúc nào?"

Hứa Liên Nhã tính toán, "Ít nhất cũng phải là tháng sau."

"Tháng mười một Quế Lâm có gió to, em chuẩn bị nhiều quần áo dày vào chút."

Hứa Liên Nhã cười, "Anh định gói em thành bánh chưng đấy à."

Triệu Tấn Dương cười hôn lên trán cô, "Đợi qua một chút nữa, anh muốn dẫn em đi gặp bạn bè anh, em có muốn không?"

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Có những ai?"

"Lương Chính, em gặp rồi đấy."

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Còn một đàn chị hồi trước của anh nữa." Suy nghĩ một lúc rồi nói thêm, "Suýt nữa em đã ra mắt rồi."

"..."

"Cát Tường thì để anh hỏi xem đã, không biết chú ấy có muốn đến không." Triệu Tấn Dương nói, "Chú ấy rất sợ ở chung với nhiều người... Mà em còn nhớ chú ấy không?"

"Nhớ chứ." Hứa Liên Nhã cân nhắc hỏi, "Trước kia chú ấy cũng là cảnh sát à?"

"Chú ấy à, không phải." Triệu Tấn Dương nói, "Trước kia chú ấy là thợ quét sơn, có vợ có con, cuộc sống vẫn ổn định. Sau xảy ra tai nạn cả vợ và con đều rời đi, chỉ còn lại mình chú ấy, thành ra như bây giờ."

"Ừ..." Hứa Liên Nhã không biết nên phải đáp lại như thế nào.

Triệu Tấn Dương cũng cảm thấy đề tài nặng nề, liền nói: "Thôi ngủ đi."

Hứa Liên Nhã nhớ đến người cảnh sát tối hôm qua, không biết vì sao Triệu Tấn Dương không nhắc đến anh ta.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đợi khi đàn chị của Triệu Tấn Dương có thời gian rảnh thì đã là trung tuần tháng mười một.

Trong thời gian này Hứa Liên Nhã đã mua mấy chiếc áo khoác dày, thuận tiện cũng mua cho Triệu Tấn Dương một bộ. Triệu Tấn Dương bị cô "ép" mặc thử, trong phòng không bật điều hòa nên nóng bức sinh đỏ mặt.

"Có đủ không?" Hứa Liên Nhã hỏi anh trong gương.

Triệu Tấn Dương vừa kéo dây khóa áo khoác vừa hỏi: "Em hỏi số lượng hay độ dày?"

Hứa Liên Nhã vỗ vào sau vai anh, Triệu Tấn Dương nói: "Anh thì đủ rồi, nhìn em là đủ."

Một đống quần áo này là kết quả của việc Hứa Liên Nhã đi dạo phố một mình, cô bày từng bộ một lên giường, "Bộ nào đẹp?"

Triệu Tấn Dương nhìn lướt qua, "Cái nào cũng đẹp hết."

"Đừng có qua loa." Hứa Liên Nhã lại hỏi, "Vậy bộ nào đẹp nhất?"

Lúc này Triệu Tấn Dương mới nhìn lâu hơn, rồi nói: "Bộ trên người."

Hứa Liên Nhã mặc áo len bó, đường cong rõ ràng, tháng này cô đã mập lên tí, nhìn không còn gầy như tháng trước nữa.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã quyết định phớt lờ anh, bắt đầu dọn từng bộ quần áo một vào vali.

Triệu Tấn Dương nói: "Em muốn ở mấy ngày?"

"Có lẽ là ba bốn ngày." Hứa Liên Nhã dừng lại, "Trong tiệm không có người, chỉ có thể đóng cửa."

Triệu Tấn Dương vòng hai tay lại đưa ra sau gáy, nằm xuống đống chăn gối đã xếp xong, miễn cưỡng nhìn cô.

"Đóng tiệm mấy ngày cũng được à?"

"Em là chủ, em quyết định." Có vẻ đắc ý của một đứa trẻ.

Triệu Tấn Dương không khỏi bật cười, "Muốn đi tàu hay đi xe? Hay là... lái xe?"

"Nếu thông suốt thì lái xe chín tiếng là đến. Không phải ngày lễ chắc cũng không kẹt xe." Hứa Liên Nhã nhìn anh, "Anh cảm thấy sao?"

"Ừ, nghe em cả."

Dáng vẻ ngoan ngoãn nghe theo đó của Triệu Tấn Dương khiến cô rất hưởng thụ, "Em còn định thuê máy ảnh nữa... anh có thể chụp ảnh chứ?"

Câu hỏi của cô làm anh hơi bất ngờ, nhưng một chuyện khác lại khiến anh ngạc nhiên hơn.

Triệu Tấn Dương nói: "Em không có máy ảnh ư?"

Ở một thành phố nổi danh nhờ vào sản phẩm điện tử thế này, Hứa Liên Nhã lại có một cuộc sống gần như nguyên thủy. Điện thoại của cô cũng đã là kiểu của mấy năm trước, một chiếc máy tính để bàn duy nhất đặt trong tiệm, nếu bảo thứ đồ nào mới thì cũng chỉ có xe của cô.

https://thuviensach.vn

"Lúc đi học có một cái, sau đó thì hư rồi, mà rồi em cũng không đi đâu chơi nữa nên cũng chưa mua."

"Anh mua cho em." Triệu Tấn Dương nói, "Em thích kiểu gì?"

Cô cười một tiếng, "Không cần đâu, thuê một cái là được rồi, cũng đâu phải là dùng thường xuyên."

"SLR hay kỹ thuật số?"

Hứa Liên Nhã thôi cười, "Đừng lãng phí tiền nữa."

Sắc mặt Triệu Tấn Dương cứng lại.

Hứa Liên Nhã nghĩ một thoáng rồi bảo: "Kỹ thuật số đi, SLR không hay dùng sẽ bị mốc."

Lúc nhá nhem tối, Thẩm Băng Khê mới đến, địa điểm ở ngay căn phòng Triệu Tấn Dương và Lương Chính đang thuê, Hứa Liên Nhã xử lý chuyện trong tiệm xong mới qua.

Triệu Tấn Dương xuống tầng một đón cô.

"Có phải đang chờ em không?"

"Cũng đang đánh bài."

Tòa nhà này tầng bảy là cao nhất, không có thang máy, Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đành phải đi cầu thang bộ lên.

"Đoán xem anh làm gì?" Triệu Tấn Dương cười hỏi.

Hứa Liên Nhã ngửi một cái trên vai anh, "Thịt bò kho."

"Ngửi được à?" Triệu Tấn Dương cũng nghiêng đầu hít mũi, "Có đâu..."

https://thuviensach.vn

"Đoán thôi."

Triệu Tấn Dương nói tiếp: "Còn gì nữa không?"

"Còn nữa à?"

"Uống."

"Cái này cần gì phải đoán..." Bỗng Hứa Liên Nhã ôm lấy hông anh, hôn lên đôi môi mỏng của anh. Đầu lưỡi quấn đầu lưỡi, nụ vị giác* được kích hoạt, mùi vị trong trí nhớ ùa đến.

(*Là bộ máy cảm nhận của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị.)

Ngón tay cô điểm lên bờ môi đỏ hồng của anh, nói: "Là trà chanh, nếm được rồi..."

Bàn tay Triệu Tấn Dương vòng bên eo cô trượt xuống, bấu nhẹ lên mông cô, "Rốt cuộc thì ai lưu manh hơn."

Hứa Liên Nhã vỗ nhẹ lên gò má anh, giống như đang đánh thức anh dậy, "Đi thôi."

Cửa sắt khép hờ, tiếng người trong phòng truyền đến khe cửa.

Triệu Tấn Dương đẩy cửa ra, ba người ngồi bên cạnh bàn đồng thời nhìn sang.

Đối cửa chính là Lương Chính, ngồi ở hai bên là hai người phụ nữ - bên trái là một cô học trò mặt mũi chưa hết ngây thơ, gọi là phụ nữ cũng không đúng, bên phải có lẽ chính là đàn chị của Triệu Tấn Dương.

Người phụ nữ bên phải đặt bài xuống, đứng lên nói: "Yosh, tới rồi đấy à."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã gật đầu, lễ phép nói: "Chào chị."

Người phụ nữ bên phải cười một tiếng, khiến nếp nhăn bên khóe mắt cũng cười theo, vội khoát tay nói: "Đừng khách sáo đừng khách sáo."

"Hứa Liên Nhã, bạn gái em." Triệu Tấn Dương bắt đầu giới thiệu, "Lương Chính, em đã gặp rồi đấy. Đàn chị của anh..." Anh ra hiệu, "Thẩm Băng Khê, bọn anh hay gọi là 'chị Thủy'." Cô bé còn lại kia, Triệu Tấn Dương chỉ Lương Chính nói, "Cậu giới thiệu chút đi."

Lương Chính đen mặt, nặng nề nói: "Một cô gái."

Cô gái kia lại không hề phật ý, toét miệng cười ngọt ngào, "Chào chị, em là bạn gái anh ấy, Phương Gia Gia."

Lương Chính thấp giọng quát: "Nói lung tung gì thế!"

Thẩm Băng Khê cười hì hì, Triệu Tấn Dương ném cho Hứa Liên Nhã một ánh mắt người ngoài cuộc.

"Được rồi," Thẩm Băng Khê chịu trách nhiệm nặng nề vỗ vai Lương Chính, "Con gái người ta cũng đã nói vậy rồi, cậu cứ hào phóng thừa nhận đi, người thua thiệt cũng đâu phải là cậu."

"Đúng thế..." Phương Gia Gia liếc mắt nhìn anh ta.

Lương Chính tức giận vớ lấy gậy chống đứng lên, Phương Gia Gia nôn nóng, "Anh định đi đâu..."

"Hút, thuốc! Cô cũng muốn đi theo à?"

Phương Gia Gia: "..."

Hứa Liên Nhã vừa vào cửa đã trông thấy tình cảnh thế này, có chút không tiêu hóa nổi.

https://thuviensach.vn

Bỗng Triệu Tấn Dương quay sang nhìn Hứa Liên Nhã, "Anh đi xào thức ăn."

Hứa Liên Nhã hiểu ý, vừa xắn tay áo lên vừa nói: "Để em giúp anh."

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đi vào phòng bếp, không gian chật hẹp, chỉ xoay người một cái thôi đã suýt đụng vào vai nhau rồi.

Triệu Tấn Dương khép cửa lại, cửa nhôm ốp thủy tinh xanh liền ngăn cách tình huống khó xử ở bên ngoài lại.

"Lương Chính quen bạn gái lúc nào thế?"

Triệu Tấn Dương nhún vai, "Anh cũng mới gặp lần đầu tiên."

"Nhìn có vẻ không lớn lắm."

Khói trắng bốc lên từ lỗ thoát hơi, Hứa Liên Nhã dịch đến gần chút, ngửi thấy mùi thơm của thịt bò kho.

"Thơm quá đi..."

"Vừa lên năm nhất đại học, có thể lớn bao nhiêu chứ."

Hứa Liên Nhã đứng thẳng người lên, "Đại học năm nhất?"

"Ừ." Rau đã được rửa sạch lặt xong xuôi, chỉ việc chờ cho vào chảo xào, Triệu Tấn Dương bắt đầu rửa chảo, "Anh phải xào rau đây, em ra ngoài ngồi đi, nếu không lát nữa lại bị ám mùi," Rồi lại nhìn cô, "Quần áo mới đấy..."

Hôm nay Hứa Liên Nhã mặc một bộ đồ mới mua, "Lát nữa đã," Cô nói, "Lương Chính có vẻ không tình nguyện lắm."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương hừ một tiếng, nhanh tay dùng túi xơ mướp lau chùi chảo, "Lương Chính khá nhạy cảm."

Ý anh có lẽ là tự ti, Hứa Liên Nhã gật đầu một cái, Triệu Tấn Dương cho nước vào chảo rồi đặt lên bếp, nhìn Hứa Liên Nhã một cái, người phía sau lập tức nói: "Em ra ngoài nói chuyện với họ."

Phương Gia Gia và Thẩm Băng Khê đang ngồi cắn hạt dưa, Hứa Liên Nhã ngồi xuống bên cạnh Phương Gia Gia.

Thẩm Băng Khê nhìn Hứa Liên Nhã, rồi hỏi Phương Gia Gia: "Em thích cậu ấy chỗ nào?"

Phương Gia Gia có vẻ hồn nhiên ngây thơ, "Chỗ nào cũng thích."

"Thì cũng phải có chỗ nổi trội chứ."

"Để em nghĩ đã..." Phương Gia Gia cụp mắt cắn hạt dưa, rồi bỗng nhiên bật cười, có chút ngây ngô, "Anh ấy lương thiện."

Đã lâu lắm rồi Hứa Liên Nhã chưa từng nghe từ nào mộc mạc như thế, cô hơi sửng sốt.

Thẩm Băng Khê cũng vậy, "Người lương thiện nhiều vậy mà..." vì sao cứ là Lương Chính.

"Ừm, người em biết không nhiều, anh ấy là người tốt bụng nhất trong số họ."

"..."

"Hì hì." Phương Gia Gia nhìn Lương Chính ngoài sân thượng, lại bắt đầu vui vẻ cắn hạt dưa.

"Em cần phải biết, Lương Chính không giống những người khác lắm."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nghe ra được thái độ của Thẩm Băng Khê, tốc độ nhai trở nên chậm đi.

"Em biết mà," Phương Gia Gia nói "Không phải là không có một chân đó ư, em không để ý đâu."

Vết thương của Lương Chính đến trong miệng Phương Gia Gia lại thành một thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, Thẩm Băng Khê thôi cười, nếp nhăn bên khóe mắt toát lên vẻ nghiêm túc, "Em gái à, em không để ý, không có nghĩa là cậu ấy cũng không để ý. Lòng tự trọng của cậu ấy rất mạnh, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện, thế nên tổn thương mà người như vậy phải chịu đựng cũng lớn hơn người bình thường, đương nhiên khôi phục lại như cũ cũng chậm hơn. Em hiểu ý chị không?"

Phương Gia Gia cũng không đơn giản đến mức ngu ngốc, đáp: "Vâng." Có thể nghe ra cô ấy cũng không vui gì.

Hứa Liên Nhã thầm tán thưởng dũng khí của Phương Gia Gia, chẳng qua là do mới đến, không tiện tham gia, chỉ im lặng lắng nghe.

Lương Chính đi hút thuốc đã lâu rồi mà chưa quay về, Phương Gia Gia đứng ngồi không yên, chạy ra sân thượng tìm anh ta.

Đề tài lúc này tự nhiên quàng đến trên người Hứa Liên Nhã, Thẩm Băng Khê nói: "Chuyện trước kia của A Dương em biết cả rồi?"

Hứa Liên Nhã nói: "Biết đại khái."

"Thật sự không để tâm?"

"Cũng không thể vì nhỏ mất to được."

"Đó đâu phải là chuyện nhỏ gì."

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê cũng không cười trên nỗi đau của người khác, nếu cô ấy đã là chiến hữu Triệu Tấn Dương quen biết nhiều năm, Hứa Liên Nhã cũng biết cô ấy sẽ không.

Nếu tiếp tục đi tiếp với Triệu Tấn Dương, có lẽ sau này sẽ còn gặp vấn đề tương tự như thế nữa, đến từ người nhà cô, nhất là bố cô, Hứa Liên Nhã trở nên đặc biệt nhẫn nại.

Tình cảm của họ vốn không cần phải nói rõ cho người ngoài biết, nhưng trong lòng cô thẳng thắn vô tư, tự nhiên bộc lộ ra ngoài.

"Chị lo chuyện gì thì em cũng lo chuyện đó." Giọng Hứa Liên Nhã không lớn, điềm tĩnh, cũng không phải khẩu khí thề thốt gì, "Em không dám nói mình sẽ luôn ở cạnh anh ấy, nhưng trong lúc anh ấy còn đáng để em thích, em sẽ không buông tay."

Hứa Liên Nhã bày tỏ như thế khiến Thẩm Băng Khê trố mắt một lúc, rồi cười lúng túng, "Đừng nói là em, nếu cậu ta dám... cái gì đó nữa, chị cho dù là chị gái cũng sẽ khinh bỉ cậu ấy."

Triệu Tấn Dương bước ra khỏi phòng bếp, thét to một câu "ăn cơm thôi", bốn người kia mới bắt đầu đứng lên. Hứa Liên Nhã và Thẩm Băng Khê dọn dẹp vỏ hạt dưa và bàn ghế lại, Phương Gia Gia với Lương Chính bưng thức ăn lên.

Trên bàn ăn, Phương Gia Gia nói còn nhiều hơn Triệu Tấn Dương, ríu ra ríu rít như con chim nhỏ, thỉnh thoảng Lương Chính bực bội mắng cô ấy mấy câu. Thẩm Băng Khê khôi phục nét tươi cười trên mặt, cứ như chuyện ban nãy chưa từng xảy ra.

Triệu Tấn Dương và Lương Chính uống một ít rượu, Phương Gia Gia len lén nhấp mấy hớp từ cốc của Lương Chính, lập tức choáng váng sắp xỉn. Thẩm Băng Khê vốn cũng định gia nhập nhưng lại bị can ngăn - mai chị còn phải đi làm đấy - có vẻ cô ấy không vui lắm.

https://thuviensach.vn

Còn Hứa Liên Nhã, đến một giọt rượu cô cũng không đụng vào. Triệu Tấn Dương ăn xong nói là muốn đến chỗ Cát Tường, Hứa Liên Nhã cũng muốn đi, vậy là anh thuận tiện "mời" cô làm tài xế.

Ăn cơm xong, Phương Gia Gia đi không nổi nữa.

Triệu Tấn Dương nói: "Tối nay anh không về."

Sắc mặt Lương Chính có vẻ khó coi, so với lúc Phương Gia Gia tự xưng là bạn gái mình thì còn nặng nề hơn, nói: "Vậy tối nay em ngủ bên chỗ anh."

Triệu Tấn Dương không nói gì, chỉ cười cười, xách một túi thịt bò kho rồi ra ngoài với Hứa Liên Nhã, Thẩm Băng Khê cũng đuổi theo.

Ở dưới lầu, bọn họ chia tay với Thẩm Băng Khê, Hứa Liên Nhã nói: "Hình như đàn chị của anh có tâm sự."

Triệu Tấn Dương cười, "Chị ấy có nhiều tâm sự lắm."

"Chị ấy thật sự quan tâm anh với Lương Chính."

"Hình như anh chưa nói với em, chị ấy lớn lên trong viện mồ côi."

"..."

"Trước kia em từng thấy bao nhiêu rương táo ở ven đường? Có thể bây giờ không còn thấy nữa."

"... Hồi nhỏ từng thấy rồi, còn nghe được tiếng nữa, em có hỏi bố em đó là gì."

"Ừ, phần lớn trong rương toàn là bé gái." Triệu Tấn Dương nắm tay cô, "Chị Thủy không có người thân, luôn đối đãi với anh và Lương Chính như

https://thuviensach.vn

em trai ruột, nếu chị ấy có nói gì nghiêm khắc quá thì em cũng đừng để trong lòng."

"Em biết rồi, chị ấy cũng là lo cho các anh thôi." Hứa Liên Nhã nói, "Em không làm chuyện gì trái lương tâm, em không sợ."

"Vậy thì tốt." Triệu Tấn Dương cười lắc tay cô, hỏi cô đậu xe ở đâu.

Hứa Liên Nhã nói, "Hình như chị ấy không coi trọng cô bé kia."

"Chị ấy sợ người ta còn trẻ quá, qua hai năm nữa - mà có khi còn chưa đến - tiếp xúc với nhiều người, tầm mắt lớn hơn XX, coi thường Lương Chính, e đến lúc ấy người bị tổn thương sẽ là Lương Chính."

"Chuyện sau này ai mà biết được." Bỗng Hứa Liên Nhã 'này' một tiếng, "Anh có sợ không?"

"Sợ cái gì?" Triệu Tấn Dương cũng đoán được ý đại khái, trong lòng giật mình, nhất thời không cách nào xác định được rõ ràng, đợi khi phản ứng kịp thì Hứa Liên Nhã đã bật cười vì trò đùa của mình rồi.

Triệu Tấn Dương cầm chắc túi, tóm lấy cô toan cù lét. Hứa Liên Nhã lập tức mềm giọng cầu xin tha thứ, khi đó anh mới bỏ qua cho.

"Đúng rồi, anh chờ em chút." Hứa Liên Nhã rảo bước đi nhanh về tiệm, chỉ một lát sau đã xách một chiếc túi ra.

"Lấy gì thế?"

"Cho A Khang."

Triệu Tấn Dương cầm lấy ước lượng, có tiếng mấy đồ hộp va vào nhau.

"Thôn Lệ Hoa." Sau khi lên xe, Triệu Tấn Dương trả lời mục tiêu của cô.

https://thuviensach.vn

Đã tối nên xe ra vào khá ít, Hứa Liên Nhã nghe theo chỉ thị của Triệu Tấn Dương lái xe vào thôn, cuối cùng dừng lại dưới tán cây ven đường.

Cô vừa tháo đai an toàn ra vừa hỏi: "Chú ấy không có điện thoại, làm sao anh chắc chắn chú ấy có ở nhà?"

"Có chắc đâu, thử vận may."

"..." Hứa Liên Nhã làm vẻ mặt "vậy mà cũng được à" rồi đẩy cửa xuống xe.

Sự thật chứng minh, vận may của họ không tệ.

Hứa Liên Nhã đi theo Triệu Tấn Dương đến gần một căn nhà trơ trụi, chợt có tiếng chó sủa truyền tới cách một lớp cửa.

"Cát Tường..." Triệu Tấn Dương gọi.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ đẩy ra, đứng sau cửa chính là người đàn ông trung niên trông như bù nhìn, còn cả một chú chó vàng nhiệt tình.

"Triệu..." Cát Tường phát giác sau lưng Triệu Tấn Dương còn có người, lập tức phanh lại, cười hề hề thay vào, "Đến đây."

Hứa Liên Nhã cười một tiếng với ông ta.

A Khang ngửi lui ngửi tới bên chân họ, trông có vẻ mập lên chút, màu lông cũng sáng hơn so với trước kia.

Triệu Tấn Dương đưa túi ra, "Tối nay có kho ít thịt bò, mang qua cho chú thử chút. Còn có mấy cái lon đồ hộp nữa, cô ấy cho A Khang."

Cát Tường có phần xao động, liên tục nói cám ơn không ngừng, "Tôi biết các anh chị đều là người tốt. Cám ơn... Cám ơn bác sĩ Hứa..."

https://thuviensach.vn

Lời khen thẳng thắn khiến Hứa Liên Nhã hơi ngại.

Bọn họ chỉ nán lại một lúc rồi về.

"Chú ấy vẫn còn đi nhặt mót à?"

Từ khi Triệu Tấn Dương kể hết mọi chuyện, Hứa Liên Nhã đã có nhiều chủ đề để nói với anh hơn.

Một từ "nhặt mót" dùng thật văn nhã, Triệu Tấn Dương mỉm cười, nói: "Trước đây anh muốn tìm cho chú ấy một công việc cố định, nhưng chú ấy từ chối, nói như thế tự do hơn."

"Có thể chú ấy không muốn nợ ơn anh."

"Có lẽ vậy."

Hứa Liên Nhã do dự nói: "Em thấy sắc mặt chú ấy hình như không tốt lắm, có phải là bị bệnh không?"

"Có à?"

"Có hơi vàng."

"Chắc do ánh đèn thôi, da chú ấy đen, lúc nào cũng vậy."

Hứa Liên Nhã cũng dao động, "Có thể là thế."

"Lần sau ban ngày anh sẽ để ý chút."

"A Dương, anh là một người tốt."

Triệu Tấn Dương được cô khen mà không thoải mái, "Này..."

Hứa Liên Nhã nhắc anh, "Em đang lái xe."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã tắm xong liền bắt đầu thu dọn hành lý, Triệu Tấn Dương bảo cô nghỉ ngơi sớm đi - từ khi không cần phải trực đêm ở tiệm nữa, anh luôn giục cô ngủ sớm.

"Dù sao còn phải chờ anh tắm xong mà."

Triệu Tấn Dương đứng trong phòng khách cởi áo khoác, "Em nhiều đồ thế à?"

"Chỉ sợ quên thôi."

Loại người một balo to bằng cả gia tài như Triệu Tấn Dương đương nhiên sẽ không thể nào hiểu được.

Lúc anh cởi thắt lưng thì điện thoại vang lên, là tin nhắn mới.

Triệu Tấn Dương đọc xong, gần như là nhảy dựng lên chạy vào phòng ngủ, anh ôm lấy Hứa Liên Nhã từ phía sau.

Hứa Liên Nhã sợ hết hồn, máy ảnh kỹ thuật số màu xám trong tay rơi xuống vali.

"Anh điên à..."

"Em đoán đi!"

Hứa Liên Nhã xoay người lại, đẩy anh một cái, nhưng Triệu Tấn Dương dính càng chặt hơn.

"Tin tốt gì?"

"Lão đại cho anh về đi làm..."

"Ừ?"

"Lão đại mới nhắn tin cho anh, bảo anh chuẩn bị về đơn vị..."

https://thuviensach.vn

"... Ừ, đây là chuyện tốt."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hứa Liên Nhã xoay người lại, sờ lên gò má Triệu Tấn Dương.

"Đây là chuyện tốt," Cô khẽ nói, "Cuối cùng anh cũng chờ được đến lúc này."

So với chúc mừng, cô lại giống như đang thuyết phục bản thân hơn.

Triệu Tấn Dương không dằn nổi lòng ôm lấy cô, "Anh phải về rồi."

Hứa Liên Nhã vỗ vai anh như vỗ về đứa trẻ sơ sinh, "Bao giờ?"

"Ngày mốt."

"Sao trước đây nói cuối năm, trước thời hạn à?"

"... Ừ, đột nhiên gửi tin đến."

Triệu Tấn Dương lấy điện thoại ra đưa cô xem, điện thoại của anh còn là kiểu cũ hơn nữa, chính là Nokia đen trắng bền bỉ với mọi cú ném.

"Mấy ngày này chuẩn bị đi, đợi ngày mốt về lại đơn vị."

Được gửi đến từ một dãy số từ nhà mạng China Unicom, không lưu tên họ.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Anh chắc là lão đại của anh chứ?"

"Ừ." Nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, Triệu Tấn Dương nói: "Để anh gọi điện hỏi xem."

https://thuviensach.vn

"Đi đi." Hứa Liên Nhã nói.

Triệu Tấn Dương gật đầu, rồi cầm điện thoại ra sân thượng.

Điện thoại vừa được nối, đầu dây đã mắng: "Đ*t mẹ nó."

Triệu Tấn Dương tiếp lời: "Mẹ nó đếch rảnh."

"Tìm tôi làm gì?"

"Bố tôi muốn tìm anh uống trà."

Người đàn ông nói: "Nhận được tin nhắn rồi?"

"Vừa nhận được."

"Sao rồi, nghỉ ngơi gần một năm, đã lấy lại trạng thái chưa?"

"Tạm ổn, nên hoàn thành cái gì cũng chưa quên."

Đầu dây cười nhạo một tiếng, "Hai ngày này nhớ lo liệu cho tốt, đụng hạn thì về đơn vị."

Triệu Tấn Dương đáp: "Vâng."

"Có gì thì đến lúc đó gặp mặt rồi nói tiếp."

"Vâng."

"À đúng rồi..." Trước lúc cúp máy bỗng người đàn ông nói sang chuyện khác, giống như than phiền, "Tôi bảo này A Dương, cậu có thể sửa lại ám hiệu được không?"

"Sửa cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Cậu thường xuyên nói bố cậu như thế, đã từng hỏi qua ông già người ta có vui hay không chưa?"

Triệu Tấn Dương không khỏi nhíu mày, người đàn ông mà thấy thì nhất định sẽ gõ đầu anh, "Là tôi đang nhắc nhở mình, nếu không cẩn thận thì sẽ bị bố mời đi uống trà thật."

Người đàn ông có vẻ vui mừng, chắc hẳn lúc này đang cắn môi, "Nè, tên tiểu tử thối nhà cậu...!"

Triệu Tấn Dương cười một tiếng, bỗng sắc mặt trở nên kính cẩn lại chân thành, "Lão đại, cám ơn anh, thật đấy."

"Vẫn chưa qua thời kỳ khảo sát đâu, đừng cám ơn sớm thế chứ." Tuy người đàn ông nói không khách khí, nhưng trong lời lại chứa đựng nụ cười, "Đừng đợi đến lúc cậu về còn muốn để tôi đi uống trà với bố cậu."

"Bố tôi nói anh không đủ vai vế, miễn uống trà đi."

Người đàn ông cười mắng anh mấy câu, sau đó mới cúp máy.

Triệu Tấn Dương xoay điện thoại trong tay, quay về phòng ngủ, Hứa Liên Nhã không dọn hành lý nữa mà đang ngồi trên giường nhìn vali đầy ắp bên chân đến ngẩn người.

"Sao rồi?" Cô ngẩng đầu hỏi.

"Tin nhắn không sai." Triệu Tấn Dương nhoẻn nụ cười bụi bặm lắng xuống.

"... Vậy thì tốt."

Đột nhiên Hứa Liên Nhã đứng dậy, cầm chiếc áo khoác trên cùng trong vali ra, giũ một cái, móc vào móc rồi treo lên tủ quần áo.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Triệu Tấn Dương cũng nhớ đến chuyện gì, sắc mặt từ từ sa sầm.

Hứa Liên Nhã vừa treo bộ thứ hai lên vừa nói: "Không đi Quế Lâm được nữa rồi."

"..."

Anh phải nuốt lời rồi. Lời thề lúc đầu như một cú tát in dấu trên mặt anh, châm biếm nóng rát, niềm vui vừa dâng đã hạ xuống, áy náy như cơn thủy triều nhấn chìm lấy anh.

Triệu Tấn Dương ôm cô từ sau lưng, Hứa Liên Nhã cười một tiếng, huých cùi chỏ vào bụng anh.

"Làm gì đấy, em đang dọn đồ mà, anh như thế sao em cử động được."

Đúng là cô đang dọn đồ, chỉ có điều theo chiều ngược lại.

Triệu Tấn Dương cọ lên gò má cô, tùy ý lại dịu dàng, như muốn mài rơi mảng rêu bi thương lớn lên trong lòng cô.

"Sao anh giống chó thế, đẩy tới đẩy lui..."

Anh hôn lên dái tai cô, "Xin lỗi em..."

Hứa Liên Nhã ngẩn người, nghiêng đầu đẩy bả vai anh ra, nhưng Triệu Tấn Dương lại càng dồn thêm lực lên hai tay, như nhốt cô lại.

"A Dương..." Cô khẽ ngước mắt nhìn anh, "Chúng ta vừa mới bắt đầu thôi mà, chưa gì anh đã nói xin lỗi em, như thế sau này còn có nữa."

"Em mắng anh đi, hoặc đánh anh cũng được, làm thế nào mà vui vẻ được thì cứ làm đi."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhìn anh chăm chú, Triệu Tấn Dương không hề chớp mắt, sợ rằng một cái chớp mắt khiến cô nghĩ mình đang trốn tránh, không thẳng thắn.

Bỗng Hứa Liên Nhã đưa tay ra sờ lên gò má anh, trong lòng bàn tay vẫn là thương yêu khoan dung như trước, cô nhẹ nhàng nói: "Đừng ngốc nghếch nữa, cũng đâu phải là lỗi của anh... Mà cũng không phải là lỗi của ai cả."

"Hay là anh chưa đủ tốt..."

Cô thôi cười xoa dịu, "Từ lúc anh nói phải quay về đó, em biết sớm muộn gì cũng sẽ vậy rồi. Chỉ là kết quả chứng minh, tới sớm một chút mà thôi."

"..."

"Anh đừng nghĩ phức tạp lên thế, cảnh sát cũng là một nghề mà," Hứa Liên Nhã nghiêm túc, "Chỉ là có vẻ bận rộn hơn công việc bình thường, mươi ngày nửa tháng không thấy người đâu... Có thể cũng có chút nguy hiểm."

Cô thấy anh như có điều muốn nói, không hề dừng lại mà nói luôn, "A Dương, anh dọn tới ở với em đi, có được không?"

Như bị chết chìm nay đột nhiên lại được kéo lên, Triệu Tấn Dương lơ mơ đầu óc. Câu hỏi của Hứa Liên Nhã tới quá nhanh, anh nhất thời không phản ứng kịp.

"Cái gì?"

"Dọn tới ở với em," Hứa Liên Nhã buông tay anh ra, xoay người lại đối mặt với anh, "Em biết sau này thời gian đi làm nghỉ phép của anh sẽ không cố định, mà tình hình bên em cũng thế, chúng ta không có ngày nghỉ cố

https://thuviensach.vn

định như những người làm công ăn lương bình thường...Có thể sau này cơ hội hẹn nhau càng ít đi."

Khi Triệu Tấn Dương còn đang suy nghĩ thì Hứa Liên Nhã nói tiếp: "Bây giờ Lương Chính đã có bạn gái, hai người đàn ông các anh ở với nhau, cũng không tiện lắm..."

"Có một điều kiện..."

"Ừ?"

"Tiền thuê do anh trả."

"..." Hứa Liên Nhã cười nhạo, "Em đoán một tháng số lần anh quay về đây sẽ không hơn mười."

Triệu Tấn Dương không hề nhượng bộ, "Anh chỉ có điều kiện này."

Hứa Liên Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói: "Được, cho anh thể hiện vậy."

Cho đến giờ Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương chưa từng bàn bạc chuyện gì trên phương diện kinh tế, Triệu Tấn Dương cũng không tính là khó khăn về mặt này lắm, quan hệ hai người họ cũng không đến mức san sẻ tài chính.

Hứa Liên Nhã không dừng quá lâu ở vấn đề này, hỏi: "Vậy lúc nào anh chuyển tới? Đồ nhiều không?"

"Không nhiều," Triệu Tấn Dương nói, "Ngày mai anh tới, được không?"

***

Sẩm tối ngày hôm sau, Hứa Liên Nhã mới biết "không nhiều" của Triệu Tấn Dương là khái niệm thế nào.

https://thuviensach.vn

Anh xách một chiếc túi, đứng đợi trước cửa nhà Hứa Liên Nhã, dáng vẻ nào có chút gì gọi là người dọn nhà, giống một lữ khách phong trần mệt mỏi hơn.

"Ít vậy sao?"

Triệu Tấn Dương theo ánh mắt Hứa Liên Nhã nhìn xuống túi, nói: "Xong hết rồi, chỉ còn lại chút ở bên kia thôi, bữa nào rảnh ghé lấy sau."

Hứa Liên Nhã lôi chìa khóa ra mở cửa, mới nhớ đến mình cũng phải đánh cho anh một cái.

"Nhưng cũng không còn dư lại gì."

Triệu Tấn Dương nói thêm lại khiến cô hơi sững sờ.

Hứa Liên Nhã nói: "Anh giống ốc sên thật đấy, một cái xác chính là toàn bộ gia sản, cõng lên là có thể đi."

Triệu Tấn Dương theo cô vào nhà, "Bây giờ còn phải cõng thêm một người đấy chứ."

Hứa Liên Nhã quay đầu lại, nhếch mép cười.

Hứa Liên Nhã dẫn Triệu Tấn Dương vào phòng ngủ, chỉ vào tủ quần áo, ở đó cô đã dọn một ngăn trống cho anh, bây giờ xem ra dư không gian khá nhiều.

"Treo vào đó đi."

"Ừ."

Triệu Tấn Dương ném túi xuống bên tủ quần áo, kéo khóa cái roẹt, để lộ những bộ trang phục sẫm màu ngăn nắp. Hứa Liên Nhã ngồi trên giường dù bận vẫn nhàn mà nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Nhìn một lúc lâu, Hứa Liên Nhã tổng kết nói: "Anh chỉ toàn đồ màu tối thôi nhỉ, màu đen, xanh đậm, xanh quân đội, xám tro..."

"Chịu được bẩn mà."

"Cũng đúng." Một lát sau lại bổ sung, "Mục tiêu không rõ ràng."

Triệu Tấn Dương cười khen, "Thông minh."

Hứa Liên Nhã ôm tay, ánh mắt từ trên quần áo anh chuyển xuống chiếc túi dưới đất bên tủ, từ trên xuống dưới.

Xem ra chiếc túi đã được giặt sạch sẽ, Triệu Tấn Dương lấy một bộ quần áo màu lam nhạt từ trong đó ra.

Đó là một chiếc áo sơ mi, nhìn qua rất mới, gấp vuông vắn, nhưng vẫn bị ép có hơi nhăn.

"Cảnh phục à?" Hứa Liên Nhã hỏi.

"Ừ." Triệu Tấn Dương giũ áo, sau đó treo lên móc.

"Ngày mốt phải mặc đi à?"

"Không mặc," Triệu Tấn Dương nói, "Cái này không cần mặc thường xuyên, trừ khi họp lớn đấu tố thôi."

Hứa Liên Nhã đứng lên, đưa tay ngăn lại trước tủ, "Khoan treo lên đã, để em ủi cho anh."

Triệu Tấn Dương không hiểu, "Không cần mặc, một năm cũng không mặc được mấy lần."

"Em không hình dung ra được dáng vẻ anh mặc cảnh phục thế nào."

"Ừ?"

https://thuviensach.vn

"Nhìn anh giống tên lưu manh."

"..."

Hứa Liên Nhã mỉm cười.

Triệu Tấn Dương hất cằm, "Anh mặc cho em xem?"

"Cầu còn không được." Nụ cười càng sâu hơn.

Triệu Tấn Dương định lột áo sơ mi ra khỏi móc treo, nhưng Hứa Liên Nhã ngăn anh lại.

"Đợi ủi chút đã, còn nhăn nhiều hơn so với nếp nhăn trên mặt anh."

Triệu Tấn Dương không khỏi sờ mặt, "Ở đâu, anh còn trẻ mà."

Hứa Liên Nhã thêm nước vào bàn ủi đứng, áo sơ mi được treo trên giá, cài núi lại, kéo nhẹ vạt áo bắt đầu ủi nóng.

"Áo khoác với quần đâu?"

"Cũng phải mặc à?"

Hứa Liên Nhã cười khổ, "Chỉ mặc một chiếc sơ mi xanh này thì có khác gì tài xế taxi đâu chứ."

"... Đúng là lâu quá không mặc, không quen lắm."

Triệu Tấn Dương lấy áo khoác và quần tây xanh đen ra, nói: "Cũng phải ủi?" Thấy cô gật đầu, Triệu Tấn Dương thả quần áo xuống ghế salon.

"Mũ nữa?"

"..." Triệu Tấn Dương im lặng.

https://thuviensach.vn

"Ừ? Hỏi anh đấy."

Hứa Liên Nhã tranh thủ quay đầu nhìn anh, không biết từ lúc nào Triệu Tấn Dương đã đứng ngay kế bên.

"Này..." Triệu Tấn Dương thấp giọng nói cười, có vẻ thần bí, "Không phải em vô cùng thích đồng phục đấy chứ."

Triệu Tấn Dương ra vẻ rất khiêm nhường, Hứa Liên Nhã giơ cùi chỏ lên lại huých vào anh, Triệu Tấn Dương lùi ra sau một bước.

Hứa Liên Nhã bật cười, không phát biểu ý kiến.

"Cẩn thận quần áo chút." Triệu Tấn Dương nhắc nhở.

Triệu Tấn Dương dọn đồ mình xong, Hứa Liên Nhã cũng đã ủi ba món đồ đâu vào đấy.

"Thử xem." Cô vừa treo bàn ủi lên vừa nói.

Triệu Tấn Dương ôm quần áo vào phòng ngủ, không bao lâu sau đã thay xong.

"Thế nào?" Triệu Tấn Dương vừa cài nút áo khoác vừa đi ra, hỏi Hứa Liên Nhã đang nheo mắt nhìn.

Huy hiệu cảnh sát, số cảnh sát, quân hàm, cũng không ít lắm. Hứa Liên Nhã đi thẳng đến bên anh.

Cổ áo hơi lệch, cô chỉnh lại cho phẳng phiu, Vừa nãy đặt trên ghế salon, cảnh phục màu xanh đen đã dính mấy sợi lông mèo màu trắng, Hứa Liên Nhã nhặt lấy từng sợi một.

"Hình như có vẻ rộng."

https://thuviensach.vn

"Là do gầy hơn trước."

"Có mũ nữa càng hoàn chỉnh hơn."

"... Để quên ở nhà trọ cũ rồi." Triệu Tấn Dương hỏi cô, "Cảm thấy thế nào, so với anh lúc bình thường có gì khác không?"

"Rất không giống nhau..."

Đồng phục toát lên khí chất nghề nghiệp, thoạt nhìn Triệu Tấn Dương như biến thành một người khác, từ khi bắt đầu mặc quần áo vào, trong lòng tự nhiên bị sức mạnh này trói buộc lại. Vẫn là ánh mắt nụ cười đấy của anh, nhưng hôm nay có thể lại có cách hiểu khác.

Nhất cử nhất động tỉ mỉ rơi vào trong mắt Triệu Tấn Dương, anh nghĩ đến cảnh lần đầu tiên mẹ nhìn thấy anh mặc cảnh phục.

Đó là ánh mắt pha lẫn ước ao và hồi tưởng, anh đứng ngay trước mắt bà, nhưng bà lại như đang đắm chìm nơi một thời gian khác.

Triệu Tấn Dương biết mẹ anh nhớ đến người chồng đã hi sinh, nhưng không biết lúc này ở trong lòng Hứa Liên Nhã, anh trùng khít với bóng dáng ai.

"Thế nào?"

Ánh mắt của Hứa Liên Nhã khiến anh cảm thấy vẻ đùa giỡn ban nãy gần như là hoang đường, đó không phải là bị cuốn hút, mà là một ánh mắt hoài niệm, tựa như thấy được thứ mình yêu thích thởu ban xưa.

Hứa Liên Nhã sực tỉnh, lẩm nhẩm một câu: "Để em ôm anh nào." rồi nhẹ nhàng vòng lấy thắt lưng săn chắc của anh, đầu chôn giữa vòm ngực dày của anh.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không thể làm gì ngoài vỗ nhẹ lên lưng cô, tựa như dỗ trẻ con ngủ vậy.

Hứa Liên Nhã như quay về thời ấu thơ, là những ngày tháng duy nhất cô thấy bố cô mặc đồng phục.

Lục Nghị sẽ ôm cô xoay một vòng, sẽ gập cánh tay lại để cô đu đưa trên đó, Hứa Liên Nhã sẽ bật cười ha ha, cười mùi mồ hôi của bố cô.

Cô sẽ năn nỉ bố xoay thêm mấy vòng nữa, cho đến khi trong mắt cô chỉ còn màu xanh da trời sạch sẽ.

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên từ trong ngực Triệu Tấn Dương, tròng mắt màu nâu nhạt cùng tàn nhang mờ mờ như được cọ vẽ phất điểm lên, chiếu vào trong mắt anh.

Hứa Liên Nhã nói: "Em luôn có thiện cảm với những người bọn anh, từ nhỏ đã thế."

Giáo dục từ nhỏ nói cho chúng ta hay đó là phe chính nghĩa, Triệu Tấn Dương nói: "Trước kia anh cũng cho là vậy."

"Trước kia?"

"Trước khi vào trường cảnh sát." Triệu Tấn Dương nói, "Lúc vào trường rồi mới phát hiện, bên cạnh cũng là một hai kẻ lăn lộn giống anh, đều là kẻ tám lạng người nửa cân cả, sau này làm sao yên tâm giao sinh mệnh và tài sản an toàn vào tay mấy tên tiểu thứ thối đó chứ. Cả công việc về sau nữa, có rất nhiều tên cặn bã thối rữa lắm. Cảnh sát cũng phải nuôi sống gia đình qua ngày, nói thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một công việc mà thôi, không đến mức cao thượng như phần lớn mọi người đều nghĩ."

Mỗi một ruộng lúa đều sẽ có sâu bọ có hại, Hứa Liên Nhã nói: "Cũng có cảnh sát không làm tròn trách nhiệm, nhưng em cũng tiếp xúc với không ít

https://thuviensach.vn

cảnh sát tốt, chính vì đã từng tiếp xúc nên mới tin rằng vẫn có không ít người tôn trọng nghề này."

Bỗng Triệu Tấn Dương cười hừ một tiếng, "Lời này của em sao nghe giống Cát Tường nói thế, lúc nào chú ấy cũng khen cái nghề này đến tận mây."

"Anh cứ coi như vậy đi."

Triệu Tấn Dương suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Có phải em có người nhà hoặc bạn là cảnh sát không?"

Trong mắt Hứa Liên Nhã lướt qua vẻ kinh ngạc, cười hỏi: "Sao lại hỏi thế?"

"Nhìn em..." Triệu Tấn Dương nghiêng đầu, "Tình cảm nào đó đối với nghề cảnh sát này... Không giống như vậy..."

"Ồ?" Hứa Liên Nhã nhướn mày, "Vậy anh đoán xem là ai?"

Triệu Tấn Dương nhìn cô không chớp mắt, giống như muốn nhìn thấu bí mật trong đáy mắt cô.

Một lát sau...

"Được rồi," Vẻ mặt có phần tự giễu, "Không nói..."

"Đoán xem là ai?"

Nhưng Triệu Tấn Dương chỉ cười.

Hứa Liên Nhã gian xảo nói: "Có phải là bạn trai cũ không?"

Triệu Tấn Dương: "..."

https://thuviensach.vn

"Không phải đâu." Hứa Liên Nhã lại như trả lời câu hỏi thay anh, "Bạn trai cũ không phải là cảnh sát, anh ta là bạn thời đại học của em."

"Ồ."

"Em qua lại với anh ta mấy năm, vừa tốt nghiệp đại học liền chia tay."

"..."

"Tha hương."

Trước đó Triệu Tấn Dương cũng đã từng nghe cô nói qua, vốn muốn nói quá khứ của em không cần phải khai báo cho anh biết, nhưng đến lúc này mới biết thâm ý của cô.

"Anh ta đi đâu?"

"Tứ Xuyên."

"..."

"Anh cũng cảm thấy quá xa đúng không."

"Con gái loanh quanh gần nhà tốt hơn."

Nhưng anh cũng không biết, xưng hô "con gái" này lại xoa lên nếp nhăn trong lòng Hứa Liên Nhã.

Triệu Tấn Dương cân nhắc tổng kết hộ cô, "Sau này anh với em, đại khái cũng coi như là tha hương."

Hứa Liên Nhã không chối, nói: "Không giống nhau lắm, anh sẽ quay về, dù thời gian hơi dài."

Để mặc anh siết chặt tay, cũng không thể nào mài phẳng góc cạnh thực tế đi được. Triệu Tấn Dương im lặng, không dám chấp thuận tùy tiện, cũng

https://thuviensach.vn

không biết phải chấp thuận thế nào.

"Nhưng lâu quá là không được đâu đấy," Giọng Hứa Liên Nhã càng ngày càng nhỏ, "Quá lâu cũng không được..."

Hứa Liên Nhã ý thức được mình có vẻ thất thố, trông bản thân lúc này chẳng khác gì mấy cô học trò mới biết yêu lo được lo mất.

Cô nhoẻn miệng cười tươi, nói: "Nè, chung quy anh mặc bộ đồ này cũng không giống..." Không biết đầu óc lại nghĩ đi đâu, Hứa Liên Nhã lại chạy lệch quỹ đạo.

Triệu Tấn Dương cười vẻ ngả ngớn, "Không giống cái gì?"

"Không có gì."

"Không giống phạm nhân lao động cải tạo?"

"... Em không nói thế."

"Cũng không tốt hơn phạm nhân lao động cải tạo chỗ nào cả." Triệu Tấn Dương nói, "Chí ít cố định mỗi tháng còn được người nhà vào thăm, đúng không?"

Hứa Liên Nhã trừng anh, "Nói vậy làm gì."

Hứa Liên Nhã lui ra một bước, lại nhìn anh một lần từ đầu đến chân.

"Nào, làm nghi lễ đi."

"Bây giờ?"

"Đúng thế?"

Triệu Tấn Dương mất tự nhiên kéo cổ áo, "Vậy không khách khí nữa."

https://thuviensach.vn

Mặc dù anh là cảnh sát, nhưng thường xuyên phải quên đi thân phận của mình, để lộ một mặt hoàn toàn trái ngược.

"Nhanh lên chút đi." Hứa Liên Nhã như giám thị thúc giục nộp bài, "Vì nhân dân phục vụ, em là cũng là một phần của 'nhân dân' đấy."

"..."

"Nghe lời..."

Triệu Tấn Dương không lay chuyển được cô, "Được rồi."

Anh lập tức đứng thẳng, vẻ mặt trang nghiêm, thẳng tắp như cây dương, tay phải nhanh chóng đưa lên, năm ngón tay duỗi thẳng tự nhiên, làm một động tác chào đúng tiêu chuẩn.

"Đẹp trai quá." Hứa Liên Nhã nói tự đáy lòng.

Chỉ là Hứa Liên Nhã không hề ngờ rằng, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cô thấy dáng vẻ A Dương mặc chính trang làm lễ thế này.

Nếu như có thể biết trước, có lẽ Hứa Liên Nhã sẽ chụp ảnh lại làm kỷ niệm.

Về sau lại nghĩ, thật ra chụp ảnh hay không cũng không có ích gì, bất kể là người hay là hình, đều không giữ được.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Một buổi sáng, Triệu Tấn Dương chạy bộ về rửa ráy tắm táp, đúng lúc Hứa Liên Nhã cũng dậy.

Cô mơ màng hỏi: "Mấy giờ đi làm?

"Tám giờ."

"Đồ cũng mang đủ rồi."

Triệu Tấn Dương lau tóc ừ một tiếng.

Đợi Hứa Liên Nhã rửa mặt xong, còn dắt kẹp tóc trên đầu, để lộ vầng trán sáng bóng, Triệu Tấn Dương đi đến hôn lên trên một cái, vỗ vào mông cô rồi nói: "Anh đi đây."

Cô lại hỏi: "Đã mang theo đồ đủ chưa?"

Triệu Tấn Dương bất đắc dĩ đáp: "Mang đủ rồi."

"Điện thoại?"

"Có rồi."

"Chìa khóa?"

Anh lắc tay, chùm chìa khóa kêu leng keng.

"... Thẻ cảnh sát?"

https://thuviensach.vn

"Không mang."

Cuối cùng Hứa Liên Nhã cũng phát hiện ra thứ để quên, "Để đâu rồi?"

Triệu Tấn Dương nói: "Lão đại thu của anh rồi."

"..."

Anh lại nhéo lấy mặt cô, "Sao lại giống đưa trẻ đi học vậy chứ."

Hứa Liên Nhã gạt tay anh ra, nói: "Tối phải về sớm nấu cơm cho em."

Triệu Tấn Dương cung kính, "Tuân lệnh!"

Hứa Liên Nhã cười đẩy anh một cái, "Đi sớm về sớm."

Trong lòng cô cũng biết rõ, Triệu Tấn Dương chỉ có thể làm được nửa vế đầu.

***

Một lần nữa trở lại trụ sở làm việc, chú gác cổng nhận ra Triệu Tấn Dương.

"Này, lâu lắm rồi không thấy cậu đâu đấy."

Triệu Tấn Dương cười cười, đưa cho ông ta một điếu thuốc.

"Ừ." Triệu Tấn Dương đáp qua loa.

Chú gác cổng dắt thuốc ra sau tai, nói: "Tôi còn tưởng cậu bị điều đi rồi chứ."

"Nghỉ phép dài hạn thôi."

Chú gác cổng cười vui vẻ, "Về quê kết hôn à?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương bị chọc cười, "Lần trước chú còn nói giới thiệu đồng hương cho tôi kia mà, người đâu rồi? Tôi còn nhớ đấy."

Chú gác cổng cũng cười theo, "Lần sau tôi dẫn người đến, cậu cũng đừng để mất đấy."

Triệu Tấn Dương nói: "Là người đẹp thì nhất định không để mất."

"Này, cái cậu này..." Chú gác cổng giả vờ tức giận, Triệu Tấn Dương phất tay với ông ta: "Đi vào trước đã."

Chú gác cổng nhìn theo bóng lưng cậu thanh niên, lấy điếu thuốc ra ngửi một cái, nhét vào miệng cười tủm tỉm.

Rời xa một năm, quay về nơi quen thuộc, anh nán lại một lúc trước bức tường vinh dự ở hành lang, trong lòng dâng lên cảm xúc tò mò kích động như lần đầu tiên đặt chân đến nơi này.

Tiếp tục đi về phía trước, trên đường gặp phải một người đàn ông hai mắt đỏ bừng, xem ra phải thức đêm rồi, trẻ tuổi mà lạ mặt, có thể là vừa mới đến, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Triệu Tấn Dương dừng lại trước một gian phòng làm việc, gõ cửa hai cái.

Giọng nam trầm thấp từ bên trong truyền ra, "Mời vào."

Triệu Tấn Dương đẩy cửa đi vào, một người đàn ông ngẩng gương mặt mặt đầy nếp nhăn như gân lá khô lên từ sau bàn.

"Lão đại."

"Lại đây," Người đàn ông cong khóe miệng lên, "Ngồi đi."

Triệu Tấn Dương kéo ghế ra ngồi xuống đối diện ông ta.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông rút một điếu thuốc từ gói thuốc ra, hỏi Triệu Tấn Dương có muốn làm một điếu không.

Triệu Tấn Dương nhìn gói thuốc, nhận lấy một điếu, ra hiệu Trung Hoa mềm trong tay, "Lão đại, đẳng cấp tăng lên không ít đấy."

Người đàn ông cười một tiếng, cúi đầu nhíu mày tự nhiên châm lửa, nói: "Con gái tôi mua cho đấy."

Người đàn ông rất ít khi nhắc đến chuyện người nhà, Triệu Tấn Dương chỉ biết năm xưa ông ta đã ly hôn, con gái theo vợ trước.

"Chứ anh làm sao mua nổi."

Người đàn ông cười ha một tiếng, cũng không tức giận.

"Mấy ngày trước chú bảo vệ còn hỏi tôi, A Dương đi đâu rồi, sao đã lâu rồi mà không thấy cậu ta đâu."

"Sáng này chú ấy còn hỏi có phải tôi về quê kết hôn không đấy."

"Chú ấy mới cắt tóc, có phải trông trẻ hơn không?"

Triệu Tấn Dương nghịch chơi điếu thuốc trong tay chứ không châm, nói: "Kiểu tóc mới gì chứ, tóc chú ấy vẫn luôn vậy mà."

Người đàn ông láng máng cười trong làn khói.

"Tên tấm bằng khen thứ ba bên trái hàng đầu tiên ở tường vinh dự là gì?"

"Tập thể huy chương hạng nhì."

"Năm nào?"

"Năm 07."

https://thuviensach.vn

"Trước khi đi vào đã gặp ai?"

"Một chàng trai trẻ tuổi, tuổi chừng 20 đến 25, cao khoảng mét 75, dáng người trung bình, tóc dài hơn so với kiểu húi cua, mặt dài, mày rậm, mặc hoodie màu xám tro cùng áo khoác denim màu lam nhạt, bên dưới mặc quần tối màu, chân đi giày lười màu xanh."

"Đó là đồng nghiệp mới đến, năm nay vừa tốt nghiệp."

Điếu thuốc của người đàn ông sắp hết, ông ta hút một hơi dài cuối cùng, rồi dí thuốc vào trong gạt tàn.

Ông ta đi ra khỏi bàn, đứng trước mặt Triệu Tấn Dương, người sau cũng đứng lên.

Triệu Tấn Dương cao xấp xỉ ông ta, có lẽ do tuổi tác nên nếp nhăn trên mặt người đàn ông khiến người ta nghĩ đến người già yếu đuối, so ra thì chàng thanh niên rắn chắc cao lớn hơn.

Người đàn ông vỗ vai anh, cái vỗ mạnh sau cùng như ủy thác trọng trách.

"A Dương, hoan nghênh về với đơn vị!"

Triệu Tấn Dương đứng nghiêm, nghiêm túc làm một động tác chào.

"Cám ơn lão đại rất nhiều!"

Tư thế này khiến người đàn ông thoáng kinh ngạc, rồi lại cười cười kéo tay xuống nói: "Được rồi, đừng có nghiêm chỉnh như thế, như vậy mà ra ngoài là không được đâu."

Triệu Tấn Dương cười một tiếng, đứng thả lỏng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

https://thuviensach.vn

"Mời vào."

Sau cửa là nửa bên người của Thẩm Băng Khê, thấy hai người trong phòng cũng không ngạc nhiên.

"Lão đại, đi họp thôi."

"Được."

Người đàn ông cầm lấy sổ và bút trên bàn, lúc đi ngang qua Triệu Tấn Dương thì dừng lại, nói: "Đợi tôi họp xong sẽ đến tìm cậu."

Triệu Tấn Dương đi ra theo, Thẩm Băng Khê khẽ vặn tay anh thay cho lời chào.

Thẩm Băng Khê cũng vào phòng họp.

Triệu Tấn Dương quay về một gian phòng khác, chỉ có một chiếc bàn làm việc cùng hai ba chiếc ghế salon gỗ, ngày trước bọn họ từng lấy đây làm phòng nghỉ ngơi tạm thời.

Lúc này trong phòng chỉ có một người, nằm trên ghế salon phía sau bàn. Người kia nghe thấy tiếng cửa mở thì mở cổ tay ra, ngóc đầu dậy - chính là người vừa nãy gặp trên hành lang.

Cậu thanh niên mơ màng vật lộn ngồi dậy, nom có vẻ mệt.

Triệu Tấn Dương nói: "Cậu cứ ngủ đi."

Cậu thanh niên ngẩn người.

Triệu Tấn Dương không thể làm gì khác hơn là tôi: "Tôi không phải lãnh đạo gì đâu."

"À..." Một tiếng chậm chạp, cậu thanh niên nói: "Xin lỗi, mệt quá."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đáp lại bằng nụ cười thông cảm đành vậy.

Cậu thanh niên chần chừ hỏi: "Anh cũng là mới đến à?"

"Không phải."

"À." Không biết cậu thanh niên vốn kiệm lời hay là mệt, lại từ từ nằm xuống, xin lỗi nói: "Tôi ngủ tiếp đây."

Triệu Tấn Dương nói: "Lão đại đến thì tôi gọi cậu."

Trước khi khép mắt, cậu thanh niên cười khẽ một tiếng cám ơn.

Cuộc họp kéo dài lâu quá, Triệu Tấn Dương còn chưa kịp có cơ hội đánh thức cậu thanh niên thì cậu ta đã tự tỉnh rồi.

Cậu ta ra ngoài một lúc rồi quay về, bên tóc mai có nước nhỏ, hẳn là đi rửa mặt mới về.

Triệu Tấn Dương đi ra ngoài hành lang, đúng lúc cửa phòng họp bật mở, người bên trong lục tục ra ngoài. Đầu tiên là lão đại của anh, sau đó là Quách Dược, tiếp đến là mấy gương mặt quen thuộc, cuối cùng là Thẩm Băng Khê.

"A Dương..." Người đàn ông ngoắc tay với anh, "Lại đây chút."

Đồng nghiệp cũng phát hiện ra anh, đi tới đấm đá kiểu đàn ông thay lời chào hỏi, Triệu Tấn Dương đón từng cái một.

"Cuối cùng cậu cũng chịu về rồi!"

"Mẹ! Cậu không có mặt anh đây cô đơn lắm!"

"Lâu rồi cậu không ở đây, ngày nào chị Thủy cũng lẩm bẩm cậu đấy, gì mà em trai Dương của chị..."

https://thuviensach.vn

"Tôi đánh chết cậu, tôi nhắc đến cậu ta lúc nào! Buồn nôn chết đi được!"

"Cơ thể vẫn nguyên vẹn đấy chứ, đang chờ đọ tay với cậu đây..."

"..."

Triệu Tấn Dương bị lớp lớp câu hỏi bao vây không thoát nổi, đành đáp qua loa mấy câu, người đàn ông kịp thời giải cứu anh.

Đi ngang qua Quách Dược, Triệu Tấn Dương trừng mắt nhìn anh ta một cái, dáng vẻ như đứa con nít bướng bỉnh giận dỗi với ông anh trai.

Quách Dược cũng chẳng nhìn anh thân thiện gì cho cam, chỉ là vì ngại trước mặt mọi người nên không dám làm quá.

Triệu Tấn Dương quay về căn phòng kia lần nữa, người đàn ông lấy một túi giấy dai từ trong tủ tài liệu ra đưa anh.

Triệu Tấn Dương sờ bên ngoài một cái, một thứ vừa dày vừa cứng, anh không khỏi cười.

Bên trong xổ ra một tấm thẻ cảnh sát, Triệu Tấn Dương cầm trên tay ước chừng, cảm giác quen thuộc làm anh yên lòng. Trên tấm thẻ chính là anh của phiên bản trẻ tuổi không có râu, động một cái, huy hiệu cảnh sát ánh lên màu của dấu hiệu chống giả.

Người đàn ông trêu anh, "Không nhận ra à?"

Triệu Tấn Dương nói: "Đúng vậy, đẹp trai quá."

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, đưa một túi tài liệu khác cho anh, "Vụ án đang theo lần này, cậu xem qua trước đi."

Triệu Tấn Dương đón lấy, bỗng người đàn ông nói: "A Dương, cậu đi theo tôi mấy năm rồi?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương giương mắt, "Bảy năm."

"Tám năm." Người đàn ông chỉnh lại.

"..."

Một năm xa nhau này mà người đàn ông cũng tính vào.

"Nên lúc trước tôi nói, lần này cậu quay về, tôi cũng sẽ không dẫn dắt cậu như lúc còn là tân binh nữa, những chuyện trước kia cậu có thể làm tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi cho cậu rồi. Cậu biết ý tôi chứ?"

Triệu Tấn Dương không khỏi thẳng lưng trước lời gần như là cảnh cáo, "Biết ạ."

"Làm cho tốt."

Sau ba chữ ấy là kỳ vọng không thể nào coi nhẹ lại khó mà nói thẳng, Triệu Tấn Dương lặp lại, "Biết ạ."

Người đàn ông bảo Triệu Tấn Dương chờ một chút, ông ta ra ngoài một lát, lại gọi một người vào.

"Diệp Trí Viễn, là trí viễn trong ninh tĩnh trí viễn." Người đàn ông giới thiệu cậu thanh niên vừa rồi, "Mới nhắc đến với cậu xong đấy." Rồi lại giới thiệu Triệu Tấn Dương, "Tiền bối của cậu, Triệu Tấn Dương, mọi người cũng gọi cậu ta là A Dương."

Diệp Trí Viễn lễ phép gọi một tiếng anh Dương, "Em vẫn hay nghe chị Băng Khê nhắc đến."

Người đàn ông nói: "A Dương, vụ án này cậu dẫn cậu ta theo."

"... Vâng."

https://thuviensach.vn

Rồi lại nói với Diệp Trí Viễn, "Cậu học tập anh Dương của cậu nhiều vào, đây là tay lão luyện số một số hai trong đơn vị chúng ta đấy."

"Vâng, đội trưởng Lôi."

Người đàn ông hăm dọa, "Vừa gọi tôi là gì?"

Diệp Trí Viễn: "... Lão đại."

"Sau này chú ý chút, đặc biệt là ở bên ngoài, một câu xưng hô thôi cũng có thể khiến cậu bỏ mạng đấy."

Diệp Trí Viễn bị lên lớp đỏ bừng hai tai, "Em nhớ rồi, lão đại."

Lục Nghị vỗ vai cậu ta theo thói quen, nói: "Các cậu đi đi."

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn tìm một nơi xem hồ sơ vụ án.

Triệu Tấn Dương lật xem từng tờ một, dần dần nghiệm chứng phỏng đoán của mình.

Đây không phải là vụ án anh theo trước kỳ nghỉ phép, tài liệu hiện nay cũng không liên quan gì đến nó cả, quy mô cũng kém xa.

Anh cũng đã sớm đoán ra được, có thể để người mới tham gia vào thì cũng chẳng phải vụ án to tát gì.

Triệu Tấn Dương ném tài liệu trong tay xuống, tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống bàn trà nhỏ, không phát ra tiếng động nào, ngược lại anh đứng dậy lại gây ra động tĩnh khá lớn.

Diệp Trí Viễn cẩn thận hỏi: "Sao vậy anh Dương?"

Triệu Tấn Dương ôm eo, nói: "Anh... đi vệ sinh."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương mới đi đến máng tiểu kéo khóa quần xuống thì có người đi vào.

Là Quách Dược.

Anh ta đứng cách Triệu Tấn Dương một máng tiểu.

Triệu Tấn Dương quay đầu nhìn lại, cửa phòng đi nặng mở rộng, trong nhà vệ sinh nam chỉ có hai người họ.

"Vụ án lần trước xong rồi à?" Triệu Tấn Dương nhìn chằm chằm khe hở gạch sứ đen ốp trên tường, lên tiếng hỏi.

Quách Dược không đáp, Triệu Tấn Dương cười lạnh một tiếng.

Tiếng nước chảy lớn dần làm tăng thêm tình cảnh vi diệu giữa hai người họ, giống như dây đàn tấu nhạc càng kéo càng căng.

Triệu Tấn Dương nói tiếp: "Cũng một năm trôi qua rồi, không giống phong cách của anh chút nào."

"Tiểu Diệp là lão đại tự mình chọn, có thể được anh ấy coi trọng đều không phải là người tầm thường." Quách Dược đã đi xong, xoay người sang nói với Triệu Tấn Dương: "Cậu đừng có để thua một người mới đấy."

Triệu Tấn Dương nhìn xuống, vẫy vẫy thứ đồ chơi trong tay, nhét vào lại rồi kéo khóa lên.

"Nhờ có yêu mến." Triệu Tấn Dương vừa rửa tay vừa nỏi.

Ở trong đơn vị không thể so được với bên ngoài, Triệu Tấn Dương và Quách Dược đều nén lửa trong lòng lại, không ra mặt va chạm.

Quách Dược không nói gì thêm, phất tay sải bước ra khỏi nhà vệ sinh nam, suýt nữa đụng phải Thẩm Băng Khê.

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê: "..."

Triệu Tấn Dương đi ra cũng gặp cô ấy, nói: "Ơ, sao lại chờ em ở đây thế?"

"..."

Thẩm Băng Khê kéo anh đến một góc vắng người, thấp giọng hỏi: "Quách Dược tìm cậu?"

Triệu Tấn Dương đáp: "Anh ta tìm em làm gì."

Thẩm Băng Khê cau mày, "A Dương, Quách Dược có nói gì với em đi chăng nữa thì cũng đừng để trong lòng. Con người anh ấy như thế, khá là kỳ cục, ban đầu cậu xảy ra chuyện anh ấy cũng rất khó chiu, chỉ là không biết cách biểu đạt mà thôi. Anh ấy cũng chưa từng làm chuyện gì không tốt với cậu, đúng không?"

Triệu Tấn Dương không cách nào phản bác được, nhìn Thẩm Băng Khê một lượt từ trên xuống dưới, nói: "Còn chưa thành dâu của người ta mà vội bênh vực vậy rồi à."

Thẩm Băng Khê nhướn mày, "Triệu Tấn Dương!"

"..." Triệu Tấn Dương ôn tồn, "Được rồi được rồi, em sai rồi, em chỉ nói đùa thôi."

Thẩm Băng Khê liếc anh một cái, "Cậu đừng có sốt ruột, ý của lão đại bây giờ là để cho cậu quen nếp đấy. Chị thấy không mười thì có đến tám chín phần là gọi cậu quay về đấy."

Triệu Tấn Dương nhún vai, "Từ lâu người bên kia đã coi là em chết rồi, nếu em lại vào há chẳng phải là xác chết vùng dậy à. Hơn nữa cũng hơn

https://thuviensach.vn

một năm rồi, cơ cấu nội bộ cũng không biết thay đổi được bao nhiêu. Tin tức hồi đó em biết giờ e cũng chẳng có ít gì."

"Đúng là thay đổi không ít..."

Dẫu sao bây giờ đã không còn tham gia vào vụ án nữa, Triệu Tấn Dương cũng biết điều đó, nên không đợi cô ấy nói tiếp đã cướp lời: "Còn chuyện gì khác không?"

Thẩm Băng Khê: "... Cũng không có gì?"

"Vậy em về làm việc đây." Anh nhếch môi, mình cũng không thể thua cả một người mới được.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lúc này phải theo dõi ông chủ của KTV Thịnh Thế Dạ Sắc, nhưng trái lại hắn ta lại mang một cái tên đầy văn nhã, tên là Trịnh Dư Trạch, hình ảnh trên bằng lái có vẻ gian xảo vốn có.

Khi Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đi ra khỏi tòa nhà công sở thì cũng gần mười một giờ, đã đến giờ KTV làm việc, chắc hắn cũng Trịnh Dư Trạch đã sớm ra ngoài, Triệu Tấn Dương quyết định đi thẳng đến bên KTV. Bọn họ phải thăm dò giờ giấc làm việc và phạm vi hoạt động của đối phương trước, điều này có nghĩa là phải theo dõi không biết đời nào mới xong.

Thứ gọi là "manh mối" trong túi hồ sơ đã ít lại càng ít, mấy vụ án thường ngày cần phải theo dõi điều tra trường kỳ. Diệp Trí Viễn hỏi Triệu Tấn Dương từng theo dõi trong bao lâu là lâu nhất.

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn cùng lái một chiếc motor phổ thông. Triệu Tấn Dương lái xe, thỉnh thoảng nhìn vào kính chiếu hậu, "Nhiều lắm, chưa từng tính kỹ." Cứ lặp đi lặp lại ngày này sang tháng khác không thấy điểm cuối, đến tận khi vụ án kết thúc, mới có thể chợt bừng tỉnh thì ra đã theo lâu đến vậy.

"Lão đại từng theo một vụ án, buổi sáng tình nghi vừa ra ngoài là anh ấy đã bám theo, tối khuya hắn ta về nhà mới xong việc. Bọn anh đều cười anh ấy là bảo mẫu đưa đón." Triệu Tấn Dương nói, "Sau đó ấy à, anh ấy làm bảo mẫu đến gần một năm."

Diệp Trí Viễn hít một ngụm khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Con người ta khi đến một độ tuổi nhất định, nhìn người nhỏ tuổi hơn sẽ khó tránh khỏi hồi tưởng, bản thân mình ở cái tuổi ấy đã đến như thế nào. Thậm chí có người sẽ tốt bụng hoặc tự đắc chỉ dẫn cuộc sống cho người khác. Mà Triệu Tấn Dương lại không phải là loại thích lên mặt đàn anh, nhiều nhất là thuộc về vế trước.

Anh hỏi: "Cậu tới được bao lâu rồi?"

Diệp Trí Viễn đáp: "Hơn một tháng."

"Người nhà có ủng hộ không?"

"Cũng không ủng hộ hẳn." Diệp Trí Viễn nheo mắt trong gió, "Vẫn đang làm công tác tư tưởng."

Triệu Tấn Dương cười, "Vậy cậu còn phải tìm cách đấy."

Diệp Trí Viễn không hiểu ý lắm, đưa tay lên gãi mặt.

"Có bạn gái rồi à?"

Diệp Trí Viễn đáp: "Dạ." Nhưng vì âm thanh ồn ào bên đường quá lớn nên có lẽ Triệu Tấn Dương không nghe rõ, Diệp Trí Viễn nói lại: "Có bạn gái rồi."

"Yêu hồi đi học à?"

Diệp Trí Viễn to giọng đáp phải.

"Vậy thì tốt."

Diệp Trí Viễn lại hỏi: "Vậy còn anh thì sao anh Dương, chắc là kết hôn rồi nhỉ?"

"Anh?" Triệu Tấn Dương rẽ khúc cua, cười nói: "Vẫn còn một mình."

https://thuviensach.vn

Diệp Trí Viễn: "..."

"Có phải thấy anh lớn tuổi quá không?"

Diệp Trí Viễn thành thật trả lời: "Nhìn không ra."

Câu chuyện kết thúc bằng tòa nhà nóc tròn màu hồng cao hai tầng, đã đến mục tiêu.

Triệu Tấn Dương đẩy đại motor vào trong khe hở giữa mấy chiếc xe máy và xe đạp bên đường.

Tòa nhà không có garage dưới hầm, chỉ có đường vạch trước cửa để đậu xe, mà trong bãi ấy có chiếc Honda Accord màu trắng của Trịnh Dư Trạch đậu, biển số xe vừa khớp.

Triệu Tấn Dương bảo Diệp Trí Viễn tìm một chỗ chờ mà coi chừng cửa, còn anh đi vòng vòng kiểm tra thì không thấy có cửa ra nào khác.

Diệp Trí Viễn đưa mắt ra hiệu đối diện cửa là một tiệm bán vé số, hỏi: "Em đến đó nhé?"

Triệu Tấn Dương gật đầu, "Nhớ rõ mặt mũi rồi chưa?"

Diệp Trí Viễn đáp: "Nhớ rồi."

Triệu Tấn Dương đáp: "Tốt."

Triệu Tấn Dương đi lang thang ven đường, mặc một chiếc áo khoác cũ, lại để ria mép, nhìn qua trông giống công nhân làm ca tối. Hứa Liên Nhã vốn để anh thay áo khoác mới, nhưng anh không nỡ, biết có thể phải ôm chăn ngủ qua đêm ngay tại hành lang, anh sợ làm bẩn nhăn nhúm nó. Cô còn vì vậy mà cười anh, dứt khoát mặc kệ anh.

https://thuviensach.vn

Đi một vòng, chỉ phát hiện được cánh cửa sau để chuyển hàng hóa và vất rác. Đối phương là ông chủ ở đây, khả nắng ra vào từ cửa nhỏ không nhiều, nhưng để đề phòng thì Triệu Tấn Dương vẫn canh chừng nó.

Đối diện cửa sau của Thịnh Thế Dạ Sắc cũng là cửa sau của một quán cơm, đúng lúc có một người mặc đồng phục phục vụ lén chạy ra ngoài hút thuốc. Triệu Tấn Dương nghĩ một lúc rồi đi về phía cậu ta.

"Người anh em, cho mượn bật lửa với." Triệu Tấn Dương lại gần nói.

Người phục vụ là một thanh niên gầy yếu, thấy Triệu Tấn Dương không mặc đồng phục thì buông lòng cảnh giác. Cậu ta đưa bật lửa ra, hỏi: "Sao trước kia chưa từng thấy anh bao giờ?"

Triệu Tấn Dương cúi đầu, dùng tay che lửa châm thuốc, rồi trả bật lửa lại cho cậu ta.

"Tối ở đối diện."

"À..." Người phục vụ nhìn bức tường màu hồng, có vẻ đã tin, "Các anh có thể không cần mặc đồng phục à?"

Triệu Tấn Dương nói: "Tôi mới đến, bên trên chưa phát cho."

Người phục vụ lại gật đầu một cái.

Triệu Tấn Dương chậm rãi nhả ra một ngụm khói, hỏi: "Bây giờ sắp đến giờ ăn trưa rồi, các cậu không bận à?"

Người phục vụ lắc đầu, cười láu lỉnh, "Nào bận bằng các anh chứ."

Triệu Tấn Dương nghe ra hàm ý trong câu, "Bận thế nào vậy, tôi mới đến, không biết nhiều."

https://thuviensach.vn

Người phục vụ cố làm ra vẻ thần bí nói: "Các anh ấy à, mấy em xinh đẹp nhiều lắm, trời vừa tối..." Cậu ta nhìn anh bằng ánh mắt "anh hiểu rồi đấy".

Triệu Tấn Dương cười đầy dung tục tiếp cậu ta, nói: "Ra thế..."

Người phục vụ càng cười lớn hơn.

Tán dóc hút thuốc một hồi, Triệu Tấn Dương đã biết được chung chung về quy mô và tình hình, người phục vụ hút thuốc xong thì phải về làm, đúng lúc điện thoại của Triệu Tấn Dương có cuộc gọi đến.

Diệp Trí Viễn báo cho anh biết Trịnh Dư Trạch đã ra ngoài.

Triệu Tấn Dương nhanh chóng quay về bãi đậu xe, chiếc Honda Accord kia đang sang xe.

"Cậu chắc là hắn ta ở trong xe chứ?" Triệu Tấn Dương vừa mở khóa vừa hỏi.

"Chính là hắn, không sai đâu." Diệp Trí Viễn chắc chắn như đinh đóng cột.

"Lên xe." Triệu Tấn Dương đẩy motor ra, nhảy lên ngồi trước.

Triệu Tấn Dương không dám đi quá gần, bám đuôi quanh co một hồi thì dừng lại trước quán cơm theo phong cách phòng bếp xưa.

"Chỗ này hẻo lánh nhỉ..." Diệp Trí Viễn nhìn xung quanh, thở dài nói.

"Cũng che khuất."

"Chúng ta phải vào sao?"

"Tạm thời không vào."

Diệp Trí Viễn ném cho anh ánh mắt nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cửa đùa nói, "Không đủ tiền trả."

"..." Diệp Trí Viễn ngây ra rồi bật cười.

Ở hẻm trước cổng phòng bếp xưa có mấy tiệm cơm bình dân nhỏ, trong khe hở gạch sứ dưới sàn dính đầy bẩn đen, mặt bàn gỗ dính toàn dầu mỡ nhơm nhớp, Triệu Tấn Dương chọn một tiệm có vẻ tàm tạm.

"Chúng ta ăn cơm đi đã."

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn ngồi bên ngoài tiệm, cách xa tiếng xào nấu thức ăn và tiếng tivi phát ra đầy ồn ào.

Triệu Tấn Dương nhìn lướt thức ăn nhanh trong thực đơn nói: "Thịt bò hầm khoai tây."

Diệp Trí Viễn gọi một suất cơm gà om mắm.

Triệu Tấn Dương trả tiền trước, nói: "Thế này thì đặt đũa xuống là có thể đi."

Diệp Trí Viễn gật đầu tiếp thu.

Nhân lúc thức ăn chưa được đưa lên, Diệp Trí Viễn thấp giọng hỏi: "Anh Dương này, có phải các anh cải trang điều tra rất nhiều không?"

Cách Diệp Trí Viễn dùng từ khiến anh bật cười, "Ý cậu là nằm vùng ấy hả."

"... Đúng thế."

"Như chúng ta bây giờ cũng coi là một nửa đấy."

"Em là chỉ... cái việc lẻn vào nội bộ kẻ địch ấy?"

Triệu Tấn Dương uống một hớp trà, hất cằm, "Muốn thử một lần à?"

https://thuviensach.vn

Lúc nói vẫn không quên đưa mắt nhìn phòng bếp xưa.

Diệp Trí Viễn xắn tay áo lên nói: "Là tò mò thôi."

Triệu Tấn Dương đặt ly nhựa xuống, "Lúc đến hiện trường thật thì không phải là chuyện tò mò chơi đâu."

Diệp Trí Viễn hiểu rõ gật đầu: "Cái đó... Anh Dương này, liệu đối phương có thể bảo anh thử một hơi không?"

Triệu Tấn Dương im lặng một lúc, suýt nữa cho là cậu ta có ý tứ khác, nhưng lại nghĩ đến có lẽ cậu ta chỉ tò mò về công việc mà thôi.

"Sẽ có."

Diệp Trí Viễn không bất ngờ trước câu trả lời này, "Vậy thì phải đối phó thế nào mới khiến đối phương không nghi ngờ?"

Triệu Tấn Dương đáp qua loa: "Dựa vào tình hình cụ thể mà có phân tích cụ thể, phải lừa đối phương tin rằng cậu không thể hít lại vừa tin đó là hàng thật."

Diệp Trí Viễn không biết có nên hỏi tiếp hay không, mặt có vẻ do dự.

Triệu Tấn Dương nhìn thấy hết, anh nói: "Tôi nhớ lão đại có một lần chuẩn bị một loại phấn gia vị, mùi sau khi đốt khá kỳ quặc, vì không để đối phương nghi ngờ nên anh ấy đã hít vào hết. Phổi như sắp nổ đến nơi rồi mà anh ấy vẫn phải làm ra vẻ rất hưởng thụ."

Dù không phải là chuyện gì buồn cười nhưng Diệp Trí Viễn lại bật cười, thất vọng xen lẫn với kính trọng.

Bà chủ đưa thức ăn nhanh lên, Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn vội vã xới cơm, thỉnh thoảng lại nhìn vào phòng bếp kia.

https://thuviensach.vn

Trịnh Dư Trạch nán lại hơn một tiếng mới quay về Thịnh Thế Sắc Dạ.

Đến gần giờ cơm tối lại đổi qua chỗ khác, quán cơm lúc này nằm ở khu vực náo nhiệt, được trang hoàng khá là sang. Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đợi khoảng hai tiếng, Trịnh Dư Trạch mới đi ra, mặt đỏ gay, mắt ti hí híp lại thành đường kẻ, mùi rượu có nồng nặc đến đâu cũng không che đi được dáng vẻ xảo quyệt của hắn.

Sau khi Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn "đưa" Trịnh Dư Trạch về nhà, mới quay về lại tòa nhà công sở.

Ý của Lục Nghị là để Triệu Tấn Dương dẫn Diệp Trí Viễn theo mấy ngày, sau đó thì anh hành động một mình.

Triệu Tấn Dương không chỉ phải viết báo cáo điều tra hôm nay mà còn phải làm một phần tổng kết biểu hiện của Diệp Trí Viễn nữa.

Đến khi xong việc anh mới nhớ ra mình đã là người có nhà, Triệu Tấn Dương ngồi lên xe bus vắng vẻ, gọi điện cho Hứa Liên Nhã trước.

***

Hứa Liên Nhã tắm xong đi ra, vừa lúc nhận được điện thoại của Triệu Tấn Dương.

"A lô?" Một ngày bận bịu khiến giọng của cô nghe có vẻ kiệt sức.

"Là anh." Triệu Tấn Dương nói, "Ăn cơm chưa?"

Hứa Liên Nhã cười thầm: "Đã mấy giờ rồi mà còn hỏi hả."

"... Hôm nay quên gọi điện báo là không thể về ăn cơm với em được."

"Không sao, đến sáu giờ không thấy anh gọi là em tự hiểu anh sẽ không về rồi."

https://thuviensach.vn

"..."

Đột nhiên cô sực nhớ ra, hỏi ngược lại: "Anh đã ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn gì?"

Triệu Tấn Dương úp mở một hồi rồi nói: "Thịt bò hầm khoai tây."

Hứa Liên Nhã nói: "Sao anh lại thích ăn thịt bò thế chứ."

Hình như anh cười, nhưng ồn áo quá nên cô không chắc chắn lắm. Triệu Tấn Dương đáp: "Hồi nhỏ trâu bò là nguồn lao động chính trong nhà, quý giá biết bao, một năm không ăn được mấy lần đâu."

Cô vừa nói vừa vào phòng ngủ, "Anh đã về chưa?"

Bên kia nói: "Ở trên xe rồi."

"Được."

Hứa Liên Nhã ngồi xuống mép giường, đối diện là tủ quần áo, hai cánh cửa mở rộng, có thể nhìn rõ bên trong không sót thứ gì.

Bên trái là quần áo của Triệu Tấn Dương, thiên về màu tối, bên phải là của cô, màu sắc phong phú hơn nhiều.

Cô chống hai tay xuống đệm, nhìn một lúc lâu, chợt cảm thấy thật thần kỳ.

Tủ quần áo như hộp kẹo ngày xưa ta từng cất giấu, bên trái là sô cô la, bên phải là kẹo trái cây, vừa mở ra, bao hương vị ngọt ngào ùa đến.

Hứa Liên Nhã buông thõng hai tay, nằm ngã xuống giường.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu sau, có tiếng ổ khóa ở cửa chuyển động truyền đến.

Đại hiệp ba chân Hỉ Thước nghe thấy động tĩnh, cảnh giác dán mắt nhìn một hồi, thấy có người đi vào thì sợ hãi vọt vào phòng ngủ. Triệu Tấn Dương mới tới có vài hôm nên nó vẫn chưa quen lắm, vừa thấy anh liền chạy ra xa. Vì chỉ có một chân trước nên lúc nó chạy giống như hiệp khách quàng áo choàng cưỡi trên lưng ngựa, thật hùng hổ.

Hứa Liên Nhã đóng cửa tủ lại, đứng dậy đi ra ngoài.

"Về rồi à."

Hứa Liên Nhã nhìn anh đổi giày trước tam cấp trong nhà.

Thời tiết này khá đẹp, Triệu Tấn Dương không chảy mồ hôi, nhưng chạy ở ngoài cả ngày trời, mặt và tóc của anh có dấu vết bôn ba thấy rõ.

"Còn chưa ngủ à?" Triệu Tấn Dương cầm tất vất vào thùng nước ở ban công, "Không cần phải chờ anh đâu."

Hứa Liên Nhã lau khô tóc, "Ngày nào em cũng vậy cả." Nhìn anh đi vào nhà vệ sinh, cô đứng bên cạnh hỏi: "Ngày đầu tiên đi làm thấy thế nào?"

"Cũng tạm, cứ vậy thôi."

"Mai mấy giờ dậy?"

"Sớm hơn hôm nay chút, cỡ 6 giờ."

"Được."

Triệu Tấn Dương rất biết ơn cô không hỏi niều, anh đi đến trước mặt cô, muốn ôm cô nhưng rồi lại nghĩ mình vẫn chưa tắm. Hứa Liên Nhã cũng nhìn ra điều đó, khẽ cười: "Em đã lấy quần áo cho anh rồi, tắm xong thì đi nghỉ sớm đi."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đành đáp: "Được."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Một năm trôi đi đang bước vào tháng cuối cùng, đối với kiểu người như Triệu Tấn Dương vừa quay về không lâu, lại không có kế hoạch về nhà mà nói thì không có gì khác nhau cả, chỉ có hơi lạnh se se mách rằng mùa đông đã đến, sắp kết thúc mùa đông rồi.

Lôi Nghị vẫn để Triệu Tấn Dương bám theo Trịnh Dư Trạch, không qua lại gì với Thẩm Băng Khê và Quách Dược.

Vào một buổi tối, Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn kết thúc công việc quay về đơn vị, bị Lôi Nghị vội vã ra ngoài gọi lại.

"Hai người các cậu, cùng tôi đi đến một nơi."

Giọng điệu lẫn vẻ mặt đầy nghiêm nghị, xem ra không phải là việc vớ vẩn.

Diệp Trí Viễn ném cho Triệu Tấn Dương ánh mắt nghi hoặc, Triệu Tấn Dương hất cằm về phía Lôi Nghị, ý là: Đuổi theo.

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn cùng lên một chiếc xe cảnh sát, tài xế là Thẩm Băng Khê, Lôi Nghị ngồi ở ghế phụ.

Còi báo động vang lên, đèn cảnh sát hai màu xanh đỏ như xé rách màn đêm yên ắng.

Diệp Trí Viễn nắm chặt hai tay đặt lên đầu gối, có thể nhìn ra cậu ta vừa căng thẳng lại kích động, có vẻ hăng hái của nghé con mới sinh không sợ

https://thuviensach.vn

cọp muốn được thử sức.

Triệu Tấn Dương ở bên cạnh thì lại không để lộ biểu cảm gì, ánh đèn đường xuyên qua cửa sổ nhảy múa trên mặt anh, nét mặt của người đàn ông lúc sáng lúc tối lại mơ hồ không rõ. Anh hơi giang rộng hai chân, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, thỉnh thoảng ngón tay lại run lên một cái,

Ở trên xe, Lôi Nghị khái quát nói rõ vụ án, hiện trường đã được kiểm soát, tang chứng vật chứng đã lấy được. Bây giờ bọn họ đang chạy đến hiện trường.

Lôi Nghị quay đầu lại nhìn hai người ngồi ở băng ghế sau. Triệu Tấn Dương không lên tiếng, miệng mím chặt như dây khóa kéo, trong ánh sáng u tối, có lẽ chân mày cậu ta cũng nhíu lại.

Lôi Nghị thản nhiên cười một tiếng, có lẽ ánh mắt bất đắc dĩ đó chỉ có Triệu Tấn Dương mới có thể hiểu.

Diệp Trí Viễn thấy Triệu Tấn Dương im lặng, nghi ngờ trong lòng nổi lên, không thể phá giải, đành hỏi: "Lão đại, giờ chúng ta đi đến đấy là muốn làm gì?"

Lôi Nghị như có suy tính nhìn lướt sang Triệu Tấn Dương, rồi nói với Diệp Trí Viễn: "Cậu đoán thử xem."

Diệp Trí Viễn: "..." Hiển nhiên không ngờ vào lúc này rồi mà Lôi Nghị còn vòng vo, chỉ đành ngoan ngoãn khó xử đáp: "Không đoán được..."

Lôi Nghị lại hỏi Triệu Tấn Dương: "A Dương, còn cậu?"

Hai ngón cái đan vào nhau của Triệu Tấn Dương không khỏi siết chặt, giọng ẩn nhẫn lại bình tĩnh, "Để em đi cân, phải không?"

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị nói: "Không sai." Trên mặt cũng không có nét vui sướng khi đáp án bị tiết lộ.

Thẩm Băng Khê nãy giờ chuyên tâm lái xe nhìn sang gương chiếu hậu, nét mặt lo lắng khiến hốc mắt cô ấy càng thêm sâu.

Diệp Trí Viễn: "..."

Im lặng nhất thời trong tiếng còi xe cảnh sát, âm thanh động cơ, âm thanh quạt gió trong xe, tiếng ồn ào khiến người ta càng khó thích ứng hơn.

Triệu Tấn Dương nói: "Là hàng đá à?"

Lôi Nghị gật đầu: "Gần như vậy."

Thẩm Băng Khê cắn môi dưới, đánh mạnh vô lăng một cái, xe cảnh sát đột ngột chuyển bánh rẽ sang hướng khác, người trong xe cũng chao đảo nghiêng theo.

Lôi Nghị nhìn cô ấy bằng ánh mắt cảnh cáo, "Lái cho vững vào."

"Vâng, lão đại." Thẩm Băng Khê không đổi nét mặt đáp.

Lôi Nghị không vui chau mày lại, rồi quay sang băng ghế sau, nói: "Lát nữa hai cậu đi với nhau." Lại nhấn mạnh nói với Diệp Trí Viễn: "Đã biết phải làm gì chưa?"

Diệp Trí Viễn nghiêng đầu, đáp: "... Biết đại khái."

"Cân ma túy ở đây, ngay trước mặt tình nghi." Lôi Nghị nói, "Lát nữa nếu có chỗ không hiểu thì cậu cứ hỏi A Dương, chủ yếu là để cho cậu quen với chương trình phá án của chúng ta thôi."

Diệp Trí Viễn vẫn cung kính, "Vâng, lão đại."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, không tiếp lời.

Xuống xe, Diệp Trí Viễn xách hộp dụng cụ, nhân lúc Lôi Nghị đi trước thì đi đến cạnh người Triệu Tấn Dương, thấp giọng hỏi: "Anh Dương, sao anh lại đoán ra được?"

"Ừ?"

"Cân đo và loại đấy."

"..." Ánh mắt của Triệu Tấn Dương dừng lại trên người cậu ta một lúc.

Diệp Trí Viễn nói: "Cân đo có thể là vấn đề của chương trình, em không quen lắm. Nhưng còn về loại ấy, cũng quá thần kỳ rồi, sao lại đoán được?"

Triệu Tấn Dương lại im lặng một hồi.

"Có bí quyết gì không?" Diệp Trí Viễn ham học hỏi thành khẩn nói, "Em cũng muốn học một ít."

Triệu Tấn Dương nuốt cái câu "tốt nhất cậu đừng có học" xuống, nở nụ cười không có gì, nói: "Cái này thì có bí quyết gì chứ, đoán mò thôi."

"..." Trên mặt Diệp Trí Viễn viết rõ không tin.

Triệu Tấn Dương nói tiếp: "Đợi cậu tiếp xúc nhiều với lão đại, thăm dò được ngón nghề của anh ấy, tự nhiên có thể đoán ra." Diệp Trí Viễn nghĩ ngợi gật đầu.

"Đi thôi." Triệu Tấn Dương thúc giục, khoảng cách giữa họ và Lôi Nghị đã bị nới ra một đoạn.

Đây là một khu dân cư nhỏ bình thường, ban đêm không thấy rõ đâu là tường cũ đâu là tường mới, vào trong tòa nhà mới thấy nó thê thảm thế nào.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đi lên lầu theo Lôi Nghị, Thẩm Băng Khê đứng dưới chuẩn bị, không đi lên.

Chào hỏi từng đồng nghiệp tại hiện trường một. Hai kẻ tình nghi bị còng tay, ngồi xổm trong phòng khách, vật chứng liên quan bị sắp được tịch biên được đặt trên bàn trà nhỏ.

Lôi Nghị căn dặn: "Bắt đầu đi, làm xong sớm chừng nào thì về sớm chừng đó."

"Vâng." Diệp Trí Viễn đáp lại, đặt hộp dụng cụ lên đất rồi mở ra. Triệu Tấn Dương cũng ngồi vào salon trên ghế, im lặng đeo găng tay vào khẩu trang vào.

Lôi Nghị lại dặn dò những người khác mấy câu rồi rời đi trước. Lúc đi còn nhìn Triệu Tấn Dương một cách chăm chú, cau mày lại, rồi lôi bao thuốc ra đi xuống dưới lầu.

Lôi Nghị vừa đi xuống, Thẩm Băng Khê muốn trốn như gặp phải quỷ.

"Cô đứng lại." Lôi Nghị khẽ quát.

Người xung quanh cách xá kha, đương nhiên không biết người khác nói chuyện gì. Thẩm Băng Khê liếc mắt một cái, xoay người lại.

"Có chuyện gì vậy lão đại?" Giọng nhuốm đầy bất đắc dĩ.

Lôi Nghị rít một hơi dài, nhìn Thẩm Băng Khê chăm chú đến mức cô mất tự nhiên phải gập người lại.

Lôi Nghị cười vẻ quái đản, phả ra vòng khói trắng rồi nói: "Tối nay cô to gan lắm đấy."

Thẩm Băng Khê mạnh miệng nói: "Không dám."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị không giận, ngược lại lại còn cười, từng bước đi đến gần, giọng khàn khàn do thấm đẫm mệt mỏi và hút thuốc lâu dài mà ra, "Có ý kiến gì thì cứ nói thẳng, nghẹn rồi đem cảm xúc vào công việc cũng không tốt lắm."

Thẩm Băng Khê hơi chút do dự, rồi thở dài một cái như đầu hàng, nói: "Lão đại, anh đúng là đủ ác."

"Tôi ác à?" Lôi Nghị cười, "Sao tôi lại ác rồi?"

Thẩm Băng Khê im lặng, rõ ràng muốn nói "anh tự biết".

Lôi Nghị cười hai tiếng, "Cô nói A Dương à."

Thẩm Băng Khê hơi nhíu mày.

"Rốt cuộc là cô thấy tôi ác, hay là lo biểu hiện của cậu ta sẽ khiến người khác thất vọng?"

"Em..." Thẩm Băng Khê úp úp mở mở, nói như lẩm bẩm: "Em cứ tưởng... em cứ tưởng không để cậu ấy đụng đến nhanh như vậy..."

Lôi Nghị cười nhạt, "Còn nhanh à?"

"A Dương mới về có một tháng..."

"Cậu ta cai nghiện gần một năm rồi."

"Lão đại, anh cũng biết mà, lòng đã nghiện thì còn khó cai hơn nghiện ma túy."

Lôi Nghị lại rít mạnh một hơi, "Nhưng cô biết rõ trong lòng A Dương nghĩ gì không?"

"..."

https://thuviensach.vn

"Cô cảm thấy khảo nghiệm của cậu ta đến quá nhân, cái ngày ra khỏi trại cai nghiện đó cậu ta hận không thể quay về đơn vị lập tức, biết vì sao không? Vì để chứng minh mình không phải là 'đồ vô dụng'. Một cảnh sát phòng chống ma túy lại còn bị ma túy phá hoại, đối với ai mà nói cũng là một chuyện nực cười." Lôi Nghị nói, "Bây giờ tôi để cho cậu ta quang minh chính đại tiếp xúc với ma túy, nếu cậu ta có nửa lòng bất chính..." Lôi Nghị cắn răng, "Nếu sau này cậu ta còn ở tại cương vị này, cậu ta sẽ có vô số cơ hội ngoài sáng lẫn trong tối tiếp xúc với mấy thứ đó, nếu như lần này cậu ta có ý nghĩ xấu..." Lôi Nghị khẽ gật đầu, "Thì sau này không trông cậy nổi..."

"..." Thẩm Băng Khê chán nản rũ mắt.

Lôi Nghị làm động tác tay an ủi, "Tiểu Thủy, tôi biết cô lo cho cậu ta, nói thật là tôi cũng lo."

Thẩm Băng Khê nói như hờn dỗi: "Cho dù có đi nữa, cậu ấy tiếp xúc trực tiếp thì làm sao anh tra ra được."

Lôi Nghị cũng không giải thích, chỉ cười nói: "Tiểu Thủy, cơn giận của cô cũng lớn quá đấy, còn khó dỗ hơn cả con gái tôi."

Thẩm Băng Khê tự biết mình đã thất thố, nhưng hết lần này đến lần khác lại không mở miệng nói xin lỗi được.

Lôi Nghị lại bắt đầu hút một điếu khác, nói: "Ba người cô cậu là đi theo chân tôi. Những năm qua tôi đã dẫn dắt không ít người, có người bị điều đi, có người lại tự đi, chỉ có mấy cô cậu là theo tôi lâu nhất."

Lôi Nghị bắt đầu nhớ lại năm cũ, Thẩm Băng Khê có dự cảm xấu, "Lão đại, đột nhiên nói chuyện này làm gì..."

Lôi Nghị cười cười không nói nữa, chỉ cúi đầu hít một hơi khói, dường như đó chính là khí oxi vậy.

https://thuviensach.vn

Thật ra ông ta muốn nói, bất kể thế nào, thì lúc mình vẫn còn ở đây, nhất định sẽ giữ được A Dương, cho dù không giữ được cũng sẽ gắng hết sức để cậu ta rời khỏi đội cảnh sát một cách vẻ vang.

"Lão đại."

Một giọng nam trầm thấp cùng với bóng người cao lớn bước ra từ trong bóng cây, dường như chờ đã lâu rồi.

Thẩm Băng Khê sợ hết hồn, Quách Dược!"

Lôi Nghị vẫn thản nhiên như cũ, gật đầu một cái.

Quách Dược chần chừ nìn Thẩm Băng Khê, Lôi Nghị phát hiện ra, nói: "Không sao."

Quách Dược vâng một tiếng, móc một tờ giấy từ trong túi ra đưa, "Đều ghi ở trên đó."

Thẩm Băng Khê bừng tỉnh hiểu ra, lại có cảm giác không phải.

"Chắc chắn không sai?"

"Vâng."

"Những người khác?"

Quách Dược nói: "Không ai nhìn thấy."

Lôi Nghị nhận lấy, nói: "Được."

Trên lầu.

Sau khi Diệp Trí Viễn lắp trang bị xong, nhỏ giọng hỏi Triệu Tấn Dương: "Anh Dương, có cái gì phải đặc biệt để ý không?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương vẫn đang nhìn những viên thuốc xanh xanh đỏ đỏ kia, đây không phải là lần đầu tiên anh thấy, thậm chí cũng không nhiều như trước.

Trong lòng như có con sâu róm, cứ bò rồi bò, vừa ngứa ngáy vừa đáng ghét.

Lúc này Triệu Tấn Dương mới sực tỉnh, kéo khẩu trang lên một chút rồi nói: "Phải viết rõ đơn vị và số lượng, ví dụ như bao này..." Triệu Tấn Dương xách lấy một bao nhỏ có hình tròn màu đỏ trên viên thuốc, chân mày nhíu chặt hơn, "Nhìn qua thì giống thuốc lắc, nhưng trên viên thuốc lại in 'WY', hẳn là ma tủy tổng hợp, thành phần chủ yếu là ma túy đá, nhưng chúng ta chỉ viết 'nghi là ma túy đá', thành phần cụ thể thì phải đưa bên giám định đi kiểm tra. Sau đó viết rõ có bao nhiêu viên, bao nhiêu bao lớn bao nhiêu bao nhỏ, trọng lượng bao nhiêu."

Diệp Trí Viễn gật đầu theo.

Triệu Tấn Dương lại nghĩ một chút, "Chỉ có vậy thôi". Anh lại nhìn bao thuốc màu đỏ kia một lúc, lúc hoa mắt lên lại trông như kẹo ngọt dụ dỗ con nít.

"Chúng ta bắt đầu thôi."

Triệu Tấn Dương nhẹ nhàng mở bao ra, dùng nhíp kẹp vào một bao mới.

Nhưng dường như tay lại không chịu nghe lời, mới bắt đầu đã kẹp rới một viên. Chân mày anh nhíu lại càng chặt hơn, trực tiếp nhặt lấy thả vào trong bao.

Một viên lại một viên, giống như đốm lửa nhỏ bay ra lúc rèn sắt, từng chút từng chút bắn vào trong lòng anh, in thành dấu vết gồ ghề.

https://thuviensach.vn

- Khương Dương, khương của Khương Tử Nha, dương của Phong Thanh Dương, tên hay lắm.

- A Dương, sau này cậu cứ đi theo tôi. Chỉ cần Lư Kình tôi có thịt, tuyệt đối sẽ không để cậu phải húp canh.

Màu sắc của viên thuốc như biến thành bông tuyết, Triệu Tấn Dương dùng sức trừng mắt nhìn.

- Anh chính là Khương Dương à? Là cái người anh Lư thường khen ngoài miệng đó ư?

- Một viên, đổi lại một đầu ngón tay của người anh em này của mày. Không phải anh Lư coi trọng mày à, ha ha, vậy để tao xem chút nghĩa khí của mày ra sao. Mày nghe cho kỹ đây, bây giờ chỉ là đầu ngón tay, không phải đầu ngón tay.

- Mày xin tao ư, ha ha. Mày chỉ cần quỳ xuống xin tao, tao sẽ cho mày một viên... Nhìn bên kia đi, còn có gái đẹp đấy... Thứ đồ chơi này, giúp kích thích nhiều nhất đấy, ha ha.

Triệu Tấn Dương đặt nhíp xuống, khẽ lắc đầu một cái.

Diệp Trí Viễn quan tâm hỏi: "Anh Dương, anh sao thế?"

"... Không sao."

Triệu Tấn Dương tiện tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lại cầm nhíp lên lần nữa, giọng nhỏ đến mức khiến người ta cho là nghe nhầm.

Đồng nghiệp canh chừng hai kẻ tình nghi chợt nói: "Tôi... đi hút điếu thuốc đã, ở đây... có thể được rồi chứ?"

Diệp Trí Viễn cũng dùng ánh mắt nhìn sang Triệu Tấn Dương, để anh quyết định.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương lặp lại: "Không sao."

"Vất vả rồi." Đồng nghiệp gật đầu một cái, cầm hộp thuốc ra khỏi phòng khách.

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn im lặng tiếp tục đếm, đo rồi ghi chép.

Trong phòng yên ắng đến mức đáng sợ.

Phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo là một trong hai kẻ tình nghi, nhìn dáng dấp khá "thâm niên".

"Hai vị lão đại này."

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đồng thời nhìn sang gã.

Kẻ nọ như được khích lệ, lê bước đi về phía trước, nói nhanh như sợ bị ngắt lời: "Ít thôi. Một trăm ngàn."

Nhất thời Diệp Trí Viễn không phản ứng kịp. Nhưng Triệu Tấn Dương lại lập tức hiểu rõ, nheo mắt quan sát gã.

Kẻ kia lại đến gần thêm mấy bước, nói: "Một trăm ngàn. Mỗi người một trăm ngàn."

Cách khẩu trang, Triệu Tấn Dương cất giọng ồm ồm. Anh chế nhạo, "Mày có tiền mà còn phải làm cái này à?"

Trong nháy mắt, Diệp Trí Viễn hiểu rõ.

kẻ kia lại muốn đi lên tiếp, nhưng bị Triệu Tấn Dương quát...

"Cút về!"

Kẻ kia rụt cổ lại, dè dặt nói: "Một trăm năm mươi ngàn?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không đáp.

"Chỉ cần có thể bớt đi một cấp, một trăm năm mươi ngàn, ngày mai tôi sẽ bảo người gọi cho anh." kẻ kia vẫn chưa từ bỏ ý định, "Tiền mặt cũng được, tôi có tiền mặt, chỉ cần các anh chịu tha cho tôi một mạng. Mọi người đều là người tốt, hai vị lão đại này, các anh nói xem có đúng không?"

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Một năm trôi đi đang bước vào tháng cuối cùng, đối với kiểu người như Triệu Tấn Dương vừa quay về không lâu, lại không có kế hoạch về nhà mà nói thì không có gì khác nhau cả, chỉ có hơi lạnh se se mách rằng mùa đông đã đến, sắp kết thúc mùa đông rồi.

Lôi Nghị vẫn để Triệu Tấn Dương bám theo Trịnh Dư Trạch, không qua lại gì với Thẩm Băng Khê và Quách Dược.

Vào một buổi tối, Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn kết thúc công việc quay về đơn vị, bị Lôi Nghị vội vã ra ngoài gọi lại.

“Hai người các cậu, cùng tôi đi đến một nơi.”

Giọng điệu lẫn vẻ mặt đầy nghiêm nghị, xem ra không phải là việc vớ vẩn.

Diệp Trí Viễn ném cho Triệu Tấn Dương ánh mắt nghi hoặc, Triệu Tấn Dương hất cằm về phía Lôi Nghị, ý là: Đuổi theo.

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn cùng lên một chiếc xe cảnh sát, tài xế là Thẩm Băng Khê, Lôi Nghị ngồi ở ghế phụ.

Còi báo động vang lên, đèn cảnh sát hai màu xanh đỏ như xé rách màn đêm yên ắng.

Diệp Trí Viễn nắm chặt hai tay đặt lên đầu gối, có thể nhìn ra cậu ta vừa căng thẳng lại kích động, có vẻ hăng hái của nghé con mới sinh không sợ

https://thuviensach.vn

cọp muốn được thử sức.

Triệu Tấn Dương ở bên cạnh thì lại không để lộ biểu cảm gì, ánh đèn đường xuyên qua cửa sổ nhảy múa trên mặt anh, nét mặt của người đàn ông lúc sáng lúc tối lại mơ hồ không rõ. Anh hơi giang rộng hai chân, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, thỉnh thoảng ngón tay lại run lên một cái,

Ở trên xe, Lôi Nghị khái quát nói rõ vụ án, hiện trường đã được kiểm soát, tang chứng vật chứng đã lấy được. Bây giờ bọn họ đang chạy đến hiện trường.

Lôi Nghị quay đầu lại nhìn hai người ngồi ở băng ghế sau. Triệu Tấn Dương không lên tiếng, miệng mím chặt như dây khóa kéo, trong ánh sáng u tối, có lẽ chân mày cậu ta cũng nhíu lại.

Lôi Nghị thản nhiên cười một tiếng, có lẽ ánh mắt bất đắc dĩ đó chỉ có Triệu Tấn Dương mới có thể hiểu.

Diệp Trí Viễn thấy Triệu Tấn Dương im lặng, nghi ngờ trong lòng nổi lên, không thể phá giải, đành hỏi: “Lão đại, giờ chúng ta đi đến đấy là muốn làm gì?”

Lôi Nghị như có suy tính nhìn lướt sang Triệu Tấn Dương, rồi nói với Diệp Trí Viễn: “Cậu đoán thử xem.”

Diệp Trí Viễn: “...” Hiển nhiên không ngờ vào lúc này rồi mà Lôi Nghị còn vòng vo, chỉ đành ngoan ngoãn khó xử đáp: “Không đoán được...”

Lôi Nghị lại hỏi Triệu Tấn Dương: “A Dương, còn cậu?”

Hai ngón cái đan vào nhau của Triệu Tấn Dương không khỏi siết chặt, giọng ẩn nhẫn lại bình tĩnh, “Để em đi cân, phải không?”

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị nói: “Không sai.” Trên mặt cũng không có nét vui sướng khi đáp án bị tiết lộ.

Thẩm Băng Khê nãy giờ chuyên tâm lái xe nhìn sang gương chiếu hậu, nét mặt lo lắng khiến hốc mắt cô ấy càng thêm sâu.

Diệp Trí Viễn: “...”

Im lặng nhất thời trong tiếng còi xe cảnh sát, âm thanh động cơ, âm thanh quạt gió trong xe, tiếng ồn ào khiến người ta càng khó thích ứng hơn.

Triệu Tấn Dương nói: “Là hàng đá à?”

Lôi Nghị gật đầu: “Gần như vậy.”

Thẩm Băng Khê cắn môi dưới, đánh mạnh vô lăng một cái, xe cảnh sát đột ngột chuyển bánh rẽ sang hướng khác, người trong xe cũng chao đảo nghiêng theo.

Lôi Nghị nhìn cô ấy bằng ánh mắt cảnh cáo, “Lái cho vững vào.”

“Vâng, lão đại.” Thẩm Băng Khê không đổi nét mặt đáp.

Lôi Nghị không vui chau mày lại, rồi quay sang băng ghế sau, nói: “Lát nữa hai cậu đi với nhau.” Lại nhấn mạnh nói với Diệp Trí Viễn: “Đã biết phải làm gì chưa?”

Diệp Trí Viễn nghiêng đầu, đáp: “... Biết đại khái.”

“Cân ma túy ở đây, ngay trước mặt tình nghi.” Lôi Nghị nói, “Lát nữa nếu có chỗ không hiểu thì cậu cứ hỏi A Dương, chủ yếu là để cho cậu quen với chương trình phá án của chúng ta thôi.”

Diệp Trí Viễn vẫn cung kính, “Vâng, lão đại.”

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, không tiếp lời.

Xuống xe, Diệp Trí Viễn xách hộp dụng cụ, nhân lúc Lôi Nghị đi trước thì đi đến cạnh người Triệu Tấn Dương, thấp giọng hỏi: “Anh Dương, sao anh lại đoán ra được?”

“Ừ?”

“Cân đo và loại đấy.”

“...” Ánh mắt của Triệu Tấn Dương dừng lại trên người cậu ta một lúc.

Diệp Trí Viễn nói: “Cân đo có thể là vấn đề của chương trình, em không quen lắm. Nhưng còn về loại ấy, cũng quá thần kỳ rồi, sao lại đoán được?”

Triệu Tấn Dương lại im lặng một hồi.

“Có bí quyết gì không?” Diệp Trí Viễn ham học hỏi thành khẩn nói, “Em cũng muốn học một ít.”

Triệu Tấn Dương nuốt cái câu “tốt nhất cậu đừng có học” xuống, nở nụ cười không có gì, nói: “Cái này thì có bí quyết gì chứ, đoán mò thôi.”

“...” Trên mặt Diệp Trí Viễn viết rõ không tin.

Triệu Tấn Dương nói tiếp: “Đợi cậu tiếp xúc nhiều với lão đại, thăm dò được ngón nghề của anh ấy, tự nhiên có thể đoán ra.” Diệp Trí Viễn nghĩ ngợi gật đầu.

“Đi thôi.” Triệu Tấn Dương thúc giục, khoảng cách giữa họ và Lôi Nghị đã bị nới ra một đoạn.

Đây là một khu dân cư nhỏ bình thường, ban đêm không thấy rõ đâu là tường cũ đâu là tường mới, vào trong tòa nhà mới thấy nó thê thảm thế nào.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đi lên lầu theo Lôi Nghị, Thẩm Băng Khê đứng dưới chuẩn bị, không đi lên.

Chào hỏi từng đồng nghiệp tại hiện trường một. Hai kẻ tình nghi bị còng tay, ngồi xổm trong phòng khách, vật chứng liên quan bị sắp được tịch biên được đặt trên bàn trà nhỏ.

Lôi Nghị căn dặn: “Bắt đầu đi, làm xong sớm chừng nào thì về sớm chừng đó.”

“Vâng.” Diệp Trí Viễn đáp lại, đặt hộp dụng cụ lên đất rồi mở ra. Triệu Tấn Dương cũng ngồi vào salon trên ghế, im lặng đeo găng tay vào khẩu trang vào.

Lôi Nghị lại dặn dò những người khác mấy câu rồi rời đi trước. Lúc đi còn nhìn Triệu Tấn Dương một cách chăm chú, cau mày lại, rồi lôi bao thuốc ra đi xuống dưới lầu.

Lôi Nghị vừa đi xuống, Thẩm Băng Khê muốn trốn như gặp phải quỷ.

“Cô đứng lại.” Lôi Nghị khẽ quát.

Người xung quanh cách xá kha, đương nhiên không biết người khác nói chuyện gì. Thẩm Băng Khê liếc mắt một cái, xoay người lại.

“Có chuyện gì vậy lão đại?” Giọng nhuốm đầy bất đắc dĩ.

Lôi Nghị rít một hơi dài, nhìn Thẩm Băng Khê chăm chú đến mức cô mất tự nhiên phải gập người lại.

Lôi Nghị cười vẻ quái đản, phả ra vòng khói trắng rồi nói: “Tối nay cô to gan lắm đấy.”

Thẩm Băng Khê mạnh miệng nói: “Không dám.”

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị không giận, ngược lại lại còn cười, từng bước đi đến gần, giọng khàn khàn do thấm đẫm mệt mỏi và hút thuốc lâu dài mà ra, “Có ý kiến gì thì cứ nói thẳng, nghẹn rồi đem cảm xúc vào công việc cũng không tốt lắm.”

Thẩm Băng Khê hơi chút do dự, rồi thở dài một cái như đầu hàng, nói: “Lão đại, anh đúng là đủ ác.”

“Tôi ác à?” Lôi Nghị cười, “Sao tôi lại ác rồi?”

Thẩm Băng Khê im lặng, rõ ràng muốn nói “anh tự biết“.

Lôi Nghị cười hai tiếng, “Cô nói A Dương à.”

Thẩm Băng Khê hơi nhíu mày.

“Rốt cuộc là cô thấy tôi ác, hay là lo biểu hiện của cậu ta sẽ khiến người khác thất vọng?”

“Em...” Thẩm Băng Khê úp úp mở mở, nói như lẩm bẩm: “Em cứ tưởng... em cứ tưởng không để cậu ấy đụng đến nhanh như vậy...”

Lôi Nghị cười nhạt, “Còn nhanh à?”

“A Dương mới về có một tháng...”

“Cậu ta cai nghiện gần một năm rồi.”

“Lão đại, anh cũng biết mà, lòng đã nghiện thì còn khó cai hơn nghiện ma túy.”

Lôi Nghị lại rít mạnh một hơi, “Nhưng cô biết rõ trong lòng A Dương nghĩ gì không?”

“...”

https://thuviensach.vn

“Cô cảm thấy khảo nghiệm của cậu ta đến quá nhân, cái ngày ra khỏi trại cai nghiện đó cậu ta hận không thể quay về đơn vị lập tức, biết vì sao không? Vì để chứng minh mình không phải là 'đồ vô dụng'. Một cảnh sát phòng chống ma túy lại còn bị ma túy phá hoại, đối với ai mà nói cũng là một chuyện nực cười.” Lôi Nghị nói, “Bây giờ tôi để cho cậu ta quang minh chính đại tiếp xúc với ma túy, nếu cậu ta có nửa lòng bất chính...” Lôi Nghị cắn răng, “Nếu sau này cậu ta còn ở tại cương vị này, cậu ta sẽ có vô số cơ hội ngoài sáng lẫn trong tối tiếp xúc với mấy thứ đó, nếu như lần này cậu ta có ý nghĩ xấu...” Lôi Nghị khẽ gật đầu, “Thì sau này không trông cậy nổi...”

“...” Thẩm Băng Khê chán nản rũ mắt.

Lôi Nghị làm động tác tay an ủi, “Tiểu Thủy, tôi biết cô lo cho cậu ta, nói thật là tôi cũng lo.”

Thẩm Băng Khê nói như hờn dỗi: “Cho dù có đi nữa, cậu ấy tiếp xúc trực tiếp thì làm sao anh tra ra được.”

Lôi Nghị cũng không giải thích, chỉ cười nói: “Tiểu Thủy, cơn giận của cô cũng lớn quá đấy, còn khó dỗ hơn cả con gái tôi.”

Thẩm Băng Khê tự biết mình đã thất thố, nhưng hết lần này đến lần khác lại không mở miệng nói xin lỗi được.

Lôi Nghị lại bắt đầu hút một điếu khác, nói: “Ba người cô cậu là đi theo chân tôi. Những năm qua tôi đã dẫn dắt không ít người, có người bị điều đi, có người lại tự đi, chỉ có mấy cô cậu là theo tôi lâu nhất.”

Lôi Nghị bắt đầu nhớ lại năm cũ, Thẩm Băng Khê có dự cảm xấu, “Lão đại, đột nhiên nói chuyện này làm gì...”

Lôi Nghị cười cười không nói nữa, chỉ cúi đầu hít một hơi khói, dường như đó chính là khí oxi vậy.

https://thuviensach.vn

Thật ra ông ta muốn nói, bất kể thế nào, thì lúc mình vẫn còn ở đây, nhất định sẽ giữ được A Dương, cho dù không giữ được cũng sẽ gắng hết sức để cậu ta rời khỏi đội cảnh sát một cách vẻ vang.

“Lão đại.”

Một giọng nam trầm thấp cùng với bóng người cao lớn bước ra từ trong bóng cây, dường như chờ đã lâu rồi.

Thẩm Băng Khê sợ hết hồn, Quách Dược!”

Lôi Nghị vẫn thản nhiên như cũ, gật đầu một cái.

Quách Dược chần chừ nìn Thẩm Băng Khê, Lôi Nghị phát hiện ra, nói: “Không sao.”

Quách Dược vâng một tiếng, móc một tờ giấy từ trong túi ra đưa, “Đều ghi ở trên đó.”

Thẩm Băng Khê bừng tỉnh hiểu ra, lại có cảm giác không phải.

“Chắc chắn không sai?”

“Vâng.”

“Những người khác?”

Quách Dược nói: “Không ai nhìn thấy.”

Lôi Nghị nhận lấy, nói: “Được.”

Trên lầu.

Sau khi Diệp Trí Viễn lắp trang bị xong, nhỏ giọng hỏi Triệu Tấn Dương: “Anh Dương, có cái gì phải đặc biệt để ý không?”

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương vẫn đang nhìn những viên thuốc xanh xanh đỏ đỏ kia, đây không phải là lần đầu tiên anh thấy, thậm chí cũng không nhiều như trước.

Trong lòng như có con sâu róm, cứ bò rồi bò, vừa ngứa ngáy vừa đáng ghét.

Lúc này Triệu Tấn Dương mới sực tỉnh, kéo khẩu trang lên một chút rồi nói: “Phải viết rõ đơn vị và số lượng, ví dụ như bao này...” Triệu Tấn Dương xách lấy một bao nhỏ có hình tròn màu đỏ trên viên thuốc, chân mày nhíu chặt hơn, “Nhìn qua thì giống thuốc lắc, nhưng trên viên thuốc lại in 'WY', hẳn là ma tủy tổng hợp, thành phần chủ yếu là ma túy đá, nhưng chúng ta chỉ viết 'nghi là ma túy đá', thành phần cụ thể thì phải đưa bên giám định đi kiểm tra. Sau đó viết rõ có bao nhiêu viên, bao nhiêu bao lớn bao nhiêu bao nhỏ, trọng lượng bao nhiêu.”

Diệp Trí Viễn gật đầu theo.

Triệu Tấn Dương lại nghĩ một chút, “Chỉ có vậy thôi“. Anh lại nhìn bao thuốc màu đỏ kia một lúc, lúc hoa mắt lên lại trông như kẹo ngọt dụ dỗ con nít.

“Chúng ta bắt đầu thôi.”

Triệu Tấn Dương nhẹ nhàng mở bao ra, dùng nhíp kẹp vào một bao mới.

Nhưng dường như tay lại không chịu nghe lời, mới bắt đầu đã kẹp rới một viên. Chân mày anh nhíu lại càng chặt hơn, trực tiếp nhặt lấy thả vào trong bao.

Một viên lại một viên, giống như đốm lửa nhỏ bay ra lúc rèn sắt, từng chút từng chút bắn vào trong lòng anh, in thành dấu vết gồ ghề.

https://thuviensach.vn

- Khương Dương, khương của Khương Tử Nha, dương của Phong Thanh Dương, tên hay lắm.

- A Dương, sau này cậu cứ đi theo tôi. Chỉ cần Lư Kình tôi có thịt, tuyệt đối sẽ không để cậu phải húp canh.

Màu sắc của viên thuốc như biến thành bông tuyết, Triệu Tấn Dương dùng sức trừng mắt nhìn.

- Anh chính là Khương Dương à? Là cái người anh Lư thường khen ngoài miệng đó ư?

- Một viên, đổi lại một đầu ngón tay của người anh em này của mày. Không phải anh Lư coi trọng mày à, ha ha, vậy để tao xem chút nghĩa khí của mày ra sao. Mày nghe cho kỹ đây, bây giờ chỉ là đầu ngón tay, không phải đầu ngón tay.

- Mày xin tao ư, ha ha. Mày chỉ cần quỳ xuống xin tao, tao sẽ cho mày một viên... Nhìn bên kia đi, còn có gái đẹp đấy... Thứ đồ chơi này, giúp kích thích nhiều nhất đấy, ha ha.

Triệu Tấn Dương đặt nhíp xuống, khẽ lắc đầu một cái.

Diệp Trí Viễn quan tâm hỏi: “Anh Dương, anh sao thế?”

“... Không sao.”

Triệu Tấn Dương tiện tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lại cầm nhíp lên lần nữa, giọng nhỏ đến mức khiến người ta cho là nghe nhầm.

Đồng nghiệp canh chừng hai kẻ tình nghi chợt nói: “Tôi... đi hút điếu thuốc đã, ở đây... có thể được rồi chứ?”

Diệp Trí Viễn cũng dùng ánh mắt nhìn sang Triệu Tấn Dương, để anh quyết định.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương lặp lại: “Không sao.”

“Vất vả rồi.” Đồng nghiệp gật đầu một cái, cầm hộp thuốc ra khỏi phòng khách.

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn im lặng tiếp tục đếm, đo rồi ghi chép.

Trong phòng yên ắng đến mức đáng sợ.

Phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo là một trong hai kẻ tình nghi, nhìn dáng dấp khá “thâm niên“.

“Hai vị lão đại này.”

Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn đồng thời nhìn sang gã.

Kẻ nọ như được khích lệ, lê bước đi về phía trước, nói nhanh như sợ bị ngắt lời: “Ít thôi. Một trăm ngàn.”

Nhất thời Diệp Trí Viễn không phản ứng kịp. Nhưng Triệu Tấn Dương lại lập tức hiểu rõ, nheo mắt quan sát gã.

Kẻ kia lại đến gần thêm mấy bước, nói: “Một trăm ngàn. Mỗi người một trăm ngàn.”

Cách khẩu trang, Triệu Tấn Dương cất giọng ồm ồm. Anh chế nhạo, “Mày có tiền mà còn phải làm cái này à?”

Trong nháy mắt, Diệp Trí Viễn hiểu rõ.

kẻ kia lại muốn đi lên tiếp, nhưng bị Triệu Tấn Dương quát...

“Cút về!”

Kẻ kia rụt cổ lại, dè dặt nói: “Một trăm năm mươi ngàn?”

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không đáp.

“Chỉ cần có thể bớt đi một cấp, một trăm năm mươi ngàn, ngày mai tôi sẽ bảo người gọi cho anh.” kẻ kia vẫn chưa từ bỏ ý định, “Tiền mặt cũng được, tôi có tiền mặt, chỉ cần các anh chịu tha cho tôi một mạng. Mọi người đều là người tốt, hai vị lão đại này, các anh nói xem có đúng không?”

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Triệu Tấn Dương đếm xong một túi nhỏ thuốc màu đỏ, rồi khẽ vất nó lên cân điện tử. Anh chép con số lên bản kê khai rồi dán nhãn lên túi, xong rồi lại đối chiếu một lần nữa, xác nhận không nhầm lẫn. Lời của nghi phạm, anh làm như không nghe thấy.

Diệp Trí Viễn thấy anh im lặng thì cũng không tiện ra mặt.

Nghi phạm cẩn thận xích đến gần, giống hệt gà mái mẹ đang ấp trứng.

“Anh cảnh sát này, nếu anh không tin thì tôi có thể bỏ tiền mặt ra. Anh được món hời, đối với cả anh và tôi đều có chỗ tốt? Đúng không...”

“Mày câm mồm!” Cuối cùng Triệu Tấn Dương cũng không kiềm chế được, ánh mắt như tên bắn, khiến tên kia co rúm người lại. Triệu Tấn Dương nói: “Kéo ông đây vào làm bạn tù với mày, như thế đối với cả mày cả tao cũng tốt đúng không.”

“A, không phải...” Tên kia rơi vào bối rối như tú tài gặp phải binh, “Không phải ý này, anh cảnh sát này, anh không cần phải lo, chúng tôi làm việc luôn rất cẩn thận.”

Triệu Tấn Dương thảy túi thuốc nhỏ màu đó kia vào túi lớn, cùi chỏ chống lên đầu gối, nghiêng người nhìn hắn chằm chằm, “Mày như bây giờ cũng gọi là làm việc cẩn thận?!”

Nhất thời nghi phạm cứng họng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không muốn thừa lới với hắn ta thêm một giây nào nữa, anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc công việc, về nhà ngủ một giấc. Nếu có thể về kịp lúc Hứa Liên Nhã chưa ngủ thì tốt, anh sẽ ôm cô một cái, có lẽ cô sẽ tinh nghịch tránh đi, hoặc dịu dàng ôm lại anh, dù bất kể thế nào thì anh cũng có thể cảm nhận rõ sinh mệnh đang tồn tại, đang di động. Chứ không phải là như đi trên lớp băng mỏng giống bây giờ. Người bị lay động ý chí cần một cây gậy, tự mình đứng vững, mà cô vô hình trung lại đảm nhận vai trò đó.

Triệu Tấn Dương nhìn xung quanh, tìm kiếm gì đó.

Diệp Trí Viễn hỏi: “Anh Dương, sao thế?”

Triệu Tấn Dương khóa chặt mục tiêu, không lập tức đáp lời.

Anh cầm lấy cuộn băng dính trên tủ tivi, roẹt một tiếng, dùng răng cắn đứt một đoạn, dán lên miệng nghi phạm.

Diệp Trí Viễn: “...”

Triệu Tấn Dương chú ý không dán mũi hắn lại, rồi lại bịt kín miệng kẻ khác như thế. Xong việc, anh ném cuộn băng dính lên lại tủ tivi, thuận tay đè đầu kẻ vừa nói chuyện xuống, “Coi như lần này bên tai yên tĩnh!”

Quay về lại trên ghế, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại bắt đầu một túi khác.

Quá trình này đối với Triệu Tấn Dương lẫn Diệp Trí Viễn mà nói, đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Diệp Trí Viễn là người mới, đương nhiên phải để ý mọi thứ, chỉ sợ hoa mắt hay tay run là sẽ đếm sai.

https://thuviensach.vn

Mà Triệu Tấn Dương vốn thành thạo, hôm nay phải rất chú ý để đè nén suy nghĩ lung tung trong lòng nên cũng cẩn thận từng bước.

Đồng hồ trên tường kêu tích tắc, con số trên bản kê khai ngày càng chi chít.

Đồng nghiệp trông chừng nghi phạm đã quay lại, thấy miệng hắn ta bị bịt băng dính thì cũng chỉ cười cười không quá ngạc nhiên, ngồi vào bên cạnh.

Hơn rạng sáng, cuối cùng Triệu Tấn Dương và Diệp Trí Viễn cũng kiểm tra xong, hai người lần lượt ký tên.

Triệu Tấn Dương xé băng dán bịt miệng nghi phạm lại, để hắn ta đọc lướt qua danh sách, rồi cũng ký tên đồng ý lên trên.

Làm xong mọi việc, Triệu Tấn Dương ra sân thượng, gió lạnh đập vào mặt hong khô mồ hôi rịn trên trán, khiến anh tỉnh táo lại. Nghiêng đầu lau đi mồ hôi trên vai, anh từ từ tháo khẩu trang và găng tay ra.

“A Dương...”

Lôi Nghị đang gọi anh.

Triệu Tấn Dương quay vào phòng trong, Lôi Nghị nói: “Kiểm kê xong hết cả rồi?”

“Xong rồi.” Rõ ràng đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Triệu Tấn Dương không muốn nhìn vào mắt ông.

“Kết thúc công việc, quay về đơn vị.” Lôi Nghị quan sát căn phòng rồi nói, “Có thể lát nữa cậu phải tăng ca đấy.”

“... Vâng.”

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhớ ra, quay về đơn vị sẽ dự trữ tạm thời số ma túy bị tịch thu, trước khi nhập kho cần đối chiếu và cân lại từng cái một.

Ngồi xe quay về đơn vị, Triệu Tấn Dương lại lặp lại trình tự ban nãy một lần nữa.

Nhưng lúc này anh đã bình tĩnh lại rất nhiều, cũng có thể do bây giờ hao phí sức lực quá nhiều nên anh chẳng còn tâm tư đâu mà nhớ lại hay kháng cự nữa, đầu óc gần như trống rỗng, chỉ có từng viên thuốc đẹp đẽ nhiều màu trước mắt.

Nộp danh sách đồ vật lên lần nữa, Diệp Trí Viễn sảng khoái vươn người một cái, còn Triệu Tấn Dương thì nửa nằm trên salon như cá chết, thỉnh thoảng cử động cánh tay hơi ê ẩm, để biết là anh vẫn chưa ngủ.

Lôi Nghị hỏi bây giờ anh nghỉ ở đâu, nếu không xa thì có thể đưa anh về.

Triệu Tấn Dương đứng lên, nói: “Không cần, em lái xe đến đây.”

Lôi Nghị trầm ngâm, đáp: “Vậy cũng được.”

Lôi Nghị đi đến vỗ vai anh, động tác an ủi giống trước kia vậy mà bây giờ lại khiến Triệu Tấn Dương bài xích.

“Tối nay vất vả rồi, về sớm nghỉ ngơi đi.” Lôi Nghị nói, “Có thể ngày mai cậu được nghỉ đấy, đi làm liên tục cũng nhiều ngày rồi.”

Cuối cùng Triệu Tấn Dương không đáp gì, rời khỏi phòng.

Lôi Nghị gọi Quách Dược và Thẩm Băng Khê vào kho hàng, lấy ra tờ giấy trước đó Quách Dược đưa cho ông.

“Phải làm phiền cô cậu nữa rồi.”

Thẩm Băng Khê do dự nói: “Lão đại, liệu có nếu thật không?”

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị: “Có gì thì nói thẳng.”

“Nếu như... em nói là nếu như... có bên vô tình cân sai thì sao?”

Quách Dược nói xen vào, “Ý em là anh cân có vấn đề?”

Thẩm Băng Khê ngước mắt lên, “Ý em là 'vô tình', không phải cố ý.”

Lôi Nghị hừ lạnh một tiếng, sắc mặt rất khó coi.

“Có thể 'vô tình' tính sai trong chi tiết quan trọng thế này sao?” Lôi Nghị nhìn cô ấy chằm chằm, dáng vẻ mất kiên nhẫn, “Băng Khê, tối nay cô liên tục phạm phải sai lầm, hễ liên quan đến chuyện này là không tỉnh táo nổi.”

Trong lòng Thẩm Băng Khê thấy sai sai, nhưng cũng không dám phản bác, chỉ nói: “Biết rồi ạ, em sẽ cân đàng hoàng.”

Lôi Nghị: “...”

***

Buổi sáng trên giường, Hứa Liên Nhã phát hiện chỗ bên cạnh trống trơn.

Cô tưởng là Triệu Tấn Dương đã đi rồi, ai ngờ ra phòng khách mới phát hiện, Triệu Tấn Dương nằm trên hai bộ salon, vóc người anh cao, hai chân gác trên tay vịn, dư ra một đoạn.

Bỗng Hứa Liên Nhã nghĩ, chắc phải đổi ghế dài hơn chút rồi.

Trên người anh chỉ đắp thảm mỏng cô dùng để khoác khi xem tivi, mà con mèo kia thì đứng trên ghế tựa, lẳng lặng nhìn anh.

Một người một mèo, có vẻ hài hòa khó nói.

Nhưng sự hài hòa này chỉ kéo dài mấy giây trong mắt Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

Hỉ Thước đã phát hiện ra cô, vui mừng coi bụng Triệu Tấn Dương là ván nhún, nhảy hai phát vọt xuống đất.

Triệu Tấn Dương rên đau, mở mắt tìm đầu sỏ.

Hứa Liên Nhã: "..."

Cô đi về phía anh, Triệu Tấn Dương vẫn giữ tư thế ngẩng cổ, nhìn cô đến bên cạnh mình thì nằm xuống lại.

Hứa Liên Nhã đứng gần đầu anh, nói: "Em còn tưởng anh đi rồi."

Triệu Tấn Dương miễn cưỡng cười một tiếng: "Hôm nay nghỉ phép."

"Tối qua mấy giờ mới về?"

Triệu Tấn Dương đáp: "Hai giờ?"

"Em không phát hiện anh về."

"Em ngủ sâu quá."

Hứa Liên Nhã cũng cười, "Sao lại ngủ ở đây."

Triệu Tấn Dương nghiêm túc trả lời: "Chưa tắm."

"..." Hứa Liên Nhã muốn sờ mặt anh, nhưng Triệu Tấn Dương lại quay mặt đi, Hứa Liên Nhã nói: "Không cần phải chú trọng đến thế."

"Phải đến tiệm à?"

"Đắp thế này có lạnh không?"

"Anh ngủ thêm lát nữa, trưa đến tìm em đi ăn cơm."

"Để em lấy chăn dày hơn cho anh."

https://thuviensach.vn

Hai người như đang nói mơ, tự mình nói lời của mình.

Nhưng không có ai có thể sống mãi trong mơ được.

Buổi trưa khi Hứa Liên Nhã về, Triệu Tấn Dương vẫn giữ tư thế đấy.

Hứa Liên Nhã đi đến đẩy anh một cái, Triệu Tấn Dương mơ màng mở mắt ra.

“Dậy ăn cơm thôi, không đói bụng à?”

Triệu Tấn Dương qua cơn đói rồi nên không có cảm giác gì.

Triệu Tấn Dương cúi đầu gãi đầu, lúc ngẩng lên thì cười một cái, để lộ hàm răng trắng bóng.

Hứa Liên Nhã nói: “Anh cười ngốc cái gì đấy?”

“Trước kia toàn là anh hỏi em câu này.”

“...”

Hình như Hứa Liên Nhã cũng nhớ ra rồi, là lần đầu tiên anh đến nơi này. Cô hơi bực, đẩy anh một cái, ra lệnh: “Đi tắm đi.”

“Được rồi được rồi.”

Triệu Tấn Dương vừa cởi quần áo vừa vào phòng tắm.

Hứa Liên Nhã lại dặn dò, “Hay anh ngâm bồn đi, sẽ thoải mái hơn đấy.”

Triệu Tấn Dương ngoái đầu lại nhìn, “Em cũng tới chứ?”

Hứa Liên Nhã ném cho anh cái nhìn xem thường hời hợt.

https://thuviensach.vn

Một trong những nguyên nhân lúc đầu Hứa Liên Nhã thuê nhà này là vì nó có bồn tắm to, dù hai người ngồi vẫn không chật. Dù cô chỉ liếc mắt nhìn rồi quyết mà thôi.

Triệu Tấn Dương trần truồng bước vào bồn tắm đang xả nước nóng.

Anh nửa nằm xuống, đầu dựa vào trên thành bồn, híp mắt hưởng thụ.

Chỉ một lúc sau, tiếng khóa cửa chuyển động vang lên.

Triệu Tấn Dương hơi hé mắt nhìn, trong màn hơi nước mông lung, cơ thể người con gái trắng sáng như nước tắm, ướt át lại trơn láng.

“Nhìn gì đấy, nhắm mắt lại.”

Triệu Tấn Dương ngoan ngoãn nhắm mắt, khóe miệng cong lên.

Hứa Liên Nhã không phải là xấu hổ, chỉ muốn trêu anh chút thôi.

Bồn tắm hình bầu dục dài, cô ngồi đối diện anh, co chân lại. Hai chân Triệu Tấn Dương ngăn hai bên cô, người cao chân dài, kinh lạc* rõ ràng. Hứa Liên Nhã bật cười vì phát hiện của mình.

(*Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.)

Vòi vẫn còn đang xả nước, làm mặt nước bắn lên tung tóe.

Hứa Liên Nhã đưa một chân ra, dán lên bắp đùi anh, từ từ di lên trước.

Triệu Tấn Dương vốn giữ tư thế hơi ngửa đầu, lúc này lại nhìn xuống, cười cười, cảnh cáo nói: “Đừng làm loạn.”

“Nó không hiểu tiếng người đâu.”

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương: “...”

Mũi chân nhẹ nhàng chạm đến gốc đồ chơi kia, nó như có mạng sống vậy, từ từ to ra, từ ỉu xìu thành dựng đứng.

Triệu Tấn Dương giơ tay đặt lên bắp chân cô, không ngăn cản mà chỉ vuốt ve như khích lệ, động tác của anh rất nhẹ, bàn tay thô to chà xát da thịt mịn màng của cô, Hứa Liên Nhã cảm thấy tê người.

Hứa Liên Nhã đưa chân còn lại ra, cũng từ từ áp sát vào một chỗ.

Ánh mắt cô cũng tập trung vào chỗ ấy, bị nước nóng vô tình bắn xuống liền lập tức rụt chân về.

Triệu Tấn Dương lại cúi đầu nhìn, cười cô: “Trộm gà không thành lại mất nắm gạo.”

Nước không nóng lắm, chỉ là đột ngột đụng đến nên bị bất ngờ. Hứa Liên Nhã đổi vòi nước thành vòi hoa sen, nước chảy ra độ ấm thích hợp.

Bỗng Hứa Liên Nhã nghĩ đến chuyện gì đó, không vội vã về mà cúi đầu mỉm cười.

Nụ cười trong làn sương càng có vẻ đằm thắm, khiến góc cạnh trong lòng Triệu Tấn Dương cũng được cọ rửa mượt mà.

Anh đưa hai tay ra với cô, nói: “Đến đây.”

Hứa Liên Nhã xoay người lại, từ từ ngồi xuống, đưa lưng về phía anh.

Một tay Triệu Tấn Dương nâng cô, một tay thì đỡ lấy mình, mới đầu hai người chưa chuẩn bị xong nên hơi mất sức.

Hứa Liên Nhã động một chút, nắm mép bồn mà ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cũng ôm cô, một lúc lâu sau mới hỏi: “Thế nào?”

Hứa Liên Nhã nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Không biết là nước hay là anh nữa.”

“...” Triệu Tấn Dương tiêu hóa xong mới nói: “Khoa trương đến thế kia à?”

“Anh thì sao?”

Triệu Tấn Dương im lặng một lúc mới hiểu ra, cũng không nhịn được mà cười: “Em ấm áp như nước vậy.”

Anh cười, làm cô thấy rõ bộ phận kia trong cơ thể cô cũng run theo.

“Bây giờ phân biệt rõ rồi chứ...”

Triệu Tấn Dương không để cô nói, anh hôn cô thật sâu, hai tay như đo từng tấc một, vuốt ve nắn bóp eo và ngực cô.

Anh ôm lấy cô, để cô ngồi vào thành bồn. Anh quỳ trước mặt cô, hai tay ôm lấy phần lưng bóng loáng của cô, không để cô chạm đến vách tường lạnh như băng.

Anh hôn lên môi cô, lên xương quai xanh cô, rồi xuống bầu ngực cô, càng lúc càng yên bình.

Vẻ yên bình này không giống khi bọn họ thân mật trước đây, trong động tác của anh mang theo sức mạnh như khơi dòng nước, vẻ mặt nghiêm túc thậm chí là có phần đau đớn. Cô cũng chưa nói đến hưởng thụ, mà chỉ là tiếp nhận như đang an ủi.

Nút bình an màu xanh nhạt lắc lư theo mỗi động tác của anh, như muốn dán lên người cô vậy.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã khe khẽ nhắc anh, “Đừng bắn vào trong.”

“... Được.”

Bốn tắm đầy nước, mặt nước dao động dữ dội vì cuộc chiến. Chất lỏng màu sữa nhỏ vào trong đó, nhanh chóng hòa tan không thấy đâu.

Triệu Tấn Dương vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ là dần dần buông lỏng cô ra. Đầu anh tựa lên vài cô, nhẹ ôm cả người cô.

Eo Hứa Liên Nhã vốn bị anh nắm chặt, nay bớt sức đã có thể buông thõng chân xuống.

Ngón tay dịu dàng lùa vào tóc anh, cô hỏi: “A Dương, anh mệt đúng không?”

“... Không.”

Dù gì cũng đã là tháng mười một, ngâm mình trong nước nguội rất dễ bị cảm lạnh. Triệu Tấn Dương kéo cô vào nước nóng, nước lập tức trào ra.

“Định gây ra nạn lụt à.” Cô thử đổi đề tài.

Triệu Tấn Dương nhếch môi, in dấu hôn lên trán cô coi như đáp lại.

Triệu Tấn Dương nhìn hơi nước lượn quanh trần nhà, ánh mắt có chút mù mịt.

“Nếu...” Anh cân nhắc câu chữ mở lời, Hứa Liên Nhã quay đầu lại, bị cô nhìn thẳng, ngược lại Triệu Tấn Dương có cảm giác không mở miệng được.

“Nếu anh không làm cảnh sát thì em cảm thấy thế nào?”

Hứa Liên Nhã ngẩn người, “Gặp phải vấn đề gì trong công việc à?”

“Không có, thuận miệng hỏi thôi.” Triệu Tấn Dương đáp che giấu.

https://thuviensach.vn

“Không làm cảnh sát, vậy anh muốn làm gì?”

Triệu Tấn Dương suy nghĩ rồi nói, “... Buôn bán thứ gì đó.”

Hứa Liên Nhã đáp: “Anh làm gì cũng được, chỉ cần không làm việc mất nhân tính là được.”

“... Yêu cầu thấp thế à.”

Hứa Liên Nhã nói: “Em cũng không cần anh nuôi, mỗi người chúng ta tự nuôi mình là được.”

Triệu Tấn Dương: '...”

Hứa Liên Nhã lại quay về đề tài ban đầu, “Thật sự không phải công việc có vấn đề gì chứ?”

Triệu Tấn Dương gượng cười, “Bây giờ ngày ngày chỉ giám sát người ta, còn có thể có vấn đề gì nữa chứ.”

Hứa Liên Nhã đứng lên, dùng khăn tắm quấn lấy mình, nói: “Ra ăn cơm thôi, đừng ngâm lâu quá.”

Triệu Tấn Dương đi ra, ôm chầm lấy cô từ sau lưng, nhấn mạnh: “Anh thật sự chỉ thuận miệng hỏi thôi, không có chuyện gì đâu, em đừng để trong lòng.”

Hứa Liên Nhã kéo lấy một khăn tắm khác khoác lên người anh, vỗ vào ngực anh một cái, nói: “Mau mặc quần áo vào rồi ra ăn cơm thôi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Triệu Tấn Dương: “...”

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trên đường, Hứa Liên Nhã đi rồi lại dừng, quay về Nam Ninh Quảng Tây, vừa đúng giờ cơm tối.

Hứa Liên Nhã không có thẻ tháng nên không chạy vào garage tầng hầm được, vậy là cô bèn dừng xe dưới lầu. Cô vừa vào nhà vừa gọi điện, bố dượng Hà Ngạn Phong và em trai Hà Duệ nhanh chóng xuống lầu, giúp cô xách vali.

Hứa Liên Nhã gọi một tiếng "chú", Hà Ngạn Phong tươi cười chào cô, "Đi đường cực khổ rồi." mang nặng khẩu âm Nam Ninh.

Tháng sáu năm nay Hà Duệ đã tốt nghiệp tiểu học, gương mặt vẫn chưa hết nét ngây thơ, cao giọng hỏi: "Chị ơi, năm nay chị còn đưa mèo về không?"

Từ nhỏ Hà Duệ đã thích mèo, điều này đã làm cho mối quan hệ chị em cùng mẹ khác cha chênh lệch nhau mười mấy tuổi thêm mấy phần thân thiết.

"Dĩ nhiên rồi." Nụ cười của Hứa Liên Nhã đã rửa đi sương gió trên mặt, cô mở cửa sau ra, một chiếc lồng hai màu xanh trắng được cố định chặt vào băng ghế bằng giây an toàn.

Hà Duệ không đợi cô lên tiếng, tự mình lẻn vào băng ghế sau, trêu đùa muốn cởi lồng ra.

Hứa Liên Nhã không khỏi cười, "Một mình em làm được không?"

https://thuviensach.vn

"Không thành vấn đề!" Chú mèo bị tập kích tỏ ra kinh hãi, kêu ngao ngao mấy tiếng, Hà Duệ an ủi nó, "Được rồi đừng kêu nữa, ngoan nào, tao... tao có mua thức ăn đóng hộp cho mèo cho mày đấy... Để tao đưa mày ra đã..."

Hà Ngạn Phong vừa giúp cô xách vali ở sau cốp, vừa nói: "Mẹ con vẫn còn đi làm, phải lát nữa mới về."

"Các chú thích nhỉ, mới sớm vậy đã được nghỉ rồi." Hứa Liên Nhã đáp.

Hà Ngạn Phong là giảng viên vật lý đại học, đã bước vào kỳ nghỉ đông rồi.

Cuối cùng Hà Duệ cũng lôi được chiếc lồng ra, lầm bầm: "Hình như nó tăng cân rồi hay sao ấy... Nặng quá..."

Hứa Liên Nhã đóng cửa sau lại, tay xách quà tết cho người nhà, đi theo sau Hà Ngạn Phong lên lầu.

Sau đó Hứa Đồng mẹ của Hứa Liên Nhã cũng tan tầm về nhà.

Bà vừa vào cửa đã cởi áo khoác ra treo lên, cất tiếng chào Hà Ngạn Phong đang ở trong bếp, rồi vừa nói không ngừng vừa đi vào phòng ngủ.

"Về rồi đấy à." Hứa Đồng nói với con gái đang ngồi bên mép giường.

Hứa Liên Nhã đang xếp quần áo, động tác dừng lại, đáp một tiếng.

"Chị ơi, sao nó cứ trốn xuống gầm giường thế..." Người lên tiếng là Hà Duệ đang nằm ở mép giường.

Hứa Đồng không khỏi chau mày, "Lại đem mèo về đấy à?"

Hứa Liên Nhã đáp vâng, "Về hơn nửa tháng, để nó lại ở bên kia cũng không được."

https://thuviensach.vn

"Lại sắp chỗ nào cũng có lông mèo rồi." Vì thói quen nghề nghiệp, Hứa Đồng có đôi chút sạch sẽ, không cho phép Hứa Liên Nhã và Hà Duệ nuôi chó mèo.

Hứa Liên Nhã nói: "Nó nhát gan, sẽ không chạy lung tung đâu, con nhốt nó ở trong phòng con là được rồi." Ngay cả nhà vệ sinh cho mèo cũng đặt ở góc phòng, Hứa Liên Nhã xếp quần áo xong, mới cân nhắc nói: "Có thể hai ngày nữa con sẽ về bên nhà cũ ở."

Hứa Đồng sửng sốt, nói vẻ bất ngờ: "Bố con cũng về ăn tết à?"

"Không về."

"... Đã không về thì con còn qua đó làm gì, đã lâu rồi không có ai ở nhà bên đó."

Hứa Liên Nhã nói một cách thoải mái: "Vì là lâu rồi không có ai ở nên mới phải vào ở, không phải mấy người lớn như mẹ đều nói nhà có người ở mới có hơi người sao."

Hứa Đồng đứng ở cửa, không có ý định đi vào.

Bà bảo: "Tùy con vậy, dù sao lâu rồi cũng không có ai ở, giờ có con qua đó dọn dẹp."

Hà Duệ nghe được bảy tám phần, tuy không hiểu rõ lắm, nhưng tin chị cậu muốn chuyển ra ngoài ở thì lại nghe rất rõ.

Cậu ngẩng đầu lên, hỏi: "Chị ơi, vậy mèo con có cần chuyển đi với chị không?"

Hứa Liên Nhã hỏi ngược lại: "Em có thích không?"

Hà Duệ đáp: "Dĩ nhiên là thích rồi."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì để nó lại đây."

"Tốt quá."

Hứa Đồng nhìn hai chị em bằng ánh mắt không có thuốc chữa, thúc giục: "Rửa tay rồi ra ăn cơm."

Hà Duệ lồm cồm bò dậy, rồi phủi hai chân như đang phủi bụi, nói: "Mẹ không thích mèo."

Hứa Liên Nhã cất quần áo, đưa tay ra xoa đầu cậu, bé trai ở tuổi này đã sắp cao bằng Hứa Liên Nhã rồi.

"Cái gì mẹ cũng không thích hết."

Hà Duệ bật cười.

Lúc Hà Duệ ra đời, Hứa Liên Nhã đã bắt đầu ở lại ký túc xá trung học, chỉ có cuối tuần và kỳ nghỉ đông nghỉ hè mới gặp nhau. Hứa Đồng bận rộn công việc, có lúc Hà Ngạn Phong phải dẫn dắt sinh viên làm chuyên đề, gần như các kỳ nghỉ đều do Hứa Liên Nhã đến chăm em trai. Quan hệ chị em rất tốt, nhất là từ khi Hà Duệ hiểu chuyện cho đến này, luôn chống đối lại mẹ, có thể nói là chị em chung lòng.

Trên bàn ăn, Hứa Liên Nhã không thể tránh được bị hỏi chuyện công việc và chuyện tình cảm.

Xưa nay Hứa Liên Nhã chỉ báo tin vui không báo tin buồn, cô kể sơ về công việc, rồi cân nhắc mãi mới nói: "Chưa có bạn trai."

Hứa Đồng lại ca cẩm, "Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa rồi, nên nghĩ kỹ về chuyện cá nhân đi."

Hứa Liên Nhã nói: "Phạm vi giao tiếp nhỏ, không có cơ hội."

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng lại bảo: "Không phải Hà Tân anh con cũng ở bên đó sao, hắn nó biết nhiều người lắm chứ. Chẳng lẽ cũng không có cơ hội tiếp xúc à?"

Nhắc đến người này, Hứa Liên Nhã lại bất giác lắc đầu trong lòng.

"Anh Hà bận nhiều việc lắm, bình thường cũng chẳng gặp được mấy lần."

Từ trước đến nay Hà Ngạn Phong không nhúng tay vào chuyện của Hứa Liên Nhã, thấy Hứa Liên Nhã phiền não, không khỏi nói giúp một câu: "Con gái cũng đã lớn rồi, có suy tính riêng của mình, dưa chín ép không ngọt đâu."

Hứa Liên Nhã cười cám ơn ông.

Hứa Đồng bị phá đám, trong lòng không vui, chân mày nhíu chặt lại, dường như vẻ mặt vui tươi chỉ xuất hiện khi làm việc.

"Mẹ nghe mẹ Nhất Như nói con bé cũng độc thân, hai đứa hẹn với nhau đấy à."

Từ khi bắt đầu làm việc, năm nào quay về bị oanh tạc vì mấy chuyện giống nhau riết đã thành "truyền thống". Mấy năm trước còn giục Hứa Liên Nhã về Nam Ninh làm việc, đến gần đây mới chịu thôi. Hứa Liên Nhã im lặng nghe, vào tai trái ra tai phải, hạ giọng nịnh nọt tỏ vẻ năm sau tiếp tục cố gắng...

Truyền thống của nhà là người lớn nấu cơm, trẻ con rửa bát, sau khi Hứa Liên Nhã đi làm vẫn không thể có ngoại lệ.

Hà Ngạn Phong thông cảm nói: "Hôm nay chị con lái xe mệt mỏi rồi, tối nay Tiểu Duệ con rửa bát đi."

https://thuviensach.vn

Dù sao Hà Duệ vẫn còn là con nít, trời sinh lười biếng với mấy việc nội trợ, cậu bưng bát đũa vào phòng bếp, quay đầu lại làm mặt quỷ với bố mình.

Hôm nay Hứa Liên Nhã lái xe mệt mỏi, tắm xong thì định đi ngủ.

Cô đóng cửa phòng lại, Hỉ Thước như ngửi thấy vẻ an toàn, bấy giờ mới cảnh giác bò từ gầm giường ra.

Hứa Liên Nhã để nó tự do chạy nhảy, còn mình thì chui vào chăn.

Vì ngủ sớm nên hơn mười hai giờ Hứa Liên Nhã phải dậy vào nhà vệ sinh, lúc quya về thì phát hiện ra điện thoại đang rung.

Màn hình hiện lên "A Dương". Hứa Liên Nhã luống cuống, cô nhớ lúc mình còn bé, Hứa Đồng từng nhận được điện thoại của Lôi Nghị vào nửa đêm, kết quả là đồng nghiệp của ông dùng điện thoại ông gọi đến - Lôi Nghị bị thương, đang cấp cứu ở bệnh viện. Hứa Liên Nhã cũng bị đánh thức, trong nhà không có người lớn nào ngoài ông, nên cô cũng đi theo. Trong màn đêm rối ren hoảng loạn ấy, đã khiến cô lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi với đèn cảnh sát xanh đỏ.

"A lô." Hứa Liên Nhã vội vã bắt máy, "A Dương à?"

"... Ừ, anh đây."

"Đã xảy ra chuyện gì ư?"

"... Không có."

"Thật sự không có chuyện gì hết?"

Bên kia nói: "Thật sự không có."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã vẫn còn bán tín bán nghi. Nếu như mặt đối mặt thì cô còn có thể nhìn ra sơ hở của anh, từ ánh mắt, từ nét mặt và từ ngôn ngữ cơ thể của anh. Nhưng cách điện thoại, đến hơi thở của anh có rối loạn hay không cô cũng không biết.

Nhà Hứa Liên Nhã là kiểu nhà gác lửng, Hứa Đồng và Hà Ngạn Phong ở trên lầu, còn cô và Hà Duệ ở dưới. Phòng của Hà Duệ ở sát bên cạnh, Hứa Liên Nhã chui vào trong chăn, không dám lớn tiếng.

"Lúc nhận được điện thoại của anh, cứ tưởng anh gặp chuyện chứ."

Triệu Tấn Dương nói: "Làm phiền em nghỉ ngơi rồi."

Hứa Liên Nhã không nhịn được nói: "Một ngày mà anh gọi cho em hai lần, đúng là khác thường."

Triệu Tấn Dương cãi lại, "Bây giờ sang ngày mới rồi."

Anh còn sức bắt bẻ như vậy, chắc chắn không gặp chuyện gì. Hứa Liên Nhã thoáng yên tâm, nói: "Sao anh còn chưa ngủ, không được tính là ngày thứ hai đâu đấy. Từ khi mở mắt đến lúc nhắm mắt ngủ, mới tính là một ngày hoàn chỉnh."

Triệu Tấn Dương đáp: "Được, em nói gì cũng đúng hết."

"Xong việc rồi à?"

"Ừ."

"Giờ đang ở đâu?"

"Ký túc xá đơn vị."

"Bảo bạn cùng phòng của anh nghe điện thoại."

https://thuviensach.vn

"... Chưa về."

Hứa Liên Nhã cười đầy bất đắc dĩ, quyết tâm bỏ qua cho anh.

Triệu Tấn Dương nói: "Hôm nay lái mấy giờ? Vẫn ổn chứ."

"Ổn cả, về đúng giờ cơm tối."

"Hỉ Thước thì sao?"

"Trên đường đi rất ngoan, về nhà thì chỉ trốn đi, giờ đang lén uống nước." Ngay cả Phùng Nhất Như vẫn chưa chính thức biết Triệu Tấn Dương, thành ra hôm nay con mèo này là "người chứng kiến" duy nhất quan hệ của hai người họ, Hứa Liên Nhã đáp: "Không ngờ anh quan tâm nó đến thế."

Triệu Tấn Dương trâng tráo, "Dù sao nó cũng là con trai anh."

Hứa Liên Nhã vặc lại, "Ai nhận anh chứ."

A Dương đáp: "Em đấy."

Hứa Liên Nhã không khách khí, "Đồ mặt dày."

A Dương không buồn, "Ừ."

Dường như A Dương của lúc mới quen đã quay lại, bầu không khí trở nên thoải mái hiếm có. Hứa Liên Nhã đang đắp chăn nói chuyện, bị đắp đến khó chịu, chỉ một lúc đã nóng, hai má Hứa Liên Nhã đỏ ửng.

Hứa Liên Nhã nói: "Anh không nóng nhỉ."

Triệu Tấn Dương đáp: "Không nóng."

"Bố em cũng không về ăn tết, mấy ngày nữa sẽ qua bên ông quét tước dọn dẹp, ở mấy ngày."

https://thuviensach.vn

"... Bên bố em?"

Hứa Liên Nhã mới sực nhớ, "Ừ, cứ quên nói với anh, lúc em mười tuổi thì bố mẹ em đã ly hôn rồi, em với mẹ, bố dượng và em trai cùng mẹ khác cha của em sống với nhau. Bố em chỉ có một mình.

"Ừ."

Hứa Liên Nhã không thích nói về chuyện gia đình với người khác, thậm chí vẻ thương hại than thở của đối phương cũng không khiến cô được thoải mái. Nên cô rất vui khi Triệu Tấn Dương không nói thêm gì.

"Nhà cũ của em cách trường của anh không xa đâu, em định qua đó đi dạo chút. Lâu rồi chưa đi."

Triệu Tấn Dương không coi trọng lắm, nói: "Sau khi anh tốt nghiệp vẫn chưa quay lại. Nơi ấy nhỏ, không có gì hay để đi dạo đâu." Rồi bỗng nhiên nhớ đến, "Trước kia em đến đó làm gì?"

Hứa Liên Nhã cố tình nói: "Không nói cho anh."

Triệu Tấn Dương: "..."

"Em có đem máy ảnh về, chụp mấy tấm về cho anh xem."

Triệu Tấn Dương đáp được, vừa dứt lời thì một tràng còi inh ỏi vang lên.

Không ai hẹn ai, nhưng hai đầu điện thoại lại im lặng vô cùng.

Hứa Liên Nhã lạnh giọng, "A Dương, hơn nửa đêm rồi mà còn có xe cứu thương đến ký túc xá đơn vị của các anh ư?"

Triệu Tấn Dương: "..."

"Rốt cuộc anh đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Bên kia dường như than khẽ một tiếng, đầu hàng rồi, "... Anh ở bệnh viện."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nói dối chính là nói dối, bất kể là có lòng tốt hay không, thì vào giây phút bị vạch trần, phản ứng đầu tiên của bên nghe đều không khỏi có cảm giác bị lừa gạt.

"Thế à?" Hứa Liên Nhã khô khốc đáp một tiếng, thậm chí không hề chất vấn câu gì.

Lúc bị tổn thương, người ta sẽ bất giác nhớ lại vết thương tương tự lần trước. Nhất thời Hứa Liên Nhã không biết nên nhắc nhở anh đây lần thứ hai nói dối không, hay nên hỏi nguyên nhân trước. Trong chớp mặt rối ren, cô vẫn bị từ "bệnh viện" mang ý nghĩa mông lung áp đảo.

"Đã hơn nửa đêm rồi, tại sao lại ở bệnh viện, bị thương à?"

"Không có..." Triệu Tấn Dương nói, như thanh minh điều gì, "Liên Nhã, anh không bị thương?"

"Không lừa em đấy chứ?"

"Anh không lừa em."

Cách thiên sơn vạn thủy, Hứa Liên Nhã không thể gây khó dễ anh được. Cô bất đắc dĩ thở dài.

"Không thì tốt." Cũng không biết là chỉ "không bị thương" hay "không lừa em".

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nói tiếp: "Tối nay bắt mấy người, đưa đến bệnh viện xém nghiệm máu và nước tiểu. Anh không sao cả."

"Anh sớm nói ở bệnh viện là được rồi, cần gì phải..."

"Chỉ là không muốn để em nghĩ nhiều mà thôi..."

"Làm thế nào đây, giờ càng nghĩ nhiều rồi..."

"..."

Im lặng ở đầu dây khiến Hứa Liên Nhã chợt nhớ đến A Dương hay ngoác miệng cười với cô, chứ nặng nề bây giờ lại khiến cô hoang mang. Người kia như hộp kẹo nhiều vị, cô vừa nếm được vị ngọt liền không kìm lòng được muốn thưởng thức thêm; cho đến khi hết ngọt, chỉ còn lại đắng và chua, thậm chí là những mùi vị quái gở khác người.

Yêu đương cũng như mua một hộp kẹo đã bán ra, bạn không thể chỉ ích kỉ hưởng thụ vị ngọt, mà phải nếm trải cả vị đắng và chua trên người đối phương, bạn đã chấp nhận người ấy thì phải đón nhận tất cả, kể cả từng cái nhíu mày - ai bảo nhà sản xuất lại làm ra hương vị như vậy, ai bảo bạn cứ khăng khăng thích nó đây.

Hứa Liên Nhã mệt mỏi, nói: "Được rồi, lừa anh thôi."

"..." Bên kia lại như không nói gì.

"Bao giờ anh về ngủ?"

Triệu Tấn Dương đáp: "Sắp rồi, sắp xong rồi."

Hứa Liên Nhã không rõ liệu có phải là qua loa lấy lệ không, đành nói: "Vậy em cũng đi ngủ đây... Giao thừa này, đêm ba mươi anh gọi điện cho em được không?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương hỏi: "Nhất định phải là giao thừa sao?"

"... Cũng không phải thế." Hứa Liên Nhã nói, "Đưa cái cũ đi đón cái mới đến, điềm tốt."

"Ngày nào anh cũng sẽ gọi cho em."

Tóc Hứa Liên Nhã như bị ai đó kéo, không biết từ lúc nào Hỉ Thước đã bò lên giường, đang chui vào chăn từ bên đầu cô. Hứa Liên Nhã vén chăn lên, để nó đi vào.

Triệu Tấn Dương không nghe thấy trả lời, đáp một tiếng, "Liên Nhã, ngày nào anh cũng gọi điện cho em, được không?"

"... Em nói không được thì anh sẽ không gọi à?"

Bên kia cười, cô nghe ra, anh mừng rỡ như vừa giải mã được một ngôn ngữ mới vậy.

Hứa Liên Nhã nói: "Triệu Tấn Dương, tối nay anh lạ lắm đấy."

Cô không nổi giận, lại khiến anh yên lòng, đáp: "Em cứ coi là thế đi."

Hứa Liên Nhã cũng chỉ có thể uy hiếp ở đầu môi, "Nếu em phát hiện ra anh còn chuyện gì giấu em thì, quay về coi chừng em chỉnh anh."

Triệu Tấn Dương cười hai tiếng, vô cùng ngả ngớn, "Ồ? chỉnh ở đâu?"

Nghe thấy thế, cô xác định đây chính là A Dương cô biết. Cô thích anh phóng khoáng như thế này hơn, bởi vì như vậy mới thật sự vui vẻ. Cô hy vọng anh có thể mãi giữ dáng vẻ không buồn không lo này.

"Bàn mổ." Hứa Liên Nhã nói.

"..."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cảm thấy đã xong, liền giục anh làm xong thì sớm về ngủ đi.

Triệu Tấn Dương đáp: "Ngủ ngon. Mai gặp... gặp trong điện thoại."

Trước khi cúp máy, bỗng Hứa Liên Nhã nở nụ cười, cô cảm thấy có lúc Triệu Tấn Dương trông khá ngốc, cũng không biết có phải là bệnh chung khi đàn ông yêu đương không. Anh ít đi mấy phần gai góc, tỏ ra bình thường rất nhiều.

Ngày hôm sau Hứa Liên Nhã về lại nhà cũ. Nhà cửa vào giữa thập niên tám mươi hớp gió uống sương, xuống cấp nhanh chóng. Từ khi bố mẹ ly hôn, Hứa Liên Nhã theo mẹ rời khỏi nơi này, chỉ mình Lôi Nghị trông coi mấy năm, rồi từ khi ông xuôi nam, ở đây không còn người ở nữa.

Chẳng bao lâu khi Hứa Liên Nhã đi vào tiểu khu, liền trông thấy một bà lão đang bày xe hàng màu xanh da trời đứng yên bên đường, già khụ như máy quay sợi lâu năm không được tu sửa, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, con ngươi cũng theo cô mà di chuyển.

"Ầy, không phải cháu là con của..." Bà lão đưa tay lên, chỉ vào cô.

Hứa Liên Nhã gọi một tiếng, "Bà Phồn."

"À à..." Bà Phồn vỗ đầu một cái, "Là con của cảnh sát Tiểu Lôi..."

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Vâng."

Bà Phồn ra sức vỗ vai cô, nói: "Đã lớn thế này rồi cơ à!"

Rồi lại hàn huyên về hôn nhân, việc học và công việc, bà Phồn mới để cô rời đi.

Ở đây có mấy nhà là đồng nghiệp cũ của Lôi Nghị, bà Phồn chính là người thân của một trong số đó, sau đó rời đi cách quãng, đã nhiều năm rồi

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không vào cửa, cũng không biết còn lại ai.

Tòa nhà sáu tầng, nhà cũ ở tầng năm. Leo lên một hơi, Hứa Liên Nhã thở hổn hển, trong lòng bội phục Triệu Tấn Dương cõng được cô lên hai mươi bảy tầng.

Mở cửa ra, không khí ngột ngạt như muốn hất ngã cô. Vật dụng trong nhà được phủ vải trắng, bụi băm lác đác, nhìn vừa cô độc vừa thê lương. Hứa Liên Nhã mở cửa thông ra ban công, xương rồng bà cao một tầng lầu đã khô héo xơ xác, cô bèn đi tưới đầy nước.

Quay vào phòng khách, Hứa Liên Nhã dựng tập ảnh ở trên tủ ti vi lên, đó là ảnh chụp chung của cô với bố khi cô học tiểu học, cảnh nền chính là núi Vòi Voi ở thành phố Quế Lâm. Người đàn ông trong ảnh đang ở vào những năm tháng đẹp đẽ nhất, phong độ hiên ngang, so ra cũng không kém Triệu Tấn Dương là bao.

Hứa Liên Nhã dùng hết một buổi sáng để dọn dẹp sạch sẽ, rồi đi phơi chăn, đến giờ cơm tối thì căn nhà mới có vẻ thoáng đãng hơn.

Ngày nghỉ trôi đi rất nhanh, chưa gì đã đến giao thừa rồi. Hứa Đồng ra lệnh, bất kể thế nào thì tối nay cũng phải về nhà đón năm mới. Hứa Liên Nhã trả lời, không tính là thỏa hiệp. Cô nói: "Trước khi quay về đi làm con sẽ ở nhà." Lúc này Hứa Đồng mới hài lòng.

Triệu Tấn Dương từng hỏi làm thế có ý nghĩa gì. Cũng không phải Hứa Liên Nhã tưởng nhớ đến điều gì cả, còn nếu phải nói có ý nghĩa lớn nhất thì, sau khi suy nghĩ cô liền nói cho Triệu Tấn Dương biết...

"Vì để đỡ nghe mẹ em lải nhải."

Trong điện thoại, Triệu Tấn Dương không khỏi bật cười.

https://thuviensach.vn

Anh đúng hẹn mỗi ngày gọi một cuộc, thời gian không cố định, nhưng đúng là không bỏ sót ngày nào.

Lúc Hứa Đồng nói chuyện có nhắc đến vài chuyện tình thú vị của mấy người trẻ tuổi trong khoa, có một bác sĩ nam ngày nào cũng gọi điện cho bạn gái sau giờ cơm trưa. Hứa Liên Nhã tình cờ hỏi đến, có phải lúc bố cô còn trẻ cũng ngày ngày gọi điện cho bà không.

Trong chớp mắt Hứa Đồng sửng sốt, Hứa Liên Nhã mới nhớ ra mình phải ngậm miệng.

Ở nhà người ta, khi đến cái tuổi người già ngậm kẹo đùa cháu mới có thể bình tĩnh nhắc đến chuyện cũ với hậu bối. Đến lượt Hứa Liên Nhã lại muốn giẫm vào bãi mìn.

"Chắc sẽ không có đâu, bố bận vậy kia mà." Hứa Liên Nhã mất bò mới lo làm chuồng nói, muốn nhanh chóng kết thúc đề tài.

Hứa Đồng lại hỏi: "Yêu ai rồi à?"

"Dạ?"

"Mẹ nói con đấy."

"Không có..." Hứa Liên Nhã nói, "Chỉ là... chỉ là con đột nhiên tò mò thôi... không có ý gì khác. Nếu mẹ không muốn nói thì cứ coi như con chưa hỏi gì đi."

Sao Hứa Đồng có thể không nghe hiểu ý cô chứ, liền khoát tay cản lại: "Cũng đã hơn mười năm rồi, có gì mà không thể nói chứ. Mẹ sống chừng ấy năm rồi, chẳng lẽ còn không nhìn ra được à."

Hứa Liên Nhã không biết đáp gì.

https://thuviensach.vn

"Bố con đấy, bận rộn mấy tháng không thấy bóng dáng đâu, nhất là khi đó còn không có phương tiện để gọi điện nữa."

"Cũng đúng."

"Nhưng có một lần, lúc con mới mấy tuổi, ông ấy ở bên ngoài, nhờ người chuyển lời cho mẹ, nói, có lẽ phải qua nhiều ngày nữa mới quay về. Mẹ liền tò mò, trước đó hễ ông ấy muốn về thì trực tiếp về, chưa bao giờ đoán trước."

Hứa Liên Nhã nghe thế, không khỏi nghiêng người về trước, thúc giục: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ấy à, sau đó mẹ liền hỏi người đưa tin nọ, có phải lão Lôi đã xảy ra chuyện gì rồi không."

Tim Hứa Liên Nhã không khỏi thình thịch đập mạnh theo, gần như là vô thức hỏi: "Đã có chuyện gì xảy ra?"

Hứa Đồng ra dấu ở bụng, "Bị một dao."

Hứa Liên Nhã rụt cổ về.

Hứa Đồng nhe răng cười, "Ha, người đưa tin vẫn còn trẻ, không chịu được mẹt ra hỏi, liền nói ra hết. Bố conđấy, sợ mẹ lo nên không dám nói cho mẹ biết. Nhưng về sau có gì mà không biết chứ. Hai người ở cùng nhau lâu, chỉ một chút khác biệt cũng không thể nào thoát được mắt đối phương."

Hứa Liên Nhã khó hiểu có cảm giác như đang ở lơ lửng giữa đám mây trôi, "Mẹ đi tìm bố à?"

"Đi chứ, nếu không biết thì mẹ còn không đi, nhưng chẳng lẽ biết rồi mà làm lơ được sao?" Hứa Đồng nói, "Mẹ vừa thấy ông ấy thì mắng cho một

https://thuviensach.vn

trận, đã giấu thì giấu cho kín vào, còn tung hỏa mù làm gì."

Hứa Liên Nhã im lặng rũ mắt, nhìn đầu ngón tay đặt trên đầu gối, lại nghĩ đến chuyện khác.

Mặc dù cô đã gặp bạn của Triệu Tấn Dương, nhưng lại không thân quen bất kỳ ai. Cô và anh như hai hình tròn cắt nhau, giao điểm duy nhất là liên hệ giữa cô và anh. Nếu như có một ngày mất liên lạc - cô có trực giác sẽ là anh cắt đứt trước - cả thế giới của cô và anh đều tách rời ra.

Hứa Đồng đứng lên, thuận tay sửa lại vạt áo, bảo: "Mẹ định ra ngoài mua rau, con cũng đến giúp đi, tối nay bận lắm đấy."

Hứa Liên Nhã đành lôi mình ra khỏi thế giới bùn lầy nhỏ của mình, lên tiếng đáp lại: "Vâng ạ."

Ông bà Hà đã mất sớm, mùa xuân mỗi năm là ba anh em họ Hạ đều thay phiên đến một nhà nào đó gặp mặt, năm nay đến lượt nhà anh cả của Hà Ngạn Phong. Nên vừa ăn sáng xong, cả nhà liền lái xe lên đường.

Sau khi Hà Tân đi làm, cũng thay phiên đón giao thừa mồng một ở nhà bố mẹ, năm nay là ở nhà bố.

Ba giờ chiều, người lục đục kéo đến. Hứa Liên Nhã bận rộn rót trà cho người lớn, đút bánh ngọt cho con nít.

Trừ Hà Duệ ra, Hứa Liên Nhã đứng hàng nhỏ nhất ở nhà họ Hạ. Hai người anh đang bàn chuyện công việc, hai bà chị dâu say sưa từ chuyện sinh đẻ đến nuôi nấng. Nhiệm vụ trông nom cháu nhỏ cứ vậy mà rơi vào tay Hứa Liên Nhã.

Biết cô nuôi mèo nên cháu nhỏ đòi muốn xem. Mèo trốn trong chăn, bị cu cậu vén lên, vèo một phát, một cái bóng lao ra, rồi chui xuống gầm giường. Thằng bé giật mình hết hồn, khóc toáng lên, kinh động đến mẹ nó.

https://thuviensach.vn

Cu cậu lại nằm soài trên đất nhìn mèo, bị mẹ la mắng, kéo ra ngoài phòng khách, thằng bé không vui gào khóc hu hu, có thể nói là ầm ĩ vô cùng. Hứa Liên Nhã dỗ giúp, gọi Hà Duệ đến dạy cu cậu chơi, lúc này thằng bé mới chịu thôi.

Không lâu sau, Hứa Liên Nhã mở cửa đón Hà Tân mà như đón đồng loại, cám ơn trời đất nói: "Cuối cùng anh cũng đã đến rồi."

Hà Tân hiểu rõ, nói: "Mới một đứa bé mà đã khiến em phiền não thế rồi, sau này em phải làm sao."

Hứa Liên Nhã đáp: "Đâu phải con em đâu."

Hứa Liên Nhã cười một tiếng không rõ ý, bước vào cửa chào hỏi những người khác.

Lúc đợi ăn cơm, Hà Duệ la hét đòi ngồi giữa Hà Tân và Hứa Liên Nhã, bị Hứa Đồng lôi đến bên cạnh. Hà Tân có đầy đủ yếu tố thỏa mãn khát vọng trưởng thành của bé trai đối với mơ ước cho vị thành niên, đẹp trai cao to, giơ tay nhấc chân đều đều đẹp mắt mê người, Hà Duệ rất thích ông anh này của mình. Cậu cứ quấn lấy mãi không thôi, cuối cùng ngồi vào giữa Hà Ngạn Phong và Hà Tân.

Hứa Liên Nhã và Hà Tân cũng coi như là hai người độc thân ngang vai nang vế, khó tránh khỏi bị đưa ra nói. Cùng là vấn đề đã lớn tuổi nhưng vẫn còn độc thân đấy, nhưng thái độ của người ngoài đối với đàn ông lại mềm dẻo hơn phụ nữ nhiều. Hứa Liên Nhã trở thành tiêu điểm quan tâm và tò mò, cô buồn bực, có mấy lần không chịu được bèn chuồn đi. Rồi sau lại nghĩ cũng may mà không có, nếu không thì đúng là còn mãnh liệt hơn cả cuồng phong bão táp.

Tối nay Hà Tân ở lại một đêm, vậy là uống đến mứ chai gò má đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Cơm nước no nê, một bàn người bắt đầu tán gẫu. Hà Tân dựa lưng vào ghế, vươn người một cái, cánh tay tự nhiên khoác lên thành ghế Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã ăn cũng đủ, hơi dựa lui ra sau, vai vô tình đụng phải cánh tay anh, cô quay người lại nhìn, không khỏi thẳng lưng lên. Hà Tân chậm chạp thu tay về, cúi người, thấp giọng nói với cô: "Thật sự là còn độc thân?"

Mùi rượu đi kèm hơi nóng, thổi vào tai Hứa Liên Nhã có chút ngứa ngáy. Cô bất giác rụt cổ lại, đáp anh: "Không lẽ còn giả giống anh à?"

Hà Tân híp mắt tiến đến gần, nụ cười càng mê người, "Anh là hàng thật."

"Em cũng thật một trăm phần trăm*."

(*Nguyên gốc là 如假包换, có nghĩa là nếu như là giả thì cho bạn đổi, đây là câu khẩu hiệu tuyên truyền của các cửa hàng.)

Hà Tân không bình luận, đổi đề tài, "Nghe dì nói em tự lái xe về."

Cô ừ một tiếng, Hà Tân nói tiếp: "Lúc nào về, chở anh một đoạn được không?" Đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Hứa Liên Nhã, lại bổ sung: "Anh đi công tác, bay thẳng về đây."

Hứa Liên Nhã gật đầu, đáp: "Được, lại thêm một tài xế rồi."

Nước trong bình trà trên bàn cũng đã gần hết, Hứa Liên Nhã cầm vào phòng bếp.

Nấu nước rót trà, đúng lúc điện thoại rung lên. Hứa Liên Nhã tưởng là tin nhắn chúc tết nên chỉ đọc lướt qua.

Ai ngờ chỉ nhìn một cái, cô như chìm trong làn nước, tách biệt với âm thanh bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Tại sao phải nghĩ đến nước, sau chuyện đó Hứa Liên Nhã cũng nghĩ mãi không ra, có lẽ là vì trời mưa dầm dề ngày hôm mới gặp, cũng có lẽ là con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển trong đêm trăng kia, bất kể là thế nào, trong thế giới chỉ có mình anh và cô, im lặng, không hỗn loạn.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, Triệu Tấn Dương nói: "Lúc nào em rảnh thì gọi điện cho anh."

"Em ra ngoài mua nước đấy à, làm gì mà lâu thế." Không biết từ lúc nào Hà Tân đã vọt đến bên người Hứa Liên Nhã, khe khẽ nói.

Hứa Liên Nhã gập điện thoại lại, vội vàng nhét vào trong túi.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hứa Liên Nhã cầm bình trà, đứng sát vai Hà Tân đang chắn nửa cửa phòng bếp, hình như mùi rượu trên người anh càng lúc càng nồng.

Hứa Liên Nhã cười nhạo anh, "Anh còn đứng được à."

Hà Tân nhún vai, tỏ ý chỉ là chuyện nhỏ.

Mâm cơm đã dọn, chỉ có đàn ông ngồi bên bàn là rảnh rỗi trò chuyện, ai ai cũng mặt đỏ tía tai. Nhiệm vụ dọn dẹp rơi xuống người tiểu bối, Hứa Liên Nhã và hai chị dâu phụ trách rửa bát chùi nồi.

Bận rộn tiễn khách về, cũng đã gần đến chín giờ. Đến 0 giờ mới ra cửa đốt pháo, bây giờ mọi người đều chỉ ở trong nhà.

Hình như Hà Tân muốn tìm Hứa Liên Nhã nói chuyện, nhưng lại bị Hà Duệ bám lấy, Hứa Liên Nhã được thoát thân. Cô mượn cớ đi vất rác, cầm lấy điện thoại nhanh chân xuống lầu.

Gió lạnh ngoài phòng đập vào mặt, Hứa Liên Nhã không khỏi run lên.

Chắc hẳn bên kia không lạnh như thế này. Cô không khỏi nghĩ, bấm gọi điện cho A Dương.

Trong tiểu khu không thấy ai rảnh rỗi đi qua đi lại như cô, có lẽ nhà nhà cũng đang chầu chực trước tivi rồi. Còn chưa đến 0 giờ nhưng ở phương xa đã nghe thấy tiếng pháo đứt quãng, tiếng chờ máy tút tút dài trong điện thoại lại có vẻ vô cùng trống vắng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng có người bắt máy, cô bất giác siết chặt điện thoại hơn.

"Liên Nhã."

"Ừ." Hứa Liên Nhã không nhịn được di di mũi chân.

"Xong việc rồi à?"

"Anh đang ở đâu?" Hai câu hỏi đồng thời cất lên, Hứa Liên Nhã lấm lét nhìn trái phải, cứ như người kia sẽ rơi từ trên trời xuống vậy. Cây cầu Tình tiết vừa lãng mạn vừa lỗi thời, nhưng cô lại bắt đầu mong chờ.

Dĩ nhiên cuối cùng không có bóng ai. Sở dĩ ảo giác là ảo giác, vì nó biến tưởng tượng trở nên đẹp đẽ.

Triệu Tấn Dương nói: "Đang ở bên Lương Chính."

Đầu kia rất yên tĩnh, không nghe thấy tiếng người ồn ào, Hứa Liên Nhã đoán có lẽ anh đang núp trong xó nào đó nghe điện thoại.

"Anh ấy không về nhà ăn tết à?"

"Về rồi." Anh nói, "Anh ăn giao thưa ở đơn vị xong mới về."

"Ăn gì."

Hình như anh thấp giọng cười, hẳn là nụ cười thỏa mãn khi nhớ lại, "Thịt bò."

Hứa Liên Nhã vô thức đá một hòn đá nhỏ, "Anh định lần nào em hỏi anh, cũng trả lời câu này sao?"

Triệu Tấn Dương cười, lúc này cô nghe rất rõ, giống như không khí xung quanh hai má đã bị tiếng cười của anh làm biến động.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không trả lời cô, chỉ hỏi: "Liên Nhã, năm mới rồi, có điều ước gì không?"

Hứa Liên Nhã không nghe rõ nên chỉ ừm một tiếng.

"Anh có thể giúp em thực hiện điều ước."

Hình như chỉ những bé gái nhỏ tuổi mới có thể được hỏi câu hỏi này, Hứa Liên Nhã không thay đổi cách nghĩ được.

Cô nói: "Anh là phật tổ hay thần tiên?"

"Anh ư?" Anh cười cười, "Anh không phải là ai cả."

"Anh là tên khốn kiếp."

"... Ừ."

Hứa Liên Nhã gảy đế giày đá văng hòn đá, "Rất khốn kiếp."

"Em nói đúng lắm."

"A Dương, em muốn gặp anh" Cô nói, muốn cùng anh ăn bữa cơm đêm giao thừa đầy náo nhiệt, muốn cùng anh nhìn kim giờ đồng hồ chỉ quá số 12, muốn cùng anh nghe tiếng pháo nổ, trong mùi kali nitrat cùng chúc đối phương năm mới vui vẻ.

Không biết Triệu Tấn Dương đang nghĩ gì, nhất thời không đáp.

Lời bày tỏ chưa có hồi đáp khiến cô cảm thấy ủ rũ, truy hỏi: "Anh thì sao?"

"Anh cũng muốn gặp em." Cổ họng anh như có thứ gì đó chặn lại, giọng nghe cũng có vẻ trầm thấp tắc nghẹn.

Hứa Liên Nhã hỏi như đòi nợ: "Muốn bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Cách điện thoại, cô chỉ có thể tập trung vào giọng anh, nên dù nói rất bé nhưng cô vẫn nghe rõ.

"Liên Nhã, có phải lần nào em cũng muốn hỏi đến cấp độ nào đó không." Nói thì nói thế, nhưng không có vẻ không nhịn nổi.

Hứa Liên Nhã nói: "Nếu anh nói thật thì tự nhiên có thể nói ra cấp độ được."

Bên kia chỉ nghĩ một lát, rồi đáp: "Muốn lập tức bay đến bên em."

"Sau đó thì sao?"

"Ôm em."

Điện thoại như nóng lên, lòng bàn tay cô thấm rịn mồ hôi.

"Chỉ ôm thôi sao?"

Bên kia nói: "Lại xoay mấy vòng."

"Mấy vòng?"

"Đến lúc thấy sao mới dừng."

"Thấy sao rồi thì sao nữa?"

"Em chóng mặt, anh cũng hoa mắt, hai người ngã xuống đất."

Lời ân ái không giới hạn như đôi tay của người tình, vạch ra nụ cười trên gương mặt cô, cô nói: "Vậy anh bay đến đi."

"... Anh cũng không phải là người chim."

Cách chỗ Hứa Liên Nhã không xa có đám con nít đang đốt pháo hoa, tiếng quát mắng xen lẫn roi vụt đi đôi với tiếng hoan hô của bọn trẻ, để

https://thuviensach.vn

không khí đêm giao thừa càng lúc càng nồng, càng lúc càng gần.

Có người đốt pháo thăng thiên, đùng một tiếng vang bay vút lên trời, nổ tung thành đóa hoa nho nhỏ.

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu nhìn đóa hoa kia, thầm ước điều ước cho năm mới.

"Em đã ước rồi." Cô nói.

"Ước gì?"

"Nếu anh là thần tiên thì sẽ biết."

"... Vậy chắc đợi mấy trăm năm nữa."

Cánh cửa sau lưng tòa nhà Hứa Liên Nhã được mở ra, có người đi đến.

"Thì ra em ở đây."

Là giọng của Hà Tân.

"Mọi người thấy lâu vậy rồi mà em chưa về, nên bảo anh xuống xem sao."

Ở đầu dây, Triệu Tấn Dương nói: "Người nhà em tìm em."

Hứa Liên Nhã đáp qua loa một tiếng.

"Liên Nhã, chúc mừng năm mới."

Hà Tân không để ý cô đang nói điện thoại, tự mình đi đến, "Ăn mặc mỏng manh thế này mà chạy xuống đây, không sợ lạnh à." Vừa dứt lời, anh phủ chiếc áo khoác đàn ông mang theo hơi ấm lên người cô.

Hứa Liên Nhã vội đáp: "Chúc mừng năm mới."

https://thuviensach.vn

Hà Tân sửng sốt, nhún vai, dùng khẩu hình nói "mạo muội rồi".

Cô lắc đầu, nói tiếp vào điện thoại: "Lát nữa em sẽ gọi lại cho anh." Cúp điện thoại xong mới nhớ, cô cũng nên hỏi điều ước năm mới của anh mới phải.

"Chuyện gì thế?" Cô hỏi Hà Tân.

Hứa Liên Nhã hỏi như chất vấn, khiến anh lờ mờ. Cô cũng cảm thấy được điều đó, vội nói: "Đi lên thôi."

Thang máy đi lên thẳng, không có ai vào giữa chừng. Hứa Liên Nhã nhớ đến cuộc gọi vừa rồi, càng phát hiện đã để tuột mất nhiều tin tức. Cô không kịp hỏi hắn có phải đang ở một mình hay không, cũng hỏi xem vì sao lại nhắc đến đề tài ước nguyện quê mùa này. Cẩn thận ngẫm nghĩ, ngược lại như đang đền bù gì đấy.

Đến cửa nhà, Hà Tân không vội mở cửa, chặn trước đầu cô.

"Em cứ thế mang vẻ mặt đó đi vào, không sợ mẹ hỏi em à?"

"... Thế à."

Hứa Liên Nhã cũng không biết vẻ mặt của mình bây giờ ra sao, trái lại lại để ý đến áo khoác trên người mình, cô cởi xuống trả lại cho Hà Tân.

Hà Tân mặc vào, nói: "Vẻ mặt này của em giống như..."

Hứa Liên Nhã giương mắt, "Giống cái gì?"

Hứa Liên Nhã sửa lại cổ áo, tay khẽ đặt lên lưng cô ôm một cái, như đang dỗ dành: "Cười lên nào, sắp qua năm mới rồi."

Hứa Liên Nhã nặn ra nụ cười như đón tiếp khách hàng vậy.

https://thuviensach.vn

Hà Tân: "..."

Cô nói: "Mở cửa đi, em không đem chìa khóa."

Thái độ lạnh lùng khiến sự quan tâm của Hà Tân đông thành đá, anh không vội móc chìa khóa ra mà nói: "Đã xảy ra chuyện gì thế, có thể nói với anh không?"

"Không có gì." Cô chỉ vào cánh cửa đang khóa.

"Tiểu Nhã, nhìn em không được vui lắm."

"Ờ..." Hứa Liên Nhã không chối, chỉ lạnh nhạt bảo:"Vừa nhận được điện thoại kể khổ của bạn, nên tâm trạng hơi bị ảnh hưởng."

Cô ít nói thật trước mặt anh, chỉ đơn giản muốn nhanh chóng kết thúc đề tài.

Hà Tân nửa tin nửa ngờ, "Thế à?"

"Ừ." Hứa Liên Nhã cười bất đắc dĩ.

Anh không tìm ra sơ hở gì, "Đừng kéo khổ não của người khác vào mình, cũng đâu phải do em làm."

Cô gật đầu lần nữa."

"Vẫn là câu kia, năm mới rồi, phải vui vẻ lên."

"... Vâng."

Cuộc điện thoại muộn của Lôi Nghị gọi đến, ngoài hỏi thăm sức khỏe bình thường và chúc mừng ra, lại còn dặn dò chú ý thân thể.

Trước khi gác máy, Hứa Liên Nhã hơi chần chừ, suýt nữa đã buột miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ làm cùng hệ thống, có khi sẽ biết nhau. Cho dù không biết thì vẫn có thể dò hỏi tin tức. Càng lúc Hứa Liên Nhã càng cảm thấy Triệu Tấn Dương như đang gặp chuyện khó khăn. Trực giác kiểu này hoàn toàn vô căn cứ, cũng có lẽ chỉ là do xa cách sinh ra ảo giác.

Sau đó lý trí đã cản cô lại. Cô không thể để Lôi Nghị có thái độ hay cách nhìn gì về Triệu Tấn Dương được.

Như bình thường, Hứa Liên Nhã đếm ngược bước sang năm mới, nhận bao lì xì mồng một (phong tục nhà họ Hà là chưa kết hôn thì vẫn có thể được nhận bao lì xì) rồi mồng hai về nhà ngoại. Mồng ba bắt đầu họp lớp các kiểu.

Trong lòng Hứa Liên Nhã có một kế hoạch, đắn đo không ngừng. Hứa Đồng cũng có tính toán của mình, vốn Hứa Liên Nhã còn đang do dự, nhưng nghe thấy ý của bà thì bao nghĩ ngợi trong lòng đều dẹp đi. Như một cây pháo vốn đã ướt đẫm, bó đuốc của Hứa Đồng lại hơ khô nó, còn có thể đốt lên.

Hứa Đồng muốn giới thiệu con trai của đồng nghiệp cho cô, làm cùng thành phố với cô, dân IT, nếu như thích hợp thì sẽ sắp xếp gặp mặt vào mồng ba.

Hứa Liên Nhã nói: "Mồng ba phải họp lớp."

Hứa Đồng chau mày, "Vậy thì mồng bốn."

"Có thể tối mồng ba đi chơi suốt đêm, ngày hôm sau sẽ không khỏe."

Hứa Đồng không nói được cô, chốt câu cuối cùng: "Vậy thì mồng năm. Con đến được thì đến, không đến cũng phải đến."

"... Được rồi."

https://thuviensach.vn

Sáng sớm mồng ba, Hứa Liên Nhã lái xe đến sân bay, tìm vị trí đỗ xe xong, cô ngồi máy bay bay về phương nam

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Bay nửa giờ đã đến nơi.

Ở thành phố này có nhiều người ở xứ khác, nên khi ngày tết đến đều về quê cả, nơi đây gần như trở thành "thành phố ma quỷ". Hứa Liên Nhã ngồi xe bus sân bay đến trạm xe bus, trên chuyến xe đó chỉ có một mình cô là hành khách.

Hai bên đường vắng vẻ, chỉ còn lại hàng cây lẻ loi, dù không có lá rơi, nhưng gió lạnh thổi qua trong ngày đìu hiu, lung lay đến cô độc.

Trên đường không có khách lên nên chỉ tốn một phần ba thời gian bình thường là đã đến nơi.

Bảo vệ khu nhà nhìn thấy cô, bình thản hỏi: "Không về nhà ăn tết à?"

Hứa Liên Nhã đáp ậm ờ "không có".

Cô lên lầu trước cất hành lý. Mở cửa ra, luồng không khí oi bức trong phòng đập vào mặt.

Trước khi đi, cô cứ nghĩ chắc Triệu Tấn Dương sẽ về ở nên không đóng cửa sổ, nhưng lúc này lại thấy hai cánh cửa khép chặt. Rõ ràng anh cũng không quay về đây. Hứa Liên Nhã sửng sốt một giây, bao nhiêu nghi vấn trong lòng chồng chất nhau.

Hứa Liên Nhã mở cửa ra hóng mát, kiểm tra lại tủ quần áo lần nữa, không có quần áo mùa đông của Triệu Tấn Dương đâu, chỉ còn hai lai chiếc

https://thuviensach.vn

áo lót màu đen.

Cô dọn dẹp lại đồ của mình một chút mới đi ra mở cửa. Lúc đứng trước gương vuốt tóc, cô cảm nhận rõ đầu ngón tay mình đang run, giống như lúc gối đầu ngủ bị tê tay, không nghe theo sự điều khiển của mình.

Hứa Liên Nhã đi vòng qua phía sau tiệm thú y, ngẩng đầu tìm ban công Triệu Tấn Dương thuê. Những ban công xung quanh đó không còn treo quần áo nữa, chỉ có phòng anh là có một chiếc quần dài và áo len tay dài đang đu đưa. Khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ đó là, cô không nhận ra liệu đó có phải là quần áo của anh hay không nữa.

Vừa lúc có người đi vào khu nhà, Hứa Liên Nhã bám đuôi vào theo, đi thang máy lên tầng.

Ở cửa không cách âm, có tiếng người trong phòng loáng thoáng truyền đến, cảm giác năm mới cũng không cô quạnh lắm. Hứa Liên Nhã nghi ngờ mình đi nhầm nhà, xác nhận số nhà lần nữa mới gỏ cửa ba lần.

Cửa phòng bật mở từ bên trong, một gương mặt xa lạ xuất hiện, anh ta mặc áo liền mũ màu xám, mặc ngoài là áo khoác denim màu xanh nhạt, người thanh niên lấy điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra, ánh mắt sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới, vừa nghi ngờ lại khách khí hỏi: "Cô tìm ai?"

Người thanh niên cản lại cảnh vật trong phòng, Hứa Liên Nhã cân nhắc một chút rồi nói: "A Dương, tôi tìm A Dương."

"À..." Người thanh niên phản ứng lại trong một giây, rồi ngoái đầu vào hét lên trong phòng: "Hình như tìm anh Dương đấy."

Lập tức có người đi đến, đi đôi với tiếng cộp cộp, Hứa Liên Nhã nghe ra đó là tiếng gậy chống xuống đất.

https://thuviensach.vn

Lương Chính đẩy người thanh niên kia ra, ngạc nhiên nhìn Hứa Liên Nhã, "Chị dâu... Sao chị lại đến đây?"

"Chúc mừng năm mới." Hứa Liên Nhã nói.

"Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới." Lương Chính lặp lại hai lần, đẩy người kia ra, để Hứa Liên Nhã đi vào nhà.

"Bạn gái của anh Dương." Lương Chính nhân tiện giới thiệu với người thanh niên kia, anh ta sờ đầu một cái, rồi cũng gật đầu gọi một tiếng chị dâu.

Ngoài Lương Chính và người thanh niên đó ra, trong phòng còn ba người đan ông mặt mũi xa lạ, đang ngồi quanh bàn cơm đánh bài. Ai ai cũng kẹp trong tay điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ trong phòng, Hứa Liên Nhã không khỏi nhíu mày.

"Đều là đồng nghiệp của anh Dương cả." Lương Chính chỉ giới thiệu giản, trong đó một người đàn ông ngồi khá xa tò mò hỏi: "Lương Chính, phụ nữ của cậu à?"

Lương Chính cau mày, sửa lại: "Nhà anh Dương."

"Ồ ồ." Người đàn ông có vẻ áy náy làm dấu tay.

Hứa Liên Nhã chào hỏi mọi người, rồi gọi Lương Chính vào căn phòng trước kia vốn là của Triệu Tấn Dương.

Chăn xếp chồng trên giường, có vẻ như có người ngủ lại đây.

Lương Chính vẫn không hiểu nổi trước sự xuất hiện đột ngột của cô, bèn hỏi: "Chị dâu, chị không về nhà ăn tết à?"

Hứa Liên Nhã lơ đãng gật đầu, "Có phải dạo này anh ấy ở lại đây không?"

https://thuviensach.vn

Lương Chính nhìn chăn ừ một tiếng. So với Triệu Tấn Dương, Lương Chính khá xấu hổ, anh ta không có thói quen nhìn thẳng Hứa Liên Nhã, nhưng cô có cảm giác bây giờ anh ta như đang tránh né mình thì đúng hơn.

Ngoài phòng khách vẫn đang đánh bài, thỉnh thoảng có tiếng trò chuyện vang lên.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Có phải A Dương đã xảy ra chuyện gì không?"

Lương Chính nghẹn họng, đáp: "Không có."

"Thật ư?"

"Có thể có chuyện gì chứ." Anh ta nói, "Anh Dương vẫn khỏe."

"Hôm nay anh ấy đi làm rồi à?"

"Không có, anh ấy ra ngoài rồi, lát nữa về."

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Lương Chính nhìn cô đầy thăm dò, dè dặt hỏi: "Chị dâu này... Anh Dương có biết chị đến không?"

Hứa Liên Nhã cười, "Có phải anh ấy biết thì sẽ không để tôi đến không?"

Câu hỏi được ném về lại cho Lương Chính, Lương Chính đành nói: "Vậy chị đợi một lát, anh ấy sắp về rồi."

Người thanh niên lúc nãy cầm ly giấy đựng nước ấm đi vào, giọng có vẻ cung kính, "Chị dâu, mời chị uống nước."

Đây là lần đầu tiên Hứa Liên Nhã được gọi là chị dâu nhiều như thế, có chút cảm thấy không quen, cám ơn một câu rồi đưa hai tay ra nhận.

https://thuviensach.vn

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Chợt bên ngoài ồn ào một hồi, có người lên tiếng: "Về rồi à."

Chỉ thấy tay trái Triệu Tấn Dương xách một két bia đi vào, Thẩm Băng Khê đi phía sau xách hai túi đồ ăn.

Thẩm Băng Khê vừa đi vừa trách, "Cứ tưởng không nhiều người lắm, không ngờ lại đông đến thế."

Triệu Tấn Dương cười cười đặt két bia vào góc, nói: "Chỉ có một siêu thị mở cửa, đành chen chúc ở đó thôi."

Hai người rất giống một đôi hợp tác ăn ý.

Người đàn ông ngồi trước bàn đánh bài đứng lên, cản tầm mắt nhìn phòng ngủ. Lương Chính đi ra đến cửa, đẩy người kia kêu một tiếng "anh Dương".

"Gì thế?" Triệu Tấn Dương nhìn sang.

Lương Chính né người, Hứa Liên Nhã đi ra hai bước, chỉ cười không nói.

Cho dù Triệu Tấn Dương đã trải qua bao phen khó khăn, nhưng lúc này lại có bánh răng nào đó trong đầu vỡ tan, cả đầu dừng chuyển động.

Thẩm Băng Khê nhìn ra manh mối, bèn đẩy anh một cái, "Còn đứng đực ra đó làm gì."Triệu Tấn Dương nhấc chân lên, như bị sợi dây vô hình dắt đi vào phòng, cũng thuận tay khóa cửa lại.

"Sao em lại đến đây?"

Đây là câu đầu tiên của anh.

Đây cũng không phải là câu Hứa Liên Nhã mong chờ.

https://thuviensach.vn

Chống đối trong lòng như bị kích thích, Hứa Liên Nhã hỏi lại: "Em không thể đến à?"

"Không phải thế..." Triệu Tấn Dương vội giải thích, "Ý anh là... không phải em nên ở nhà ăn tết à."

"Giao thừa, mồng một, mồng hai, hết tết rồi."

"..."

Cô đi đến gần anh, đưa tay muốn ôm anh, nhưng Triệu Tấn Dương tránh đi.

Hứa Liên Nhã giận, "A Dương, anh làm gì thế."

Triệu Tấn Dương không giải thích, thấp giọng nói: "Để anh..." Sau đó, anh ôm cô vào trong ngực.

Hứa Liên Nhã được an ủi, tựa đầu lên vai anh, lẩm bẩm: "Nói thế mới giống chứ..."

Anh không đáp, chỉ im lặng ôm cô.

Hứa Liên Nhã nhắc anh, "Không phải nói xoay mấy vòng sao?"

Triệu Tấn Dương như không nghe thấy gì, cũng không phản ứng. Hoặc có lẽ là anh nghe rõ, vì chiếc ôm của anh càng lúc càng chặt, Hứa Liên Nhã cảm thấy giống như người sắp chết đuối bắt được tấm ván nổi vậy.

Nhưng cẩn thận để ý kỹ, lại có vẻ khác so với thường ngày. Cô chỉ cảm thấy lực trên tay trái anh, còn tay phải chỉ đơn giản là vòng ôm cô mà thôi.

Bao ngày nhung nhớ và lo âu ngăn cô hỏi nữa, Hứa Liên Nhã khẽ ngẩng đầu lên, tìm lấy môi anh.

https://thuviensach.vn

Không có xoay thì hôn một cái cũng được.

Nhưng Triệu Tấn Dương lại tránh đi.

"Triệu Tấn Dương!" Lúc này Hứa Liên Nhã nổi giận thật sự.

"... Bây giờ không được." Anh nói.

Hứa Liên Nhã chưa từng nghe lời giải thích nào như thế, vặc lại: "Sao lại không được, anh hôn người khác rồi hay là anh có bệnh?"

Bàn tay anh do dự vuốt ve trên cánh tay cô, dáng vẻ muốn nói lại thôi thật khiến người khác phát cáu.

Hứa Liên Nhã nói: "Không định nói sao?"

"..."

"Nếu anh không nói, vậy chiều nay em đáp máy bay về."

Cô chưa từng thấy ánh mắt như vậy bao giờ, sâu thăm thẳm như cánh rừng nguyên thủy, dụ dỗ người ta đến thăm dò, nhưng bên trong lại ẩn chứa thứ gì đó khiến người sợ sệt.

"Được thôi." Cô nói một mình, đập một phát vào tay phải anh, muốn đẩy anh ra.

Không ngờ A Dương lại rên một tiếng, phản ứng mạnh hơn nhiều so với dự đoán.

Quả nhiên Hứa Liên Nhã bị thu hút, cơn giận vơi đi một nửa, dừng lại hỏi: "Anh sao thế?"

A Dương dứt khoát ôm lấy cánh tay phải, từ từ ngồi thụp xuống.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nửa tin nửa ngờ, này một tiếng. Anh giờ không rên nữa, nhưng chỉ ngồi không chịu đứng lên. Hứa Liên Nhã đành ngồi xuống theo, tựa như dỗ dành con nít, "A Dương?"

Anh chau mày, dáng vẻ vô cùng đau đớn, "Em muốn anh tàn phế à."

Hứa Liên Nhã: "..."

Triệu Tấn Dương cảm thấy đỡ mới kéo Hứa Liên Nhã đứng lên, "Em đừng đi, anh có chuyện muốn nói với em." Anh chỉ vào giường, "Ngồi xuống nói, nghe xong em về cũng không muộn."

Hứa Liên Nhã thôi bướng bỉnh, ngồi xuống mép giường với anh.

"Tay anh bị thương à?" Cô hỏi.

Triệu Tấn Dương chỉ gật đầu một cái.

"Còn chỗ khác thì sao?"

Nửa thân trên của anh nghiêng về phía trước, cùi chỏ tay trái chống lên đầu gối, anh né người nhìn cô.

"Có thể vừa rồi em đã đoán đúng."

"Cái gì?"

Triệu Tấn Dương không lập tức trả lời, Hứa Liên Nhã nhớ lại, dường như trong lòng bị một bóng đen mơ hồ vồ lấy, lập tức cô bỗng ngộ ra những chỗ không được rõ ràng, nhưng cô lại cảm thấy sợ hãi.

"Hôm tết ông Táo đó, bọn anh bắt được một băng nhóm." Mỗi câu mỗi chữ của anh đều như bước chân của bóng đen kia, từng bước từng bước áp sát cô và anh, "Tên cầm đầu đó... bị bệnh AIDS, anh tóm hắn ta..."

https://thuviensach.vn

Cô có cảm giác bóng đen kia đang giang hai tay ra, muốn ôm trọn bọn họ.

"Khi đó tay bị thương..."

Anh giơ cánh tay trái nãy giờ vẫn rũ ở bên người lên, che giấu run rẩy.

"Có thể anh..."

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ dán mắt nhìn cô, tựa như đang chờ cô định đọt.

Hứa Liên Nhã cũng nhìn thẳng vào anh, muốn nói gì đó, nhưng nhất thời lại không tìm được trọng điểm để lên tiếng.

Hai người như bước hụt một bước, rơi từ trên trời xuống.

Thế giới nhỏ được ngăn cách bởi một cánh cửa mỏng manh, dường như tử thần đã đến, không có lấy một ngọn cỏ, vắng lặng vĩnh hằng.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trong ngày tết ông Táo.

Vẫn như thường lệ, Triệu Tấn Dương đến Thịnh Thế Dạ Sắc "báo danh", hai tuần trước anh và Diệp Trí Viễn đã lẻn vào làm nhân viên ở đây.

Trịnh Dư Trạch không có gì mờ ám, cứ khoảng độ giữa trưa là xuất hiện ở quán.

Buổi chiều mới có khách kéo đến, Triệu Tấn Dương thấy tình hình không có gì khác thường, bèn bảo Diệp Trí Viễn để ý, còn anh ngồi xổm ở cửa sân thượng hút thuốc.

Anh kiềm chế một ngày chỉ được hút nhiều nhất một điếu, tuyệt đối không có một hơi thừa thãi nào. Có lúc thậm chí nhìn người khác hút, đứng ngay đầu gió, cứ như tự thử thách bản thân vậy.

Hút chưa hết nửa điếu thì bên cạnh có tiếng giày cao gót vang lên, không cần nhìn cũng biết là ai.

"Sao anh lại chạy ra đây hút thuốc thế?" Người đến là tình nhân của Trịnh Dư Trạch, tên là Lộ Lộ. Nhưng mọi người đều không gọi cô ta là bà chủ, chỉ gọi là chị Lộ Lộ.

Triệu Tấn Dương miễn cưỡng nhìn cô ta, cũng không đứng lên, chỉ nhả khói ra nói: "Không lẽ đến cửa của em thì được cho hút sao?"

Triệu Tấn Dương quen với cô ta, cũng là cơ duyên cho phép.

https://thuviensach.vn

Ngày anh mới đến đó, vì để làm quen với môi trường nên lặng lẽ đi một chuyến đến mỗi nơi. Đúng lúc gặp phải một người phụ nữ khóc sướt mướt ở cửa sân thượng.

Triệu Tấn Dương nhận ra đó là tình nhân của Trịnh Dư Trạch, bèn lôi gói khăn giấy mua ở quán cơm hôm qua ra, do dự đưa sang.

Lộ Lộ thấy anh lạ mặt, mới đầu thì vô cùng cảnh giác. Triệu Tấn Dương đưa khăn giấy rồi đi ra một bên hút thuốc, xem cô ta như không khí.

Lộ Lộ ở Thịnh Thế Dạ Sắc ngoài Trịnh Dư Trạch ra thì chưa bao giờ bị ai xem thường như thế, lau qua cho khô mắt, rồi đi đến chất vấn Triệu Tấn Dương.

Thấy bộ đồng phục anh mặc trên người, cô ta mới dám trực tiếp giáo huấn, nghĩ Triệu Tấn Dương mặc quần áo bình thường lại còn chạy ra đây, đoán chắc rằng không phải là nhân vật dễ đối phó.

Lộ Lộ nhiều nhất cũng chỉ mới hơn hai mươi, không có chỗ dựa là Trịnh Dư Trạch, khí thế sắc nhọn lại vì gương mặt có vẻ non nớt mà yếu đi mấy phần.

Triệu Tấn Dương thản nhiên nói, anh mới đến, chưa biết quy củ, nếu có xúc phạm thì hãy bỏ qua. Dáng vẻ khách khí khiến người ta cảm thấy không có vẻ gì là gây chuyện.

Lộ Lộ không tiết lộ thân phận của mình, chỉ dặn anh sau này đừng đến đây, bị bắt quả tang thì không hay.

Triệu Tấn Dương cung kính đón nhận đề nghị của cô ta.

Triệu Tấn Dương quay về ngẫm nghĩ, nghĩ một lúc mới biết là có ý gì. Ngày hôm sau đúng vào giờ đó lại đi lên, quả nhiên người phụ nữ hôm qua đang ở đó.

https://thuviensach.vn

Cô ta bảo anh đừng đến, chỉ bởi vì đây là địa bàn riêng của cô ta.

Lộ Lộ không đuổi anh, Triệu Tấn Dương to gan đáp lời cô ta. Bao nhiêu phen gian truân của Triệu Tấn Dương trong những năm qua của cũng không phải để đó, có thể nhìn ra cô gái này gặp khó khăn trong chuyện tình cảm, liền đổi cách cười nói chọc cô ta vui vẻ.

Những cô gái dáng vẻ giống cô ta, Triệu Tấn Dương đã gặp nhiều rồi. Sở dĩ còn gọi là cô gái là vì dù có ăn mặc già dặn hay phô ra gương mặt kiên cường đến đâu đi chăng nữa, thì nội tâm vẫn non nớt yếu đuối, thiếu thị phi quan* và khả năng chịu đựng áp lực. Đàn ông ở tuổi như Trịnh Dư Trạch, chỉ cần cho cô ta một viên đường là có thể đối lấy được đơn giản và tuổi xuân.

(*Là có kiến thức, hiểu biết rõ về những điều đúng đắn và sai trái trong đời, là nồng cốt của giá trị quan.)

Lộ Lộ hơi chép miệng, đứng bên cạnh anh, cùi chỏ đụng vào cánh tay anh, này một tiếng.

Triệu Tấn Dương cười, "Làm gì thế, lại không vui à?"

Nụ cười mê người khiến cô gái mê say, tâm tình nhốn nháo.

Lộ Lộ hờn dỗi nói: "Tối có rảnh không, chúng ta đi ăn đi. Hôm nay là tết ông Táo đấy."

"Tối nay anh còn phải đi làm, ông chủ biết thì không hay đâu." Triệu Tấn Dương nhả một vòng khói ra bên cạnh, lại nói: "Hơn nữa, không phải em tiếp người khác sao."

Lần đầu tiên Triệu Tấn Dương bóc trần thân phận của cô ta, nụ cười trên mặt Lộ Lộ biến mất, sầm mặt bảo: "Anh đã biết rồi."

https://thuviensach.vn

"Có thể không biết được sao." Anh giả vờ phiền não đau thương, ném thuốc xuống đất rồi giẫm mạnh tắt.

Dáng vẻ sa sút của đàn ông thường khiến người ta động lòng thương xót, trong lòng cô gái dấy lên cảm giác muốn bảo vệ, hay có thể nói là chống lại vận mệnh của mình, nói: "Anh quan tâm anh ta làm gì, tối nay anh ta không có ở đây."

Triệu Tấn Dương sửng sốt, lúc này không phải là giả vờ.

"Thật ư?"

"Ừ."

"Em đừng lừa anh, tối nào anh ta chẳng đến kiểm tra."

"Lừa anh làm chó."

Triệu Tấn Dương tỏ vẻ đầy hứng thú, " Anh ta thì đi đâu chứ, lỡ anh ra ngoài một lúc, anh ta quay về phát hiện thiếu người, không phải anh sẽ mất bát cơm luôn sao? "

"Không sao." Cô gái trẻ tuổi nói chắc chắn, có vẻ thích tự quyết định, "Tạm thời anh ta không về được đâu."

"Ồ."

Dáng vẻ suy nghĩ của anh khiến cô ta cảm thấy mình uy tín, cô gái vội nói: "Anh tin em đi, tối nay anh ta thật sự không có ở đây, đi bàn chuyện làm ăn rồi."

"Tết ông Táo mà còn làm ăn thì chắc cũng là ăn cơm xã giao, nói thế nào đi nữa thì cũng nên đưa em theo chứ."

https://thuviensach.vn

"Nửa đêm canh ba hít bụi trên đường cao tốc, ai thèm đi với anh ta chứ." Cô gái nổi giận, vung tay lên, "Anh muốn tin hay không thì tùy, anh không đến thì em đi tìm người khác."

"Này này..." Triệu Tấn Dương kéo tay cô ta, "Đừng nóng chứ, không phải là anh sợ anh ta biết chuyện sẽ giết anh, nên mới hỏi thêm mấy câu sao... Anh đi, anh đi với em."

Không có gì khiến phụ nữ cảm thấy thành công hơn lời cầu xin tha thứ của đàn ông. Cô ta thầm vui trong lòng, ý nghĩ sở hữu đã nín nhịn lâu nay lại bộc phát, nói: "Không sao, có em bảo vệ, anh sẽ không sao đâu. Tối nay sẽ đưa anh đến tận cùng của kích thích."

"Kích thích cái gì?"

Cô gái chớp mắt, "Đến tối là anh biết thôi." Rồi lại hỏi anh, "Anh có bạn gái không?"

Triệu Tấn Dương ra vẻ dửng dưng, "Làm gì?"

"Nhất định là không có rồi."

Triệu Tấn Dương trưng ra vẻ mặt tại sao.

"Nhìn anh thế này, chắc chắn là phần tử xấu rồi."

Triệu Tấn Dương thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng trên mặt lại hiện lên ý cười vô nghĩa, dè dặt quay về đề tài vừa rồi: "Tối nay anh ta muốn đi đâu? Đừng là nơi gần quá, nếu không nửa đường anh ta quay về không tìm được em, vậy thì..."

Lộ Lộ lơ đãng phất tay nói: "Xa lắm."

Triệu Tấn Dương bắt đầu giỡn cô ta, "Xa đến đâu, không phải là Đông Hoan* đấy chứ? Cũng chẳng phải là chỗ tốt đẹp gì."

https://thuviensach.vn

(*Đông Hoan là một thành phố ở tỉnh Quảng Đông, được mệnh danh là "kinh đô tình dục" hay "thành phố tội lỗi".)

Lộ Lộ biết anh ám chỉ điều gì, sắc mặt đổi khác, cười lạnh nói: "Vừa nói anh là phần tử xấu, đúng là nói không sai."

"Em không thích à?"

Lộ Lộ trợn mắt nhìn anh, quay đầu sang chỗ khác, dáng vẻ nín cười như híp mắt dưới ánh mặt trời.

Triệu Tấn Dương và cô ta lần lượt đi xuống.

Đợi sau khi cô ta rời đi, Triệu Tấn Dương lập tức báo cáo lại cho Lôi Nghị.

"A Dương, cậu xem xem Trịnh Dư Trạch là xuất hàng hay nhận hàng?"

Triệu Tấn Dương nghĩ một lúc rồi mới nói: "Nửa năm trước hang ổ ở thôn Lệ Hoa của Thái Tam vừa bị đánh, dù không đến mức ép hắn ta rơi vào đường cùng, nhưng dù gì cũng bị thương nặng, đoán chừng vẫn chưa đủ thời gian khôi phục. Nên nếu thật sự tuyến trên của Trịnh Dư Trạch là Thái Tam, thì em đoán có khả năng lớn là Trịnh Dư Trạch xuất hàng."

Lôi Nghị đồng ý, "Có khả năng giữa Thái Tam và Trịnh Dư Trạch giao hàng qua lại nhau, ý của tôi với cậu cũng không khác nhau lắm. Có nghe được gì về địa điểm giao dịch không?"

"Có lẽ là đường cao tốc đi về Đông Hoan."

Không có manh mối rõ ràng, hình như Lôi Nghị không hài lòng lắm, chỉ dặn dò theo dõi Trịnh Dư Trạch, rồi cúp máy trước.

Triệu Tấn Dương cất điện thoại, chạm đến bao thuốc lá thì muốn lôi ra, nhưng sờ một cái lại nhét về.

https://thuviensach.vn

Đến chiều, Trịnh Dư Trạch ra ngoài. Triệu Tấn Dương kiếm cớ đi ra, lái motor đuổi theo.

Anh vừa lái xe vừa báo cáo cho Lôi Nghị biết, Trịnh Dư Trạch càng lái càng nhanh, chiếc motor phải gắng sức mới bắt kịp.

Cuối cùng Trịnh Dư Trạch đi vào một nhà máy nylon mô hình nhỏ, Triệu Tấn Dương cũng nghênh đón đồng nghiệp tiếp viện - Quách Dược, ngồi đằng sau là Diệp Trí Viễn và một đồng nghiệp khác.

Triệu Tấn Dương đổi chỗ ngồi tài xế, Quách Dược ngồi bên cạnh, một vị trí tiện chỉ huy.

Quách Dược hỏi: "Có manh mối không?"

"Chắc hắn ta đang lấy hàng."

Giọng điệu suy đoán khiến Quách Dược nhíu mày, "Chắc?"

Đang lúc quan trọng nên Triệu Tấn Dương đè cơn giận xuống, cố gắng không xung đột với anh ta.

"Mười thì tám chín phần."

Triệu Tấn Dương biết rõ nhận định chuyện quan trọng, nếu bắt hụt thì chính là bứt dây động rừng, lần sau muốn tìm được dấu vết thì càng thêm khó.

"Ừ." Không biết Quách Dược là đồng ý, hay chỉ tỏ vẻ đã nghe thấy.

Chỉ một lát sau, Trịnh Dư Trạch đổi chiếc xe màu trắng kia, lái một chiếc Toyota đen chạy ra, bên ghế phụ có người ngồi, phía sau là chiếc xe tải chở hàng màu xanh da trời bình thường, cũng có hai người. Dựa vào kinh nghiệm, hai chiếc xe gặp nhau chia ra hành động, xe trước phụ trách thu

https://thuviensach.vn

tiền đưa tiền, đi trước dò đường, xe sau chịu trách nhiệm giao hàng lấy hàng, tiền và hàng chia nhau ra, nếu bị bắt thì tổn thất cũng không nhiều.

Quách Dược báo lại tin cho Lôi Nghị, bên kia lập tức chuẩn bị hành động.

Bốn người bọn họ chia làm hai tổ, chia ra theo dõi hai xe trước sau. Trong đơn vị chia làm hai tuyến, một tuyến canh giữ trên đường cao tốc trước giao lộ, một tuyến canh giữ trạm thu phí ở đường cao tốc lân cận, hai nơi đều là đường mà xe giao dịch phải đi qua. Kiểm tra ở giao lộ sẽ cho xe trước đi, sau khi cản xe sau thì sẽ thông báo cho người ở trạm thu phí chặn xe trước lại.

Lôi Nghị vẫn còn tin anh, đều này khiến Triệu Tấn Dương vừa vui vẻ yên tâm nhưng đồng thời lại vô cùng áp lực.

Quách Dược mang theo một người đi theo xe sau, trước khi xuống xe còn ngẩng đầu nhìn Triệu Tấn Dương, không nói gì. Triệu Tấn Dương gật đầu, cũng im lặng giống thế.

- Để ý cậu rồi đấy.

- Biết rồi.

Phần ăn ý này dù có minh tranh ám đấu nhiều hơn đi chăng nữa, thì lúc cùng đối mặt với chung kẻ địch, Triệu Tấn Dương và Quách Dược vẫn coi là khá hểu nhau - đây cũng là điều Lôi Nghị nhìn thấu nhưng lại không vạch trần, là nguyên nhân luôn xếp hai người họ cùng tổ.

Xe của Triệu Tấn Dương không xa không cần bám đuôi xe của Trịnh Dư Trạch, xe đằng trước không có dấu vết cuống cuồng, theo dòng xe ngày cuối năm chậm chạp băng qua ngã tư đường.

https://thuviensach.vn

Anh tranh thủ nhìn sang Diệp Trí Viễn ngồi bên cạnh, bất thình lình hỏi: "Có căng thẳng không?"

Diệp Trí Viễn gật đầu, rồi lại lắc đầu. Triệu Tấn Dương không khỏi cười, "Không sao, trước kia anh cũng thế."

Hay nắm vô lăng, nổ máy cho xe đuổi theo.

Trịnh Dư Trạch qua cửa ải giao lộ đầu tiên, thần kinh của Triệu Tấn Dương cũng theo đó mà căng ra.

Cách một năm, quay về chiến trường, nhiệt huyết như nghé con mới sinh rục rịch trong người, về điểm này, Triệu Tấn Dương cũng không khác Diệp Trí Viễn là bao.

Năm giờ chiều, ngày đã dần dần có sắc tối. Vạch chỉ đường cũng biến mất, mặt đường trống trơn, mấy con chữ đỏ to lớn trạm thu phí cách đó không xa đập vào mắt.

Tốc độ xe chậm dần, Triệu Tấn Dương Triệu Tấn Dương nhân cơ hội nhét súng lục và dùi cui telescopic vào thắt lưng.

Anh ngừng thở, chờ đợi hiệu lệnh trong bộ đàm.

Trịnh Dư Trạch và anh chỉ cách một chiếc xe, đang xếp hàng chạy qua lối đi thu phí tự động ETC ngoài cùng bên trái qua trạm thu phí, lúc này, trong bộ đàm luôn im lặng đột nhiên vang lên tiếc sột soạt...

Lôi Nghị hạ lệnh bắt!

Điều này đã nói rõ, phán đoán trước đó của Triệu Tấn Dương là không sai.

Triệu Tấn Dương nắm chặt bộ đàm, nhanh chóng trả lời: "Xe số ba đã nhận được!"

https://thuviensach.vn

Hình như Trịnh Dư Trạch ở phía trước cũng đồng thời nhận được tín hiệu, như chim sợ ná đột nhiên quay đầu, nhanh chóng lao vọt ra từ con đường xếp hàng rộng rãi.

Triệu Tấn Dương chửi một câu, đạp chân ga đánh vô lăng, chiếc Toyota màu đen kia tông vào đầu xe của Triệu Tấn Dương, xe liền văng ra.

Trịnh Dư Trạch đã phát giác ra khác thường, nhanh chóng quay xe lại lao về phía trước, lần này mục tiêu trúng phải người ngồi bên ghế phụ, xe của Triệu Tấn Dương văng xa như cá nhảy lên bờ, gắng gượng lắm mới để lại được nửa đường.

"Mẹ nó!" Triệu Tấn Dương lại đưa mắt nhìn Diệp Trí Viễn, cậu ta linh hoạt nghiêng người, tránh để đại bộ phận cơ thể bị đụng, nhưng sắc mặt vẫn đau đớn.

Triệu Tấn Dương không kịp quan tâm, phát hiện xe đã tắt máy, thử gì cũng không được... dù sao cũng là chiến xa trong đơn vị trải qua trăm trận, không chịu thêm giày vò nổi nữa.

Vào khoảnh khắc lửa đốt lông mày, anh lập tức quyết định bỏ lại xe.

Xe Trịnh Dư Trạch đang định đẩy trở ngại cuối cùng ra, Triệu Tấn Dương đẩy cửa xuống xe, còn không kịp đóng cửa lại đã lao nhanh hai bước thành một, như con báo săn mồi nhảy lên mui xe của chiếc Toyota màu đen, chụp lấy hai cần gạt nước.

Hai người trong xe bỗng bị một bóng đen như nhện bao lấy, trên mặt đầy kinh ngạc.

Triệu Tấn Dương kẹp chặt khe hở, mò dùi cui toan đập vào kính chắn gió. Nhưng Trịnh Dư Trạch nhanh chóng phản ứng đánh vô lăng rẽ trái, Triệu Tấn Dương như miếng thịt muối bị gió mạnh quất qua, hai chân soạt ngã ra ngoài, phát ra tiếng động nặng nề.

https://thuviensach.vn

An bám chặt cần gạt nước, một tay kia nắm lấy được gương chiếu hậu, đạp một cái lên dải phân cách, bắn mình quay về trên mui xe.

Tốc độ xe Trịnh Dư Trạch vẫn không hề giảm, thậm chí có phần tăng lên.

Lúc này Triệu Tấn Dương đã bám ổn, bèn nhắm ngay kính chắn gió trước chỗ tài xế vung dùi cui lên đập mạnh một cái, dùi cui hạ xuống, lập tức kính chắn gió bể thành mạng nhện rậm rạp chằng chịt.

Tầm mắt người trong xe bị chặn, có ý định hất văng anh ra, bèn lái xe nghiêng trái lạng phải.

Triệu Tấn Dương lại dùng sức đập mạnh một cái, trên mạng nhện thủng một lỗ lớn Anh không tốn sức quát bảo dừng xe lại, mà trực tiếp đưa tay vào trong, túm lấy cánh tay nắm vô lăng của Trịnh Dư Trạch. Anh gần như nhào lên kính chắn gió, cả người lồ lộ trước mắt nghi phạm, một tay cầm vô lăng đánh sang trái, Trịnh Dư Trạch không nhả chân ga, đầu xe lập tức đụng vào dải phân cách, cả người Triệu Tấn Dương rung lên một cái - xe đã dừng lại rồi, nhưng bọn họ lôi kéo vẫn chưa xong.

Tên ngồi bên ghế phụ thấy tình thế không ổn, bèn rút lưỡi lê ba cạnh từ dưới sàn lên, đâm thẳng vào tay Triệu Tấn Dương. Cũng may đó là lưỡi lê ba cạnh, thích hợp đâm hơn là chém, Triệu Tấn Dương quỳ xuống mui xe, nảy người lên tránh được, nếu không tay anh đã bị chém phế rồi.

Cũng trong lúc đó, Triệu Tấn Dương đã lôi Trịnh Dư Trạch ra được nửa, nhưng do tránh qua nhanh mà mảnh vỡ thủy tinh bay qua cổ tay hai người, vạch ra mấy vết thương.

Bỗng một tay kia của Trịnh Dư Trạch với lấy dao găm ở đằng sau, bổ một nhát lên cánh tay Triệu Tấn Dương, lần này anh không tránh kịp, tay áo jacket màu đen bị cắt, lộ ra vết thương, máu tươi chảy ồ ạt...

https://thuviensach.vn

Trịnh Dư Trạch cười gằn: "Ông đây có bệnh AIDS..."

Lời nói bất ngờ khiến Triệu Tấn Dương không lập tức tiêu hóa nổi, đau đớn trên tay khiến năm ngón tay anh rung rẩy, như muốn thoát khỏi Trịnh Dư Trạch.

Lúc này sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, viện binh đã đến...

Trịnh Dư Trạch và đồng bọn bị còng hai tay, tìm được ma túy tổng hợp, tổng cộng là 6000 viên, chắc đây chính là hàng mẫu.

Triệu Tấn Dương nhìn đồng nghiệp chụp hình và kiểm kê ma túy, mặc dù Diệp Trí Viễn đã giúp anh sơ cứu cầm máu, đang đợi xe cứu thương, nhưng cũng không biết do mất máu quá nhiều hay vì gì, mà anh hơi fu tai.

Cuối cùng anh cũng nuốt xuống lời Trịnh Dư Trạch đã nói...

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đám người Trịnh Dư Trạch bị đưa đến bệnh viện xét nghiệm nước tiểu và máu, đi cùng còn có Triệu Tấn Dương. Vết thương trên tay được khâu ba mũi, anh ngồi trong trong phòng truyền dịch, cánh tay bị thương được treo thuốc hạ sốt.

Đồng nghiệp bận rộn ở một phòng khám khác, cách quá xa nên anh không nghe phong thanh được gì.

Triệu Tấn Dương đưa tay ra cầm bình thuốc nước, anh gọi y tá đi ngang qua giúp anh tìm thanh đẩy, treo bình nước lên, rồi dùng cánh tay lành lặn kẹp lấy thanh đẩy, lê bước chầm chậm đi đến phòng xét nghiệm bên kia.

Bệnh viện vào khoảng mười giờ tối nhốn nháo lên vì đơn vị họ, tỷ lệ người hai bên là 1:2, nếu không có một hai người mặc cảnh phục, e rằng nhìn lướt qua cũng cho là họ cùng một phe, trông ai nấy đều có vẻ lưu manh vô lại.

Đuôi mắt Lôi Nghị quét thấy anh, ánh mắt vui mừng, nhưng khi thấy dáng vẻ của anh khi đến gần lại không khỏi chau mày, nhưng cũng chẳng nói gì.

"Lão đại, kết quả thế nào rồi?"

Bên kia nói: "Còn phải đợi một lúc nữa." Rồi lại hỏi vết thương của anh ra sao.

https://thuviensach.vn

"Không có gì to tát cả." Hoặc là nói chuyện to tát vẫn chưa có phán quyết.

Lúc này, trong phòng khách đi vào bảy tám người, đồng phục màu xanh cùng những gương mặt quen mắt nói cho bọn họ biết đó là người của mình.

Triệu Tấn Dương nhìn lướt qua, rồi nhanh chóng vòng qua người mà đi.

Lôi Nghị phát hiện, thấp giọng nói: "Tránh đi."

"Ừm." Triệu Tấn Dương kẹp thanh đẩy, giả vờ lướt ngang qua đi về phía trước.

Nhưng người phụ nữ đó đã nhanh mắt nhìn thấy, bóng lưng Triệu Tấn Dương vẫn bị nhận ra.

"Là anh! Vương Văn Dương!" Giọng sắc bén của người phụ nữ xuyên qua ồn ào, giống như mũi tên được bắn ra - người lên tiếng đó chính là tình nhân Lộ Lộ của Trịnh Dư Trạch, xem ra bên Thịnh Thế Dạ Sắc cũng thu lưới luôn rồi. Trịnh Dư Trạch nghe tiếng nhìn về bên này, hai tay hắn bị còng bắt chéo ra sau lưng, nhưng đôi mắt trợn trừng đang nhìn đó lại khiến mặt mũi càng trở nên dữ dằn. Người phụ nữ đó không phải gọi hắn, nhưng ngược lại lại khiến trên mặt hắn lóe lên tia kinh ngạc.

"Vương Văn Dương" trong miệng cô ta không bị còng như Trịnh Dư Trạch, dường như không nghe thấy mà còn đang muốn rời khỏi phòng xét nghiệm, nhưng người đàn ông đó xuất hiện trong đám người đặc biệt nơi đây, đã trở thành tình nghi không thể lơ là.

Lộ Lộ nổi điên giãy dụa đi lên, Thẩm Băng Khê ở phía sau kéo cô ta lại, mắng: "Cô nghiêm chỉnh lại cho tôi nhờ!"

"Anh là cái đồ gian tế...!"

https://thuviensach.vn

Lộ Lộ tóc tai bù xù như ma nữ, lại muốn xông về phía trước, Lôi Nghị chặn bóng Triệu Tấn Dương lại, chỉ thẳng vào cô ta mà giáo huấn: "Gào thét cái gì, lát nữa có cô..."

Còn chưa dứt lời thì một bãi nước bọt bắn ra, bay thẳng đến mặt Lôi Nghị, ông nhanh chóng nghiêng người né đi.

"Ha..." Lôi Nghị vuốt lấy chấm nước bọt không hề tồn tại trên mặt, chỉ vào mũi người phụ nữ đó, "Cô còn nói nữa hả!"

Thẩm Băng Khê cũng không nương tay, lập tức đập xuống đầu cô ta, quát nói: "Cam Oánh Lộ, muốn tạo phản hả! Cô dám làm thêm lần nữa là tôi cho cô ăn tát đấy!"

Cam Oánh Lộ ngước hai mắt đỏ lừ từ trong mớ tóc tai rối bù lên, sượt qua vai Lôi Nghị, trừng mắt nhìn theo hướng Triệu Tấn Dương rời đi, như một con hồ ly bị trọng thương.

Nửa tiếng đã đủ để khối băng trong mùa đông tan rã, từ từ lại đành chịu, đợi đến cuối cùng thì Triệu Tấn Dương đã chết lặng.

Lôi Nghị đến tìm anh, Triệu Tấn Dương như đang đợi tuyên án, lập tức đứng bật dậy từ băng ghế.

"Lão đại..."

Lôi Nghị hiểu ý gật đầu, "Đã có kết quả xét nghiệm, Trịnh Dư Trạch... không dọa người khác."

Triệu Tấn Dương cụp mắt, một tiếng ừ trầm thấp lại cứ như không hề phát ra tiếng.

"Chúng tôi đã tìm bác sĩ cấp cho cậu ít thuốc rồi." Ông đè bả vai Triệu Tấn Dương, "Đừng lo quá, làm cái nghề này của chúng ta khó tránh khỏi

https://thuviensach.vn

việc bị lộ, ngày trước cũng có anh em như thế, uống thuốc kiểm tra lần cuối thì không sao. Thả lỏng người ra."

"... Vâng." Triệu Tấn Dương gật đầu.

Bọn họ không nhắc đến AIDS, đứng trước bệnh tật vẫn ôm lấy sợ hãi theo bản năng. Triệu Tấn Dương chưa từng nghe thấy có ai trong nghề này bị lây nhiễm sau khi bại lộ, nhưng có nhiều thứ chẳng qua là không có cơ hội nghe thấy, chứ không có nghĩa là không hề tồn tại.

Y tá đến rút kim, Triệu Tấn Dương đè vết kim đi theo Lôi Nghị. Lôi Nghị nhìn gò má, ngón tay luồn vào mái tóc lưa thưa mà vuốt, có vẻ khá mệt.

Triệu Tấn Dương ra khỏi văn phòng bác sĩ, sáng sớm ngày mai mới có thể xin thuốc được, bây giờ anh phải về đơn vị xử lý nốt vụ án tối nay.

Quay lại phòng xét nghiệm, chỉ nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết, một người phụ nữ như điên như dại ngọ nguậy trên sàn, từ trang phục có thể đoán ra: đó chính là Cam Oánh Lộ. dáng vẻ điên khùng cùng với tâm thần trước đó cứ như là hai người khác nhau.

Triệu Tấn Dương dùng cùi chỏ không bị thương chọc vào Thẩm Băng Khê, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Thẩm Băng Khê nghiêng đầu, nhìn lướt qua vết thương của anh rồi mới nói: "Cũng trúng thầu rồi."

Triệu Tấn Dương nghe rõ, mu bàn tay bất giác quẹt qua mũi.

"Tay không sao chứ?"

"Không sao."

https://thuviensach.vn

Thấy phải một lúc nữa mới có thể đi, Triệu Tấn Dương chỉ ra bên ngoài, "Đi gọi điện thoại, nếu đi thì gọi em."

***

Trí nhớ về đêm tết ông Táo lướt qua trong đầu Triệu Tấn Dương như thước phim, mà cũng chỉ thoáng qua trong đầu anh. Đối mặt với Hứa Liên Nhã, lại không nói câu gì. Lần nào cũng lại liếm vết thương một lần trước mặt người khác, anh không chịu được cái nhìn thẳng trần trụi như thế.

Hứa Liên Nhã nhìn đầu gối mình, chỉ gật đầu một cái, một lát sau, cô đưa tay kéo lấy tay anh. Triệu Tấn Dương tránh né theo phản xạ, Hứa Liên Nhã nghiêng người dùng sức nắm lấy, khiển trách nói: "Kéo tay thì có sao đâu."

Nếu tránh nữa thì thành kiểu cách rồi, Triệu Tấn Dương đưa tay ra, cũng không khác trước kia là sao, vẫn là cảm giác không muốn xa rời, anh dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve.

Xúc cảm nhỏ bé khiến hàng mi cô khẽ run, cô hỏi: "Vết thương trên tay đã đỡ chưa?"

"Đỡ nhiều rồi."

"Em xem nào."

Anh không vén áo lên, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt "có gì hay ho mà xem".

Hứa Liên Nhã buông tay anh ra, tự mình động thủ.

Triệu Tấn Dương biết tính cô cố chấp, thầm thở dài một hơi, rồi ngoan ngoãn đưa tay vén tay áo lên.

Vết thương ở cẳng tay phải đã được rút chỉ, miệng vết thương như con rết mơ hồ tỏa ra mùi cồn.

https://thuviensach.vn

"Dọa em rồi nhỉ." Anh nói.

Vào mùa này mà Triệu Tấn Dương chỉ mặc đồ mùa thu đi kèm với áo khoác, cô cẩn thận vuốt tay áo anh xuống.

"Em từng thấy vết thương không ít hơn anh đâu."

"Anh cười, "Đúng rồi, bác sĩ Hứa."

Nụ cười này đã xóa đi hơn nửa nặng nề trước đó, cô cũng bất giác mỉm cười.

Làm xong mọi thứ, bỗng trong căn phòng nhỏ chìm vào im ắng ngắn ngủi. Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cùng nhìn đối phương, rồi lại tự nhìn đầu gối nhau, nhất thời im lặng.

Thỉnh thoảng truyền vào tiếng hét lớn của Thẩm Băng Khê ở bên ngoài, chắc hẳn đang bận chuyện làm bữa trưa.

Đề tài lại vòng về lại, Triệu Tấn Dương nói: "Mấy hôm trước đã kiểm tra một lần rồi, không có gì cả."

"Ừ."

Bất luận là an ủi gì cũng dường như vô tận, Triệu Tấn Dương rất cảm kích cô tiếc chữ như vàng.

"Nửa tháng nữa lại kiểm tra một lần."

"Em biết." Hứa Liên Nhã đáp.

Anh gật đầu.

Im lặng một lúc, vẫn là anh mở miệng trước, "Có về Nam Ninh không?"

Cô không che giấu, "Ngày mai."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương khẽ run, "Nghỉ lễ thì phải ở nhà chứ, chạy xa như vậy có mệt không."

Đúng là Hứa Liên Nhã hơi mệt, thuận thế dựa đầu vào trên vai anh, chiều cao của hai người cũng vừa đủ.

"Tàm tạm."

"Tạm hả?"

Hứa Liên Nhã ngó lơ ý cười nhạo trong câu nói, bảo: "Nếu em không đến, có phải anh định trốn em lén đi kiểm tra không?"

Anh vừa cười một tiếng, Hứa Liên Nhã đã cảm nhận được rung động trên vai, chấn cảm truyền đến này còn khiến cô mê man hơn cả nụ cười đó.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, không biết là ai đnag gọi, "A Dương, dọn cơm rồi..."

Triệu Tấn Dương lần nữa nắm lấy tay cô, "Đi ăn đã nào."

Triệu Tấn Dương xếp chỗ cho Hứa Liên Nhã ngồi, những người khác lần lượt mang thức ăn lên, cuối cùng Thẩm Băng Khê đặt trước mặt anh một cái bát có ký hiệu rõ ràng và một hộp cơm inox hình vuông, trong hộp cơm có đầy đủ thức ăn trên bàn.

Chị lớn Thẩm Băng Khê nói cô đừng khách khí, Hứa Liên Nhã cũng lấy lại tinh thần cầm bát lên.

"A Dương, bạn gái cậu uống gì?" Đồng nghiệp rót rượu hỏi anh.

Triệu Tấn Dương thay cô làm chủ, "Nước trái cây."

Một bàn toàn ly rượu, chỉ có hai ly của bọn họ là nước chanh.

https://thuviensach.vn

Những người khác bắt đầu động đũa, Triệu Tấn Dương cũng gắp một miếng thịt bò kho trong hộp cơm lên.

Thấy cô không cầm đũa, Triệu Tấn Dương nuốt thịt bò xuống, khẽ đưa cùi chỏ đụng vào cô, nhỏ giọng nói: "Sao lại không ăn, thức ăn không hợp khẩu vị à?"

"Không phải." Hứa Liên Nhã dời mắt đi, "Mấy ngày ăn thịt đến chán rồi."

"Vậy ăn ít cải đi."

"Ừ."

Những người khác đều tán gẫu chuyện của họ, thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã nhìn vài người nói chuyện, đợi đến lúc hỏi cô mới đáp hai ba câu, phần lớn sự chú ý đều rơi vào hộp cơm của Triệu Tấn Dương.

Ăn cơm xong, Hứa Liên Nhã định dọn dẹp giúp nhưng bị Thẩm Băng Khê gọi lại, Triệu Tấn Dương cũng dặn: "Em nghỉ ngơi đi, cứ để họ dọn." Nhưng rồi lại cầm bát đũa mình đi vào phòng bếp.

Hứa Liên Nhã đợi anh làm xong, hai người tạm biệt mọi người ra ngoài.

"Hôm nay không cần đi làm à?"

"Hai ngày này không cần." Hình như Triệu Tấn Dương không có thói quen đi dạo, đút hai tay vào túi đi cạnh Hứa Liên Nhã, "Mai mấy giờ thì bay?"

"Chưa đến mười rưỡi."

"Em đưa em đi."

"Được."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã kéo khuỷu tay anh, gió thổi qua làm tay lạnh cóng, nhưng cảm giác có người chèo chống này khiến cô an lòng, Triệu Tấn Dương như sực nhớ đến gì đó, đổi thành cầm tay cô, cùng nhét vào túi áo jacket. Một lúc sau cô bật cười vì anh.

"Tối nay anh đến chỗ em chứ?"

Hiển nhiên Triệu Tấn Dương hơi do dự.

Hứa Liên Nhã cũng bừng tỉnh, "Không đến cũng được, cũng không làm gì cả."

"Em muốn làm gì."

Cô không lên tiếng, Triệu Tấn Dương lơ đãng lấy tay xoa cằm lún phún râu, như đang che giấu nụ cười, lại hỏi: "Em muốn làm gì."

Hứa Liên Nhã rút tay ra, vẫn kéo anh như cũ, cô dùng sức chạy hai bước, gần như là kéo Triệu Tấn Dương đi.

Bầu trời âm u, dường như đây mới là sắc màu mùa đông. Cô ngoái đầu cười một tiếng, như ánh nắng từ trên trời cao rọi xuống.

"Kéo xe trượt tuyết."

"Có tuyết rơi đâu."

"Tuyết rơi thì tốt rồi."

"Tuyết rơi thì muốn làm gì?"

"Nặn bóng tuyết, dán lên mặt anh."

Bỗng cô đổi thành đi giật lùi, Triệu Tấn Dương nhắc cô, "Cẩn thận dưới chân."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nhìn xuống, rồi lại cười với anh.

"Sao em cứ cười ngốc thế."

"Anh không thích à?"

Anh nói như đầu hàng: "Thích?"

"Thích đến mức nào."

Anh suy nghĩ một lúc, "Thích đến mức tuyết trên thế giới này đều hòa tan."

Hơi nóng bay lên, hóa thành làn sương trắng mỏng, tình cảm dây dưa cũng trở nên ướt át trong sương mù.

Tối hôm ấy, hai người đều có vẻ thất thường. Trằn trọc trở mình gần như không chuyện trò, dường như nói thêm điều gì cũng đều là di ngôn trước lúc lâm chung.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tấn Dương đưa cô ra sân bay.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Ngày mấy đi kiểm tra lại?"

Triệu Tấn Dương không muốn lại nhắc đến đề tài này, chỉ đáp qua loa: "Nửa tháng nữa."

"Cụ thể là ngày bao nhiêu?"

Anh đành khai báo, "Mười lăm tháng hai."

"Đến lúc đó em đi với anh."

Miệng anh giật giật, Hứa Liên Nhã cướp lời nói như chặn họng anh: "Không cho phép từ chối em."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương phải thỏa hiệp dưới khí thế của cô, "Được."

Hứa Liên Nhã cũng cảm thấy hơi quá, bèn dịu giọng nói: "Anh để em đi cùng anh."

Bọn họ dựa gần nhau, gần như cảm nhận được nhiệt độ hô hấp trên người đối phương. Hai người nhìn vào đáy mắt đối phương, vào khoảnh khắc này, bao suy tư trong lòng cứ phiêu bồng, nhưng không cách nào khái quát được cụ thể tâm tình, chắc hẳn chỉ có nụ hôn mới có thể giãy bày rõ ràng.

Triệu Tấn Dương như không chịu nổi nữa, nhẹ nhàng đè đầu cô xuống vai anh, tránh đi ánh mắt phức tạp của cô.

"Trước một ngày là mười bốn tháng hai, anh đưa em đi."

"Được."

"Về nhà thì phải ở bên cạnh người thân, đừng có chạy khắp nơi như thế."

Hứa Liên Nhã không trả lời, chợt trong lòng toát lên lời mê hoặc.

Cô nghĩ: anh cũng là một phần của người thân mà.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hứa Liên Nhã xuống máy bay, vừa bật máy lên thì đã nhận được điện thoại của Hứa Đồng, lúc này mới nhớ đến chuyện xem mặt. Cô nói với Hứa Đồng mình sẽ về nhà ngay, rồi lập tức cúp máy.

Trên đường đi lấy xe, cô nghĩ liệu có nên nói cho Triệu Tấn Dương biết không, dẫu sao nếu đổi lại là mình thì cô sẽ có cảm giác bị phản bội.

Nghĩ một lúc, trước khi lên xe cô liền gửi tin nhắn cho Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương lập tức gọi đến, Hứa Liên Nhã vừa mới nổ máy, không khí trong xe vẫn chưa lưu thông.

"Thấy tin nhắn chưa?" Cô hỏi, có nụ cười không nõ hiện nơi khóe môi.

"Xuống máy bay rồi?" Bên kia cũng hỏi.

Hứa Liên Nhã khẽ ừ một tiếng, hạ cửa xe xuống, nhìn sắc trời lờ mờ tối bên ngoài.

"Phải đi xem mặt à?" Hình như anh cũng không gấp gáp lắm, mà còn có vẻ như trêu chọc, giống như đang nói "em cũng có ngày hôm nay".

Hứa Liên Nhã bất giác cúi đầu, nhìn quần jean mình đang mặc, nghĩ hôm qua mới mặc quần này, vậy mà bây giờ đã hơi bẩn rồi.

Cô nói: "Em vẫn chưa nói chuyện của anh cho người nhà biết..." Có lẽ cô nên nói một câu "xin lỗi", nhưng lại chẳng thể nào mở miệng được.

https://thuviensach.vn

"Không sao." Triệu Tấn Dương không để ý lắm, cũng nói lại giống như cô: "Anh cũng chưa nói với người nhà."

Nhưng cô nghe vào tai lại như đang dỗi, Hứa Liên Nhã hỏi: "Anh không giận em sao?"

"Anh giận gì chứ."

Hứa Liên Nhã hình dung dáng vẻ của anh lúc nói lời này, chắc là đang ở góc nào đó, thờ ơ nhún vai.

"Nếu em cảm thấy không tệ thì có thể cân nhắc xem sao."

Hứa Liên Nhã bị anh làm sặc: "Có bạn trai nào như anh không!" Nhưng rồi tảng đá này lại đập xuống chân cô, cũng không có bạn gái nào như cô.

Tiếng cười của Triệu Tấn Dương rất rõ ràng, "Anh nghiêm túc đấy. Nếu mẹ em đã bảo em đi xem mặt thì em cứ đi đi."

Trong lúc im lặng, bỗng Hứa Liên Nhã lại nghĩ đến chuyện khác, có lẽ anh không nói đùa, mà thật sự có ý định gửi gắm.

Tâm trạng bực tức ban nãy lập tức rơi xuống, thậm chí lọt vào dưới hố sâu, Hứa Liên Nhã khẽ nói: "Em chỉ đi gặp mặt chút thôi. Chỉ một chút mà thôi."

"Khả quan thì nói một tiếng với anh."

Hứa Liên Nhã nghe lòng chua chát, "Ừ."

***

Đợi Hứa Liên Nhã xong chuyện về nhà thì không còn gọi cho Triệu Tấn Dương được. Cô đành tạm thời gác chuyện sang một bên.

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng gõ cửa hỏi cô sao rồi, Hứa Liên Nhã chỉ đơn giản đáp không hợp.

"Chướng mắt à? Mấy người trẻ tuổi như con toàn đòi hỏi nhiều, hay bắt bẻ."

"Dù sao thì cũng không hợp."

"Tiểu Lâm người ta đâu có kém gì, bây giờ không phải làm ngành máy tính này rất được ưa chuộng sao?"

Hứa Liên Nhã bất lực giải thích, "Anh ta cái gì cũng tốt cả, chỉ là con không có ý gì."

Hứa Đồng đứng bên cạnh tủ quần áo gõ vài cái, rồi sáng mắt nói: "Này, Tiểu Nhã, con nói cho mẹ biết, có phải con... có phải con có bạn trai rồi không?"

"Hả?" Hứa Liên Nhã cúi người ngồi bên mép giường gấp quần áo, nghe thấy tiếng thì quay đầu lại cười: "Sao có thể chứ, không phải con đã nói với mẹ là không có sao?"

Nhưng nghi ngờ của Hứa Đồng cũng không vì vậy mà tiêu tan, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng cô vậy.

Hứa Liên Nhã vội nói sang chuyện khác, "Mấy ngày nữa là con phải về rồi, đi với Hà Tân. Học kỳ tới em trai phải thi chuyển cấp, đợi thi xong, mọi người cùng đến chơi đi."

Hứa Đồng nói: "Đợi tính sau, tháng bảy tháng tám nóng vậy mà. Em trai con chắc cũng muốn đi đấy, nhưng mẹ và dượng không có thời gian."

"Nói thẳng bé tự đến rồi con đưa em nó đi chơi."

https://thuviensach.vn

"Nếu con rảnh như thế thì lo tìm bạn trai đi." Nói thì nói vậy, nhưng Hứa Đồng thấy hai chị em sống chung hòa hợp, trong lòng cũng được an ủi nhiều.

Người làm mẹ luôn muốn nước trong chén được bằng phẳng, nhưng tiêu chuẩn để phân xét lại không phải do mình, mà là do đứa trẻ chịu thiệt có quyền lên tiếng. Lúc đó ly hôn chưa được bao lâu đã lại cưới chồng mang thai, trong lòng Hứa Đồng cũng sợ bị con gái ghẻ lạnh, nên không dám thờ ơ chút nào - mặc dù đó là xuất phát từ góc độ của bà.

Hứa Liên Nhã vẫn đáp qua loa, "Con sẽ cố."

Mồng bảy quay về, vừa vào đầu tháng hai, cách Valentine còn cả nửa tháng. Triệu Tấn Dương đã đến nơi khác, tạm thời không quay về được.

Ba người Hứa Liên Nhã, Phùng Nhất Như và Hà Tân thay phiên nhau lái xe. Hứa Liên Nhã lái như bay, Hà Tân ngồi bên cạnh phải nhắc nhở mấy lần, Hứa Liên Nhã cũng chỉ đáp chứ không sửa. Cô lái thẳng xe vào trạm phục vụ, đổi người tiếp theo.

Hà Tân ân cần hỏi han: "Tối qua ngủ không ngon à?"

Hứa Liên Nhã đáp: "Không có."

Anh chau màu, "Thần hồn để đi đâu."

"Xin lỗi." Có lẽ câu xin lỗi không đủ trọng lượng mới có thể dễ dàng buột ra khỏi miệng như vậy.

Lời xin lỗi bất ngờ khiến Hà Tân không nói được gì, anh không mở miệng lần nữa, để cho cô nghỉ ngơi, lát nữa anh sẽ lái xe.

Phùng Nhất Như nhìn Hà Tân đi ra ngoài hút thuốc, bèn thúc cùi chỏ vào eo Hứa Liên Nhã, "Mày sao thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã vừa rơi vào trầm tư rối loạn, lúc này mới sức tỉnh: "Hả?... Không sao."

Ánh mắt nhìn từ trên xuống của Phùng Nhất Như khiến cô nhớ đến Hứa Đồng, Hứa Liên Nhã nặn ra nụ cười, "Vừa ăn tết xong lại đi làm, đang nghĩ đến chuyện trong tiệm."

"Cũng đúng." Phùng Nhất Như bừng tỉnh gật đầu, dù gì một mình làm ăn phải tự chịu lời lỗ, "Mày vẫn còn thiếu nhân viên à?"

"Cũng không phải là vấn đề thiếu người..."

"Vậy thì là gì?"

Hứa Liên Nhã nghĩ theo lối này, quả nhiên lại tự bới ra một đóng phiền não.

"Tình hình mấy tháng gần đây không tốt lắm." Thấy vẻ mặt hết hồn của Phùng Nhất Như, cô lại vội bổ sung, "Không phải thua lỗ, chỉ là ít hơn trước thôi."

"Nghề nào cũng có mùa ế mùa đắ mà." Phùng Nhất Như nói, "Mùa đông rồi, chó sợ lạnh, số lần đến tắm cũng ít đi, dĩ nhiên sẽ có ảnh hưởng rồi, aiz, thôi bỏ đi, tao cũng chẳng có kinh nghiệm."

"Mày nói đúng lắm." Nhưng không chỉ vì nguyên nhân này, Hứa Liên Nhã nói: "Nếu tao thật sự không chịu nổi nữa, có khi nhân lúc chưa kết hôn thì quay về thi nghiên cứu sinh."

Phùng Nhất Như liếc mắt, "Hồi trước mày dứt khoát đi với Gấu Trúc đến Tứ Xuyên thi nghiên cứu sinh chẳng phải tốt hơn rồi sao."

Hứa Liên Nhã thoải mái cười một tiếng, "LÚc đó đi học đã mười mấy năm rồi, từ lâu đã chán, không muốn đi học nữa. Ra ngoài mấy năm mới

https://thuviensach.vn

phát hiện mình không biết gì nhiều, muốn quay về bổ túc. Cũng phải làm việc mới biết mình thiếu sót ở mặt nào, lúc đi học chỉ chăm chăm vào thành tích, không hiểu gì cả."

"Quay về Hoa Nông à*?"

(*Trường Đại học Nông nghiệp Hoa Nam, ở tỉnh Quảng Đông, gọi tắt là Hoa Nông.)

Hứa Liên Nhã gật đầu không suy nghĩ, "Nếu muốn thi thì dĩ nhiên về lại đó rồi."

"Không định xuất ngoại sao?"

Hứa Liên Nhã sửng sờ, phản ứng đầu tiên gần như là phủ nhận.

Phùng Nhất Như lại khẽ chà lên tay cô, "Cũng đâu nhất định phải thi nghiên cứu sinh, ra nước ngoài rồi cũng có nhiều cơ hội học thêm mà mày." Hứa Liên Nhã nói: "Xa quá..."

"Đi máy bay là có thể về." Phùng Nhất Như sực nhớ ra nói, "Mày vẫn không bỏ được bố mày à?"

Ban đầu chính là vì muốn ở gần Lôi Nghị, Hứa Liên Nhã mới chọn Hoa Nông. Cô đi xuống, nói: "Đúng thế."

Phùng Nhất Như thôi khuyên giải, nói như cảm khái: "Nói thật nhé, tao vẫn cảm thấy người đi hết cuộc đời này cùng chúng ta không phải là bố mẹ, cũng không phải là con cái, mà là bạn đồng hành - dù nghe có vẻ bất hiếu, nhưng tao thật sự nghĩ thế."

Hứa Liên Nhã nói tiếp trong lòng: "Nên giờ tao mới không muốn đi xa." Nhưng ngoài miệng lại thành: "Sao câu này nghe không giống phong cách của mày thế."

https://thuviensach.vn

***

Mấy ngày đầu năm mở tiệm vắng tanh, thời gian Hứa Liên Nhã ngẩn người càng lúc càng dài.

Trước đó Hạ Nguyệt khó xử đánh tiếng, muốn tan làm sớm vào ngày Valentine. Hứa Liên Nhã cho phép.

Đối mặt với bà chủ sảng khoái, Hứa Liên Nhã thấy có lỗi, gãi đầu nói: "Aiz, phải làm phiền chị rồi, chị Nhã."

Hứa Liên Nhã cũng nói thật, "Không có gì, ngày đó chị cũng có chuyện."

Hạ Nguyệt kinh ngạc, "Chị Nhã cũng có hẹn ư?"

"Không phải, là chuyện khác." Cô chối thẳng, sau này lại nghĩ tại sao không muốn để người khác biết đến sự tồn tại của Triệu Tấn Dương. Có lẽ cũng như anh, cô cũng đang đợi một bước ngoặt. Quan hệ của bọn họ sẽ chuyển sang một giai đoạn khác, càng ổn định hơn, cũng càng bằng phẳng.

Hạ Nguyệt liên tục à à hai tiếng rồi thôi.

Lúc này Triệu Tấn Dương không thất hứa với cô nữa, vào sáng sớm ngày mười bốn tháng hai có mặt đúng giờ trước cửa nhà Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã tự nhiên ôm anh, hít hà nơi hõm vai anh, "Tắm rồi à?"

"Ừ." Anh ôm cô vào nhà. "Đã nghĩ xong là sẽ đi đâu chưa?" Ý anh là chỉ ngày lễ.

Trong mắt anh còn có tia máu, không cần hỏi cũng biết là lại một đêm không ngủ, hoặc có thể là mất ngủ. Nhìn dáng vẻ mệt nhọc của anh, Hứa Liên Nhã không đành lòng nói: "Thật ra thì không cần phải là ngày lễ cũng được..." Chạm đến chữ xuyên giữa chân mày anh, lại nói: "Chỉ cần anh nghỉ thì ngày nào cũng là ngày lễ cả."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhướn mày, không nói gì mà chỉ cười.

Hứa Liên Nhã buồn bực, "Cười cái gì?"

"Không ngờ em lại tỏ tình dịu dàng đến thế."

Anh vô tâm hất cằm lên, thái độ ngả ngớn đó của anh đã khiến tim cô loạn nhịp, Hứa Liên Nhã rơi vào thế yếu liền nổi giận.

"Em muốn ra biển." Hứa Liên Nhã nói.

Đến lượt người kia hồ nghi.

"Lần trước đã nói mười lăm tháng tám sẽ đi nữa, anh trả séc lửng rồi đấy."

Triệu Tấn Dương như thở phào nhẹ nhõm, "Em còn nhớ à."

Hứa Liên Nhã nhái giọng anh, "Đúng thế."

"Được, anh đi với em."

Nhưng nụ cười cô chỉ dừng lại trong giây lát, "Có phải đặt trước không? Lỡ hôm nay không kịp thì sao?"

"Không cần." Quả nhiên anh hất hàm, "Valentine có người bình thường nào đến đó chứ."

Hứa Liên Nhã gạt tay anh ra, ném cho anh cái nhìn xem thường.

Lúc này, tiếng tút tút trên vang lên trên người Triệu Tấn Dương, anh lấy điện thoại ra xem rồi bấm tắt. Trong nháy mắt ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt của Hứa Liên Nhã.

"Phải đi rồi à?" Cô hỏi.

https://thuviensach.vn

Anh lắc đầu. Trong mắt cô như có lớp sương mù dày không tan biến.

Triệu Tấn Dương cất điện thoại vào túi, nói: "Là báo thức."

"Ờ..." Cô vô thức gật đầu, buồn phiền vì mình nhạy cảm.

"Chỉ là báo thức thôi." Anh lặp lại câu an ủi, nhưng không có hiệu quả lắm. Anh đành lôi một chai thuốc nho nhỏ từ trong túi áo jacket ra, lắc lắc tạo ra âm thành nhàm chán, "Phải uống thuốc rồi, anh sợ quên."

Dĩ nhiên cô biết đó là thuốc gì, "Em đi rót nước cho anh."

Hứa Liên Nhã vào phòng bếp cầm nước ra, bất an hỏi: "Mai phải kiểm tra rồi, bây giờ uống có ảnh hưởng gì đến kết quả không?"

Anh cầm lấy hớp một ngụm, rồi thảy thuốc vào trong miệng, lại ực một cái. Yết hầu lăn lên xuống, phát ra tiếng ừng ực nho nhỏ.

"Không sao, bây giờ uống thì tối không cần uống."

Nghe cũng không đáng tin.

Hứa Liên Nhã hé miệng cười, như đang cười chê anh: lạnh mạnh miệng rồi.

Hứa Liên Nhã vào phòng thay quần áo ngủ, lại trang điểm một lớp nhạt xưa nay chưa từng thấy, mới ra khỏi phòng thì bắt gặp cảnh tượng yếu đuối.

Triệu Tấn Dương khom lưng ngồi trên ghế, như mạ non rũ cành. Đầu anh cúi thấp, tay đập vào ngực hai lần. Hình như anh không phát hiện ra cô đang nhìn mình, bỗng ngẩng đầu lên, dựa vào lưng ghế. Cô chưa từng thấy chân mày anh nhíu chặt đến vậy, không phải độ cong tức giận như trong ấn tượng, mà là như đang chịu đứng đau đớn.

https://thuviensach.vn

Cũng vào chính lúc này, ánh mắt hai người lại gặp nhau lần nữa.

Cái chau mày đó, vẻ mặt khó chịu đó, phảng phất chỉ như là ảo giác của cô, dần dần tan biến, thay vào đó là nụ cười trên môi.

Anh nói: "Mặc vậy đẹp lắm."

"Anh sao thế?"

"Anh không sao." Giọng đầy vô tội.

Hứa Liên Nhã ngồi xuống cạnh anh, kiểm tra nhiệt độ trán anh, không có gì khác thường.

"Anh không sao." Người này nhấn mạnh, kéo tay cô xuống.

Hứa Liên Nhã hậu tri hậu giác nói: "Có phải thuốc phát huy tác dụng không?"

Anh nhìn cô, Hứa Liên Nhã đọc được sự thỏa hiệp trong mắt anh, anh đau đầu vuốt tóc mái trước trán ra sau, để lộ ra mỹ nhân tiêm nhàn nhạt.

"Có hơi."

Dùng thuốc ngăn chặn sẽ ảnh hưởng đến hệ thống trung tâm, dễ khiến đau đầu và buồn nôn. Mỗi một viên thuốc đều là một thanh kiếm hai lưỡi, dù cơ thể con người có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì cũng không phải là làm bằng sắt.

"Lát nữa là khỏe thôi, anh ngồi nghỉ chút." Anh nói, "Trước nay đều vậy."

Kinh nghiệm này khiến người ta không biết làm sao, Hứa Liên Nhã đành phải nói: "Vào phòng nằm nghỉ đi, nằm giường thoải mái hơn."

https://thuviensach.vn

Có lẽ Triệu Tấn Dương mệt mỏi thật, cũng không cứng miệng nữa, đi vào phòng ngủ. Hứa Liên Nhã dém chăn giúp anh, lại còn bị anh cười nhạo, "Coi anh là bệnh nhân thật đấy à."

"Đi ngủ đi." Cô sờ lên gò má sần sùi của anh, "Em sẽ quay lại sớm thôi."

Anh thuận thế nhắm mắt, hàng mi đen nhánh tạo thành hai đường vòng cung cong cong, nhưng chân mày vẫn thoáng nhíu lại.

Bỗng Hứa Liên Nhã nghĩ, qua năm mới, Triệu Tấn Dương cũng đã ba mươi tuổi rồi.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Khoang thuyền ẩm ướt, đối diện chiếc giường duy nhất là khung cửa sổ nhỏ đang mở. Hai người cởi áo khoác chui vào trong chăn, tự nhiên ôm lấy nhau để sưởi ấm.

Cơ thể đàn ông ấm hơn phụ nữ nhiều, Hứa Liên Nhã bất giác chui vào trong ngực anh, ngay sau đó cũng cảm nhận được cơ thể của anh thay đổi. Cô nhạy cảm hơi dịch người ra, Triệu Tấn Dương cúi đầu nhìn cô, như đang im lặng khiển trách.

Trong khoang thuyền không bật đèn, phải một lúc sau hai người mới dần thích ứng được với bóng tối, phát hiện thì ra đối phương cũng đang nhìn mình. Vào khoảnh khắc này, cả hai lúng túng như đôi tình thân sắp gần kề nhau nhưng lại ngại ngùng vì mất tự nhiên.

Hứa Liên Nhã cảm thấy cô nên mở miệng trước, "... Khó chịu không?" Cắn đứt lưỡi cho rồi, nói ra còn không bằng im miệng đi.

"Ở đây khó chịu..."

Triệu Tấn Dương kéo tay cô đặt trên lồng ngực anh, lại dùng sức đè chặt, khiến cô cảm nhận rõ từng nhịp đập thình thịch.

Mí mắt Hứa Liên Nhã theo đó mà giật một cái, vội vã né đi, nhìn xuống thăm dò.

"Để em giúp anh..." Cánh tay trong bóng tối đó vẫn khác biệt rõ ràng với bộ quần áo màu đen của anh, đặt xuống khóa thắt lưng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương ngắt lời cô, trong giọng nói buồn cười có vẻ bi ai khó phát giác, "Liên Nhã, em xem anh là gì thế hả? Cầm thú ư?"

"Không phải..." Cô biết anh nghĩ gì, đành giải thích, "Em không muốn thấy anh khó chịu như vậy..."

Anh ôm chặt cô, như muốn chặn lời cô lại, "Trước khi em đến đâu phải quanh năm suốt tháng anh đều có bạn gái chứ..."

Hứa Liên Nhã thấp giọng biện bạch, "Đâu có giống... Bây giờ anh có bạn gái rồi..."

Tiếng cười của Triệu Tấn Dương khiến hai con người đang dán chặt vào nhau cùng rung lên, "Rốt cuộc là anh khó chịu hay em khó chịu đây?"

Cách lớp quần áo, anh cảm nhận được đầu vai bị cắn nhẹ trả thù, anh mỉm cười đặt một nụ hôn mềm mại và khẽ khàng lên mái tóc cô, lúc này người trong lồng ngực mới chịu yên phận.

"Nói thật, anh chưa từng gặp cô gái nào chủ động như em thế đâu."

Trong lời nói nghiêm túc lại có nhiều ý bỡn cợt, Hứa Liên Nhã cũng chẳng đỏ mặt.

"Sau này anh cũng không gặp được ai khác đâu."

Triệu Tấn Dương như tiêu hóa hết lời cô rồi mới đáp: "Ừ."

Hứa Liên Nhã im lặng nghe sóng vỗ, nhận thấy ngọn lửa nơi anh đang dần tắt.

"A Dương?"

"Ừ?"

https://thuviensach.vn

"Ngủ rồi sao?"

"Vẫn chưa."

"Em không ngủ được."

"Ừ." Cũng không biết là tỏ ý đã nghe hay chỉ là đáp cho có mà thôi.

"Kể em nghe chuyện quê anh đi."

"Quế Lâm à?"

"Là quê của anh."

"Chỉ là một thôn bình thường thôi, không giống cảnh khu du lịch Dương Sóc."

"Cũng muốn nghe."

Triệu Tấn Dương chỉnh lại tư thế, để cô gối lên cánh tay mình.

Thôn Phúc Sa là điểm giao nhau giữa sông Ly và sông Lệ Phổ, cách trấn trên một dòng sông, thuyền là phương tiện giao thông chủ yếu.

"Từ trấn trên đi đến trong thôn phải ngồi thuyền mất hai mươi phút. Vượt sông thì đi không đến mười phút, nhưng phải đi bộ một quãng dài nữa."

"Là đảo à?"

"Không phải."

"Còn có đường nào khác vào thôn không?"

"Không có." Triệu Tấn Dương cười một tiếng, "gối" cũng theo đó mà run lên, "Cứ luôn nói sẽ sửa, nhưng nhiều năm rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa bên Quế Lâm đó, nhiều núi, mà đều là núi đá nhô ra như măng tre, muốn sửa đường cũng khá khó."

Hứa Liên Nhã lặng lẽ gật đầu, cọ sát vào Triệu Tấn Dương khiến anh ngứa ngáy.

"Vậy là thuyền cũng giống như 'xe bus' của các anh."

"Đúng thế." Triệu Tấn Dương đáp, "Từ sáu giờ sáng đến tám giờ tối, quá thời gian thì không đi nữa. Nên mỗi lần ra khỏi thôn đều phải tranh thủ thời gian, nếu không đến tối sẽ không về được. À, còn cả mùa nước sông Ly dâng cao nữa, cũng không đi được."

Đối với Hứa Liên Nhã từ nhỏ đến lớn đều ở thành phố mà nói, thì một thôn như vậy chỉ tồn tại trong sách quảng bá du lịch mà thôi. Cô hỏi ra ý nghĩ viển vông của mình: "Đã thử lội qua sông chưa?"

Nhưng Triệu Tấn Dương cũng không cười cô, "Thử rồi, nhưng bơi được một đoạn đã quay về. Hồi bé trong thôn từng có đứa bơi ra khỏi sông, mẹ anh không để ý nhiều lắm, chỉ là không cho anh chơi gần đó nữa."

Hứa Liên Nhã tưởng anh đã kể xong, vừa định hỏi mấy câu thì anh lại cảm khái như nhớ lại, hướng đi câu chuyện cũng thay đổi.

"Có thể vì không có bố anh ở dưới nước."

Hứa Liên Nhã chẳng biết nên nói gì, Triệu Tấn Dương cũng cảm thấy đề tài nặng nề quá, bèn đổi ngữ khí, bắt đầu câu chuyện khác.

Triệu Tấn Dương nói về thời điểm khi anh hai mươi mốt tuổi, cùng Thẩm Băng Khê Quách Dược đi theo lão đại anh, tôi luyện gian nan hết tám năm.

https://thuviensach.vn

Lại nói về lần về nhà trước, anh em một thời lêu lổng với anh đã kết hôn rồi, đi ăn đêm mới ăn được nữa đã bị vợ hét to gọi về nhà, tuy ngoài miệng cứ trách vợ quản nghiêm, nhưng lại chẳng thể nào che giấu nổi hạnh phúc nơi đáy mắt.

...

Cả một đêm, chất giọng trầm thấp của đàn ông hợp với tiếng sóng biển thành khúc hát ru, Hứa Liên Nhã ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, đến khi trời gần sáng còn không biết là anh đang kể chuyện, hay cô mơ màng huyễn hoặc ra.

Bình minh quang đãng khác thường, mặt trời tỏa nắng ấm khoang thuyền.

Triệu Tấn Dương nhổ neo quay về.

Hứa Liên Nhã khoác tấm thảm ngồi ngây trên sàn tàu, híp mắt nhìn thuyền bè trên bờ và những căn nhà lụp xụp từ một đường đen dần trở lại dáng vẻ cũ.

Lần này bọn họ không hẹn sẽ quay lại đây nữa.

Lên bờ trả thuyền, quãng đường đi về do Triệu Tấn Dương lái xe.

Không đợi anh hỏi, Hứa Liên Nhã đã thắt dây an toàn vào, nói: "Em đi với anh."

Triệu Tấn Dương cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu.

Hôm nay là cuối tuần, không bị kẹt xe, không bao lâu sau đã đến bệnh viện.

Hai người sóng vai cùng bước, đi vào đại sảnh mỗi người nhìn quanh, rồi sau đó một người rẽ sang trái một người muốn đi lên lầu.

https://thuviensach.vn

Bên trái là cửa lấy số, phòng xét nghiệm ở trên lầu.

Hứa Liên Nhã nói: "Không cần lấy số trước sao?"

Triệu Tấn Dương kéo khóa áo khoác ra, lôi ra tờ giấy khổ A5, đằng sau còn có một tờ giấy hóa đơn thanh toán màu đỏ.

"Lần trước đi lấy số, đóng tiền rồi."

Hứa Liên Nhã đành theo anh vào thang máy đi lên lầu. Đầu óc cô trống rỗng, giống như hộp đồ chơi trẻ con đựng/chứa đầy những thứ linh tinh vụn vặt, làm suy nghĩ trong cô cứ loạn cả lên. Thậm chí còn cảm thán, trang phục trên người đàn ông này dù đơn giản nhưng còn có thể chứa nhiều đồ hơn cả túi xách của phụ nữ nữa, ví tiền, điện thoại, chìa khóa cái gì cũng có thể bỏ vào.

"Bên này."

Ra khỏi thang máy, thấy Hứa Liên Nhã còn đang lấm la lấm lét nhìn, Triệu Tấn Dương bèn kéo cô đi.

Lúc này Hứa Liên Nhã mới bừng tỉnh, cô cũng đã đến đây rồi.

Vào cuối tuần bệnh viện khá là đông, trong phòng lấy máu nghe thấy toàn tiếng trò chuyện râm ran và tiếng trẻ em khóc đến tê tâm liệt phế. Ghế ngồi đã chật ních người, Triệu Tấn Dương cầm số đứng cạnh Hứa Liên Nhã chờ gọi.

Đèn led trước ô cửa nhận báo cáo kiểm tra thỉnh thoảng sẽ đổi mới danh sách, trước ô cửa là một đống người, tiếng roẹt roẹt của máy in vang lên không ngừng, thỉnh thoảng có y tá không nhịn được mà nhắc nhở "Người mới đến xin đứng sang bên cạnh chờ, đừng cản đường người đằng sau" hoặc là "kết quả của anh vẫn chưa có, phiền anh xem thời gian nhận ở trên. "

https://thuviensach.vn

Gọi số đi lấy máu rất nhanh, Hứa Liên Nhã nghe thấy số của một người là lại liếc mắt lên nhìn màn hình, sợ như nghe nhầm. Còn Triệu Tấn Dương vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào một điểm trước mắt đến ngẩn người. Nhìn thoáng qua, Hứa Liên Nhã mới giống người phải đi ra pháp trường hơn.

"Xin mời số 197 vui lòng đến cửa số 1 để lấy máu." Giọng nữ máy móc vang lên hai lần, Hứa Liên Nhã đánh mạnh vào tay Triệu Tấn Dương.

"Đến lượt rồi."

Triệu Tấn Dương như vô thức ừ một tiếng, đi đến góc cửa số một.

Vách chắn sảnh lấy máu xếp thành hình L, ô số một nằm ở phía đầu cùng, bệ cửa thấp hơn so với những ô khác, Triệu Tấn Dương ngồi mà không duỗi chân ra thoải mái được. vén tay áo lên đưa cánh tay gầy khỏe ra, cúi người đặt trên bệ.

"Tên gì?" Y tá nhìn qua giấy khám bệnh rồi hỏi anh.

"Triệu Tấn Dương."

Y tá vạch một nét lên giấy, bắt đầu mang găng tay vào.

Hứa Liên Nhã nghe thấy tiếng xé bọc giấy, đầu kim cắm vào mạch máu anh, chất lỏng đỏ thẩm không ngừng hút vào ống nghiệm to bằng ngón tay. Nhìn đến mức nhập thần, cô không khỏi gập tay lại, cứ như đầu kim đâm thẳng vào mạch máu cô, chôn sâu vào trong phần thịt xung quanh.

"Được rồi, giữ mười phút." Y tá đưa giấy khám bệnh và giấy in mã vạch đến, "Xem thời gian bên trên đến lấy kết quả." Rồi bắt đầu tháo găng tay ra.

Hứa Liên Nhã lấy lại giấy khám, Triệu Tấn Dương kiểm tra nhanh, nhưng cũng phải mất một giờ. Hai người ra ngoài tìm chỗ trống ngồi

https://thuviensach.vn

xuống, Triệu Tấn Dương ấn giữ vết tiêm, trên hành lang rộng rãi, anh duỗi thẳng chân ngồi nghiêng nghiêng.

"Phải một giờ nữa." Hứa Liên Nhã nói cho anh biết.

"Ừ."

"Đáng lí không đến nửa tiếng đâu."

"Chờ đi."

Cô cầm hai tờ giấy, nhìn người người vội vã qua lại, bệnh viện vốn ồn ào là thế, nhưng nơi họ ngồi lại vắng vẻ vô cùng.

"Em cũng đã đến đây rồi." Hứa Liên Nhã ướm lời.

"Kiểm tra sức khỏe à?"

Cô lắc đầu, nghĩ xong rồi lại như gật đầu.

Triệu Tấn Dương không nhịn được cười, "Rốt cuộc là phải hay không phải?"

Hứa Liên Nhã nói: "Cũng là kiểm tra cái này."

Nhất thời Triệu Tấn Dương không phản ứng kịp, "Sao thế?"

"Lần trước..."

Ý cô chỉ lần trước hai người cãi nhau, Triệu Tấn Dương dọa cô, làm cô phải đi xét nghiệm giang mai, viêm gan siêu vi C và AIDS.

Triệu Tấn Dương cắt đứt nửa thông tin sau, bất đắc dĩ cầm lấy bông y tế, vo viên trong tay, chấm đỏ trên bông lúc ẩn lúc hiện."Đúng là em đi thật..."

Hứa Liên Nhã mím môi, coi như là khẳng định.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nhìn bông, bỗng nghiêng đầu, ánh mắt tối đen nhìn cô chăm chú: "Dọa em sợ rồi nhỉ." Vừa dứt lời liền nở nụ cười không chút áy náy, thậm chí còn có phần xảo trá. Hứa Liên Nhã cũng chẳng ghét bỏ, cô càng muốn thấy dáng vẻ lông bông thế này của anh hơn, chứ không phải là chau mày im lặng.

"Là do anh xấu xa."

Triệu Tấn Dương lại hơi dạng hai chân ra, đụng vào đầu gối cô, ôm cánh tay hỏi: "Anh là người thất đức thế ư?"

Hứa Liên Nhã không đáp, Triệu Tấn Dương lại đụng cô lần nữa, cô nhích chân ra, Triệu Tấn Dương không truy đuổi theo.

"Nếu anh có bệnh thật thì anh cũng không chơi với em nữa." Anh vô tội nhún vai.

"Biết rồi."

"Em không đủ tin anh." Triệu Tấn Dương hừ mấy tiếng, Hứa Liên Nhã không khỏi bật cười, khẽ véo mặt anh, "Còn giận nữa kia đấy."

Triệu Tấn Dương nghiêng đầu, xoa xoa gò má, nghiêm túc nói: "Đừng đụng anh, anh có bệnh!"

"Không đụng thì không đụng nữa." Hứa Liên Nhã nói, "Có xin em cũng không thèm đụng."

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi, rồi mới dời mắt sang chỗ khác.

Đã hơn nửa tiếng, Hứa Liên Nhã đứng ngồi không yên.

"Em đi xem sao." Hứa Liên Nhã đứng lên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương ngẩng đầu, mặt không hề đỏ vì bị nhéo, "Chưa đến lượt mà."

"Đi xem trước thôi." Thấy dáng vẻ muốn đi mà không dám của anh, cô bèn cho anh bậc thang đi xuống, "Anh chờ ở đây, em đi xem giúp anh."

"Ừ..."

Không bao lâu sau, Hứa Liên Nhã không có kết quả quay ngược về lại, vẫn cầm trong tay hai tờ giấy cũ.

Triệu Tấn Dương miễn cưỡng mỉm cười, "Anh đã nói là chưa đến giờ còn gì."

Hứa Liên Nhã quay về chỗ cũ, lẩm bẩm: "Chậm thế không biết."

Người qua kẻ lại, Hứa Liên Nhã rũ đầu, nhìn chằm chằm vào giấy khám bệnh bị cô mài sắp xơ cả giấy, thỉnh thoảng lại có vài đôi chân vội vàng đi qua dưới ánh mắt.

Lại đợi qua mười phút nữa, Hứa Liên Nhã đứng lên.

Triệu Tấn Dương hơi buồn bực vì hành động của cô, nhưng vẫn cố nhịn, nói: "Đợt lát nữa đi."

Hứa Liên Nhã ngó lơ anh, đi thẳng về hướng đại sảnh.

Triệu Tấn Dương duỗi hai chân ra, ngồi khoanh chân trên ghế như chăn gấp trong quân đội, không hề có dấu hiệu đi theo.

Lần này Hứa Liên Nhã nán lại lâu hơn, Triệu Tấn Dương không kiềm lòng được ló đầu vào trong nhìn quanh, cửa đại sảnh đối diện với ô cửa phát báo cáo, nhưng do vì cách quá nhiều người, anh không thấy bóng dáng cô đâu.

https://thuviensach.vn

Anh muốn đứng lên, nhưng lại sợ tỏ vẻ mất bình tĩnh, thậm thà thậm thụt mấy lần, cuối cùng chống cùi chỏ trên đầu gối, như bất an gạt đi mồ hôi rịn trên trán.

Cuối cùng bóng người quen thuộc cũng xuất hiện trong đại sảnh, Hứa Liên Nhã không có biểu cảm, cầm trong tay nhiều hơn một tờ giấy, mặc dù cũng là tờ giấy A5 kia, nhưng bên mép có hình răng cưa, chính là giấy được in ra từ máy – có kết quả rồi.

Cuối cùng Triệu Tấn Dương cũng nghênh đón được nó.

Hứa Liên Nhã vẫy giấy trong tay với anh, mỉm cười: "Không sao."

Triệu Tấn Dương như nghe không hiểu, "Thật hay giả thế?"

"Ừ."

"Em không lừa anh đấy chứ."

Dù là người đang ngạc nhiên mừng rỡ hay phải chịu đựng hoảng sợ đều khó tránh khỏi có vài tác phong hành động khác với bình thường, dáng vẻ ngây ngốc sững sờ của Triệu Tấn Dương khiến Hứa Liên Nhã dở khóc dở cười, cô đi đến đưa tờ giấy cho anh, nói: "Không tin thì tự anh xem đi."

Lúc này Triệu Tấn Dương mới sực tỉnh, cướp lấy tờ giấy kêu một tiếng soạt - hai chữ "âm tính" mực đen nằm chình ình trên nền giấy trắng.

"Em đã nói..." Nửa câu sau chưa thốt ra khỏi miệng đã hóa thành tiếng hét kin hãi, Hứa Liên Nhã đã được anh bế thốc lên xoay một vòng, làm như cô mới là người đáng được chúc mừng.

Tuy không lớn tiếng lắm nhưng vẫn thu hút ánh mắt của mấy người, mà cũng có người qua đường chỉ nhìn một cái, rồi lại lâm vào buồn rầu hay vui

https://thuviensach.vn

sướng của mình. Có lẽ cũng chỉ có những tình nguyện viên áo đỏ đang rảnh rỗi không có ai đến xin tư vấn mới nhìn mấy lần.

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cũng giống thế, khóa mình trong thế giới nhỏ của hai người, tận hưởng niềm hân hoan thuộc về riêng họ. Cô như không cam lòng lép vế, vào khoảnh khắc hai chân chạm đất, cô nâng mặt anh lên, hôn lên đôi môi khô hanh của anh. Lần này Triệu Tấn Dương không né nữa, anh như muốn lấp đầy lại chỗ trống trong những ngày qua, đáp lại cô một cách nồng nhiệt.

Người đi ngang qua ngoái đầu nhìn lại, nhưng cũng mặc kệ người ta, hai người như cây kẹo đường tan chảy dưới cái nắng dính lại với nhau, không tách ra được, cũng chẳng biết rõ ai là ai.

Có lẽ tia lý trí còn sót lại đã nhắc nhở bọn họ đây là chốn công cộng, không biết là ai rời đi trước, Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương không hẹn mà cùng tách nhau ra. Không chỉ có đôi môi họ là ướt át, mà đến ánh mắt cũng thế.

Nhưng một giây sau, Hứa Liên Nhã lại cảm thấy lý trí vẫn chưa quay về hết.

Triệu Tấn Dương vẫn ôm cô, nói: "Liên Nhã, chúng ta kết hôn đi."

Vừa rồi cô muốn nói gì nhỉ? Bỗng Hứa Liên Nhã không nhớ ra nổi.

"... Anh nói gì?"

Miệng Triệu Tấn Dương giật giật, trông anh do dự cứ như là hối hận vì kích động vừa nãy của mình.

Hứa Liên Nhã sợ anh nuốt lời, bèn nói: "Triệu Tấn Dương, em nghe rõ rồi đấy."

https://thuviensach.vn

"Ừ..." Anh chỉnh lại bàn tay nắm eo cô, sức lực trên tay như truyền đạt lại tâm tình vậy, "Liên Nhã, anh nói.. anh muốn kết hôn với em."

Hứa Liên Nhã nổi da gà, cảm giác như muốn rã rời cả ra, mặt cô đỏ bừng, tim đập thình thịch.

"... Em có đồng ý không?"

Có lẽ phải nên tuyên thệ nữa, nhưng Triệu Tấn Dương chẳng nghĩ ra được gì. Lúc trước khi ve vãn thì anh có thể ba hoa chích chòe đến mấy cũng được, nhưng vào giây phút này đầu óc anh lại trống rỗng, nguy nan đã qua, ước mơ sau nàykhông có, không có gì cả. Anh chỉ muốn ở chung với người phụ nữ trước mắt này, cùng ở bên nhau. Mà hôn nhân chính là bản ký kết vững chắc nhất, điều anh nghĩ đến không phải là ý nghĩa về mặt pháp luật, mà kết hôn chính là sự chấp nhận ở bên nhau cả đời. Sự nhận biết này đến từ bố mẹ anh, cũng là mối quan hệ hôn nhân anh được tiếp xúc sớm nhất. Cho dù mẹ anh từng có ý định tái giá, nhưng anh vẫn cảm thấy nếu bố anh còn đó, thì cuộc hôn nhân của họ chính là ví dụ cho mối quan hệ bền vững nhất.

Triệu Tấn Dương khẽ siết hai tay, có vẻ anh đang căng thẳng.

Hứa Liên Nhã nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy, có ảo giác ngỡ rằng là thâm tình vì sắc màu nồng đậm ấy.

"Được." Cô đáp.

"Hả?" Anh bất giác khẽ lên tiếng.

Hứa Liên Nhã mới nhận ra hẳn phải nên đáp là "đồng ý", vậy là bèn nói: "Chúng ta kết hôn đi."

Triệu Tấn Dương bật cười, để lộ hàm răng trắng đều như bắp, tay siết chặt lại như muốn xoay cô mấy vòng.

https://thuviensach.vn

"Người khác đang nhìn đấy." Hứa Liên Nhã xấu hổ, nhỏ giọng nhắc nhở.

Triệu Tấn Dương nhìn xung quanh, một vài ánh mắt tự đồng dời sang chỗ khác.

Lối thoát hiểm chữa cháy ở ngay nơi ngã rẽ, cánh cửa khép kín đầy cô quạnh. Triệu Tấn Dương kéo cô đến gần cầu thang chữa cháy, mặc dù không khí chẳng mấy lưu thông, nhưng may là không có ai đến quấy rầy...

Hai cục kẹo đường lại dính lấy nhau...

Lúc tách nhau ra, Triệu Tấn Dương mới nhớ phải gấp báo cáo kiểm tra cho thẳng thớm, rồi nhét vào trong túi áo khoác.

"... Lát nữa phải đưa cho bác sĩ xem."

Hứa Liên Nhã gật đầu, lúc bấy giờ chợt bầu không khí trầm xuống, khiến giữa hai người có chút lúng túng.

Hứa Liên Nhã muốn tìm lại thoải mái, bèn trêu nói: "A Dương, nhẫn đâu?"

Đối phương mở to mắt.

"Nhẫn đấy."

"Ồ..." Triệu Tấn Dương không thể không nghiêm túc, anh cảm thấy yêu cầu của Hứa Liên Nhã vô cùng thích hợp.

Anh chưa kịp chuẩn bị gì lãng mạn, cau mày im lặng một lúc, đột nhiên vòng hai tay ra sau gáy - tháo sợi dây chuyền có nút bình an kia xuống.

"Cầm lấy đi, lần sau bù nhẫn cho em."

https://thuviensach.vn

Anh muốn đeo vào cổ Hứa Liên Nhã, tuy cô không biết xuất xứ của nó, nhưng anh luôn đeo dây chuyền trên cổ, hẳn cũng là vật quý giá. Cô né người lui sau, giải thích: "Đừng làm thế, em chỉ giỡn thôi."

Tay chân anh dài, vòng ra sau cô không hề mất chút sức lực nào.

"Cũng chẳng phải ngọc tốt gì, là ba anh lấy từ Myanmar về, anh đeo nó từ lúc còn nhỏ."

Hứa Liên Nhã càng không dám nhận.

"Liên Nhã, anh không có thứ gì khác nữa cả, thứ 'đáng tiền' nhất trên người cũng chỉ có hòn đá này, anh giao nó cho em." Giọng anh bằng bằng, nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Anh khoét trái tim ra giao lại cho em. Anh như nói câu đó.

"Ừm..." Cô đáp, cũng giống như anh lúc nãy, không hề có bất cứ cam kết gì.

Anh đeo dây chuyền vào cổ cô, Hứa Liên Nhã nhét nút bình an vào trong cổ áo, trên viên đá óng ánh còn vương lấy hơi ấm của anh. Mọi người đều nói mang ngọc lâu dài sẽ có linh tính, cô cảm thấy ngực mình trở nên ấm áp hơn.

Hứa Liên Nhã như sực nhớ ra điều gì đó, kéo tay trái anh đến, tháo tràng hạt ra đeo vào tay anh.

"Lúc mẹ em đi du lịch Tây Nam xin được ở pháp hội đấy, đeo cũng gần mười năm rồi... Nghe nói có thể bảo vệ bình an... Cái này..."

"Được." Triệu Tấn Dương tiếp lời, nhét chuỗi phật vào trong tay áo, "Anh sẽ luôn đeo nó."

https://thuviensach.vn

"Lúc tắm không được đeo." Hứa Liên Nhã buột miệng nói, "Lúc làm tình cũng không đeo được."

"..."

"..."

Triệu Tấn Dương lại khẩy tràng hạt ra, nhìn tới nhìn lui, nở nụ cười không đứng đắn, anh tiến đến bên tai cô nói: "Vậy em nhớ giúp anh tháo ra đấy."

Hứa Liên Nhã đẩy anh ra, nói: "Đừng mua nhẫn nữa, bình thường lúc làm việc em không quen đeo."

"Rồi cũng quen thôi."

"Lúc anh thực thi nhiệm vụ cũng không được đeo đâu."

"Vậy không đeo nữa."

"A Dương."

Cuối cùng Triệu Tấn Dương cũng rời mắt khỏi tràng hạt, "Có ai kết hôn mà không có nhẫn chứ."

"Vậy đợi lúc kết hôn rồi mua."

"..." Chạm vào chân mày hơi nhướn lên của cô, Triệu Tấn Dương đầu hàng, "Được, nghe lời em."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đầu tháng ba, Triệu Tấn Dương có cảm giác trọng tâm công việc mà Lôi Nghị sắp xếp cho anh đã có thay đổi, càng lúc càng về lại quỹ đạo cũ. Ba tháng trôi qua, có lẽ thời hạn sát hạch của anh đã kết thúc.

Còn về quan hệ với Hứa Liên Nhã, mặc dù đã cầu hôn rồi, nhưng lại chẳng có chút tiến triển nào, thậm chí cũng không nhắc đến chuyện gặp trưởng bối trong nhà. Hai người mỗi người đi làm, thỉnh thoảng về đêm mơ hồ trò chuyện đôi câu. Cư xử như thế khó tránh việc tỏ ra qua quýt, nhưng lúc chạm đến tràng hạt/nút bình an mà đối phương đã đưa, trái tim lại trở nên yên bình, cả Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đều lười biếng đến mức khiến người ta ngạc nhiên.

Vụ án Trịnh Dư Trạch vẫn còn đang theo, lôi thôi kéo dài, mạng lưới ma túy online sau lưng cũng chỉ để lộ ra một góc núi băng. Lần này tdt làm "bên giao hàng", hàng đã bị tóm, cả hai bên đều tổn thất nghiêm trọng. Lôi Nghị muốn tìm hiểu cội nguồn để bắt lấy con cọp phía sau.

Vào một tối, làm xong việc đã là mười hai giờ rưỡi đêm, Lôi Nghị và Triệu Tấn Dương là hai người cuối cùng ra khỏi phòng họp.

"Bây giờ ở đâu, lát nữa về thế nào?" Lôi Nghị thuận miệng hỏi.

Triệu Tấn Dương cũng lấy lại bản tính ngày xưa, mặt dày nói: "Nếu anh thanh toán cho em thì để em gọi xe. Còn không thì em đi bộ về, thuận tiện tuần tra miễn phí luôn."

https://thuviensach.vn

"Tôi là mẹ cậu chắc! Nợ tháng trước của các cậu không phải cũng là tôi bỏ ra thanh toán sao!" Lôi Nghị cười mắng, tính hỏi thăm gáy anh nhưng Triệu Tấn Dương đã nhanh chóng tránh đi. "Nói đi, ở đâu, thuận đường tôi còn có thể tiễn cậu một đoạn."

"Lão đại quan tâm thế ư."

"Nói nhảm." Lôi Nghị lại mắng, "Đây không phải là tiết kiệm kinh phí sao!"

Triệu Tấn Dương nói khu vực đại khái, Lôi Nghị lại hỏi vị trí cụ thể.

"Bên kia có căn hộ kỳ nghỉ bạch kim, trước mặt siêu thị Người Người Vui."

Lôi Nghị ối chà một tiếng, "Tôi biết chỗ đó!"

Triệu Tấn Dương không để ý lắm, Lôi Nghị khoác vai anh như người anh em, nói: "Đi, tôi tiễn cậu một đoạn."

Lái xe vào lúc quá nửa đêm, cả Lôi Nghị và Triệu Tấn Dương đều mệt mỏi, dọc đường không hề chuyện trò gì.

Sắp đến dưới khu nhà, Triệu Tấn Dương bị cơn buồn ngủ xâm chiếm làm ngáp một cái dài, hai tay duỗi thẳng ra trước, ống tay áo bị rút lên, để lộ ra tràng hạt nơi tay trái. Đúng lúc Lôi Nghị dừng xe bên lề, đuôi mắt liếc thấy.

"Hô, tin phật nữa à? Sao lại đeo chuỗi hạt này?" Lôi Nghị trêu anh.

Triệu Tấn Dương cũng nhìn lại, kéo tay áo xuống che lại bí mật, cười: "Làm sao có thể chứ, đeo chơi thôi." Trong lòng thầm thán Lôi Nghị thật tinh mắt.

Lôi Nghị không bỏ qua động tác của anh, "Nhìn cậu không có vẻ thành tâm lắm."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không tiếp chuyện nữa, nói: "Em đến nơi rồi, cám ơn lão đại."

Lôi Nghị thuận miệng đáp một tiếng, đợi đến khi Triệu Tấn Dương đặt một chân xuống xe, bỗng giật mình một cái, hỏi: "Cậu ở trên này à."

"Vâng."

"Chỗ cũng không tệ."

"Cũng được."

"Có bạn gái à?"

Triệu Tấn Dương dừng lại, "Không có." Anh cũng không ngại tính nết bảo mẫu của Lôi Nghị, nhiều năm qua ông dẫn dắt ba đứa nhãi con bọn họ, gần như là vừa làm cha vừa làm mẹ. Đáng lí ra quan hệ của anh với Hứa Liên Nhã đã có xu thế ổn định, quang minh chính đại thừa nhận cũng chẳng sao, nhưng Triệu Tấn Dương lại muốn che giấu, che cho kỹ, giống như nếu để nó gặp ánh mặt trời sẽ khô héo. Lôi Nghị thân với anh như cha con, suy cho cùng vẫn là cấp trên, trước đó Triệu Tấn Dương đã vấp ngã một cú đau, vừa quay về nên chỉ muốn cho ông một ấn tượng tốt, không muốn Lôi Nghị cảm thấy yêu đương sẽ khiến anh phân tâm.

"Không có thật à?"

"Anh giới thiệu nhé?"

"Tôi giới thiệu cho cậu người phá của."

"Đâu thể như vậy được chứ." Triệu Tấn Dương cười xuống xe, cúi người vẫy ta vào trong xe, "Em đi đây."

Lôi Nghị nghe cửa đóng một tiếng sầm, rơi vào trầm tư, chân mày nhíu lại như bị quạt gió thổi.

https://thuviensach.vn

***

Cho dù Lôi Nghị đã đánh tiếng trước rồi mới đến, nhưng Hứa Liên Nhã vẫn ngạc nhiên.

"Gần đây rảnh quá ta." Hai bố con vẫn muốn gặp nhau ở nhà cô, khung cửa cuối hành lang được lắp đặt như vì riêng ông, trở thành khung hình của ông. Hứa Liên Nhã không khỏi nghĩ, tần suất bố chờ cô còn nhiều hơn cả bạn trai.

"Đúng lúc rảnh rỗi." Lôi Nghị dập đầu thuốc, cả người toàn mùi thuốc không thể không chú ý. Hứa Liên Nhã không nói gì, mở cửa cho ông vào nhà.

Lôi Nghị không hề phân tâm, từ một khắc Hứa Liên Nhã đến gần thì ánh mắt không hề rời khỏi cổ tay trái của cô. Nhưng Hứa Liên Nhã mặc áo khoác dài, che kỹ, không nhìn ra manh mối gì. Lôi Nghị quan sát không để lại dấu vết, có thể nói là dùng đến kinh nghiệm chuyên môn trong nhiều năm, nhưng nghĩ đến đối tượng là con gái mình, ít nhiều trong lòng cảm thấy rối vò.

Hứa Liên Nhã vào nhà cởi áo khoác, bên trong còn mặc một chiếc áo lông rộng thùng thình, ống tay áo che khuất cổ tay. Áo lông cổ trễ, trên vùng cổ trắng có thể thấy một sợi dây màu đen, chẳng qua là nhét vào dưới cổ áo, không biết mặt dây chuyền là gì.

"Đói bụng không ạ, bố ngồi nghỉ lát đi, con xào hai đĩa rau, nhanh thôi." Vừa nói cô vừa xắn tay áo lên đi vào phòng bếp.

Mắt Lôi Nghị sáng rực, hỏi: "Chỉ có hai bố con mình thôi sao?"

Hứa Liên Nhã nghi ngờ, "Vậy còn ai nữa sao?" Vừa dứt lời liền mỉm cười, "Bố có dẫn dì nào đến nữa con cũng vui."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị khà một tiếng, "Không phải nói bố, là bố nói con đấy. Bạn trai con đâu?"

"Bạn trai ở đâu ra." Cô vừa nói vừa sờ lên tràng hạt nơi cổ tay trái theo thói quen, nhưng rồi mới giật mình đã không còn, cứng đờ một giây, sau đó đút tay vào túi quần.

"Nói dối."

"Không tin thì thôi."

"Con ấy, hễ mất tự nhiên là lại đi lần tràng hạt." Cũng như có vài người sẽ vuốt tóc, sờ mũi theo bản năng vậy, Lôi Nghị than thở.

"Con vẫn còn đang chờ bố giới thiệu thanh niên tốt xuất thân miêu hồng* trong đơn vị đấy." Không biết có phải đang cố ý né tránh hay không, Hứa Liên Nhã đi vào phòng bếp, kéo dài âm cuối.

(*Ý chỉ người có gia cảnh xuất thân tốt, vững vàng trong chính trị.)

"Đơn vị bọn bố có gì tốt đâu, dù bố có đồng ý thì mẹ con cũng sẽ không đồng ý."

Hứa Liên Nhã thó nửa người ra, như tỏ vẻ giận hờn, "Bố thọc ngoáy người nhà đấy à."

"Là bố hiểu rõ họ."Khóe miệng Hứa Liên Nhã giật giật, giống như lẩm bẩm gì đó.

"Con nói gì?"

"Không có."

Lôi Nghị biết cô không vui, nhưng mình cũng rất phiền não, bèn chuyển đề tài, "Tràng hạt mẹ con cho đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cũng nhìn xuống cổ tay trống trơn của mình, "Đưa đi bảo dưỡng rồi."

Lôi Nghị nghi ngờ, đi theo cô vào cửa phòng bếp, "Tràng hạt mà cũng bảo dưỡng à."

"Giống tóc bố cũng cần tút lại đấy thôi."

Con bé kẹp thương đeo gậy mỉa mai như thế, đúng là khác thường. Nhưng Lôi Nghị không tức giận, muốn tức thì là tức mình. Đang định hỏi tiếp thì thấy Hứa Liên Nhã đang đổ nước từ bồn rửa rau, cúi người đổ cặn bã xuống thùng rác. Lần này, mặt dây chuyền nhảy ra khỏi cổ áo, viên nút bình an màu xanh đong đưa theo từng động tác của cô.

Một cảm giác quen thuộc len lỏi trong lòng Lôi Nghị, lúc anh ở dưới lầu nhìn thấy tràng hạt của Triệu Tấn Dương, cũng có cảm giác như vậy.

Lôi Nghị không khỏi ôm trán, rõ ràng máy điều hòa phả luồng hơi ấm khắp căn phòng, nhưng lòng bàn tay ông lại mơ hồ lạnh buốt.

Hứa Liên Nhã thấy ông khác thường, bèn cất vẻ đối chọi gay gắt vừa rồi đi, ân cần hỏi: "Bố sao thế? Nhức đầu sao?"

Lôi Nghị xua tay, tỏ ý cô đừng đến, "Không sao, bố đi hút điếu thuốc, con cứ từ từ đi, không vội."

Lôi Nghị nhìn quanh phòng khách và ban công, không phát hiện ra dấu vết có đàn ông ở chung. Cửa phòng ngủ đang đóng, Lôi Nghị giơ tay ra, được nửa đường lại do dự rụt về. Ông khe khẽ thở dài, đi ra ban công hút thuốc.

Trong lúc ăn cơm, Lôi Nghị không hề nhắc đến đề tài này nữa, không biết là không muốn nói hay trong lòng đã có ý riêng. Người đàn ông nhanh

https://thuviensach.vn

nhẹn trong công việc giờ đây phải đối mặt với cô con gái tuổi thành niên, cũng giống như bao ông bố bình thường không tìm được đường khai thông.

***

Không có manh mối nào, nhưng nghi vấn bay qua bay lại vẫn khiến Lôi Nghị tìm mọi cách quét dọn sạch sẽ.

Lôi Nghị suy tính mấy ngày, còn nói xa nói gần từ chỗ Trâu Vân Đình và Thẩm Băng Khê, trong ấn tượng của Trâu Vân Đình chỉ dừng lại lúc A Dương báo tin chia tay, còn Thẩm Băng Khê nói thẳng không biết, tự hỏi cậu ta đi. Phụ nữ tương đối nhạy cảm trong chuyện tình cảm, đa số thời điểm sẽ chịu lắng nghe, nếu ngay đến Trâu Vân Đình và Thẩm Băng Khê không biết thì bên Quách Dược cũng chẳng trông cậy được gì.

Phải tự mình ra tay rồi. Lôi Nghị chống hông thầm than. Ông nghĩ nếu như đối tượng "người yêu bí mật" của A Dương không phải là con gái ông, thì liệu ông có gấp gáp như vậy không.

Có lẽ là không. Ông vuốt vuốt mái tóc lưa thưa của mình.

Chiều hôm đó, Triệu Tấn Dương tan làm sớm, vốn định về ăn tối cùng Hứa Liên Nhã thì bị Lôi Nghị gọi giật lại.

Triệu Tấn Dương thấy ông hòa nhã, cũng cười hỏi: "Lão đại tìm em có chuyện tốt gì không?"

Lôi Nghị híp mắt cười, vỗ lên vai anh như người anh em, "Là chuyện tốt. Đi với tôi nào."

Triệu Tấn Dương càng đi càng cảm giác sai sai, Lôi Nghị dẫn anh đến trong sân.

Lôi Nghị chỉ vào thao trường vắng vẻ, nói: "Chạy năm nghìn mét."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương sửng sốt, phản ứng đầu tiên đó là mình đã làm sai chuyện - hoặc có thể nói là do di chứng để lại, anh rất sợ sẽ phạm sai lầm lần nữa. Anh nhanh chóng điểm qua trong đầu một lần, mặc dù biểu hiện của mình không đến mức được ca ngợi, nhưng cũng chẳng có chỗ nào để trách phạt. Nghĩ đến đó, ít nhiều trong lòng có chút sức lực.

"Tại sao?" Theo lý mà nói nếu huấn luyện thể lực thì nên là vào dịp sáng sớm mới phải.

"Tại sao?" Lôi Nghị nhướn mày, "Bảo cậu chạy thì cứ chạy đi, kiểm tra thể lực."

Triệu Tấn Dương không muốn chết mà không rõ ràng, liều chết hỏi: "Lão đại, sao đột nhiên lại vào lúc này?"

Lôi Nghị cười nhạt, "Lúc cậu truy đuổi bọn buôn ma túy người ta có nói cho cậu biết tại sao lại chọn lúc này không?"

"..." Triệu Tấn Dương cau mày, không nhiều lời nữa, im lặng kéo khóa kéo áo jacket ra. Bên trong mặc áo sơ mi dài tay mà đen, Triệu Tấn Dương hơi duỗi người rồi vụt chạy.

Lôi Nghị đứng bên cạnh nhìn, cầm đồng hồ bấm giây quan sát.

Có một người đồng nghiệp tuổi tác xấp xỉ Lôi Nghị đi ngang qua, cười cười hất cằm về phía người đang chạy, "Làm sao mà phạt thế."

"Huấn luyện hằng ngày thôi." Người đáp nghiêm túc.

"Được lắm."

Lôi Nghị liếc nhìn cười kia, nói cứ như đang nhắc đến chuyện khác: "Con nít phải mài giũa nhiều."

Người kia đáp: "Do anh dữ quá thôi."

https://thuviensach.vn

Nắng chiều làm không khí ấm lên, Triệu Tấn Dương chạy hết mười phút, mồ hôi trên người vã ra như tắm. Dừng lại cởi áo sẽ làm tốc độ chậm lại, anh cố chịu đựng đến cuối, sau lưng và dưới nách áo ướt nhẹp, hiện lên một mảng đậm.

"Được rồi..." Lôi Nghị hô, bấm đồng hồ dừng lại, không đến 18 phút, đạt yêu cầu. Nhưng vẻ mặt của anh trông không thoải mái lắm.

Triệu Tấn Dương thả chậm tốc độ, vừa đi vừa cầm vạt áo, nhanh chóng cởi áo ra, để lộ áo lót màu đen bị mồ hôi thấm ướt bám chặt trên người.

Lôi Nghị nhìn anh từng bước từng bước đến gần, trên cổ trống không chẳng có gì. Anh vừa đi vừa đẩy tràng hạt trên tay lên nơi khô ráo, như sợ làm ướt.

Lôi Nghị gần như không cần hỏi anh đã đưa nút bình an đi đâu rồi. Ông biết viên ngọc kia có ý nghĩa gì đối với anh, có đợt vì bị một tên nghiện giật lấy, anh vì cướp lại mà suýt nữa mất cả cái mạng nhỏ.

Đến than thở Lôi Nghị cũng chẳng phát ra, mệt mỏi do cao tuổi cùng bó tay khiến ông che mặt từ từ ngồi xuống bên bồn hoa.

"Lão đại, anh sao thế? Không thoải mái à?" Giọng của Triệu Tấn Dương ở gần trên đỉnh đầu.

Lôi Nghị thở dài nản lòng, khó khăn lắc đầu.

"Nhức đầu sao?" A Dương vẫn còn hỏi.

Bỗng Lôi Nghị ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn anh một cái, nói như hầm hừ: "Ông đây đau phổi!"

"..." A Dương im lặng, vô tội gạt tóc sau gáy. Còn có sức quát thì không có gì đáng ngại, nhìn Lôi Nghị giống như phát cáu hơn.

https://thuviensach.vn

Đúng là Lôi Nghị đang phát cáu.

Mặc dù rất hài lòng với tính cách thái độ của Triệu Tấn Dương, nhưng nghĩ đến đối phương là con gái mình, thì luôn có cảm giác bực bội, vất vả chăm sóc cải trắng lớn lên, ấy mà lại bị heo ăn sạch.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Triệu Tấn Dương trở về nhà với một thân nồng nặc mùi mồ hôi.

Hứa Liên Nhã cau mày, Triệu Tấn Dương đưa tay lên ngửi, cười đểu chứ chẳng giải thích gì.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Chạy về đấy à?"

"Đại loại thế."

Anh cúi người tháo giày, tháo tất ra.

Hứa Liên Nhã không nhịn được cười mắng: "Mau đi tắm đi."

Triệu Tấn Dương cũng không chần chừ, chán nản đi vào phòng tắm.

Trên tấm kính cửa mờ đục ở phòng tắm xuất hiện bóng người khỏa thân, bên trong nhanh chóng vang lên tiếng nước.

Đợi khi anh đi ra, Hứa Liên Nhã đã dọn thức ăn xong.

Triệu Tấn Dương lau tóc qua quít, đặt mông ngồi lên ghế banh rộng hai chân ra ăn như hổ đói.

"Uống chút canh trước đã." Hứa Liên Nhã nhắc.

Bên kia đói bụng lắm rồi, ậm ờ đáp một tiếng, múc lấy nửa bát canh, ừng ực uống hết.

"Chậm thôi, có ai giành với anh đâu."

https://thuviensach.vn

A Dương bạnh quai hàm ra mỉm cười với cô.

"Anh làm như vậy không sợ đau dạ dày à."

Triệu Tấn Dương nuốt cái ực, trái táo lên rồi lại xuống, "Quen rồi."

Cuộc sống bữa có bữa không như bọn họ thế này, có lẽ về hưu mới có thể kết thúc được. Hứa Liên Nhã cũng không phí lời, cầm bát đũa lên ăn.

Ăn được hơn nửa, Hứa Liên Nhã cũng đã nhìn đủ, bèn mở miệng nói chuyện.

"A Dương, em chưa nói chuyện của bố cho anh nhỉ."

Triệu Tấn Dương cũng đã qua cơn đói, cuối cùng cũng chịu chậm lại, "Có nhắc sơ qua, ly hôn rồi đúng không."

"Ừ." Hứa Liên Nhã nói, "Không chỉ có như vậy."

"Hử? Vậy còn gì nữa?"

Hứa Liên Nhã muốn nói lại thôi, "Trước kia không kể với anh, cũng không phải có ý giấu diếm gì."

"Chưa phải lúc thích hợp." Triệu Tấn Dương thờ ơ đáp, thấy cô hiếm khi ấp a ấp úng như thế, cố ý chỉnh lại bầu không khí, "Sao, không lẽ thân phận bố em rất thần bí sao?" Thậm chí anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nghề nghiệp của nhạc phụ tương lai đối lập hẳn lại anh, có lẽ cũng đã gặp qua đủ kiểu người tròn méo khác nhau, nghĩ đến đấy, Triệu Tấn Dương cảm thấy hơi tê tê, không có nửa cảm giác chân thực.

"Nói thần bí thì cũng hơi quá, nhưng công việc thì khá đặc thù."

"Ừ?" Triệu Tấn Dương đặt bát đũa xuống, dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

https://thuviensach.vn

"Bố em cũng như anh."

Người đối diện sửng sốt thấy rõ, trợn mắt nhìn, "Giống anh? Là giống cái gì?"

Phản ứng đầu tiên của Triệu Tấn Dương là cũng hít ma túy như mình, ý nghĩ này thoáng qua khiến anh lạnh cả người. Cũng không phải là tự coi nhẹ mình, hơn nữa vết nhơ này giống như vết sẹo trên mặt anh, mỗi một lần tự mình soi gương đều nhìn kỹ, tuy vết sẹo chẳng còn ngứa ngáy nữa, nhưng cũng khiến đôi mắt nhói đau.

Triệu Tấn Dương còn chưa sẵn sàng cho suy nghĩ thứ hai thì Hứa Liên Nhã đã tiết lộ đáp án.

"Ông cũng là một cảnh sát phòng chống ma túy."

Trong lòng Triệu Tấn Dương dạt qua ít ý nghĩ kỳ quái, từng mảnh ghép rời rạc không thành hình.

"Ồ, quê ở bên kia sao?"

Hứa Liên Nhã lắc đầu, những mảnh ghép trong Triệu Tấn Dương như nhanh chóng ghép lại với nhau.

"Ở đây." Hứa Liên Nhã cũng đặt bát xuống, kéo tay anh nói, "Anh có biết một người tên là 'Lôi Nghị' không?"

"Hai chữ nào?"

"Lôi trong Lôi Phong, Nghị trong Nghị Lực."

Triệu Tấn Dương nhìn thẳng vào cô, cứ như đang đợi cơ hội lật bàn vậy.

"Biết à?" Hứa Liên Nhã lặp lại.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nở nụ cười kỳ quái, co giật, "Ông ấy họ Lôi mà nhỉ."

"..."

Triệu Tấn Dương chỉ mặc chiếc sơ mi dài tay, ống tay xắn lên đến cùi chỏ, Hứa Liên Nhã vuốt dọc tay anh đi lên như an ủi.

"Em phải nói sớm cho anh mới phải..." Hứa Liên Nhã không rõ quan hệ của bọn họ, xem ra sự trói buộc cũng chẳng mỏng.

Triệu Tấn Dương cúi đầu, một lúc sau mới từ từ ngẩng đầu lên, biểu cảm dở khóc dở cười xen lẫn cười khổ, dáng vẻ như muốn gầm lên vậy.

"Em có nhớ anh từng nói, lúc vừa tốt nghiệp anh với đám chị Thủy đi theo một người không?"

"..."

Lúc này đến lượt Hứa Liên Nhã cứng người ra, bàn tay đè trên tay anh như đúc bằng sắt, không hề cử động.

"Bố em đánh chết anh mất thôi..."

"Biết rồi à?"

Triệu Tấn Dương không tiếp lời được.

"Chắc là có rồi." Hứa Liên Nhã lẩm bẩm.

Triệu Tấn Dương nhìn cô như nhìn người đồng nghiệp thích lo chuyện bao đồng: "..."

Thức ăn đã nguội ngắt, nhưng hai người không hề để ý. Mèo đá mâm cơm, bọn họ cũng như không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, cả hai như vừa sực tỉnh từ trong mộng, cuối cùng cũng nghĩ đến chuyện quan trọng.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Ông ấy có biết không?"

Triệu Tấn Dương nhớ lại, cau mày nói: "Chắc là không." Nếu nói có chỗ nào khác thường thì cũng chỉ có vừa nãy Lôi Nghị phạt anh chạy năm cây số, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng nếu ông ấy thật sự phát hiện ra thì không chỉ đơn giản là năm cây số như vậy...

Hứa Liên Nhã nhớ lại lần gặp mặt trước với Lôi Nghị, tổng kết: "Bên em có thể cũng không."

Hai người lớn ngồi bên bàn lại trốn tránh phụ huynh như những đứa trẻ làm sai chuyện, tuy khác cường độ âm, nhưng cả giọng của Triệu Tấn Dương lẫn Hứa Liên Nhã đều không phải là khẳng định.

Hứa Liên Nhã lặp lại như bất an, "Chắc là không đâu. Nhìn thế nào cũng không giống như đã phát hiện ra..."

Triệu Tấn Dương không khỏi thừa nhận lời cô nói là thật.

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cùng trao đổi ánh mắt không bao hàm nội dung, rồi lại dời đi, mỗi người tự phiền não.

"Để em nói với ông ấy." Hứa Liên Nhã đưa ra quyết định cuối cùng.

"Ừ."

Dù cô không chắc lắm về thái độ của Lôi Nghị, nhưng nếu thật sự giống như Triệu Tấn Dương nói, vậy Lôi Nghị cũng khá tán thưởng anh. Cô thoáng yên tâm, thậm chí còn cười nhạt hỏi anh: "Anh sợ à?"

"Sợ cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Sợ ông ấy không đồng ý."

"Không đồng ý thì em tính làm gì?"

"Anh sợ đưa em đi à?"

Triệu Tấn Dương lộ ra chút do dự, vẻ mặt như được bao phủ bởi lớp sương dày, vô cùng nghiêm túc lẫn nặng nề.

"Liên Nhã, nếu em là con gái của người khác, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ đưa em đi."

Hứa Liên Nhã hiểu được ý của anh, "Anh sợ ông ấy à?"

"Là kính trọng ông ấy."

Cô thành thực rũ mắt, trầm giọng nói: "Biết rồi."

"Giận à?"

"Nổi điên."

"..."

Triệu Tấn Dương kéo tay cô lại, đuổi thành anh an ủi cô: "Không có nghĩa là anh sẽ không cố gắng."

Hứa Liên Nhã liếc anh.

"Hai người chúng ta còn không giải quyết được một mình ông ấy sao?"

"Còn cả mẹ em nữa."

"... Ừ, còn mẹ em nữa." Giọng đầy thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã bỗng lôi nút bình an từ trong cổ áo ra, nửa nghiêm túc nói: "Triệu Tấn Dương, nếu anh dám buông tay trước, em sẽ ném bể ngọc của anh."

Triệu Tấn Dương biết cô cố chấp, nhưng không đến nỗi quái gở, chi coi là nói lẫy bình thường, bèn dịu giọng: "Không dám."

***

Hứa Liên Nhã định chờ đến lần sau Lôi Nghị đến thăm cô mới nói rõ chuyện, Triệu Tấn Dương cũng bảo không vội.

Cô nhân cơ hội chế nhạo anh, "Anh thì không muốn chết sớm chứ gì."

Triệu Tấn Dương gật đầu, luôn miệng nói: "Vâng vâng vâng, em nói gì cũng đúng hết."

Không ngờ cũng chẳng lâu lắm, quả nhiên Lôi Nghị đã tìm đến, nhưng lúc này lại hẹn Hứa Liên Nhã ở một quán ăn phòng bếp cũ bên ngoài.

Hứa Liên Nhã đưa điện thoại ra khỏi tai, cố tình nhìn số điện thoại, đúng là bố cô không sai, giọng nói cũng không có gì lạ.

"Có chuyện tốt gì ăn mừng sao?" Hứa Liên Nhã hỏi, trừ lúc đi học hai bố con gặp nhau bên ngoài ra, thì sau khi cô đi làm, Lôi Nghị càng có chiều hướng thích đến chỗ cô ăn hơn, có lẽ là quyến luyến với mái nhà.

"Lần nào cũng do con nấu ăn, bố mời con một bữa cơm mà khó khăn vậy sao?" Nói như thế, Lôi Nghị cũng không tức giận.

"Mẹ con tên gì?" Hứa Liên Nhã đột ngột hỏi.

Đầu dây im lặng một lúc, thở dài một hơi, giọng cũng lớn hơn: "Mẹ con ấy à, là vợ trước của bố, tên là Hứa Đồng. Con còn có một cậu em trai cùng

https://thuviensach.vn

mẹ khác cha nữa, tên Hà Duệ, đang học lớp sáu. Có muốn bố nói cho con biết nó học ở trường tiểu học gì không?"

Hứa Liên Nhã cười, "Mấy chuyện này ai mà không biết."

"Không biết mẹ con đi đâu lấy cho con một chuỗi tràng hạt, nhưng gần đây lại bị đem đi sửa rồi."

"Là bảo dưỡng." Hứa Liên Nhã nói như thật.

Lôi Nghị thở dài, "Giữ cảnh giác là chuyện tốt. Bố con ấy à, thật sự chỉ muốn mời con một bữa thôi, chỉ đơn giản vậy thôi."

Hứa Liên Nhã không cho là đúng, "Có phải còn có người khác nữa không, hay chỉ có hai chúng ta thôi?"

Lôi Nghị nói quanh co, "Con tới là tự khắc biết."

"Là dì nào đây?"

Trả lời cô chỉ có tiếng cười khà khà.

"Là dì Đình à?" Hứa Liên Nhã biết Trâu Vân Đình khá thân cận với Lôi Nghị, mà cũng là độc thân.

Mất tự nhiên đằng hắng một tiếng, "Nhớ địa chỉ quán cơm và số phòng đấy, bố chờ con."

Trong đầu mơ tưởng viễn vong, lúc Hứa Liên Nhã cúp máy còn khẽ cười.

Lôi Nghị ở không một mình được chừng mười năm rồi, cũng nên có một người làm bạn về già.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cài đặt chỉ đường rồi lái xe ra ngoài, đợi khi chờ đèn xanh thì chợt trong đầu nhảy ra một suy nghĩ.

Dưới sự thúc giục của dòng xe phía sau, cô lái xe chạy lên quá vạch dừng, đi một quãng mới tìm chỗ trống ven đường dừng xe lại.

Hứa Liên Nhã bấm gọi cho Triệu Tấn Dương, trong lòng còn chưa kịp thúc giục gấp gáp thì đầu kia đã truyền đến giọng nữ lạnh như băng: "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được." Cô lại thử một lần nữa, nhưng vẫn là câu nhắc nhở kia. Hứa Liên Nhã cất điện thoại vào túi xách, rồi tiếp tục lái xe lên đường.

Cũng có thể là đi làm nhiệm vụ rồi. Hứa Liên Nhã ôm một tia may mắn.

Dù thật sự có là "Hồng Môn yến" đi chăng nữa, cô cũng phải đến đúng hẹn.

Quán cơm phòng bếp nằm ở nơi hơi khó tìm, phải vòng vo quanh co một lúc mới đến, trước cửa toàn là xe sang.

Theo sự chỉ dẫn của cậu em giữ cửa, Hứa Liên Nhã dừng xe lại, rồi đi theo người dẫn đường vào sâu trong quán cơm.

Người dẫn đường dừng lại trước cửa một căn phòng không thấy tên có gì khác biệt, gõ cửa một cái rồi đẩy ra, làm động tác tay mời vào.

Hứa Liên Nhã xác nhận số phòng, vừa đi đến cửa đã thấy Lôi Nghị ngồi ở phía đối diện, sau lưng là cánh cửa chớp đang được mở rộng.

Hứa Liên Nhã đi vào trong, chỗ ngồi bên tay phải Lôi Nghị vừa nãy bị cửa chặn lại bây giờ cũng lọt vào mắt, Hứa Liên Nhã mặt đối mặt với người ngồi đó, hai bên đều trố mắt ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã lấy lại tinh thần sau tiếng đóng cửa, người kia cũng dời mắt khỏi cô.

Nụ cười của Lôi Nghị có vẻ yêu chiều hiền hòa của trưởng bối, thậm chí còn giống như bỏ lỡ kinh ngạc lóe lên trên mặt hai người, "Ngây ra đó làm gì, ngồi đi."

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi một hồi, rồi ngồi vào chỗ bên kia Lôi Nghị.

Lôi Nghị lần lượt nhìn hai người trái phải, nói: "Hai đứa xem... bố đến là giới thiệu hai đứa đấy chứ, vậy giờ tự giới thiệu trước đi."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chuyện đã đến mức này, Hứa Liên Nhã biết không thể nào tiếp tục giả vờ được nữa, "Bố, bố biết cả rồi."

Lôi Nghị lại nhìn hai người lần nữa, "Hử? Vậy hai đứa định lúc nào mới nói cho bố đây? Hay là không định nói?"

"Không phải thế, do chưa tìm được cơ hội thích hợp." Hứa Liên Nhã đáp, mở miệng rồi mới thấy như đang cố ý cãi nhau.

Nhân lúc Lôi Nghị nhìn sang bên kia, Hứa Liên Nhã khe khẽ lắc đầu, ý bảo anh không cần phải nói gì cả, để cô giải quyết, cũng không biết là người kia có hiểu hay không, bàn tay đang đặt trên bàn khẽ gõ một cái.

Cuộc thẩm vấn của ông bố vẫn chưa kết thúc, "Hai đứa biết nhau bao lâu rồi?"

Như sợ bị giành nói trước, Hứa Liên Nhã đáp: "Mười tháng ạ."

Người kia ngước mắt lên, ánh mắt hơi thay đổi, không biết là ngạc nhiên trước tốc độ của cô hay đang nhớ lại.

"Qua lại bao lâu rồi?"

"Cũng mười tháng ạ."

Hứa Liên Nhã cảm thấy, trong cái cười nhạt của Lôi Nghị có vẻ nghi ngờ theo thói quen của trưởng bối dành cho vãn bối.

https://thuviensach.vn

Tiếng gõ cửa vang lên, nhân viên đưa thức ăn vào, Hứa Liên Nhã được dịp thở phào một hơi. Sau khi thấy hai chai rượu trắng trên khay của nhân viên, khẩu khí của Hứa Liên Nhã lại được dịp xốc lên. Lúc lên lúc xuống, thật là khiến người ta phát hoảng.

Lôi Nghị cầm lấy rượu, rót cho đầu kia một ly.

Cuối cùng người kia cũng mở miệng, giọng rất cung kính, "Cám ơn lão đại rất nhiều."

Lôi Nghị liếc nhìn anh, "A Dương, cậu còn khách khí nữa à."

Triệu Tấn Dương: "..."

Lôi Nghị rót đầy y cho mình, Hứa Liên Nhã cũng đưa ly đến.

Lôi Nghị cau mày, "Con uống làm gì, lái xe đến lát nữa về thế nào."

"Gọi tài xế lái thay là được ạ."

Lôi Nghị vặn nắp chai lại, "Con gái nếu có thể không cần uống rượu thì đừng có uống. Với lại, lát nữa con còn phải lo cho một người đấy." Ông ra tay với bên Triệu Tấn Dương, rồi rót nước trà vào trong ly cô.

Lôi Nghị động đũa, Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương mới dám cầm đũa lên.

Mới hạ đũa xuống mấy lần, Lôi Nghị đã cầm ly rượu lên, nói với Triệu Tấn Dương, "Cạn."

Rượu trắng xuống bụng, bao sức lực của Lôi Nghị như được gom lại, ông bắt đầu "thẩm vấn".

Thật ra bình thường Lôi Nghị cũng được xem là ông bố hiền, chẳng qua là bây giờ, một bên là cô con gái duy nhất của mình, một bên là trò cưng

https://thuviensach.vn

của mình, nên mọi cử chỉ hành động đều tỏ ra uy nghiêm.

"Qua lại mười tháng rồi?"

Lúc Lôi Nghị nói câu này thì còn đang gắp thức ăn, mới đầu cả Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đều không lên tiếng đáp, hai người im lặng lúng túng nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng đáp "vâng".

Lôi Nghị nhìn con gái, "Quen nhau thế nào?"

Hứa Liên Nhã trả lời: "Tình cờ quen ạ."

"Mới mười tháng thì con hiểu cậu ta được bao nhiêu? Chuyện trước kia của cậu ta con biết cả à?"

"Vâng ạ."

Câu trả lời của Hứa Liên Nhã làm Lôi Nghị khựng lại.

Hứa Liên Nhã nhìn thẳng vào đôi mắt tương tự như mình: "Bố à, con biết hết chuyện trước kia của A Dương rồi."

Bầu không khí vốn chẳng sôi nổi gì, nay vì câu trả lời của cô mà trở nên đông cứng.

"Con thấy sao?" Lôi Nghị hỏi.

Chuyện của Triệu Tấn Dương không thể đơn giản nói "là quá khứ cả rồi" được, dẫm vào bùn rồi sẽ mang theo vết bùn đi ra ngoài, cho dù bên ngoài đã rửa sạch, thì trong kẽ giày vẫn còn dính bùn đất.

"A Dương, cậu đừng trách tôi nói lời khó nghe." Lôi Nghị nói, "Công việc bây giờ của chúng ta, còn nguy hiểm hơn cả người thường, hơn nữa chuyện cũ của cậu... Tuy bây giờ cậu đã thoát khỏi, nhưng cậu hẳn phải

https://thuviensach.vn

biết, chưa từng đụng đến và không đúng đến những thứ đó lần nữa là hai chuyện hoàn toàn khác nhau... mà cậu lại dễ lạc đường hơn người khác."

"Lão đại..." Triệu Tấn Dương im lặng nãy giờ - không biết nghe theo ám chỉ của Hứa Liên Nhã hay là không có gì để nói, cầm ly rượu lên cạn ly với Lôi Nghị, "Những lời anh nói em hiểu cả, trước khi về đơn vị anh cũng nói với em không dưới một lần rồi. Anh cho em cơ hội, đây là do em tự lựa chọn, sau này nếu thật sự xảy ra rắc rối thì sẽ do em gánh vác trách nhiệm."

Hứa Liên Nhã nhìn anh uống hơn một nửa, cảm thấy như cũng có rượu trắng đốt cháy thực quản, và cũng nếm được mùi vị đắng chát kia.

"Lão đại, năm nay em ba mươi tuổi, người bình thường đến tuổi này đã thành gia lập nghiệp cả rồi, tìm bạn gái cũng không phải chỉ để chơi. Em tự biết sức mình, có thể gặp được người thật lòng ở bên em không dễ. Em đối với Liên Nhã... con gái anh... là thích thật... Cũng định sống chung cùng cô ấy."

Sau khi vào cửa, Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau, lúc này lời của anh như rạch ra khoảng cách, chia tách hai người hai chiến tuyến.

Hứa Liên Nhã là người không thích nghe tỏ tình một cách nghiêm túc, có cảm giác như lừa tình không thật. Dù lúc ngỏ lời cưới xin thì tâm ý của anh cũng không có vẻ là giải thích, cô cũng hiểu được điều đó, lúc này ở trước mặt người thứ ba lại thẳng thắn giãi bày, nếu nói không kích động thì là giả, đến cả vành tai cũng nóng lên rồi. Tuy không có cảm giác chân thực, nhưng cô lại thấy người ngồi bên bên cạnh không chỉ là bố cô, là cấp trên của anh, mà như người chứng kiến hai người họ hơn, giống như mục sư vậy.

Mà một mặt khác cô còn đang lo lắng, Triệu Tấn Dương như đút thêm cành củi khô vào bếp lò, quấy nhiễu kế hoạch mưa dầm thấm đất của cô.

https://thuviensach.vn

Cô không sợ Lôi Nghị phản đối, nhưng cũng không muốn cãi vã với bố mình.

Lôi Nghị không đụng đến ly rượu kia nữa, cũng gác đũa lại. Ngón tay ông nhẹ gõ lên bàn, trông như lãnh đạo đang cân nhắc lên tiếng trong buổi họp.

"A Dương, tôi không nghi ngờ tình cảm của cậu. Nhưng cũng hy vọng cậu có thể hiểu được tâm trạng người làm cha của tôi, tôi chỉ có một cô con gái đấy thôi. Dù năm nào tôi cũng đều ở bên ngoài, không làm tròn trách nhiệm người cha được..."

Thiếu vắng trách nhiệm gia đình chính là cây đinh trong lòng ông, bất kể giữ lại hay rút ra đều giày vò không iyts. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, giọng điệu cứng rắn của Lôi Nghị lại bất tri bất giác mềm đi, ngay đến Triệu Tấn Dương cũng cảm thấy được điều đó.

"Nhưng dù sao con bé cũng là con ruột của tôi, tôi hy vọng nó có thể sống tốt, có tổ ấm ổn định, chứ không phải giống như tôi..."

Trong nháy mắt đó, Triệu Tấn Dương cảm thấy bên á ăn phải cái bạt tai, lời bày tỏ của anh như tờ giấy đã được lau qua, bị vò thành cục vất đi. Anh và Lôi Nghị gần như sớm chiều bên nhau, khi nói đến những chuyện khác đề tài thường ngày, anh lại đoán không ra tâm tư của Lôi Nghị, thậm chí còn hoang mang hơn cả lúc anh chuẩn bị sẵn sàng xử phạt trước đó.

"Bố, A Dương là người như thế nào, trong lòng con hiểu rất rõ." Hứa Liên Nhã cũng nhận thấy được một nguy, bèn ngắt lời nói, "Cuộc đời sau này có ra sao con cũng đã chuẩn bị tâm lý cả rồi."

Ý tứ rất rõ ràng "chuyện của con không cần bố lo", chân mày Lôi Nghị vặn xoắn vào nhau, suy cho cùng vẫn là gái lớn trong nhà như bom nổ chậm, ông lắc đầu tự giễu.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đã không phải là heo cắp cải xanh chạy, mà là cải xanh thành tinh, mọc chân chạy theo heo.

"Bố có nói là không đồng ý à?"

Lôi Nghị hỏi ngược lại Hứa Liên Nhã.

Rồi ông nói tiếp: "Từ lúc con vào bố chưa hề nói là không đồng ý. Nhưng hai đứa ấy, đứa nào đứa nấy nhảy cẫng lên như bóp chết bố."

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cúi đầu muốn trao đổi ý, nhưng giương lên rồi lại rũ mắt xuống, vô cùng lúng túng.

"Thế... Bố đồng ý rồi ạ?" Hứa Liên Nhã cẩn thận to gan hỏi.

Lôi Nghị: "..."

"Cám ơn bố!" Cục diện thay đổi chóng vánh, Hứa Liên Nhã nhanh chóng đáp lại, cứ như sợ rằng một giây sau ông sẽ đổi ý vậy.

Lôi Nghị cười hai tiếng, quay sang nói với Triệu Tấn Dương: "A Dương, cảnh sát cũng là người, cần một gia đình yên ổn... Dĩ nhiên tôi là đặc biệt, hai đứa đừng học theo... Cậu là do một tay tôi dẫn dắt, có thể nói trừ mẹ cậu ra, tôi là người rõ cậu nhất..." Rồi ông lại tỏ ý với Hứa Liên Nhã, "Thậm chí còn rõ hơn con nhiều, con đừng có không phục. A Dương, cậu nghe cho kỹ đây..."

Có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, Triệu Tấn Dương ngồi thẳng người như nghe nhiệm vụ.

"Nếu cậu hít ma túy lần nữa... Bất kể cậu có lý do gì, không kiềm chế cũng được mà vì nhiệm vụ cũng được, tôi mời cậu rời khỏi đơn vị tôi ngay," Rồi ông dừng lại một lúc, như lấy hết sức lực đóng tấm biển mang tên cảnh cáo xuống sâu hơn, "Và rời khỏi con gái tôi nữa."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị cảm nhận được ánh mắt hai bên đồng thời bắn đến, bao hoang mang lúc đầu đã phai nhạt đi, thay vào đó là vẻ kính sợ phức tạp.

Ánh mắt Hứa Liên Nhã dần lắng xuống, đấy là sự ngầm đồng ý với bố cô.

Bị nhắc đến chuyện giả thiết nếu như này, Triệu Tấn Dương không khỏi cảm thấy phiền muộn vì thiếu tin tưởng. Nhưng gạt mây đen ra, anh có thể thấy rõ lòng yêu con gái sâu sắc của ông. Mà sự đồng ý im lặng của Hứa Liên Nhã, lại khiến anh nhặt lại chút tỉnh táo. Tình yêu của cô không phải mù quáng điên cuồng, thậm chí anh có thể tưởng tượng ra, nếu như thật sự có ngày đó, cô sẽ cắt đứt kết thúc còn nhanh hơn so với khi cô chủ động đến.

Anh cũng khó tránh khỏi chút thất vọng, người bị trượt chân lúc nào cũng khát khaocó người có thể kéo mình lại. Anh hy vọng người kia sẽ là cô, mà cũng chỉ có thể là cô, vì anh quen dựa dẫm đã khiến cô có sức mạnh như vậy.

"Vâng." Triệu Tấn Dương đáp, giọng không lớn, cũng chỉ một chữ đó ăn nói mạnh mẽ. Tay trái đặt trên đùi nắm lại thành quyền, dường như để lời cam kết được đanh thép hơn, bàn tay phải đặt trên bàn giật giật, đè nén xúc động, "Lão đại, nếu như có một ngày đó, thì không cần anh mời, tự em sẽ rời đi. Rời khỏi đơn vị, rời khỏi Liên Nhã."

Lôi Nghị cầm ly rượu trắng lên, "Nam tử hán lời đã nói ra..."

Triệu Tấn Dương rót rượu đầy ly, cùng cạn với ông, "Tứ mã nan truy."

Hai người đàn ông cùng đưa tay lên, uống cạn ly rượu.

Lập lời thề nguyện hôn nhân phải đi kèm quân lệnh trạng*, làm quá lên đến mức Hứa Liên Nhã ít nhiều có chút dở khóc dở cười, hai người họ làm như mình mới là nhân vật chính vậy.

https://thuviensach.vn

(*Ngày xưa khi các vị tướng lĩnh trước giờ ra trận phải lập quân lệnh trạng, nếu xuất binh mà bại trận thì phải chịu xử trảm. Ngụ ý ở đây rằng nếu phá vỡ lời thề thì phải chịu tội.)

Cuối cùng Lôi Nghị cũng nở nụ cười thoải mái, vỗ lên bả vai Triệu Tấn Dương, muốn nói rất nhiều nhưng nhất thời lại không biết nên mở đầu thế nào.

Triệu Tấn Dương lại rót đầy ly cho ông, thuận miệng nói: "Nào, cạn nào lão đại."

Lôi Nghị cười ha hả, kèm theo chút giễu cợt, "Còn gọi lão đại nữa à?"

Triệu Tấn Dương khẽ sững người, mặc kệ ly rượu của mình.

Nhìn vẻ thông minh thường ngày của anh mất đi, Hứa Liên Nhã vừa giận vừa buồn cười, nhưng nghĩ đến ý nghĩa của tiếng xưng hô kia thì lòng lại mềm ra. Có lẽ từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ gọi hai chữ đó, có lẽ người bố chỉ là một chiếc bóng và ước mơ trong lòng anh, không cách nào cụ thể hóa được.

Dù anh có do dự và lùi bước thế nào, cô đều có thể hiểu được, cũng muốn chở che cho phần tâm tình dè dặt này.

Hứa Liên Nhã nói như giải vây: "Bố gấp cái gì nữa, còn chưa lấy giấy..."

"Bố..."

Lần này đến lượt đầu Hứa Liên Nhã trống rỗng, không biết nên phản ứng thế nào.

"Bố, con lại kính bố một ly." Đã mở miệng tiếng đầu tiên, những lần sau nghe có vẻ bớt ngượng hơn. Hai má Triệu Tấn Dương đỏ ửng lên, không

https://thuviensach.vn

biết vì rượu hay do tâm trạng nữa, nụ cười kia vì chút sắc đỏ mà trở nên đặc biệt dịu hiền, giống như tia nắng chiếu rọi màn đêm.

Bầu không khí như muốn tuốt kiếm lúc ban đầu nay đã biến mất gần như không còn, hai người đàn ông như quay về trạng thái trong những ngày qua, cười ha hả rồi lại cùng nhau đối ẩm, chẳng khác gì "rượu bên tri kỷ nghìn ly thiếu"*. Nhưng lại có vẻ hợp nhau hơn ngày xưa nhiều.

(*Trích từ bài thơ "Xuân nhật Tây hồ ký" của Âu Dương Tu.)

"Con đi rửa tay đã ạ." Hứa Liên Nhã để lại một câu rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Động tác hít mũi của cô không qua được ánh mắt nhạy bén của hai người cảnh sát ngồi đây, hình như đang khóc.

Triệu Tấn Dương toan đứng lên, nhưng Lôi Nghị lại cản lại, thấp giọng nói: "Con bé không sao đâu, con gái mà, đa sầu đa cảm. Nào, uống rượu đi uống rượu đi."

Triệu Tấn Dương lại nhìn ra cửa hai lần, rồi mới bình tĩnh lại.

Đương nhiên Hứa Liên Nhã không khóc, nhưng cũng đã sóng sánh chực trào.

Hai mắt người trong gương được bao phủ bởi lớp sương mù, hơi ửng đỏ.

Cô độc lập không có nghĩa là cô không cần người nhà nâng đỡ. Tha hương nơi xứ lạ nhiều năm, cô cứ ngỡ mình đã luyện được thần kinh bền bỉ, lúc mở tiệm hồi tốt nghiệp gặp phải khó khăn không khóc, lúc chịu nhục ở chỗ Triệu Tấn Dương cũng không khóc, nhưng hôm nay nhìn cảnh ngộ bình thường như thế, chóp mũi lại cay cay. Một người dù có kiên cường đến đâu đi chăng nữa, gió mưa bên ngoài chẳng thể lay động nổi, thì đến

https://thuviensach.vn

lúc nội tâm khao khát được thỏa mãn, chút rung động bất ngờ vẫn có thể hòa tan người ta thành vũng nước ấm áp.

Cô hẳn nên vui mới đúng. Hứa Liên Nhã nặn ra nụ cười với người trong gương, có chút khó coi, nụ cười này như mở ra cánh cửa cho nỗi lòng, một khi tuôn trào thì chẳng thế nào thu lại được.

Cô rất vui. Bố cô đã thừa nhận quyết định của cô rồi.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, Hứa Liên Nhã cúi đầu đi về theo ấn tượng.

Trong hành lang trải thảm nên tiếng bước chân rất khẽ, khi đến gần Hứa Liên Nhã mới phát hiện ra bóng người. Cô nghiêng người nhường đường, lúc ngước mắt lên chợt bắt gặp một cánh tay xăm trổ kín mít, cô dằn lòng hiếu kỳ lại, nhìn sang chỗ khác đi về phòng mình.

"Khóc xong rồi à?" Lôi Nghị thấy cô đi vào liền nói đùa.

Hai má người này hình như đã đỏ hơn lúc nãy.

"Không khóc." Hứa Liên Nhã bướng bỉnh nói, "Đừng chỉ chăm chăm uống rượu vậy chứ, ăn thêm ít đồ đi."

Lôi Nghị cười đầy sâu xa, vỗ vào lưng Triệu Tấn Dương mà cười nói: "Nghe thấy chưa? Bảo con ăn nhiều lên đấy."

"..." Triệu Tấn Dương liếc cô một cái rồi cũng cười, Hứa Liên Nhã lại ngượng nghịu, trong lòng càng thêm cáu, khẽ liếc một cái.

Rượu theo lời trôi xuống bụng Lôi Nghị ngày càng nhiều, có thể trông thấy tâm tình cực tốt, có lúc lại nhắc đến vài chuyện chỉ có ông và Triệu Tấn Dương là nghe hiểu, thỉnh thoảng thậm chí Hứa Liên Nhã còn không rõ cô là con gái ông, hay anh là con trai ông nữa.

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị đặt đũa xuống, chợt một tay kéo lấy Hứa Liên Nhã, một tay lôi Triệu Tấn Dương đến.

"A Dương, bố đồng ý giao con gái bảo bối của mình cho con."

Tay Hứa Liên Nhã được đặt vào trong lòng bàn tay Triệu Tấn Dương, ngay lập tức tay cô được anh siết chặt, bàn tay thô ráp ấy còn cố ý véo cô một cái.

Hứa Liên Nhã không khỏi lẩm bẩm, "Làm gì mà như hôn lễ thế."

"Trong hôn lễ không đến lượt bố dẫn con đi, đồ ngốc này." Tác dụng của rượu khiến Lôi Nghị kích động hơn ngày thường nhiều, hai tay ông như khóa xiềng xích, phủ bên trên hai người.

Không biết thế nào mà Hứa Liên Nhã lại cảm nhận được ý nghĩa của gia trì*, làm mối tình này như được chở che và chúc phúc.

(*Gia trì là hoạt động gửi gắm ước nguyện, sức tưởng của thầy cúng vào không gian của công ty, cửa hàng.)

"Nếu con dám phụ bạc con bé, thì đừng trách bố chặt con thành bùn."

Triệu Tấn Dương nói: "Bố con muốn chặt con như thế nào đều được cả."

Lôi Nghị ngẩn ra, rồi vỗ lên tay hai người họ mà bật cười sảng khoái, "Tên tiểu tử thối này! Đợi đến lúc bố uống trà với bà thông gia, nhất định sẽ cáo trạng con." Rồi nụ cười có vẻ giảo hoạt, "Qua ải của bố thì dễ thôi, nhưng nghĩ đến mẹ con, thôi thì con lo chuẩn bị kỹ đi."

Triệu Tấn Dương: "..."

Hứa Liên Nhã nhìn Lôi Nghị đắc ý, liền lấy máy ảnh trong túi xách ra chụp ảnh, cô vốn định đưa đến tiệm nhưng nhất thời quên béng mất.

https://thuviensach.vn

"Bố, mấy người chúng ta chụp chung tấm hình có được không?"

Xưa nay Lôi Nghị quá cẩn thận, thậm chí cô đã chuẩn bị sẽ bị từ chối.

"Hiếm khi được ở chung với hai người, không biết lần sau sẽ đến lúc nào nữa."

Lôi Nghị nhíu mày, nhưng lại không hề nổi giận, "Cái con bé này, lần sau chính là lúc hai đứa kết hôn đấy."

Hứa Liên Nhã từ chối lên tiếng, Lôi Nghị sửa lại cổ áo rồi nói: "Được thôi. Chụp thế nào? Có cần gọi nhân viên đến chụp hộ không?"

"Không cần đâu."

Hứa Liên Nhã đặt hộp rượu lên trên bàn, nhắm ngay giữa Lôi Nghị và Triệu Tấn Dương, rồi cô đặt máy ảnh lên trên đó, chỉnh lại ống kính và thời gian đếm ngược.

Khi đèn đếm ngược bắt đầu nháy, Hứa Liên Nhã nhanh chóng đi vòng ra sau người bọn họ, hơi cúi người xuống, khoác tay lên vai hai người.

Đèn flash chớp một cái, Hứa Liên Nhã chạy qua lấy máy ảnh đến cho bọn họ xem.

Lôi Nghị nhìn một lúc lâu, lẩm nhẩm trong miệng: "Đúng là lâu lắm rồi không chụp ảnh..."

Rồi ông vỗ hai má mình để tỉnh táo hơn, nói: "Nào, để bố chụp cho hai đứa mấy tấm."

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên hai người chụp chung, lại ngay trước mặt bố, cả Triệu Tấn Dương và Hứa Liên Nhã đều hơi khó xử, Lôi Nghị bất mãn nói: "Này, có quen nhau không đấy? Làm gì mà ngồi như ngồi hai ghế trước trong xe thế."

https://thuviensach.vn

"..."

"..."

Triệu Tấn Dương kéo Hứa Liên Nhã ngồi vào vị trí của Lôi Nghị, thấp giọng nói: "Phối hợp đi nào, cười lên đi."

Hứa Liên Nhã trợn mắt nhìn anh như đang thầm mắng, có giỏi thì anh cười đi.

Bỗng Triệu Tấn Dương lại ôm cô đến gần, hôn lên tóc cô một cái. Hứa Liên Nhã nổi da gà toàn thân.

Đúng là quá to gan.

Vậy mà Lôi Nghị còn khen: "Thế mới đúng chứ..."

Hứa Liên Nhã: "..."

Sau đó lại đổi thành Triệu Tấn Dương chụp cho hai bố con cô.

Hai người đàn ông bình thường không thích xuất đầu lộ diện là mấy, nay lại dồn hết bao nhiêu thời điểm chụp ảnh trong đời vào tối nay.

Hai chai rượu trắng đã thấy đáy, suy cho cùng Lôi Nghị cũng đã lớn tuổi, lúc đứng dậy có hơi chập choạng. Triệu Tấn Dương vội đỡ lấy ông, nhưng Lôi Nghị không muốn yếu thế, tránh không muốn để anh đỡ. Hai người cứ đẩy nhau như thế ra khỏi quán cơm.

Hứa Liên Nhã lấy chìa khóa xe trong túi xách ra mở cửa, Triệu Tấn Dương đỡ Lôi Nghị ngồi lên ghế sau, thấy cô vẫn còn đang lục tìm túi xách.

Anh hỏi sao thế.

https://thuviensach.vn

"Máy ảnh," Hứa Liên Nhã nói, "Máy ảnh không có trong túi xách."

"Anh chụp xong để ngay cạnh em mà."

Hứa Liên Nhã cũng cố gắng nhớ lại, nhưng một bàn bừa bộn, ấn tượng về máy ảnh rất mơ hồ, "Có thể em đã quên cất rồi."

Cô kéo túi xách lại, nói: "Đợi em chút, em vào trong tìm đã."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hứa Liên Nhã rảo vội bước chân quay lại phòng, cửa phòng đang mở, bên trong có hai người, nhưng không phải đang dọn dẹp.

Một người nhân viên đứng gần bên gã đàn ông xăm trổ đầy tay, mà trong tay gã đó chính là chiếc máy ảnh màu xám của cô.

"Trả lại cho tôi..." Hứa Liên Nhã gần như xông lên cướp lấy, máy ảnh là kiểu có thể xem trước, trên màn hình là ảnh chụp chung của cô với Lôi Nghị.

Gã đàn ông tay xăm ngẩng đầu lên, vết sẹo chạy dọc trên mặt trông mà giật mình.

Tim Hứa Liên Nhã đập thình thịch, không biết là do thấy mặt mũi dữ dằn hay là lo tấm ảnh bị tiết lộ. Nghề nghiệp của Lôi Nghị và Triệu Tấn Dương đã để cô cẩn thận với những chuyện này nhiều hơn người thường.

"... Máy ảnh là của tôi." Cô phát ra âm thanh không thuộc về mình, có phần nhạt nhẽo.

Nhân viên là một cô gái nhìn rất quen mắt, thấy tình thế như vậy bèn giảng hòa: "Anh ba à, cô này đây chính là khách mới nãy đấy. Chắc máy ảnh này là của cô ấy đấy..." Lúc này Hứa Liên Nhã mới nhớ ra, là cô gái ấy dẫn cô vào phòng khi mới đến đây, "Cô à, đây là ông chủ của chúng tôi, đúng lúc thấy đồ để quên ở trên bàn..."

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng, gật đầu nói: "Cám ơn."

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, cô liền xoay người vội vã rời đi. Cô cúi đầu, vểnh tai lên nghe, hình như không có người đuổi theo.

Ra khỏi quán cơm Hứa Liên Nhã mới ngẩng đầu lên, người giữ cả còn lễ phép mỉm cười với cô, không có bất cứ

Nhưng dù vậy, trong lòng vẫn không bình thản được, như bãi nước mũi sanh sánh buồn nôn dính lấy.

Triệu Tấn Dương ngồi trên ghế phụ, Lôi Nghị nằm chếch phía sau đã ngáy khò khò.

"Đã tìm thấy chưa?" Triệu Tấn Dương hỏi.

Hứa Liên Nhã gật đầu, ngồi vào xe cất túi xách đi. Lúc thắt dây an toàn, Triệu Tấn Dương lại chụp lấy cổ tay cô, "Có chuyện gì thế? Sắc mặt em kém quá."

Vì anh hạ giọng nên câu hỏi đã biến thành câu chất vấn, Hứa Liên Nhã nhìn ra đằng sau, Lôi Nghị vẫn lớn tiếng ngáy.

"Không sao." Cô xoa bụng mình, nhỏ giọng nói, "Nãy ăn no quá, lại chạy nhanh nên hơi khó thở. Lát nữa sẽ khá hơn."

Triệu Tấn Dương nửa tin nửa ngờ buông tay cô ra.

Bỗng Hứa Liên Nhã vươn người đến, cọ lên mặt anh một cái, là an ủi và cũng là khen thưởng.

"Biểu hiện tối nay không tệ."

Triệu Tấn Dương sờ lên chỗ được cô hôn, có lẽ vì uống nhiều rượu nên cười có vẻ ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị uống khá nhiều, Hứa Liên Nhã lo ông một thân một mình, bèn đưa ông về nhà.

Triệu Tấn Dương và Hứa Liên Nhã đỡ ông lên lầu, rồi dọn dẹp cho ông nghỉ trên sô pha.

"Trước kia có bao giờ ông ấy uống thành ra như vậy không?" Hứa Liên Nhã gần như phải rỉ tai nói chuyện với Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương lắc đầu, "Không có. Mỗi lần phá án xong, bọn anh sẽ theo lệ uống vài cốc, thả lòng chút... Nhưng say đến mức này thì anh không có ấn tượng."

"Bố em thật sự rất vui đấy." Hứa Liên Nhã dừng lại rồi nói thêm, "Em cũng vui."

Hai người cùng trao nhau nụ cười ngầm hiểu ý, rồi quay về phòng ngủ.

"Đợi ít bữa nữa mẹ em rảnh, em sẽ bảo bà đến bên này chơi, để anh gặp bà ấy." Giọng Hứa Liên Nhã cao lên, xuất hiện vẻ dịu dàng hiếm có.

Triệu Tấn Dương gật đầu như có suy nghĩ.

"Lần sau anh về nhà, em cũng về cùng với anh đi." Anh kéo tay cô, "Nhưng có thể phải một thời gian nữa..."

"Không sao, không vội mà." Hứa Liên Nhã nói, "Bộ sợ sẽ chạy sao."

Hứa Liên Nhã tắm xong đi ra, thấy Triệu Tấn Dương nằm ngang trên giường say ngủ, hia chân vắt vẻo ở mép giường, giày cũng lười cởi.

Hai người đàn ông say bí tỉ gần như xông mùi rượu khắp căn nhà nhỏ này, tiếng ngáy khò khò luân phiên vang lên giữa mùi hôi nồng nặc, nhưng Hứa Liên Nhã không hề ghét bỏ, thậm chí cô còn rất cảm kích, âm thanh này mùi vị này, đều là dấu hiệu của một mái nhà.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm ấy Hứa Liên Nhã không sao ngủ được, nhưng cô lại chẳng chút phiền não, giống như lá trà trong nước sôi, xoay xoay một hồi, rồi cuối cùng cũng theo bã cặn lắng xuống.

***

Trời càng ngày càng nóng, vào đầu tháng năm, Lôi Nghị nhận được tin tức của người chỉ điểm, phát hiện Lư Kình và Thái Tam có dấu hiệu rục rịch ở Vân Nam.

Từ lúc Triệu Tấn Dương bị ép rút lui cũng đã đứt tuyến với bên kia hơn một năm, đây là lần đầu tiên con cá lớn Lư Kình nhả bọt.

Lôi Nghị quyết định rất nhanh, sắp xếp nhiệm vụ theo dõi điều tra, nhưng trong danh sách lại không có tên của Triệu Tấn Dương.

Anh ngỡ sẽ có điều động đặc biệt, nên nán lại đợi ra về sau cùng.

Đuôi mắt Lôi Nghị bắt được hành động mờ ám đó của anh, bèn tranh thủ thời gian nói chuyện: "A Dương, ở lại một lát đã."

Triệu Tấn Dương quang minh chính đại ở lại.

Quách Dược và Thẩm Băng Khê đi ngang qua người anh, người trước vẫn làm như không nhìn thấy gì, Triệu Tấn Dương cũng dửng dưng khoanh tay, người sau lại vỗ lên vai anh, Triệu Tấn Dương không hiểu được nét phức tạp trong mắt cô.

"Gì thế?" Triệu Tấn Dương khẽ hỏi.

"Bảo trọng."

"... Điên à."

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê không đâm chọc anh, Triệu Tấn Dương cũng chỉ coi như có dịp bất thường.

Trong phòng họp chỉ còn lại Lôi Nghị và anh, Lôi Nghị ra hiệu anh đóng cửa lại, trước khi đóng cửa Triệu Tấn Dương còn thấy Thẩm Băng Khê ngoài hành lang ngoái đầu lại nhìn anh, cuối hành lang chỉ có một cánh cửa này, Triệu Tấn Dương chắc chắn cô ấy đang nhìn mình. Rồi sau đó anh mới bừng tỉnh, có lẽ chỉ có mỗi anh là người không hay biết gì, anh mới là kẻ điên kia.

"Tôi biết cậu muốn hỏi gì." Lôi Nghị châm thuốc như đã nín nhịn lâu, nói thẳng vào vấn đề.

Triệu Tấn Dương đáp: "Tất cả nghe theo lão đại sắp xếp."

Lôi Nghị nheo mắt nhìn anh, "Sao lại nghe không có vẻ ấy nhỉ."

Thấy ông có tâm tư trêu đùa, Triệu Tấn Dương mơ hồ đã có được câu trả lời.

Trong phòng yên ắng khói thuốc lượn lờ, một người đang cân nhắc giải thích, còn một người đang đợi được sắp xếp.

Điếu thuốc kia nhanh chóng chỉ còn lại gần nữa, Lôi Nghị vẩy tàn thuốc, ngón cái gãi trán, khó xử nói: "Tôi đã sắp xếp cho cậu làm nhiệm vụ khác."

Ngăn cách giữa Triệu Tấn Dương và ông là chiếc bàn chữ L, hai tay giấu dưới bàn, nếu không ông đã có thể thấy rõ bàn tay siết chặt thành đấm đến mức trắng bệch của anh.

"Lão đại, anh vẫn không tin em."

Có tia máu hằn trong mắt Lôi Nghị, nói: "A Dương, cậu hiểu rõ nhất Lư Kình là hạng người gì, lần trước cậu lừa hắn ta chết để biến mất, bây giờ lại

https://thuviensach.vn

đột nhiên xuất hiện, bản thân sẽ có nghi ngờ rất lớn."

Trên mặt Triệu Tấn Dương xuất hiện nụ cười khinh miệt hiếm thấy, làm anh có vẻ lẻ loi lại tàn ác.

"Vốn không hề có ý định để em đi."

Bọn họ đều biết anh mới là người duy nhất tiếp xúc trực tiếp với Lư Kình, không có ai có thể lại gần Lư Kình hơn anh cả. Nếu từ sớm đã có kế hoạch đưa anh vào thì anh sẽ bắt đầu chuẩn bị ngay khi vào tổ, nhắm trúng thời cơ đưa “vỏ bọc” ra.

Khẩu khí sắc bén của Triệu Tấn Dương đã đâm nổ cơn giận của Lôi Nghị, ông há miệng rít một hơi cuối cùng, vừa thô bạo lại vừa dai dẳng, giống như muốn nuốt xuống khẩu khí kia.

"A Dương, tôi vẫn luôn nghĩ liệu để cậu quay về có phải là quyết định đúng đắn không, nhất là một tháng qua còn nghĩ nhiều hơn, nghĩ đến mức tôi cũng hồ đồ. Cho đến nay không hề có tiền lệ để tham khảo..."

Đôi mắt già nua như muốn truyền đạt ý "cậu đã biết chưa", Triệu Tấn Dương cố tình không đón nhận ánh mắt ông, chỉ có điều trong lòng lại khó tránh khỏi tín hiệu mãnh liệt đó.

"Lư Kình là nhân vật thế nào, cả cậu và tôi đều biết rõ, mỗi lần đến gần chỉ có nước không quay về được. "

""Nếu sợ chết thì đừng làm cảnh sát phòng chống ma túy nữa", lão đại, đây là lời mà anh đã nói với em khi em vào đơn vị năm đó."

Lôi Nghị giấu đi nét hân hoan yên tâm xẹt qua trong mắt, chỉ thở dài nói: "A Dương, trước kia một mình cậu thì không sao, nhưng giờ cậu đã có Tiểu Nhã rồi, cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy. Tôi không chỉ đơn giản là vì con bé là con gái tôi nên mới nói những điều này với cậu, mà cậu cũng biết

https://thuviensach.vn

bản thân mình gặp nguy hiểm còn nhiều hơn người khác. Cậu cứ suy nghĩ kỹ trước đi đã, nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, lần tới dù cậu có muốn chạy cũng không do cậu chọn."

Triệu Tấn Dương biết khi bọn họ làm cái nghề này là có nghĩa không cách nào chăm sóc gánh vác trách nhiệm gia đình được, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mái ấm lại trở thành trở ngại. Đối xử đặc biệt vốn là sự bất bình đẳng vô hình, anh biết mình đã không được như trước, cũng chính vì vậy mà càng khao khát được đối xử bình đẳng hơn, hoàn toàn rời khỏi sự dẫn dắt của Lôi Nghị.

"Từ lúc anh cho phép em quay về, em đã nghĩ rõ rồi."

Lôi Nghị khoát tay, "Ngay chính cậu cũng không rõ ràng! Cậu luôn muốn đánh bại Lư Kình, thật sự chỉ bởi vì hắn ta buôn bán ma túy thôi sao?"

Triệu Tấn Dương im lặng.

"Bao nhiêu mục tiêu chúng ta để mắt đến đấy sao không thấy cậu nhiệt tình như thế hả?" Giọng Lôi Nghị cao vút, như đang đối diện với một hàng nghi phạm đang xếp hàng, "Nói trắng ra là, cậu quay lại vì để có cơ hội trả thù!"

Chàng trai nâng mí mắt lên, nhìn thẳng vào mắt ông không chút kiêng dè.

"Cậu muốn giết Lư Kình, vì trước đây hắn ta muốn thăm dò cậu mà đã gián tiếp ép cậu hít ma túy! Còn cả Thái Tam nữa, hắn ta hại Lương Chính gãy một chân!" Lôi Nghị nâng cao giọng, không rõ là do bực bội hay chỉ là vì kích động.

Triệu Tấn Dương nắm chặt tay hơn, như chỉ có siết gãy mới có thể buông ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không biện minh được. Anh đã từng tưởng tượng qua rất nhiều cảnh gặp lại kẻ thù, không cảnh nào là không kết thúc bằng hình ảnh dứt khoát gọn gàng đầy máu tanh, chứ không phải là để bọn chúng lặng lẽ chuồn đi ngay dưới mắt mình.

"Tôi hỏi cậu, nếu năm đó cậu biết là ai nổ súng bắn bố cậu, liệu có phải cậu cũng muốn đi giết hắn không?"

Anh không thấy rõ trong mắt Lôi Nghị có thất vọng hay không, đôi mắt thâm trầm kia như ánh mặt trời ban trưa, rọi thẳng vào góc âm u nhất trong lòng anh, làm anh không thể nào nhúc nhích nổi. Anh đã quên mất thân phận cảnh sát, không chút che giấu lòng báo thù của mình.

"Vâng."

Câu trả lời bật thốt đơn giản chẳng khác gì đáp lại người gọi tên mình, giống như đáp án này đã có từ lâu, chỉ chờ được hỏi là có thể bật thốt ra.

Một thứ đồ bay thẳng đến mặt anh, Triệu Tấn Dương nhanh chóng nghiêng đầu né đi, thứ đồ đập xuống đất mới nhìn rõ đó là gạt tàn thủy tinh.

"Triệu Tấn Dương, mẹ kiếp cậu đừng quên cậu là cảnh sát!" Giọng Lôi Nghị run lên, chỉ thẳng vào anh mà quát, "Tôi bảo cậu suy nghĩ cho kỹ, nhưng mẹ kiếp cậu không hiểu hả! Tôi nói cậu gặp nguy hiểm nhiều hơn người khác, không chỉ vì cậu từng hít ma túy, mà còn là cái ý nghĩ lúc này của cậu đấy! Ban đầu cậu vào đội, đã nói là muốn làm cảnh sát phòng chống ma túy như bố cậu, liệu trong lòng cậu không có nửa ý muốn báo thù thay ông ấy sao? Đây cũng là lẽ thường tình, tôi rất hiểu, những năm qua tôi vẫn để mắt đến cậu, cũng không xảy ra chuyện gì. Cái tâm trạng đó nếu dùng đúng thì là cổ vũ, còn dùng sai chính là giận cá chém thớt - rồi cậu sẽ xem mỗi một tên buôn ma túy đều là kẻ thù của cậu!"

Ông buông tay xuống, nếp nhăn trên mặt càng lún sâu hơn vì tức giận, "Nhất là bây giờ! Lư Kình và Thái Tam đã thành mục tiêu trả thù cụ thể của

https://thuviensach.vn

cậu, bảo cậu quay lại đó, chẳng khác gì con sói ngửi được mùi máu tanh... Không phải tôi nói bọn chúng không đáng chết, đương nhiên là nên rồi! Không một ai trong số chúng vô tội cả! Nhưng phải dùng thủ đoạn chính đáng! Thủ đoạn của luật pháp! Bất kể là lúc nào, Triệu Tấn Dương, mẹ kiếp cậu nên nhớ mình là một cảnh sát nhân dân cho tôi!"

Triệu Tấn Dương đứng bật dậy, đấm mạnh xuống bàn, nói với giọng điệu không kém gì Lôi Nghị, "Trước đây em theo vụ này lâu như thế, giờ anh bảo em về, lại kéo em về đơn vị, bây giờ có chút tin tức đã lại để em án binh bất động, lão đại, anh đang vẽ bánh cho em đấy ư?"

"Đúng thế!" Lôi Nghị nói, "Tôi muốn để cậu tiếp tục theo, không có ai thích hợp hơn cậu cả. Nhưng giờ tôi hối hận rồi!"

Triệu Tấn Dương chấn động cả người.

"Tôi nghĩ rõ rồi, tôi hối hận rồi, A Dương." Có lẽ cuối cùng đã hạ quyết tâm, giọng của Lôi Nghị có đôi phần hòa hoãn, "Cậu không cần theo vụ này nữa, tôi sẽ điều cậu đến đơn vị khác."

Triệu Tấn Dương cười nhạt, "Rồi sau đó lại đá em ra khỏi đội cảnh sát sao?"

Thái độ kiêu căng như bát dầu, làm cho ngọn lửa sắp tàn của Lôi Nghị lại bùng phát lên. Ông tức giận mắng: "Cậu đừng có quên tôi là cấp trên của cậu. Lời của cấp trên chính là lệnh, và trách nhiệm cương vị cơ bản nhất của mỗi cấp dưới là nghe lệnh."

Miệng Triệu Tấn Dương giật giật, bao lời muốn nói lại bị lấp đi.

Lôi Nghị khoát tay, "Cậu về trước đi, tôi sẽ xếp cho cậu mấy vụ khác."

Từ tiếng đóng cửa cái rầm làm cát bay ra, Lôi Nghị có thể nghe rõ anh nghe lệnh một cách "thỏa đáng", ông đưa tay cào tóc, dựa vào ghế từ từ

https://thuviensach.vn

ngồi xuống, một mình trong phòng họp càng làm nét cô độc già nua có vẻ bi thương hơn.

Bên ngoài căn phòng, mặt trời tháng năm nhuộm lấy cái oi bức của ngày hè, Triệu Tấn Dương không khỏi nheo mắt.

Trong sở không có bất cứ ai, chỉ có tiếng xe qua lại bên ngoài, bảo vệ canh cổng bước ra ngoài đồn vươn người một cái, nhưng rồi lại rụt người về như vì quá nóng.

Nhất thời anh chẳng biết phải đi đâu.

Điện thoại trong túi quần rung lên, anh lấy ra nhìn, chân mày càng nhíu sâu hơn.

Triệu Tấn Dương nghĩ, nếu cô không phải là con gái của ông, liệu Lôi Nghị có lo lắng nhiều đến thế không.

Anh muốn tách cô ra khỏi người đàn ông lúc nãy, phủi sạch sẽ mọi quyết định của Hứa Liên Nhã và Lôi Nghị, nhưng rồi lại thất bại...

Triệu Tấn Dương không nghe máy, để cho nó tự dừng lại.

Có lẽ Lôi Nghị đã sớm nhìn rõ anh, rằng anh sẽ chuyển những mất thăng bằng trong lòng sang người khác, giận chó đánh mèo.

Cảm giác bị nhìn thấu này như có viên đá lăn trên sống lưng, khiến người lạnh đến tận xương.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Triệu Tấn Dương mất liên lạc đã được một tháng, ngay cả một tin nhắn cũng không có lấy. Bên Lôi Nghị cũng vậy.

Hứa Liên Nhã không nói được là đã quen hay là chết lặng nữa, chỉ những lúc rảnh rỗi mới ngẫm nghĩ xem ,liệu bọn họ như thế có được coi là yêu đương lành mạnh không, thậm chí còn có lúc nghĩ, nếu cô chịu được tình yêu nơi xứ lạ này, thì hồi trước cô đã đi theo Gấu Trúc rồi.

Nhưng chẳng qua là không muốn nghĩ đến thôi, giống như tia nắng đỏ rực xẹt qua nơi chân trời, màn đêm vừa buông liền biến mất chẳng để lại dấu vết.

Đầu tháng sáu, Hứa Liên Nhã lại gọi điện về nhà theo thường lệ.

Cuối tháng Hà Duệ thi chuyển cấp, lại vấp phải công việc bận rộn, nên giọng Hứa Đồng có vẻ gấp gáp.

"Đợi em trai con thi xong rồi hẵng bàn." Hứa Liên Nhã mời bà rảnh rỗi thì lại chơi, Hứa Đồng đã trả lời như thế.

Hứa Liên Nhã cân nhắc nói: "Mẹ à, con có bạn trai rồi... Con thật sự thích anh ấy... Mẹ có rảnh thì cứ đến đây đi, muốn giới thiệu cho mẹ gặp anh ấy."

Bên kia ơ một tiếng, sau một hồi im lặng trong chốc lát thì hỏi lại: "Thật hay giả thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã thấy chẳng biết nên làm sao, "Bố gặp rồi ạ."

Dĩ nhiên Hứa Đồng biết cô đang nói đến người nào, liền cười lạnh một tiếng, "Ông già kia nói sao?"

"Ông hài lòng lắm ạ." Ý là: chỉ thiếu mẹ thôi.

"Ồ, ông ấy mà hài lòng thì chắc cũng giống ông ấy rồi chứ gì."

"..." Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, không khỏi thừa nhận khứu giác của mẹ cô thật nhạy bén, "Giống như bố thì có gì không tốt chứ."

"Cậu ta làm nghề gì?"

"Cũng giống bố ạ."

Hứa Đồng phản ứng hơi chậm, "Cùng một nghề luôn à?"

Hứa Liên Nhã đáp: "Vâng ạ, là cùng một nghề."

Hứa Đồng lập tức nói: "Mẹ không đồng ý."

"Mẹ còn chưa gặp người ta mà."

"Không cần gặp cũng biết là người như thế nào."

"Kìa mẹ..."

"Sống chung với loại người như thế, thứ con đợi được chính là cuộc sống quả phụ ngày ngày lo lắng đề phòng."

Cái cụm từ "loại người như thế" khiến Hứa Liên Nhã vừa tức vừa khó chịu, không chỉ là vì Hứa Đồng phản đối, mà hơn nữa là vì bà đã đâm thẳng vào một sự thật.

https://thuviensach.vn

"Người sống chung với cảnh sát không chỉ có một mình con, cũng không thấy ai vì làm nghề này mà cả đời không kết hôn."

"Người khác muốn làm vợ cảnh sát thì đó là ước muốn của họ, chuyện của người khác mẹ không xen vào, nhưng con là con gái mẹ, mẹ không đồng ý." Dừng một lúc rồi lại bồi thêm một dao, "Cảnh sát thì thôi đi, có bao nhiêu loại cảnh sát hả, vậy mà con cứ lại chọn đúng loại nguy hiểm nhất."

Tình cảnh này của cô không khác gì nhiều năm trước khi điền nguyện vọng đại học, Lôi Nghị tôn trọng quyết định của cô, còn giọng điệu của Hứa Đồng lại không hề thay đổi.

Nhưng trong lòng Hứa Liên Nhã cũng biết độ khó của chuyện này không cùng cấp độ với năm đó, cô có thể giấu Hứa Đồng lén điền nguyện vọng, nhưng hộ khẩu của cô còn đang ở cùng với Hứa Đồng.

Nếu như cuộc hôn nhân của Lôi Nghị và Hứa Đồng còn có thể tiếp tục duy trì, thì có lẽ cô không cần phải khổ tâm đến thế.

Hứa Liên Nhã biết không thể cứng được, bèn dịu giọng nói: "Mẹ à, có lẽ chuyện trước kia của bố mẹ đã khiến mẹ có thành kiến với cái nghề này..."

Tuy giọng êm ái, nhưng dù đã bước vào bãi mìn thì dù có nhẹ chân vẫn giẫm phải mìn.

"Không phải thành kiến gì cả, đây là kinh nghiệm và dạy dỗ." Hứa Đồng bắt đầu hùng hổ dọa người, "Con đường quanh co mà mẹ đã đi qua, tuyệt đối không cho phép con gái mẹ lại đi một lần nữa. Chỉ cần con là con gái mẹ, cậu ta là cảnh sát, thì tuyệt đối không được."

Hứa Liên Nhã hít một ngụm khí lạnh.

https://thuviensach.vn

"Không nói chuyện này nữa, con cũng đừng mơ đưa cậu ta về gặp mẹ, mẹ sẽ không gặp." Hứa Đồng nói, "Mẹ sắp họp rồi, cứ vậy đi đã."

Không đợi Hứa Liên Nhã lên tiếng giữ lại, Hứa Đồng đã ngắt điện thoại trước.

Hứa Liên Nhã ngây người nghe tiếng tút tút, lại kiểm tra màn hình một lần nữa, đây đúng thật là lần đầu tiên Hứa Đồng tức giận ngắt cuộc gọi của cô.

"Chị Nhã?" Giọng của Hạ Nguyệt truyền đến từ đằng xa, gọi hai lần Hứa Liên Nhã mới nghe thấy.

Hạ Nguyệt ló người ra từ trên cầu thang, "Chị Nhã, có một chú chó của khách bị nhiễm trùng vết thường, muốn chúng ta đến khám tại nhà."

Hứa Liên Nhã cất điện thoại rồi đi xuống lầu với cô ấy, "Em có nói chúng ta không khám tại nhà không?"

"Nói rồi ạ, em nói chuyện như thế tốt nhất nên đến bệnh viện, nhưng anh ta khăng khăng không chịu nghe, cúp máy rồi, nói lát nữa bảo chủ đến nghe máy."

Hứa Liên Nhã phát ra âm tiết từ cổ họng, nói: "Lát nữa để chị nghe."

Không lâu sau, quả nhiên máy bàn lại vang lên. Hứa Liên Nhã nhấc máy, tự giới thiệu.

"Bảo chủ của mấy cô đến nghe máy." Đầu dây không hề nói thừa.

"Là tôi đây."

"Vừa nãy tôi mới gọi đến, chỗ các cô không đến khám tại nhà à?"

https://thuviensach.vn

"Đúng thế, vừa rồi nhân viên trong tiệm chúng tôi cũng đã nói qua với anh rồi, nếu là nhiễm trùng vết thương thì tốt nhất là sớm đưa đến bệnh viện, một là trời nóng dễ nhiễm khuẩn, hai là ở đây có đủ thuốc và dụng cụ phẫu thuật, nên tôi kiến nghị anh nên đưa chú chó đến."

"Tôi có thể trả tiền gấp đôi, một câu thôi, có tới hay không?" Giọng nam lạnh lùng thốt lên, "Nếu các cô đến thì tôi sẽ trả gấp đôi."

Hứa Liên Nhã không khỏi cảm thấy nực cười, "Đây không phải là vấn đề chi phí, chúng tôi đây là cân nhắc từ sức khỏe của thú cưng, nếu vì thiếu thuốc hoặc vì vi khuẩn môi trường mà ảnh hưởng đến cuộc điều, trị thì hai bên cũng không được lợi gì. Anh nói xem có đúng hay không?"

Đối phương cười lạnh, "Nói nhảm như thế là ý không muốn đến chứ gì."

"Rất xin lỗi, nếu anh cứ khăng khăng muốn khám tại nhà thì xin hãy liên lạc với những bệnh viện khác."

Vừa nói xong, Hứa Liên Nhã bị cúp máy trước lần thứ hai trong ngày hôm nay.

Cô ảo não vuốt tóc, đặt ống nghe xuống.

Hạ Nguyệt đưa người sang, "Tắt máy rồi à?"

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Hạ Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng thấy Hứa Liên Nhã uể oải day day huyệt thái dương thì đành im lặng.

Hơn ba giờ chiếu, khi mặt trời còn nắng gắt, một chiếc xe Van màu xám bạc dừng lại trước cửa tiệm Hứa Liên Nhã.

Lái xe hạ cửa kính xuống, nhìn vào trong tìm người, rồi khi xác nhận đúng địa chỉ thì lại trao đổi với người ngồi bên ghế phụ, sau đó mở cửa

https://thuviensach.vn

xuống xe.

Hạ Nguyệt đứng gần cửa sổ kiểm tra lồng phát hiện có người đến, bèn ra hiệu với Hứa Liên Nhã đứng ở quầy, "Chị Nhã, hình như có người đến."

Hứa Liên Nhã đứng dậy, chỉ thấy lái xe mở cửa sau ra - đúng là đến tìm bọn cô rồi, trong thùng xe có đặt tấm ván dùng để làm cáng, bên trên phủ vải đen phập phồng.

Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đi ra ngoài cửa đón, người sau thùng xe và lái xe đưa tấm ván ra, gã ngồi bên ghế phụ cũng đi vòng sang – đó là một gã đàn ông mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh lá, hai cánh tay xăm hình rồng bay phượng múa, gần như in thành đôi ống tay áo, trên mặt là một vết sẹo chéo chéo. Mí mắt Hứa Liên Nhã khẽ giật, tim đập thình thịch, không biết là vì gương mặt dữ dằn của người đàn ông này hay là do ấn tượng quen thuộc.

Nhân lúc gã tay xăm quan sát chung quanh, Hứa Liên Nhã định kéo khẩu trang lên che, nhưng lại phát hiện không đeo khẩu trang, thế là đành đưa tay lên vuốt tóc mái để che giấu.

"Chúng tôi vừa gọi điện đến đấy, đã đưa chó đến rồi, giờ cô đi khám đi." Lái xe không khách khí nói.

"Chó gì cơ?" Hứa Liên Nhã vừa nói vừa định nhấc tấm vải lên.

Tay vừa đưa ra nửa thì lại bị gạt đi, "Trời nóng nực không thể hun nóng chó khiến nó nhiễm khuẩn, đây là lời cô nói đấy."

Không biết Hứa Liên Nhã vô tình hay cố ý mà xoa lên nơi bị chạm vào, nói: "Vậy mời anh vào trong."

Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đẩy cánh cửa kính ra, để người đi vào.

https://thuviensach.vn

Lúc gã tay xăm đi ngang qua cửa, ánh mắt hơi dừng lại trên mặt Hứa Liên Nhã, cô thản nhiên dời mắt đi chỗ khác.

Tấm ván được đặt trên đất, Hứa Liên Nhã tìm khẩu trang đeo lên.

Người đàn ông đứng cạnh tên lái xe và gã tay xăm cảnh giác đẩy cửa kính ra sau đó gật đầu với lái xe. Một nhóm người thần bí làm không khí xung quanh trở nên nguy hiểm. Lúc này lái xe mới nhấc vải lên.

Hứa Liên Nhã gần như sợ hết hồn, so ra thì gương mặt và các hình xăm của gã tay xăm chẳng là gì. Hạ Nguyệt bật thốt rên lên.

Lái xe khinh thường nói: "Khóa rồi, không cắn người đâu."

Đó là một con chó ngao Tây Tạng màu đen, đầu to lông xù, cặp mắt đỏ lừ, miệng và chân trước đều bị khóa, nếu không phải bị thương thì lúc đứng lên e là còn cao hơn cả gã tay xăm cường tráng. Chân sau bên phải được băng bó qua loa, máu đỏ thấm rỉ quanh mủ vàng, lông đuôi vừa ướt vừa rối, mùi nước tiểu trộn lẫn với mùi hôi như xuyên qua khẩu trang xộc thẳng vào mũi.

Hứa Liên Nhã cau mày kéo khẩu trang lên, "Sao lại bị thương như thế này?"

"Cô cứ lo liệu là được rồi, hỏi nhiều thế làm gì." Mặc dù khí thế của gã tay xăm vô cùng dọa người, nhưng tên lái xe lại như đảm nhiệm chức vụ người phát ngôn hơn.

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên, trợn mắt nói: "Tôi phải biết bị thương thế nào thì mới có thể bốc thuốc đúng bệnh được chứ, không có cách điều trị nào giống nhau cho tất cả mọi vết thương cả."

Tên lái xe nhìn gã tay xăm, gã tay xăm đưa tay ngăn lại, vừa mở miệng ra, âm sắc cũng hùng hồn như vóc người của gã: "Vô tình bị đâm."

https://thuviensach.vn

"Bị cái gì đâm?"

"Dao nhọn."

"Có rỉ sét không?"

"Không."

Rồi lại hỏi thêm mấy câu, gã lái xe tiếp lời.

Vết thương được băng sơ qua, nhìn cách băng như thế thì hẳn là người ngoài nghề, lại còn dùng thuốc hạ sốt cho người - Hứa Liên Nhã lại phí một lít nước bọt nói rõ là thuốc dùng cho người không được dùng cho thú cưng.

"Giúp tôi đưa lên lầu trước đi đã." Cuối cùng cô căn dặn.

Hạ Nguyệt vào phòng phẫu thuật khử trùng, Hứa Liên Nhã đặt chú chó ở trên bàn bên ngoài cắt băng trước.

"Sao lại chọn cái nơi chó đẻ thế này, đã nát lại còn nhỏ, mẹ nó, chỉ hai con đàn bà mà cũng làm được việc đấy à." Gã tay xăm đứng một bên rỉ tai nói với gã lái xe.

"Anh ba à, vì thấy ở đây không có nam nên mới đến đấy chứ." Lái xe lấy tay che lại, "Đều là gái cả, nhát gan sợ chuyện, đút lót là xong."

Gã tay xăm được gọi là anh ba đó nhìn sang Hứa Liên Nhã, rồi như có suy nghĩ gì đó liền gật đầu một cái.

Tên lái xe còn nói: "Đã nói là không cần anh đến mà anh ba, bọn em tự thu xếp được. Trời oi như thế này, ra ngoài cũng quá kinh khủng."

Mặt anh ba hung dữ, thấp giọng mắng: "Tao chỉ mới đi vắng có mấy ngày thôi mà chó đã bị tụi mày biến thành ra như thế, nếu không phải tao phát hiện sớm đưa đến, thì chắc đã bị lũ chúng mày giết chết rồi!"

https://thuviensach.vn

Gã lái xe rụt cổ lại, "Còn không phải là vì mảnh giấy..."

Anh ba trợn trừng mắt dọa hắn ta, làm hắn phải nuốt nửa câu sau xuống.

Lầu hai chỉ lớn bằng cỡ bàn tay, ba người đứng sau lưng Hứa Liên Nhã, cô cũng không cố ý nghe lén, chỉ là giọng nam thô lỗ, có một hai chữ đơn giản lọt vào tai cô, chỉ là không thể xâu chuỗi thành ý cụ thể được.

Bên kia đã được khử trùng xong, Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt dùng cáng khiêng con chó ngao vào trong. Chó ngao Tây Tạng hơn một trăm cân khiến hai người phụ nữ thở hổn hển.

Dì quét dọn vệ sinh đi đến, nhờ dì ấy trông hộ bên ngoài, còn Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đi vào phòng phẫu thuật đóng cửa lại.

Hạ Nguyệt thở dài một hơi, cảnh giác nhỏ giọng nói: "Chị Nhã, lai lịch mấy người này nhìn có vẻ không bình thường, dữ dằn quá."

Hứa Liên Nhã vừa đeo găng tay vừa nói như nhắc nhở: "Chúng ta chỉ quan tâm khám bệnh cho chó rồi thu lệ phí, những chuyện khác không cần lo nhiều."

"..."

"Biết nhiều quá không tốt."

Hạ Nguyệt lại nhìn ra phía cửa làm như nó là cửa kính thủy tinh vậy, luôn miệng đáp: "Vâng vâng, em biết rồi."

Tạm thời chú chó không có sức để chống đối, Hứa Liên Nhã sợ nó căng thẳng phản ứng mạnh, bèn khóa luôn ba chân của nó lên bàn mổ, rồi lại để Hạ Nguyệt đè nửa thân trên.

"Ây, chị Nhã này... Em vẫn là lần đầu tiên... Tiếp xúc với chó mèo sống..." Hạ Nguyệt không tình nguyện giữ nửa thân trên của nó cho lắm.

https://thuviensach.vn

"Chị cũng chẳng khá hơn em là mấy..." Hứa Liên Nhã bất đắc dĩ nói, "Em cứ xem đó như một con chó lớn đi."

"... Quả thật là lớn quá."

Hứa Liên Nhã bắt đầu cẩn thận rửa máu mủ và thịt thối rữa trên vết thương, con chó co quắp người lại theo động tác của cô, Hạ Nguyệt vừa sợ vừa sốt ruột, lúng ta lúng túng tự động viên.

Hình dáng vết thương ban đầu dần dần hiện ra, Hứa Liên Nhã ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Hạ Nguyệt vội hỏi: "Sao thế ạ?"

Hứa Liên Nhã thấy cô ấy có vẻ sợ sệt thì không nhẫn tâm nói thẳng: "Không sao, ngứa cổ thôi."

Vết thương rất sâu, có hình chiếc loa, trừ khi là dao nhọn đâm vào rồi xoáy tròn, nếu không thì sẽ không thể để lại dấu vết như thế này dược.

Có thể là vết đạn bắn.

Hứa Liên Nhã không tiếp xúc nhiều với súng đạn, nên là kiểu súng gì loại đạn gì, cô không thể phán đoán được. Nhưng bất kể là loại nào, thì Hạ Nguyệt nói không sai, mấy người tới đây đều bất thường. Cho dù có giữ sân canh nhà thì người bình thường cũng không dùng chó ngao.

Hứa Liên Nhã dằn những suy nghĩ vớ vẩn xuống, lúc đi ra ngoài chỉ còn lại gã tay xăm và người đàn ông ở thùng sau.

"Vết thương khá là sâu, cần phải tiêm thuốc mê rồi khâu lại."

Gã tay xăm nheo mắt rồi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã lấy thuốc tê theo cân nặng, rồi lại để người ta ký tên xác nhận phẫu thuật.

Người đàn ông ở thùng sau ký một chữ "Lý" xiêu vẹo.

Sau một phen bận rộn, Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt lại mất sức chuyển chú chó ngao say ngủ ra bàn ở bên ngoài sảnh, Hứa Liên Nhã đến bên bàn làm việc kê đơn thuốc.

Hỏi tuổi của chú chó, người đàn ông ở thùng xe sau đáp lại.

Hỏi cách liên lạc với chủ, gã tay xăm nói: "Không cần."

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên, cau mày vì sự thiếu phối hợp của gã, "Vết thương nhiễm trùng khá là nặng, nhiễm khuẩn dễ dẫn đến sốt, tốt nhất là nên ở lại bệnh viện để quan sát."

"Cần dùng thuốc gì thì cô cứ kê đơn đi, viết cả liều lượng cách sử dụng nữa, tự chúng tôi về thu xếp được."

Thấy Hứa Liên Nhã muốn cãi lại, gã tay xăm ra hiệu với người đàn ông ở thùng xe, hắn ta lôi ra một thứ đồ dùng báo gói lại trông như viên gạch, xé ra một góc báo rồi ném lên trên bàn.

Mặt Hạ Nguyệt thay đổi, vừa nãy hiểu lầm lo lắng, bây giờ thì bị dọa thật.

Gã tay xăm nói: "Cô xem đã đủ chưa."

Hứa Liên Nhã như bị tát vào mặt vậy, tức điên lên rồi đây, cô giật khẩu trang xuống nói: "Anh à, đây không phải là chuyện tiền nong. Chi phí sẽ được tính theo quy định, quyết không lấy dư một phần. Tôi là bác sĩ, đề nghị như vậy cũng là vì nghĩ cho sức khỏe của chú chó..."

https://thuviensach.vn

Gã tay xăm ngắt lời cô, "Vừa nãy tôi đã nói với cô rồi đấy, cô cứ kê đơn thuốc cho tôi, dù chó có xảy ra chuyện gì thì cũng không đến lượt cô chịu trách nhiệm." Trong mắt gã hiện lên cảnh cáo, dùng xấp giấy đỏ kia đập xuống bàn, "Nếu xảy ra những chuyện khác, thì tôi đây không dễ nói đâu."

Ánh mắt của Hứa Liên Nhã dời từ xấp tiền kia đến hình xăm dọa người của hắn, biểu tượng cho việc không thể từ chối khiến người bình thường cảm thấy vừa khó chịu vừa sợ hãi. Đột nhiên cô cảm thấy gã tay xăm này không vung đao vung kiếm là đã khá nhân từ rồi.

Hứa Liên Nhã cười giễu, "Làm gì có người không thích bớt chuyện chứ, anh kiên quyết như thế thì tôi cũng có lợi thôi."

Gã tay xăm cười, vết sẹo kia khiến nụ cười lộ vẻ dữ dằn, "Đúng là tôi không nhìn nhầm, cô là một người thông minh."

Hứa Liên Nhã bắt đầu vung bút viết lên tờ đơn, chân mày càng lúc càng nhíu sâu.

Chợt gã tay xăm mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh như trong nhà xác, "Bác sĩ Hứa này, hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi nhỉ."

Xem ra gã tay xăm đã để ý đến giấy cấp quyền kinh doanh trên tường, tim Hứa Liên Nhã đập thình thịch, lại cố đè giọng nói: "Ý anh là nói tôi có khuôn mặt đại chúng sao."

Gã tay xăm sờ cằm, cười nói khan: "Không phải, khuôn mặt cô đặc biệt lắm, nhất định là tôi đã gặp ở đâu đó rồi."

Hứa Liên Nhã biết gã ta chỉ nốt tàn nhang trên mặt cô, bèn lấp liếm nói: "Anh đang khen tôi đấy à? Vậy thì cám ơn."

Sự lạnh nhạt của Hứa Liên Nhã khiến người đàn ông kia cảm thấy thú vị, gã tay xăm cũng híp mắt cười.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đổi chủ đề, hỏi: "Có cần băng y tế không?"

"Cô cứ nhìn đó mà làm đi bác sĩ Hứa."

Gã tay xăm lễ phép lại làm Hứa Liên Nhã cảm thấy khó chịu, "Băng thun, bông gòn, i-ốt, tiêm hạ sốt... Các anh có ống tiêm không? Hay là để tôi đổi thành thuốc uống cho các anh..."

Gã tay xăm nói: "Tiêm mau hơn, cứ để tiêm đi."

Hứa Liên Nhã nghi ngờ ngẩng đầu lên.

"Tiêm." Giọng nói đầy vẻ ra lệnh.

"... Chỗ chúng tôi không cung cấp kim tiêm, cái này phải tự chuẩn bị."

"Chúng tôi có."

Hứa Liên Nhã lại viết mấy hàng nữa, rồi đưa đơn thuốc cho Hạ Nguyệt đi lấy thuốc.

Cô lại dặn dò liều lượng và cách dùng một lượt, rút ra hai mươi tờ từ xấp tiền kia, số còn lại thì đẩy trả lại.

"Làm theo nguyên tắc công việc, số tiền dư xin anh cất đi."

Nhưng không ai cầm lấy xấp tiền kia.

Tên lái xe trở lại, gã tay xăm để hai người họ cáng chó ngao Tây Tạng ra xe, lơ đẹp lời khuyên chân thành "đợi thuốc tê hết rồi hẵng đi" của Hứa Liên Nhã.

Trước khi đi, gã tay xăm rút một tấm danh thiếp trên bàn, cố ý nhìn xem, sau đó chợt cười: "Bác sĩ Hứa, nếu có vấn đề tôi sẽ quay lại tìm cô."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hứa Liên Nhã rảo vội bước chân quay lại phòng, cửa phòng đang mở, bên trong có hai người, nhưng không phải đang dọn dẹp.

Một người nhân viên đứng gần bên gã đàn ông xăm trổ đầy tay, mà trong tay gã đó chính là chiếc máy ảnh màu xám của cô.

“Trả lại cho tôi...” Hứa Liên Nhã gần như xông lên cướp lấy, máy ảnh là kiểu có thể xem trước, trên màn hình là ảnh chụp chung của cô với Lôi Nghị.

Gã đàn ông tay xăm ngẩng đầu lên, vết sẹo chạy dọc trên mặt trông mà giật mình.

Tim Hứa Liên Nhã đập thình thịch, không biết là do thấy mặt mũi dữ dằn hay là lo tấm ảnh bị tiết lộ. Nghề nghiệp của Lôi Nghị và Triệu Tấn Dương đã để cô cẩn thận với những chuyện này nhiều hơn người thường.

“... Máy ảnh là của tôi.” Cô phát ra âm thanh không thuộc về mình, có phần nhạt nhẽo.

Nhân viên là một cô gái nhìn rất quen mắt, thấy tình thế như vậy bèn giảng hòa: “Anh ba à, cô này đây chính là khách mới nãy đấy. Chắc máy ảnh này là của cô ấy đấy...” Lúc này Hứa Liên Nhã mới nhớ ra, là cô gái ấy dẫn cô vào phòng khi mới đến đây, “Cô à, đây là ông chủ của chúng tôi, đúng lúc thấy đồ để quên ở trên bàn...”

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng, gật đầu nói: “Cám ơn.”

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, cô liền xoay người vội vã rời đi. Cô cúi đầu, vểnh tai lên nghe, hình như không có người đuổi theo.

Ra khỏi quán cơm Hứa Liên Nhã mới ngẩng đầu lên, người giữ cả còn lễ phép mỉm cười với cô, không có bất cứ

Nhưng dù vậy, trong lòng vẫn không bình thản được, như bãi nước mũi sanh sánh buồn nôn dính lấy.

Triệu Tấn Dương ngồi trên ghế phụ, Lôi Nghị nằm chếch phía sau đã ngáy khò khò.

“Đã tìm thấy chưa?” Triệu Tấn Dương hỏi.

Hứa Liên Nhã gật đầu, ngồi vào xe cất túi xách đi. Lúc thắt dây an toàn, Triệu Tấn Dương lại chụp lấy cổ tay cô, “Có chuyện gì thế? Sắc mặt em kém quá.”

Vì anh hạ giọng nên câu hỏi đã biến thành câu chất vấn, Hứa Liên Nhã nhìn ra đằng sau, Lôi Nghị vẫn lớn tiếng ngáy.

“Không sao.” Cô xoa bụng mình, nhỏ giọng nói, “Nãy ăn no quá, lại chạy nhanh nên hơi khó thở. Lát nữa sẽ khá hơn.”

Triệu Tấn Dương nửa tin nửa ngờ buông tay cô ra.

Bỗng Hứa Liên Nhã vươn người đến, cọ lên mặt anh một cái, là an ủi và cũng là khen thưởng.

“Biểu hiện tối nay không tệ.”

Triệu Tấn Dương sờ lên chỗ được cô hôn, có lẽ vì uống nhiều rượu nên cười có vẻ ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị uống khá nhiều, Hứa Liên Nhã lo ông một thân một mình, bèn đưa ông về nhà.

Triệu Tấn Dương và Hứa Liên Nhã đỡ ông lên lầu, rồi dọn dẹp cho ông nghỉ trên sô pha.

“Trước kia có bao giờ ông ấy uống thành ra như vậy không?” Hứa Liên Nhã gần như phải rỉ tai nói chuyện với Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương lắc đầu, “Không có. Mỗi lần phá án xong, bọn anh sẽ theo lệ uống vài cốc, thả lòng chút... Nhưng say đến mức này thì anh không có ấn tượng.”

“Bố em thật sự rất vui đấy.” Hứa Liên Nhã dừng lại rồi nói thêm, “Em cũng vui.”

Hai người cùng trao nhau nụ cười ngầm hiểu ý, rồi quay về phòng ngủ.

“Đợi ít bữa nữa mẹ em rảnh, em sẽ bảo bà đến bên này chơi, để anh gặp bà ấy.” Giọng Hứa Liên Nhã cao lên, xuất hiện vẻ dịu dàng hiếm có.

Triệu Tấn Dương gật đầu như có suy nghĩ.

“Lần sau anh về nhà, em cũng về cùng với anh đi.” Anh kéo tay cô, “Nhưng có thể phải một thời gian nữa...”

“Không sao, không vội mà.” Hứa Liên Nhã nói, “Bộ sợ sẽ chạy sao.”

Hứa Liên Nhã tắm xong đi ra, thấy Triệu Tấn Dương nằm ngang trên giường say ngủ, hia chân vắt vẻo ở mép giường, giày cũng lười cởi.

Hai người đàn ông say bí tỉ gần như xông mùi rượu khắp căn nhà nhỏ này, tiếng ngáy khò khò luân phiên vang lên giữa mùi hôi nồng nặc, nhưng Hứa Liên Nhã không hề ghét bỏ, thậm chí cô còn rất cảm kích, âm thanh này mùi vị này, đều là dấu hiệu của một mái nhà.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm ấy Hứa Liên Nhã không sao ngủ được, nhưng cô lại chẳng chút phiền não, giống như lá trà trong nước sôi, xoay xoay một hồi, rồi cuối cùng cũng theo bã cặn lắng xuống.

***

Trời càng ngày càng nóng, vào đầu tháng năm, Lôi Nghị nhận được tin tức của người chỉ điểm, phát hiện Lư Kình và Thái Tam có dấu hiệu rục rịch ở Vân Nam.

Từ lúc Triệu Tấn Dương bị ép rút lui cũng đã đứt tuyến với bên kia hơn một năm, đây là lần đầu tiên con cá lớn Lư Kình nhả bọt.

Lôi Nghị quyết định rất nhanh, sắp xếp nhiệm vụ theo dõi điều tra, nhưng trong danh sách lại không có tên của Triệu Tấn Dương.

Anh ngỡ sẽ có điều động đặc biệt, nên nán lại đợi ra về sau cùng.

Đuôi mắt Lôi Nghị bắt được hành động mờ ám đó của anh, bèn tranh thủ thời gian nói chuyện: “A Dương, ở lại một lát đã.”

Triệu Tấn Dương quang minh chính đại ở lại.

Quách Dược và Thẩm Băng Khê đi ngang qua người anh, người trước vẫn làm như không nhìn thấy gì, Triệu Tấn Dương cũng dửng dưng khoanh tay, người sau lại vỗ lên vai anh, Triệu Tấn Dương không hiểu được nét phức tạp trong mắt cô.

“Gì thế?” Triệu Tấn Dương khẽ hỏi.

“Bảo trọng.”

“... Điên à.”

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê không đâm chọc anh, Triệu Tấn Dương cũng chỉ coi như có dịp bất thường.

Trong phòng họp chỉ còn lại Lôi Nghị và anh, Lôi Nghị ra hiệu anh đóng cửa lại, trước khi đóng cửa Triệu Tấn Dương còn thấy Thẩm Băng Khê ngoài hành lang ngoái đầu lại nhìn anh, cuối hành lang chỉ có một cánh cửa này, Triệu Tấn Dương chắc chắn cô ấy đang nhìn mình. Rồi sau đó anh mới bừng tỉnh, có lẽ chỉ có mỗi anh là người không hay biết gì, anh mới là kẻ điên kia.

"Tôi biết cậu muốn hỏi gì." Lôi Nghị châm thuốc như đã nín nhịn lâu, nói thẳng vào vấn đề.

Triệu Tấn Dương đáp: "Tất cả nghe theo lão đại sắp xếp."

Lôi Nghị nheo mắt nhìn anh, "Sao lại nghe không có vẻ ấy nhỉ."

Thấy ông có tâm tư trêu đùa, Triệu Tấn Dương mơ hồ đã có được câu trả lời.

Trong phòng yên ắng khói thuốc lượn lờ, một người đang cân nhắc giải thích, còn một người đang đợi được sắp xếp.

Điếu thuốc kia nhanh chóng chỉ còn lại gần nữa, Lôi Nghị vẩy tàn thuốc, ngón cái gãi trán, khó xử nói: "Tôi đã sắp xếp cho cậu làm nhiệm vụ khác."

Ngăn cách giữa Triệu Tấn Dương và ông là chiếc bàn chữ L, hai tay giấu dưới bàn, nếu không ông đã có thể thấy rõ bàn tay siết chặt thành đấm đến mức trắng bệch của anh.

"Lão đại, anh vẫn không tin em."

Có tia máu hằn trong mắt Lôi Nghị, nói: "A Dương, cậu hiểu rõ nhất Lư Kình là hạng người gì, lần trước cậu lừa hắn ta chết để biến mất, bây giờ lại

https://thuviensach.vn

đột nhiên xuất hiện, bản thân sẽ có nghi ngờ rất lớn.”

Trên mặt Triệu Tấn Dương xuất hiện nụ cười khinh miệt hiếm thấy, làm anh có vẻ lẻ loi lại tàn ác.

“Vốn không hề có ý định để em đi.”

Bọn họ đều biết anh mới là người duy nhất tiếp xúc trực tiếp với Lư Kình, không có ai có thể lại gần Lư Kình hơn anh cả. Nếu từ sớm đã có kế hoạch đưa anh vào thì anh sẽ bắt đầu chuẩn bị ngay khi vào tổ, nhắm trúng thời cơ đưa “vỏ bọc” ra.

Khẩu khí sắc bén của Triệu Tấn Dương đã đâm nổ cơn giận của Lôi Nghị, ông há miệng rít một hơi cuối cùng, vừa thô bạo lại vừa dai dẳng, giống như muốn nuốt xuống khẩu khí kia.

“A Dương, tôi vẫn luôn nghĩ liệu để cậu quay về có phải là quyết định đúng đắn không, nhất là một tháng qua còn nghĩ nhiều hơn, nghĩ đến mức tôi cũng hồ đồ. Cho đến nay không hề có tiền lệ để tham khảo...”

Đôi mắt già nua như muốn truyền đạt ý “cậu đã biết chưa”, Triệu Tấn Dương cố tình không đón nhận ánh mắt ông, chỉ có điều trong lòng lại khó tránh khỏi tín hiệu mãnh liệt đó.

“Lư Kình là nhân vật thế nào, cả cậu và tôi đều biết rõ, mỗi lần đến gần chỉ có nước không quay về được. “

“”Nếu sợ chết thì đừng làm cảnh sát phòng chống ma túy nữa”, lão đại, đây là lời mà anh đã nói với em khi em vào đơn vị năm đó.”

Lôi Nghị giấu đi nét hân hoan yên tâm xẹt qua trong mắt, chỉ thở dài nói: “A Dương, trước kia một mình cậu thì không sao, nhưng giờ cậu đã có Tiểu Nhã rồi, cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy. Tôi không chỉ đơn giản là vì con bé là con gái tôi nên mới nói những điều này với cậu, mà cậu cũng biết

https://thuviensach.vn

bản thân mình gặp nguy hiểm còn nhiều hơn người khác. Cậu cứ suy nghĩ kỹ trước đi đã, nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, lần tới dù cậu có muốn chạy cũng không do cậu chọn."

Triệu Tấn Dương biết khi bọn họ làm cái nghề này là có nghĩa không cách nào chăm sóc gánh vác trách nhiệm gia đình được, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày mái ấm lại trở thành trở ngại. Đối xử đặc biệt vốn là sự bất bình đẳng vô hình, anh biết mình đã không được như trước, cũng chính vì vậy mà càng khao khát được đối xử bình đẳng hơn, hoàn toàn rời khỏi sự dẫn dắt của Lôi Nghị.

"Từ lúc anh cho phép em quay về, em đã nghĩ rõ rồi."

Lôi Nghị khoát tay, "Ngay chính cậu cũng không rõ ràng! Cậu luôn muốn đánh bại Lư Kình, thật sự chỉ bởi vì hắn ta buôn bán ma túy thôi sao?"

Triệu Tấn Dương im lặng.

"Bao nhiêu mục tiêu chúng ta để mắt đến đấy sao không thấy cậu nhiệt tình như thế hả?" Giọng Lôi Nghị cao vút, như đang đối diện với một hàng nghi phạm đang xếp hàng, "Nói trắng ra là, cậu quay lại vì để có cơ hội trả thù!"

Chàng trai nâng mí mắt lên, nhìn thẳng vào mắt ông không chút kiêng dè.

"Cậu muốn giết Lư Kình, vì trước đây hắn ta muốn thăm dò cậu mà đã gián tiếp ép cậu hít ma túy! Còn cả Thái Tam nữa, hắn ta hại Lương Chính gãy một chân!" Lôi Nghị nâng cao giọng, không rõ là do bực bội hay chỉ là vì kích động.

Triệu Tấn Dương nắm chặt tay hơn, như chỉ có siết gãy mới có thể buông ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không biện minh được. Anh đã từng tưởng tượng qua rất nhiều cảnh gặp lại kẻ thù, không cảnh nào là không kết thúc bằng hình ảnh dứt khoát gọn gàng đầy máu tanh, chứ không phải là để bọn chúng lặng lẽ chuồn đi ngay dưới mắt mình.

“Tôi hỏi cậu, nếu năm đó cậu biết là ai nổ súng bắn bố cậu, liệu có phải cậu cũng muốn đi giết hắn không?”

Anh không thấy rõ trong mắt Lôi Nghị có thất vọng hay không, đôi mắt thâm trầm kia như ánh mặt trời ban trưa, rọi thẳng vào góc âm u nhất trong lòng anh, làm anh không thể nào nhúc nhích nổi. Anh đã quên mất thân phận cảnh sát, không chút che giấu lòng báo thù của mình.

“Vâng.”

Câu trả lời bật thốt đơn giản chẳng khác gì đáp lại người gọi tên mình, giống như đáp án này đã có từ lâu, chỉ chờ được hỏi là có thể bật thốt ra.

Một thứ đồ bay thẳng đến mặt anh, Triệu Tấn Dương nhanh chóng nghiêng đầu né đi, thứ đồ đập xuống đất mới nhìn rõ đó là gạt tàn thủy tinh.

“Triệu Tấn Dương, mẹ kiếp cậu đừng quên cậu là cảnh sát!” Giọng Lôi Nghị run lên, chỉ thẳng vào anh mà quát, “Tôi bảo cậu suy nghĩ cho kỹ, nhưng mẹ kiếp cậu không hiểu hả! Tôi nói cậu gặp nguy hiểm nhiều hơn người khác, không chỉ vì cậu từng hít ma túy, mà còn là cái ý nghĩ lúc này của cậu đấy! Ban đầu cậu vào đội, đã nói là muốn làm cảnh sát phòng chống ma túy như bố cậu, liệu trong lòng cậu không có nửa ý muốn báo thù thay ông ấy sao? Đây cũng là lẽ thường tình, tôi rất hiểu, những năm qua tôi vẫn để mắt đến cậu, cũng không xảy ra chuyện gì. Cái tâm trạng đó nếu dùng đúng thì là cổ vũ, còn dùng sai chính là giận cá chém thớt - rồi cậu sẽ xem mỗi một tên buôn ma túy đều là kẻ thù của cậu!”

Ông buông tay xuống, nếp nhăn trên mặt càng lún sâu hơn vì tức giận, “Nhất là bây giờ! Lư Kình và Thái Tam đã thành mục tiêu trả thù cụ thể

https://thuviensach.vn

của cậu, bảo cậu quay lại đó, chẳng khác gì con sói ngửi được mùi máu tanh... Không phải tôi nói bọn chúng không đáng chết, đương nhiên là nên rồi! Không một ai trong số chúng vô tội cả! Nhưng phải dùng thủ đoạn chính đáng! Thủ đoạn của luật pháp! Bất kể là lúc nào, Triệu Tấn Dương, mẹ kiếp cậu nên nhớ mình là một cảnh sát nhân dân cho tôi!”

Triệu Tấn Dương đứng bật dậy, đấm mạnh xuống bàn, nói với giọng điệu không kém gì Lôi Nghị, “Trước đây em theo vụ này lâu như thế, giờ anh bảo em về, lại kéo em về đơn vị, bây giờ có chút tin tức đã lại để em án binh bất động, lão đại, anh đang vẽ bánh cho em đấy ư?”

“Đúng thế!” Lôi Nghị nói, “Tôi muốn để cậu tiếp tục theo, không có ai thích hợp hơn cậu cả. Nhưng giờ tôi hối hận rồi!”

Triệu Tấn Dương chấn động cả người.

“Tôi nghĩ rõ rồi, tôi hối hận rồi, A Dương.” Có lẽ cuối cùng đã hạ quyết tâm, giọng của Lôi Nghị có đôi phần hòa hoãn, “Cậu không cần theo vụ này nữa, tôi sẽ điều cậu đến đơn vị khác.”

Triệu Tấn Dương cười nhạt, “Rồi sau đó lại đá em ra khỏi đội cảnh sát sao?”

Thái độ kiêu căng như bát dầu, làm cho ngọn lửa sắp tàn của Lôi Nghị lại bùng phát lên. Ông tức giận mắng: “Cậu đừng có quên tôi là cấp trên của cậu. Lời của cấp trên chính là lệnh, và trách nhiệm cương vị cơ bản nhất của mỗi cấp dưới là nghe lệnh.”

Miệng Triệu Tấn Dương giật giật, bao lời muốn nói lại bị lấp đi.

Lôi Nghị khoát tay, “Cậu về trước đi, tôi sẽ xếp cho cậu mấy vụ khác.”

Từ tiếng đóng cửa cái rầm làm cát bay ra, Lôi Nghị có thể nghe rõ anh nghe lệnh một cách “thỏa đáng”, ông đưa tay cào tóc, dựa vào ghế từ từ

https://thuviensach.vn

ngồi xuống, một mình trong phòng họp càng làm nét cô độc già nua có vẻ bi thương hơn.

Bên ngoài căn phòng, mặt trời tháng năm nhuộm lấy cái oi bức của ngày hè, Triệu Tấn Dương không khỏi nheo mắt.

Trong sở không có bất cứ ai, chỉ có tiếng xe qua lại bên ngoài, bảo vệ canh cổng bước ra ngoài đồn vươn người một cái, nhưng rồi lại rụt người về như vì quá nóng.

Nhất thời anh chẳng biết phải đi đâu.

Điện thoại trong túi quần rung lên, anh lấy ra nhìn, chân mày càng nhíu sâu hơn.

Triệu Tấn Dương nghĩ, nếu cô không phải là con gái của ông, liệu Lôi Nghị có lo lắng nhiều đến thế không.

Anh muốn tách cô ra khỏi người đàn ông lúc nãy, phủi sạch sẽ mọi quyết định của Hứa Liên Nhã và Lôi Nghị, nhưng rồi lại thất bại...

Triệu Tấn Dương không nghe máy, để cho nó tự dừng lại.

Có lẽ Lôi Nghị đã sớm nhìn rõ anh, rằng anh sẽ chuyển những mất thăng bằng trong lòng sang người khác, giận chó đánh mèo.

Cảm giác bị nhìn thấu này như có viên đá lăn trên sống lưng, khiến người lạnh đến tận xương.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Triệu Tấn Dương mất liên lạc đã được một tháng, ngay cả một tin nhắn cũng không có lấy. Bên Lôi Nghị cũng vậy.

Hứa Liên Nhã không nói được là đã quen hay là chết lặng nữa, chỉ những lúc rảnh rỗi mới ngẫm nghĩ xem,liệu bọn họ như thế có được coi là yêu đương lành mạnh không, thậm chí còn có lúc nghĩ, nếu cô chịu được tình yêu nơi xứ lạ này, thì hồi trước cô đã đi theo Gấu Trúc rồi.

Nhưng chẳng qua là không muốn nghĩ đến thôi, giống như tia nắng đỏ rực xẹt qua nơi chân trời, màn đêm vừa buông liền biến mất chẳng để lại dấu vết.

Đầu tháng sáu, Hứa Liên Nhã lại gọi điện về nhà theo thường lệ.

Cuối tháng Hà Duệ thi chuyển cấp, lại vấp phải công việc bận rộn, nên giọng Hứa Đồng có vẻ gấp gáp.

“Đợi em trai con thi xong rồi hẵng bàn.” Hứa Liên Nhã mời bà rảnh rỗi thì lại chơi, Hứa Đồng đã trả lời như thế.

Hứa Liên Nhã cân nhắc nói: “Mẹ à, con có bạn trai rồi... Con thật sự thích anh ấy... Mẹ có rảnh thì cứ đến đây đi, muốn giới thiệu cho mẹ gặp anh ấy.”

Bên kia ơ một tiếng, sau một hồi im lặng trong chốc lát thì hỏi lại: “Thật hay giả thế?”

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã thấy chẳng biết nên làm sao, “Bố gặp rồi ạ.”

Dĩ nhiên Hứa Đồng biết cô đang nói đến người nào, liền cười lạnh một tiếng, “Ông già kia nói sao?”

“Ông hài lòng lắm ạ.” Ý là: chỉ thiếu mẹ thôi.

“Ồ, ông ấy mà hài lòng thì chắc cũng giống ông ấy rồi chứ gì.”

“...” Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, không khỏi thừa nhận khứu giác của mẹ cô thật nhạy bén, “Giống như bố thì có gì không tốt chứ.”

“Cậu ta làm nghề gì?”

“Cũng giống bố ạ.”

Hứa Đồng phản ứng hơi chậm, “Cùng một nghề luôn à?”

Hứa Liên Nhã đáp: “Vâng ạ, là cùng một nghề.”

Hứa Đồng lập tức nói: “Mẹ không đồng ý.”

“Mẹ còn chưa gặp người ta mà.”

“Không cần gặp cũng biết là người như thế nào.”

“Kìa mẹ...”

“Sống chung với loại người như thế, thứ con đợi được chính là cuộc sống quả phụ ngày ngày lo lắng đề phòng.”

Cái cụm từ “loại người như thế” khiến Hứa Liên Nhã vừa tức vừa khó chịu, không chỉ là vì Hứa Đồng phản đối, mà hơn nữa là vì bà đã đâm thẳng vào một sự thật.

https://thuviensach.vn

“Người sống chung với cảnh sát không chỉ có một mình con, cũng không thấy ai vì làm nghề này mà cả đời không kết hôn.”

“Người khác muốn làm vợ cảnh sát thì đó là ước muốn của họ, chuyện của người khác mẹ không xen vào, nhưng con là con gái mẹ, mẹ không đồng ý.” Dừng một lúc rồi lại bồi thêm một dao, “Cảnh sát thì thôi đi, có bao nhiêu loại cảnh sát hả, vậy mà con cứ lại chọn đúng loại nguy hiểm nhất.”

Tình cảnh này của cô không khác gì nhiều năm trước khi điền nguyện vọng đại học, Lôi Nghị tôn trọng quyết định của cô, còn giọng điệu của Hứa Đồng lại không hề thay đổi.

Nhưng trong lòng Hứa Liên Nhã cũng biết độ khó của chuyện này không cùng cấp độ với năm đó, cô có thể giấu Hứa Đồng lén điền nguyện vọng, nhưng hộ khẩu của cô còn đang ở cùng với Hứa Đồng.

Nếu như cuộc hôn nhân của Lôi Nghị và Hứa Đồng còn có thể tiếp tục duy trì, thì có lẽ cô không cần phải khổ tâm đến thế.

Hứa Liên Nhã biết không thể cứng được, bèn dịu giọng nói: “Mẹ à, có lẽ chuyện trước kia của bố mẹ đã khiến mẹ có thành kiến với cái nghề này...”

Tuy giọng êm ái, nhưng dù đã bước vào bãi mìn thì dù có nhẹ chân vẫn giẫm phải mìn.

“Không phải thành kiến gì cả, đây là kinh nghiệm và dạy dỗ.” Hứa Đồng bắt đầu hùng hổ dọa người, “Con đường quanh co mà mẹ đã đi qua, tuyệt đối không cho phép con gái mẹ lại đi một lần nữa. Chỉ cần con là con gái mẹ, cậu ta là cảnh sát, thì tuyệt đối không được.”

Hứa Liên Nhã hít một ngụm khí lạnh.

https://thuviensach.vn

“Không nói chuyện này nữa, con cũng đừng mơ đưa cậu ta về gặp mẹ, mẹ sẽ không gặp.” Hứa Đồng nói, “Mẹ sắp họp rồi, cứ vậy đi đã.”

Không đợi Hứa Liên Nhã lên tiếng giữ lại, Hứa Đồng đã ngắt điện thoại trước.

Hứa Liên Nhã ngây người nghe tiếng tút tút, lại kiểm tra màn hình một lần nữa, đây đúng thật là lần đầu tiên Hứa Đồng tức giận ngắt cuộc gọi của cô.

“Chị Nhã?” Giọng của Hạ Nguyệt truyền đến từ đằng xa, gọi hai lần Hứa Liên Nhã mới nghe thấy.

Hạ Nguyệt ló người ra từ trên cầu thang, “Chị Nhã, có một chú chó của khách bị nhiễm trùng vết thường, muốn chúng ta đến khám tại nhà.”

Hứa Liên Nhã cất điện thoại rồi đi xuống lầu với cô ấy, “Em có nói chúng ta không khám tại nhà không?”

“Nói rồi ạ, em nói chuyện như thế tốt nhất nên đến bệnh viện, nhưng anh ta khăng khăng không chịu nghe, cúp máy rồi, nói lát nữa bảo chủ đến nghe máy.”

Hứa Liên Nhã phát ra âm tiết từ cổ họng, nói: “Lát nữa để chị nghe.”

Không lâu sau, quả nhiên máy bàn lại vang lên. Hứa Liên Nhã nhấc máy, tự giới thiệu.

“Bảo chủ của mấy cô đến nghe máy.” Đầu dây không hề nói thừa.

“Là tôi đây.”

“Vừa nãy tôi mới gọi đến, chỗ các cô không đến khám tại nhà à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, vừa rồi nhân viên trong tiệm chúng tôi cũng đã nói qua với anh rồi, nếu là nhiễm trùng vết thương thì tốt nhất là sớm đưa đến bệnh viện, một là trời nóng dễ nhiễm khuẩn, hai là ở đây có đủ thuốc và dụng cụ phẫu thuật, nên tôi kiến nghị anh nên đưa chú chó đến.”

“Tôi có thể trả tiền gấp đôi, một câu thôi, có tới hay không?” Giọng nam lạnh lùng thốt lên, “Nếu các cô đến thì tôi sẽ trả gấp đôi.”

Hứa Liên Nhã không khỏi cảm thấy nực cười, “Đây không phải là vấn đề chi phí, chúng tôi đây là cân nhắc từ sức khỏe của thú cưng, nếu vì thiếu thuốc hoặc vì vi khuẩn môi trường mà ảnh hưởng đến cuộc điều, trị thì hai bên cũng không được lợi gì. Anh nói xem có đúng hay không?”

Đối phương cười lạnh, “Nói nhảm như thế là ý không muốn đến chứ gì.”

“Rất xin lỗi, nếu anh cứ khăng khăng muốn khám tại nhà thì xin hãy liên lạc với những bệnh viện khác.”

Vừa nói xong, Hứa Liên Nhã bị cúp máy trước lần thứ hai trong ngày hôm nay.

Cô ảo não vuốt tóc, đặt ống nghe xuống.

Hạ Nguyệt đưa người sang, “Tắt máy rồi à?”

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Hạ Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng thấy Hứa Liên Nhã uể oải day day huyệt thái dương thì đành im lặng.

Hơn ba giờ chiếu, khi mặt trời còn nắng gắt, một chiếc xe Van màu xám bạc dừng lại trước cửa tiệm Hứa Liên Nhã.

Lái xe hạ cửa kính xuống, nhìn vào trong tìm người, rồi khi xác nhận đúng địa chỉ thì lại trao đổi với người ngồi bên ghế phụ, sau đó mở cửa

https://thuviensach.vn

xuống xe.

Hạ Nguyệt đứng gần cửa sổ kiểm tra lồng phát hiện có người đến, bèn ra hiệu với Hứa Liên Nhã đứng ở quầy, “Chị Nhã, hình như có người đến.”

Hứa Liên Nhã đứng dậy, chỉ thấy lái xe mở cửa sau ra - đúng là đến tìm bọn cô rồi, trong thùng xe có đặt tấm ván dùng để làm cáng, bên trên phủ vải đen phập phồng.

Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đi ra ngoài cửa đón, người sau thùng xe và lái xe đưa tấm ván ra, gã ngồi bên ghế phụ cũng đi vòng sang – đó là một gã đàn ông mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh lá, hai cánh tay xăm hình rồng bay phượng múa, gần như in thành đôi ống tay áo, trên mặt là một vết sẹo chéo chéo. Mí mắt Hứa Liên Nhã khẽ giật, tim đập thình thịch, không biết là vì gương mặt dữ dằn của người đàn ông này hay là do ấn tượng quen thuộc.

Nhân lúc gã tay xăm quan sát chung quanh, Hứa Liên Nhã định kéo khẩu trang lên che, nhưng lại phát hiện không đeo khẩu trang, thế là đành đưa tay lên vuốt tóc mái để che giấu.

“Chúng tôi vừa gọi điện đến đấy, đã đưa chó đến rồi, giờ cô đi khám đi.” Lái xe không khách khí nói.

“Chó gì cơ?” Hứa Liên Nhã vừa nói vừa định nhấc tấm vải lên.

Tay vừa đưa ra nửa thì lại bị gạt đi, “Trời nóng nực không thể hun nóng chó khiến nó nhiễm khuẩn, đây là lời cô nói đấy.”

Không biết Hứa Liên Nhã vô tình hay cố ý mà xoa lên nơi bị chạm vào, nói: “Vậy mời anh vào trong.”

Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đẩy cánh cửa kính ra, để người đi vào.

https://thuviensach.vn

Lúc gã tay xăm đi ngang qua cửa, ánh mắt hơi dừng lại trên mặt Hứa Liên Nhã, cô thản nhiên dời mắt đi chỗ khác.

Tấm ván được đặt trên đất, Hứa Liên Nhã tìm khẩu trang đeo lên.

Người đàn ông đứng cạnh tên lái xe và gã tay xăm cảnh giác đẩy cửa kính ra sau đó gật đầu với lái xe. Một nhóm người thần bí làm không khí xung quanh trở nên nguy hiểm. Lúc này lái xe mới nhấc vải lên.

Hứa Liên Nhã gần như sợ hết hồn, so ra thì gương mặt và các hình xăm của gã tay xăm chẳng là gì. Hạ Nguyệt bật thốt rên lên.

Lái xe khinh thường nói: “Khóa rồi, không cắn người đâu.”

Đó là một con chó ngao Tây Tạng màu đen, đầu to lông xù, cặp mắt đỏ lừ, miệng và chân trước đều bị khóa, nếu không phải bị thương thì lúc đứng lên e là còn cao hơn cả gã tay xăm cường tráng. Chân sau bên phải được băng bó qua loa, máu đỏ thấm rỉ quanh mủ vàng, lông đuôi vừa ướt vừa rối, mùi nước tiểu trộn lẫn với mùi hôi như xuyên qua khẩu trang xộc thẳng vào mũi.

Hứa Liên Nhã cau mày kéo khẩu trang lên, “Sao lại bị thương như thế này?”

“Cô cứ lo liệu là được rồi, hỏi nhiều thế làm gì.” Mặc dù khí thế của gã tay xăm vô cùng dọa người, nhưng tên lái xe lại như đảm nhiệm chức vụ người phát ngôn hơn.

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên, trợn mắt nói: “Tôi phải biết bị thương thế nào thì mới có thể bốc thuốc đúng bệnh được chứ, không có cách điều trị nào giống nhau cho tất cả mọi vết thương cả.”Tên lái xe nhìn gã tay xăm, gã tay xăm đưa tay ngăn lại, vừa mở miệng ra, âm sắc cũng hùng hồn như vóc người của gã: “Vô tình bị đâm.”

https://thuviensach.vn

“Bị cái gì đâm?”

“Dao nhọn.”

“Có rỉ sét không?”

“Không.”

Rồi lại hỏi thêm mấy câu, gã lái xe tiếp lời.

Vết thương được băng sơ qua, nhìn cách băng như thế thì hẳn là người ngoài nghề, lại còn dùng thuốc hạ sốt cho người - Hứa Liên Nhã lại phí một lít nước bọt nói rõ là thuốc dùng cho người không được dùng cho thú cưng.

“Giúp tôi đưa lên lầu trước đi đã.” Cuối cùng cô căn dặn.

Hạ Nguyệt vào phòng phẫu thuật khử trùng, Hứa Liên Nhã đặt chú chó ở trên bàn bên ngoài cắt băng trước.

“Sao lại chọn cái nơi chó đẻ thế này, đã nát lại còn nhỏ, mẹ nó, chỉ hai con đàn bà mà cũng làm được việc đấy à.” Gã tay xăm đứng một bên rỉ tai nói với gã lái xe.

“Anh ba à, vì thấy ở đây không có nam nên mới đến đấy chứ.” Lái xe lấy tay che lại, “Đều là gái cả, nhát gan sợ chuyện, đút lót là xong.”

Gã tay xăm được gọi là anh ba đó nhìn sang Hứa Liên Nhã, rồi như có suy nghĩ gì đó liền gật đầu một cái.

Tên lái xe còn nói: “Đã nói là không cần anh đến mà anh ba, bọn em tự thu xếp được. Trời oi như thế này, ra ngoài cũng quá kinh khủng.”

Mặt anh ba hung dữ, thấp giọng mắng: “Tao chỉ mới đi vắng có mấy ngày thôi mà chó đã bị tụi mày biến thành ra như thế, nếu không phải tao phát hiện sớm đưa đến, thì chắc đã bị lũ chúng mày giết chết rồi!”

https://thuviensach.vn

Gã lái xe rụt cổ lại, “Còn không phải là vì mảnh giấy...”

Anh ba trợn trừng mắt dọa hắn ta, làm hắn phải nuốt nửa câu sau xuống.

Lầu hai chỉ lớn bằng cỡ bàn tay, ba người đứng sau lưng Hứa Liên Nhã, cô cũng không cố ý nghe lén, chỉ là giọng nam thô lỗ, có một hai chữ đơn giản lọt vào tai cô, chỉ là không thể xâu chuỗi thành ý cụ thể được.

Bên kia đã được khử trùng xong, Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt dùng cáng khiêng con chó ngao vào trong. Chó ngao Tây Tạng hơn một trăm cân khiến hai người phụ nữ thở hổn hển.

Dì quét dọn vệ sinh đi đến, nhờ dì ấy trông hộ bên ngoài, còn Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt đi vào phòng phẫu thuật đóng cửa lại.

Hạ Nguyệt thở dài một hơi, cảnh giác nhỏ giọng nói: “Chị Nhã, lai lịch mấy người này nhìn có vẻ không bình thường, dữ dằn quá.”

Hứa Liên Nhã vừa đeo găng tay vừa nói như nhắc nhở: “Chúng ta chỉ quan tâm khám bệnh cho chó rồi thu lệ phí, những chuyện khác không cần lo nhiều.”

“...”

“Biết nhiều quá không tốt.”

Hạ Nguyệt lại nhìn ra phía cửa làm như nó là cửa kính thủy tinh vậy, luôn miệng đáp: “Vâng vâng, em biết rồi.”

Tạm thời chú chó không có sức để chống đối, Hứa Liên Nhã sợ nó căng thẳng phản ứng mạnh, bèn khóa luôn ba chân của nó lên bàn mổ, rồi lại để Hạ Nguyệt đè nửa thân trên.

“Ây, chị Nhã này... Em vẫn là lần đầu tiên... Tiếp xúc với chó mèo sống...” Hạ Nguyệt không tình nguyện giữ nửa thân trên của nó cho lắm.

https://thuviensach.vn

“Chị cũng chẳng khá hơn em là mấy...” Hứa Liên Nhã bất đắc dĩ nói, “Em cứ xem đó như một con chó lớn đi.”

“... Quả thật là lớn quá.”

Hứa Liên Nhã bắt đầu cẩn thận rửa máu mủ và thịt thối rữa trên vết thương, con chó co quắp người lại theo động tác của cô, Hạ Nguyệt vừa sợ vừa sốt ruột, lúng ta lúng túng tự động viên.

Hình dáng vết thương ban đầu dần dần hiện ra, Hứa Liên Nhã ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Hạ Nguyệt vội hỏi: “Sao thế ạ?”

Hứa Liên Nhã thấy cô ấy có vẻ sợ sệt thì không nhẫn tâm nói thẳng: “Không sao, ngứa cổ thôi.”

Vết thương rất sâu, có hình chiếc loa, trừ khi là dao nhọn đâm vào rồi xoáy tròn, nếu không thì sẽ không thể để lại dấu vết như thế này dược.

Có thể là vết đạn bắn.

Hứa Liên Nhã không tiếp xúc nhiều với súng đạn, nên là kiểu súng gì loại đạn gì, cô không thể phán đoán được. Nhưng bất kể là loại nào, thì Hạ Nguyệt nói không sai, mấy người tới đây đều bất thường. Cho dù có giữ sân canh nhà thì người bình thường cũng không dùng chó ngao.

Hứa Liên Nhã dằn những suy nghĩ vớ vẩn xuống, lúc đi ra ngoài chỉ còn lại gã tay xăm và người đàn ông ở thùng sau.

“Vết thương khá là sâu, cần phải tiêm thuốc mê rồi khâu lại.”

Gã tay xăm nheo mắt rồi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã lấy thuốc tê theo cân nặng, rồi lại để người ta ký tên xác nhận phẫu thuật.

Người đàn ông ở thùng sau ký một chữ "Lý" xiêu vẹo.

Sau một phen bận rộn, Hứa Liên Nhã và Hạ Nguyệt lại mất sức chuyển chú chó ngao say ngủ ra bàn ở bên ngoài sảnh, Hứa Liên Nhã đến bên bàn làm việc kê đơn thuốc.

Hỏi tuổi của chú chó, người đàn ông ở thùng xe sau đáp lại.

Hỏi cách liên lạc với chủ, gã tay xăm nói: "Không cần."

Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên, cau mày vì sự thiếu phối hợp của gã, "Vết thương nhiễm trùng khá là nặng, nhiễm khuẩn dễ dẫn đến sốt, tốt nhất là nên ở lại bệnh viện để quan sát."

"Cần dùng thuốc gì thì cô cứ kê đơn đi, viết cả liều lượng cách sử dụng nữa, tự chúng tôi về thu xếp được."

Thấy Hứa Liên Nhã muốn cãi lại, gã tay xăm ra hiệu với người đàn ông ở thùng xe, hắn ta lôi ra một thứ đồ dùng báo gói lại trông như viên gạch, xé ra một góc báo rồi ném lên trên bàn.

Mặt Hạ Nguyệt thay đổi, vừa nãy hiểu lầm lo lắng, bây giờ thì bị dọa thật.

Gã tay xăm nói: "Cô xem đã đủ chưa."

Hứa Liên Nhã như bị tát vào mặt vậy, tức điên lên rồi đây, cô giật khẩu trang xuống nói: "Anh à, đây không phải là chuyện tiền nong. Chi phí sẽ được tính theo quy định, quyết không lấy dư một phần. Tôi là bác sĩ, đề nghị như vậy cũng là vì nghĩ cho sức khỏe của chú chó..."

https://thuviensach.vn

Gã tay xăm ngắt lời cô, “Vừa nãy tôi đã nói với cô rồi đấy, cô cứ kê đơn thuốc cho tôi, dù chó có xảy ra chuyện gì thì cũng không đến lượt cô chịu trách nhiệm.” Trong mắt gã hiện lên cảnh cáo, dùng xấp giấy đỏ kia đập xuống bàn, “Nếu xảy ra những chuyện khác, thì tôi đây không dễ nói đâu.”

Ánh mắt của Hứa Liên Nhã dời từ xấp tiền kia đến hình xăm dọa người của hắn, biểu tượng cho việc không thể từ chối khiến người bình thường cảm thấy vừa khó chịu vừa sợ hãi. Đột nhiên cô cảm thấy gã tay xăm này không vung đao vung kiếm là đã khá nhân từ rồi.

Hứa Liên Nhã cười giễu, “Làm gì có người không thích bớt chuyện chứ, anh kiên quyết như thế thì tôi cũng có lợi thôi.”

Gã tay xăm cười, vết sẹo kia khiến nụ cười lộ vẻ dữ dằn, “Đúng là tôi không nhìn nhầm, cô là một người thông minh.”

Hứa Liên Nhã bắt đầu vung bút viết lên tờ đơn, chân mày càng lúc càng nhíu sâu.

Chợt gã tay xăm mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh như trong nhà xác, “Bác sĩ Hứa này, hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi nhỉ.”

Xem ra gã tay xăm đã để ý đến giấy cấp quyền kinh doanh trên tường, tim Hứa Liên Nhã đập thình thịch, lại cố đè giọng nói: “Ý anh là nói tôi có khuôn mặt đại chúng sao.”

Gã tay xăm sờ cằm, cười nói khan: “Không phải, khuôn mặt cô đặc biệt lắm, nhất định là tôi đã gặp ở đâu đó rồi.”

Hứa Liên Nhã biết gã ta chỉ nốt tàn nhang trên mặt cô, bèn lấp liếm nói: “Anh đang khen tôi đấy à? Vậy thì cám ơn.”

Sự lạnh nhạt của Hứa Liên Nhã khiến người đàn ông kia cảm thấy thú vị, gã tay xăm cũng híp mắt cười.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đổi chủ đề, hỏi: “Có cần băng y tế không?”

“Cô cứ nhìn đó mà làm đi bác sĩ Hứa.”

Gã tay xăm lễ phép lại làm Hứa Liên Nhã cảm thấy khó chịu, “Băng thun, bông gòn, i-ốt, tiêm hạ sốt... Các anh có ống tiêm không? Hay là để tôi đổi thành thuốc uống cho các anh...”

Gã tay xăm nói: “Tiêm mau hơn, cứ để tiêm đi.”

Hứa Liên Nhã nghi ngờ ngẩng đầu lên.

“Tiêm.” Giọng nói đầy vẻ ra lệnh.

“... Chỗ chúng tôi không cung cấp kim tiêm, cái này phải tự chuẩn bị.”

“Chúng tôi có.”

Hứa Liên Nhã lại viết mấy hàng nữa, rồi đưa đơn thuốc cho Hạ Nguyệt đi lấy thuốc.

Cô lại dặn dò liều lượng và cách dùng một lượt, rút ra hai mươi tờ từ xấp tiền kia, số còn lại thì đẩy trả lại.

“Làm theo nguyên tắc công việc, số tiền dư xin anh cất đi.”

Nhưng không ai cầm lấy xấp tiền kia.

Tên lái xe trở lại, gã tay xăm để hai người họ cáng chó ngao Tây Tạng ra xe, lơ đẹp lời khuyên chân thành “đợi thuốc tê hết rồi hẵng đi” của Hứa Liên Nhã.

Trước khi đi, gã tay xăm rút một tấm danh thiếp trên bàn, cố ý nhìn xem, sau đó chợt cười: “Bác sĩ Hứa, nếu có vấn đề tôi sẽ quay lại tìm cô.”

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sau khi ba kẻ tay xăm rời đi, Hạ Nguyệt lại chạy bịch bịch lên tầng hai, "Chị... chị Nhã" Sợ hãi làm cô nàng thở không ra hơi.

Hứa Liên Nhã cười với cô ấy, muốn an ủi vài câu nhưng nặn ra nụ cười thôi cũng quá khiên cưỡng rồi, đành dứt khoát bỏ đi.

"Đừng sợ, người đã đi rồi, ngồi xuống đi, từ từ rồi nói."

Hạ Nguyệt nhìn xấp tiền bị bỏ lại kia, rồi lại nhìn Hứa Liên Nhã nói, nghẹn ngào nói: "Cái... cái này làm sao đây?"

"... Lấy thôi chứ sao." Hứa Liên Nhã cũng nhìn một cái, "Chẳng lẽ vất đi à?"

Tuy nói như vậy nhưng cũng chẳng có ai đụng vào, cứ như là thứ đồ bị nguyền rủa vậy.

Hạ Nguyệt luống cuống bóp hai tay, "Cứ có cảm giác... không sạch lắm..."

"Là tiền thì có chỗ nào sạch sẽ đâu..."

Hứa Liên Nhã không tình nguyện cầm lên, đếm đếm một lúc rồi rút ra mười ngàn.

Hạ Nguyệt kéo ghế qua ngồi cạnh Hứa Liên Nhã, thấp giọng hỏi: "Chị Nhã, chúng ta sẽ không sao đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

"Sao là sao cái gì?"

"Thì là... bị bắt ấy..." Hạ Nguyệt nói, "Người ta cấm không cho nuôi chó ngao Tây Tạng..."

"Em cứ xem nó như là một con chó lớn đi." Hứa Liên Nhã vừa nói vừa tìm túi nylon bọc xấp tiền kia lại, "Em đừng lo, cho dù thật sự xảy ra chuyện gì đi căng nữa, thì chị là chủ, muốn bắt cũng là bắt chị đây, cùng lắm em chỉ phối hợp điều tra thôi."

Mặt Hạ Nguyệt càng đỏ hơn, cô ấy không có ý trốn tránh, vội bảo: "Chúng ta không phạm pháp, bắt cái gì mà bắt... Hơn nữa... hơn nữa chúng ta không biết gì cả."

Hứa Liên Nhã cũng chỉ có thể nói: "Đành như vậy thôi."

Hạ Nguyệt gật đầu liên tục.

"Cũng đừng nói với người khác."

"Vâng, vâng, nhất định rồi." Hạ Nguyệt gần như muốn đưa tay lên thề.

***

Hứa Liên Nhã lo xa, mấy ngày nay luôn chuyên tâm đọc tin tức trên mạng và trên báo, nhưng không thu hoạch được gì. Không có ai điều tra liên quan đến nó, cũng không có nhân vật khả nghi nào đến nghe ngóng. Cô nghĩ không biết có nên đánh tiếng với Triệu Tấn Dương và Lôi Nghị hay không, nhưng không liên lạc được với họ, chỉ có thể đành bỏ dở.

Dần dà, Hứa Liên Nhã cũng buông lỏng cảnh giác, nay đến Hạ Nguyệt cũng quên mất chuyện này.

Đến ngày hai mươi bảy tháng năm, thứ sáu, là cái ngày mà cả đời Hứa Liên Nhã sẽ không bao giờ quên được, không chỉ bởi vì hôm nay, mà

https://thuviensach.vn

những ngày này mấy năm sau cũng trùng hợp rơi vào thứ sáu, và trong hai năm ấy, cuộc sống của cô hỗn loạn đến mức mất đi cái vốn có.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Hứa Liên Nhã nhớ rõ, Hạ Nguyệt cứ cằn nhằn muốn đi hẹn với bạn, muốn Hứa Liên Nhã cho nghỉ, cuối cùng Hứa Liên Nhã phải chiều theo cô ấy.

Sau vui vẻ, Hạ Nguyệt lại ngượng ngùng nói: "Chị Nhã à, vậy ngày mai một mình chị có được không?"

Hứa Liên Nhã cười, "Có gì mà không thể chứ, bận quá thì không tiếp nhiều là được, không được nữa thì chị đóng cửa dẹp tiệm một ngày."

Hạ Nguyệt cũng không ngượng nữa.

Vào lúc ba bốn giờ chiều, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng người không xa lạ gì. Nhưng Hứa Liên Nhã lại như sợ nhìn lầm, bèn đẩy cửa đi ra ngoài đón.

Người kia cũng đang nhìn xung quanh tiệm, khi bốn mắt nhìn nhau, Hứa Liên Nhã cất tiếng trước.

"Dì Đình, sao dì lại đến đây?"

Trâu Vân Đình không giống như tạt ngang qua, gió hè oi bức thổi mái tóc hoa râm của bà rối tung. Trâu Vân Đình gật đầu thay câu trả lời, mặt trời nắng đến mức khiến bà nheo mắt lại.

Hứa Liên Nhã đẩy cửa ra cho bà ấy, "Vào đi đã dì, bên ngoài nắng quá."

Trâu Vân Đình vẫn im lặng gật đầu, điều này đã để Hứa Liên Nhã nhận ra chút khác lạ.

Hạ Nguyệt rót nước, Trâu Vân Đình chỉ nhìn cho có, khi ngước mắt lên lần nữa, chỉ thấy trong mắt hằn đầy tơ máu, lóe lên chút sầu bi khó gọi tên.

https://thuviensach.vn

Trâu Vân Đình đặt ly nước xuống, giọng khàn khàn: "Tiểu Nhã, dì có mấy lời muốn nói với cháu, có thể nói chuyện riêng được không?"

Chợt tim Hứa Liên Nhã như bị siết chặt, đập thình thịch hoảng hốt không yên lòng. Cô miễn cưỡng trấn định tinh thần, nói: "Chúng ta lên lầu rồi nói."

Hạ Nguyệt thức thời đợi ở bên cạnh.

Tầng hai chỉ có mỗi bàn làm việc tróc sơn, quả thật không phải là nơi để tiếp khách. Hứa Liên Nhã kéo ghế ra cho bà, trông Trâu Vân Đình có vẻ xa lạ với bình thường, phản ứng chậm hơn.

Bà vừa ngồi xuống liền kéo tay Hứa Liên Nhã, "Tiểu Nhã... Hẳn cháu phải biết dì đến tìm cháu là có chuyện gì."

Hứa Liên Nhã ngồi xuống đối diện Trâu Vân Đình, người như bị lây sự chậm chạp của bà, ngay đến suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp.

"Dì Đình, là bố cháu xảy ra chuyện gì sao?" So với người trả lời, người đặt câu hỏi sẽ bớt áp lực đi rất nhiều, "Nếu không dì cũng sẽ không đích thân đến tìm cháu... Xin dì hãy nói thật cho cháu biết."

"Tiểu Nhã..." Cánh môi Trâu Vân Đình run run, "Bố cháu... có thể bố cháu gặp chuyện rồi..."

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi sự thật đập vào đầu, nhất thời vẫn làm cô choáng voáng như thiếu oxi.

"... "Có thể"? "Có thể" là có ý gì?" Biểu đạt không chính xác khiến Hứa Liên Nhã không biết là tức giận hay gấp gáp nắm lấy một tia hy vọng, "Gặp chuyện chính là gặp chuyện, không gặp chuyện chính là không gặp chuyện, không có cái kiểu nói mập mờ sao cũng được như "có thể gặp chuyện"."

https://thuviensach.vn

Có lẽ chính cô không để ý, giọng điệu nôn nóng đã khiến cô thất vễ, nhưng Trâu Vân Đình cũng chẳng hề phát hiện ra.

"Thì chính là "có thể"!" Câu nói đơn giản giãy bày cái đành chịu bất tận của Trâu Vân Đình, "Tiểu Nhã à, bọn dì cũng không rõ liệu bố cháu có thật sự gặp chuyện gì đó hay không, chỉ có thể nói theo lẽ thường, ông ấy..."

Hứa Liên Nhã gần như không hiểu hết nghĩa chính xác của cái từ "gặp chuyện", cô ngắt lời Trâu Vân Đình, "Dì Đình, dì chỉ việc nói cho cháu biết, bố cháu còn sống hay đã chết rồi?"

Mắt Trâu Vân Đình ươn ướt, lắc đầu nói: "Không biết, thật sự xin lỗi... Dì thật sự không biết... Ông ấy bị trúng đạn trước khi rơi xuống núi, sau đó bọn họ phái người đi tìm, nhưng không tìm được..."

Cũng không biết nên dùng từ "xác" hay là "người" mới chính xác."Đã hơn nửa tháng ông ấy không liên lạc với bọn dì rồi... Nếu như ông ấy không sao, ông ấy nhất định sẽ nghĩ cách liên lạc với bọn dì..."

"Ở đâu?"

Trâu Vân Đình nói cho cô biết một địa danh mà cô chưa từng nghe qua, lại bổ sung: "Ở bên Vân Nam."

"Dì Đình, nếu như không thấy được bố cháu... Cháu không muốn tin." Giọng Hứa Liên Nhã nhẽ bẫng như bị vét sạch sức lực, "Giống như... giống như lúc trước vậy, chẳng qua ông ấy chỉ đến nơi khác thôi, tạm thời không liên lạc với cháu, không lâu sau chắc chắn ông ấy sẽ quay về."

"Ừ..." Trâu Vân Đình không phản bác, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hồi đầu mấy người Trâu Vân Đình cũng ôm suy nghĩ như vậy đi tìm, nhưng chỉ tìm được một gói thuốc Trung Hoa có dấu vân tay và nước bọt của Lôi Nghị, phán đoán sơ bộ là bị rớt ra trong lúc rơi xuống núi.

https://thuviensach.vn

"Thật sự là bố cháu sao?" Hứa Liên Nhã phát hiện càng ngày càng khó điều khiển đầu óc, "Nước bọt... Là xảy ra chuyện gì?"

"Gói Trung Hoa đấy..." Trâu Vân Đình nhấn mạnh vào nhãn hiệu, "Là cháu mua cho ông ấy."

Hứa Liên Nhã à một tiếng.

"Bình thường ông ấy không bao giờ mua loại thuốc đắt tiền như thế, vì cháu mua cho nên ông ấy không nỡ hút." Trâu Vân Đình làm động tác kẹp điếu thuốc, "Thường xuyên thấy ông rút điếu thuốc ra ngậm, sau khi tìm được bật lửa thì lại nghĩ ngợi gì đó, rồi nhét điếu thuốc vào lại. Có lần dì hỏi tại sao ông ấy lại làm vậy, nhìn cũng nhàu nhĩ. Ông ấy mới bảo, đây là do cháu gái tôi mua cho, tôi phải tiết kiệm, con bé kiếm tiền cũng chẳng dễ gì."

Trong nháy mắt cả căn phòng trở nên yên tĩnh, còn lòng Hứa Liên Nhã lại theo dòng yên ắng ngắn ngủi này mà từ từ vắng lặng, không phải là sự tĩnh mịch của hạt bụi lắng xuống, mà là cái yên tĩnh của hoang vu.

Hứa Liên Nhã không làm ầm kêu gào không tin, cũng không chất vấn vì sao tin tức lại lề mề đến tận nửa tháng.

Lôi Nghị không chỉ là bố cô, mà còn là đồng nghiệp chiến hữu của họ, không phải bất đắc dĩ thì họ sẽ không bỏ rơi ông.

"Cháu biết rồi." Cô gần như đón nhận điều ấy.

Trâu Vân Đình tự mình đến báo tin, chính là vì sợ đối đáp trong điện thoại sẽ khiến cô nghi ngờ, nhưng giờ đây bỗng nhận được câu trả lời như thế, ngược lại khiến bà không hề cảm thấy được an ủi chút nào.

"Trong đơn vị... có sắp xếp gì không?"

https://thuviensach.vn

Trâu Vân Đình nói: "Tất cả phải xem tâm nguyện của người nhà. Nếu người nhà đồng ý, đơn vị sẽ tiễn đưa ông ấy đàng hoàng chu đáo."

Lý do của Trâu Vân Đình rất quan phương, có lẽ xuất phát từ sự nhạy cảm của phụ nữ, Hứa Liên Nhã nhận thấy được tâm tình khác trong câu nói, trong bụng cũng theo đó mà khẳng định một suy nghĩ: bọn họ bảo bà ấy đến báo tin là thích hợp nhất.

"Đưa như thế nào..."

Thậm chí khóe miệng còn hiện lên ý cười khổ sở trống rỗng.

Y quan trủng.

Ba chữ này như thanh gươm sắc bén xuyên thẳng qua người cô, cô chợt nghĩ đến một người khác, đau đớn cũng theo đó mà chất chồng lên.

Ngoài Trâu Vân Đình ra, còn có một người có thể chứng minh được sống chết của Lôi Nghị.

Hứa Liên Nhã như tìm được cọng rơm cứu mạng, như có nhiều người hơn để tin tưởng, chứng minh được sự thật này.

Ngược lại cũng thế.

Cô luôn xem sự tồn tại của Triệu Tấn Dương là bí mật giữa người bọn họ, nên không dám tùy tiện hỏi Trâu Vân Đình.

Hứa Liên Nhã nói: "Dì Đình, cháu muốn tìm người bàn bạc đã."

Được Trâu Vân Đình cho phép, Hứa Liên Nhã đi vào trong gian phòng nhỏ, đóng cử lại.

Cô bấm gọi cho Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

"Mau nghe máy đi..."

Thúc giục trong lòng bất giác thành câu lẩm bẩm ở ngoài miệng.

"Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Chỉ có giọng nữ đơn điệu đáp lại cô như cười nhạo.

Hứa Liên Nhã lại gọi lại, từ trước đến nay cô không bao giờ quấy rầy đối phương, đó là tính nguyên tắc của cô. Nhưng lúc này lại cố gọi cho bằng được, cứ như một giây sau sẽ xuất hiện bước ngoặt.

Ba lần, vẫn lời nhắc nhở giống nhau, từng câu từng câu tiêu diệt hết hy vọng.

Đợi khi cúp điện thoại, Hứa Liên Nhã cảm thấy cây cột trong đầu cũng theo đó rơi rầm xuống.

...

Lại nhấn gọi một số máy khác, Hứa Liên Nhã phát hiện tay mình không ngừng run rẩy.

Cô bắt lấy cổ tay đang cầm điện thoại, nhưng sức lực đều là mình nên cô cũng chẳng được xoa dịu là bao.

"A lô?" Âm thanh ở đầu dây hơi sốt ruột, "Chuyện gì?"

"Mẹ..."

Cô run rẩy yếu ớt cầm điện thoại, tạp âm ở bên kia cũng trộn lẫn trong giọng bà, Hứa Đồng cả giận nói, "Có chuyện gì thì cứ nói đi, mẹ đang bận lắm."

https://thuviensach.vn

Có người ở cạnh đó gọi "chủ nhiệm Hứa".

"Mẹ, mẹ không đến đây à?"

Nhất thời Hứa Đồng không vui, "Đã nói với con rồi còn gì, muốn để mẹ gặp cậu bạn trai đó của con là không đời nào, có nghĩ cũng không..."

"Là chuyện của bố."

Trong nháy mắt ở đầu dây trở nên im lặng.

"Nhưng bố không có ở đây, con cũng không biết nên làm gì..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hứa Đồng ngồi chuyến bay vào sáng sớm ngày hôm sau để đến.

Cảm giác mơ hồ này bắt đầu từ hôm qua khi gặp Trâu Vân Đình, đến lúc gặp Hứa Đồng cũng không hóa giải ngay, giống như rơi vào cõi mộng, Hứa Liên Nhã không thể khống chế nhận thức rời khỏi đó được.

Vợ chồng ly hôn nhiều năm nay "gặp lại" trong lần từ biệt chồng trước, đây là cảnh tượng Hứa Liên Nhã chưa bao giờ nghĩ đến. Một mặt khác, Hứa Liên Nhã rất cảm kích khi Hứa Đồng đến, cũng không muốn nghĩ nhiều là bởi vì con gái của bà hay là người đàn ông từng cùng bà nên duyên vợ chồng.

"Trong tiệm bận lắm à?" Có lẽ vì chú ý đến tâm trạng của Hứa Liên Nhã, giọng Hứa Đồng ôn hòa đi không ít, "Đã nói tự mẹ đến là được rồi mà, đâu phải là không biết đường."

"Không sao." Hứa Liên Nhã đã tạm thời đóng tiệm, "Lái xe tiện hơn."

Hứa Liên Nhã giúp bà kéo vali lên xe, rồi nhớ lại hỏi: "Bên bệnh viện... có tiện không ạ?"

Mới tới đã hỏi ngày về thì khó tránh thất lễ, Hứa Liên Nhã chỉ muốn tránh né, tránh cho mình gửi gắm quá nhiều hy vọng.

Hứa Đồng nói: "Chỉ xin nghỉ được ba ngày."

Hứa Liên Nhã xúc động nhỏ giọng đáp: "Khó quá..."

https://thuviensach.vn

Không ngờ Hứa Đồng nói tiếp: "Xem chuyện thế nào đã rồi về."

Hứa Liên Nhã nhìn mặt bà một lúc, nhưng Hứa Đồng lại rất thản nhiên, Hứa Liên Nhã bảo: "Vâng."

Thật ra trong lòng hai mẹ con đều hiểu, Hứa Đồng đến đây chỉ là vì cho Hứa Liên Nhã sự an ủi và chỗ dựa, còn về mặt thủ tục pháp luật thì bà không giúp được gì.

"Định làm thế nào đây, chuyện của bố con ấy?" Hứa Đồng không dùng từ "hậu sự", khiến người nghe không cảm thấy nặng nề.

"Mẹ cảm thấy sai?" Thật sự Hứa Liên Nhã không có chủ kiến nào.

"Ông ấy là bố con." Hứa Đồng nhấn mạnh. Nhiều năm ly hôn đã có khe hở bắc ngang giữa hai người, Hứa Đồng ngại vì quan hệ không tiện vượt ranh giới.

Lưỡng lự một lúc lại hỏi: "Nhiều năm như vậy mà ông ấy vẫn không có ai à?"

"Không có." Rồi cân nhắc nói, "Không có đâu. Chưa thấy ông giới thiệu bao giờ... Còn nói là muốn nhìn con yên ổn thì ông ấy mới yên tâm..."

"Đúng là có tật xấu!" Hứa Đồng không nhịn được, "Con có cưới hay không thì liên quan gì đến ông ấy, có ảnh hưởng gì đến ông ấy đâu."

Hứa Đồng trách mắng khiến Hứa Liên Nhã cảm thấy an lòng hơn. Trước kia cô từng nghe người ta nói, con người sẽ chết hai lần, một lần là chết về mặt sinh lý, và một lần là biến mất khỏi trí nhớ của mọi người.

Lôi Nghị ra đi như thế, chỉ cần còn có người nhớ đến ông, thì ở chỗ Hứa Liên Nhã ông vẫn còn sống, chẳng qua chỉ là một chuyến đi xa nhà, rất rất lâu vẫn chẳng quay về.

https://thuviensach.vn

"Con muốn làm một lễ truy điệu đơn giản thôi, người như ông chắc chắn có không ít kẻ thù, con sợ làm lớn cũng không tốt."

Hứa Đồng suy nghĩ rồi đáp một tiếng, không rõ là có đồng ý hay không.

"Phần mộ... Cũng không cần chọn kỹ lắm..." Giọng Hứa Liên Nhã vô cùng trịnh trọng, "Trống trơn không có gì, cứ luôn cảm thấy có gì đó sai sai... quá kỳ lạ. Nếu cần thiết thì con muốn đưa bố về lại nhà cũ, nhà ở đâu thì ông ở đấy."

Hứa Đồng lại ừ một tiếng.

"Con không biết tục lệ ở quê bên kia có chú trọng kiêng kỵ gì về chuyện này không..."

Hứa Liên Nhã miễn cưỡng đi ra khỏi đống kế hoạch đã vạch sẵn cả một đêm, cũng không biết có gặp phải bất cập gì không. Thật ra nếu cô kiên quyết thì cũng không có ai có thể ngăn cô đương, bất kể là về mặt pháp luật hay huyết thống, cô đều là người thân nhất của Lôi Nghị. Ông bà nội của Hứa Liên Nhã đã qua đời từ lâu, thêm Lôi Nghị quanh năm đều ở bên ngoài, từ lâu đã không còn liên lạc với người thân họ hàng. Cô vốn còn một người bác ruột nữa, nhưng đã hy sinh trong trận đại hồng thủy năm 98.

Trong lòng Hứa Liên Nhã còn cất giấu một "ngộ nhỡ". Ngộ nhỡ không lâu sau Lôi Nghị sẽ quay về.

Hứa Đồng thở dài, "Có kiêng kỵ cả chú trọng gì đâu, chẳng qua đều là tục lệ do người tự nghĩ ra thôi. Trước đây bố con từng nói với mẹ, nếu ngày nào đó ra đi thì không cần phải mua đất cho ông ấy, lãng phí tiền lãng phí đất đai quốc gia." Chuyện cũ kéo theo vẻ bất đắc dĩ bên khóe miệng người phụ nữ trung niên, bao nếp nhăn cũng nhíu lại với nhau, "Ngộ nhỡ ngày nào đó quên khuấy lỡ để ông ấy lãng phí, chắc là cho người ta đuổi ra mất. Ông ấy chỉ muốn lập một tấm bài vị ở nhà, chúng ta ở đâu thì ông ấy ở đó.

https://thuviensach.vn

Hồi đó mẹ còn cười nhạo ông ấy muốn làm âm hồn không tan, ông ấy mới bảo không phải, là bảo vệ hai mẹ con ta."

Một từ "chúng ta" bất thình lình đánh trúng vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng Hứa Liên Nhã, trong ấn tượng của cô, khi Hứa Đồng nhắc đến "chồng trước, con gái và mình" thì luôn tỏ rõ thái độ, còn lúc này vì chuyện cũ mà ba người cùng đoàn tụ về "căn nhà" ấy, vén lên tấm màn ký ức xa xôi nhưng viên mãn.

Hứa Liên Nhã buồn cười nhưng chóp mũi lại cay cay, "Bố cũng có lúc lừa tình như vậy à."

Dọn dẹp hành lý xong, Lôi Nghị và Hứa Đồng cùng đến trong đội.

Đón hai người là chi đội trưởng, cũng là người tạm thời thay Lôi Nghị quản lý đại đội. Hứa Liên Nhã học theo người khác gọi ông ta là đội trưởng Dương.

Thoạt nhìn người đàn ông này trông trẻ hơn Lôi Nghị, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Hứa Đồng một lúc.

Hứa Liên Nhã giới thiệu: "Đây là mẹ tôi."

Người đàn ông gật đầu rồi khách sáo mấy câu.

Nói đến chuyện lo liệu hậu sự, đầu tiên đội trưởng Dương đưa ra vài đề nghị theo quy định chính phủ, nhqng Hứa Liên Nhã lại kiên quyết chỉ làm đơn giản, vòng hoa câu đối phúng điếu cũng không cần phô trương, số người tham dự chỉ hạn định trong mối quan hệ thân mật.

Đội trưởng Dương không kiên trì nữa, cuối cùng ngày đưa tiễn được ấn định vào hai giờ chiều ngày hôm sau.

https://thuviensach.vn

Rời khỏi đại đội, Hứa Liên Nhã và Hứa Đồng đi xe đến chỗ Lôi Nghị ở, dọn dẹp đồ của ông.

Chỗ ở của Lôi Nghị là một căn nhà dành cho đàn ông độc thân điển hình, ít đồ nhưng may mà không lộn xộn.

Hai mẹ con phân công nhau, Hứa Đồng dọn quần áo, Hứa Liên Nhã sắp xếp lại giấy tờ chứng nhận.

Thỉnh thoảng Hứa Đồng lẩm bẩm, "Cái này mà mặc đến mấy năm, bạc màu rồi mà còn giữ..."

Hứa Liên Nhã cũng lẩm nhẩm một mình, kéo từng ngăn kéo ra, "Giấu ở đâu rồi nhỉ, cũng không tìm thấy..."

Hứa Đồng hỏi: "Không thường xuyên đến à?"

Hứa Liên Nhã đáp: "Chỉ ghé qua một hai lần, phần lớn là ông ấy đến tìm con."

Hứa Đồng nói: "Cũng đúng."

Mỗi người tự làm việc của mình, một lúc lâu sau, bỗng Hứa Đồng ở phía sau hét lên: "Tiểu Nhã, con đến đây."

Giọng có vẻ không thoải mái lắm.

"Sao vậy ạ?"

Hứa Liên Nhã đi đến, không biết Hứa Đồng lôi từ đâu ra một khung ảnh gỗ khá cũ, bên trong là tấm ảnh charnhln và cô khi còn bé ở núi Vòi Voi.

"Con còn nhớ không?" Hứa Đồng đưa khung ảnh cho cô, "Có một lần duy nhất bố con đưa con đi du lịch, hồi đó con mới học lớp lớn mẫu giáo, đến Quế Lâm bốn ngày."

https://thuviensach.vn

Năm tháng đã lâu, nấm mốc ăn mòn nở hoa bên mép khung ảnh, người đàn ông trong đó khí khái bồng bột, cô bé vẫn còn bụ bẫm, hai gương mặt vui vẻ rực rỡ trái ngược hẳn với cảnh núi non xanh biếc của núi Vòi Voi ở sau lưng.

Hứa Liên Nhã vuốt ve hai gương mặt nho nhỏ kia, không khỏi mỉm cười, "Lần trước về nhà không tìm được, thì ra là được đưa đến đây."

Cô thả lỏng dựa ra sau bàn, không ngờ lại đụng phải một thùng giấy lớn, đồ bên trong rơi ra, cô giật mình ôm khung ảnh đứng thẳng.

Đồ trong thùng rơi xuống khiến Hứa Liên Nhã và Hứa Đồng đồng thời ngẩn ra mấy giây.

Tất cả đều là những gói thuốc Trung Hoa.

Hứa Đồng lại gần, nhặt một gói lên bóp một cái, bên trong trống không.

"Vật này mà còn giữ nữa, đúng là không có tiền đồ..."

"Là của con mua cho ông..." Hứa Liên Nhã dở khóc dở người.

Hứa Đồng: "..."

Đặt khung ảnh sang một bên, Hứa Liên Nhã nhặt từng gói thuốc về lại trong thùng.

Một góc gói thuốc đã bị nước tẩm ướt dán lại.

***

Lễ trụy điệu được làm rất đơn giản, vòng hoa phúng điếu không nhìn ra thân phận, di ảnh là tấm hình được tìm thấy trong phòng Lôi Nghị - không biết không biết là ảnh để lại để làm giấy tờ gì - được xử lý phóng đại. Khách đến chỉ chừng mười người, không một ai mặc cảnh phục, nhưng

https://thuviensach.vn

sống lưng mỗi người đều thẳng tắp, có thể nhìn ra thường hay mặc đồng phục.

Đội trưởng Dương giới thiệu đều là đồng nghiệp trong đơn vị, có vài người có nhiệm vụ không về được hoặc không liên lạc được tạm thời chưa đến.

Nghe đến đây, ánh mắt Hứa Liên Nhã khẽ nheo lại.

Hội trường nho nhỏ lọt vào mắt, Hứa Liên Nhã nhìn trái nhìn phải nhiều lần.

Hứa Đồng kéo khuỷu tay cô, hỏi: "Nhìn gì thế?"

Hứa Liên Nhã chỉ gật đầu, "Không có gì."

Chương trình diễn ra rất nhanh.

Lúc bắt tay thì Hứa Liên Nhã thấy Lương Chính, hôm nay anh ta mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh trời, cổ áo chỉnh chu càng nổi bật dưới viền mắt ửng đỏ, hiện lên vẻ kính trọng vô hình.

Dường như anh ta muốn gọi một tiếng "chị dâu", nhưng khi ánh mắt chạm đến Hứa Đồng bên cạnh thì chỉ thốt ra một câu trầm trầm "xin nén bi thương".

Sau khi lễ truy điệu kết thúc, quần áo của Lôi Nghị được đưa đi hỏa táng.

Hộp gỗ theo phong cách xưa rất nhẹ, liệu linh hồn người chết có nặng như vậy hay không, luôn ở bên trong đấy.

Hứa Liên Nhã giao hộp gỗ cho Hứa Đồng, bảo bà chờ trong xe, cô còn có chút chuyện.

https://thuviensach.vn

Trước cửa nhà tang lễ là cầu thang rất dài, quả nhiên Hứa Liên Nhã tìm được Lương Chính ở đó.

"Chị dâu." Cuối cùng anh ta cũng gọi.

Lương Chính không còn chống gậy nữa, đeo chân giả, mặc quần tây dài, đứng ở phía kia chẳng khác gì người bình thường.

Có lẽ Trâu Vân Đình bên cạnh anh ta đã bị đau thương che giấu đi tìm cảm, nghe thấy tiếng gọi này cũng không ngạc nhiên.

"Tôi xuống dưới chờ cậu." Nói xong câu này với Lương Chính, bà từ từ đi xuống lầu.

Hứa Liên Nhã không đoán được liệu có gì mà Lương Chính phải tránh Trâu Vân Đình, sau đó nghĩ ngợi rồi nhận ra, chẳng qua là bà không muốn nghe chuyện liên quan đến Lôi Nghị nữa mà thôi.

"Chị dâu, chị đừng trách anh Dương, không phải anh ấy không đến, mà là không liên lạc được..." Lương Chính đè thấp giọng như phòng tai vách mạch rừng, "Nếu anh ấy mà biết, thì dù có con dao rời từ trên trời xuống anh ấy vẫn sẽ lập tức chạy đến."

"Tôi không trách anh ấy." Hứa Liên Nhã khẽ nói, "Anh đừng lo, tôi không có ý trách anh ấy đâu."

Lương Chính chỉ ờ một tiếng.

Hứa Liên Nhã lại nói: "Còn hai người kia đâu, A Dương nói năm đó bố tôi dẫn dắt cả thảy là ba người mà."

Mặt Lương Chính vặn vẹo lại.

Hứa Liên Nhã tự gật đầu, "Nếu không tiện nói thì thôi."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không có ý trách tội bất cứ ai, chỉ có điều vẫn cảm thấy có chút thất vọng.

"... Cấp trên không để bọn họ đến!" lương Chính thôi đấu tranh, mở miệng nói.

Hứa Liên Nhã bật cười, không ngờ lại còn có chỉ đạo.

"Chị dâu, vì tôi không còn ở trong đơn vị nữa nên không nghe được nhiều. Lão đại xảy ra chuyện, chắc chắn nhiệm vụ lần này không thành công rồi - cụ thể là nhiệm vụ gì thì tôi không biết - vì tìm anh ấy mà có không ít cảnh sát được điều động, động tĩnh không nhỏ, cấp trên lo thân phận của anh ấy sẽ bị bại lộ, nên tạm thời không để chị Thủy và Quách Dược có liên lạc trực tiếp với anh ấy..." Lương Chính nhìn chằm chằm phản ứng của Hứa Liên Nhã, "Sau này hai người bọn họ vẫn phải tiếp tục lần theo đường dây kia..."

Hứa Liên Nhã đành xuôi theo, "Thế à."

Cô không so đo gì nhiều, thậm chí dù Lương Chính có bịa lý do thì có lẽ cô cũng sẽ không phản bác.

"Chị dâu..." Bỗng giọng Lương Chính trở nên nghiêm túc, "Gần đây chị nhớ chú ý chút."

"Nghiêm trọng đến thế à?"

Lương Chính lấy vẻ mặt nghiêm nghị trả lời cô.

"Cám ơn." Cuối cùng Hứa Liên Nhã đáp.

Bốn giờ chiều cuối tháng sáu, ánh mặt trời có thể tạm gọi là êm dịu, Trâu Vân Đình như không nỡ rời khỏi hơi ấm ấy nên đi rất chậm.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã và Lương Chính đuổi kịp theo bà, Trâu Vân Đình lại tìm gì đó trong ví tiền, đột nhiên Hứa Liên Nhã kêu lên, bà giật mình đánh rơi ví tiền.

Hứa Liên Nhã nhặt lên giúp bà, đúng lúc ví tiền trải rộng, để lộ tấm hình ở bên trong.

Trâu Vân Đình như định vất bỏ, không đưa tay nhận lấy.

Hứa Liên Nhã nheo mắt lại dưới mặt trời, nói một câu với Lương Chính "tôi có chút chuyện muốn nói với dì Đình".

Lương Chính thức thời tránh đi.

Hứa Liên Nhã đưa tay vuốt ve từng tấc tấm ảnh, người cảnh sát trong ảnh không cười, nhưng lại tràn đầy nghị lực.

Cô trả ví tiền lại cho Trâu Vân Đình.

"Dì Đình, có phải cháu còn có cơ hội gọi dì một tiếng "mẹ" không?"

Trên mỗi người đều có một ổ khóa, khóa lại bí mật và tình cảm sâu trong nội tâm, một khi mở ra cũng giống như tháo đê xả lũ, tuôn trào mãnh liệt.

Chìa khóa của Hứa Liên Nhã là một gói thuốc lá kia. Mà của Trâu Vân Đình chính là tấm ảnh nho nhỏ trong ví tiền, Hứa Liên Nhã vô tình nhặt được, đồng thời cũng đã mở khóa ra.

Trâu Vân Đình luôn giữ bình tĩnh cuối cùng cũng khóc thút thít, giọng nghẹn ngào: "Bọn dì định chờ chuyện của cháu và A Dương xong xuôi thì sẽ đi nhận giấy kết hôn, nhưng không ngờ..."

Bỗng chốc vào giây phút này Hứa Liên Nhã lại hận bố cô, hận ông vừa làm điều vô nghĩa lại tổn thương sự kiên trì của người ta.

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi dì..." Hứa Liên Nhã áy náy, "Dì Đình, thay mặt bố cháu cháu xin lỗi dì..."

Trâu Vân Đình lau nước mắt đi, cố mỉm cười: "Chuyện này không liên quan đến cháu, cũng không thể trách bố cháu. Hai người bị dì cộng lại cũng sắp là ông bà già trăm tuổi, cũng không để ý đến chút chuyện này..."

"Đâu có giống nhau!"

Đâu có giống nhau. Bà không thể danh ngôn chính thuận đứng ở chiếu người thân, chỉ có thể lấy thân phận đồng nghiệp cũ để nói lên nỗi niềm thương nhớ.

Trâu Vân Đình khoát tay, tỏ ý cô đừng nói nữa.

"Ở chỗ dì còn ít đồ của bố cháu, cháu có muốn xem không..."

Hứa Liên Nhã lắc đầu mà không hề nghĩ ngợi.

Trâu Vân Đình hiểu ra, "Vậy thì dì sẽ giữ lại... sẽ giữ thật kỹ..."

***

Vé máy bay đặt vào trưa ngày hôm sau.

Trong bữa cơm tối một đêm trước đó, Hứa Đồng thờ ơ nói, "Cậu bạn trai kia của con đâu rồi? Không phải nói muốn dẫn đi gặp mặt à."

Hứa Đồng chỉ thuận miệng hỏi, vốn là chuyện vui, nhưng đủ thứ chuyện trong mấy ngày qua lại làm Hứa Liên Nhã không vui nổi.

"Đang ở bên ngoài, không về được."

Hứa Đồng ngước mắt lên, "Cùng đại đội với bố con à?"

https://thuviensach.vn

"Vâng." Câu chuyện càng đến gần Triệu Tấn Dương, Hứa Liên Nhã càng phiền não.

Hứa Đồng im lặng đợi cô nói tiếp, nhưng lại không đợi được, câu chuyện đi vào ngõ cụt.

Mới sáng sớm đã có người đến gõ cửa.

Hứa Liên Nhã nghi ngờ, rồi lật đật xỏ dép vào chạy ra mở cửa.

Kéo cửa ra, mong đợi trên mặt sụp đổ.

"Sao anh lại đến đây?"

Vẻ mặt thất vọng của Hứa Liên Nhã quá rõ, khiến vị khách đến cũng trở nên lúng túng.

"Là mẹ bảo cậu ấy đến." Hứa Đồng đứng sau lưng nói, mời Hà Tân đi vào. "Bố con biết mẹ đến đây nên báo lại với Hà Tân. Đúng lúc cậu ấy tiện đưa chúng ta ra sân bay."

"Ờ."

"... Ba của Tiểu Duệ."

Hứa Liên Nhã không nói gì thêm.

Hà Tân đánh trống lảng, "Cháu đến không đúng lúc rồi."

Hứa Đồng cười, "Nói gì thế."

Trên đường đi đều là Hứa Đồng nói chuyện với Hà Tân, Hứa Liên Nhã ôm ba lô leo núi nghiêng đầu mờ mịt nhìn ra ngoài cửa xe, trong ba lô chính là hộp gỗ đó.

https://thuviensach.vn

Nỗi sầu thương cùng sự thù địch của cô đã dần dần đưa im lặng lên đến đỉnh điểm.

Vừa xuống may báy, Hứa Liên Nhã trực tiếp về lại nhà cũ.

Hứa Đồng biết mình không cản được, dè dặt hỏi: "Buổi tối mẹ qua ở với con nhé?"

"Không cần."

"..."

Ngữ khí quá chênh, Hứa Liên Nhã bù đắp nói: "Mẹ à, hai ngày nay mẹ cũng mệt rồi, cứ về nghỉ ngơi cho khỏe đi đã. Con cũng muốn được ở một mình..."

"Được." Hiếm khi thấy Hứa Đồng xuống nước như vậy, "Có chuyện gì thì gọi mẹ."

Đã qua gần nửa năm mới quay về, trong phòng lại một lần nữa tích tụ mùi ẩm mốc. Hứa Liên Nhã mở cửa sổ ra, quét tước một hồi, dọn hộp gỗ xong, cũng đặt gói thuốc và khung ảnh kia lên vị trí nổi bật ở tủ ti vi.

Cô bước lùi về sau mấy bước, ngồi trên sa lon nhìn mấy thứ này, rõ ràng không bật ti vi, nhưng lại có cảm giác giống như rất nhiều năm trước, cô vừa xem ti vi vừa chờ bố quay về, mí mắt dần nặng trĩu...

Hứa Liên Nhã bị tiếng gõ cửa liên hồi đánh thức.

Cô gần như là bật dậy từ trên sa lon, lúc này phát hiện ra trời đã tối, phòng không bật đèn tối đen như mực, cũng chẳng biết mình đã ngủ bao lâu rồi.

Tiếng gõ cửa vẫn không ngừng.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không lên tiếng, thả nhẹ bước chân đi đến cạnh cửa.

Tiếng gõ đã ngừng lại.

Cửa không có mắt mèo, Hứa Liên Nhã nín thở chờ tiếng bước chân rời đi.

Nhưng không ngờ một giọng nam khàn khàn quen thuộc dội thẳng vào tim...

"Liên Nhã?"

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Quyết định của Triệu Tấn Dương nhanh chóng truyền đến chỗ Thẩm Băng Khê và Trâu Vân Đình, bọn họ có vẻ không bất ngờ lắm, nhưng lại đồng loạt phản đối.

Cuộc hội ý vẫn như trước diễn ra ở nhà Trâu Vân Đình.

Từ sau chuyện của Triệu Tấn Dương, Trâu Vân Đình được Lôi Nghị giới thiệu, coi như là bác sĩ ma túy có thể tin tưởng được gia nhập vào hội nhóm này, nhà bà được trang trí ấm áp thoải mái, dần dà đã trở thành "chỗ cũ" của bọn họ.

Thẩm Băng Khê chĩa mũi dùi sang Quách Dược, hất tay anh ta, "Lúc anh nói chuyện với đội trưởng Dương sao không ngăn ông ấy lại? Cái này khác gì để cậu ấy đi chịu chết."

Quách Dược ném cho cô ấy cái nhìn lạnh lùng, vẻ hời hợt này khác hẳn sự từ chối trước nhiệt tình của Thẩm Băng Khê trong quá khứ, mang theo chút thất vọng vì bị hiểu nhầm.

Trâu Vân Đình cũng nhìn sang.

Bỗng chốc quyết định, có lẽ mọi người sẽ phản đối cũng như trách anh ta không ngăn Triệu Tấn Dương lại. Bởi vì trong mắt bọn họ, anh là nhân vật chính trong những việc bắt buộc phải làm, là người phụ trách an toàn của những người khác - đó cũng từng là trách nhiệm của Lôi Nghị, bây giờ tự nhiên rơi xuống đầu anh.

https://thuviensach.vn

Quách Dược còn chưa đáp trả thì Triệu Tấn Dương đã tiếp lời, nói: "Chị Thủy à, chị có thể nói mấy câu tốt lành được không? Em còn chưa đi mà đã nguyền rủa em chết rồi à." Lúc anh nói còn cười một cái, anh muốn dùng cách thoải mái nhất để lật qua trang này.

Quyết định của anh như cây vừa mới trồng, không chịu nổi lay động của mọi người.

Thẩm Băng Khê đặt ly trà xuống bàn, nước trà sóng sánh vãi ra ngoài.

"A Dương, chị không đùa với cậu!"

Triệu Tấn Dương có thể đoán được lý do của cô, anh đã nghe nhiều từ chỗ Lôi Nghị rồi.

Cám dỗ mà cậu phải đối mặt có thể lớn hơn so với người khác, nguy hiểm mà cậu gặp phải cũng có thể nhiều hơn người ta...

Từng câu từng câu kể ra là lo lắng cho anh, và đồng thời cũng là nghi ngờ.

Triệu Tấn Dương hừ một tiếng, đành chịu cũng có mà giễu cợt cũng có.

Trâu Vân Đình liếc mắt nhìn Thẩm Băng Khê muốn xông lên đánh người, liền từ tốn nói, có vẻ như không quan tâm nhưng lại có lực.

"A Dương, lần trước cậu ở bên kia đến hai năm. Lần này quay về một lần nữa lấy lại tin tưởng của Lư Kình, e là còn lâu hơn thế. Tâm trạng và quyết định của cậu đều không khó hiểu. Chẳng qua là, cậu đã nói qua với bạn gái mình chưa? Hay nên gọi là "vợ sắp cưới" nhỉ?"

Bà tránh nhắc đến cái tên ấy, nhưng hai cách gọi khác nhau đều nhắc nhở anh chớ quên thân phận khác của mình.

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê chỉ hận không thể dùng dao đâm anh, còn Trâu Vân Đình chỉ cầm lấy cán dao đâm xuống, nhưng lại đâm đúng xương sườn mềm.

Cây lá vừa trồng lại lung lay.

Thẩm Băng Khê khoanh tay hừ lạnh, cứ như đang nói "để xem cậu làm thế nào". Ngay đến Quách Dược cũng nhìn thẳng vào anh đầy ý tứ.

"Em sẽ nói rõ với cô ấy." Triệu Tấn Dương như gỡ tội cho mình, "... Cô ấy sẽ hiểu."

Thẩm Băng Khê vẫn chưa chịu buông tha, "Cô ấy sẽ hiểu hay cậu hy vọng cô ấy sẽ hiểu?"

Trâu Vân Đình vẫn bình tĩnh, "Cả cậu và cô ấy đều trải qua nỗi đau mất chiến hữu và bố, tất nhiên trong lòng rất loạn, tôi chỉ hy vọng cậu có thể suy nghĩ thật kỹ, đừng kích động đưa ra quyết định gì vào thời điểm này. Dù gì thì bây giờ cậu cũng không còn một mình."

Cuộc gặp mặt chấm dứt trong yên lặng.

Triệu Tấn Dương và Quách Dược đi trước, Thẩm Băng Khê kiếm cớ ở lại.

Dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô ấy khiến Trâu Vân Đình không khỏi bật cười, "Có phải em có lời muốn nói với chị không, cứ nói đi."

Thẩm Băng Khê nghiêm túc đáp như trả lời giáo viên, "Chị cả à, bên đội trưởng Dương vẫn chưa chính thức đưa ra quyết định, có phải vẫn còn cứu vãn được không?"

Đáng ra Quách Dược mới là người hiểu rõ chuyện trong đơn vị hơn, lời này của Thẩm Băng Khê không giống lo lắng, mà trái lại như đang cố ý để

https://thuviensach.vn

Trâu Vân Đình trả lời. Trâu Vân Đình sửng sốt một lúc, suy nghĩ kỹ về hàm ý trong câu nói, rồi cũng không định giấu diếm.

"Trước kia chị có chút giao tình với đội trưởng Dương, để chị tìm ông ấy hỏi chút."

Thẩm Băng Khê không hề ngạc nhiên, "Chỉ có cấp trên thay đổi kế hoạch mới ngăn cản cậu ấy được."

"Nhưng đừng ôm hy vọng lớn quá, Dương Thượng Phong không phải là người sẽ suy xét về tư tình, hơn nữa vốn chuyện này là do chính A Dương ôm đồm."

Thẩm Băng Khê oán hận nói: "Thật sự mong rằng cậu ta là con rùa đen chỉ biết rúc đầu! Khoe mẽ cái gì chứ!"

***

Tối đến, Trâu Vân Đình lên chiếc xe màu đen đỗ ở đối diện cửa tiểu khu.

Người đàn ông ngồi trên ghế lái cười nói: "Chúng ta đã mấy năm không gặp rồi nhỉ?"

Trâu Vân Đình không đáp nhiệt tình lắm, chỉ ừ một tiếng cho có.

"Ăn cơm không, tìm một chỗ cùng ăn nhé?"

Trâu Vân Đình không thắt dây an toàn, nghiêng người sang nhìn người đàn ông nọ: "Không cần phiền như thế, tôi nói mấy câu rồi đi ngay."

Nở nụ cười mang theo chút trào phúng, người đàn ông nói: "Muốn mời em một bữa cơm mà cũng khó khăn vậy sao. Vân Đình à, ở cái tuổi này của chúng ta..."

https://thuviensach.vn

Trâu Vân Đình ngắt lời ông ta, đi thẳng vào chủ đề: "Đừng nhắc đến chuyện năm xưa nữa. Tôi tìm anh là muốn hỏi chuyện của Triệu Tấn Dương."

"À..." Âm kéo dài đầy thâm ý, "Cậu này hả, sao thế?"

"Tôi nghe nói cậu ấy phải quay về làm công việc trước kia, cậu thấy thế nào?"

Người đàn ông gõ tay lên vô lăng, ngạc nhiên nói: "Em cũng biết chuyện này à?"

"Liệu có biến số nào không?"

Người đàn ông ngẫm nghĩ một lúc rồi nói thẳng: "Vẫn chưa quyết định hoàn toàn, dù sao còn phải có chút thời gian lót đường đã. Nhưng người thích hợp nhất trong đơn vị chính là cậu ta, hơn nữa là cậu ta tự động xin đi. Chuyện này ấy à, không tám chín thì cũng mười."

Trâu Vân Đình nhìn buồng máy, chân mày nhíu lại.

Người đàn ông tò mò nhìn bà, "Em có ý kiến gì à?"

Trâu Vân Đình chừng như oán trách: "Không thể đổi người khác sao? Thượng Phong, tại sao lại cứ là cậu ấy..."

Xưng hô đã lâu khiến ngón út của người đàn ông mất tự nhiên giật giật, "Đúng là em với lão Lôi thương tên nhóc này thật, không nỡ đẩy cậu ta ra tiền tuyến à?"

Im lặng.

"Vân Đình, anh không biết em đồng ý bảo vệ Triệu Tấn Dương là vì cái gì. Nhưng em cũng biết đấy, đã sợ chết thì đừng làm cảnh sát chống ma túy nữa."

https://thuviensach.vn

Im lặng.

"Anh tin tên nhóc kia là đàn ông thực thụ, chứ không phải hạng người tham sống sợ chết. Không có mũi khoan, không làm nghề sứ*. Nếu cậu ta là tên ngốc thì anh cũng chẳng cần phải nhìn nhiều."

(*Mũi khoan là vật dụng thiết yếu đối với thợ làm gốm, nếu không có nó sẽ không sống được, câu này đồng nghĩa với câu "liệu việc mà làm".)

Im lặng.

"Hơn nửa năm nay lão Lôi không để cậu ta đụng đến con đường này, vậy là bọn em còn có nguyên nhân khác không thể nói ra?"

Tim Trâu Vân Đình đập nhanh hai nhịp một cách khó hiểu, nói: "Thằng bé này còn có một cô bạn gái sắp kết hôn rồi, để cậu ấy quay trở lại đó, chẳng phải là chia rẽ hai đứa ư!"

Dương Thượng Phong nhún vai, thờ ơ nói: "Đây cũng không phải là ý của anh. Anh đã cho cậu ấy thời gian suy nghĩ, cậu ấy đưa ra quyết định cũng là đưa ra lựa chọn. Công việc và hôn nhân, cái nào nặng cái nào nhẹ, vừa nhìn là biết ngay."

***

Triệu Tấn Dương hỏi Hứa Liên Nhã ngày về, rồi qua mấy hôm nữa mới đi tìm cô, như là kết cục đã liệu trước, anh kéo dài thời gian gặp mặt lần nữa, kế hoạch trong công tác đã định tám chín phần, có thể nói là chỉ còn thiếu gió đông.

Trước ngã rẽ đi vào thôn Lệ Hoa, đúng như anh đoán, nắng chiều quá gắt, Cát Tường không ra ngoài mà nằm ở cửa căn nhà cũ nát nghỉ trưa.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương huýt sáo một tiếng, A Khang sủa hai tiếng rồi Cát Tường tỉnh lại.

Cát Tường mò lấy gậy chống, kéo lê đôi dép mắt khép lim dim đi ra.

Triệu Tấn Dương gật đầu, "Đã lâu không gặp."

"Cảnh sát Triệu..." Cát Tường xoa mắt cười, "Sao anh lại đến đây? Cũng hơn nửa năm rồi nhỉ."

"Thời gian trước khá là bận." Triệu Tấn Dương đi vào, đảo mắt nhìn quanh căn nhà không chút thay đổi, cuối cùng rơi xuống gương mặt vàng vọt của ông ta, "Nhìn chú có vẻ không tốt lắm."

Cát Tường dựa vào gậy, vỗ hai má cho tỉnh lại, nói: "Vừa mới ngủ dậy nên không được tỉnh táo lắm."

Triệu Tấn Dương cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề: "Cát Tường, hôm nay tôi đến, là xin nhờ chú một việc..."

Người như Cát Tường luôn sợ bị người khác xem thường mình tàn phế, không làm được chuyện. Lại hay nhớ đến ơn cũ của Triệu Tấn Dương, luôn muốn tìm cơ hội báo đáp.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tấn Dương "xin nhờ" ông, ông vừa hồi hộp lại nóng lòng, thành khẩn nhìn thẳng vào mắt Triệu Tấn Dương, "Cảnh sát Triệu này, cái từ "xin nhờ" nặng quá, anh có việc gì sai bảo thì cứ nói, tôi nhất định..."

Triệu Tấn Dương ngăn ông thề thốt, cố ý lạnh nhạt nói, "Cũng không phải chuyện gì to tát..."

***

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Triệu Tấn Dương không cầm chìa khóa, Hứa Liên Nhã bèn về nhà sớm hơn, không ngờ đã có bóng người đứng chờ nơi cuối hành lang.

Bóng lưng mơ hồ khuấy động gợn sóng trong lòng, đường nét này trước đây là thuộc về bố cô.

Triệu Tấn Dương nghe được tiếng bước chân bèn quay đầu lại, rồi nhìn vào màn hình điện thoại: "Nhanh thế, trong tiệm xong việc rồi à?"

"Nghỉ ngơi mấy ngày mới quay lại, cũng không có việc gì."

Triệu Tấn Dương ăn ý đón lấy túi đồ ăn, Hứa Liên Nhã lôi chìa khóa ra mở cửa.

"Đói bụng chưa, để anh nấu ăn." Triệu Tấn Dương xách túi đi vào phòng bếp, lấy ra từng thứ một: thịt bò, cà chua, rau muống, cần tây, còn hai quả chanh. Một tay anh bóp hai quả chanh, "Trà chanh đá?"

"Ừ," Hứa Liên Nhã cười cười cầm lấy.

Triệu Tấn Dương không hay mặc tạp dề, chỉ mặc mỗi chiếc áo may ô.

Hứa Liên Nhã rót trà, cầm một ly đi vào bếp.

Triệu Tấn Dương đặt dao xuống, nắm lấy tay cô thử một ngụm.

Anh nhìn thẳng vào cô, không lên tiếng.

Nước đọng lên thành thủy tinh thấm ướt tay cô, Hứa Liên Nhã cau mày: "Lại không đủ ngọt?"

Hứa Liên Nhã bỏ thêm một thìa đường vào, lắc lắc ly, cục đá va vào nhau phát ra tiếng động.

https://thuviensach.vn

Có lẽ do khá thật, Triệu Tấn Dương uống hết ly, để lại mấy cục đá chưa tan hết.

"Em ra ngoài đi, ở đây nóng, lát nữa sẽ xong ngay."

Lần này không kho thịt bò mà là xafao, Triệu Tấn Dương làm ba món ăn rất nhanh.

Giữa chừng còn nhận được một cú điện thoại, tiếng máy hút khói kêu ù ù át mất giọng anh, Hứa Liên Nhã chỉ nghe được vài từ lẻ tẻ, có một từ là "quay về" hay gì đó.

Truyền thống ăn cơm của người Trung Quốc khiến hai bên dù mang tâm sự riêng cũng có thể hàn huyên dăm ba câu, sau đó câu chuyện dần biến mất trong tiếng nhai nhỏ bé.

Ăn cơm xong, Triệu Tấn Dương chủ động đi rửa chén bát, Hứa Liên Nhã sững ra rồi đồng ý.

Khi bọn họ sống chung với nhau, Triệu Tấn Dương thường có cái tính biếng nhác của đại đa số đàn ông khi làm việc nhà, không nói sẽ không động, nếu động là động ít nhất mức có thể.

Trái lại hai người không vì thế mà cãi nhau - có lẽ do thời gian ngắn quá nên không thấy hết tính xấu của đàn ông – vẫn luôn phân công nhau làm việc.

Hai ly trà chanh đá đặt trên bàn trà, Hứa Liên Nhã kiên nhẫn chờ anh rửa bát xong.

Cô nhìn Triệu Tấn Dương từng bước từng bước đi đến gần sa lon, liền vỗ vào bên cạnh, bình tĩnh nói: "Anh muốn nói gì thì nói đi."

Hai người ngồi trên ghế, cách nhau nửa người.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đổ một nửa sang ly trà khác như hòa hoãn, liếm môi nói: "Liên Nhã, công việc có thay đổi, có thể anh phải rời khỏi đây một thời gian."

Lần này trước khi quay về, Hứa Đồng có tìm cô nói chuyện một lần. Thái độ của Hứa Đồng vô cùng ôn hòa, có lẽ là để ý đến cảm giác vừa mất bố của cô.

Hứa Đồng nói, nếu như là loại người giống bố con, suốt ngày suốt tháng bôn ba bên ngoài, như vậy thì cũng chẳng khác gì kẻ lang thang không nơi cố định; nếu sau này con có con, con sẽ càng hiểu hết khổ sở trong đấy, cậu ta sẽ không thể về kịp những lúc con cần, sẽ vắng mặt vào những thời khắc quan trọng trong quá trình trưởng thành của con trẻ, lần đầu tiên con nói chuyện, lần đầu tiên con biết đi; thậm chí còn có thể giống như bố con, sẽ không về được...

Hứa Liên Nhã cũng hiếm khi không phản bác, chỉ im lặng lắng nghe.

Phùng Nhất Như nghe theo ý trong nhà, quay về Nam Ninh làm việc. Hứa Đồng cũng hy vọng cô có thể quay về đây, dù sao gốc rễ cũng đều ở đây.

Cho dù cô theo đuổi độc lập thì bố mẹ vẫn là gốc rễ cô không thể dũ bỏ được, cung cấp dinh dưỡng nuôi cô lớn lên. Bây giờ cây của cô không chỉ bị nhổ mất nửa bộ rễ, mà ngay cả một gốc cây khác đã hẹn cùng kề vai bên cô nay cũng phải cách xa.

Triệu Tấn Dương đặt ly xuống, cầm lấy hai tay cô. Vì ly đá mà bàn tay trở nên lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ cơ thể cũng dần dần để nó ấm áp lại.

Hứa Liên Nhã không giãy dụa, mu bàn tay cảm nhận rõ hai nhiệt độ khác nhau.

"Liên Nhã?"

https://thuviensach.vn

Trước kia, Hứa Liên Nhã chưa từng hỏi anh lúc nào thì làm nhiệm vụ, đi đâu, bao giờ về, Triệu Tấn Dương cũng không nhắc đến.

Đây là lần đầu tiên anh mở lời.

"Đi đâu?"

"... Vân Nam."

"Đi bao lâu?"

Triệu Tấn Dương cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

Lần trước anh đi ngót nghét mất hai năm.

Có lẽ là rất lâu, giống như lần trước đi liền một mạch hai năm; có lẽ là rất nhanh, chỉ là quay về dưới hình thức khác...

"Anh cũng không biết..."

"Thế à?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Hứa Liên Nhã nhìn ly trà chanh, lắc lắc cục đá còn lại, từ từ nhấp một ngụm.

Giống như không có đoạn đối thoại bên trên.

"Anh đi đi."

Triệu Tấn Dương gần như không tin vào tai mình, buồn vui lẫn lộn nhìn cô, hai tay nắm chặt tay cô hơn.

"Chỉ có điều, em sẽ không chờ anh."

Hứa Liên Nhã quay đầu sang, nhìn thẳng vào đôi mắt ảm đạm của anh, lặp lại: "A Dương, anh nghe cho kỹ đây, anh đi đâu cũng được, khi nào về

https://thuviensach.vn

cũng được, nhưng em sẽ không chờ anh."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Không giữ lại, không chất vấn, càng không làm loạn, âm thanh tỉnh táo phát ra từ miệng cô khiến Triệu Tấn Dương gần như đã nghĩ, Hứa Liên Nhã không nghe hiểu anh nói gì.

Sau đó nhớ lại, sự hờ hững bình tĩnh của Hứa Liên Nhã chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài. Bao nhiêu quyết định của cô được bơm vào cơn thịnh nộ, một khi cô đã giận là lại như ô xi hóa tạo ra lớp vỏ cứng, khóa kín chân tình vào trong lồng.

Hứa Liên Nhã không hỏi có phải cô là người được biết cuối cùng hay không, anh đợi mọi việc đã định rồi mới báo cho cô biết, là sợ cô ngăn cản quyết tâm của anh sao?

Có lẽ cô đã thành hòn đá chặn đường thật.

Thậm chí Hứa Liên Nhã cũng không nhắc đến hôn ước của hai người, nút bình an kia vẫn nằm yên trên cổ, hấp thu nhiệt độ cơ thể cô, ấm áp như muốn hòa làm một với. Khi đã quá quen với một thứ gì đó thì ta thường quên mất sự tồn tại của nó, giống như tín vật của họ, giống như lời ước định của họ.

"Em nghiêm túc?" Triệu Tấn Dương tái mặt hỏi lại.

Phản ứng của Hứa Liên Nhã làm anh thất vọng. Nhưng suy cho cùng có mong đợi vào câu trả lời đến đâu đi chăng nữa, thì Triệu Tấn Dương vẫn hoang mang.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên anh muốn cô có thể chờ, chờ anh quay về, có thể cùng bước đi trên con đường nên có.

Nhưng anh lại không muốn để cô phí thời gian, kết quả ngày nào mới về đến anh cũng không thể trả lời được.

Con người luôn có tham vọng, anh muốn được tiến bước trên con đường mà Lôi Nghị đã trải sẵn, lại hy vọng cô trở thành đường lùi của mình. Người bạn gái trong kế hoạch này không phải là Hứa Liên Nhã, mà chỉ là ảo ảnh đẹp đẽ của anh mà thôi.

Bờ môi mím chặt, gương mặt im lặng đã cho anh câu trả lời.

Triệu Tấn Dương không tức giận được, cho dù bực bội đang bành trướng trong lòng.

Tuy anh và cô tình cờ gặp nhau, nhưng vì quan hệ với Lôi Nghị mà bánh răng vận mệnh đã chuyển động ăn khớp nhau. Nếu Hứa Liên Nhã không phải là con gái của cảnh sát phòng chống ma túy, thì lần đầu tiên nhìn thấu bí mật của anh sẽ rời bỏ anh ngay.

Xuất thân của cô là con dao hai lưỡi, cũng vì cô là con gái của Lôi Nghị, nên cô mới hiểu rõ hơn hiểm nguy anh phải đối mặt so với những người phụ nữ bình thường khác.

Lôi Nghị từng là chỗ dựa của anh và cô, hôm nay chỗ dựa đã sập, trước khi bánh răng đứng khựng lại đã để lại dấu vết, để Hứa Liên Nhã nhìn thấy tương lai tương tự ở trên người anh, nên cô đã lùi bước.

Trong khoảnh khắc đó, Triệu Tấn Dương nghĩ đến mẹ anh. Khương Mẫn cũng từng có ý nghĩ này, chỉ là cơ duyên không đúng dịp thì sẽ không thành. Rất khó để định nghĩa sống một mình như thế là thủ tiết được, trong lòng bà vẫn có vị trí của bố anh, chỉ là không đến mức cố thủ.

https://thuviensach.vn

Làm sao anh có thể không thấy được tương lai tương tự chứ?

Con mèo què chân kia chạy lên đùi cô nằm xuống, lạnh lùng nhìn Triệu Tấn Dương rồi tự liếm lông mình.

Hứa Liên Nhã cúi đầu, hết lần này đến lần khác vuốt lấy gáy mèo con, làm như căn nhà này như chỉ còn lại một người một mèo.

Có lẽ cô biết ý anh đã quyết, nên quyết định đó của cô không phải là chiêu bài để bức anh quay đầu. Không phải vào lúc liếc mắt đưa tình thì cô cũng không thích chơi trò khẩu thị tâm phi.

Một lúc lâu sau, Hứa Liên Nhã mới thốt lên mấy chữ: "Anh đi đi."

Triệu Tấn Dương không lập tức đi ngay, nhưng cũng không thể nán lại lâu hơn được, bầu không khí ngột ngạt không cách nào tiếp tục câu chuyện được.

Có lẽ anh nên đợi một thời gian rồi hẵng tới.

Nhưng điều này cũng không thuyết phục, cả anh và cô đều là người cố chấp.

Lúc thay giày, Triệu Tấn Dương cố ý lề mề, không ngừng nghĩ: có phải đi ra khỏi cánh cửa này, bọn họ sẽ kết thúc không?

***

Mấy ngày sau đó, Hứa Liên Nhã dậy rất sớm, ngủ không đủ giấc làm mắt cô thâm quầng, ngay đến màu tàn nhang trên mặt cũng tối lại đi nhiều.

Hôm nay trên đường đi đến cửa tiệm cô còn ngáp dài ngáp ngắn, nhưng khi lại gần thì trong nháy mắt, cơn buồn ngủ lập tức tan biến.

https://thuviensach.vn

Trước khi kéo cửa cuốn xuống, có một người chống gậy đang phun sơn, sắp xong rồi, một vùng màu vàng rực rỡ đập thẳng vào mắt.

Hứa Liên Nhã ngẩn người, nhìn hai bên trái phải, tiệm làm đẹp và tiệm rèm cửa, vậy ở giữa đúng là tiệm thú cưng của mình rồi, cả tấm bảng hiệu xanh hóa vẫn còn treo cao trên đầu đấy thôi.

"Này, ông đang làm gì thế hả!" Hứa Liên Nhã rảo bước đi lên quát to, cơn thịnh nộ làm cô quên mất danh tính của người thợ sơn.

Thợ sơn quay người lại, khuôn mặt gầy gò không hề xa lạ nở nụ cười ngượng nghịu thật thà, dáng vẻ chống gậy chật vật đã chặn nộ khí của Hứa Liên Nhã lại.

"Cát Tường, chú đang làm gì thế!" Hít phải mùi sơn gắt mũi, Hứa Liên Nhã bịt mũi lại hỏi, "Sao chú lại sơn cửa tiệm tôi thành màu này?"

"Không, không có gì."

Nụ cười chán nản của Cát Tường khiến nắm đấm của Hứa Liên Nhã như đánh vào cây bông bẩn thỉu.

Ông quơ quơ chai bình xịt trong tay, kẹp vào dưới nách rồi xách lấy chiếc ghế nhựa cao màu xanh biển cùng với một túi bình xịt, đi đến chiếc xe ba bánh đậu ở cách đó không xa, thỉnh thoảng còn quay đầu lại cười áy náy với cô, xem ra là không định giải thích.

A Khang ngốc nghếch đứng trong xe lôi, cứ như đang cầu xin tha thứ cho chủ của nó vậy.

"Này!" Hứa Liên Nhã lại gọi một tiếng nhưng không ăn thua gì, Cát Tường đã lái xe đi xa, hành động chẳng khác gì một gã điên.

Cô lại nhìn cánh cửa cuốn màu vàng lần nữa, đúng là tức không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Cát Tường không giống những người khác mà cô biết, không chỉ có thiếu hụt trên cơ thể, mà còn cả cái nghề kiếm sống nữa. Vì Triệu Tấn Dương xem ông ta là bạn nên Hứa Liên Nhã tự nhận rằng không kỳ thị ông, nhưng lúc này Hứa Liên Nhã không thể không nghĩ đến chuyện này, có lẽ ông ta có vấn đề thật.

Hứa Liên Nhã đi lên lấy khăn giấy ra lau, sơn phun vẫn chưa khô, mùi sơn nồng nặc làm cô phải né sang một bên.

Đoán chắc phải mất một tiếng nữa mới khô, Hứa Liên Nhã nghĩ, may mà không phải là sơn quét, nếu không thì hôm nay đừng hòng muốn mở cửa.

Đúng lúc bà chủ trung niên của cửa hàng rèm cửa bên cạnh mở cửa ra ngoài đi mua đồ ăn sáng, cũng bị dọa hết cả hồn.

"Ối trời ơi!" Bà chủ như không tin vào mắt mình, ngẩn ra một lúc mới cười xin lỗi, "Sửa lại tiệm đấy à."

Hứa Liên Nhã miễn cưỡng đáp qua loa lại một câu.

Bà chủ không nhịn được cười, "Cái màu này..." Trông bà ta bối rối trước gout thẩm mỹ táo bạo của giới trẻ, "Nhìn trông tươi lắm! Đứng ven đường thôi là có thể nhận ra liền. Ở dưới màu vàng quýt, bên trên là màu xanh lá, không khác gì cây quýt to cả! ha ha."

Hứa Liên Nhã: "..."

Không muốn mất mặt thêm nữa, Hứa Liên Nhã vào siêu thị ngồi đực ra hơn một tiếng mới quay lại.

Sơn phun đã khô được bảy tám phần, cô cũng không đợi nữa, mở khóa đẩy cửa lên.Cánh cửa mở toang thông gió, chuẩn bị công việc trong tiệm cũng đã ổn thỏa, Hứa Liên Nhã bấm mở màn hình máy tính - hồi trước Hà

https://thuviensach.vn

Tân lắp camera giúp cô, cố định ngay ở cửa, video giám sát được truyền đến máy tính này, nên cô rất ít khi tắt máy.

Có lẽ chuyện xảy ra sau khi tiệm đóng cửa, Hứa Liên Nhã ước chừng thời gian chung chung, rồi điều chỉnh video ở chế độ quick time.

Hạ Nguyệt đã đến, vừa bước vào cửa đã ngạc nhiên hỏi: "Ơ, chị Nhã, hình như có mùi sơn đúng không?"

Hứa Liên Nhã mới xem đến đoạn hơn mười hai giờ trong video giám sát, cô vội vàng thu nhỏ cửa sổ lại.

"Không có gì." Không ngờ chính cô cũng dùng đến lời giải thích của Cát Tường, "... Có sơn phun trên cửa."

"À, hèn gì." Hứa Liên Nhã phẩy phẩy trước mũi.

"Hôm nay đến sớm nhỉ."

"Trời càng lúc càng nắng, ngủ không được." Hứa Liên Nhã đặt túi xách vào tủ đựng đồ lặt vặt rồi khóa lại, "Chị Nhã, em đi mua đồ ăn sáng đây, chị có muốn mua gì không?"

"Không cần đâu, chị không muốn ăn." Hứa Liên Nhã chỉ hít thở thôi cũng no rồi.

Hạ Nguyệt chỉ muốn rời khỏi căn phòng đầy mùi lạ chưa tản đi này, còn Hứa Liên Nhã thì có cảm giác như được giải thoát, lại tiếp tục xem video. Hạ Nguyệt chỉ là nhân viên làm công bình thường, Hứa Liên Nhã không muốn để cô ấy thấy hình ảnh gây shock, tăng thêm rắc rối ảnh hưởng đến tình trạng làm việc.

Thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã lại kéo thanh tiến trình, cuối cùng đã đến hai giờ sáng, trước cửa tiệm trống vắng chợt xuất hiện hai người. Vì máy quay

https://thuviensach.vn

hơi nghiêng về cửa, nên trên màn hình có thể thấy toàn cảnh cánh cửa cuốn, và do đó cũng chỉ có thể thấy bóng lưng hai người kia.

Hai người đó không cao không thấp, không nhìn rõ quần áo, lại còn cố ý đội mũ lưỡi trai màu đen, dưới ánh đèn u tối càng nhìn không ra mặt mũi.

Hứa Liên Nhã không khỏi đứng thẳng lưng theo động tác của hai người, lo lắng đưa tay lên bịt miệng.

Một người đi tuần tra, một người lại lôi chiếc bình xịt ở trước ngực ra lắc lắc mấy cái, rồi bắt đầu phun vẽ lên cánh cửa cuốn.

Hứa Liên Nhã biết có một đám thanh niên cuồng nghệ thuật như thế, đặc biệt là vào đêm khuya vắng người là bắt tay vào làm, ở lan can đường xe chạy, ở tường trong đường hầm, trên hàng rào bảo vệ ở công trường xây dựng cũng phun vẽ mấy thứ hình thù mang dấu ấn riêng, hoặc là bày tỏ bất mãn, hoặc đang diễu võ dương oai với chính quyền, hoặc chỉ là đùa dai.

Nếu mấy chữ trên cửa tiệm cô thuộc về một trong những điều trên thì ấy là gặp phải đại vận* rồi. Lòng bàn tay Hứa Liên Nhã thấm ướt mồ hôi.

(*Đại vận trong lá số tử vi là chỉ cát hung họa phúc trong 10 năm của mỗi người.)

Động tác của kẻ phun sơn rất tùy tiện, hắn ta muốn phun chữ càng to càng tốt.

Phun xong ba chữ, kẻ phun sơn bước lùi về sau mấy bước, gọi đồng bọn đến thưởng thức kiệt tác của hắn. Bả vai hai người đều run lên - chúng đang cười, tuy cách video không âm thanh, nhưng Hứa Liên Nhã như nghe được tiếng cười khiến người ta sởn tóc gáy, cô không khỏi cắn lấy nơi gần hổ khẩu*, cố để không kêu lên thành tiếng.

(*Hổ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.)

https://thuviensach.vn

Ánh đèn u tối, trong video giám sát là hai mảng màu đậm nhạt nhợt nhạt, không thấy rõ màu sơn vốn có mà hắn ta đã dùng là gì, mà chỉ thấy ba chữ đỏ đậm như máu trên cửa cuốn lọt vào toàn bộ ống kính...

Chết cả nhà!!

Hứa Liên Nhã ôm trán cúi đầu, tim đập thình thịch, một dự cảm bất an như khí lạnh len lỏi vào sống lưng cô.

"A! Cái... cái này là gì?!"

Không biết Hạ Nguyệt đã quay về từ lúc nào, đang đứng cạnh bên cô, hai mắt mở to đầy sợ hãi.

Hứa Liên Nhã đột ngột ngẩng đầu lên.

"..."

Mặc dù đã đẩy nhanh tốc độ lên gấp ba lần, nhưng trên màn hình không một bóng người di chuyển khiến đoạn video như đang được bấm dừng, dừng lại trên ba chữ kia.

"Chị Nhã, đã có chuyện gì thế? Đây là cửa tiệm chúng ta mà..."

Hạ Nguyệt dịch đến gần nhìn xem, chỉ vào màn hình rồi lại rụt tay về như điện giật, "Tiệm chúng ta... có phải đã chọc đến ai rồi không?"

Cứ cố giải thích chỉ là trò đùa dai thì sợ đến con nít cũng không dỗ được. Hạ Nguyệt trực tiếp hỏi, Hứa Liên Nhã men theo suy nghĩ này, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô nói: "Chị không biết." Rồi bấm tắt cửa sổ giao diện playback.

Hạ Nguyệt muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã tiếp tục: "Chị không biết đã chọc phải ai nữa, nhưng em yên tâm đi, nếu có chuyện thì cũng là chị, em chỉ là phụ giúp trong tiệm, không liên quan đến em, em sẽ không bị liên lụy đâu."

"Ấy, chị Nhã, không phải em có ý đó." Hạ Nguyệt thanh minh, nhưng không thể phủ nhận rằng cái câu "em sẽ không bị liên lụy" đã tiêm cho cô mũi tiêm an ủi hiệu quả cao.

Là người đều sợ rắc rối, lại càng sợ rắc rối sẽ tìm đến cửa. Biết có thể nhanh chóng thoát thân thì sẽ không tránh được vui mừng - may mà chuyện này không trút lên đầu mình.

Hứa Liên Nhã nói với cô nàng: "Em về trước đi, hôm nay cả tiệm toàn mùi sươn cũng không đi làm được, không trừ lương đâu. Chị còn chút chuyện phải xử lý."

"Ờ... Vậy mai thì sao?"

"Mai à?" Hứa Liên Nhã nghĩ nghĩ, rồi cau mày nói: "Cứ đợi chị thông báo với em rồi tính."

"Ừm."

Hứa Liên Nhã lấy túi xách từ trong tủ ra, hơi hối hận vì ban nãy đã thể hiện vui mừng quá rõ, bèn nói một cách đầy trung thành, "Chị Nhã, nếu chị cần giúp gì thì cứ tìm em. Mặc dù... mặc dù em thân cô thế cô, nhưng chạy việc thì không thành vấn đề. Chúng ta báo cảnh sát đi!"

Hứa Liên Nhã nở nụ cười nói, "Em mau về đi. Một mình chị có thể lo liệu được."

Video giám sát đã nhảy đến bốn giờ sáng, trong ống kính xuất hiện một người khác.

https://thuviensach.vn

Ông ta phí sức leo lên chiếc ghế nhựa, run rẩy phun đè lên ba con chữ kia một màu sắc khác.

Ông ta mải miết gần như không nghỉ, cho đến kh

i ba chữ kia bị phủ đi hết, cho đến khi Hứa Liên Nhã xuất hiện…

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hai đoạn video lặp đi lặp lại nhiều lần, Hứa Liên Nhã ôm đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc vừa mới mở cửa tiệm đúng là từng có người đến tìm gây chuyện, nhưng mấy năm nay Hứa Liên Nhã vẫn luôn cẩn thận, thận trọng đuổi đám lâu la kia đi. Còn nói là cạnh tranh trông nghề, mấy tháng qua cô không kiếm được nhiều lắm, còn lâu mới lọt vào mắt của đối thủ.

Ngoài những việc trên thì chỉ còn lại một khả năng khác. Những người này không gây thù chuốc oán trực tiếp với cô, mà có thể cô được đem ra để đe dọa người khác.

Hứa Liên Nhã vuốt tóc mái, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hồi cô còn học tiểu học, bố mẹ còn chưa ly hôn, có một thời gian nhà cô toàn nhận được mấy gói đồ kỳ quái - hoa cúc trắng ép khô, gan heo hôi tanh... Hứa Đồng mở gói ra nhìn thấy thế thì khiếp đến mức mặt không còn một giọt máu, Hứa Liên Nhã tò mò hỏi đó là gì, Hứa Đồng không đáp mà trực tiếp vất đồ đi, nhưng cô vẫn lén xuống nhà lật thùng rác ra xem. Lúc cô ở nhà một mình cũng sẽ nhận được vài cuộc điện thoại khó hiểu, bình thường đều cùng một nội dung: Bảo ba mày ra ngoài cẩn thận cái đầu đấy! Vì chuyện đó mà Hứa Đồng từng cắt đứt đường dây điện thoại.

Về sau nữa, những lời đe dọa tương tự gần như biến mất, có lẽ là vì Lôi Nghị và Hứa Đồng đã ly hôn.

https://thuviensach.vn

Sau khi đến bên này học tập làm việc, tuy mỗi khi Hứa Liên Nhã gặp bố không đến mức như trao đổi nội ứng, nhưng vẫn luôn dặt dè. Cô từng đùa nói Lôi Nghị quá thận trọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn phối hợp.

Hình như bây giờ bị người tìm được tung tích rồi.

Cũng chưa chắc lắm. Hứa Liên Nhã lắc đầu. Cũng có thể là do Triệu Tấn Dương...

Hứa Liên Nhã không nhúc nhích, muốn tiếp nạp luồng suy nghĩ.

Vừa nhắm mắt, hình ảnh gần như là hai màu đen trắng thoáng hiện lên, rồi đến Cát Tường với nụ cười lấy lòng, Triệu Tấn Dương với ánh mắt phức tạp, và Lôi Nghị thường cầm thuốc trong tay.

Những rắc rối khó gỡ này đan xen với nhau, cộng thêm gần đây bố mất tích, chiến tranh lạnh với bạn trai - có lẽ chia tay là thích hợp nhất, Hứa Liên Nhã không muốn quấn lấy nữa - cùng với lời khuyên của mẹ, những chuyện này như thành lũy vững chắc, vắt ngang trong lòng cô, ngăn cách mọi dòng suối suy nghĩ, làm Hứa Liên Nhã không thể nào tỉnh táo nổi.

Bên ngoài cửa kính đã được treo tấm bảng "hôm nay nghỉ làm", trước cửa đìu hiu khiến Hứa Liên Nhã sinh ra cảm giác cô độc bất lực.

Hạ Nguyệt nhắc cô nên báo cảnh sát, Hứa Liên Nhã không kỳ vọng gì nhiều, nơi thôn Thành Trung ở bên quan ngoại này là nơi tập trung nhiều bọn cướp giật, trị an lại kém, trộm cắp vào nhà đếm không xuể, một là Hứa Liên Nhã không biết đối phương là ai, hai là không bị mất cắp hay người thân bị thương, báo cảnh sát rồi lập án chẳng qua chỉ làm cho có thủ tục rồi thôi.

Là con gái của một cảnh sát, Hứa Liên Nhã cũng tự thấy ôm suy nghĩ như vậy thật là mỉa mai.

https://thuviensach.vn

Chuyện này còn liên quan đến một người nữa, có lẽ ông ấy biết chút gì đó.

Cho dù có báo cảnh sát, Hứa Liên Nhã cũng muốn hỏi ông ấy trước.

Hứa Liên Nhã cầm chặt chìa khóa, sau khi khóa kỹ cửa nẻo liền lái xe đến thôn Lệ Hoa.

Lần trước đến đây với Triệu Tấn Dương đã là chuyện của năm trước, có lẽ trước khi chia tay thành sự thật, hai bên khác biệt thì cô mới cảm nhận rõ là một năm đã trôi qua.

Hứa Liên Nhã đỗ xe xong liền men theo vị trí trong ấn tượng đi tìm.

Căn nhà cũ nát kia rất dễ nhận ra, Hứa Liên Nhã hơi do dự. Cánh cửa cũ kỹ khóa chặt như cũ, cô đi lên gõ cửa, gọi tên Cát Tường.

Không ai trả lời.

Hứa Liên Nhã vẫn chưa chịu thôi, dùng sức gõ thêm lần nữa, cũng nâng cao giọng lên.

"Cát Tường—— Cát Tường—— Có ai ở nhà không?"

Sắp đến giờ ăn trưa rồi nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Cát Tường không có lý do để trốn cô, chắc là không có ở nhà thật, nếu không cô gọi lâu như thế, chắc chắn A Khang phải sủa lại rồi.

Hứa Liên Nhã đợi một lúc. Ở căn nhà một gian bên cạnh có bác gái già bưng thau nước rửa rau đi ra dội xuống trước cửa, mấy ngày nay nóng quá, mấy người già ở trong thôn đều ưa xối nước hạ nhiệt như thế.

Có lẽ nghe thấy động tĩnh bên này nên bác gái nghiêng đầu sang nhìn cô đầy kỳ quái.

https://thuviensach.vn

"Chào bác..."

Hứa Liên Nhã nhân cơ hội đi đến, cung kính hỏi: "Cho cháu hỏi bác có biết người ở bên cạnh đi đâu rồi không ạ?"

Bà bác nhìn căn nhà chực sập của Cát Tường, dường như không tin cô đang hỏi chỗ đó.

"Tôi không biết." Bà bác vừa nói vừa vớt mấy lá rau trong thau ném xuống đất.

"Vậy à..." Hứa Liên Nhã cũng không hy vọng gì nhiều.

"Cô là gì của ông ta?"

Hứa Liên Nhã nhất thời nghẹn họng.

"Người thân à?" Bà bác hiếu kỳ nhìn cô chằm chằm, "Chưa thấy có ai tới tìm ông ta cả."

Hứa Liên Nhã cám ơn bà ta rồi rời khỏi thôn Lệ Hoa.

Hứa Liên Nhã vừa lái xe vừa nghĩ bước tiếp theo. Nếu như cô có anh em, cô còn có thể nhờ bọn họ giúp đỡ.

Đúng thế, cô cần dựa vào đàn ông. Cô không thể không thừa nhận, trong những chuyện liên quan đến bạo lực như thế này, sự khác biệt thể trạng và sức lực khiến đàn ông mạnh hơn phụ nữ rất nhiều.

Biết rõ đây không phải là lúc tức giận, nhưng Hứa Liên Nhã do dự một hồi rồi vẫn không có ý định liên lạc với Triệu Tấn Dương.

Cho dù cô yếu thế, Triệu Tấn Dương cũng sẽ không cười cô, và cô có thể tưởng tượng được bọn họ sẽ càng khắng khít hơn.

https://thuviensach.vn

Cô đưa ra quyết định chia tay đã rạch một đường trên người, lựa chọn sai lầm sẽ khoét đục vết thương sắp sửa khép miệng, chỉ còn sót lại thịt thối rữa.

Như đã từng nói, vào lúc cô thật sự gặp phải chuyện, chỉ e điện thoại của anh đang nằm ngoài vùng phủ sóng.

Nước xa không cứu được lửa gần, Hứa Liên Nhã cười giễu.

Hứa Liên Nhã không đến thôn Lệ Hoa lần nào nữa, mấy ngày sau đó, cô ở trong tiệm chờ Cát Tường.

Vào mười giờ rưỡi một ngày nào đó, mấy quán ăn đêm trong hè không hề có ý định nghỉ ngơi, cách một con đường cũng có thể nghe thấy tiếng bao bì khử trùng dùng một lần sột soạt cùng tiếng bát đũa va chạm, còn con phố bên chỗ Hứa Liên Nhã toàn tiệm thuốc với phòng khám, trông khá quạnh quẽ.

Hạ Nguyệt đã tan làm, Hứa Liên Nhã cố ý chăm sóc thú cưng muộn một chút rồi cũng chuẩn bị ra về.

Ở lồng sắt lớn trước cửa có nhờ nuôi một con Samoyed*, trước khi đóng cửa cô phải đẩy vào trong tiệm.

(*Samoyed là một giống chó tuyết có bề ngoài rất đẹp, nhưng IQ lại không cao.)

Hứa Liên Nhã chỉ vừa mới băng qua đường, thì một chiếc xe ba bánh màu xanh biển đứng giữa thùng rác màu xanh lá và hàng cây liền chạy ra.

Hứa Liên Nhã đi lên, gọi lại: "Cát Tường—— "Bóng người bên thùng rác khựng lại, nhưng không quay đầu.

Hứa Liên Nhã lại đi vào, "Cát Tường——!"

https://thuviensach.vn

Lần này Cát Tường không thể giả vờ được nữa rồi, A Khang trong xe lôi đã đáp lại thay chủ.

"Chú đi ra đây." Hứa Liên Nhã vẫy vẫy với ông ta rồi quay ra đi về tiệm, Cát Tường không thể không theo.

Cát Tường gỡ túi xách nhựa ở trên vai ra đặt vào trong xe, xe ba bánh đi đến trước cửa tiệm Hứa Liên Nhã, A Khang lại sủa mấy tiếng nữa, Cát Tường nói với giọng điệu dạy dỗ: "Mày ở lại trên xe, không được vào."

A Khang sủa ông một tiếng, rồi nhàm chán nằm xuống.

Trời hôm nay rất nóng, mùi mồ hôi chua và mùi rác rưởi hôi thối trên người Cát Tường bốc lên, mình quen rồi nên không ngửi thấy gì, nhưng đi vào nơi của người khác mới lúng túng phát hiện ra, điều này khiến ông như ngồi trên bàn chông.

Thật ra trong tiệm thú cưng cũng rất nặng mùi, mùi thuốc, mùi lông động vật, đồ ăn chó mèo hay thậm chí là mùi bài tiết của chúng hòa lẫn với nhau. Có nhiều thêm một mùi khác thì Hứa Liên Nhã cũng không để ý.

"Ngồi đi, đứng không mệt à." Hứa Liên Nhã tùy tiện nói, "Muộn thế này rồi mà sao còn chưa về?"

Cô càng khách khí, Cát Tường lại càng mất tự nhiên như làm sai chuyện.

Cát Tường vẫn chống gậy đứng thẳng, nói: "Bác sĩ Hứa, cô có gì thì cứ nói thẳng đi."

Hứa Liên Nhã cũng không ép ông ta, dựa vào bàn trà thong thả mở miệng.

"Tôi chỉ muốn hỏi chút về mấy chữ của mấy người."

Sắc mặt Cát Tường khẽ cứng, nụ cười biến mất.

https://thuviensach.vn

"Cát Tường, không phải tôi nghi ngờ chú, tôi biết chú không cùng một giuộc với đám viết chữ kia." Hứa Liên Nhã nói, "Ở cửa có gắn camera, tôi thấy cả rồi."

Cát Tường há to đôi môi khô khốc, trong mắt đầy vè ngạc nhiên, mất tự nhiên đổi tư thế chống gậy.

"Sao chú lại sơn đè lên mấy chữ kia?" Hứa Liên Nhã cố ý nói rất nhẹ, để người khác nghe thấy cô như đang than thở chứ không phải là chất vấn.

"Cái này..." Cát Tường khó xử nói, "Đám người đó, quá xấu! Viết chữ khó coi... Tôi sợ cô thấy sẽ không vui..."

"Thế à..." Hứa Liên Nhã dở khóc dở cười, "Chú không sợ bọn chúng phát hiện chú đồ lên chữ, sẽ tìm chú gây chuyện sao?"

Nhất thời Cát Tường cứng họng, "Không... không nghĩ nhiều như thế."

"Đã hơn nửa đêm rồi, sao chú vẫn còn ở ngoài?"

Nghe giống như đang nghi ngờ vì trùng hợp, Cát Tường cười giải thích: "Ban ngày trời nóng qua, đi ra ngoài lại không chịu nổi. Nên giờ tối nào tôi cũng ra ngoài cả. Năm sáu giờ sáng xe rác đến sẽ chở rác đi, được trước giờ đó... tôi phải lượm nhặt chút."

Nhắc tới cái nghề kiếm sống, Cát Tường lại có chút ngại ngùng.

Hứa Liên Nhã rót cho ông ta cốc nước, Cát Tường nhận lấy uống. Cô ngồi xuống bàn, đau đầu nói: "Hơn nửa đêm rồi chú đi đâu tìm được nhiều bình xịt thế?"

Nói chuyện đã được một lúc, Cát Tường thả lỏng người hơn, nói: "Buổi tối có rất nhiều người trẻ đi vẽ bậy, tôi đến tìm bọn họ xin một ít."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã gật đầu, phát hiện mình không còn chuyện gì khác nữa để hỏi, nhất thời trong phòng rơi vào im lặng lúng túng.

Cát Tường đặt ly nước xuống bàn rồi bảo: "Bác sĩ Hứa, nếu không còn việc gì nữa, thì tôi về trước đây."

Hứa Liên Nhã cũng đứng dậy, gật đầu nói: "Đã làm phiền chú rồi."

Cát Tường khoát tay, "Không có gì đâu bác sĩ Hứa. Tối nào tôi cũng ở gần đây, nếu cô có vấn đề gì thì cứ gọi tôi..." Lại nghĩ cũng không có chuyện gì để nói nữa, Cát Tường vừa lên tiếng lại xấu hổ vì nghĩ nhiều.

Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng chó sủa liên tục, tiếng sau càng lớn hơn tiếng trước, cả Cát Tường và Hứa Liên Nhã không hẹn mà cùng nhìn ra bên ngoài.

Hai bóng đen kéo cửa kính lên xông đến, ném ống thép trong tay lên, kẻ trước ném vào Cát Tường, kẻ sau ném về phía Hứa Liên Nhã.

Cát Tường chống gậy, vốn đã cử động không tiện, ống thép bay đến, ông né người đi thì hỏng chỗ khác.

Hứa Liên Nhã nhớ đến cây gậy bóng chuyền mình đã chuẩn bị trước đó được cất dưới đáy tủ, cô bèn lao về phía tủ hàng, một tay nhặt gậy lên, một tay kéo tấm thảm trên ghế nhựa, trùm lên đầu gã đàn ông kia. Người tới không tốt, cô cũng đếm xỉa đến việc nói lý, hai tay cầm gậy khươ khoắng ra ngoài. Hứa Liên Nhã mạnh hơn so với phụ nữ bình thường một chút, nhưng lực vẫn không đủ, vung một gậy qua cũng không biết đập trúng đâu, chỉ nghe thấy tiếng đàn ông bực bội rên lên chứ không ngã xuống.

Gã đàn ông thở hồng hộc xé thảm lông ra, miệng mắng chửi thoái mạ, giáng gậy xuống người Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

So về sức thì dĩ nhiên Hứa Liên Nhã không hơn được, cô đành mượn sự linh hoạt của cơ thể để trốn đông tránh tây, nếu không tránh khỏi sẽ đỡ lại, gã đàn ông không đánh được cô, nhưng lại đập vỡ tất cả đồ trong tiệm, binh bốp vang lên, lẫn với tiếng kêu rên của con Samoyed, Hứa Liên Nhã nghe mà vừa lo lắng vừa đau khổ.

Cơ thể Cát Tường vốn đã có chỗ thiếu hụt, thêm sức lực gầy nhom yếu ớt, chỉ một lát sau đã nằm vật ra đất như bù nhìn bị nhổ tận gốc, máu tươi trào ra nơi khóe miệng, có lẽ bị đánh vào đầu rồi. Hứa Liên Nhã tự lo còn không xong, ngay đến sức để báo cảnh sát cũng không có, mà trong một giây thất thần ấy, bả vai cô bị ăn một gậy, người đau đớn thả rớt gậy bóng chày trong tay.

Gã đàn ông ném ngã Cát Tường yên tâm giao cô cho kẻ khác xử lý, còn mình thì chuyển mục tiêu đến lên kệ hàng.

Tên đối phó với Hứa Liên Nhã gần như muốn nhào lên người cô, Cát Tường ngã xuống đất còn cố ngóc đầu dậy, dùng hết sức lực cuối cùng hét lên: "A Khang, cắn hắn! Cắn chết hắn!"

Ông há miệng, máu chảy dữ hơn, theo từng chữ mà phun ra ngoài. Bàn tay cũng không nghỉ ngơi, sợ A Khang nghe không hiểu, bèn run rẩy chỉ vào kẻ ác bên cạnh Hứa Liên Nhã.

"Cắn chết hắn ——!"

Cát Tường xưa nay rất hiền, nhất là sau khi vợ con qua đời mình mình sống sót, lại thêm mấy phần tự ti hèn yếu, "cắn chết hắn" là câu lệnh tàn nhẫn nhất trong cuộc đời ông, cho dù ý xấu như vậy cắn trả lại mình, ông cũng cảm thấy đáng giá.

Ông không thể để bác sĩ Hứa bị thương. Cát Tường vẫn còn nhớ kỹ lời dặn dò của Triệu Tấn Dương. "Buổi tối chú đi ngang qua tiệm của bác sĩ Hứa thì để ý chút giúp tôi, có người nào đến tìm cô ấy gây rối thì lập tức

https://thuviensach.vn

báo lại cho tôi." Ở trong mắt ông, anh cảnh sát Triệu này rất có bản lĩnh, nhưng bây giờ lại kính nhờ một người tàn phế như ông theo dõi giúp, nghĩ có lẽ chắc là đường cùng nên mới thế, sự tin tưởng giao phó này này, dù ông có liều cái mạng già cũng phải làm.

Trong căn phòng nhỏ bé, Hứa Liên Nhã tay không đối địch lại khổ sở bị đánh một gậy nữa, cả người đập vào kệ hàng đã bể tan tành, trên lưng nóng rát.

A Khang đã sớm nhảy xuống xe lao về phía cửa, sủa điên cuồng về phía tiệm, lúc này giống như nghe hiểu chỉ thị, lập tức bay đến cắn lên bắp chân gã nọ.

Gã nọ không ngờ lại còn có súc sinh đến giúp, la lên một tiếng, đang định ra tay thì Hứa Liên Nhã đã nhân cơ hội túm chặt lấy tay áo tay trái của hắn, nhịn đau đớn ở cánh tay phải mà nắm lấy cổ áo của gã, sử dụng chiêu Osoto Gari mà Triệu Tấn Dương đã dạy cô, ra sức vật ngã tên đàn ông xuống sàn.

A Khang vẫn cắn chặt bắp chân của gã như cũ, gã rên la gào khóc kêu cứu khiến đồng bọn chú ý đến, ống thép trong tay tên đồng bọn đang định nện xuống thì đột nhiên có tiếng hét sắc nhọn xuyên qua cửa...

"Cảnh sát đến! Cảnh sát đến!"

"Mẹ nó!" Gã đang đứng mắng một câu, không kịp phân biệt xem là báo động thật hay giả, trực tiếp nâng đồng bọn lên chạy ra ngoài trốn. A Khang vẫn không chịu nhả ra, gã ta chửi một câu "đồ súc sinh cút đi" rồi đạp xuống bụng nó.

Bà chủ của tiệm rèm ở bên cạnh mặc cửa sổ, nơm nớp lo sợ đứng ở cửa nhìn xung quanh một lúc, rồi mới nhón chân đi vòng qua mấy mảnh thủy tinh vỡ đi vào, vừa than thở vừa an ủi.

https://thuviensach.vn

"Ôi chao... Ông trời ơi... Tôi nghe thấy tiếng chó sủa với tiếng đập phá nên đến xem... Quỷ thần ơi... Bọn chúng là người nào thế..." Rồi cô ấy đỡ lấy Hứa Liên Nhã lảo đảo sắp ngã, "Đừng sợ đừng sợ, tôi vừa báo cảnh sát rồi..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lúc đưa đến bệnh viện, cát tường đã bất tỉnh. Do thiếu dinh dưỡng lâu ngày nên trông ông như rễ cây khô héo, gió mạnh quật đến liền ngã xuống đất.

Trên đường đi, tay Hứa Liên Nhã dần dần lấy lại tri giác, ngón tay đã có thể co duỗi được, chỉ là có chút cứng và bất lực.

Cô hỏi bác sĩ có cần chụp X-quang không, bác sĩ nói nếu đã có thể cử động thì không sao, nhưng nếu không yên tâm thì ông sẽ kê đơn.

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, ngại phiền phức nên nói: "Vậy không cần đâu." Bác sĩ bảo cô bôi rượu thuốc để tan máu bầm là được.

Những chỗ bị đánh giống như gãy xương vậy, đau rát ngứa ngáy, trên lưng lại còn đụng vào kệ hàng, cọ sát rạch mấy vết thương, cũng may đều chỉ bị thương nhẹ. Hứa Liên Nhã xử lý qua loa đơn giản ở phòng giải phẫu.

Cát Tường vẫn đang ở phòng cấp cứu, một y tá đi ra tìm cô, hỏi cô có phải người thân không, cần phải ký giấy xác nhận phẫu thuật.

"... Không phải." Hứa Liên Nhã thành thật trả lời.

"Vậy chị có biết người thân cuả bác ấy không, xin liên lạc hộ chúng tôi." Y tá tranh thủ từng giây nói.

"... Không quen." Hứa Liên Nhã lại rơi vào mơ màng.

https://thuviensach.vn

Y tá nhíu mày hết cách, chạy đến cửa sổ lấy số nói với người ngồi trong đó một hồi, rồi người bên trong đưa cho cô ấy một tờ giấy.

"Trước kia bệnh nhân đã đến bệnh viện của chúng tôi rồi, có ghi lại số điện thoại của người liên lạc khẩn cấp, để tôi thử gọi xem sao." Y tá thuận tiện nói với cô, rồi quay lại bàn y tá gọi điện thoại.

Trước kia Hứa Liên Nhã không nghe Triệu Tấn Dương nhắc đến, Cát Tường là một người lang thang bên này, cũng không biết ghi tên người liên lạc khẩn cấp là ai. Cô nghĩ, có lẽ chỉ là dãy số giả.

Hứa Liên Nhã cảm thấy không chờ không được, cô bấm gọi cho Triệu Tấn Dương - vào giờ phút này cứ tạm đặt giận dỗi và quyết định sang một bên đi.

Đường dây bận.

Hứa Liên Nhã lại rơi vào mù mịt, gần đây đầu óc cô thường không nhanh nhạy, phản ứng chậm chạp khiến cô trở nên cáu kỉnh.

Y tá nói chuyện xong rồi đi ra, nói người thân đã liên lạc được rồi, đang trên đường đến.

Hứa Liên Nhã đứng lên từ băng ghế dài, hỏi cô có cần làm gì nữa không.

"Không cần đâu, chị cứ đợi ở đây đi."

Hứa Liên Nhã lại ngồi xuống ghế, hành động chậm chạp như con rối lên dây cót.

Ngây người một lúc, bỗng cô lại nghĩ thông suốt, gọi cho Triệu Tấn Dương lần nữa - lần này nhanh chóng được nhấc máy.

"Liên Nhã." Bên kia lên tiếng trước.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã có cảm giác tỉnh táo kỳ lạ, như vừa được vớt từ trong nước lên, được cứu rồi.

"... Là em." Cô nói.

"Sao thế?" Đầu dây bên anh truyền đến tiếng phát thanh đêm khuya, Hứa Liên Nhã đoán chắc anh đang ở trong xe.

"Cát Tường vào viện rồi, anh có rảnh để đến đây không? Y tá nói đã liên lạc được với người thân rồi, em cảm thấy nên nói một tiếng cho anh biết." Hứa Liên Nhã nói rất nhanh, sợ bị anh nói xen vàolà không có dũng khí để tiếp tục cuộc trò chuyện này.

Quả nhiên Triệu Tấn Dương nói: "Anh đang ở trên đường, họ vừa liên lạc với anh xong."

Hứa Liên Nhã lập tức thu lại những lời muốn dặn dò, nhất thời im lặng.

Bên kia như cảm thấy được điều đó, an ủi nói: "Em chờ anh một lúc, anh sẽ đến ngay."

Hứa Liên Nhã vui vì anh không hỏi tại sao cô cũng ở bệnh viện, vì co còn chưa chuẩn bị xong câu trả lời.

Người đến rất nhanh. Hứa Liên Nhã đứng lên trong nhịp bước dồn dập của anh, chỉ vào bàn y tá, "Bên kia."

Chỉ hai chữ đã gạt đi sự lúng túng mở đầu cuộc trò chuyện. Triệu Tấn Dương nhìn soáy xâu vào cô rồi gật đầu.

Gặp bác sĩ, đóng tiền, ký tên, sau Triệu Tấn Dương làm xong thì Hứa Liên Nhã đi lên hỏi anh thế nào. Vết thương của Cát Tường tạm thời để bọn họ gác lại mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

"Ngoại thương không có gì to tát, chỉ là gan có chút..." Triệu Tấn Dương vừa gấp biên lai vừa nói, "Bây giờ đang truyền nước, đợi mai tỉnh rồi đi kiểm tra CT."

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, người ngoảnh đi trước là Hứa Liên Nhã. Sự quyến luyến sâu trong mắt anh đó, một khi đã dính là không cách nào bóc gỡ ra được.

Phút im lặng ngắn ngủi đã bị hai viên cảnh sát điều tra đến cắt ngang. Trước khi đến Hứa Liên Nhã đã báo cảnh sát, đã gặp qua một người trong đó rồi. Anh ta nhìn Triệu Tấn Dương, hỏi: "Người này là?"

"... Bạn."

"Bạn trai."

Triệu Tấn Dương bị con chữ của cô làm nhói đau, còn Hứa Liên Nhã lại tự nhiên vờ như không nghe thấy gì.

Cảnh sát hỏi đến chuyện phá tiệm, Hứa Liên Nhã nói về mấy chữ phun sơn đêm đó trước.

"Ồ?" Tiếp lời là một cảnh sát mặc thường phục khoảng bốn mươi tuổi, ngẩng đầu lên nhìn cô khỏi sổ tay, "Gặp phải chuyện này có báo cảnh sát không?"

Hứa Liên Nhã lắc đầu.

Vị cảnh sát mặc thường phục già ho một tiếng như cười, cúi đầu ghi chép trong sổ, cảm thán: "Các cô quá xem thường rồi, chuyện gì cũng cho là mình có thể giải quyết được, quá không tin vào năng lực của cảnh sát rồi."

Hứa Liên Nhã không đáp.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát mặc thường phục lại hỏi: "Tạm đoán là kẻ thù trả thù, bình thường cô có đụng chạm gì với ai không?"

Hứa Liên Nhã cân nhắc rồi nói: "Không có ấn tượng."

"Suy nghĩ cho kỹ đi."

Hứa Liên Nhã phối hợp im lặng một lúc, mới nói: "Không nhớ ra."

Ánh mắt đựng đầy thâm ý quét sang Triệu Tấn Dương rồi dừng một lúc, cảnh sát già mặc thường phục nói: "Hoặc là người có liên quan với cô."

Triệu Tấn Dương nhướn mày, cũng không biết anh nghĩ gì mà không xen vào nửa câu.

Cho dù anh là căn nguyên của vấn đề thì Hứa Liên Nhã cũng không định nói nhiều, trả lời thay anh: "Không có."

Ông chú cảnh sát thấy cô không chịu hợp tác, gấp sổ lại nói: "Được rồi, nếu nhớ ra gì thì hãy liên lạc với tôi."

Ông ta lại hỏi người khác có mặt trong tiệm lúc ấy đâu rồi, nhận được tin tạm thời chưa tỉnh thì liền bảo ngày mai sẽ đến.

Cuối cùng Triệu Tấn Dương không nói một lời, ẩn tình sau mấy chữ đe dọa và đập phá tiệm đó, có lẽ anh còn rõ hơn cả Hứa Liên Nhã. Thái đố không phối hợp, làm như không quan tâm của anh khiến Hứa Liên Nhã vừa thất vọng lại vừa bực mình. Cô vốn không định trách anh, nếu từ ngày đó anh đã mai danh ẩn tích thì Hứa Liên Nhã cũng chỉ biế tự nhận xui xẻo, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại cứ xuất hiện với vẻ bình chân như vại.

"Em không bị thương chứ?" Lúc này Triệu Tấn Dương cứ như mới sực tỉnh, anh hỏi.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã vờ như giờ mới để ý đến người này, "Anh còn chưa đi à?"

Cố ý lạnh lùng cắn trả lại, Hứa Liên Nhã nhẫn nại không nhìn vào mắt anh.

"Để anh đưa em về trước."

"Em không hỏi câu này."

Cũng không biết Triệu Tấn Dương đang nhìn cô với ánh mắt nào, Hứa Liên Nhã không để bốn mắt nhìn nhau, lại không tránh khỏi cảm giác mãnh liệt khi trở thành tiêu điểm.

Anh ậm ừ đáp: "Còn có chút chuyện phải thu xếp."

Trong nháy mắt anh mở miệng, suýt nữa Hứa Liên Nhã đã trả lời là "không đi", nghe thấy vậy thì biết anh đang ám chỉ chuyện quấy phá.

"Tự em về được."

Dứt lời, Hứa Liên Nhã toan bước đi thì bị Triệu Tấn Dương kéo lấy tay cô - trúng phải cánh tay bị thương, đau đớn khiến Hứa Liên Nhã rên lên một tiếng.

Triệu Tấn Dương cũng hoảng hốt, vội buông tay ra, "Bị thương hả?"

"Không sao."

"Để anh xem nào."

Hứa Liên Nhã nghiêng người, rụt lại bả vai đau râm ran, "Không sao!"

Anh đưa tay về lại, nhưng giọng vô cùng kiên quyết, "Quá muộn rồi, để anh đưa em về."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương và Hứa Liên Nhã đi thẳng về nhà cô mà không hề nói với nhau câu nào.

Hứa Liên Nhã thay đồ ngủ rồi xức rượu thuốc, tư thế không được tự nhiên lắm, càng xoa càng bực. Cô vặn chai thuốc lại rồi mở cửa phòng tắm ra, Triệu Tấn Dương vẫn chưa đi.

Không biết là thấy chai thuốc hay ngửi được mùi thuốc, hay do ăn ý mà Triệu Tấn Dương đi về phía cô, im lặng cầm lấy chai.

Hứa Liên Nhã quay người vào gương, Triệu Tấn Dương đứng sau lưng cô, gương nước bị phủ một tầng hơi nước, không nhìn rõ mặt mũi. Bỗng Hứa Liên Nhã đưa tay lên xoa, người đằng sau lập tức nói: "Đừng nhúc nhích." Hình như lại còn nhìn cô một cái nữa.

Triệu Tấn Dương cúi đầu, trong bóng tối, gương mặt càng sâu lắng hơn.

"Những kẻ đó... có thể là nhắm vào anh."

Im lặng như cũ, giọng khản đặc của anh hết sức rõ ràng.

"Thế à."

"Anh không biết vì sao chúng phát hiện ra nữa." Anh dùng sức rất nhẹ, làm cô say đắm, "Xin lỗi em..."

Hứa Liên Nhã không chịu đựng nổi sự áy náy của anh, khiến cô chẳng khác gì đứng dưới bầu trời đầy mây đen, đợi mưa trút xuống.

"Cũng có thể là do bố em."

"Gần đây em có gặp phải chuyện gì không?"

Câu hỏi này Hứa Liên Nhã đã tự hỏi cả trăm lần, cô nói: "Không nhớ."

https://thuviensach.vn

Cuộc đối thoại biến thành nghiên cứu vụ án, ngoài ra cũng không còn gì để nói nữa, chỉ cần vẫn giữ lựa chọn của riêng mình, không định nhượng bộ, thì bọn họ cũng không cần thiết phải nói chuyện nữa.

Đợi Triệu Tấn Dương vặn nắp chai thuốc, Hứa Liên Nhã nằm lên giường, đối mặt với vách tường.

Tắt đèn, tiếng bước chân trần vang lên, phần đệm sau lưng cô lún xuống.

Bóng đêm trao cho anh tấm áo giáp, chặn lại vẻ lạnh lùng trên mặt cô, chỉ để lại bóng lưng gầy gò ngang bướng khiến anh muốn ôm.

"Trước khi làm rõ chuyện này thì anh vẫn còn ở đây, em có cần gì thì cứ gọi anh..."

Cái chuyện đương nhiên này bây giờ lại phải đợi chấp nhận, sự xa lạ trong đó làm anh cười khổ, nuốt nửa câu sau xuống.

Anh muốn nói, nếu như anh mới là mục tiêu thật sự của những kẻ đó, nói có thể đã bị lộ rồi, anh không muốn đi nữa, vậy cô có thể cho anh thêm một cơ hội không.

"Không đi được" và "đi không được", vào lúc này Triệu Tấn Dương đã phân chia rạch ròi ở bên người cô.

Hai ngày sau, đã có báo cáo kiểm tra của Cát Tường.

Ung thư gan giai đoạn cuối.

Hứa Liên Nhã nhìn tin tức Triệu Tấn Dương đưa cho cô, nhìn chằm chằm như không biết chữ.

Chiều hôm đó, Hứa Liên Nhã xách một túi táo đến thăm Cát Tường. Ông ta như không hiểu căn bệnh đó là như thế nào, trên mặt vẫn là nụ cười không chút vướng mắc.

https://thuviensach.vn

"Bác sĩ Hứa, aiz, sao lại xách nhiều đồ tới thế, khách khí quá rồi..."

Hứa Liên Nhã đặt táo lên bàn, "Mua đại mà thôi, cũng không biết chú thích ăn gì.'

Cát Tường ló đầu ra xem, cười nói: "Táo là được rồi, táo tốt cho sức khỏe lắm."

Hứa Liên Nhã nhìn quanh trái phải, không phát hiện dấu vét có người nào khác đến thăm bệnh.

Cát Tường nhìn thấy rõ, bèn nói: "Sáng nay cảnh sát Triệu đã đến rồi, cũng về rồi, cậu ấy vội lắm, nên tôi bảo cậu ấy đừng tới nữa."

Hứa Liên Nhã ngồi bên mép giường, gọt táo cho ông ta.

Gọt vỏ càng lúc càng dài, như đang đo chiều dài của im lặng. Gọt rồi gọt, cuối cùng vòng vỏ không chịu nổi nữa, đứt một đường, giống như hồi chuông kết thúc, cũng đến lúc Cát Tường mở lời.

"Bác sĩ Hứa này... Cô có thể giúp tôi nói với cảnh sát Triệu được không, bảo cậu ấy đừng phí tiền nữa, tiền khám với mướn hộ lý đắt lắm... Bệnh này của tôi... tôi biết, không chữa được nữa rồi!"

Hứa Liên Nhã ừ một tiếng như thấp giọng cười,

"Bác sĩ Hứa, cô cũng không cần đến nữa đâu, làm chậm trễ thời gian, cô còn phải đi làm nữa mà..."

Một miếng táo được đưa đến, cắt ngang lời ông.

"Nếm thử xem, không biết có ngọt không."

Cát Tường đành nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Vẻ mắt vào giây phút khi đưa đồ ăn vào miệng không hề che giấu đi đâu được, khóe miệng Cát Tường nhếch lên độ cong thỏa mãn.

Hứa Liên Nhã cũng cười, sợ ông không cắn nổi nên cắt nhỏ thành miếng cho ông.

"Một thời gian trước bố tôi đã qua đời rồi."

Đây là lần đầu tiên Hứa Liên Nhã dùng những chữ trực tiếp này, lúc truyền đạt lại với người khác, cô cảm nhận được lực lay động mạnh mẽ từ nó, có thể bật nhổ mọi tín ngưỡng.

Trong nháy mắt Cát Tường cứng mặt lại, tiếng nhai nuốt cũng dừng.

"Đột nhiên ra đi như thế, tôi cũng không kịp gặp ông ấy một lần cuối cùng, thậm chí ngay đến di hài ông ấy cũng không tìm được." Hứa Liên Nhã nói, "Lúc ông bị bệnh, đến một ly nước tôi cũng chưa đưa cho ông ấy, chú cứ coi như tôi vì ông ấy mà làm chút gì đó báo hiếu."

Cát Tường ngẩn ra nhìn trái táo trong tay, lại cắn một miếng.

"A Dương với tôi cũng không khác gì nhau, chú cứ thuận theo ý anh ấy đi."

Cuối cùng , Hứa Liên Nhã không nói rõ.

Thuốc duy trì tính mạng cho ông, cũng khiến ông bỏ ra nhiều sinh lực hơn, số lần Cát Tường ngủ mê càng lúc càng nhiều, Chiều nào Hứa Liên Nhã cũng đến thăm ông, có lúc chào đón cô là tiếng hít thở không chút sức lực. Bình thường chưa nói đến mấy câu là Cát Tường lại mệt nhọc - cô cảm thấy càng lúc ông càng mệt mỏi.

Triệu Tấn Dương toàn đến vào lúc sáng sớm, khéo sao không hề đụng cô, cô cũng không gặp anh lần nào, nhưng mỗi lần đến đều nghe thấy Cát

https://thuviensach.vn

Tường nhắc đến, mà câu nói được nói nhiều nhất chính là: cảnh sát Triệu cậu ấy là người tốt.

Hứa Liên Nhã cười khổ: "Tôi biết."

"Cậu ấy nhờ tôi để mắt đến tiệm của cô, nếu có chuyện gì khác lạ thì thông báo cho cậu ấy."

"... Ừ."

"Nhưng lại sơn tiệm cô thành như thế, quả thật rất xin lỗi..."

"Không sao, nhìn đẹp mà, giống cây quýt lớn."

Giọng đứt quãng, lặp đi lặp lại, trong mấy ngày đó, Cát Tường nói rất nhiều chuyện về lần đầu gặp Triệu Tấn Dương, vợ con đã qua đời nhiều năm của ông, và còn liên tục xin lỗi Hứa Liên Nhã, Hứa Liên Nhã chỉ im lặng nghe, có lúc sẽ nói một hai câu, nhưng kết quả cô nói điều gì, có lẽ Cát Tường không nghe thấy, đều ông muốn làm là để lại câu chuyện của mình, vạch ra vài dấu vết trong trí nhớ của người khác.

Sau đó Cát Tường hỏi cô có thể cho ông ấy gặp A Khang được không, đó là người bầu bạn cuối cùng của ông.

Thể lực của ông đã yếu đến mức không thể xuống giường được, bệnh viện cũng cấm chó mèo, Hứa Liên Nhã nghĩ một lúc rồi vẫn đồng ý với ông.

A Khang đã quen theo Cát Tường chạy nhảy bên ngoài, nhốt nó trong lồng là lại không ngừng sủa ầm ĩ, Hứa Liên Nhã đem nó đến gửi nhờ ở nhà bà dì hay thu nhận động vật lang thang ở thôn Lệ Hoa.

A Khang vừa thấy Hứa Liên Nhã đến thì vẫy đuôi lao tới, Hứa Liên Nhã lấy điện thoại ra chụp nó mấy tấm hình, rồi quay mấy đoạn video, xong rồi

https://thuviensach.vn

mới nhớ ra phải dùng máy ảnh chụp mới có hiệu quả tốt. Cô đến cửa hàng tìm người làm đồ chơi bằng vải nỉ hình A Khang, đặt trong hộp rồi đưa đến bệnh viện.

Lúc đó chỉ quá giữa trưa một lúc, nhiều năm sau Hứa Liên Nhã vẫn còn nhớ, thậm chí còn nhớ rõ hơn khi bố cô qua đời, đó là lần đầu tiên có một sinh mệnh biến mất ngay dưới mắt cô, có lẽ trong tiềm thức cô đã xem Cát Tường và cái chết của bố chồng lên nhau, ngỡ rằng bố cô nhắm mắt xuôi tay vào tuổi xế chiều.

Hứa Liên Nhã còn chưa đi đến cửa phòng bệnh thì có y tá hớt hải chạy đến, vẫn là câu nói kia...

"Chị là người thân của giường 76?"

Hứa Liên Nhã gật đầu theo bản năng, y tá đã sớm nhận ra cô, không đợi cô trả lời đã nói với cô là bệnh nhân đã vào phòng cấp cứu.

Lúc Triệu Tấn Dương chạy đến, Cát Tường ngủ trên giường đã được đậy khăn trăng. Cuộc sống nghèo rớt mồng tơi lâu dài đã khiến thân thể ông trở nên vô cùng gầy gò, nhìn lướt qua chỉ đơn giản là nhô lên. Hứa Liên Nhã lôi "A Khang" làm bằng vải nỉ ra, đặt vào trong bàn tay khô đét của ông.

Một mình Triệu Tấn Dương lo liệu hậu sự của Triệu Tấn Dương. Hộ khẩu của Cát Tường đã không biết tung tích ở đâu, có lẽ trong trí nhớ của người thân cũng đã không còn người này nữa rồi. Cát Tường gần như không chuyện trò gì nhiều với láng giềng xung quanh, nên có lẽ phải rất lâu sau bọn họ mới phản ứng lại được —— hả, ông già lang thang trong căn nhà nát đó đi rồi sao? Là ra đi hay là chết đói?

Hứa Liên Nhã đến nhà bà dì ở thôn Lệ Hoa thì gặp Triệu Tấn Dương quay về trả phòng, cô bèn hỏi tro cốt của Cát Tường được đặt ở đâu.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nói: "Cát Tường từng nói muốn về quê, ở chung với vợ con ông ấy. Anh đưa về giúp ông ấy."

Hứa Liên Nhã cảm thấy mình rất mẫn cảm, Triệu Tấn Dương như đang cố ý tránh hai chữ "Vân Nam".

Triệu Tấn Dương muốn dẫn cô đi thăm A Khang, Hứa Liên Nhã không phản đối, đi theo anh.

Bà dì vừa hổ thẹn lại nôn nóng nói với cô, nhân lúc không ai để ý, A Khang đã lén chạy đi, đã cho người tìm xung quanh cả buổi nhưng vẫn không thấy đâu.

Hứa Liên Nhã cứ đòi đi tìm, không nói hai lời liền ra sau núi tìm, Triệu Tấn Dương cũng không cản cô được.

Sau này cô mới nhận ra khoảng thời gian này thật sự khó khăn, bao nhiêu bất ngờ không nằm trên quỹ đạo liên tiếp rơi xuống đầu cô, cô cần phải hoàn thành một chuyện gì đó, chứng minh rằng cô còn có thể khống chế được tình hình.

Tháng tám là mùa vải, cả rừng cây vải chẳng khác gì quả đầu bị bệnh chốc, đầu cành cây trơ trụi không lá.

Cánh rừng rất lớn, giọng cô lại nhỏ, hồi âm yếu ớt như lời cười nhạo mơ hồ.

Trời bốn giờ chiều vẫn còn nắng to, Hứa Liên Nhã đi khắp nơi, đến mức tụt cả huyết áp.

Triệu Tấn Dương vẫn luôn đi theo sau ôm lấy cô chực lảo đảo sắp ngã, nói như dỗ trẻ: "Đừng tìm nữa, nghe lời anh... Chúng ta về thôi."

https://thuviensach.vn

Có lẽ do hoa mắt, Hứa Liên Nhã thấy A Khang ở cách đó không xa nhìn cô, rồi xoay người chui vào lùm cây.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Dạo gần đây tinh thần thể lực của Hứa Liên Nhã rất khó ổn định, ngoài biểu hiện ở chất lượng giấc ngủ và khẩu vị ra, thì phản ánh trực tiếp hơn chính là ở trong tiệm.

Có thể Hạ Nguyệt đã ngửi thấy mùi nguy hiểm, gần đây thấy Hứa Liên Nhã là hai mắt lại lóe lên, lúc nghe điện thoại cũng lấm lét. Chắc là muốn nhảy việc đây, trực giác của Hứa Liên Nhã mách, cũng biết không thể xây dựng tư tưởng tốt được.

Mặt tiền cửa tiệm bị đập phá nên cô phải sửa chữa lại, chậm mất mấy ngày, ngoài con Samoyed chưa hết kỳ nhờ nuôi ra thì không nhận thêm thú nuôi nữa. Cách thời gian chủ của Samoyed quay về còn gần nửa tháng nữa, nhưng do chăm sóc hời hợt thêm thời tiết nắng nóng, Samoyed bắt đầu tiêu chảy, tinh thần uể oải có xu hướng phát sốt. Hứa Liên Nhã bắt đầu xem trọng, trực đêm lại càng chú ý tỉ mỉ hơn.

Chuyện phá cửa tiệm vẫn chưa có chân tướng, nhưng cô cũng không thể thuận lợi đóng tiệm, trốn là thượng sách. Ngay lúc này cô cần một chuyện khác để chuyển dời sự chú ý, vì vậy đành mượn chuyện bệnh tình của Samoyed, từ từ để đoàn tàu đi lệch đường ray này dần dần quay về vị trí cũ.

Cuối cùng Samoyed vẫn bị sốt, Hứa Liên Nhã nói chuyện điện thoại với chủ nhân, đương nhiên là bị trách mắng bóng gió rồi. Cô thận trọng cho Samoyed truyền nước, rồi nằm xuống chiếc giường xếp đặt trên tầng hai.

Rèm cửa không che đi được tiếng ồn ào huyên náo và ánh đèn trong thành phố, sau khi thích ứng được với bóng tối thì lại cảm nhận được vài

https://thuviensach.vn

sắc màu không thuộc về đêm tối.

Hứa Liên Nhã không có thói quen lên kế hoạch lâu dài, chỉ là cần phải có tay vịn chắc chắn cho con đường tương lai.

Mới đầu cô cũng đã nghĩ giống rất nhiều nhân công từ nơi khác đến thành phố này, đầu tiên là tìm được chỗ trú chân, sau đó vào lúc thích hợp sẽ lập gia đình, đối phương đến từ trời nam biển bắc gì cũng được, chỉ cần là người tốt hợp ý cô, một năm về quê một hai lần.

Nhưng chuyến tàu này đã bất tri bất giác đi lệch đường, lái vào quần đảo được sương mù bao trùm dày đặc, bất cứ lúc nào cũng có thể đụng phải đá ngầm nguy hiểm.

Hứa Liên Nhã không biết mình đã ngủ thiếp đi tự bao giờ, chỉ nhớ tiếng chó sủa nôn nóng đã đánh thức cô, sau đó là mùi đốt cháy là lạ, máy điều hòa như phả ra hơi nóng bức người.

Cơn ngái ngủ nửa mê nửa tỉnh lập tức bị biến mất, Hứa Liên Nhã xoay người xuống giường, động tác quá nhanh khiến giường dịch chuyển đi mấy tấc, khói mù bốc lên từ hành lang, xen lẫn là tiếng nổ lách tách, trên tường là ánh đỏ mờ mờ, dưới cầu thang như ẩn chứa một chậu than khổng lồ - tầng một bị cháy rồi!

Hứa Liên Nhã bịt mũi chạy xuống mấy bước, lối lên cầu thang nằm phía sau cửa sổ của tiệm, ngọn lửa đang nuốt lấy tấm rèm, lửa cũng đã liếm đến bên cạnh cửa nhà vệ sinh.

Mắt Hứa Liên Nhã bị hun nóng chảy cả nước mắt, mỗi lần hít vào đều toàn mùi tro cay nóng.

Không kịp chửi thề, Hứa Liên Nhã lảo đảo chạy đi kéo cửa kính ở tầng hai trước mặt ra, làn khói dày lập tức ùa vào, ép cô bước lùi ra sau - trước cửa tiệm cũng gặp họa!

https://thuviensach.vn

Trận lửa đánh úp từ hai phía cứ như vậy bốc cháy hừng hực, tầng hai đã thành củi khô nằm trên đống lửa, lửa lan tràn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không khí bị đốt càng lúc càng loãng, Hứa Liên Nhã cảm thấy khó thở. Khói dày đặc cuồn cuộn trong lửa, chặn trước mắt là màn khói đen xì dày đặc.

Men theo tiếng sủa đầy hoảng sợ của con Samoyed, Hứa Liên Nhã đập đầu cố sức đẩy cửa nhôm ra. Căn phòng này dựa vào cầu thang, cửa sổ khá to, trên song chống trộm là một khung cửa nhỏ, bình thường vẫn luôn được khóa. Chỉ cần có thể mở được cửa sổ là cô có thể chạy đi, tầng hai không cao, cùng lắm là ngã gãy chân thôi.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày dùng đến khung cửa chạy thoát thân này, tìm ra chìa khóa thôi cũng đủ tốn sức lắm rồi, Hứa Liên Nhã càng lúc càng ho liên tục, cố gắng đứng vững.

Ổ khóa nằm bên ngoài, trải qua tháng ngày dầm mưa dãi nắng đã để nó bị gỉ rét, gần như đã không nhét được chìa khóa vào rồi. Cô càng vội thì lỗ khóa càng như nhỏ lại, dần dần thu nhỏ đi. Ngọn lửa đã lan đến bệ chống thấm bên ngoài cửa sổ rồi.

Hứa Liên Nhã từ bỏ, đập mạnh lên lưới chống trộm hét cứu mạng, nhưng âm thanh khản đặc đã chìm ngập trong biển lửa. Lại cố sức lay động cánh cửa chống trộm, nhưng những chiếc đinh to lớn đã cố định cửa sổ vào khung cửa một cách chặt chẽ rồi.

Đứng bên bờ tuyệt vọng sẽ không khỏi nghĩ đến, tại sao lại là tôi. Hứa Liên Nhã tự nghĩ tuy bản thân không xem là lương thiện lắm, nhưng cũng không hề làm chuyện gì thương thiên hại lý, nếu nói vụ hỏa hoạn này là báo ứng thì cô chết không nhắm nổi mắt.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ngồi xổm trên đất, mở lồng nhốt con Samoyed ra, yên lặng nhận lỗi: Xin lỗi mày, có thể không cứu được mày rồi, tự mày hãy trốn đi...

Samoyed được giải thoát lập tức chui ra khỏi lồng, chạy ra ngoài cửa, sau một lúc co ro thăm dò, lại uể oải quay trở về. Ngay đến nó cũng biết đã là đường chết, nôn nóng chạy quanh người Hứa Liên Nhã.

Khi đứng lên lần nữa lại lảo đảo chực ngã, trong cơn mờ ảo Hứa Liên Nhã trông thấy bóng người lay động người sổ. Cô đi lại gần, đúng là bóng người, không phải hình phản chiếu của đồ vật.

"Cứu với ——" Cổ họng gần như sặc ra máu, nhưng cô vẫn cố đập mạnh vào cửa chống trộm.

Hình như Samoyed cũng nhận ra được tia hy vọng, nhảy lên cửa sổ sủa cầu cứu liên tục.

"Liên Nhã ——" Âm thanh quen thuộc xuyên qua màn khói truyền đến, "Liên Nhã, em tránh ra, để anh phá cửa sổ ——"

"A Dương..."

"Đừng nói gì cả, anh vào ngay đây." Triệu Tấn Dương lại lục lọi gì đó từ sau lưng, "Bước lùi vào trong đi."

Hứa Liên Nhã lôi con Samoyed tránh ra.

Hơi nóng bốc lên khiến Triệu Tấn Dương nhíu mày, anh nhảy lên bệ chống thấm, vừa đề phòng thế lửa bên chân, vừa lôi một khẩu súng ra. Kể từ khi biết Hứa Liên Nhã bị để mắt đến là anh luôn mang theo súng trong người, chỉ có điều không muốn dùng đến nó nhanh như thế.

Lên nòng, nhắm bắn.

https://thuviensach.vn

Hai tiếng đoàng đoàng vang lên, kết hợp cùng tiếng hai chiếc đinh bật ra khỏi khung cửa, bả vai rắn chắc của anh cũng rung lên vì lực đàn hồi.

Thu súng về, dùng khuỷu tay đập vào lưới chống trộm, Triệu Tấn Dương đẩy cửa sổ nhảy vào.

Hứa Liên Nhã đã cận kề bên bờ kiệt sức, vừa đi được hai bước đã bị anh kéo mạnh vào lòng.

"A Dương..." Tiếng lẩm bẩm vô ý thức, khản đặc như sau một trận khóc toáng.

"Đừng nói gì cả, chúng ta ra khỏi nơi này." Anh gấp gáp nữa đở nữa ôm đưa cô đến cửa sổ, "Có thể đứng vững được không? Anh sẽ ôm em ra ngoài, em nhảy xuống đi, ở dưới sẽ có người đón."

Cũng không đợi cô trả lời, hai tay Triệu Tấn Dương đã luồn xuống dưới nách cô, nhét cô qua khung cửa.

Anh vừa ho vừa kêu lên: "Đứng trên tấm đá, đứng vững vào."

Một tay Triệu Tấn Dương vẫn còn đỡ cô, chống lấy mép cửa chui ra ngoài.

Ngọn lửa như cỏ dại bao vây lấy bệ chống thấm."Chó..." Hứa Liên Nhã quay đầu lại nhìn quanh, "Chó đâu..."

"Cái gì?"

Mấy người ở nhà đối diện thức giấc chạy ra ban công, thậm chí còn chạy xuống tầng một, ngạc nhiên hô to bàn tán, lấn át giọng của cô.

"Chó của em..."

Tiếng chó sủa bên trong cửa sổ đáp lại cơn lo lắng của cô.

https://thuviensach.vn

"Em xuống trước đi."

Triệu Tấn Dương để cô nhìn xuống dưới, có mấy người không biết đã đẩy một chiếc ghế sa lon tả từ đâu đến tới, đang chờ ở dưới lâu.

Triệu Tấn Dương hét to một tiếng xuống dưới, "Sắp xuống rồi."

Người đứng bên ghế giơ cao hai tay, ra hiệu động tác "xuống đi".

"Em tự nhảy được không?"

Gật đầu.

Triệu Tấn Dương lo cô bị đập đầu, nhưng cũng không thể không đẩy cô xuống được.

"Nhảy xuống giữa, bọn họ sẽ đỡ em, đừng sợ."

Hứa Liên Nhã buông anh ra trước, dùng sức lực nhảy xuống lầu một cú.

Cả người ngã nhào xuống ghế sa lon, xung lực làm chiếc ghế bật ngửa ra sau, bên cạnh có người đỡ lấy ghế, cũng có người đi đến đỡ cô.

—— Được cứu rồi.

Triệu Tấn Dương thấy cô bình yên, mới đưa tay túm lấy con Samoyed ra.

Con Samoyed bị bệnh đã gần như thoi thóp, thè dài lưỡi ra thở hổn hển, sợ lúc nó nhảy sẽ không có sức tự bảo vệ mình được, Triệu Tấn Dương bèn vắt nó lên vai, đoán qua vị trí của chiếc ghế, rồi hét lên một tiếng ——

Tôi xuống đây!

Anh như chim ưng một cánh, bay từ tầng hai xuống.

https://thuviensach.vn

Xe cứu hỏa, xe cứu thương nối đuôi nhau đến, đêm khuya vốn không yên tĩnh trong thành phố lại càng vô cùng ồn ào.

Mấy sạp quán ăn đêm ở bên kia vừa mới tan, lác đác mấy kẻ say dừng lại phấn khích múa máy chân tay khi nghe thấy tiếng còi.

Nhân viên của cửa hàng tiện lời 24 giờ ở bên đường đối diện cũng đi ra nhìn, trận hỏa hoạn này chỉ là chút tô điểm trong cuộc sống về đêm của họ mà thôi.

Tài xế taxi lười biếng đậu xe ven đường cũng thò đầu ra nhìn, ngáp một cái rồi trò chuyện mấy câu với đồng nghiệp đi ngang qua.

Ngay đến hai kẻ nhặt ve chai bên thùng rác cũng dừng lại, nhìn về nơi bốc cháy. Một kẻ trong đó xốc chiếc túi nhựa nylon trên vai lên, nhìn quanh bốn phía như xác nhận an toàn, "Anh ba, chúng ta... cũng nên đi thôi."

Kẻ còn lại ừ một tiếng như nói mê, trên gương mặt có vết sẹo chạy dài xuất hiện nụ cười kỳ quái.

"Lát nữa cảnh sát sẽ đến." Tên cầm túi dè dặt nói, "Chúng ta vẫn nên về thôi."

"Ừ." Gã tên anh ba chỉ đáp lại chứ không nhúc nhích, lôi một hộp Trung Hoa từ trong ngực ra, rút ra một điếu, sờ trái sờ phải lại không thấy bật lửa đâu. Gã hỏi kẻ bên cạnh, "Bật lửa."

Tên cầm túi khổ sở nói: "Chỉ mang theo hai cái, vừa nãy đã ném vào trong đó cả rồi."

"Mẹ kiếp tao ném mày!" Anh ba dùng tiếng Quảng mắng một câu, đưa chân lên đạp hắn, "Đi mua!"

https://thuviensach.vn

Tên cầm túi xòe bàn tay bốc mùi hôi thối ra: "Anh ba, trông chúng ta bây giờ, nếu đi mua đồ thì nhất định người khác sẽ thấy kỳ lạ..."

Anh ba lại mắng nhỏ một câu, bóp cong điếu thuốc, "Tâm trạng xem trò vui của ông đây đều bị mày phá hỏng rồi!"

Tên cầm túi nơm nớp lo sợ cứng cả họng, hòa nhã nói: "Anh bam hay chúng ta về đi, nhìn trò cũng đủ rồi, em cũng ngửi thấy được mùi thịt nướng rồi đấy."

Được nịnh nọt như thế, nhất thời anh ba quên luôn phiền não về điếu thuốc, cười: "Hồi bé mày có từng nướng khoai lang bằng lò đất không?"

Tên cầm túi bị câu nói không liên quan về kiếp khó khăn làm cho bối rối, nhưng anh ba của hắn vẫn nhìn về phía lửa cháy, cười tủm tỉm không giải thích gì thêm. Hắn lấy can đảm hỏi: "Anh ba, nếu anh không nhìn vừa mắt con bé đó thì kêu mấy anh em chúng ta trói nó lại đánh một trận, hoặc là..."

"Cách tốt nhất để tấn công một người, chính là phá hủy đi thứ đồ quan trọng nhất của hắn."

Tên cầm túi sững người ra."

"Là danh ngôn của anh Kình đấy, có hiểu không? Trực tiếp cho hắn ta chết tử tế thì tiện cho hắn quá rồi, quá đơn giản!"

"À..." Tên cầm tủi chỉ có thể vờ như đã hiểu, "Vậy cũng đâu cần anh ba anh tự mình đến, để bọn em ra tay là được rồi."

Gã đàn ông vui vẻ nói: "Mày thì biết cái gì, nướng khoai lang vui hơn ăn khoai nhiều... Quả thật rất vui..." Cười khà khà với mặt tiền cửa tiệm bị cháy nát bét của Hứa Liên Nhã, rồi ném lại một chữ cuối cùng: "Đi."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc Hứa Liên Nhã nhảy lầu có bị cháy phỏng một vài chỗ, trên đùi bị thương nhẹ, nhưng cả vùng trời lửa đỏ và khói cuồn cuộn dày đặc đã để cô quên đi cơn đau.

Mới đầu cô không muốn lên xe cấp cứu, cứ nhìn chằm chằm vào căn nhà đang khạc ra lửa kia. Ngọn lửa đã lan đến hai tiệm thẩm mỹ và rèm cửa bên cạnh, bà chủ trực đêm ở tiệm rèm cũng đã trốn thoát, hô hoán gọi cứu hỏa.

Triệu Tấn Dương vừa dọa vừa dỗ mới đưa cô lên xe được. Đến bệnh viện gấp gáp xử lý vết thương, rồi nàng lại chạy về lại, ngó lơ Triệu Tấn Dương muốn khuyên nhủ cô làm kiểm tra toàn diện.

Khi trời dần ngả về đông, cuối cùng cũng dập tắt được ngọn lửa. Tiệm của Hứa Liên Nhã là nơi bốc cháy, tổn thất nghiêm trọng nhất, gần như cháy sạch chỉ còn dư mỗi dàn giáo, dựa vào hình dáng và vị trí có thể miễn cưỡng nhận ra vật cũ. Nước đen khắp nơi, bong bóng phập phồng.

Cô như người mất hồn đi xuyên qua ruy băng cảnh sát vào bên trong, một người cảnh sát cản cô lại, Hứa Liên Nhã khản giọng nói rằng cô là chủ tiệm, lúc đó mới được cho vào.

Trong mắt Hứa Liên Nhã chỉ có mỗi căn nhà tan hoang đó, còn Triệu Tấn Dương lại chú ý đến đám người vây xem.

Rất nhiều nghi phạm sẽ quay lại hiện trường vụ án, tìm kiếm kích thích từ phản ứng của nạn nhân. Có người kéo xe hàng từ sớm đi bán thức ăn, có người cầm bánh bao sữa đậu ngáp dài nhìn xung quanh, cũng có người dắt

https://thuviensach.vn

chó đi qua đi lại mấy lần, nhìn thế nào cũng chỉ giống người đến xem bình thường.

Quầy hàng không cháy hết còn chìa ra góc nhọn, Triệu Tấn Dương nhắc cô chú ý dưới chân.

Số lần anh đến đây có thể đếm được trên đầu ngón tay, một trận hỏa hoạn lại có thể thiêu hủy hết mọi trí nhớ cũ kỹ kia, ấn tượng của anh cũng dần đen đi theo vết cháy, khó mà liên hệ được với trong quá khứ.

Kệ hàng bị đốt trơ trụi, thức ăn cho thú rơi lải rải trong nước, hòa cùng mùi thuốc tẩy tạo nên một mùi rất lạ, khiến mạch tư duy của người ta rơi vào hỗn loạn.

Cầu thang cháy sém bị đốt giòn, chỉ sợ vừa đặt chân lên là sẽ nát bấy. Hứa Liên Nhã dè dặt đi lên lầu, trên tầng hai là phòng phẫu thuật, phòng thuốc và một phòng trống, do ít đồ bị bắt lửa nên trong phòng thuốc vẫn giữ nguyên được một vùng, chỉ là chẳng còn lại bao nhiêu món đồ có thể sử dụng.

Nỗ lực trong nhiều năm của cô, chỉ trong tích tắc liền hóa thành hư vô.

Triệu Tấn Dương gọi cô, nhưng Hứa Liên Nhã lại như không nghe thấy gì.

Cô nhón chân đi vào nơi vốn đặt tủ hàng, ngăn tủ chưa bị cháy vụn đã biến dạng, tay kéo vừa ướt vừa bẩn, Hứa Liên Nhã dùng lực kéo một cái, bị kẹt rồi.

"Để anh."

Triệu Tấn Dương đi đến, Hứa Liên Nhã yên lặng nhường đường.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương kéo hai lần, bắp thịt trên tay căng ra hiện rõ đường gân.

Rồi bất thình lình ngăn tủ bật mở, nước bẩn róc rách chảy ra, từng giọt từng giọt rỉ xuống nơi khe hở. Loáng thoáng có thể nhìn thấy một xấp tài liệu ngâm trong nước, mấy tấm ảnh cùng một chiếc máy ảnh.

Một cánh tay vươn đến, Hứa Liên Nhã kẹp lấy máy ảnh, hơi nóng đã hun đốt làm bề mặt ny lon bên ngoài co quắm lại, xem ra đã hư hẳn rồi.

Hứa Liên Nhã như nghĩ đến gì đó, ngơ ngác chậm chạp bấm nút, rồi lắc lắc cho ráo bớt nước trên thân máy, nhét vào trong tay.

"Sao thế?" Triệu Tấn Dương thấy cô suy xét thì hỏi.

Cô lắc đầu.

Đối thoại giữa hai người càng lúc càng đơn giản, trái với vẻ im lặng ăn ý vốn có, lần này là không có lời để nói.

Không có bất cứ manh mối nào, cũng không có bất cứ kế hoạch tương lai liên quan nào.

Một người cảnh sát dẫm qua vũng nước dơ, cầm sổ tay ý mời Hứa Liên Nhã ra ngoài nói chuyện, Triệu Tấn Dương đi theo.

Cảnh sát cũng hỏi những câu tương tư như lần ở bệnh viện với Cát Tường trước đó, có gây thù với người nào không. Hứa Liên Nhã vẫn lắc đầu.

Anh không giúp được gì về chuyện trong tiệm, chỉ lấy thân phận "người bạn" im lặng lắng nghe, điều anh có thể làm chính là phải nhanh chóng tìm ra người phóng hỏa. Triệu Tấn Dương rơi vào trầm tư, bất giác sờ bao thuốc lá.

https://thuviensach.vn

"A, anh này, ở đây cấm hút thuốc, ngộ nhỡ bén lửa thì toi..." Cảnh sát hất cằm nhắc nhở.

Hứa Liên Nhã ném cho Triệu Tấn Dương cái nhìn lạnh lùng, không biết là chê trách hay thất vọng.

Triệu Tấn Dương áy náy gật đầu, yên lặng nhét điếu thuốc về lại.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhắc Triệu Tấn Dương anh nên về đơn vị, Hứa Liên Nhã cũng tranh thủ nói với anh.

"Anh về đi." Hứa Liên Nhã nói như liệu trước.

Triệu Tấn Dương gật đầu, "Có chuyện gì thì gọi cho anh."

Miệng Hứa Liên Nhã giật giật muốn nói lại thôi, cuối cùng ậm ừ một tiếng.

Cảnh sát lại hỏi thêm mấy câu, nói với Hứa Liên Nhã tạm thời suy đoán nguyên nhân vụ cháy là có người tạt xăng.

Hứa Liên Nhã sững người, cũng nghĩ đối phương sẽ phách lối, nhưng không ngờ lại đến mức đuổi cùng giết tận.

"Ở tiệm bọn tôi có gắn camera, ở cửa ra vào tiểu khu cũng có giám sát, phía tường bên ngoài tòa nhà bên cạnh cũng có gắn, nếu có người đi vòng qua sau tiệm thì chắc chắn sẽ ghi lại hình."

Cảnh sát gật đầu ghi chép lại, "Camera của tiệm là nối trực tiếp vào máy tính của cô à?"

Hứa Liên Nhã nặng nề đáp, "... Đúng thế."

Cảnh sát lại nhìn tiệm thú cưng đã cháy trụi sót lại hình thù kỳ dị, gật đầu không biết làm sao, "Được rồi, chúng tôi sẽ bắt tay điều tra, phải trưng

https://thuviensach.vn

dụng máy tính của cô."

Đã như vậy mà còn gọi là máy tính, Hứa Liên Nhã nhớ đến màng ny lon bị đốt tan chảy vừa nhìn thấy.

"Có điều," Cản sát khổ sở lấy bút gãi đầu, "Máy tính thành ra thế này, có thể khôi phục được số liệu hay không cũng khó nói. Phía sau tiệm của cô là thôn Thành Trung, quản lý ra sao cô biết đấy, cũng không dám nói camera có hữu dụng hay không."

Hứa Liên Nhã lộ vẻ ấm ức.

"Không phải tôi đả kích cô, chẳng qua là cho cô biết tình cảnh xấu nhất thôi. Dĩ nhiên," Cảnh sát đặt bút vào sổ, "Nhất định chúng tôi sẽ cố gắng điều tra."

"Tôi biết rồi."

Thái độ phối hợp của Hứa Liên Nhã có thể nói là bình tĩnh, thậm chí còn có phần lạnh lùng. Cảnh sát vừa hỏi xong bà chủ ở tiệm rèm bên cạnh, bà ta khóc lóc không ngừng, phản ứng của hai người đúng là hai thái cực, cảnh sát bắt đầu hơi nghi ngờ chủ tiệm không phải là người phụ nữ trước mặt.

Trong thâm tâm Hứa Liên Nhã rất mờ mịt, lại không trút hết ra miệng. Cô lục soát từng tấc một trong đống phế tích, nhặt lấy từng món đồ may mắn còn nguyên vẹn, cuối cùng chỉ có một chiếc hộp nhỏ.

Gọi điện với công ty bảo hiểm xong, Hứa Liên Nhã ôm hộp giấy về nhà, chưa đến bao lâu thì Hà Tân đã đến gõ cửa.

"Anh không gọi điện cho em được, nên mới tới đây." Dáng vẻ hấp tấp như chạy cầu thang bộ lên, "Sáng nay bạn anh có đi ngang qua, cậu ta nói hình như là chỗ của tiệm em nên anh đến. May mà em không sao..."

https://thuviensach.vn

"Điện thoại hư rồi, chưa kịp mua lại."

Trên chân bị thương, Hứa Liên Nhã cà nhắc đi vào phòng.

"Bị thương à? Để anh nhìn xem, có sao không?"

"Không sao."

Hà Tân cúi người kiểm tra vết thương, "Đã đến bệnh viện khám chưa? Còn bị thương chỗ nào nữa không?""Không sao..."

"Làm sao thế?"

Chợt Hứa Liên Nhã nhớ đến sự im lặng của Triệu Tấn Dương, một chuỗi vấn đề không khác gì kéo cô đi trên đống lửa.

"Không biết, đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát còn đang điều tra, không có bất kỳ manh mối nào." Hứa Liên Nhã nói hết ra những điều Hà Tân muốn hỏi, "Em cũng không biết sau này nên làm gì."

Hà Tân bị chặn họng, Hứa Liên Nhã của lúc này nhìn yếu ớt khác thường, anh muốn trao cô chiếc ôm an ủi, nhưng lại sợ đường đột quá.

Hứa Liên Nhã lấy máy ảnh từ trong chiếc hộp bẩn thỉu ra, do dự đưa cho Hà Tân, "Có thể giúp em một chuyện được không? Ở trong có tấm card, em cứ quên đi rửa mãi, không biết có thể khôi phục được không..."

Câu trả lời của Hà Tân viết ở nơi rãnh chân mày, "Khó nói lắm, nhiệt độ cao sẽ phá hỏng kết cấu của thẻ chip." Rồi lại hỏi, "Trong đó có ảnh gì quan trọng à?"

"Có, nhưng lâu rồi không dùng nên quên rồi."

"Anh sẽ cố gắng."

https://thuviensach.vn

Trước khi đi Hà Tân vẫn còn chần chừ một hồi, cuối cùng nói với cô: "Tiểu Nhã, hồi trước anh có nói với em về chuyện chuyển tiệm, em thử suy nghĩ lại đi. Nếu như cần, anh có thể giúp một phần vốn liếng và địa điểm. Dù sao chúng ta cũng là người nhà, đã là người nhà thì không cần khách khí, ở bên này anh có thể xem là người thân với em nhất."

"Em sẽ nghĩ."

Câu trả lời qua loa cho có giống lần trước khiến Hà Tân thở dài, "Tiểu Nhã, giờ không phải lúc để bướng bỉnh."

Hứa Liên Nhã ngước mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cô rất ít khi đối mặt với Hà Tân như thế này, Hà Tân cũng khó tránh khỏi ngẩn người. Bỗng cô kêu một tiếng "anh trai" lại làm Hà Tân giật mình lần nữa.

"Em sẽ nghĩ thật kỹ, lần này là thật. Em đã bảo Hạ Nguyệt với dì dọn vệ sinh không cần đến nữa, cho dù sửa sang lại cũng tốn kém rất nhiều, huống hồ..." Hứa Liên Nhã nuốt nửa câu sau xuống, máy móc nói sang chuyện khác, "Còn quá nhiều chuyện, một mình em không thể giải quyết được, đến lúc đó có thể phải nhờ anh giúp."

Hà Tân hài lòng rời đi.

Không quá mấy ngày, không cần nói cũng biết "Huống hồ" của Hứa Liên Nhã là gì.

Cô làm lại sim điện thoại, vì máy tính đã bị hủy nên cô mua một chiếc smart phone Nokia có thể lên mạng, tiện tìm kiếm tin tức. Lên mạng dùng lưu lượng 2G cho nên tốc độ rất chậm.

Hứa Liên Nhã tìm kiếm tin tức cho thuê nhà ở diễn đàn sinh hoạt bản địa. Trận hỏa hoạn để cô tỉnh ngộ sâu sắc về nguy hiểm, chỗ tiếp theo bị để mắt đến có lẽ chính là nhà của cô. Địch trong tối ta ngoài sáng, chạy là thượng sách.

https://thuviensach.vn

Lướt một vòng nhưng không thu hoạch được gì, Hứa Liên Nhã thuận tay bấm vào chuyên mục thú cưng, lập tức một topic hot đã thu hút sự chú ý của cô.

Nhìn tiêu đề hài hước lại khiến cô cảm nhận được cơn lạnh - Nuôi nhờ chó một tháng, suýt nữa đã bị biến thành chó nướng - quả nhiên nội dung chính trong topic đó là tiệm của cô.

Sau khi cứu con Samoyed kia, Hứa Liên Nhã đã đưa nó đến bệnh viện thú y tương đối lớn ở gần đó cứu chữa, lúc chủ nhân về đã không còn gì đáng ngại. Đối phương là qua bạn giới thiệu lần đầu đến tiệm Hứa Liên Nhã, không muốn dính phải xui xẻo, nhưng cũng không để ý nhiều đến lời xin lỗi của Hứa Liên Nhã, cũng yêu cầu kiểm tra toàn diện, sợ ở lâu trong lửa làm phổi bị tổn thương. Hứa Liên Nhã đã trả tất cả chi phí.

Samoyed gặp phải kích thích và cơn thịnh nộ của chủ nhân, mặc dù chủ thớt không nói cụ thể tên tiệm nào, nhưng người bình luận bên dưới ở quanh đây rất dễ nhận ra.

Có người nói không được rồi, ở bệnh viện còn có thể khiến chó bị bệnh nổi mà, nói gì đến cái chỗ rách nát này.

Có người nói nghe bảo là kẻ thù trả thù, nhất định là chủ tiệm làm chuyện xấu chọc phải ai đó rồi.

Cũng có người ra mặt giúp chủ tiệm, nói chó không sao là được rồi, chủ tiệm cũng đã bồi thường rồi, còn giảm nhiều tiền như thế, cả tiệm người ta bị đốt sạch cũng không quên cứu chó của anh, phải biết cám ơn đi chứ.

Hứa Liên Nhã ghi nhớ tên người này, Hạ Dạ Sinh Minh Châu, có cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Lập tức Hạ Dạ Sinh Minh Châu bị tấn công, có người đoán liệu cô ấy có phải là bạn của chủ tiệm lên tiếng biện hộ thay hay không, còn có người

https://thuviensach.vn

luôn mồm khẳng định cô ấy chính là "tên chủ tiệm không có lương tâm" kia. Có điều lần này Hạ Dạ Sinh Minh Châu lại im lặng.

Mấy bình luận sau đó dần dần biến thành tin tức chung về bệnh viện thú y, Hứa Liên Nhã mất kiên nhẫn.

Đúng là trong chuyện này cô có chỗ không làm tròn bổn phận, chỉ không ngờ sự tình lại phát triển đến mức đó, trận hỏa hoạn cũng thế, mà topic cũng vậy.

Hứa Liên Nhã thoát khỏi trình duyệt web, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Hà Tân.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Hà Tân gọi điện đến cho cô, báo là không cách nào đọc được dữ liệu ở thẻ trong máy ảnh.

Hứa Liên Nhã không bất ngờ lắm, nhưng vẫn không nhịn được mà thấy tiếc.

"Có phải máy ảnh... cũng hỏng rồi không?"

"Ừ." Hà Tân nói, "Pin nứt toác, ống kính thì không cần phải nói nữa, chảy ra cả. Quả thật hết cách rồi. Mua cái mới đi."

Hứa Liên Nhã úp úp mở mở.

"Giờ máy ảnh cũng sắp bị điện thoại thay thế cả rồi, không bằng mua SLR đi, nếu em chê nặng thì mua kỹ thuật số cũng được." Hà Tân đề nghị.

"Nói sau vậy." Hứa Liên Nhã không hứng thú lắm.

Hà Tân nghe rõ vẻ chán nản trong điện thoại, anh dịu dàng nói: "Chắc chiếc máy ảnh này có ý nghĩa với em lắm, hay là để làm đồ trang trí cũng được, nghệ thuật hậu hiện đại."

https://thuviensach.vn

"Không đơn giản chỉ là máy ảnh, trong đó có hình của bố em. Con người ông rất ít khi chụp ảnh, vất vả lắm..."

Trong nháy mắt Hứa Liên Nhã thừa nhận, hô hấp trở nên dồn dập như bị ai đánh phải.

"Anh à, cám ơn anh." Hứa Liên Nhã nói rất nhanh, như quét đi âm u trong những ngày qua, "Em nhớ bên trong có ảnh gì rồi."

"Ồ, nhớ ra thì tốt, đáng tiếc là không khôi..."

"Em gọi điện thoại đã, lát nữa gọi lại anh sau."

"... phục được."

Lần đầu tiên Hà Tân bị Hứa Liên Nhã dập máy, mông lung nghe tiếng tút tút, tự nói hết câu hoàn chỉnh.

Lúc này Triệu Tấn Dương lại như đang đợi điện thoại, bắt máy rất nhanh, "Liên Nhã à, sao thế?"

Tốc độ này để Hứa Liên Nhã vô hình cảm nhận được sự an toàn, "... Anh có bận không?"

"Không có, xảy ra chuyện gì rồi à?" Nghe giọng không hề miễn cưỡng.

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên Hứa Liên Nhã chủ động liên lạc với anh sau khi đưa ra quyết định, có lẽ vì vào thời khắc quan trọng Triệu Tấn Dương đã cứu mạng cô, sợi tơ quan hệ làm anh như chưa từng xa cách.

"Có thể em biết bị ai theo dõi rồi... Không rõ có ảnh hưởng đến anh hay không, anh rảnh thì đến chỗ em được không? Em không tiện nói trong điện thoại."

"Được, anh qua liền đây."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói tiếp: "Nhớ mang theo chìa khóa."

Có lẽ là ảo giác, trong giọng anh ẩn chứa nụ cười thỏa mãn, "Ừ."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trước khi nắm đấm cửa chuyển động, Hứa Liên Nhã ngồi trên sa lon đổi tư thế liên tục, thậm chí còn đi đi lại lại mấy vòng trong phòng.

Triệu Tấn Dương vừa bước vào cửa, Hứa Liên Nhã gần như đứng bật dậy, nhưng rồi lại nghĩ phản ứng quá khích quá nên đành ngồi xuống che giấu.

Triệu Tấn Dương gật đầu, đổi dép xong cũng ngồi xuống cạnh cô.

Hứa Liên Nhã cảm thấy đây là lỗi của mình, hổ thẹn áy náy khiến cô không nhịn được đi thẳng vào vấn đề.

"Anh có nhớ lần trước bọn mình với bố em cùng ăn cơm, chụp ảnh không?"

Đầu óc Triệu Tấn Dương rất linh hoạt, dừng một chút rồi lập tức gật đầu.

"Chụp ảnh, chúng ta chụp mấy tấm ảnh... Em với anh, còn cả bố em nữa..." Càng chạm đến trung tâm là cô lại càng run rẩy, "Xin lỗi, đáng lý em nên nhớ ra sớm hơn..."

Hứa Liên Nhã không nhận ra câu trước của mình chẳng khớp câu sau, Triệu Tấn Dương hỏi: "Ảnh như thế nào?"

Hứa Liên Nhã hít sâu một hơi rồi nói ra hết: "Hôm đó lúc đi lấy máy ảnh để quên trong phòng, lúc em quay lại có gặp phải một người đàn ông đang

https://thuviensach.vn

hí hoáy với máy ảnh của em. Lúc em lấy lại thì máy ảnh đang ở trạng thái xem trước, em không biết hắn ta thấy được bao nhiêu..."

Ánh mắt sâu xa của Triệu Tấn Dương cho thấy anh đang nghĩ theo chiều với Hứa Liên Nhã.

"Sau đó không lâu có một ngày hắn ta đưa một con chó bị thương đến trong tiệm em, yêu cầu phẫu thuật, hắn ta nói lạ lắm, có thể là nhận ra em rồi..."

Triệu Tấn Dương cất giọng trầm khàn, "Em còn nhớ dáng vẻ người kia ra sao không?"

Hứa Liên Nhã không cần nhớ lại nhiều, hình dáng của người kia quá mức đặc biệt, cô ra dấu tay: "Trên mặt có vết sẹo chạy xéo thế này, hai tay xăm hình, không cao, khá khỏe..."

"Mẹ kiếp!"

Triệu Tấn Dương đột ngột khẽ văng tục làm Hứa Liên Nhã sợ run bắn, cho dù đây là chuyện quá bình thường giữa anh và những người cùng giới, nhưng anh gần như chưa từng làm thế trước mặt cô. Tính cách anh cẩu tha, nhưng về mặt lễ phép cũng không hề qua loa, chưa bao giờ văng lời tục tĩu, đó cung là nguyên nhân ban đầu anh quyến rũ được cô.

Triệu Tấn Dương cũng ý thức được, vội nói: "Không phải anh chửi em..."

Hứa Liên Nhã gật đầu, loáng thoáng cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự tình từ việc anh mất khống chế, cô cẩn thận hỏi: "Người này... anh cũng biết à?"

Triệu Tấn Dương chỉ nhướn mày lên, đáp: "Không có."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không đoán ra anh có nói dối hay không, lại cẩn thận nghĩ, cái nghề này của Triệu Tấn Dương cũng đã sớm tôi luyện anh thành diễn viên chuyên nghiệp

Hình như thông báo không có tác dụng gì, Hứa Liên Nhã hơi có vẻ cô quạnh, "Thế à, vậy em cũng không nghĩ ra được gì nữa."

Triệu Tấn Dương vẫn còn chìm đắm trong suy tính, qua một lúc lâu mới nói: "Chuyện trong tiệm sao rồi?"

Vì do phóng hỏa nên bảo hiểm không bồi thường được, nghi phạm phóng hỏa lại chưa bị bắt, ngày được bồi thường vẫn còn cách xa, mấy năm tâm huyết của Hứa Liên Nhã đổi thành một mồi lửa, nhụt chí nói: "Thì vẫn thế, không tiến triển gì."

Điều Triệu Tấn Dương lo lắng hơn là sự an toàn của cô, anh nói: "Tiệm hỏng rồi vẫn còn có thể làm lại từ đầu, em bình an là được."

"Nói dễ nghe nhỉ."

Triệu Tấn Dương bị chặn họng không đáp, nghĩ đến tình cảnh của cô, lại ép cơn giận xuống.

"Còn định mở tiệm ở đây nữa không, hay đổi qua nơi khác an toàn hơn? Thuê phòng cũng thế."

Tính ra là do Triệu Tấn Dương phụ cô trước, lòng Hứa Liên Nhã vẫn ngoan cố như cũ, cũng đề nghị giống thế, nhưng nghe từ chỗ Hà Tân thì cô còn có thể nghe vào, nhưng đến lượt Triệu Tấn Dương thì cô chỉ muốn phản kháng.

Cô khẽ cười, "Đâu có dễ thế."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương không nghe thấy cô đang chống chọi, chỉ coi là thật mà nói: "Nếu không đủ vốn thì anh có thể giúp em —— "

"Em không muốn tiền của anh!"

Triệu Tấn Dương cong môi cười giễu: "Tiền anh không nhiều, nhưng vẫn chi ra được ít..."

Hứa Liên Nhã biết anh muốn rẽ lối, "Em không có ý đó, anh có bao nhiêu không liên quan gì đến em cả, em không lấy tiền của anh."

Có lẽ dáng vẻ mất tự nhiên của Hứa Liên Nhã đã động đến hồi ức trước kia của Triệu Tấn Dương, cũng có thể là do lúc này cô nói nhiều với anh như thế, để Triệu Tấn Dương có chút nhẹ nhõm hiếm thấy trong chốc lát.

Một khi tâm tình đã thoải mái, động tác cũng theo đó nhẹ nhàng. Bỗng Triệu Tấn Dương đưa tay ra vuốt tóc cô, nói: "Đừng bướng như thế, có thể phải chịu khổ chút."

"Anh đừng như thế!"

Hứa Liên Nhã đẩy tay anh ra, thậm chí còn đứng lên. Cô muốn nói quan hệ của chúng ta không phải là như thế, nhưng mãi lại chẳng thể nói nên lời. Nét lúng túng trên mặt Triệu Tấn Dương làm cô vừa tức vừa khó chịu.

Rõ ràng là muốn đến gần, lại sợ chỉ là chiếc ôm ảo ảnh. Hứa Liên Nhã càng giận mình hơn.

"Anh đã đem chìa khóa với khóa cửa đến chưa, ở đây..." Hứa Liên Nhã gượng gạo đổi đề tài.

Triệu Tấn Dương im lặng gật đầu.

"Đưa em đi." Hứa Liên Nhã xòe tay ra, "Em sắp chuyển nhà."

https://thuviensach.vn

Động tác lấy chìa khóa chậm lại, "Chuyển đi đâu?"

Hứa Liên Nhã giật lấy chìa khóa, "Chưa biết."

"Anh giúp em."

Hứa Liên Nhã cười nhạt, "Đừng nói thế, anh không có thời gian đó đâu."

Triệu Tấn Dương thấy cô muốn chống đối lại anh cho bằng được, cũng tự biết thẹn, tiếp nhận từng đợt đối đầu gay gắt của cô.

"Vậy chuyển qua chỗ nào rồi thì nói với anh."

Chân mày cô nhướn lên, vẻ hờ hững như "dựa vào đâu". Cánh tay bị giật một cái, chân mày càng khóa chặt hơn.

"Em muốn trốn anh?"

Hứa Liên Nhã giằng ra khỏi tay anh, "Em không làm chuyện gì trái lương tâm, trốn anh làm gì."

Triệu Tấn Dương xoay bả vai cô lại, "Em muốn đi đâu là quyền tự do của em, nhưng chí ít cũng phải để anh biết em được bình an."

Hứa Liên Nhã đáp lại cái nhìn chăm chú của anh, "Có phải sau này em kết hôn với người khác, sinh con, anh cũng muốn biết?"

Triệu Tấn Dương không ngốc, biết lựa chọn của mình có ý ra sao, nhưng lần đầu tiên bị Hứa Liên Nhã thể hiện rõ ra như thế, so với thông báo chia tay quay về nằm vùng càng mãnh liệt hơn.

Hứa Liên Nhã vẫn đều đều nói: "Em không phản đối anh là một cảnh sát phòng chống ma túy, nhưng anh nói đi là đi, không biết ngày về, anh không thể để em..."

https://thuviensach.vn

Một câu "có chồng mà lại chịu cảnh góa bụa" dội vào tim cô đau đớn, tâm tư rẽ quặt, đổi thành cách nói khác...

"... Anh như thế có khác gì viết séc lủng* không?"

(*Séc lủng, hay là séc không đủ tiền. Đó là trường hợp một séc bị từ chối quy đổi hoặc chi trả vì số tiền ghi trên séc lớn hơn số tiền có trong tài khoản của người mang séc. Còn được hiểu là lời hứa suông.)

Lời nói sắc nhọn đâm thẳng vào tim, dũng khí vừa dâng lên trong Triệu Tấn Dương lại từ từ dịu xuống. Hứa Liên Nhã không hề nói sai, anh có cái bất lực của mình, nhưng anh lựa chọn thì cũng không thể để cô đến trả tiền được.

"Em không muốn nhìn anh giống như bố em, nhưng không ngờ..."

"Sẽ không đâu!"

Triệu Tấn Dương không để ý đến sự chống cự trước đó, cứ thế kéo cô vào lòng, giống như chậm trễ một giây là sẽ không thấy được cô nữa.

"Không có việc đó đâu!" Triệu Tấn Dương hôn lên tóc cô, "Anh sẽ cẩn thận! Liên Nhã, em cho anh thêm chút thời gian..."

Nói đi nói lại lại về đường cùng, Triệu Tấn Dương vẫn không thay đổi quyết định, chợt Hứa Liên Nhã cảm thấy nực cười, cô như người thứ ba xông vào sinh mệnh anh, cùng vợ cả "Lý Tưởng" tranh đoạt người đàn ông này.

Hứa Liên Nhã nhẹ ôm lấy anh, thậm chí còn vỗ lên lưng anh như dỗ con, làm cái ôm của anh càng thêm chặt, chẳng khác gì kích động muốn chiếm làm của riêng.

"Em cho anh thời gian, bao lâu cũng cho anh."

https://thuviensach.vn

Cô bất chợt ngoan ngoãn khiến Triệu Tấn Dương cảm thấy khác thường, anh nhìn thẳng vào mắt cô, "Em nhìn anh nói đi."

"A Dương, em nói là em cho anh thời gian, đợi anh xử lý xong chuyện, anh có thể đến tìm em."

Cô giở trò rồi, không nói là chờ, cũng không nói là không chờ, anh có thể đến tìm em, nhưng tìm được hay không lại là chuyện khác. Cho dù là thế, Hứa Liên Nhã vẫn đã nhượng bộ. Triệu Tấn Dương không dám cầu gì nhiều, cúi đầu xuống, hôn một cái thật sâu.

Trước khi rời đi, Triệu Tấn Dương luôn miệng dặn dò, chuyển nhà đi thì nhất định phải nói cho anh biết địa chỉ mới, Hứa Liên Nhã đành gật đầu.

Chỉ là vẻ bộc trực của Hứa Liên Nhã luôn làm anh lơ là, anh không nghĩ cô cũng sẽ viết séc lửng, hơn nữa lại còn mạnh tay hơn cả anh.

Nếu như biết sau lần gặp này là cuộc chia xa lâu dài, có lẽ anh sẽ kéo dài nụ hôn sau cùng vừa rồi hơn, có lẽ anh cũng sẽ không đi. Người ta luôn chờ đến khi tưởng tượng biến thành sự thật đập vào trước mắt, lúc đó mới có thể cảm nhận sâu sắc sự lợi hại của nó.

Nhưng anh cũng biết mình không giữ được cô, như cô cũng hiểu được đạo lý này, như tay không cắt đứt dây diều đang bay cao, sợi dây nối chia lìa khỏi tay, diều đứt dây không biết tung tích. Lưỡng bại câu thương.

Không lâu sau khi Triệu Tấn Dương về, Hà Tân lại đến trả chiếc máy ảnh bị chảy nhựa kia, Hứa Liên Nhã đặt nó vào túi rút.

Hà Tân lại hỏi đã suy xét đề nghị lần trước đến đâu rồi, "Giờ sắp cuối tháng rồi, rất hợp để chuyển nhà."

Động tác thắt nút túi của Hứa Liên Nhã dừng lại, nói: "Đã nghĩ xong rồi, em muốn chuyển nhà, cũng không có ý định cho thuê cửa tiệm nữa." Cửa

https://thuviensach.vn

hàng này cô bắt đầu thuê vào tháng chín năm cô tốt nghiệp.

Hà Tân vui mừng không xiết, xoa tay nói: "Được đấy, em không cần lo lắng chuyện khu vực đâu, để anh tìm giúp em. Muốn chuyển đi đâu, em đã nghĩ chưa?"

Hứa Liên Nhã nói: "Về Nam Ninh."

***

Từ sau khi rời khỏi nhà Hứa Liên Nhã, Triệu Tấn Dương gọi điện cho Thẩm Băng Khê.

Đầu dây nói: "Đang còn định gọi cho cậu đây."

Triệu Tấn Dương nhìn trái nhìn phải, không đi gần ai quá, anh nói: "Có chuyện tốt gì?"

Giọng Thẩm Băng Khê vô cùng thần bí, "Chị có một tin không tốt không xấu cho cậu."

Triệu Tấn Dương cười một tiếng, bắt chước giọng cô ấy: "Em cũng có một tin không tốt không xấu nói cho chị."

"Chị không đùa với cậu, đang nghiêm túc đấy."

"Em cũng không trêu chị."

Hẹn gặp nhau ở chỗ Thẩm Băng Khê xong, Triệu Tấn Dương cúp máy, bước lến chiếc xe bus đúng lúc đến trạm.

Thẩm Băng Khê thuê một căn nhà ở tiểu khu kiểu cũ, vào thang máy đi lên tầng cuối. Triệu Tấn Dương leo lên tầng bảy, gõ lên cánh cửa chống trộm bám đầy bụi.

https://thuviensach.vn

Người mở cửa là Quách Dược, Triệu Tấn Dương hừ mũi một tiếng choi như chào hỏi. Quách Dược cũng gật đầu, bình tĩnh nói: "Vào đi." Rồi thay anh nhìn ra sau lưng, không có ai, đóng cửa.

Chỗ của Thẩm Băng Khê cũng thoải mái chỉ sau Trâu Vân Đình, Triệu Tấn Dương không khách khí ngồi xuống sô pha, kéo lấy một chiếc gối ôm lật qua lật lại chơi.

"Chị nói trước hay em nói trước." Triệu Tấn Dương lược bớt câu mào đầu.

Thẩm Băng Khê và Quách Dược trao đổi ánh mắt với nhau, giống như đang quyết định người lên tiếng.

"Thái Tam lọt lưới rồi." Người nói chính là Thẩm Băng Khê.

Triệu Tấn Dương không xoay gối ôm trong tay nữa, ném nó qua một bên, nghiêng người về trước. Đây vốn là tin tốt, nhưng trên mặt Thẩm Băng Khê lại không có bất kỳ nét vui sướng nào.

"Vì tội gì?" Triệu Tấn Dương nhìn hai người họ.

Thẩm Băng Khê cười khổ, "Ăn trộm."

"Trộm cái gì?"

"2000 đồng và hai chiếc điện thoại di động."

Triệu Tấn Dương đấm xuống ghế sa lon một phát, gần như muốn nhảy lên, "Hai người xác nhận người bị bắt là Thái Tam? Hắn ta mà thiếu chút tiền đó ư?!"

Thẩm Băng Khê thề nói, "Vô cùng chính xác. Nên chị mới nói đây là một 'tin không tốt không xấu'."

https://thuviensach.vn

"Cái mẹ này mà tốt đéo gì!" Triệu Tấn Dương cúi đầu, "Lúc này hắn để mình tự bị bắt là có ý gì?"

Quách Dược trầm giọng mở miệng, "Bọn tôi đoán, có lẽ vì để tránh sóng gió."

Triệu Tấn Dương ngước mặt lên, ánh mắt như lửa cháy nhìn anh ta chằm chằm.

"Năm ngoái hang ổ ở thôn Lệ Hoa, vụ án của Trịnh Dư Trạch hồi đầu năm... Còn có chuyện của lão đại nữa, nhiều ít cũng có chút liên quan đến hắn, khổ cái là chúng ta vẫn chưa bắt được manh mối kia." Quách Dược nói tiếp, "Nếu quả thật có liên quan đến Thái Tam, vậy hắn cũng thiệt hai rất nghiêm trọng, hắn càng liều mạng bù vào hố lớn hở gió thì lại càng dễ lộ chân tướng. Đây là thời điểm nên tránh đi."

Triệu Tấn Dương nhướn mày, "Với cái tính khoe khoang thế của Thái Tam, anh cảm thấy hắn ta chịu cúi đầu trốn sao?"

Quách Dược nhô ra từ bên cạnh người đang ngồi trên sa lon, dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

"Cậu thấy thế nào?"

Không ai nhận ra hai người đàn ông này từ lúc vào cửa chưa hề đối chọi nhau.

Triệu Tấn Dương bảo thủ nói: "Tôi đoán thôi, chưa chắc là đúng."

Thẩm Băng Khê sốt ruột, thúc giục anh: "Được rồi, cậu đừng vòng vo nữa, ở đây chỉ có mấy người chúng ta, thảo luận một chút cũng không mất gì."

https://thuviensach.vn

"Có người cố ý đẩy Thái Tam vào, Thái Tam cướp tiền - nếu bị bắt, bất luận hắn tự mình ra tay hay bị hãm hại - ít nhất cũng phải bị nhốt năm ba năm. Theo như anh vừa nói, sớm muộn gì Thái Tam cũng lộ chân tướng, có lẽ người này có dính líu đến Thái Tam, giam con chó sói chuyên gây rắc rối là Thái Tam lại, thì người này sẽ được an toàn..."

Thẩm Băng Khê tiếp lời anh, "Nếu quả thật là thế, thì người dám đè đầu Thái Tam cũng chỉ có một."

Triệu Tấn Dương dựa ngã ra sau sa lon, lạnh lùng nhìn vào khoảng không.

Lư Kình. Không một ai nói ra cái tên đó.

Quách Dược lôi bao thuốc lá ra rút lấy hai điếu, đưa một điếu cho Triệu Tấn Dương, một điếu ngậm trong miệng, châm lửa xong cũng ném bật lửa cho anh.

"Chẳng qua đây chỉ là suy đoán của chúng ta, không có bất cứ căn cứ nào, trong buổi họp đơn vị cũng cẩn thận lời ăn tiếng nói đấy."

Triệu Tấn Dương bực bội hừ một tiếng, sau đó đầu điếu thuốc cháy đỏ lên.

Thẩm Băng Khê nhìn hai người đàn ông im lặng giữa khói thuốc lượn quanh, rồi khua tay trước mắt Triệu Tấn Dương.

"Vậy còn tin tức 'không tốt không xấu' của cậu thì sao?"

Triệu Tấn Dương cười hai tiếng, mặt đầy châm biếm, cầm lấy điếu thuốc ra.

"Không phải trước đó nói muốn em quay về bên Lư Kình lẫn nữa sao, đoán có lẽ có chút khó khăn, có thể Thái Tam đã biết được quan hệ giữa em

https://thuviensach.vn

với lão đại rồi." Triệu Tấn Dương nắm lấy mớ tóc ngắn ngủn, đổi cách biểu đạt trực tiếp: "Ý là, có thể hắn ta biết em cũng là cảnh sát."

"Chuyện gì thế?" Thẩm Băng Khê ngạc nhiên không khép miệng được, "Nói rõ chút đi."

Triệu Tấn Dương kể lại đơn giản chuyện mấy tấm ảnh và tiệm thú cưng của Hứa Liên Nhã bị phóng hỏa.

"Nếu đúng là thế..." Thẩm Băng Khê khổ sở cắn môi, "Cậu về đó lần nữa là chịu chết, nếu không thì là bỏ lỡ kế hoạch này."

Triệu Tấn Dương đấu tranh nói: "Em chỉ nói là 'có thể'."

"Cái 'có thể' này của cậu khả năng cao lắm." Thẩm Băng Khê nói, "Thái Tam cũng tìm đến con gái lão đại - bạn gái cậu rồi."

Một từ "bạn gái" làm Triệu Tấn Dương nhất thời trống rỗng, rốt cuộc là "bạn gái' hay "bạn gái cũ" đây.

"Cho nên," Triệu Tấn Dương búng tàn thuốc, "Em không có phải mình làm liên lụy đến cô ấy không."

Quách Dược cứng mặt, lạnh lùng như sắt thép.

"Điều này cũng khó nói."

Nhìn dáng vẻ ủ ê của hai người đàn ông, bất giác Thẩm Băng Khê lại đảm nhận vai động viên tinh thần.

"Vậy nghĩ cách tìm bằng chứng xác nhận đi."

Triệu Tấn Dương như đang nghĩ gì đó, cùng cô ấy bốn mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Thẩm Băng Khê nói tiếp: "Cậu cứ yên tâm, bất kể thế nào cũng sẽ không để bạn gái cậu làm mồi."

Triệu Tấn Dương phối hợp dập tắt thuốc theo nhịp, nói: "Đến nghĩ cũng không được."

Ý tứ bảo vệ và không nỡ trong câu nói quá rõ ràng, Thẩm Băng Khê cười nhạo một tiếng.

Quách Dược tiếp lời: "Vậy cũng chỉ có thể tự mình đi hỏi Thái Tam."

Lập tức Thẩm Băng Khê lựa ra điểm chính mà nói: "Hỏi? Ai đi hỏi? Hỏi thế nào? Thái Tam sẽ ngoan ngoãn nói cho anh biết à?"

Nhất thời trong phòng im lặng, Thẩm Băng Khê thay nhau nhìn hai điếu thuốc được châm lại lần nữa, trong lúc này Quách Dược lại liếc Triệu Tấn Dương một cái, còn Triệu Tấn Dương cau mày suy nghĩ.

Nếu không nhìn ra sự ăn ý giữa hai người, thì bản lĩnh cùng ra vào mấy năm nay với bọn họ của Thẩm Băng Khê coi như uổng phí. Cô đứng bật dậy, cất giọng nói: "Biện pháp tệ gì đấy! Tuyệt đối không được!"

Triệu Tấn Dương cười: " Vậy chị nghĩ cách gì chu toàn hai bên đi, dĩ nhiên càng đỡ tốn sức càng tốt."

Thẩm Băng Khê: "..."

Quách Dược nói: "Đừng nóng, có được hay không không phải do chúng ta quyết định, phải hỏi ý cấp trên đã."

Đã nói ra ý tưởng, Triệu Tấn Dương nằm dựa lên ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn trần nhà xám trắng: "Anh đi đi."

Quách Dược lại liếc anh một cái, im lặng không nói.

https://thuviensach.vn

"Đừng có gán cho tôi mấy cái tội khó nghe như 'cưỡng hiếp' rồi cả 'giết người' như thế, nếu không..." Triệu Tấn Dương liếc nhìn anh ta, "Vào trong đó cũng không dễ lăn lộn. Bọn chúng toàn coi thường lũ tội phạm cưỡng hiếp nhất!"

Thẩm Băng Khê châm chọc nói: "Vậy tội danh gian lận tài chính nghe có chỉ số IQ cao đấy chứ?"

Triệu Tấn Dương thành khẩn gật đầu.

Thẩm Băng Khê đạp anh một đá, "Tên lưu manh cậu nghĩ đẹp nhỉ."

Triệu Tấn Dương nhếch môi cười.

"Cậu còn cười được à, để chị xem cậu định giải thích với bạn gái thế nào."

"Nhiệm vụ của tổ chức! Vinh quang!"

Thẩm Băng Khê phủi phui anh, "Xì! Đồ thần kinh."

Triệu Tấn Dương úp mở nói: "Biết em khổ sở mà còn cố ý nhằm vào điểm yếu của em, tình hữu nghị cách mạng đều bị chị áp chế cả rồi."

Thẩm Băng Khê lẩm bẩm mấy câu, không tiếp lời.

Phương án mà Quách Dược nói quá to gan, Dương Thượng Phong chỉ vừa tiếp quản việc trong đơn vị, cũng đang do dự nên cân nhắc mãi.

Và cứ đợi vậy cho đến tháng tám, Triệu Tấn Dương cũng không trông được tin tức của Hứa Liên Nhã. Hai khoảng không ở hai đầu làm anh đứng ngồi không yên.

Triệu Tấn Dương gọi điện cho Hứa Liên Nhã, máy bận. Gọi lại, vẫn bận như cũ. Gọi liên tiếp mấy cuộc nhưng đều như thế. Triệu Tấn Dương cuống

https://thuviensach.vn

cuồng vô cớ, nhờ Thẩm Băng Khê che giấu, bản thân tranh thủ đến chỗ của cô xem sao.

Chỗ xuống xe bus ở gần tiệm cũ của Hứa Liên Nhã, tiệm rèm cửa đã bắt đầu trùng tu lần nữa, còn cửa tiệm của cô vẫn là đống hoang tàn.

Triệu Tấn Dương đi theo người khác bước vào, đến cánh cửa quen thuộc mới phát hiện ra cửa mở rộng, trong phòng trống không - một người nhìn như người môi giới đang dẫn hai người cho thuê đến xem phòng.

Đầu Triệu Tấn Dương như bị móc sách, đập vào một tảng đá nặng trĩu.

Anh biết rõ nhưng vẫn hỏi người môi giới chủ cũ đã đi đâu rồi.

"Chuyển đi rồi." Người môi giới nhìn anh từ trên xuống dưới đầy kỳ quái.

"Chuyển lúc nào?"

Người môi giới nhún vai, "Hình như là cuối tháng ấy, đầu tháng chủ nhà có giúp chúng tôi đến cho thuê lại."

"Anh có biết cô ấy chuyển đi đâu không?"

Người môi giới cười, "Sao tôi biết được chứ."

Triệu Tấn Dương đi ra khỏi nhà, mặt trời bên ngoài khiến anh nheo mắt lại. Đã tháng chín rồi mà ánh nắng vẫn còn gắt như thế.

Anh lại đi hỏi bà chủ tiệm rèm, hình như vì chuyện phóng hỏa mà bà chủ không có ấn tượng tốt với Hứa Liên Nhã lắm, bực mình sỉ vả lạnh lùng, Triệu Tấn Dương không lấy được thông tin gì.

Miệng không hút thuốc, Triệu Tấn Dương đi mua một thẻ sim điện thoại mới, rồi gọi điện cho Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

"Xin chào! Xin hỏi ai đấy ạ?"

Giọng nữ lễ phép quen thuộc như đốt cháy cơn giận của anh, "Anh!"

"..."

"Sao không bắt cuộc gọi của anh?"

"..."

"Anh đi tìm em mới biết em chuyển đi rồi, em chuyển đi đâu đấy?"

Bên kia khẽ than một tiếng, "Anh đừng tìm em nữa, anh không tìm được đâu."

Bàn tay cầm điện thoại của Triệu Tấn Dương đổ mồ hôi lạnh, "Liên Nhã, đừng thế mà... Em đã nói chuyển xong sẽ cho anh biết địa chỉ."

"Đừng mất công tìm em nữa, chúng ta không liên lạc với nhau cũng là chuyện tốt, ai cũng được an toàn." Giọng ở đầu dây dần lạc điệu, "Xin lỗi anh, chuyện này không liên quan đến anh, là em không vượt qua ải của bản thân, em không muốn chờ. Em ghét phải chờ người khác, hồi nhỏ ngày nào cũng chờ bố em về, bây giờ lại... Có thể vì lúc trước luôn gặp anh nên mãi không hạ quyết tâm được, giờ không gặp nhau nữa... Cứ vậy đi."

"Em đừng có mơ!" Triệu Tấn Dương biết cô không phải là người nguội lòng, cũng tin chắc cô còn giữ tình cảm với an, thậm chí nhẫn tâm như thế còn làm đau người hơn là bị vũ lực cướp tình*, "Chỉ cần em một ngày không lập gia đình, sớm muộn gì anh cũng tìm được em."

(*Từ gốc là Hoành đao đoạt ái/横刀夺爱: Dùng biện pháp mạnh, dùng bạo lực để cướp đoạt tình yêu. Có khi để chỉ người thứ ba xen vào.)

"Anh còn nhớ là em phải lập gia đình à."

https://thuviensach.vn

Cái ngữ điệu lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén cắm vào lồng ngực anh, đâm xuyên qua tim, mà những lời hứa của anh sớm đã phủ đầy vết nứt.

"A Dương, nếu anh sớm nhớ đến chuyện này, liệu có cân nhắc để em vào tương lai của anh không?"

Tiếng tút tút đi sau lời cô cùng vang vọng bên tai, Triệu Tấn Dương cầm điện thoại trong vẻ ngỡ ngàng. Tràng hạt trao đổi với cô vẫn nằm yên trên tay, chỉ là đã không còn nằm chung với nút bình an của anh nữa rồi.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Hứa Liên Nhã sống nhờ ở nhà Hà Tân gần nửa tháng, xử lý nốt chuyện còn lại bảy tám phần, rồi nhờ Hà Tân giải quyết hộ, đến trung tuần tháng chín mới về Nam Ninh. Dừng chân ở thành phố này đã mấy năm, nên lúc rời đi lại nảy sinh cảm giác không muốn rời bỏ.

Hà Tân đưa tiễn cô, "Không chừng không lâu sau anh cũng sẽ về."

Hứa Liên Nhã không biết đó là kế hoạch hay an ủi nữa, chỉ cười nói: "Nhà cũng mua rồi mà về làm gì."

Hà Tân buông tay, "Nhà có thể mua thì cũng có thể bán, một mình anh đi đâu chẳng được."

Về việc con gái quay về quê, Hứa Đồng nửa vui nửa buồn. Một là Hứa Liên Nhã không nói gì đã quay về,khiến người làm mẹ không nhịn được hồ nghi có phải ở bên ngoài đã chịu khổ rồi không; hai là người đã về rồi, nhưng lại không có lấy dự định nào cho tương lai, hỏi có học nghiên cứu sinh không, trả lời là tháng chín rồi không học kịp, hỏi liệu có thi công chức không, trả lời là chưa từng nghĩ đến, lại hỏi có còn muốn mở tiệm nữa không, trả lời là vẫn chưa lên kế hoạch - nói tóm lại, lăn lộn đã mấy năm, giờ về nghỉ ngơi trước.

Liên quan đến chuyện trong tiệm, Hứa Liên Nhã và Hà Tân đã hẹn chỉ nói tin tốt không báo tin xấu, thống nhất cách nói không cho họ biết.

Hà Duệ được gửi vào ký túc xá trung học cơ sở, cuối tuần mới về nhà. Một người một mèo Hứa Liên Nhã ở nhà mẹ mà lại cảm thấy như người

https://thuviensach.vn

ngoài đến ăn nhờ ở đậu, thâm nhập vào cuộc sống hài hòa của đôi vợ chồng già. Thế là dứt khoát dọn dẹp chăn gối, chuyển đến nhà cũ của Lôi Nghị. Mắt không thấy thì tâm không phiền.

Hứa Liên Nhã vừa về đúng lúc Phùng Nhất Như tập huấn ở bên ngoài, mà Phùng Nhất Như về rồi thì lại không ngừng viết báo cáo tổng kết, ngốn hết mấy ngày mới xong.

"Mày về cũng không nói trước một tiếng cho tao biết! Đúng là đồ vô tình vô nghĩa!" Phùng Nhất Như gọi điện đến mắng cô một hồi, Hứa Liên Nhã đang nằm đắp chăn trên giường.

"Không phải vì sợ mày huy động nhân lực đến đón tao đãi tiệc tẩy trần à."

"Dĩ nhiên phải thế rồi, lát nữa tao sẽ gọi trong nhóm lớp, buổi tối gọi tụi nó cùng đi ăn cơm hát karaoke! Dù sao băng nhóm Nam Ninh tụi mình cũng mạnh mà."

"Đừng ——" Hứa Liên Nhã bị cô nàng lay tỉnh, vội vã ngăn cản: "Dạo này tao không có hứng, không hát nổi."

"Hầy, mày định không cho người ta mặt mũi à." Phùng Nhất Như ân cần chỉ bảo như đối với bệnh nhân, "Bây giờ mày không đồng ý, đến lúc lộ tin tức thì không phải chỉ một người đến cửa bắt người thôi đâu."

Hứa Liên Nhã cười khổ, "Khoa trương thế à."

Phùng Nhất Như thôi khua môi múa mép nữa, cô ấy nói: "Được rồi, lát nữa sẽ đến gặp mày, có cần mang gì cho mày không? Ăn sáng chưa?"

"Giờ mày đang ở đâu?"

"Ở nhà."

https://thuviensach.vn

Có lẽ do vừa mới dậy, nên Hứa Liên Nhã thấy giọng của Phùng Nhất Như cao một cách khác lạ.

"Lại giúp bố mày trông cửa hàng à?"

"Ừ..." Phùng Nhất Như đau xót, "Vất vả lắm mới có ngày nghỉ mà lại bị bắt đến trông cửa hàng, lát nữa ông đi mua đồ ăn về là tao được giải thoát. Nói đi, mang gì đến cho mày đây?"

Hứa Liên Nhã chần chừ hoài, "Mang giúp tao que thử thai."

"Á ——" Phùng Nhất Như thất thanh.

"..."

"À..." Phùng Nhất Như che ống nghe, thấp giọng nói, "Ai dùng đấy?"

"Không lẽ là mèo nhà tao."

Phùng Nhất Như: "..."

Không bao lâu sau, Phùng Nhất Như mạnh mẽ cả đoán xông vào cửa.

Hai người phụ nữ đưa mắt nhìn nhau, Hứa Liên Nhã cúi đầu nhìn túi đồ lớn, rồi lại ngẩng đầu lên ra hiệu: "Có mang đồ theo không?"

Phùng Nhất Như vội gật đầu, "Có."

Tình cảnh này, không khác gì nhiều năm trước có hai cô gái lần đầu tiên đi mua băng vệ sinh.

Hứa Liên Nhã cầm túi đồ đặt lên bàn trà, lục tìm bên trong một lượt, quà vặt, trái cây, bánh mì và đồ uống, ngoài ra không còn gì.

Phùng Nhất Như vỗ vào túi xách, "Ở đây này." Rồi lấy ra một chiếc hộp đựng hình chữ nhật.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã mở ra, cắn môi đọc hướng dẫn.

"Để tao đi đo thử."

"Bây giờ?"

"Ừ."

"Ừ, nước tiểu buổi sáng khá chính xác."

"..."

Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như cùng lộ vẻ lúng túng.

Hứa Liên Nhã vào nhà vệ sinh lề mề một hồi, rồi tay không đi ra.

Phùng Nhất Như rướn cổ lên, "Sao rồi?"

Hứa Liên Nhã như mới phát giác là cô ấy hỏi mình, ngây ra một lúc, "... Không phải để một lát mới có kết quả à?"

"... Cũng đúng."

Phùng Nhất Như vỗ đầu, chuyện này bày ra trước mắt cô bạn thân độc thân chưa lập gia đình của mình, bỗng cô phát hiện chỉ số IQ của mình không hề đủ dùng.

Một lát sau, Phùng Nhất Như nói: "Chắc được rồi đấy, để lâu mất hiệu lực."

Hứa Liên Nhã chậm chạp ờ một tiếng, nhưng lại không xê dịch.

Phùng Nhất Như cẩn thận nhìn, "Hay là... để tao xem giúp mày?"

Hứa Liên Nhã ngước mắt lên, "Được..."

https://thuviensach.vn

Phùng Nhất Như đi vào nhà vệ sinh thật, lúc đi ra cầm que thử thai trong tay, người đằng sau rình xem không thấy được kết quả. Hứa Liên Nhã cũng không tìm được câu trả lời trên nét mặt của Phùng Nhất Như.

"Sao rồi?" Hứa Liên Nhã không nén được.

Phùng Nhất Như làm động tác tay an toàn, "Báo động đã được giải trừ!"

Hứa Liên Nhã ngơ ngác, "Thế à..."

"Ấy, sao nhìn mày không có vẻ vui lắm nhỉ." Phùng Nhất Như vẫn siết chặt thứ đồ trong tay.

"Không có."

"Thật sự không có?"

"Đúng thế."

Phùng Nhất Như đâm khuỷu tay vào người cô, "Thất vọng à..."

Hứa Liên Nhã cười gượng một tiếng đẩy cô ra, "Nói gì thế."

"Hai vạch!"

Bỗng Phùng Nhất Như chìa que thử thai đến trước mắt, vùng hiển thị kết quả đúng tầm Hứa Liên Nhã, hai vạch đỏ không sai đập thẳng vào mắt cô.

Hứa Liên Nhã ngơ ngác nhìn, nhất thời không nhận ra biểu cảm là thuộc về kiểu nào.

"Trúng thưởng rồi."

Phùng Nhất Như nhắc nhở cô, đồng thời nhìn chăm chú nét mặt của Hứa Liên Nhã, trong bụng đã chuẩn bị xong đối đáp, hoặc an ủi hoặc chúc mừng, cứ dựa vào cảm xúc của Hứa Liên Nhã mà điều chỉnh.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hoảng hốt cầm lấy, cánh môi run rẩy, ánh mắt lại tìm kiếm sự khẳng định lần nữa của Phùng Nhất Như.

Phùng Nhất Như gật đầu.Hứa Liên Nhã để lộ nụ cười miễn cưỡng, Phùng Nhất Như vẫn hay thấy nét mặt này ở phòng khám, chính là nét mặt sau khoảnh khắc mờ mịt đã bắt được điểm vui sướng, kín đáo hững hờ, nhưng lại tồn tại một cách chân thật.

"Vui thì cười cái lên xem nào." pn cũng không khỏi nhếch mép.

Bị ép buộc như thế, Hứa Liên Nhã lại có vẻ ngượng ngùng. Cô vất thứ đồ trong tay vào thùng rác, "Cũng bình thường."

Hứa Liên Nhã đi rửa tay, bắt đầu ăn mấy thứ Phùng Nhất Như đưa đến, người vẫn ở trạng thái thất thần.

Phùng Nhất Như cũng lau khô tay đi ra, ngồi bên cạnh cô chống cằm hỏi, "Nè, có biết ai là bố đứa nhỏ không đấy?"

Một từ "đứa nhỏ" làm Hứa Liên Nhã suýt nữa nghẹt thở, "Nó vẫn chỉ là một hợp tử thôi..."

Phùng Nhất Như trợn mắt, thiếu chút đã quên cô cũng là bác sĩ.

Hứa Liên Nhã sầm mặt, động tác xé bánh mì cũng chậm, "Tao vừa mới biết, làm sao anh ấy biết được."

Phùng Nhất Như nhướn mày, "Anh ta không về với mày nữa à?"

Hứa Liên Nhã im lặng.

Phùng Nhất Như đập bàn nói, "Như thế sao được!" Khả năng chia tay tàn nhẫn khiến cô không dám khinh suất đặt câu hỏi.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ném bánh mì xuống, vặn mở nắp trà chanh ra, Phùng Nhất Như đưa tay lấy, "Ấy, giờ mày không thể uống cái này được, để tao đi rót nước cho mày."

Hứa Liên Nhã vẫn chưa nhập vai đưa mắt nhìn Phùng Nhất Như cong đuôi làm việc.

"Tiểu Nhã, mày... có định nói cho anh ta biết không?"

Hứa Liên Nhã dời mắt khỏi ly nước, "Nói chứ, dù sao cũng không phải một mình tao."

Phùng Nhất Như tán thưởng gật đầu.

"Và bọn mày sẽ kết hôn."

"Kết hôn?" Hai mắt Hứa Liên Nhã ảm đạm đi hẳn, "Bọn tao chia tay rồi."

Mí mắt Phùng Nhất Như giật giật.

"Đưa tao đi bệnh viện kiểm tra cái đã."

Đi xuống lầu, Hứa Liên Nhã muốn lấy xe, nhưng Phùng Nhất Như nói: "Đi bộ đi, cũng đâu có xa."

"Mày muốn để mẹ tao biết à."

Trán Phùng Nhất Như đổ mồ hôi lạnh, một người đứng ngoài như mình lại còn hồ đồ hơn cả người trong cuộc.

Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như vòng quanh đường đến một bệnh viện khác.

https://thuviensach.vn

Nộp tiền, rút máu, làm siêu âm B-scan*. Hứa Liên Nhã mặc quần áo ngay ngắn đi ra khỏi phòng khám, mặt đầy mệt mỏi như vừa chạy marathon.

(*B-scan là hình ảnh mặt cắt đứng của chi tiết, hiển thị chiều sâu của mặt phản xạ và vị trí theo chiều dọc của nó. Với thiết bị siêu âm thông thường, đầu dò phải di chuyển dọc theo chi tiết.)

"Tao thấy một hạt lạc..."

Phùng Nhất Như sửa lại, "Đó là túi thai."

Đã có kết quả B-san, thai đơn, mang thai 10 tuần trong tử cung.

Phùng Nhất Như mở to mắt, oán giận nói: "Đến hai tháng rưỡi mày mới phát hiện ra, cũng đủ trì độn đấy nhỉ..."

Phùng Nhất Như khẽ mắng, có lẽ là muốn trách cô quá hồ đồ.

Bác sĩ nhìn đơn khám, hỏi cô: "Muốn đứa trẻ không?"

"... Có chứ."

"Progesterone của cô quá thấp, bình thường nếu 10 tuần thì chắc chắn phải gấp đôi, phải uống thêm progesterone."

Bác sĩ kê cho cô một toa "dọa sảy thai"*, dặn dò cô tuần 11 phải làm hồ sơ kiểm tra sức khỏe.

(*Dọa sẩy thai (động thai) là tình trạng hay xảy ra ở những tuần đầu thai kỳ và thai vẫn còn sống, tức là việc sảy thai không thực sự xảy ra, không có dấu hiệu cổ tử cung sắp đẩy thai ra ngoài.)

Chân mày Hứa Liên Nhã bị ba chữ kia làm cho nhíu lại, Phùng Nhất Như an ủi cô, trị số vẫn còn trong phạm vi tiêu chuẩn, bây giờ có rất nhiều

https://thuviensach.vn

phụ nữ mang thai cũng tiết ít progesterone, không to tát gì.

Hứa Liên Nhã nắm chặt đơn khám bệnh, đi đến chỗ cửa sổ cạnh cầu thang chữa cháy.

"Tao muốn gọi điện."

Phùng Nhất Như thức thời xách túi thuốc xuống lầu chờ cô. Ở chỗ đậu xe có thể nhìn thấy cửa sổ ở cầu thang chữa cháy, Phùng Nhất Như bất giác híp mắt nhìn sang đó.

Hứa Liên Nhã không phát hiện ra cô, khi thì đi qua đi lại nhìn ra xa, lúc lại nhìn xuống tờ giấy trong tay. Điện thoại được đặt bên tai.

Phùng Nhất Như không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng trực giác không cho cô lên tiếng.

Hứa Liên Nhã nhanh chóng xuất hiện ở bãi đậu xe.

"Gọi xong rồi à?" Phùng Nhất Như biết mà còn hỏi.

Hứa Liên Nhã bấm nút chìa khóa xe, "Máy bận, lát gọi sau."

Phùng Nhất Như không muốn thừa nhận thất vọng đang leo lên trong lòng, "Chắc là do bận thôi." Chỉ đành an ủi như vậy.

Trước đó không lâu, ở bên đầu dây của cuộc gọi máy bận đó, điện thoại bị nhấn nút tắt máy, tháo pin, ném vào trong một hộp giấy.

Một người đàn ông đang cúi người dựa vào bàn, viết ngoáy tên mình lên "Bảng kê khai tài vật lưu trữ": Khương Dương.

Cảnh sát đứng trước mặt anh ta quay đầu ngáp một cái, nhắc nhở anh ta một cách máy móc: "Đồ đeo tay cũng phải tháo ra."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt người đàn ông cứng lại, rồi bất đắc dĩ tháo tràng hạt trên tay xuống, nhẹ nhàng đặt vào hộp giấy, rồi lại điền vào bảng kê khai.

Điền bảng xong, tiếp tục cởi thắt lưng, giày, quần áo, người trần truồng đi về một phòng giam khác làm kiểm tra.

Trong trại giam, một gã đàn ông đầu nhỏ như con khỉ nhảy tót đến bên cạnh một gã khỏe mạnh xăm trổ đầy tay, thần bí nói: "Anh ba, nghe nói hôm nay có lính mới."

Giọng của tên đàn ông được gọi là anh ba đầy vẻ nghiêm nghị: "Tên thối mày cũng nhanh nhẹn tin tức đấy nhỉ."

Khỉ Ốm càng hưng phấn, tự đắc liều mạng hạ thấp giọng, "Mới nghe được từ chỗ lão vương."

Anh ba cười nhạt, "Không tệ, đến chuyện này cũng có thể nghe ngóng được, đến quản giáo ở đây mà mày cũng quen được."

Khỉ Ốm gãi mặt, cũng không có chút ý xin lỗi, "Không hẳn thế, chỉ là đi lại nhiều nên cũng quen với mọi người thôi."

Anh ba im lặng một lúc, nói: "Cũng được, lát nữa mày đi cùng tao dắt thằng lính mới dạo một vòng. Ở lâu trong cái lồng của nợ này cũng sắp chán đến mức sinh bệnh rồi."

Khỉ Ốm xúi giục thành công, vỗ tay một cái, "Được ạ! Đi theo anh ba dắt lính mới!"

Anh ba đột nhiên chuyển đề tài, nhếch môi cười, để lộ hàm răng không đồng đều, vết sẹo vắt ngang trên mặt càng thêm dữ dằn.

Hắn chọc vào đầu Khỉ Ốm, "Nếu không có lính mới, ông đây sẽ dắt mày."

https://thuviensach.vn

--

Hết sóng gió này lại đến sóng gió khác...

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lính mới vào buồng trung chuyển*, kỳ hạn khoảng một tuần.

(*Tên tạm đặt, đây là nơi trước khi phạm nhân vào trại tạm giam phải ở, bất kỳ ai cũng phải vào đây để học nội quy, quy chế.)

Thái Tam vẫn đang ở buồng trung chuyển, ngày mai mới chuyển sang buồng giam hình sự, có nghĩa là Triệu Tấn Dương chỉ có một ngày để giáp mặt với hắn. Trong một ngày đó Triệu Tấn Dương phải xác nhận xem Thái Tam đã thật sự biết thân phận thật của anh hay chưa. Đây cũng là vì nghĩ cho an toàn của người thân, một khi thân phận bị bại lộ, Triệu Tấn Dương sẽ phải thần không biết quỷ không hay chuyển đi chỗ khác - cứ coi như cưỡi ngựa xem hoa vào trại giam một chuyến.

Triệu Tấn Dương nối gót chân của quản giáo đi vào, mỗi một phòng giam toàn người là người, giường chung to cũng nhét ít nhất bốn mươi năm mươi người.

Quản giáo ném anh vào một phòng giam, ánh mắt của những người trong đó cũng đồng loạt bắn đến. Phòng giam là một mô hình xã hội thu nhỏ, chỉ cần một cái nhìn là có thể nhận ra địa vị của mọi người từ chỗ đứng, tư thế, ánh mắt.

Quản giáo bắt đầu đi săn bên ngoài, mở một mắt nhắm một mắt, còn lại chính là nhiệm vụ của tên cầm đầu phòng, hoặc nói đúng hơn là tiêu khiển.

Triệu Tấn Dương vừa vặn đối mặt với Thái Tam, trong ánh mắt kia có tò mò, hưng phấn, tham lam... còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì bên tai có

https://thuviensach.vn

người hét ầm lên...

"Ôm đầu ngồi xuống!"

Về sau Triệu Tấn Dương mới biết gã này chuyên môn quát tháo.

Những người còn lại vô cùng hứng thú. Giờ này đúng lúc vào sau giữa trưa - khi mà cơn mệt mỏi uể oải chưa tản đi, mọi người chỉ mong có chút vui thú để nâng cao tinh thần.

Hổ có dữ cũng khó địch chúng hầu, Triệu Tấn Dương ngó nghiêng chung quanh, rồi vẫn ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xuống.

"Tên gì?"

"Khương Dương."

"Phạm lỗi gì mà vào đây?"

"... Đánh nhau."

"Học nội quy phòng giam chưa?"

Triệu Tấn Dương hơi ngước đầu lên.

"Tao đã cho mày ngẩng đầu rồi à?"

Chỉ đành cúi xuống lại, ừ một tiếng. Trước khi vào phòng giam đã học một lần ở ngoài rồi.

"Đọc thuộc lòng nội quy đi."

Thậm chí một kẻ bắp thịt cuồn cuộn đứng cạnh gã quát tháo còn cởi giày ra cầm trong tay, đập xuống mép giường một cái, chờ đánh người. Có người âm thầm cười.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đã chuẩn bị trước mới đến, dọc đường đi cố ý nán lại, đọc hết rồi mới đi tiếp, cơ bản là thuộc hết.

Gã cầm giày chửi một câu, thất vọng mặc giày vào lại.

Ánh mắt gã quát tháo liếc đến hỏi Thái Tam, Thái Tam hất cằm về phía cầu tiêu bên kia.

Mọi người đều biết điểm mù của camera giám sát. Quần chúng không thấy kịch vui lại nay thêm phần hồ hởi.

Triệu Tấn Dương bị xốc lên, đẩy đi về phía cầu tiêu.

Phòng giam vốn đã nhỏ hẹp, mùi hôi đều bị nhốt bên trong, nhất là càng đến gần cầu tiêu, mùi càng nồng nặc.

Triệu Tấn Dương bị dạy một lượt nội quy cầu tiêu, rồi lập tức bị đẩy tới bên tường.

Gã quát tháo hỏi: "Anh ba, chơi gì cho vui đây?"

Thái Tam cười hà hà, vỗ ngực Triệu Tấn Dương, "Cái cơ thể này được đấy, rất hợp để 'lái máy bay'."

Bọn xung quanh cười ầm lên.

Cái gọi là 'lái máy bay', chính là đứng đối diện vào tường, cúi người cho hai má dính sát đũng quần, gáy dính sát tường, hai tay giang rộng ra vịn vào tường, miệng phát ra âm thanh động cơ máy bay, thỉnh thoảng còn phải báo tên vùng vừa bay qua.

Cuộc sống trong nhà giam nhàm chán khô khan, những người này chỉ có thể thay đổi thủ đoạn chỉnh người tìm thú vui, càng làm nhục thì độ hưng phấn càng cao.

https://thuviensach.vn

Vừa ra hiệu thì lập tức có người bước lên đẩy Triệu Tấn Dương, cầm đầu chính là kẻ bắp thịt kia. "Tầng quản lý" trong phòng giam dưới tên cầm đầu và "thư ký" thì chính là cái loại côn đồ vai u bắp thịt này, giữ chức đánh người trong nhà giam. Triệu Tấn Dương không dám tùy tiện khiêu chiến kẻ cầm đầu, nhưng vật ngã tên này, cuộc sống về sau cũng suôn sẻ hơn.

Bắp Thịt lại đẩy cái nữa, đem Triệu Tấn Dương đẩy sát vào vách tường, sống lưng rung lên ngứa râm ran. Mấy chữ dù có chết cũng không phục ghi rõ trên mặt. Bắp Thịt bị kích thích nhướn mày, lại ra tay lần nữa, nhưng bị Triệu Tấn Dương bất ngờ túm lấy cổ tay, kéo vào trong góc tường, tên Bắp Thịt trở thành tấm chắn ngăn trước người mình.

"Tao mới đến, không biết bay thế nào, hay mày bay trước cho tao xem đi."

Dứt lời, Triệu Tấn Dương đè mạnh xuống sau gáy Bắp Thịt khiến hắn cúi người xuống, rồi bước về sau thúc vào đầu gối hai chân, tên Bắp Thịt quỳ xuống cái bịch, một cánh tay bị vặn ra sau lưng, nhìn như tù binh bị xử quyết.

"Cất cánh chưa?"

Kẻ bên dưới mở miệng chửi rủa.

Lại quét nhìn một vòng, "Còn có ai muốn làm mẫu không?"

Thái Tam liếc mắt nhìn cảnh này. Người sau lưng nhao nhao muốn thử, nói trắng ra là cũng ngấp nghé vị trí này.

Nhưng Thái Tam lại đưa tay ra cản lại, rồi nói với Triệu Tấn Dương: "Cậu anh em, buông tay đi."

Là cảnh cáo và cũng là tiếp nhận.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương thức thời buông Bắp Thịt ra, đợi lúc hắn ta lồm cồm bò dậy thì lại thúc một cú vào mông hắn.

Tiếng kèn bên ngoài vang lên thông báo ngồi thiền. Mọi người rối rít tản ra như chim bay. Cầu tiêu vốn chật chội, nhưng cũng bước nhường đường để Thái Tam đi ra ngoài.

Triệu Tấn Dương đi cuối cùng, bên ngoài đầy người ngồi trên giường chung dưới sàn nhà, tất nhiên đám Thái Tam ngồi trên giường gần chỗ cửa, hắn chỉ kiếm một chỗ trống gần cầu tiêu rồi ngồi xếp bằng xuống.

Ngồi thiền là để giảm bớt số lần đánh nhau trong phòng giam, mỗi lần nửa tiếng, ai động đậy sẽ bị phạt, là một trong những nội quy ở đây.

Triệu Tấn Dương nhìn thẳng về phía trước, ngồi bất động như hòa thượng, nhưng lòng lại không được thành kính.

Một phần là hai chân dần tê dại, mặt khác là mùi hôi thối ở cầu tiêu hòa cùng mùi hôi chân của những người khác, xộc thẳng vào mũi. Nhưng anh chỉ nhíu mày, ngẫm nghĩ ý của Thái Tam trong những việc kia.

Ngồi thiền xong, không ai dám đến gần Triệu Tấn Dương nữa. Ngược lại mấy người vừa ngồi bên cạnh anh bị "mời" đến chỗ Thái Tam hỏi chuyện.

Cơm tối bên ngoài nhà giam, cách lưới sắt trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy bầu trời u tối. Đám Thái Tam, tự nhiên có người chuyên đi lấy cơm.

Từ lúc nghe tin tức radio tập thể cho đến mười giờ tối tắt đèn đi ngủ, Thái Tam đều không đến gây chuyện. Điều này khiến Triệu Tấn Dương không đoán ra được ý của hắn.

Triệu Tấn Dương lại bị phân chỗ giường gần cầu tiêu nhất. Chật chội đến mức chỉ có thể nằm nghiêng.

https://thuviensach.vn

Đợi trong phòng lặng đi, quản giáo cũng tuần tra xong, đột nhiên Triệu Tấn Dương bò dậy trên giường, nhảy xuống đất, mang giày vào đi ra cửa phòng giam.

Người trực đêm trong nhà giam tỉnh táo, thấp giọng quát: "Mày làm gì đấy?"

Trên giường vang lên tiếng sột soạt, mọi người đều không ngủ, ngóc đầu lên nhìn gã lính mới to gan này.

Trực ban bị ánh mắt hung ác của Triệu Tấn Dương liếc đến làm cho run sợ, nhất thời không nói được gì.

Triệu Tấn Dương đi đến bên cạnh Bắp Thịt, vỗ lên mặt hắn, trong miệng nhả ra hai chữ.

"Tránh ra."

Bắp Thịt ngạc nhiên thay nhau nhìn anh với Thái Tam, người sau thì thoải mái nằm ngang trước mặt, giống như không nghe thấy.

Bắp Thịt cắn răng bò dậy, đẩy người bên cạnh: "Đi sang bên kia đi."

Triệu Tấn Dương mãn nguyện nằm trên đó, cách Thái Tam một tên "thư ký" yếu ớt.

Một hàng người ở bên kia như gỗ lăn xuống đồi, khúc này chen khúc kia chen đến cuối.

Tiếng gáy trong phòng dần thay nhau mà vang.

Triệu Tấn Dương gối hai tay sau đầu, nhìn trần nhà cao hai tầng trong bóng tối, hoàn toàn tỉnh ngủ.

***

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã lại gọi lần thứ ba, nhưng bên kia vẫn tắt máy. Triệu Tấn Dương tắt máy cũng quá bình thường, chỉ là không biết được giờ giấc hoạt động của anh khiến Hứa Liên Nhã nôn nóng. Đã soạn tin nhắn xong, nhưng trước khi gửi đi lại đổi ý. Cô không giỏi chờ đợi.

Hứa Liên Nhã dọn dẹp mấy bộ đồ tùy thân, nhờ Phùng Nhất Như chăm sóc mèo, rồi mua vé máy bay chuyến sớm nhất vào ngày hôm sau.

Phùng Nhất Như vui vẻ rời khỏi sự quản thúc của bố mẹ quản thúc đến giúp cô trông nhà, nhưng cũng không yên tâm lắm với quyết định vội vàng của Hứa Liên Nhã.

Phùng Nhất Như hỏi: "Đi bao lâu?"

Hứa Liên Nhã vừa xếp quần áo vừa nói: "Không biết."

"Ở đâu?" Phùng Nhất Như nói xong, lại bổ sung như cắn vào lưỡi, "Chắc chắn là chỗ anh ta rồi, tao đúng là ngu."

"Nhà nghỉ."

Phùng Nhất Như trố mắt đứng nhìn, lại không dám hỏi kỹ, "Đặt rồi hả? Gần ngày mồng một tháng mười*, sợ là hết phòng."

(*Ngày quốc khánh Trung Quốc.)

"Chắc vẫn còn." Nói như đang tự an ủi mình.

Phùng Nhất Như nắm lấy tay cô, "Mày suy nghĩ cho kỹ đi đã, bây giờ mày là hai người đấy, không chịu nổi bôn ba như này đâu." Rồi lại thầm oán, "Haiz, tao mà được nghĩ thì đi với mày rồi."

Hứa Liên Nhã gạt tay cô ra, "Tạm thời tao còn chưa biết có phải là về một người không."

https://thuviensach.vn

"Đâu giống nhau chứ." Phùng Nhất Như nói, "Nếu đã biết sẽ có đắn đo thì làm gì cũng thấy áp lực."

Hứa Liên Nhã dọn đồ đã xong, đậy nắp vali lại, cười nói: "Tao thoải mái mà."

Phùng Nhất Như hừ khẽ một tiếng.

Tối nay Phùng Nhất Như trực đêm, trước khi đi luôn miệng dặn dò: "Gặp anh ta rồi thì phải nói chuyện đấy, bớt cái tính bướng bỉnh của mày đi, đừng làm ầm lên rồi cãi nhau chia tay."

"Tao sẽ cố."

Phùng Nhất Như bó tay lắc đầu.

"Còn phải xem thái độ của anh ấy sao nữa đã, tao cũng không thể liếm mặt cầu xin anh ấy được."

Miệng Phùng Nhất Như co giật, "Cũng đúng. Đừng để anh ta tưởng có bé cưng rồi thì mày không thể bỏ được anh ta."

Một tiếng "bé cưng" lại động đến cây đàn trong người Hứa Liên Nhã, có lẽ chỉ một thân một mình, cô hoàn toàn không có giác ngộ làm mẹ với hạt đậu trong bụng này.

Cuối cùng Phùng Nhất Như trao cô chiếc ôm vững chắc.

"Hy vọng không lâu sau có thể thấy một nhà ba người bọn mày bình an quay về."

Hứa Liên Nhã chỉ cười.

"Không về cũng được, ở bên kia an cư lạc nghiệp."

https://thuviensach.vn

"..."

Sau khi vào tiết lập thu, trời sáng càng lúc càng chậm, đã sáu giờ nhưng quang cảnh ngoài phố xá vẫn còn tối mờ.

Hứa Liên Nhã bị tiếng còi xe cứu thương đánh thức, sở lấy điện thoại thấy cũng sắp đến giờ hẹn báo thức. Cô mơ màng ngồi dậy rửa mặt rồi ra ngoài.

Xe cứu thương dừng bên ngoài tòa nhà, cảnh sát cũng đã đến, có lẽ vì trời còn sớm nên quanh xe cảnh sát chỉ có vài người tụ tập.

Đó là con đường phải đi qua nếu muốn ra tiểu khu, Hứa Liên Nhã không có nhiều thời gian, chỉ dừng một chút. Phần lớn người đến xem đều là mấy ông già dậy sớm tập thể dục, thỉnh thoảng có người than thở, pha lẫn với tiếng than khóc đau buồn.

Cảnh sát đang kéo dây phân cách, đuổi người đứng hóng đi.

Hứa Liên Nhã thấy một bóng người quen thuộc vừa lau mắt vừa đi ra ngoài, bèn đi lên một bước, thấp giọng gọi: "Bà Phồn."

Bà Phồn thấy là cô, cũng không để ý xem cô có tâm trạng hiếu kỳ vây xem không, cứ thế tập tễnh kéo cô đi ra ngoài, nói như bảo vệ: "Đừng nhìn, ôi, thảm thiết quá... Đi mau, đi mau."

Câu nói lần này đã khơi gợi lòng hiếu kỳ của Hứa Liên Nhã, "Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?"

"Ông trời thật không công bằng, thê thảm quá, trời ơi..." Bà Phồn vẫn còn đang đắm chìm trong bi thương.

Hứa Liên Nhã ngoái đầu nhìn lui, mọi người dần giải tán, mơ hồ trông thấy một người nằm trên đất khi cảnh sát bận rộn đi qua đi lại.

https://thuviensach.vn

"Bà Phồn, rốt cuộc là nhà ai gặp chuyện thế?"

Bà Phồn lắc đầu, nét mặt buồn bã kèm cấm ký xúc phạm.

"Cháu còn nhớ chú Bạch ở trên lầu nhà cháu không? Trước kia làm cùng đơn vị với bố cháu, lúc cháu còn nhỏ cậu ấy còn thường chở cháu đi đây đó bằng xe máy đấy."

Hứa Liên Nhã chỉ lờ mờ nhớ lấy hình dáng trẻ tuổi của chú Bạch, thân phận đồng nghiệp cũ của bố làm cô dâng lên dự cảm bất an.

"Nhà chú Bạch cháu có con trai, chỉ nhỏ hơn cháu mấy tuổi, vẫn còn đang đi học. Đáng thương quá..."

Bà Phồn có vẻ càm ràm của người đã lớn tuổi, nói một câu là than ba câu, Hứa Liên Nhã càng gấp càng không dám dục, chỉ đành im lặng nghe.

"Thời gian trước thằng bé đó bị bắt đi hít ma túy nửa tháng... Ôi, quay về lại thì xong hết rồi..." Bà Phồn gần như nức nở, "Nghe nói ta nói là dính vào heroin, nửa tháng đấy... Cháu biết thứ đó chứ, vua của ma túy, dính vào là tiêu cả đời..."

Trước khi về hưu thì bà Phồn là y tá, nên biết rất rõ về những thứ này, cũng không kiêng kỵ như người bình thường. Lúc này cảm xúc cần phát tiết, vừa vặn đụng phải Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã quay đầu lại nhìn kỹ, bác sĩ và cảnh sát đang cùng nhau dời người trên đất lên cáng.

"Sau khi thằng bé kia về thì tinh thần không bình thường lắm, cũng không đi được nưa, ôi..." Bà Phồn chỉ lên tầng cuối, "Nghe nói sáng nay nhân lúc mẹ nó không để ý, đã nhảy lầu... Người tốt như thế mà cũng bị trả thù hả trời ơi... Ông trời đúng là không mở mắt..."

https://thuviensach.vn

Từ cửa tầng một dẫn ra đại lộ bên ngoài là hành lang dài hẹp, xe hơi không cách nào đi qua được, cáng được đưa ra ngoài, hai cảnh sát trước mặt hét gọi tránh đường.

Hứa Liên Nhã và bà Phồn đứng sang một bên.

"Ấy, con nít đừng nhìn..."

Cái cảnh nhìn mà giật mình như thế, bà Phồn đã thấy hơn nửa đời người rồi, bà bình tĩnh kéo Hứa Liên Nhã lại, nhưng vẫn không kịp.

Cái đầu trên cáng bị máu tươi nhuộm đỏ khó nhận ra mặt mũi, giống như quả cà chua thối, đập thẳng vào đáy mắt Hứa Liên Nhã, có lẽ là hoa mắt mà hình như cô thấy người trên cáng vẫn còn đang khó khăn co giật, mùi tanh hòa lẫn mùi nước giải xông vào mũi.

Không phải Hứa Liên Nhã chưa từng thấy máu tanh lần nào, lần đầu tiên giải phẫu động vật sống, mặc dù chỉ là con thỏ con, nhưng cũng từng buồn nôn đến mức không nuốt trôi, sau đó quen dần cho đến chết lặng, chỉ nhướn mày một cái đã làm xong. Nhưng giờ đây không giống, nằm trên cáng đó là người đã từng sống, thậm chí còn từng trao đổi chung tiếng nói với cô, dù đó cũng là sinh mệnh, nhưng hoàn toàn khác với động vật chỉ có thể rên hừ hừ.

Con nít, heroin, nhảy lầu, trả thù... Từng chữ một như đạn bắn vào đầu cô, tiếng vo ve vang lên bên tai Hứa Liên Nhã, không biết là do phản ứng mang thai hay do áp lực của thị giác và khứu giác, cô ngồi xổm xuống đầu đường nôn ọe liên tục.

"Ôi, làm sao thế, khó chịu sao? Chắc chưa ăn sáng chứ gì..."

Âm thanh lo lắng của bà Phồn mơ hồ bên tai.

https://thuviensach.vn

Bụng Hứa Liên Nhã trống rỗng, chỉ toàn nôn ra dịch mật, đắng chát như chạy vào lòng, toàn thân bải hoải như bị rút hết sức lực, cô mệt mỏi chống đất ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cả đêm không ngủ.

Ban ngày, vì đề phòng bị mọi người tìm đến gây rối, Triệu Tấn Dương khổ sở đè xuống cảm xúc muốn trào dâng trong lòng.

Anh em gãy chân, lão đại ngã xuống núi, người yêu kẹt trong biển lửa, mỗi một bóng người cứ thế mang vẻ thảm thương mà xuất hiện trước mắt anh.

Vào lúc này, Thái Tam chỉ cách anh có một người, anh gần như có thể phân biệt được đâu là tiếng ngáy đâu là tiếng thở của hắn.

Chỉ cần bật dậy thôi là anh có thể nhân lúc hắn không phòng bị mà bóp ngạt hơi thở của hắn ta.

Ngọn lửa trong lòng ngày càng cháy mạnh hơn.

Triệu Tấn Dương siết chặt tay như niệm kinh để trấn định bản thân.

Không thể để Thái Tam chết dễ dàng như vậy được.

Anh phải đợi hắn ta tỉnh táo, phải hỏi xem hắn có nhớ Lương Chính không, có nhớ phát súng kia đã bắn đi đâu không, có nhớ ngọn lửa kia đã cháy bao lâu không.

Nếu như có thể, anh thật sự muốn hắn ta cũng phải trải qua mùi vị đó.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ đó mãnh liệt đến nỗi áp đảo cả ý chí, Triệu Tấn Dương cắn chặt hàm, để lộ góc cạnh gập ghềnh trên khuôn mặt.

Đến giờ tập luyện buổi sáng, Triệu Tấn Dương đứng ở đội phía trước, cũng nằm trong vị trí gọi là "cấp quản lý".

Bắp Thịt không hẳn là chịu khuất phục, nhưng cũng nhìn anh với con mắt phòng bị. Nhớ lại sáng hôm qua, hai người còn đang đứng ở vị trí của đối phương bây giờ.

Ăn xong bữa sáng, Thái Tam chuyển đến buồng giam hình sự, làm vị trí đứng đầu để trống.

Vị trí này do quản giáo bổ nhiệm, đây là vị trí có thể đứng trên mọi người, lại phải nghe theo lời của quản giáo. Để ngồi được ghế này không nhất thiết tay chân nhanh nhẹn gì, nhưng cái đầu thì nhất định phải nhạy bén. Tiêu chuẩn tuyển chọn cũng liên quan tới việc kiếm được bao nhiêu miếng béo bở từ mỗi người. Có thể ngồi ở vị trí này, đầu tiên là phải là người đã phạm tội nhiều lần, hiểu quy củ, lại đã thu xếp trong ngoài xong xuôi.

Mỗi ngày kẻ đứng đầu đều phải báo cáo biểu hiện của mỗi người cho quản giáo, tương đương với chức lớp trưởng.

Quản giáo liếc một cái, tất cả mọi người đều nhìn về phía Triệu Tấn Dương.

Không ai tán thành, nhưng cũng chẳng ai kháng nghị. Ngay cả Bắp Thị cũng chỉ cau mày liếc qua anh một cái.

Phương án trước đó Quách Diệu đã đưa ra, nhờ vào việc anh ta đã hối lộ sẵn cho người này mà Triệu Tấn Dương có thể nhanh chóng chiếm được vị trí đầu của buồng giam, làm Thái Tam để ý tới.

https://thuviensach.vn

Quản giáo gật đầu với Triệu Tấn Dương, nói: "Cậu, ra đây."

Lúc Triệu Tấn Dương quay lại có mang theo ít hàng lậu. Anh cho "thư ký" và Bắp Thịt mỗi người một điếu thuốc. Ở trong đây thì cái thứ này đáng giá ngang vàng, tối qua lúc ngủ anh đã nghe được từ hai người họ.

"An toàn chưa?" Triệu Tấn Dương hỏi.

Nếu Bắp Thịt không cảm kích thì chính là tự làm khổ mình, đầu quay về phía cầu tiêu xoay lại, làm tư thế bắt tay làm hòa.

Hai khu buồng giam như phân rạch địa bàn giữa chó ngao và hổ dữ, mỗi người nắm giữ vùng đất của mình.

Buổi chiều có lính mới vào, tên Vương Bằng, hỏi phạm phải tội gì thì nhăn nhó mất nửa ngày mới đáp: tội cưỡng hiếp.

Mọi người nghe thế mà máu huyết sôi sùng sục.

Dù những người ở đây phạm tội thật nhưng vô cùng căm ghét cái loại đạo đức bại hoại như thế này, không có chút thương xót đối với những tên cưỡng hiếp, nhất là với những tội phạm cưỡng hiếp người thân của mình hay trẻ vị thành niên, loại người như thế ở trong đây là loại bị hành cho thảm nhất.

Bắp Thịt huých Triệu Tấn Dương, gọi một tiếng "anh Dương" lưu loát, hỏi: "Muốn chơi thế nào?"

Triệu Tấn Dương thong thả ngồi lên giường, nhìn Vương Bằng đang chồm hỗm dưới đất. Trên đỉnh đầu Vương Bằng là máy camera, chỗ này lại rơi vào đúng điểm mù của cái máy.

"Hiếp mấy người?"

https://thuviensach.vn

Vương Bằng ngẩng nhìn liếc Triệu Tấn Dương, lại bị Bắp Thịt lấy giày dí xuống.

"Chỉ... chỉ một."

"Là gì của chú mày?"

"Không... không là gì của tôi hết."

Triệu Tấn Dương nhàm chán ngoáy tai.

"Này, đến thở cũng không ra hơi như thế mà còn gây chuyện được cơ à? Giữa chừng không được nghỉ à?"

Vừa dứt lời thì một trận cười vang lên, Vương Bằng không biết nên giận hay nên thẹn, lỗ tai đã đỏ như tiết heo rồi.

Triệu Tấn Dương co một chân lên, khuỷu tay chống lên đầu gối.

"Haiz, nói thật ra xem nào, chú mày thích phụ nữ nào?"

Vương Bằng ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng: "Hả?"

Bắp Thịt lại lấy giày đạp đạp lên mặt Vương Bằng, "Là đang hỏi mày bộ phận đấy, bộ phận cơ thể ấy hiểu không hả thằng ngây thơ. Ngực này" Hắn xoa xoa khoảng không trước ngực hai cái, "Hay là đùi này" Rồi sờ bắp đùi mình, "Hay là" Dịch tay xuống rồi gẩy ngón tay một cái.

Ở chốn tù giam này hầu hết là người thường, còn quan chức hay thương nhân phạm pháp thì bị nhốt ở trại khác, tuy điều kiện ở không khác nhau lắm, nhưng nói thẳng ra thì bên này toàn bọn vô học cục mịch, được cái thú vị hơn ở chỗ thích mấy cái thô bỉ.

Vương Bằng cúi gục đầu như một con chuột bị dính ướt, hèn mọn mà dơ bẩn.

https://thuviensach.vn

"Ngực... tôi thích ngực..."

Triệu Tấn Dương nhếch miệng cười.

"Tự cởi hết ra chơi chút nào."

Vương Bằng hoảng sợ trợn to mắt chuột.

Triệu Tấn Dương bảo người bên cạnh, "Không thì tìm người giúp hắn làm đi."

Bắp Thịt không kiềm chế được bèn tiến lên lột áo lót hắn ta ra.

Con chuột này ăn vụng nhiều, cả người đầy mỡ, cái bụng như lợn đẻ, thấy vậy mọi người đều cười ngút.

Bắp Thịt tỏ vẻ ghét bỏ, "Con mẹ nó mày tự chơi đi, tao không xuống tay được, buồn nôn quá!"

Vương Bằng bị vây xem, phải dùng chính tay mình bóp đầu vú. Từng dấu móng tay hiện lên, khuôn mặt càng ngày càng dữ tợn.

Sau đó lại để hắn ta "phóng xe máy", cũng giống tư thế "lái máy bay", hai tay giơ thẳng ra phía trước ngồi chồm hỗm làm thế trung bình tấn, rồi hỏi hắn lái tới đâu rồi. Tiếp đó chơi "bắt chước thằn lằn", một chân đứng thẳng, còn chân còn lại và hai tay thì áp chặt lên tường, đồng thời phải dùng hết sức lấy đầu gối đập mạnh phần bắp đùi. Khi làm không có cảm giác gì, nhưng chỉ một giây sau đã thấy đau đến nỗi chỉ muốn quỳ xuống.

Chỉnh đốn người khác ở trại giam thì có quy củ của trại giam, đó chính là tránh mặt và chỗ hiểm ra. Tránh mặt là vì không muốn để lại chứng cứ, tránh chỗ hiểm là vì sợ đùa quá gây chết người.

Người đứng ra chơi được đều là những người lọc lõi cả, thế nên không ai dám tới chăm sóc cho lính mới vừa tới hôm qua này.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Triệu Tấn Dương nhìn không khác gì với mọt người, trong trang nghiêm có vui thú. Muốn cho người bạn ngày xưa thấy, để nhất thời không phân biệt rõ là cảnh sát hay du côn,

***

"Hạ cánh an toàn rồi đúng không? Tao vừa mới tan làm đây."

Khi mặt trời lên tới đỉnh điểm thì tin nhắn của Phùng Nhất Như được gửi đến.

Hứa Liên Nhã nghĩ tới cảnh cô ấy vừa ngáp vừa đi ra khỏi bệnh viện, trả lời: "Còn chưa bay."

Phùng Nhất Như lập tức gọi điện đến: "Sao thế? Muộn giờ bay hay là bị hoãn?"

Sau khi nôn thì trong người chỉ còn vị chua, Hứa Liên Nhã tắm rửa xong nửa nằm trên sa lon, chờ tóc tự khô. Cô dùng một tay giũ tóc, bình tĩnh đáp: "Không đi nữa, đang ở nhà."

Phùng Nhất Như vừa tan ca tối nghe vậy mà choáng, hung hăng bỏ lại một câu: "Mày chờ đấy, tao đến ngay đây."

Phùng Nhất Như lấy hai phần bánh cuốn với sữa đậu nành, gấp gáp lao đến nhà Hứa Liên Nhã.

"Có chuyện gì thế?" Phùng Nhất Như vừa mở hộp thức ăn nhanh vừa nỏi, chuyển một phần đã mở đến trước mặt Hứa Liên Nhã, "Trứng thịt đây, của mày."

Hứa Liên Nhã thò đầu ra từ bên cạnh người cô ấy nhìn, rồi bắt đầu động đũa. Phùng Nhất Như vất đũa dùng một lần đi, rồi vào phòng bếp lấy hai

https://thuviensach.vn

đôi đũa ra, đưa cho Hứa Liên Nhã một đôi, vu vơ nói: "Nhìn cái gì, giảm cân."

"Có tật xấu."

Phùng Nhất Như trợn mắt với cô, "Còn chưa nói mày đấy."

Im lặng giải quyết xong bữa sáng, Phùng Nhất Như lại kéo đề tài về.

"Không muốn đi." Hứa Liên Nhã trả lời rất sảng khoái, không nói là "không đi được", cũng không nói là "không cần đi", chỉ một câu đã quẳng đi quyết định của bản thân.

Phùng Nhất Như nghe ra ý trong đó, thu lại khẩu khí lớn, hỏi: "Có chuyện à?"

Hứa Liên Nhã cắn ống hút sữa đầu nành, "Không."

Phùng Nhất Như cười nhạt.

Ly giấy sữa đầu nành đặt trên bàn bị bóp chặt, "Là tao bỏ anh ta trước, bây giờ chủ động tìm về, quá mất thể diện."

Nói dối không đáng mấy xu, không cần đào tim khoét phổi tìm hiểu, lại dễ né tránh.

"Làm giá nhỉ." Phùng Nhất Như không khách khí phê bình, "Bây giờ là lúc để tức giận à. Bé cưng không phải là một mình mày, anh ta phóng hỏa xong lại muốn chạy một mình? Đâu dễ thế chứ."

Hứa Liên Nhã lại cầm ly giấy lên lắc lư, hút một hơi cuối cùng.

"Mai có rảnh không? Đi đến bệnh viện một chuyến với tao."

https://thuviensach.vn

Tức thì Phùng Nhất Như muốn vỗ bàn, "Mày đừng kích động, suy nghĩ cho kỹ đã. Đây không phải là chuyện của một mình mày. Ít nhất mày phải để cho anh ta biết rồi mới quyết định được."

"Thịt mọc trên người tao."

"Mày cứ nghĩ đi đã, đây không phải là quyết định mà một ngày có thể đưa ra một cái. Mày đang ép mình thôi, chứ thực chất mày không hề muốn thế."

Hứa Liên Nhã nhìn cô ấy, hít một hơi thật sâu, "Hồi đầu là anh ta không chịu ở lại, lúc này tao đi há chẳng phải là lấy đứa trẻ ra để lợi dụng uy hiếp người anh ta sao."

"Ai bảo anh ta tạo nghiệt chứ, không thể để một mình anh ta dễ chịu được, còn mày lại phải gánh kết cục thảm hại."

Hứa Liên Nhã càng cãi càng vô lý, bèn đứng lên, "Mày không rảnh thì tự tao đi."

"Ấy..." Chuyện này vẫn còn chưa nói xong mà, Phùng Nhất Như gọi với cô lại, "Nghĩ lại lần đầu tiên mày làm phẫu thuật, lôi mấy con thú nhỏ trong bụng mèo hoang ra thôi mà mày cũng khó chịu đến mấy ngày liền, bây giờ lại muốn hạ dao xuống người mình à, mày không nỡ sao."

Hứa Liên Nhã phớt lờ cô ấy, quay về ghế sa lon.

Phùng Nhất Như lôi cô ra khỏi đống gối ôm, hốc mắt sưng đỏ làm cô ấy không nhẫn tâm mắng nữa.

Hứa Liên Nhã gần như nói bằng giọng tố cáo, "Anh ấy không giống người khác, những chỗ anh ấy thiếu không phải là tao hay một gia đình có thể bù đắp được, thứ anh ấy cần chính là dùng công việc để chứng minh bản thân. Nếu như biết có con, nhất định anh ấy sẽ ở lại, nhưng đó không

https://thuviensach.vn

phải là chủ ý của anh ấy. Xuất phát sai điểm, cả con đường về sau... sau này chắc chắn đi trên đường núi mười tám khúc, chỉ một chút sơ suất là rơi xuống vách núi xe hư người chết."

"Lãnh đạo quốc gia cũng không muốn phải hy sinh gia đình, anh ta có thể chịu đựng nổi so với lão Hồ* sao!"

(*Tức chỉ Hồ Cẩm Đào.)

Khuôn mặt âm u của Hứa Liên Nhã hiện lên nét giễu cợt, "Anh ấy nằm dưới đáy xã hội, muốn di chuyển đến khối xã hội chủ nghĩa. Anh ấy muốn leo cao hơn, để được tự do hơn..."

Phùng Nhất Như bị ví dụ của cô chọc cho sôi máu á á mấy tiếng, giống như cô mới là người không chịu nổi quấy nhiễu, như tarzan bước đi trong căn phòng lớn, mỗi một bước đều giẫm lên con đường "hoàng đế chưa gấp thái giám đã lo".

Mà vị "hoàng đế" kia, giờ đang nằm nghiêng trên sa lon xem tivi.

Phùng Nhất Như đành phải đầu hàng, "Không chịu nổi mày nữa rồi!"

Đêm hôm đó, Phùng Nhất Như ngủ lại ở nhà Hứa Liên Nhã. Nhân lúc Hứa Liên Nhã đi lắm, cô ra ngoài một chuyến, khoác túi balo như đựng thuốc nổ quay về.

Hứa Liên Nhã đang lau tóc sợ hết hồn.

Phùng Nhất Như cởi balo xuống, nổi nóng nói, "Cho mày đấy."

Bên trong có băng vệ sinh và lương khô, Hứa Liên Nhã lúng túng cười, "Vẫn là mày nghĩ thấu đáo."

Nếu Phùng Nhất Như mà có râu thì chắc chắn đã bay lên bay xuống vì thở phì phò tức giận, "Nghiêm túc đi, phẫu thuật không đơn giản đâu."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Sáng sớm, Hứa Liên Nhã lấy số trưởng khoa, người đến khám khá nhiều, lấy số còn phải đừng chờ xếp hàng.

Người ở ngay phía trước, sinh hon hai tháng không có kinh nguyệt, trưởng khoa nói: "Phải chú trọng việc này vào. Không có kinh nguyệt tức có cảm giác mình không phải phụ nữ, giống tôi bây giờ đây, ở trước mặt chồng mà không ngóc đầu lên nổi. Đừng có cười, cô nói xem đúng không. Để tôi kê cho cô ít thuốc... Cô uống một tuần mà vẫn chưa có thì hãy đến tìm tôi."

"Còn nếu có lại?"

Trưởng khoa nói: "Có thì là chuyện tốt chứ sao!"

Hứa Liên Nhã: "..."

Người tiếp theo, trưởng khoa hỏi: "Phá thai mấy lần rồi?"

Người bệnh ngại ngùng: "... Một lần rồi."

"Chắc chắn không cần cái thai này nữa?"

"... Vâng."

"Ai ôi," Trưởng khoa nhăn mặt như trái cây sấy khô, "Tôi xin cô đấy đừng để tôi giết người nữa..."

Người bệnh lại càng bối rối hơn.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã: "..."

Chợt đằng sau có người đàn ông đổ mồ hôi đầy mũi chen lên, đeo trên vai túi xách một dây kiểu nữ, ôm trong tay xấp quần áo bệnh nhân vuông vắn, thu hút mọi sự chú ý của đội ngũ nữ giới ở đây.

"Bác sĩ... Để cô ấy thay quần áo là được rồi hả?"

Trưởng khoa ngẩng đầu lên, ánh nhìn vượt qua mắt kính kiểu cũ, chỉ tay lên vách tường, "Ừ, thay xong rồi thì để cô ấy chờ trước phòng phẫu thuật là được."

Người đàn ông lật đật lùi ra ngoài.

Lúc này Hứa Liên Nhã mới để ý đến dữ liệu ở gian phòng cuối hành lang, số người phẫu thuật, thiếu thốn ánh sáng làm cả cánh cửa bị bao phủ bởi sắc tối u ám.

Bất giác cô cảm thấy lạnh buốt sống lưng, lại âm thầm lan đến đầu ngón tay.

Trưởng khoa lại dặn dò với bệnh nhân vừa rồi gì đó, nhưng Hứa Liên Nhã không nghe rõ.

Người tiếp theo cầm báo cáo cho trưởng khoa xem, trưởng khoa nói đợi đã, để tôi gọi số trước.

"Hứa Liên Nhã —— Hứa Liên Nhã có đến không?"

Hứa Liên Nhã sực tỉnh khỏi cơn ngây ngốc, ma xui quỷ khiến không lên tiếng, mà xoay người rời đi.

Phùng Nhất Như ôm balo đi lên đón.

https://thuviensach.vn

"Nhìn đủ rồi à?" Lại thấy hai tay Hứa Liên Nhã trống trơn, "Đã có chuyện gì thế?"

"Chúng ta đi thôi." Hứa Liên Nhã kéo tay cô ấy nhưng không kéo được, "Chúng ta về thôi, không làm nữa."

Phùng Nhất Như chậm nửa nhịp, "Sao không làm nữa?"

"Không phải mày khuyên tao đừng làm à?"

Cô lại còn dám lý sự, Phùng Nhất Như sẽ không đẩy cô đi vào con đường này, nhưng dù sao cũng phải hỏi được nguyên nhân.

Hứa Liên Nhã dùng ánh mắt chặn cô ấy lại. Đó là ánh mắt khiến cô nàng cảm giác "Hứa Liên Nhã" nhất trong mấy ngày qua, trong vắt lạnh lùng lại kiên định, nói với mọi người rằng cô ấy muốn đi cầu độc mộc*.

(*Ví với con đường gian nan hiểm trở.)

"Tao muốn đứa bé này."

Hứa Liên Nhã ngồi lên xe, bật điều hòa nhưng lại không vội đi, tuyên bố quyết định mới của mình với kính chắn gió.

Phùng Nhất Như hiểu cô nhất, một thân một mình gánh vác hậu quả, không khó bất định.

"Tiểu Nhã, mày phải nghĩ cho rõ đấy, nuôi một đứa trẻ không hề dễ như hai con đường trước đó mày đi. Sinh bé cưng là nợ cả đời, mày muốn tránh cũng không tránh được."

"Tao đã nghĩ kỹ rồi."

Phùng Nhất Như gần như muốn ngáp, "Tao đợi quyết định mới của mày thêm mấy ngày nữa, thật đấy."

https://thuviensach.vn

Mấy hôm sau, Phùng Nhất Như vừa thấy cô là hùng hổ hỏi: "Nghĩ xong chưa?"

Hứa Liên Nhã không trả lời ngay mà lái sang chuyện khác: "Mày có nhớ trước kia đã từng nói, tao tìm bạn trai như thế có phải là vì để thay đổi khẩu vị không?"

Phùng Nhất Như ném cho cô vẻ mặt "mày muốn nói gì".

"Chợt tao thấy anh ấy cũng giống bạn trai cũ."

"..."

Hứa Liên Nhã trầm ngâm một lúc, rồi bỗng bật cười, "Nói sai rồi, là bạn trai cũ và mối tình đầu, bố của bé cưng và Gấu Trúc. Mà thôi..." Cô đổi đề tài nói, "Tao vẫn quyết định như thế, mày đừng khuyên tao, vô dụng thôi."

Hứa Liên Nhã thấy Phùng Nhất Như sẽ không hiểu được.

Hai người đàn ông này đều cùng là một kiểu người, thậm chí cô cũng giống như thế, trong tính cách có sự cố chấp gàn bướng, cho nên đến cuối mới không ai nhường ai được, thành mỗi người một ngã với hai bản chất y hệt nhau - bọn họ muốn đi, cô không muốn theo.

Đến gần bọn họ là do phần cố chấp trong cô đó, mục tiêu cuộc sống của họ , giống như tàu thuyền sẽ không lạc hướng.

Nhiệt huyết cố chấp ấy đã sưởi ấm cô, cuối cùng cũng làm tổn thương cô.

Cả hai thẳng thắn như thế, cũng cô độc như thế.

Trong mấy ngày quốc khánh, hai anh em Hà Tân đều về, Hứa Liên Nhã cũng được gọi về.

https://thuviensach.vn

"Để tao xem mày ăn nói ra sao với mẹ mày đây!" Hôm đó Phùng Nhất Như rất tức giận, ném lại cho cô một câu rồi dập cửa ra về.

Hứa Liên Nhã cũng không nghĩ ra, ngay đến Phùng Nhất Như còn chưa giải quyết được, chỉ e bên Hứa Đồng càng khó hơn.

Lúc ăn cơm vẫn bị hỏi đến mấy chuyện yêu đương, hơn nữa lần này với thân phận đang chờ việc đã làm cô ăn thêm một gậy nữa.

Hứa Liên Nhã hỏi Hà Tân giao thiệp rộng, có thể giới thiệu vài công việc được không.

Hứa Liên Nhã nói xen vào, "Khác nghề như cách núi, mẹ đừng làm khó dễ anh Hà nữa."

"Vậy tìm người như chị, làm trong ngành là được."

"..."

Hà Tân cười, "Tiểu Nhã có chí lớn đấy chứ, nói không chừng em ấy muốn học nghiên cứu sinh, làm việc mấy năm vừa hay có thể đúc kết được kinh nghiệm."

Hứa Đồng nói: "Học nghiên cứu sinh cũng được, tốt nhất là thuận tiện kết hôn luôn."

Đổi lại là bình thường, Hứa Liên Nhã sẽ phản bác lại, nhưng bây giờ trong người có bao nhiêu chuyện, vẫn luôn tìm cơ hội để nói chuyện cửa tiệm.

Cô ậm ừ đáp cho có, chậm rãi lùa cơm vào miệng.

Bây giờ tuyệt đối không phải là lúc, ngày nghỉ quốc khánh đầu tiên, một khi cô mở miệng thì những ngày nghỉ sau khó mà cười nói vui vẻ được.

https://thuviensach.vn

"Nghe chưa?" Hứa Đồng hất cằm với cô.

Nét mặt Hứa Liên Nhã có chút mơ , cầm bát đũa trống đứng dậy, gượng gạo nói: "Con no rồi, mọi người cứ từ từ mà ăn."

Ngay đến Hà Duệ vừa lên cấp hai cũng thấy chị gái có vẻ khác lạ, đưa mắt nhìn theo bóng chị. Hứa Đồng cau mày, không khác gì nếp nhăn trên nhân hạt đào.

Trên đường Hà Tân đưa Hứa Liên Nhã về, bất giác lại quay về vấn đề công việc, nhưng lần này là của anh.

"Công ty của bọn anh ở chi nhánh Nam Ninh còn thiếu người, cấp trên nói nếu đồng ý thì cuối năm anh có thể về. Em thấy sao?"

Hứa Liên Nhã nói: "Gần nhà, chắc hai ông bà vui lắm, giá nhà cũng không đắt giống bên kia. Nhưng nói đến cơ hội thì bên kia vẫn thích hợp với người trẻ tuổi hơn."

"Vậy còn em, có định về không?"

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Hà Tân quay sang nhìn Hứa Liên Nhã, cô vẫn nhìn kính chắn gió chằm chằm, đôi môi mím chặt tiết lộ rằng cô đang sốt ruột.

"Không về." Giọng thấp dần, "Cũng không muốn về..."

"Tiểu Nhã, vậy em thấy anh về đây có được không?"

"Anh hỏi một lần rồi."

Hà Tân đưa tay đặt trên cần gạt số dịch chuyển lại gần Hứa Liên Nhã, nhẹ nhàng cầm lấy tay trái cô.

"Em biết anh muốn hỏi chuyện gì mà."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã giả ngu không đáp. Từ lâu cô đã loáng thoáng hiểu được tâm ý của Hà Tân, nhưng xưa nay chỉ toàn giả vờ ngớ ngẩn làm như không biết, tránh được thì tránh.

Hứa Liên Nhã khẽ cựa quậy, vuốt tóc mái, nở nụ cười tự giễu.

"Anh sẽ không muốn ở lại đâu."

Xe ở phía sau nhấn còi thôi thúc, Hà Tân không thể không tập trung lái xe.

Đến tận khi chạy vào tiểu khu Hứa Liên Nhã ở cô vẫn chưa nói tiếp.

Hà Tân khoác tay lên ghế phụ, nghiêng người về phía Hứa Liên Nhã, tạo nên thế tấn công vi diệu.

"Vì sao anh sẽ không muốn ở lại?"

Tối nay Hà Tân không uống rượu, nhưng động tác lại to gan như có rượu vào. Lần này anh đã đẩy cô vào thế lúng túng, ngược lại kích thích cô đánh cược chống lại tất cả - cô thật sự muốn chém anh một nhát.

Hứa Liên Nhã cố làm vẻ lạnh lùng.

"Ở lại đây thì có gì hấp dẫn được anh? Hơn nữa năm ngoái anh đã mua nhà bên đó rồi, với người khác thì mua nhà chính là cắm rễ."

Hà Tân cười, "Anh cũng nói rồi, đó cũng chỉ là khoản đầu tư thôi. Cái thành phố di dân đó, thậm chí có mua nhà rồi thì cũng không khác gì với bèo nước vô gia cư."

Hà Tân tiếp tục thả dây câu, Hứa Liên Nhã cũng không thể tự mình đa tình mà từ chối.

https://thuviensach.vn

Sau chốc lát im lặng, anh nói tiếp: "Em hỏi anh ở đây có gì hấp dẫn anh đúng không, anh nghĩ là có ba thứ."

"Ừ?"

"Thứ nhất, nhà cũ của anh vốn ở đây, quay về chính là là lá rụng về cội, không phải có từ nói là 'là lá rụng về cội' sao."

Giống năm xưa lúc bố mẹ hai bên ly hôn, thời gian xa cách quá lâu, làm Hứa Liên Nhã không còn hiểu được hàm ý của "nhà cũ" là gì, nhất là khi "nhà cũ" đã mãi mãi mất đi một phần ba.

"Thứ hai, giống như em đã nói, áp lực tiền nhà không lớn lắm. Còn cơ hội công việc thì luôn tỷ lệ với áp lực, hơn nữa anh còn thường xuyên chạy khắp nơi, chỉ cần không bị điều ra biên cương thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều."

Hứa Liên Nhã không hiểu rõ lắm về nghề của Hà Tân nên không bày tỏ thái độ gì.

"Thứ ba" của Hà Tân chần chừ mãi không ra khỏi miệng, khiến bầu không khí trở nên mập mờ. Chút ám muội ấy để tim một người đập mạnh thình thịch, nhưng cũng để một người khác lúng túng. Và rõ ràng điều ấy thuộc về người sau.

Hà Tân nhìn thẳng vào mắt cô, bàn tay đặt trên lưng ghế khẽ đưa lên tóc cô, dịu dàng vuốt ve.

"Tiểu Nhã, điều thứ ba chính là vì em." Hà Tân nói, "Em quay về, anh cũng sẽ theo em về."

Cuối cùng mập mờ cũng bùng nổ, trở thành lời tỏ tình rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tỏ tình như thế, Hứa Liên Nhã không trông mong được ở Triệu Tấn Dương, mà giờ lại đụng phải Hà Tân này.

Nếu có chuyện mất cái này được cái khác về phương diện tình cảm, thì trên thế giới đã không có nhiều cặp vợ chồng không hòa tuận đến vậy

Không thể phủ nhận, người đàn ông xuất chúng như Hà Tân mà tỏ tình thì thường làm phụ nữ cảm thấy hư vinh, nhưng chút hư vinh không đáng kể này khó mà san bằng được hố sâu mà người tiền nhiệm đã đào. Cho dù có lấp được hố, thì cũng vì thành phần khác nhau nên không thể dung hòa đồng bộ được.

"Anh sẽ không muốn về đâu." Hứa Liên Nhã vẫn yếu ớt lặp lại lời thoái thác lúc đầu, "Nếu như là điều thứ ba, thì em không xứng."

"Anh lại cảm thấy rất xứng." Hà Tân nghiêm túc nói, "Chỉ cần em sẵn lòng."

"Anh sẽ không sẵn lòng."

Hứa Liên Nhã phản bác từng câu.

Hà Tân mỉm cười, "Chỉ cần em là người còn tự do..."

Hứa Liên Nhã nghĩ, có lẽ cả đời này không cách nào tự do được nữa, mãi mãi sẽ có sợi dây quan hệ máu mủ thắt nút trói bọn họ lại với nhau.

"Em có thai rồi, của bạn trai cũ."

Hà Tân như bị đánh thẳng vào mặt, lảo đảo chực ngã, khó khăn chớp mắt.

Trong nháy mắt, bầu không khí trong xe trở nên lạnh cóng, Hứa Liên Nhã không hề cảm thấy khó chịu, trái lại lại có chút chết lặng chán nản.

https://thuviensach.vn

"Nếu không còn gì nữa thì em đi đây, tạm biệt anh Hà."

Một tiếng "anh" đã kích thích thần kinh của Hà Tân, đột nhiên anh chụp lấy cổ tay Hứa Liên Nhã, siết thật chặt.

"Tiểu Nhã, em có ý gì?"

Hứa Liên Nhã không giãy dụa, giọng bình tình lại cô quạnh, "Em đã là bà mẹ đơn thân rồi. Anh sẽ không muốn lội vũng bùn này với em đâu."

"Em điên rồi! Biết rõ là hố lửa còn đâm đầu nhảy vào!" Âm thanh Hà Tân gào thét được khuếch đại trong buồng xe chật hẹp, đây là lần đầu Hứa Liên Nhã thấy anh nổi đóa, nhưng không có chút sợ hãi.

Đã nhận định anh là người không liên quan, thì dù anh có căm phẫn thế nào, cô cũng không sợ.

"Vậy thằng kia đâu? Đi đâu rồi? Dám làm không dám chịu?"

Đụng đến khu vực không muốn nhớ lại, Hứa Liên Nhã im lặng rút tay về.

Cô không giải thích mà như thế còn biến thành bênh vực, cô dung túng cho sự lựa chọn của người đàn ông đó.

"Được, tạm thời không nhắc đến hắn ta. Có lẽ em cảm thấy làm người mẹ đơn thân là chuyện của một mình em, nhưng người nhà em vẫn còn ở đó, em cảm thấy họ sẽ trơ mắt mặc kể sao? Những lời đồn thổi sẽ chỉ nhắm vào mỗi em mà bỏ qua người nhà em sao? Em điên hay cố chấp cũng được, nhưng em không có quyền bảo người nhà trả giá vì hành động của em."

Hà Tân giáo huấn xong, có thể vì thấy giọng mình quá lớn nên dịu lại chút.

https://thuviensach.vn

"Nếu lỡ sau này con ỏi em, tại sao không có bố, thì em sẽ trả lời thế nào? Tiểu Nhã, trong cái xã hội này mà có khác biệt với người ta là dễ bị khinh thường nhất, ngay đến nhánh cây nhô ra ngoài đường cũng sẽ bị cưa đi cho đồng bộ."

Hứa Liên Nhã không dám hy vọng Hà Tân có thể trở thành đồng mình, cô cũng đã nghĩ đến cục diện bị bạn bè xa lánh, sự thật nay trưng ra trước mặt cô, vẫn như đứng giữa đồng hoang trơ trọi không ai giúp đỡ.

Phùng Nhất Như, Hà Tân, Hứa Đồng, và sau này sẽ còn có ai, nói cô rằng không thể đi con đường này?

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hứa Đồng lại chuẩn bị kế hoạch coi mắt cho Hứa Liên Nhã, còn chưa ăn no đã tuyên bố ngay trên bàn cơm. Ngay đến Hà Duệ cũng hiểu, thằng bé bật cười khanh khách với cô.

"Bây giờ con là đứa thất nghiệp lang thang, không ai nhìn trúng con đâu." Hứa Liên Nhã từ chối, có thể cảm thấy hữu tâm vô lực.

Hứa Đồng ra lệnh: "Vậy sau kỳ nghỉ con mau đi tìm đi, ở không mãi cũng chán."

Để không bị lộ tẩy, Hứa Liên Nhã gần như lùa nửa bát cơm vào miệng. Nhìn mấy trái quýt xanh được đẩy đến cạnh bàn ăn, hai mắt cô sáng lên.

"Dù có có việc thì con cũng không đi."

Hứa Liên Nhã tiện tay cầm lấy một quả quýt, dọn dẹp bát đũa của mình rồi ngồi xuống sa lon.

"Này, chị có ý gì đấy?"

Lại dẫm phải bãi mìn của Hứa Đồng rồi, Hứa Liên Nhã phớt lờ bà mà bóc quýt, giống như lúc này không có chuyện gì quan trọng hơn việc ăn quýt cả.

"Lát nữa nói với chị sau."

Câu nói chứa đựng cơn bão ngầm làm Hứa Đồng đã quen nhai kỹ nuốt chậm nay vội vàng giải quyết bữa trưa.

https://thuviensach.vn

"Vào phòng sách."

Hứa Liên Nhã bịn rịn vất vỏ quýt, rửa tay rồi đi theo bà.

Vừa ăn cơm xong nên Hứa Đồng đứng dựa vào bàn, hất cằm nói.

"Nghiêm túc giới thiệu cho con mấy đối tượng, còn chưa giới thiệu xong, sao lại không muốn đi?"

Hứa Liên Nhã cắn môi, rồi bất thình lình ngẩng đầu, ánh mắt kiên nghị làm lòng Hứa Đồng rét run. Hứa Đồng đã quá quen với ánh mắt này rồi, lúc điền nguyện vọng thi vào đại học, Hứa Liên Nhã tiên trảm hậu tấu, gửi đơn xong mới thông báo, và lúc đó cũng là ánh mắt giống y hệt lúc này, chỉ có điều do tuổi đã lớn, nên sự cố chấp trong mắt chỉ tăng chứ không giảm.

"Con có thai rồi."

Hứa Đồng bật cười ha ha, rồi đứng thẳng nhìn vào mắt cô, do dự đưa tay lên.

"... Đứa trẻ ở đâu ra?"

"Của bạn trai cũ."

"Ai?"

"Một người thôi."

"Người đâu?"

Trong mấy giây im ắng, Hứa Liên Nhã siết chặt hai tay rồi buông ra, miệng nhếch lên như nội ứng hy sinh.

"Mẹ hỏi chị người đâu rồi!"

"Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa. Một mình con sẽ nuôi đứa bé này."

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng sầm mặt, "Chị có biết nuôi con cực lắm không, chị tưởng giống con nuôi mèo, rắc lương khô ra đó cho mèo đến ăn là được hả? Tóm lại... Tóm lại chị đi xem mắt cho mẹ trước đã!"

"Con sẽ không đi xem mắt, cũng sẽ không kết hôn."

"Không kết hôn? Không kết hôn thì chị sinh con làm gì?"

"Kết hôn thì có gì hay, không phải hồi trước mẹ với bố cũng kết hôn rồi ly hôn đó sao."

"Chị —— "

Đã đạp dây rồi, Hứa Liên Nhã hối hận cắn môi.

Hứa Đồng không hăm dọa nữa, mà đổi sang cách vô cùng nguyên sơ, cũng vô cùng thô lỗ ——

Chát một tiếng, một cái tát đánh xuống mặt Hứa Liên Nhã.

"Chị quá hồ đồ rồi! Chị nghĩ lại xem mình vừa nói gì đấy!"

Một cái tát này làm Hứa Liên Nhã choáng váng, nước mắt theo đó mà trào lên, cô bụm lấy gò má đau rát đỏ ửng lên, nhìn bà một cách không thể tin nổi.

Cả người Hứa Đồng run lên, lần lượt nhìn vết đỏ rần in trên mặt con gái và bàn tay cũng đỏ của mình.

Đó là lần đầu tiên bà đánh cô.

Rất lâu trước đây, Hứa Đồng thường thích nói đùa với Lôi Nghị, "Nghe nói phần nhiều cảnh sát sẽ nghiêng về bạo lực, uống nhiều là lại về nhà đập đánh. Nếu anh dám đánh mẹ con em, em sẽ ly hôn với anh."

https://thuviensach.vn

Lôi Nghị đáp nịnh nọt, "Thương còn chưa hết, làm sao anh nỡ đánh chứ."

Kết quả không đợi đến cái tát của Lôi Nghị, Hứa Đồng đã rời đi trước.

"Mẹ thô bạo hơn bố con nhiều, chí ít đến giờ ông chưa từng đánh con."

Thật ra cô vốn không có ý nhắc đến người cha đã qua đời, chỉ là nhất thời như thế, đã để cô chợt nhớ đến ông bố thường xuyên tự trách vì không làm hết trách nhiệm đó.

Nếu Lôi Nghị vẫn còn sống, chắc chắn ông sẽ đứng về phía cô, giống năm xưa vậy.

Nhưng nếu như cố thủ được, có lẽ sẽ không có chuyện phiền toái này, nói không chừng cô với Triệu Tấn Dương đã quang minh chính đại lấy giấy kết hôn rồi.

Hứa Liên Nhã rời khỏi cái nhà này như bay. Có lẽ nên gọi là nhà của Hứa Đồng.

***

Đợi đến ngày chuyển buồng giam, Triệu Tấn Dương bắt được cơ hội gặp luật sư. Vì đơn vị đề phòng có gây thêm rắc rối, nên lúc này đến là luật sư thứ thiệt.

Triệu Tấn Dương không phạm phải án lớn gì, nhưng lại bị đối phương bắt được bằng chứng, thái độ của luật sư vừa rập khuôn vừa miễn cưỡng.

"Nếu anh em tôi có ỏi đến thì nói tôi ở trong này rất tốt, bảo anh ta đừng lo cho tôi. Chạy vạy khắp nơi cũng cực."

Vẻ mặt của luật sư giống như đang nói "anh lo cho mình tốt đi đã", nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý.

https://thuviensach.vn

"Anh ấy cũng chuyển lời đến anh, bảo anh có gì thì cứ nói."

Triệu Tấn Dương làm động tác kẹp thuốc bên miệng, "Ở chỗ này có ăn có uống, chỉ là không có cái thú này."

Luật sư cũng không lạ lùng gì, "Được, tôi sẽ chuyển lời giúp anh."

Triệu Tấn Dương uể oải nửa nằm ra ghế, đưa hai ngón tay phẫy phẫy trước trán, "Cám ơn."

Vì hai tay bị còng, nên động tác vốn là phóng khoáng đến chỗ anh thì buộc tay trói chân, thậm chí trông có vẻ buồn cười.

Luật sư thu dọn tập tài liệu, nửa đùa nửa giễu cợt, "Tôi chưa thấy ai như anh cả đâu, ở trong tù mà vui như thế."

Triệu Tấn Dương nhếch môi, chỉ cười không nói.

Tạm thời Triệu Tấn Dương đoán Thái Tam còn chưa nhận ra anh, nếu không chắc chắn ngày đầu tiên đã ra sức chỉnh anh chứ không để lại đường sống như thế, nếu ngày hôm sau phải chuyển buồng giam, một đêm thôi cũng đủ để Thái Tam xúi giục đồng bọn tiếp tục chỉnh đốn anh.

Người phạm phải án nhỏ như anh, bên ngoài đút lót chút là coi như vào trại giam ở tạm, mấy ngay sau là có thể ra ngoài. Nếu Thái Tam nhận ra anh, hắn sẽ không cho anh dịp thoát.

Nhưng còn chưa giao chiến thì không thể kết luận được. Con người Thái Tam tuy lỗ mãng, nhưng lăn lộn trên đường lâu cũng chứng minh đầu còn chưa bị rỉ sét, có lẽ đang thả giây câu dài bắt con cá lớn không chừng.

Chuyển đến buồng giam hình sự, Triệu Tấn Dương bị cạo đầu, để lại mái tóc húi cua dầm mưa dãi nắng đã lâu, da đầu gần như cùng màu với da mặt, không khác gì trứng ngâm xì dầu.

https://thuviensach.vn

Người ở buồng hình sự đều không phải là loại đơn giản, nếu nói buồng trung chuyển là bầy khỉ, thì ở đây chính là đám chó sói. Có hai người bị treo trên tường - cả tay và chân đều bị trói xích, giữa hai người là dây móc, người chỉ có thể ngồi, không thể đứng, sinh hoạt cũng không tự lo liệu được - một người bị xử tử hình, để ngăn tự sát, còn một người vì đánh nhau trong tù, tình hình khá tệ.

Mấy trò mèo thuần phục mọi người lúc trước của Triệu Tấn Dương chưa chắc đã hữu dụng, nhất là cái loại như Thái Tam không thiếu vật tư, vào đây một tuần cũng không thấy gầy đi, có thể thấy chất lượng cuộc sống khá đầy đủ.

Trại tạm giam có mấy câu " thà đi nói chuyện với lừa, còn hơn trêu chọc tù nhân", có thể vì mấy ngày trước Triệu Tấn Dương đứng đầu ngọn gió, nên tạm thời không có ai ra tay với anh.

Thái Tam yên ổn ngủ trên giường chung, lúc này Triệu Tấn Dương chen đến, đối với một tên lính mới thì đúng là không dễ.

Trước khi ngủ, Triệu Tấn Dương hít đất trên nền nhà, dưới những cái nhìn hoặc lười biếng hoặc tuyệt vọng xung quanh mà trở nên khác biệt.

Mỗi ngày đều ăn khoai tây cải trắng thêm chút thịt vụn, nên sau một tuần, Triệu Tấn Dương thấy hình như thể lực đã giảm đi. Ở đây không chỉ làm hao mòn ý chí một người, mà sẽ còn mài mòn phần cứng của bạn.

"Thằng ngu này đúng là biết vờ vịt!" Có người xì xào bàn tán.

Mồ hôi tạo thành bình phong thiên nhiên, chặn lại hết những từ ngữ rỗi hơi rảnh việc, tim anh đập trong tiếng thở dốc càng trở nên rõ ràng.

Chợt thấy đằng sau có bóng người đi đến, Triệu Tấn Dương cúi người, nằm phục xuống sàn nhà, nhanh chóng lăn đến bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Một giây sau, một cẳng chân to lớn giẫm xuống bắp chân anh.

Triệu Tấn Dương bật người đứng dậy, một tòa núi thịt cắm ngay bên cạnh anh.

"Nhường đường..."

Có lẽ do mập nên sinh ra thần kinh trì độn, cảm xúc của thịt núi cũng không được thể hiện ra mặt, hai mắt như đậu nhìn chằm chằm Triệu Tấn Dương.

Thịt núi đi bước nào là vòng bụng như phao đung đưa theo, quả thật nhìn dáng thì rất cần nhường đường.

Triệu Tấn Dương ngồi lên giường chung, co chân lên.

Thịt núi cũng thích tụ tập với Thái Tam. Chỉ trong thời gian ngắn mà Thái Tam đã lôi kéo được mấy tên chân tay, điều này làm Triệu Tấn Dương hơi khó giải quyết. Nếu hắn là bạn thì tốt, nhưng lỡ như đứng ở phía đối lập...

Hôm nay trời lạnh, tuy đã tháng mười, nhưng nước lạnh vẫn làm mấy gã đàn ông cả ngày nhốt trong phòng thấy sảng khoải, nhân lúc nước chảy thì có người ca hát giãy bày, có người lại nhắc đến phụ nữ.

Khát vọng tình dục của mấy người ở đây chỉ đứng sau mỗi tự do. Cũng chỉ có thể dựa vào việc khoe khoang mấy chuyện cũ mà giải quyết.

Hắn chạm tay vào ảnh ngược của mình trong dòng nước, cảm thấy không cách nào bỏ được cục thịt này. Có người nhớ lại chuyện lần trước ngâm suối nước nóng gọi em phục vụ. Mấy cô nàng vừa vào nghề, siết chặt sung sướng, vừa mềm vừa tươi.

https://thuviensach.vn

Nhắc đến gái gọi, mấy gã nghe thế liền hưng phấn hơn, hai tay xoa ngực càng hăng say.

Rồi tám chuyện thế nào mà thậm chí ngay đến chuyện gặp phải hòa thượng giả gọi gái cũng nói tuốt luốt, hoặc thật hoặc giả, chỉ đơn thuần là giải trí.

Một bóng người xuất hiện trong Triệu Tấn Dương, lúc đứng lúc đi, lúc nằm lúc ngồi, giữa động tĩnh dẫn dắt thần kinh anh.

Anh biết đó là ai, nhưng vẫn không thấy rõ mặt cô, cho dù có nghĩ nát óc thì bóng hình vô định ấy cũng nhanh chóng tiêu tan trong sương khói.

Nhớ đến Hứa Liên Nhã trong lời tục tĩu của đám đàn ông khác, Triệu Tấn Dương thấy vừa dơ bẩn lại vừa kích thích, nhưng gương mặt ấy bóng dáng mơ hồ ấy cứ ra sức chui vào lòng, không ngăn được mà cũng không muốn ngăn, mặc cho đấu đá lung tung. Dấu vết lưu lại biến thành sẹo, kèm theo cơn đau tê tâm liệt phế.

Biết rõ không phải là lúc phân tâm, nhưng trong chốc lát Triệu Tấn Dương đã tùy hứng buông thả.

Chợt phía sau có một bàn tay mập mạp đặt lên vai anh, Triệu Tấn Dương ngẩn người hai giây, rồi mới vẫy khăn lông nghiêng người tránh.

"Này —— " Âm thanh béo nục nịch.

Triệu Tấn Dương ngoái đầu lại, nhìn đôi mắt đậu bị thịt đè.

"Chà lưng cho anh mày đi."

Thịt núi rất nắng, từ trên xuống dưới không khác gì dầu heo, nhìn mà muốn nôn.

Triệu Tấn Dương xoay người lại, tiếp tục thoa xà phòng.

https://thuviensach.vn

"Này, bảo mày chà lưng cho anh đấy! Nghe không hiểu hả!"

Âm thanh vang vọng trong phòng, ngay đến Thái Tam ngồi cuối để cho người ta hầu cũng ngoái đầu lại.

Triệu Tấn Dương im lặng nghiêng người, giữa đôi lông mày hiện lên nét vô cùng chán ghét.

Thịt núi lại kéo Triệu Tấn Dương, người sau cầm lấy chân hắn ta dùng sức kéo, vẫn không nhúc nhích. Rồi lại đạp vào bụng hắn, chỉ cảm thấy như chân đạp vào vũng bùn mềm.

Thịt núi đắc ý cười một tiếng, con ngươi bị thịt che khuất.

Đây cũng là chỗ tốt của mập, ỷ vào sức lực mà có thể chịu được ngã chịu được đánh.

Thấy Triệu Tấn Dương đã tung hết mấy chiêu đánh đấm trẻ con ra, thịt núi miệt thị, đưa hai tay túm lấy tay Triệu Tấn Dương.

May mà Triệu Tấn Dương nhanh nhẹn, cúi người thoát khỏi sự kiềm chế của thịt núi.

Xưa nay Triệu Tấn Dương không thích dây dưa va chạm với người khác, đánh thắng được thì đánh, không đánh được thì chạy, da mặt dày cũng không sợ cười nhạo, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. nếu đổi lại là bên ngoài thì anh đã chuồn mất tăm mất tích từ lâu rồi, đáng tiếc trong phòng tắm nhỏ hẹp tường đồng vách sắt này, chẳng những không có chỗ trốn, mà người xung quanh còn từng bước xông lên.

Trận đấu thu hút nhiều cái nhìn được vén rèm lên, thịt núi chính là trâu điên, còn anh chính là người đấu bò tay không tấc sắt. Thậm chí có người còn bu đầu ghé tai nhau, mở cá cược.

https://thuviensach.vn

Thịt núi chỉ có mấy chiêu đấm trái móc phải cộng thêm thế gọng kìm, chứ công phu trên chân căn bản là số không.

Trước mặt Triệu Tấn Dương không có kẽ hở, nên không dám tùy tiện ra tay, nghiêng hông sang đông, rồi chợt lách người sang tây, tránh từng cú một, bảo toàn thể lực. Có thể thấy thịt núi không đứng vững trung bình tấn, đang có ý gạt chân té ngã. Nếu không phải sợ lưu lại chứng cứ thì anh đa dứt khoát đánh úp xuống mặt rồi.

Thịt núi bị Triệu Tấn Dương dắt mũi đến mức không nhịn được, gào thét lên mấy tiếng, may có tiếng nước chảy át đi, không kinh động đến quản giáo.

Người vây xem cũng cảm thấy sôi máu, ồn ào náo nhiệt khích tướng ——

Lên đi! Đồ thằng hèn! Trốn làm đéo gì!

Ném mẹ mày đi! Đồ tiểu tử thối sợ cái gì!

...

Triệu Tấn Dương vẫn không bị kích động, không nhanh không chậm.

Thịt núi thấy Triệu Tấn Dương không chịu tấn công, thế là lá gan càng to hơn, vung mạnh nắm đấm về phía Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương nhân lúc hắn không để ý, lập tức cúi người xuống, dùng tám phần sức quét ngang chân.

May mà nền khá trơn, trọng tâm của thịt núi bị lệch, ngã xuống cái ầm.

Mọi người xôn xao lên.

https://thuviensach.vn

Nhưng Triệu Tấn Dương còn chưa kịp bồi thêm chiêu thì thịt núi đã mò lấy cổ chân anh, cũng kéo anh ngã xuống đất. Rồi một giây sau, cánh tay nhỏ đau nhói, thịt núi đã cắn chặt lấy tay anh.

"Mẹ nhà mày!"

Triệu Tấn Dương chống tay kia lên đất, vùng vẫy bất tiện, nếu không một khi ra tay, nhất định sẽ để hắn nhả ra. Chỉ có thể dùng chân đạp thân dưới của hắn, nhưng thịt núi chính là thịt núi, lớp mỡ béo dày trên chân đã hình thành nên lá chắn, dù đạp mạnh cũng không hừ rên.

Máu rỉ ra từ trong kẽ răng anh, chợt bị nước hòa pha loãng.

"Quản giáo đến —— "

Không biết là ai cao giọng thông báo.

Người vây xem như chim sợ ná, lập tức tản ra, ngoan ngoãn đưa hai tay ôm đầu, đứng hướng vào tường.

Thịt núi cũng luống cuống bò dậy, lảo đảo gia nhập vào đội ngũ.

Triệu Tấn Dương chậm chân hơn, lập tức bị quản giáo bắt được.

"Ai làm?!" Quản giáo hét ầm lên.

Phòng tắm khóa nước, dấu răng dữ dằn trên tay Triệu Tấn Dương dần bị màu đỏ nhuộm lấy.

Không người lên tiếng.

Không người quay đầu.

Thậm chí ngay đến hơi thở cũng biến mất.

https://thuviensach.vn

"Tao hỏi lần nữa, ai làm! Không có ai nhận thì mẹ kiếp tối nay toàn bộ chúng mày cấm được ngủ!"

Có mấy cái đầu giật giật, nhưng vẫn im lặng như trước.

Qua một lúc sau, ngay đến tiếng nước chảy trong cống thoát nước cũng biến mất, một âm thanh trầm thấp đơn giản đáp ——

"Tôi."

Hai mắt mở trừng của quản giáo như muốn rơi xuống, gậy cảnh sát dợm đập xuống trước mặt bọn họ.

"Là mày cắn?"

"Báo cáo quản giáo, vâng."

"Mẹ mày, bị bệnh hả!"

Triệu Tấn Dương mím chặt môi.

"Mẹ kiếp tao hỏi mày tự cắn mày có phải bị bệnh không!"

Hai tay Triệu Tấn Dương đan chéo sau lưng siết chặt thành quả đấm, mặt không đổi sắc đáp ——

"Báo cáo quản giáo, tôi... tôi nhớ người phụ nữ của mình."

Bên tường truyền đến tiếng cười xì nhỏ bé.

"Ai cười? Vừa rồi ai cười?! Đứng ra đây cho ông!"

Xung quanh lại rơi vào im lặng, dường như có thể nghe được tiếng lá cây ngô đồng rụng ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Trong chương trước tớ có vài nhầm lẫn nên để nhầm tên gã béo là thịt núi,

thực ra đảo lại là núi thịt mới đúng. Các bạn thông cảm.

Triệu Tấn Dương bị đưa đến phòng y tế để sơ cứu vết thương.

Quản giáo đứng bên cạnh chắp tay chế giễu: "Có muốn tiêm một mũi phòng chó dại không?"

Triệu Tấn Dương trở tay nhìn dấu răng in hằn trên đó, "Không cần."

Quản giáo làm động tác khua gậy, áp tải Triệu Tấn Dương trở về buồng giam.

Trong phòng giam im lặng, ném đến cái nhìn như nhìn người ngoại tộc, rồi lại ai làm việc nấy.

Trước khi tắt đèn, Triệu Tấn Dương ngồi trên chỗ cũ trên giường, một gã cả ngày chỉ biết rụt đầu co cổ, không khác gì tên ma bệnh nằm bên cạnh bị đẩy một cái, gần như nhào lên người Triệu Tấn Dương.

"Đi nhanh lên!" Đằng sau có người khẽ giật dây.

Triệu Tấn Dương quét mắt đến, ma bệnh cứng cổ, nói chuyện cũng lắp bắp.

"Anh... anh ra... ra sau nằm đi!"

https://thuviensach.vn

Từ xưa đến nay đều toàn là " kẻ mạnh làm vua, kẻ thua vâng lời", đoạn chập tối Triệu Tấn Dương mới yếu thế một lần, lúc này có kẻ chạy đến bắt nạt người khác, có lẽ trong mắt bọn chúng anh chỉ là con rùa rụt cổ.

Triệu Tấn Dương nheo mắt, vô cùng miệt thị.

"Mày nói gì?"

Sống lưng ma bệnh thẳng tắp thêm can đảm, nhỏ giọng hô: "Tôi... tôi nói... tôi nói anh ra sau đi!"

Triệu Tấn Dương ôm tay nằm ngã xuống giường, làm ra vẻ "tôi cũng không".

"Anh... anh..." Ngón tay của ma bệnh run run.

Người phía sau lại lẩm bẩm nói gì đó với ma bệnh, Triệu Tấn Dương bịt tai không nghe.

Tắt đèn, bọn đàn ông nằm xuống như củ cải muối dưa phơi khô, mày đẩy tao chen, một hàng củ cải biến thành thẻ tre gắn chặt.

Triệu Tấn Dương nhắm mắt, nhưng hai tai vẫn dựng thẳng nghe ngóng.

Có điều suốt một đêm, nom đám người này đã quá mệt, cứ thế chìm vào giấc ngủ, không có động tĩnh.

Ngày hôm sau, quản giáo chọn một đám phạm nhân phạm tội nhẹ ra ngoài sân quét lá rụng. Triệu Tấn Dương và tên núi thịt kia cũng có mặt trong đấy.

Trên đồn gác có cảnh sát vũ trang cầm súng đứng trực, đề phòng có người chạy trốn nên trên chân mỗi người đều bị xích lại.

https://thuviensach.vn

Trên đỉnh đầu là bầu trời đúng nghĩa, không giống bầu trời bị lướt sắt ở buồng giam cắt nhỏ chia mảnh ra. Đó là biểu tượng của tự do, có không ít người dừng chân ngắm nhìn, ngay đến Triệu Tấn Dương cũng gia nhập đội ngũ.

Trong sân lá rụng đầy đất, tỏa ra một mùi thối rữa. Vừa đưa cào cào xong, lại có lá rơi xuống.

Triệu Tấn Dương đứng cách xa núi thịt, cũng không có ai dám đến gần, xem như như đồ xúi quẩy. Triệu Tấn Dương thầm vui với yên tĩnh, cúi đầu im lặng cào lá rụng.

Gió thổi qua, lá rụng xuống theo để lại cành cây trơ trọi. Vừa cao được một phần ba là chúng lại xảo quyệt rụng xuống thêm.

Triệu Tấn Dương chống cán cào, bất đắc dĩ ngẩng đầu. Nắng thu xuyên qua từ khe hở lá cây, trông thoáng chốc như quay về khu rừng ở Vân Nam.

"Này, bên kia, lười biếng gì đấy, nhanh quét đi!"

Nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, Triệu Tấn Dương dẹp bỏ suy nghĩ, vùi đầu tiếp tục.

Lại một tốp lá xào xạc rụng rơi, lần này lại có thêm nhiều thứ, mấy con lông đen thui còn đang ngọ nguậy trên đất.

Triệu Tấn Dương nhìn chăm chú một hồi, rồi ngồi xuống xắn ống quần lên, lấy chiếc lá rụng to chừng bàn tay cuốn thứ kia vào.

Ngày tiếp theo, bên trong buồng giam vang lên tiếng gào thét ma quỷ kèm theo tiếng gà gáy, như sấm dậy đất bằng, cả buồng giam tỉnh hơn nửa, lim dim hai mắt ngái ngủ nhìn xung quanh.

Chỉ thấy gã núi thịt bật dậy, từ trên giường nhảy ầm xuống đất.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn còn sáng, núi thịt vô tư kéo quần lót ra như không có ai bên cạnh, mấy thứ đen thui rơi xuống đất, giống sợi xơ ở quần bông đen, chỉ là sau mấy giây nằm như chết, những thứ kia lại bắt đầu ngọ nguậy.

Núi thịt không ngừng kêu gào, hai cánh tay mập không ngừng gãi thân dưới, nơi vốn đã xấu xí nay càng sừng đỏ ghê gớm đập vào mắt, trên da thịt trắng bóc ở đùi giờ như được phủ kín bởi mây hồng.

Quản giáo bị tiếng kêu quấy rầy mộng đẹp, tay lăm lăm dùi cui hung hăng chạy đến.

"Làm quái gì đấy?! Không muốn ngủ nữa hả?!"

Mọi người nhanh chóng ôm đầu xếp hàng, chỉ còn lại núi thịt gãi đông gãi tây như khỉ.

Quản giáo dán mắt vào cơ thể trần truồng của hắn ta, quát lớn: "Làm sao đấy? Nửa đêm nửa hôm tính giở trò gì đây?"

"Sâu... sâu..."

Núi thịt nghẹn ngào như trẻ mắc bệnh khổng lồ, tranh thủ chỉ chỉ xuống đất.

Mấy con vật kia chính là sâu róm, đang vô tội tản đi bốn phía.

"Đậu má mày!"

Quản giáo bước lên giẫm xéo mấy con sâu, rồi sau đó chùi đế giày như chê bẩn.

Hiển nhiên chỉ là trò đùa dai.

"Ai làm?!"

https://thuviensach.vn

Im lặng như tờ, trở thành câu hỏi khó trả lời nhất trong trại giam, nhưng ánh mắt mọi người lại đổ dồn đến một người.

"Mày, bước ra khỏi hàng!"

Quản giáo dùng dùi cui đâm vào sau lưng Triệu Tấn Dương.

Tên đàn ông xăm trổ khắp người đứng đằng xa, trong ánh mắt buồn ngủ không che giấu được nụ cười, im lặng như xem kịch hay.

"Có phải là mày không?" Dùi cui lại thọc đến trên mặt Triệu Tấn Dương.

"Không phải." Dứt khoát mà bình tĩnh.

Quản giáo quay đầu sang núi thịt gãi đến mức đầu đầy mồ hôi, vì dị ứng mà cả người hắn sưng vù lên.

"Mày nói xem, có phải là nó không..."

"Tôi... Tôi..." Không biết do nhột hay căng thẳng mà núi thịt lắp bắp hồi lâu mới nói: "Tôi không biết, tôi cũng ngủ."

"Đừng có gãi! Gãi nữa là gãi nát cu đấy!"

Cơ thể trần truồng của tên mập cục mịch khiến quản giáo bực mình, vung tay lên để một quản giáo khác đưa đến phòng y tế.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi mà trong buồng giam đã xuất hiện hai chuyện kỳ lạ, khó mà không liên tưởng đến hai người này được, mặc dù ảnh hưởng không lớn, nhưng chuyện không giải thích được lại khiến lòng người nảy sinh lo lắng, sợ sẽ là ngòi nổ dẫn đến chuyện lớn.

"Mấy con này sẽ không tự bò vào buồng giam, nhất định là trong chúng mày có ai đó đem nó vào rồi." Họng súng lại chĩa sang Triệu Tấn Dương, "Hôm nay trong số người quét lá ngoài sân có mày đúng không?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đáp: "Cũng không phải chỉ có mình tôi, có cả hắn ta nữa."

Dùi cui đập một cú trả lời thay cho sự khiêu khích của anh, cú đánh lần này rất mạnh, Triệu Tấn Dương đau đến mức gập người.

"Tao chỉ hỏi có mày hay không!"

"Có!"

Triệu Tấn Dương lập tức đứng thẳng lên, quản giáo bị khí thế của anh làm cho sửng sốt.

"... Thế có phải mày làm không?"

"Không phải"

Quản giáo dịch lại gần mặt anh, sầm mặt hỏi: "Mày không có chút động cơ gây án nào?"

"Có!"

"..."

Quản giáo cảm thấy như bị tát một phát, mặt đanh lại dữ dằn.

"Có động cơ gây án mà mày còn không chịu nhận là mày làm à!"

"Ở đây ai mà không có..." Triệu Tấn Dương không hề bị uy hiếp, "Tên béo này ham ăn biếng làm, chỗ ngủ chiếm diện tích của ba người, hắn ta cút đi ai mà không vui."

Trong hàng đàn ông lại truyền đến tiếng cười thầm.

"Im lặng lại cho tao!"

https://thuviensach.vn

Lại hỏi người trực trong buồng giam, ban đêm có động tĩnh gì không. Người kia ngủ gật giữa chừng, dĩ nhiên không biết được, lật đật nói không thấy gì cả.

Quản giáo không lấy được bằng chứng, gầm lên tức giận, rồi lại đánh Triệu Tấn Dương một phát.

"Dọn sạch nền cho tao, ngủ! Mẹ kiếp ai không ngủ thì ngồi thiền cho tao."

Núi thịt ở phòng y tế hai ngày mới quay về. Trong buồng giam, Triệu Tấn Dương đã sinh ra biến hóa vi diệu. Anh biến thành con sói đơn độc, không ai dám đến gần anh, cũng không có ai đến gây chuyện.

Mấy ngày sau quốc khánh se se lạnh, nay giờ ấm lại, trời nhiều nắng hơn, lúc đi hóng gió là đám người lại tận hưởng chút ánh nắng hiếm có bên ngoài phòng giam.

Triệu Tấn Dương đứng dựa vào góc tường, cũng như người khác thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, hoặc lại di giày lên nền xi măng.

Đuôi mắt trông thấy có bóng người đang đến gần, Triệu Tấn Dương hơi ngẩng đầu.

Thái Tam đang đi về phía anh, điệu bộ thản nhiên, nếu là ở ngoài thì có thể hắn sẽ đưa cho Triệu Tấn Dương điếu thuốc.

Thái Tam nở nụ cười vô tội, làm động tác nửa đầu hàng.

"Không có ác ý." Thái Tam nói.

Mấy tên thuộc hạ của hắn đứng cách xa hai mét.

Hai tay Triệu Tấn Dương nắm chặt thành quyền, rồi lại lặng lẽ thả ra.

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì?"

Nếu quả đấm có thể giải quyết được vấn đề, thì đến một câu Triệu Tấn Dương cũng không muốn nói nhiều với hắn.

Đúng rồi, chính là cái khí thế bướng bỉnh này, hai mắt Thái Tam sáng lên.

"Nói chuyện chút thôi, căng thẳng thế làm gì." Thái Tam nhấn mạnh, "Không có ác ý."

"Bao giờ thẩm vấn?"

"Sắp rồi."

"Xử khoảng bao lâu?"

"Không thoát khỏi sáu tháng."

Thái Tam hừ, "Chuyện nhỏ thôi." Nhận được ánh mắt tò mò của Triệu Tấn Dương, Thái Tam xòe bàn tay ra, "Tao chừng này."

Năm năm.

Triệu Tấn Dương để lộ hứng thú, "Làm gì thế?"

"Mày đoán đi."

"Trộm hàng."

Thái Tam toét miệng cười, lộ ra hàm răng vàng khè.

"Cướp bóc."

Triệu Tấn Dương cười khì, "Mày?"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

"Không giống."

"Không giống sao?"

Triệu Tấn Dương quan sát hắn từ trên xuống dưới, chỉ cười không nói.

"Trước kia làm gì?"

Triệu Tấn Dương lại mài đế giày, "Lăn lộn đây đó thôi."

"Lăn với ai?"

"Lăn một mình."

"Rồi tự lăn vào đây?"

"Cũng kiểu vậy."

"Có hứng làm cùng tao không?"

Trong lòng Triệu Tấn Dương nổi sóng, nhưng bên ngoài giả vờ ngốc, "Hả?"

"Tao nói sau này."

"Mày lên kế hoạch hết cho chuyện mấy năm sau rồi đấy nhỉ, tính chiêu mộ binh sĩ à."

Thái Tam phớt lờ giễu cợt trong câu nói, đặt một tay lên vai Triệu Tấn Dương, "Mày là một nhân tài."

Triệu Tấn Dương cao hơn Thái Tam nửa cái đầu, vì do đứng nghiêng nên không chênh lệch chiều cao lắm, bả vai vốn là thả lỏng, vào lúc này lại căng ra theo bản năng phòng vệ.

https://thuviensach.vn

"Cân nhắc xem?"

Tầm nhìn của Triệu Tấn Dương chuyển từ bàn tay thô ráp đến trên mặt Thái Tam, dừng một lúc rồi bình tĩnh đối mặt với Thái Tam.

"Tại sao lại là tao?"

Thái Tam thân thiết vỗ vai anh rồi thu tay về, "Tao nói rồi, mày là nhân tài."

Thái Tam ngẩng đầu nhìn trời, "Tên tiểu tử mày, dám đánh thắng dám giở trò. Tao coi trọng mày."

Triệu Tấn Dương nhếch miệng cười, không bình luận gì.

"Cân nhắc xem?" Thái Tam lặp lại.

"Ờ..."

Thái Tam lại bóp vai anh lần nữa rồi quay về hàng.

Triệu Tấn Dương ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch.

Hồi đầu trong đơn vị có nói, xác nhận được Thái Tam không biết thân phận anh thì sẽ tìm cách đưa anh ra.

Thậm chí Triệu Tấn Dương còn định nghỉ trước, để đi tìm người.

***

Một mình Hứa Liên Nhã đi làm hồ sơ khám thai.

Lúc lấy số, cô thu ngân có hỏi: "Có giấy chứng nhận phục vụ sinh đẻ kế hoạch*."

"Cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Chứng nhận cho phép sinh con*."

(*Cha mẹ đều phải cho con "nhập hộ khẩu" sau khi trẻ nhỏ ra đời, trước khi cha mẹ quyết định sinh con thì phải xin "chứng nhận cho phép sinh con", không có chứng nhận này, trẻ con "nhập hộ khẩu" sau khi sinh thì rất rắc rối. Chứng nhận này chỉ ở Trung Quốc mới có, ngày nay có một số nơi đã thay đổi tên gọi, gọi là "Giấy chứng nhận phục vụ sinh đẻ kế hoạch".)

"... Không có thì không thể khám thai sao?"

"Không có thì không thể dùng bảo hiểm thai sản, phải khấu trừ trong tài khoản an sinh xã hội của cô."

"... Không có."

Thu ngân gõ bàn phím, máy in nhả ra số thứ tự.

Lúc chờ gọi số, Hứa Liên Nhã dùng điện thoại tìm kiếm thủ tục xin giấy, nhưng nhìn mấy dòng liền tắt đi.

Đòi có giấy chứng nhận kết hôn. Cô hẳn phải nghĩ sớm mới phải.

Kiểm tra xong xuôi, đợi thêm mấy ngày là có kết quả kiểm tra tất cả, Hứa Liên Nhã làm theo chỉ dẫn đi ghi số liệu.

Y tá nhận lấy một xấp giấy, vừa nhìn vừa nói: "Thẻ căn cước của bố mẹ hai bên."

"... Mình tôi có được không?"

"Không được, phải là vợ chồng." Giọng điệu máy móc có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

"Quên mang theo, lần sau đến bổ sung được không?"

https://thuviensach.vn

Y tá trả lại xấp báo cáo cho cô, "Vậy lần sau đem tới rồi ghi."

Hứa Liên Nhã đành phải nhận lấy, người xếp hàng ở phía sau chật vật đưa báo cáo lên.

"Nếu không có thẻ căn cước?" Hứa Liên Nhã không cam lòng hỏi.

"Vậy thì dùng hộ khẩu."

"..."

Rõ ràng đứa bé này đến một cách quang minh chính đại, nhưng lại không khác gì trộm về, một mình cô chiếm đoạt, thỉnh thoảng lại được nhắc đến sự tồn tại của người chủ khác.

Hứa Liên Nhã ảo não về nhà.

Thời tiết dần trở lạnh, trời tối nhanh hơn, đèn cầu thang như hạt đậu. Hứa Liên Nhã đang định lôi chìa khóa ra thì bị bóng đen trước cửa nhà dọa sợ hết hồn, vội nắm chặt tay vịn.

"Tan làm rồi à."

"Về rồi à."

Giọng của Hứa Liên Nhã và Phùng Nhất Như đều không lạnh không nóng.

Hứa Liên Nhã xách một túi thức ăn, Phùng Nhất Như cầm giúp cô, mặt dày hỏi: "Có phần của tao không?"

"Tao nói không có thì mày sẽ đi à?"

Phùng Nhất Như nhìn cô dè bỉu.

https://thuviensach.vn

"Vừa nãy tan làm tao có gặp chú Hà, hình như chú ấy vội đến đưa đồ cho mẹ mày thì phải."

Bàn tay đẩy cửa của Hứa Liên Nhã hơi dừng, "Mày đến làm thuyết khách?"

Hứa Liên Nhã nhún vai, "Tao nói được mày à?"

Và dĩ nhiên trên mặt Hứa Liên Nhã là biểu cảm "biết thế thì tốt".

Hứa Liên Nhã vo gạo nấu cơm, Phùng Nhất Như giúp một tay.

"Chú Hà có nói với tao một câu, rất có đạo lý."

"Đạo lý gì?"

"Đại ý là, dù con có lớn đến đâu thì cũng là khúc thịt của bố mẹ, cho dù có cãi nhau thế nào cũng sẽ không dễ bỏ con mình."

"Mẹ tao cũng coi như bỏ tao rồi đấy thôi."

Từ sau ngày có xích mích đó, Hứa Liên Nhã hoàn toàn không liên lạc với Hứa Đồng.

Hứa Liên Nhã nhanh nhẹn lau khô nồi gang, bấm nút nấu cơm.

Phùng Nhất Như nói: "Không có chuyện đó đâu, hôm nay lúc nói chuyện với tao, bà ấy còn suýt khóc đấy."

Hứa Liên Nhã run lên, thấp giọng nói: "Khóc gì chứ, tao có khóc đâu."

"Chỉ là cảm thấy, trên đời có nhiều con đường như thế, tại sao mày cứ khăng khăng chọn con đường khó đi nhất."

"... Thích tự chuốc khổ."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Nhã, chúng ta làm bác sĩ, mặc dù đã quen với việc sinh ly tử biệt, nhưng cũng sẽ không khuyên người khác từ bỏ sinh mạng khỏe mạnh." Phùng Nhất Như cố bình tĩnh nói, để giọng không giống dạy dỗ hay châm chọc, "Nhưng mày có nghĩ đến cuộc sống sau này mình nuôi con không? Tạm thời không nói xa, hai năm sắp tới đi. Bây giờ mày vừa mới về đã ôm theo con, đi tìm việc làm chỉ sợ người khác sẽ chê phụ nữ có thai, mà mày cũng không có sức mà mở tiệm lại. Học tại chức mà mang thai cũng rất nguy hiểm, ít nhất cũng phãi hoãn hai năm, chứ đừng nhắc đến bây giờ..."

"Mấy năm qua đều là một mình tao, ngoài mua xe ra thì không tiêu xài gì nhiều, vẫn tiết kiệm được chút tiền. Cho dù không đi làm, nếu sống tiết kiệm chút thì bọn tao có thể sống đủ trong ba năm." Hứa Liên Nhã bình tĩnh cầm lấy rau Phùng Nhất Như đã rửa, rồi xắt cẩn thận, "Mày tưởng tao kích động nhất thời à? Tao sẽ không để cho con và tao bị đói. Lúc trước khi tốt nghiệm mở tiệm tao cũng một nghèo hai trắng, bọn mày cũng khuyên tao như thế. Nếu hồi đầu tao có thể một mình mở tiệm, thì bây giờ nuôi con cũng không thành vấn đề."

Phùng Nhất Như nhìn gò má của Hứa Liên Nhã, nhất thời không nói nên lời. Cô đã nhìn thấy sự chuyên tâm khi Hứa Liên Nhã làm việc, bây giờ phần trầm ổn đó dung nhập vào việc nhà, để cô có nhiều ơn dịu dàng của người làm mẹ.

Phùng Nhất Như như bị niệm chú, ma xui quỷ khiến mà gật đầu, "Tao sẽ giúp mày khuyên dì."

Trước khi Hứa Liên Nhã đổ thịt kho ra đĩa thì ngạc nhiên nhìn cô nàng một cái.

Phùng Nhất Như xem thường, "Không nỡ để mày chiến đấu một mình."

Hứa Liên Nhã không kỳ vọng gì, "Không khuyên được đâu, phải để bà già tự đả thông thôi."

https://thuviensach.vn

Cô có thể ỷ vào quan hệ máu mủ không dứt bỏ được, cũng chính là kéo dài dây dưa. Chiêu này quá tiêu cực, lại còn bất hiếu, nhưng ngoài nó ra thì không còn cách nào khác.

Nghỉ hè năm lớp mười hai, cô tiền trảm hậu tấu với Hứa Đồng, rồi chạy về nhà bà nội ở nông thôn khó truyền tin tức, ngay cả thư thông báo gửi đến cũng là nhờ vào điện thoại ở cửa hàng bách hóa nhỏ mà công bố.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Những ngày tiếp theo, Hứa Liên Nhã không có lấy một giây phút nhàn rỗi. Ngoài chứng biếng ăn ra thì cô không khó chịu gì lắm, biết học nghiên cứu và thi công chức không phải chuyện đùa, thế là cô chạy đến vùng khác tham gia mấy hội thảo y học.

Tình cờ gặp được đàn chị quen nhau ngày xưa trong hội thảo, biết hiện tại Hứa Liên Nhã thất nghiệp, bèn mời Hứa Liên Nhã đến bệnh viện thú y của cô ấy. Hứa Liên Nhã mượn cớ từ chối, nhưng trong bụng lại lấy làm tiếc.

Điều này chỉ mới là khởi đầu. Cuộc sống về sau, cô sẽ còn vì lựa chọn này mà mất đi rất nhiều cơ hội. Từ lúc bụng càng ngày càng nhô cao, Hứa Liên Nhã cũng dần đón nhận sự thật này.

Đến khi Hứa Liên Nhã thật sự nghỉ ngơi thì đã vào tháng mười hai, Lĩnh Nam đã bắt đầu mùa đông ẩm ướt, Hứa Liên Nhã siết áo khoác miễn cưỡng che kín bụng nhô lên, thỉnh thoảng thai nhi lại đá động, để cô nếm trải hoang mang cùng mới lạ khi làm mẹ.

Cuối tuần hôm đó, Hà Duệ gọi điện đến nói muốn chơi với mèo, còn nhấn mạnh là chỉ có mỗi cậu thôi. Hứa Liên Nhã dở khóc dở cười vì lời thanh minh của cậu, cười nói muốn tới thì cứ tới đi.

Một trận gió lạnh theo Hà Duệ vào cửa, rồi nhanh chóng bị hơi nóng do cậu thở hổn hển thay thế. Hứa Liên Nhã nhìn một hộp sữa bò trong tay cậu, "Có nặng không?"

https://thuviensach.vn

"Không ạ." Hà Duệ để lộ hàm răng hổ nhỏ, rồi đặt sữa bò và chiếc túi in chữ Hiệu Sách Tân Hoa lên ghế, "Bố bảo em mang tới."

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Mới từ hiệu sách về đấy à."

Trên mặt Hà Duệ thoáng vẻ hoảng hốt, bấm miệng túi lại, "Vâng..."

Hứa Liên Nhã cười, "Chị không nhìn ra em đấy, mua sách gì thế?"

Hà Duệ gãi đầu, "Cũng không có gì ạ..." Rồi bắt đầu nhìn đông nhìn tây, "Mèo đâu rồi chị?" Trong miệng phát ra tiếng meo meo gọi tên Hỉ Thước.

Hỉ Thước ló đầu ra từ dưới đáy giường, Hà Duệ không chê nền lạnh, nhoài người nằm xuống sán đối mặt với nó.

"Em đến một mình à?"

"Vâng, bắt xe bus đến."

"Nhà có khỏe không."

"Cũng bình thường ạ."

Với một đứa bé vừa lên cấp hai, thì rõ ràng chơi với mèo vui hơn trò chuyện việc nhà nhiều, thế là đề tài nhanh chóng kết thúc.

Hà Duệ ôm mèo chơi một lúc, sau đó vỗ lông mèo trên người, nói: "Em phải về rồi chị, em còn có hẹn với bạn."

Hứa Liên Nhã đành nói được.

"Tự em xuống được rồi." Gió ngoài hành lang khiến cậu rụt đầu, "Lạnh quá, chị cứ ở trong nhà đi."

Hà Duệ đút tay vào túi đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã quay vào phòng, chiếc túi in chữ Hiệu Sách Tân Hoa đập ngay vào mắt. Thầm giật mình trong bụng, cô cầm túi đỡ cầu tháng bước nhanh xuống lầu.

"Hà Duệ —— "

Hứa Liên Nhã xuống đến tầng một thì cậu bé đã cách cô một làn đường.

Giơ cao túi lên, "Sách của em —— "

Cậu bé nghe thấy rõ, ngoái đầu lại cười với cô, làm động tác vẫy tay đầy tự nhiên.

Hà Duệ chui vào ghế phụ trên chiếc xe con, cửa kính xe dần nâng lên, một người phụ nữ trung niên đeo kính mác khẽ nhếch cằm, giống như không nghe thấy động tĩnh bên này, bình tĩnh quay đầu xe lại, chạy ra khỏi tiểu khu.

Hứa Liên Nhã thất thần đứng tại chỗ, rồi sau đó mở túi ra. Bên trong là mấy cuốn sách bị xơ mép giấy do lật xem nhiều lần, cô lấy ra một cuốn.

"Hướng Dẫn Mang Thai", nhìn lướt qua giống cuốn sách mười đồng một cuốn bán ngoài vỉa hè, có dán rất nhiều giấy nhắn, lật đại một trang ra, phía trên chằng chịt nào là màu đỏ highlight, nào là đường gạch xóa bỏ, bên những khoảng trống còn viết ghi chép rõ ràng.

Một cuốn nữa, "Bách Khoa Toàn Thư Đặt Tên Cho Con".

Những dòng những hàng rực rỡ màu sắc ở trước mắt dần mơ hồ.

***

Đợt phúc thẩm của Thái Tam sớm hơn Triệu Tấn Dương nhiều, đoán có lẽ thời gian ở lại không lâu, nên lại đến tìm Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

"Nghĩ đến đâu rồi?" Thái Tam hất cằm.

"Ừ?"

Thái Tam cười, "Đừng giả ngu nữa."

Thái Tam rất kiên nhẫn, khác hẳn ấn tượng của Triệu Tấn Dương về hắn lúc trước, gã nghiện ngập này khi cười híp mắt thì trông chẳng khác gì đám đàn ông bình thường, ai có thể liên tưởng hắn với huyết án nào chứ.

"Ờ..." Triệu Tấn Dương giả vờ bừng tỉnh, "Cái đó à."

"Ừ, có lẽ tao sẽ rời khỏi cái chỗ khỉ gió này sớm hơn mày." Thái Tam lại nhìn bầu trời bị ngăn cách bên ngoài buồng giam, "Rời khỏi thôn này là không còn tiệm đó nữa."

Triệu Tấn Dương chế giễu thẳng thắn, "Nói thì mày không thích, chứ bây giờ mày ở đây, thật sự không thấy lăn lộn với mày thì được tiền đồ vẻ vang trong sáng gì."

"Aiz——" Thái Tam lơ đễnh, "Cái lồng chim này mà cũng muốn nhốt được tao?"

Triệu Tấn Dương nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Vượt ngục?"

Thái Tam nhổ một ngụm nước bọt, "Pi, ông đây mà phải cần thế à!" Rồi vỗ ngực, "Quang minh chính đại ra ngoài!"

Triệu Tấn Dương xì một tiếng, không khỏi lắc đầu.

"Lại không tin chứ gì!"

Triệu Tấn Dương nhún vai.

"Nói gì đây?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương day huyệt thái dương, nói: "Cám ơn."

Hiển nhiên Thái Tam không tin là bị từ chối, mắt trừng lớn thành chuông đồng, "Thật sự không có hứng?"

Vẫn cứ cười, "Thật sự cám ơn."

"Ha! Thú vị đấy! Trước giờ ở ngoài đều là người khác không tìm ra tao, không ngờ vào đây lại còn có người tao không cầu được."

Triệu Tấn Dương đoán có lẽ đã động đến cơn thịnh nộ, bèn cẩn thận đi vòng qua họng súng, nói: "Là tao không có phúc này."

Thái Tam hừ mũi, "Đừng có giả vờ giả vịt, tao nói xong rồi, nếu ngày nào đó mày đổi ý, thì cứ đến..."

Thái Tam nói một địa danh, cái tên "phòng bếp xưa" khiến mí mắt Triệu Tấn Dương giật giật, hồi trước đã quá sơ ý, vào hang sói đi dạo một vòng mà còn không biết.

Triệu Tấn Dương suy nghĩ, cố ý hỏi: "Ngày nào cũng được?"

"Ngày nào cũng được, hữu hiệu lâu dài."

"Vậy thì tốt!"

Thái Tam vừa cười vừa vỗ vai Triệu Tấn Dương. Triệu Tấn Dương khó dằn lòng mà liếc nhìn đầu vai, trước kia khi Lôi Nghị còn sống, cũng thường thích khích lệ anh như thế.

"Lỡ hôm nào tao đi ngang qua đó, không thấy được mày thì sao?"

Đang châm chọc thời gian thi hành án của hắn dài đây mà, Thái Tam nửa cười nửa không, đưa ngón tay ra điểm nhẹ trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

"Tên tiểu tử mày ——— "

Đến chập tối, một tòa núi thịt trắng phau phau đi đến gần Triệu Tấn Dương trong làn hơi nước mịt mù.

Triệu Tấn Dương vắt khăn rồi khoác lên vai, làm ra vẻ đề phòng.

"Anh... Anh Dương."

Triệu Tấn Dương thả lỏng vai, cau mày.

Núi thịt nhát gan nhìn vào một góc, Thái Tam đang được đám chân tay hầu hạ, chà lưng, đấm bóp, thậm chí còn có người quỳ rạp làm ghế.

Thái Tam cười vung tay với hắn.

Núi thịt nhăn nhó nói: "Anh Dương, để... để em chà lưng cho anh."

Thái Tam bán mặt đến mức này, Triệu Tấn Dương cũng không nhận ý tốt của hắn, sợ chọc giận chó sói.

Nhìn lướt qua núi thịt, tỏ vẻ chê ghét, "Tắm sạch rồi? Đừng lây ngứa sang tao."

Núi thịt gật đầu như chày gõ cồng.

"Còn dám giở trò thì ông đây giết mày!"

Chày gõ công lập tức biến thành trống bỏi.

Triệu Tấn Dương lại liếc Thái Tam ở bên cạnh, từ từ đưa lưng cho núi thịt.

Đến ngày Triệu Tấn Dương bị phỏng vấn, Quách Dược móc nối quan hệ, tranh thủ được mười phút gặp mặt.

https://thuviensach.vn

"Đa xác nhận, không có vấn đề." Triệu Tấn Dương dửng dưng với bản án sắp được tuyên, ung dung nói: "Thậm chí hắn còn muốn kéo tôi vào nhóm."

Quách Dược bất ngờ, "Thật ư?"

"Ừ."

"Cậu đồng ý?"

"Nói bậy gì thế, đương nhiên không."

Quách Dược nắm tay đấm mạnh vào lòng bàn tay còn lại.

Triệu Tấn Dương thấy tình thế không ổn, vội nói: "Chuyện gì thế?"

"Sao cậu không thuận nước đẩy thuyền, không phải đúng lúc mượn tên Thái Tam làm bàn đạp để nhảy đến chỗ Lư Kính à?"

Triệu Tấn Dương cũng vô cùng ngạc nhiên, "Kế hoạch lúc đầu không có phần này."

"Hồi trước cũng không ngờ lòng Thái Tam lại lớn như thế, vậy mà còn muốn kéo cậu vào." Quách Dược khá bất mãn trước phản ứng của anh, "Phải linh hoạt ứng biến chứ."

Chần chừ và dò xét luân phiên qua lại trong ánh mắt của hai người đàn ông, im lặng như nén lại không gian, làm bầu không khí trở nên ngột ngạt.

"Thời gian không nhiều, có gì thì nói thẳng đi." Triệu Tấn Dương cũng đoán sơ được mấy phần, sờ cằm lún phún râu.

"Có còn đinh đổi ý, đồng ý với Thái Tam không?"

"Hắn cho tôi một địa chỉ, bảo sau này rời khỏi đây thì cân nhắc lại."

https://thuviensach.vn

Quách Dược bật thốt: "Cậu được lắm!"

"Bớt nhảm đi."

"Thế này đi, cậu cứ diễn trò lừa tiếp đi, tranh thủ lăn lộn với Thái Tam cho quen. Nói không chừng có thể thông qua gã Thái Tam này mà đưa tin của cậu đến Lư Kính đấy, không phải chúng ta vẫn đang mải tìm cơ hội để cậu quay về sao. Dĩ nhiên sau khi có phán quyết thì chưa chắc cậu ở cùng ngục giam với hắn..."

Quách Dược lại cân nhắc, "Đây chẳng qua chỉ là ý của tôi, vẫn chưa hỏi ý cậu, hơn nữa cũng phải xin phép đơn vị đã."

Triệu Tấn Dương dừng sờ cằm.

Anh còn có thể có ý kiến ư. Rõ ràng đây là con đường nhanh gọn nhất, đáng để thử một lần.

Chỉ là Triệu Tấn Dương có chút cảm khái trước cõi lòng đổi thay.

Anh của trước kia không bao giờ chùn bước vì đạo nghĩa, cho dù trước mặt không có đường thì anh cũng phải tự mình tạo ra đường. Nhưng bây giờ vô số lối đi bày ra đó, mà anh lại nảy sinh ý nghĩ chùn bước.

Anh muốn được tự do, anh muốn đi tìm cô.

"A Dương?"

Quách Dược gọi Triệu Tấn Dương quay về từ dòng suy nghĩ lệch hướng.

Anh khó mà nói "không" được.

Lúc trẻ trôi nổi lưu lạc nay đây mai đó vì khí khái đàn ông, nhưng gần đây càng lúc càng có ý muốn được yên thân. Triệu Tấn Dương đã đến cái

https://thuviensach.vn

tuổi đàn ông tam thập nhi lập*, anh rất rõ ý nghĩ này đến không phải vì tuổi tác, mà là vì đã gặp được người khiến anh muốn dừng chân.

(*30 tuổi lập thân, lập nghiệp.)

Chia tay trước đó không cảm thấy chân thật, vì thực chất anh và cô chung sống cũng không có nhiều thay đổi lớn lắm, dù cô là người nói chia tay, anh vẫn có thể quay về tìm cô, cô cũng không né tránh.

Mà giờ đây, cơ hội gặp nhau càng lúc càng mong manh, anh mới thật sự thấu rõ cảm giác đau đớn tim gan.

Nếu như có thể, ai mà không muốn chăm sóc vợ con cùng yên bình hết quãng đời còn lại chứ.

Lôi Nghị đã từng nói, cái chuyện vô tích sự này cũng chỉ có người như bọn họ mới làm, chứ người khác không làm được.

Bọn họ là những người gì? Là bèo nước không vướng không bận, gió thổi mưa rơi, bất cứ lúc nào cũng có thể trôi nổi. Bản thân Lôi Nghị cũng ly hôn khi đã trung niên, bạn gái mối tình đầu của Quách Dược bị ma túy hại chết, Thẩm Băng Khê lớn lên từ cô nhi viện, Triệu Tấn Dương là con trai của cảnh sát truy bắt ma túy đã hy sinh, đều là những người nằm tận cùng dưới đáy xã hội, không có lấy gốc rễ.

Người khác chỉ toàn biết mưu tính đến hàm cấp, ổn định và thể diện trong cái hệ thống cảnh sát này mà thôi.

Lôi Nghị nói: "Cậu có thể trông cậy vào con trai cục trưởng sẽ bình tĩnh hút thuốc khoác lác trước mặt đại ca xã hội đen à?"

Tay Triệu Tấn Dương nắm chặt thành đấm, thậm chí còn bất giác cắn chặt lấy.

https://thuviensach.vn

Luật sư trông chừng gõ cửa, nhắc nhở: "Nhanh lên đi, còn ba phút nữa, phải đi rồi."

Triệu Tấn Dương nhìn cánh cửa đóng chặt, nói: "Anh về xin phép với cấp trên đi. Nhưng chuyện này cần phải xác nhận trong vòng một tuần, không thể chờ mãi được, nếu qua lâu mà không thấy hiệu quả, chúng ta sẽ phải đổi phương án. Cứ tạm định vậy đi... Ngày tôi ra tù còn một tháng nữa."

Quách Dược gật đầu.

"Nhưng tôi sẽ không chủ động tìm Thái Tam."

Quách Dược mở to mắt.

"Tôi sẽ nghĩ cách để Thái Tam hoặc Lư Kình đến tìm tôi, nếu quá chủ động thì không khác gì chứng minh liều lĩnh có mục đích khác."

Hiếm khi thấy Quách Dược lộ vẻ tán thưởng, "Được."

Triệu Tấn Dương dừng một giây rồi lại nói: "Nếu như cấp trên đồng ý, thì anh hãy giúp tôi một việc..."

"Cậu nói đi."

Triệu Tấn Dương gãi đầu, tóc lâu mọc chích chích vào tay, "Anh tìm người giúp tôi... Bạn gái tôi... Bạn gái cũ, con gái lão đại..."

"... Tôi biết rồi." Quách Dược gật đầu, "Tôi cũng gặp rồi."

"Chúng tôi cãi nhau, cô ấy tránh tôi." Lần đầu tiên nhắc đến chuyện riêng tư với Quách Dược, Triệu Tấn Dương khó kìm lòng được mà liếm môi, "Cô ấy không ở chỗ cũ nữa, anh... giúp tôi tìm cô ấy với."

"Được... Tìm được rồi, có muốn tôi chuyển lời gì không?"

https://thuviensach.vn

"Không cần!" Triệu Tấn Dương vội nói, "Đừng để cô ấy biết tôi ở đâu, cũng đừng để cho cô ấy biết là tôi tìm cô ấy. Tôi chỉ muốn biết bây giờ cô ấy ở đông, có an toàn hay không là được rồi. Đừng làm phiền đến cô ấy..."

Quách Dược cũng cảm thấy hơi khó xử trong chuyện trai gái sống chung, "... Được."

"Nếu anh không tiện thì bảo chị Thủy giúp tôi."

"... Được."

"Nếu không tìm được thì thôi, đừng phô trương quá, cũng đừng quấy nhiễu."

Triệu Tấn Dương lại một lần nữa phát hiện mình chưa bao giờ xứng với chức danh bạn trai, anh không biết bất kỳ một người bạn nào của cô, lại càng không tiếp xúc đến đám bạn của cô, cũng không biết những nơi cô thích đi là đâu. Cho nên khi cô bắt đầu trốn anh, tiếp điểm duy nhất giữa hai thế giới của bọn họ liền đứt gãy.

"..."

Triệu Tấn Dương bàn giao xong xuôi, ngồi dựa ra ghế như giảm bớt áp lực.

Luật sư lại đến giục lần nữa.

Triệu Tấn Dương nói: "Tôi về đây."

Quách Dược vẫn là câu chữ đó, "Được."

Đợi Triệu Tấn Dương ra khỏi cửa, bỗng Quách Dược gọi với anh lại.

"Tôi chờ cậu ra ngoài!"

https://thuviensach.vn

"..."

Vẻ mặt Triệu Tấn Dương vừa kinh sợ vừa căm hận, "Ngứa da chờ ông đây ra ngoài đánh anh à?"

Nụ cười ăn ý đã lâu không thấy đồng thời xuất hiện trên mặt hai người đàn ông, như sau màn mây đen chiếu xuống hai tia nắng.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hứa Liên Nhã cũng không quá để ý đến thì giờ, cứ đúng giờ là đi khám thai, chuẩn bị khóa trình sinh con, học kiến thức chuyên ngành và cũng nhân tiện lưu ý đến cơ hội đi làm, rồi lại chuẩn bị những đồ chờ sinh, cứ dần dần như thế cho đến tháng tư năm sau.

Nước ối bị vỡ, bất đắc dĩ phải mổ bụng.

Trẻ vừa sinh đỏ hỏn nhăn nhúm cả người, giống như cục thịt vừa được lấy ra khi xé túi chân không, bập môi xấu xí, đến gặm cũng chẳng muốn.

Hứa Đồng thuần thục ôm đứa trẻ, trên mặt là vẻ yêu thương của bà ngoại, hỏi: "Đặt tên gì đây?"

Hứa Liên Nhã nói ra ba chữ.

Bên kia cau mày, "Sao lại đặt cái tên này? Cứng quá."

"... Dễ nhớ."

Đứa bé này cũng giống vết sẹo trên bụng, kể từ đây khắc sâu vào cuộc đời của Hứa Liên Nhã.

***

Hơn sáu trăm km về phía đông, giống như mặt trời rực rỡ trong tháng tư, bước ra khỏi cánh cửa sắt nặng nề là người đàn ông mặt không biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Tóc Triệu Tấn Dương lại ngắn hơn, lởm chởm như bàn chải. Tay anh không xòe ra, chỉ có tràng hạt ở cổ tay là khẽ rung lắc. Sau lưng là bức tường cao được quấn lưới sắt bao quanh, anh không quay đầu lại mà chăm chăm đi về phía trước.

Môi trường địa lý ở đảo biệt lập được trời ưu đãi đã trở thành ngục giam lý tưởng nhất, con đường này dài đằng đẵng như không có điểm cuối, bốn phía trống trải lại buồn tẻ.

Triệu Tấn Dương đi rất lâu mới đến nhà máy xi măng, thấy có mấy người, da gáy phơi nắng nóng bỏng rát, đã hơn nửa năm chưa từng phơi nắng lâu như thế, chính là mùi vị tư do mà người bên trong bức tường cao vút kia gọi.

Dọc theo cầu xuống đảo, đi đến trạm xe bus, một chiếc xe bám đầy bùn đất như dấu vết nôn mửa dừng lại trước mắt, có mấy người nom là công nhân đi xuống, Triệu Tấn Dương thì đi lên.

Kiểu tóc của anh làm mấy người nghĩ nhiều, tò mò nhìn thêm vài lần. Triệu Tấn Dương chỉ mãi ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hơn nửa năm không hề đón tiếp vị khách đặc biệt nào đến thăm, lại ở khác ngục giam với Thái Tam, Triệu Tấn Dương biết, có lẽ nhiệm vụ đã thất bại rồi. Nói ra thật châm chọc, tương đương với việc anh trốn nửa năm, không có chút tiến triển.

Đến trạm xe bus đổi chuyến xe khác, lúc này mới từ từ đi vào thành phố quen thuộc.

Triệu Tấn Dương quay về căn phòng nhỏ hồi trước đã thuê, vừa hay chủ nhà đang đánh bài ở tầng một, ló đầu ra nhìn anh, bị dọa giật mình.

Anh ngồi xuống trước cửa sổ lộng gió, bật mở một lon bia lạnh vừa mua về, rồi lại lấy thuốc lá ra rít một hơi.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là mùi vị của tự do. Anh tự cười.

Gửi tin đến đơn vị, báo cho mọi người biết mình đã yên ổn ra tù, rồi sự chú ý lại quay về lon bia.

Còn một tháng, lúc trước đã ấn định xong thời hạn, tin tức đã thả ra ngoài, nhưng lại không có ai tìm đến, vất bỏ con đường này.

Đã rất lâu rồi Triệu Tấn Dương không dám nghĩ đến những chuyện tương lai xa, một tháng như thế, anh đoán có thể kế hoạch sẽ tạm dừng, thế là thanh chắn nào đó trong đầu ầm ầm mở ra.

Anh muốn đi tìm cô.

Bảy tháng, đây vốn là hồi chia tay hoàn mỹ, đỡ phải dây dưa, cho dù không bỏ cũng bị một dao chặt phứt thành hai đoạn.

Quách Dược và Thẩm Băng Khê giúp anh hỏi thăm được Hứa Liên Nhã đã về Nam Ninh, nhưng không biết sau này có về bên này không.

Anh định tìm ở vùng lân cận nhưng không tìm được, đành về Nam Ninh ôm cây đợi thỏ. Cách tháng sáu còn hai tháng nữa, nhất định khi đó cô sẽ về thăm Lôi Nghị. Tìm được rồi, sẽ hỏi cô có đồng ý bắt đầu lại không.

Lỡ như cô không muốn...

Triệu Tấn Dương lại dốc bia vào miệng tu ừng ực, vuốt mái tóc đầu đinh.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ ba lần.

"Có ai ở nhà không?"

Rồi lại vang lên ba tiếng, "Có người ở đó không? Trên phường đến kiểm tra dân số thường trú."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đặt lon bia xuống, thấp giọng lại gần. Mở cửa nhưng không mở dây xích.

Bên ngoài là một người đàn ông bận sơ mi trắng quần tây đen, ôm một chồng tài liệu, nhìn anh qua khe cửa.

"Làm phiền anh mở cửa, tôi là người trong phường, đến ghi tên dân số."

Dây xích vừa được tháo xuống, tên đàn ông đạp văng cánh cửa, bổ nhào đến Triệu Tấn Dương, trong tay nhảy đâu ra một con dao dăm sáng bóng.

May mà Triệu Tấn Dương sớm để ý, lắc mình tránh được chiêu đầu.

"Mẹ kiếp mày là ai?"

Tên đàn ông không đáp, mũi dao chuyển hướng, bổ xuống mặt Triệu Tấn Dương.

Trong phòng trống trọi không có vật dụng, không có vũ khí gì trong tay, Triệu Tấn Dương linh hoạt tránh trái né phải, lùi đến bên mép giường, lần lữa không để đối phương lại gần người. Anh cúi thấp người, quét ngang một cái, nhân lúc đối phương nhảy lên tránh thì trở tay kéo lấy rèm cửa, soạt một tiếng phủ lên người hắn ta, rồi không dừng lại một giây nào, anh lập tức đá vào bụng hắn.

Tên đàn ông gập bụng rên la, vén rèm cửa ra, Triệu Tấn Dương nhân lúc hắn ngóc đầu lên, lập tức tung cú đấm vào cằm hắn, ngồi trên người dùng tay khóa cổ, một tay bổ xuống cánh tay hắn làm rớt dao găm, mũi chân xỉa một phát, thanh dao găm bị đá bay ra ngoài hành lang.

Triệu Tấn Dương đè hắn ta nằm bẹp dí dưới đất, hai tay trói gô, đầu gối đè lên sau lưng hắn.

"Mẹ nó ai sai mày đến?!"

https://thuviensach.vn

Tên kia như cá nằm trên bờ, liều chết giãy giụa, nhưng chỉ phí sức mà thôi.

Triệu Tấn Dương không nới lỏng tay, túm chặt lấy tóc hắn, cặp mắt hắn ta lồi lên như cá chết.

"Nói!"

Tên đàn ông cắn chặt răng, cái vẻ dù chết cũng không phục vừa hay cho anh chỗ phát tiết bao bực bội dồn nén trong nửa năm qua. Đột nhiên tay ấn xuống, trán hắn ta đập xuống sàn nhà sưng vù lên, hơn nữa cả sống mũi cũng gặp họa.

"Không nói đúng không, không nói thì để ông đây từ từ chơi với mày. Chơi đến mức mày khô máu thì thôi."

Dứt lời, lại một tiếng cộp vang lên.

"Điện thoại..." Máu mũi chảy xuống đến khóe miệng, khổ sở lại dữ dằn.

Nghiêng tai lắng nghe, trong túi quần hắn phát ra tiếng ù ù.

"Ngoan ngoãn vào!"

Triệu Tấn Dương lại lôi tóc hắn, nhưng hắn lại khá cứng, cắn răng nuốt bụm máu xuống. Triệu Tấn Dương đưa tay ra lấy điện thoại.

Một cuộc gọi tới không hiển thị tên.

"Mày nghe, tìm mày đấy."

Triệu Tấn Dương do dự, rồi bấm nút trả lời.

Đầu dây rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió.

"A Dương?"

https://thuviensach.vn

Như đang leo núi vượt sông trong màn đêm, chợt trước mắt thoáng hiện lên ánh đèn, mắt Triệu Tấn Dương sáng rực lên.

"Không nhận ra giọng anh sao?"

"... Anh Kình."

Đầu dây bật cười, "Anh đã nói trong vòng mười phút, nhất định người nhận điện thoại là cậu. Tên tiểu tử kia cứ khăng khăng không tin, không tin thì thôi, anh để cho nó thử."

Triệu Tấn Dương cúi đầu nhìn tên đàn ông dưới người.

"Ha ha, cậu không đánh tàn phế hay đánh chết người đấy chứ? nếu còn chưa chết thì phiền cậu đưa nó về đây. Con nít không hiểu chuyện."

Triệu Tấn Dương thả hắn ta ra, trả lại điện thoại, tên đàn ông lau máu qua loa, tức giận nhận lấy.

Triệu Tấn Dương lại nhặt dao lên, nhưng tự cầm lấy.

"Thứ này rơi xuống đất bẩn rồi, lát nữa sau sạch trả lại anh."

Tên đàn ông giận dữ trừng mắt với anh, rồi đi ra ngoài trước. Triệu Tấn Dương với lấy chiếc sơ mi vắt lên khuỷu tay, đậy dao găm lại.

Lúc đi xuống cầu thang, Triệu Tấn Dương lén phá điện thoại ở trong áo sơ mi, ra đến tầng một liền ném vào thùng rác, lúc ra khỏi cổng, lập tức bắn thẻ sim điện thoại đến hố nền móng ở đối diện.

Một chiếc Toyota màu đen bá đạo dừng ngoài cửa khu thôn Thành Trung, thân xe sạch bong kin kít.

Tên đàn ông mở cửa sau cho Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đưa tay ra, không dấu vết trả lại con dao cho hắn. Tên kia liếc mắt nhìn quanh, che giấu cất đi.

Ngồi đằng sau là một người đàn ông ngoài bốn mươi mặc âu phục trắng phau, thậm chí đến áo may ô và giày da cũng là màu trắng. Người đàn ông tháo kính râm xuống, ánh mắt sắc bén, nhếch môi cười với anh.

"A Dương, đã lâu không gặp."

Cổ Triệu Tấn Dương căng ra, "Anh Kình."

"Lại đây, ngồi đi." Lư Kình vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

"Anh Kình, anh có gì thì cứ nói thẳng ở đây đi, cũng không làm chậm trễ thì giờ của anh."

Ngoài Lư Kình và tên đàn ông đi trước, trong xe còn có một tài xế. Tài xế nghe thế liền quay đầu sang, tai bấm đầy khuyên nhìn chăm chú, quắng đến cái nhìn không biết phải trái.

"Vẫn còn giận anh đấy à A Dương? Lúc trước để cậu đi "bạo chó" là do anh thiếu cân nhắc, sau đó cậu mất tích, coi như anh gãy một cánh tay, cuộc sống cũng thật không dễ dàng gì."

Triệu Tấn Dương như bị im lặng chi phối.

Lư Kình không có chút nổi nóng, cười cười đầy vẻ thân thiết: "Đến đây, lên ngồi rồi nói chuyện, đứng ngoài phơi nắng cháy đấy."

Triệu Tấn Dương hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn ngồi lên xe.

Xe từ từ lăn bánh về phía trước.

Tên bấm tai nói: "Anh Kình, vẫn phòng bếp xưa hả?"

https://thuviensach.vn

"Đổi nơi khác đi, ổ của Thái Tam không an toàn."

"Vâng."

Lư Kình nghiêng người, khuỷu tay chạm vào lưng ghế. Cảm xúc ẩn dưới nụ cười vương màu sương gió của thời gian ấy, khiến ai cũng cho rằng gã ta trời sinh có tướng từ bi.

"Thái Tam, cậu đã gặp rồi đấy."

Triệu Tấn Dương lưỡng lự gật đầu, vẫn để tâm đến hai người ngồi phía trước.

"Anh để cậu ta vào trong xem xét chọn người mới, người đầu tiên cậu ta đề cử chính là cậu. Rồi tôi hỏi thăm vài chỗ, không ngờ đúng là cậu. Cậu nói xem có trùng hợp không."

"Ừm."

"Trước đây cậu ở bên anh hai năm, mãi vẫn không tìm được dịp tốt để hai người gặp mặt một lần, thật là đáng tiếc."

"Anh ba... Con người không tệ, lúc trong tù cũng rất quan tâm đến em."

Hiếm khi thấy Lư Kình nhướn mày, "Người thì không thế, chỉ là quá thẳng." Chỉ vào đầu mình, " chỗ này không linh hoạt bằng cậu. Đánh nhau ầm ĩ thì được, chứ làm ăn lớn thì..." Hắn lắc đầu.

Lời khen của Lư Kình khiến Triệu Tấn Dương nảy sinh bất an, như đem anh đẩy đến một độ cao, vô hình đã gây thù chuốc oán cho anh, giống như hai người bất bình ngồi phía trước.

"Anh Kình quá lời rồi, em chưa từng làm vụ nào lớn cả, mấy chuyện đánh đấm cũng không mạnh bằng anh ba."

https://thuviensach.vn

Lư Kình cười ngất, vỗ vai Triệu Tấn Dương.

"Đừng có khiêm tốn, anh nói cậu được là được. Ai dám nói chữ "không", đó chính là không cho anh mặt mũi."

Xe lái quanh vòng vo, chạy vào một nhà hàng tư nhân. Bước vào phòng bào trang trí xa hoa, Lư Kình gọi Triệu Tấn Dương đến ngồi cạnh gã ta, tên bấm tai và tên chảy máu mũi đứng ở cạnh cửa.

Lư Kình cảm thấy ánh mắt Triệu Tấn Dương hơi khựng, bèn cười nói: "Đừng để ý đến bọn nó, lần này hai ta ôn chuyện chút."

Đồ ăn dọn lên rất nhanh, Triệu Tấn Dương nói ít còn hơn cả động đũa.

"Chắc đồ ăn trong đấy không bằng được đâu, ăn nhiều vào."

Lư Kình ôn hòa như một người cha.

"Anh Kình, anh muốn gì thì cứ nói thẳng. Như thế này... không thoải mái."

Lư Kình gắp cho anh một khúc cá, "Đây là đồ Quảng đấy, mùi vị thanh đạm, nhưng cũng không thiếu mùi nên có, thích hợp dưỡng tính."

Triệu Tấn Dương chỉ nhấp một hớp rượu.

Lư Kình đặt đũa xuống, "A Dương, cũng phải hơn hai năm rồi chúng ta mới gặp lại."

"Hai năm bảy tháng."

"Thời gian qua cậu đi đâu thế, anh phái người đi tìm nhưng không tìm được, còn có người nói cậu chết rồi. Anh thật tức giận, bèn sai người đánh tên mỏ quạ kia một trận."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cười nhạt, "Em có thể đi đâu được chứ, bị giam cai nghiện thôi."

Lư Kình dừng lại, như đang ngẫm nghĩ xem có phải thật không.

""Bạo chó" tên kia đúng là quá đáng, nhưng trước kia cậu lại vì một thằng anh em cứng đầu cứng cổ, không biết đã bao nhiêu năm không gặp, giờ muốn đi cùng đường với nó, cậu xem có đáng không?"

"Anh em chính là anh em, người em đã quen thì bao nhiêu năm cũng sẽ không đổi, trừ khi cậu ấy phản bội em."

"Được lắm——" Lư Kình lại cười ha ha, "Anh ưng nhất là cái nghĩa khí này của cậu." Gã cười cười, nửa nghiêm túc nói: "A Dương, cậu có nghĩ đến việc quay lại không?"

Triệu Tấn Dương giương mắt nhìn gã ta.

"Quay lại bên anh, trả lại cánh tay cụt cho anh." Lư Kình gõ lên cánh tay phải rắn chắc của gã, "Giống như xưa vậy."

Triệu Tấn Dương làm bộ chần chừ, rót liên tiếp mấy ly rượu.

"Anh Kình, cám ơn anh đã khen, nhưng hồi trước em rút lui thế nào, anh là người rõ nhất. Hơn nữa dù anh làm chuyện kia, nhưng xưa nay không đề nghị anh em bên cạnh phải đụng đến nó, nói đụng vào rồi đầu sẽ không còn nhanh nhẹn." Triệu Tấn Dương chế giễu, "Em là người có vết nhơ, anh không sợ..."

"Dĩ nhiên anh biết thứ kia nguy hiểm thế nào, nhưng chỗ này của tên tiểu tử cậu lại rất mạnh..." Lư Kình cười chọc chọc vào vị trí quả tim Triệu Tấn Dương, "Anh tin cậu, đồng ý cho cậu thêm một cơ hội nữa."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương gãi cằm, "Hơn nữa em mới ra, dù không sợ ngồi tù nhưng quả thật mùi vị bên trong không dễ chịu chút nào."

"A Dương, cậu nghĩ sai rồi. Sở dĩ cậu lại vào đấy, là vì không có ai che chở cho cậu. Hiểu không?"

Lư Kình mở cúc áo âu phục, phanh áo phơi ngực ngồi dựa ra ghế.

"Như chúng ta đây, ngày nào mà không đánh nhau chảy máu, thậm chí là giết người. Nhưng có mấy ai sẽ vì chuyện này mà vào? Không có, một kẻ cũng không."

Triệu Tấn Dương phỏng đoán, rồi cả gan nói: "Vậy anh ba..."

"Thái Tam?" Lư Kình cười ha hả như cười nhạo, "A Dương, trẻ nhỏ không nghe lời mới phải chịu đi ăn cơm nhà nước. Còn người như cậu, không cần."

Triệu Tấn Dương đứng lên, khúc cá Lư Kình gắp cho anh vẫn nằm nguyên trên bát cơm.

"Anh Kình, cám ơn anh vì bữa cơm này, là bữa ăn ngon nhất trong nửa năm qua. Hảo ý của anh, em xin toàn tâm toàn ý nhận. Em chỉ sợ vô tình ngày nào đó, phải quay về ăn cải trắng với anh ba mất."

Triệu Tấn Dương đi ra cạnh cửa, lại bị hai người kia giơ tay ra cản lại.

Lư Kình từ tốn nói: "A Dương, do cậu vừa mới ra, còn phải làm quen, anh không ép cậu quyết định ngay lúc này. Cậu nghĩ xong rồi thì có thể đến tìm anh." Rồi lại hất cằm với tên bấm tai, "Đinh Đinh, cho cậu ấy số điện thoại của mày."

Triệu Tấn Dương nói: "Em vừa ra ngoài, không có điện thoại."

Lư Kình nói: "Đinh Đinh, thế thì đưa điện thoại của cậu cho A Dương."

https://thuviensach.vn

Tên bấm tai không biểu cảm đưa điện thoại của mình sang.

Triệu Tấn Dương không nhận.

Lư Kình cười, "Cậu ấy cao ngạo, sợ là coi khinh cái món rách rưới của mày rồi. A Dương, hay là để Đinh Đinh dẫn cậu đi mua cái mới?"

Lúc này Triệu Tấn Dương mới chịu lấy điện thoại.

Tên bấm tai bất đắc dĩ nhường đường.

Triệu Tấn Dương quay về phòng thuê. Ván bài dưới lầu vẫn chưa tan, Triệu Tấn Dương xúm đến xem một lúc, đúng lúc có một người bị thúc giục gọi về, Triệu Tấn Dương bèn thế chân.

Chủ nhà ngồi cạnh anh, điện thoại đặt tùy tiện trên bàn.

Triệu Tấn Dương không may lắm, thua mấy ván, đều vào túi chủ nhà cả.

Chủ nhà cười híp mắt xóc bài, Triệu Tấn Dương nói muốn mượn điện thoại của ông ta, của mình bị vợ lấy rồi, muốn gọi người đến đưa tiền giúp.

Chủ nhà tự đắc để anh cầm đi, còn không quên cười anh mấy câu xui xẻo, bị vợ quản nghiêm.

Triệu Tấn Dương đi ra bên ngoài, soạn tin nhắn gửi đi: Cá to đến cửa.

Rồi xóa sạch lịch sử ghi chép, lề mề một lúc mới đi vào.

Chủ nhà chế giễu nói: "Chơi tiếp không, hay là chờ người đến đưa tiền cứu mạng?"

Triệu Tấn Dương mặt dày, "Có thể nợ không? Nếu được thì làm tiếp."

Chủ nhà phát bài đã được xóc ra, "Ổ của cậu ở trên đó, tôi còn sợ cậu chạy à."

https://thuviensach.vn

Làm tiếp mấy ván, Triệu Tấn Dương vơ của thắng về, phủi mông một cái rồi đi.

Khiến chủ nhà tức đến nỗi lệch cả râu.

Mấy ngày sau đó, Triệu Tấn Dương làm như không có gì, ngoài mua thuốc mua rượu ra, gần như không hề bước chân ra khỏi nhà, ngay đến ba bữa ăn cũng đều gọi ship về giải quyết, thời gian còn lại thì xuống tầng một đánh bài với đám chủ nhà, điện thoại tên xỏ khuyên cho cũng không có động tĩnh gì.

Tới ngày thứ tư, Triệu Tấn Dương gọi đến dãy số nằm đầu tiên trong danh bạ điện thoại.

"Anh Kình, em có ba điều kiện."

Bên kia như cười như không nói: "Cậu nói đi."

"Thứ nhất, em sẽ làm với anh, nhưng em không đụng đến thứ đó nữa."

"A Dương, cậu cũng biết đấy, bản thân anh cũng không đồng ý để người dưới hít thứ đó, người bị một công cụ kiếm tiền khống chế thần trí là người yếu nhất."

"Thứ hai, nếu có ai ép em hít ma túy lần nữa, em sẽ giết hắn." Triệu Tấn Dương hơi dừng, "Cho dù người đó là kẻ thù hay là bạn của anh."

"Hoặc là anh, đúng không?"

"Thứ ba, em muốn dẫn anh em cùng đi."

"Cậu đừng nói với anh, chính là cái người cản dao thay cậu kia đấy nhé?"

Triệu Tấn Dương im lặng.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu, Lư Kình cười khùng khục nói tiếp: "A Dương, anh dám nuôi một con cọp như cậu, lại còn sợ có thêm một con thỏ trắng nữa à?"

"... Cám ơn anh Kình."

Triệu Tấn Dương như nhìn thấy Lư Kình ở bên kia giang rộng hai tay, như ôm lấy trời đất: "A Dương, hoan nghênh quay về."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lời đồn thổi cứ thế xuất hiện khi bé con được sinh ra, người bố trước nay chưa từng lộ diện càng làm hàng xóm bốn phía thêm tò mò. Không chỉ mỗi giấu diếm, chỉ cần một chút không khuôn phép là có thể trở thành lời bịa đặt.

Có người nói, Hứa Liên Nhã đã kết hôn từ lâu rồi, xui xẻo thay lại gả vào gia đình trọng nam khinh nữ, đứa bé còn chưa ra đời mà bên nhà chồng không một ai xuất hiện.

Lại có người nói, Hứa Liên Nhã làm kẻ thứ ba ở bên Quảng Đông kia kìa, bị vợ cả đuổi mới chạy về Nam Ninh.

Cũng có người nói, bố đứa bé thật ra là bố dượng của Hứa Liên Nhã, nếu không tại sao lại ở nhà cũ một mình, chắc chắn bị mẹ phát hiện ra gian tình nên mới bị đuổi đi.

Mỗi một đề tài không có giải quyết, đều luôn tìm được lời giải thích hợp lý trong lúc trà dư tửu hậu trên phố.

Hứa Liên Nhã nổi cáu nhất với lời đồn thứ ba, bịa đặt hất nước bẩn vào người cô cũng không sao, nhưng để bố mẹ bị vạ lây lại khiến cô xấu hổ, rốt cuộc là mình khăng khăng làm theo ý bản thân, cuối cùng lại để bố mẹ gánh vác cùng cô.

Tuy sau lưng Hứa Đồng rất tức, nhưng trước mặt con gái không để lộ nửa phần.

https://thuviensach.vn

"Cái miệng mọc trên người người khác, không việc gì con phải xen vào. Con cứ lo cho mình tốt vào, đừng để cảm xúc ảnh hưởng đến đứa bé là đủ." Nói đến đây, Hứa Đồng nhếch môi giễu cợt, "Năm đó mẹ với bố con ly hôn, còn có người nói mẹ ngoại tình nữa đấy."

Hễ ra ngoài đi dạo là lại có thể khiến hàng xóm tò mò: rốt cuộc dáng dấp đứa bé này giống ai?

Nếu nói giống Hà Ngạn Phong thì không đáng tin chút nảo. Cái mũi cao ráo của đứa bé không hề giống người nào trong nhà, nhưng có thể nhìn ra chút tàn nhang lấm tấm trên mặt và đầu tóc xoăn là di truyền từ Hứa Liên Nhã, tựa chú mèo nhà.

Lời đồn thứ ba dần dần biến mất theo từng ngày đứa bé lớn lên.

Đứa bé này càng trưởng thành càng như đúc từ mô hình của người kia, càng lúc càng giống, một năm rồi lại một năm, dễ dàng cướp đi bao năm tháng của Hứa Liên Nhã.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Q.Chương 3 1

Vào một buổi hoàng hôn cuối tháng sáu, mây đen kéo đến bao phủ thành phố.

Trong tiệm trái cây gần nhà, một cậu bé tầm học sinh trung học đang lựa vải.

Bên cạnh cậu là một cô bé cao không quá hông nghịch ngợm chui xuống sạp trái cây, chiếc nút bình an óng ánh trượt ra khỏi cổ áo cô bé, đung đưa qua lại.

"Cậu nhỏ ơi, ở đây có mèo con này!"

"Ừ, màu gì thế?"

"Màu đen..." Cô bé đáp, "Con mèo này cũng có bốn chân!"

Cậu nam sinh thờ ơ trả lời: "Mèo nào cũng có bốn chân cả."

"Nhà mình chỉ có ba chân mà..."

"..."

"Cô bé này, cẩn thận đụng phải đầu đấy." Giọng nam trầm thấp trong tiệm nhắc nhở một câu.

"Mau ra đây, không lát nữa ông chủ sẽ tức giận đấy." Cậu nam sinh dặn bảo.

https://thuviensach.vn

"Ờ..."

Cô bé ngoan ngoãn từ từ đi ra, rồi lại đi tìm âm thanh vừa rồi, chỉ thấy chủ tiệm đút tay vào túi quần, xoay người chào người khác.

Cô bé hoang mang gãi đầu, còn đang định hỏi chút chuyện về mèo con.

Hết nhìn đông lại nhìn tây, ánh mắt cô bé chụp được một bóng người thấp nhỏ đi về phía mình.

"Tiểu Trí." Cô bé gọi một tiếng.

Bé trai gọi là Tiểu Trí ấy xách trong tay chiếc lồng chim, bên trong là một con chim nhỏ màu xanh nhảy lên nhảy xuống như quả ping-pong lớn, chiếp cha chiếp chít.

"Sao cậu lại mua cái này?"

Tiểu Trí cười, "Có đẹp không?"

Cô bé gật đầu.

"Mua hết bốn mươi đồng, ông chủ còn cho thêm một gói thức ăn."

Cậu nam sinh liếc mắt nhìn hai đứa, nói: "A Dương, bạn học của em à?"

Cô bé liền gật đầu.

A Dương hỏi: "Đây là con chim gì?"

Tiểu Trí rơi vào thế bí, "Không biết, ông chủ không nói..."

A Dương làm động tác tay, "Cậu có thể đem đến tiệm của mẹ mình, nhất định mẹ mình biết tên chim là gì."

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Đúng lúc tan học, hai bên đường nhanh chóng lại có đám chim nhỏ lượn qua lượn lại, còn huyên náo hơn cả con trong lồng kia.

Một chú chim trong đó thấy A Dương và Tiểu Trí, mặt tràn đầy hưng phấn, dẫn mấy đứa bé trai xúm lại.

"Hỉ Dương Dương*!" Chú chim dẫn đầu bỗng kéo tóc A Dương, làm A Dương hét thất thanh.

(*Hỉ dương dương/喜洋洋 nghĩa là ngập tràn niềm vui, chữ dương (洋) trong đó đồng âm với chữ dương (扬) trong tên A Dương.)

"Hồ Minh Vĩ, đồ đáng ghét!"

Hồ Minh Vĩ làm mặt quỷ với cô bé, rồi chỉ lên bầu trời, "Hỉ Dương Dương cậu nhìn đi, trời mưa rồi kìa."

Quả nhiên, những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi lộp bộp xuống, làm hơi đất bốc lên nặng mùi.

Bỗng Hồ Minh Vĩ thay đổi sắc mặt, hắng giọng, cậu bé con còn chưa vỡ giọng rất dễ dàng nhại lại giọng nữ chói tai: " "Bố mình sẽ về vào ngày thứ ba trời mưa", ha ha ha."

Lũ con trai cũng nối gót học theo.

" "Bố mình sẽ, về vào ngày thứ ba, trời mưa." ha ha ha."

"Hỉ Dương Dương, hôm nay là thứ ba đó, trời mưa rồi, ba cậu đã về chưa? Ha ha ha."

"Ai thèm các cậu lo!" A Dương đỏ mắt, vểnh môi trừng mắt nhìn bọn chúng.

https://thuviensach.vn

"A Dương, đừng để ý đến chúng nó." Tiểu Trí xách lồng chim chắn trước người A Dương.

"Lai Niệu Trí, cút ra đi ——" Hồ Minh Vĩ đẩy một phát vào ngực cậu bé, con chim trong lồng Tiểu Trí bị dọa sợ, nhảy lên một cái.

Cậu nam sinh mãi vùi đầu chọn vải nghe thấy tiếng bèn nhìn sang, quát một tiếng cản chúng lại: "Làm gì đấy, bắt nạt bạn học hả?"

Hồ Minh Vĩ không ngờ là có người lớn đi kèm, sợ hãi gọi đồng bọn: "Đi thôi, đi nhanh lên!" Dưới chân như được thoa dầu, vèo một phát chạy vụt đi, cặp sách lắc lư ở trên lưng.

A Dương kéo tay nam sinh, "Cậu nhỏ ơi, chúng ta về nhà đi, trời mưa rồi, bố cháu phải về rồi..."

Mặt ông cậu bối rối không biết phải làm sao, "... Đợi tí đã, còn phải mua chanh cho mẹ cháu nữa."

"Đi nhanh lên, đi nhanh lên mà ——" Nước mắt lã chã chực khóc, cô bé giơ hai tay ra kéo lấy bàn tay của nam sinh, "Bố cháu phải về rồi..."

"Đợi đã, còn chưa đưa tiền mà." Nam sinh xốc lấy túi vải, rồi lại lấy chanh cho vào túi, hỏi: "Cái này bao nhiêu tiền?"

"Năm đồng một túi."

"Vậy còn tất cả?"

Ông chủ lấy vải, ngậm thuốc lá híp mắt nhìn con số trên cán cân, hai mươi lăm đồng bốn.

Nam sinh nói: "Cả thảy ba mươi được không ạ?"

Ông chủ gật đầu, "Được."

https://thuviensach.vn

Cậu nam sinh lôi tờ một trăm ra, lúc đợi lấy tiền thối lại thì liếc thấy tờ truyền đơn ở trên sạp, ngạc nhiên cười một tiếng: "Ha, có thể đưa ra ngoài à."

Tay phải của ông chũ vẫn đút trong túi quần như cũ, đưa tiền thối lại rồi kẹp lấy đầu lọc, chỉ về phía bệnh viện, làn khói cách xa bộ râu được cắt sửa tỉ mẩn, "Chỉ đưa đến đó."

Vẻ mặt nam sinh bừng tỉnh hiểu ra.

"Cậu nhỏ, đi nhanh lên —— "

"Được rồi được rồi ——" Nam sinh nhét tiền lẻ vào túi, rồi xách lấy túi trái cây, "Cám ơn ông chủ!"

Ông chủ kẹp thuốc cất tiếng chào, "Đi thong thả, cô bạn nhỏ."

Cô bạn nhỏ trong miệng ông chủ như không nghe thấy, chỉ đang vùi đầu kéo cậu của cô bé đi, mèo con bốn chân rồi lại chim nhỏ không biết tên gì đó đều ném ra sau gáy hết, trong bụng chỉ còn lại một suy nghĩ, cô bé muốn gặp bố.

"Cậu nói chuyện với cháu đấy, sao lại không để ý đến người khác thế chứ..." Nam sinh lẩm bẩm, "... Không tạm biệt bạn học của cháu à?"

Một cao một thấp, hai bóng hình hòa nhập vào màn mưa, càng lúc càng xa.

Tiểu Trí cúi đầu nhìn chú chim nhỏ yên phận trong lồng, sau đó tự mình đi tiếp.

***

A Dương vừa mới được cậu nhỏ của mình thả xuống đất là liền cắm đầu chạy thẳng vào trong tiệm.

https://thuviensach.vn

"Cháu chậm chậm thôi."

Lời của Hà Duệ như nói cho mình nghe, lặng lẽ cụp ô vẩy nước.

"A Dương, tan học rồi à?" Nhân viên trong tiệm mang khẩu trang cười cười chào hỏi với cô bé.

A Dương gật đầu, nhìn xung quanh hỏi: "Cô ơi, mẹ cháu đâu?"

Nhân viên tiệm chỉ lên lầu.

A Dương lại hì hà hì hục chạy lên.

"Mẹ ——" Giọng trẻ con non nớt xuyên qua bệnh viện thú cưng nho nhỏ.

Hứa Liên Nhã đang dặn khách hàng mấy điều cần chú ý, trên bàn bên cạnh là chú chó Alaska vừa được phẫu thuật xong.

Hứa Liên Nhã nghe thế liền quay sang, vẫy tay với cô bé, A Dương lập tức im miệng, an phận oan ức đứng một bên chờ, nhìn chăm chú vết bẩn nho nhỏ trên lan can làm bằng thép không rỉ, rồi lại nhìn sang mẹ cô bé. Hứa Liên Nhã đã dạy cô bé rằng, lúc người lớn nói chuyện, con nít không được chen vào.

Vất vả lắm mới chờ được hai người lớn nói chuyện xong, A Dương lập tức chạy đến bên cạnh Hứa Liên Nhã.

"Mẹ ơi, bố về rồi ạ? Bố ở đâu rồi?"

Hứa Liên Nhã đang định tiễn khách đi xuống, nghe thấy câu tìm bố thì không khỏi cau mày.

"Ai nói bố con về rồi?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ nói thứ ba trời mưa thì bố về mà —— "

Ý cười thân thiện của khách làm Hứa Liên Nhã khó xử. Chẳng qua đó chỉ là bịa chuyện lúc con gái ồn ào mà thôi.

Hứa Liên Nhã cúi mặt xuống, thấp giọng nói: "Bố con không về."

Cô bé nhỏ bị thực tế vô tình tát một phát, sững sờ ngây ra, hốc mắt càng thêm đỏ.

Hứa Liên Nhã phớt lờ cô bé, tiễn khách xuống lầu.

A Dương nhỏ người chân lại ngắn nên đi rất chậm, gần như vừa đi vừa khóc.

"Mẹ ơi, con muốn bố ——" Cô bé kéo lấy vạt áo blouse trắng của Hứa Liên Nhã, "Bố ở đâu rồi?"

"..."

Đây cũng là câu hỏi khiến Hứa Liên Nhã đau đầu. Hứa Đồng đã nói từ lâu rồi, nuôi con trẻ không giống nuôi chó nuôi mèo, con nhỏ là một cá thể độc lập, sẽ có suy nghĩ và vui buồn của mình, càng lớn lại càng rõ.

Đúng lúc có khách đến, nhân viên trong tiệm cuống quít gọi Hứa Liên Nhã sang.

Hứa Liên Nhã bận cả một buổi chiều đến sứt đầu mẻ trán, nghe thấy thế cũng phiền não, "A Dương đi chơi một mình nhé, mẹ phải làm việc."

"Con muốn bố, bố ở đâu rồi..." Hơi thở càng lúc càng yếu.

Hà Duệ vội nói xen vào: "Chị, em mua chanh về cho chị rồi đây, em còn có hẹn với bạn học, đi trước đây ạ."

https://thuviensach.vn

"Ừ..." Hứa Liên Nhã thuận miệng đáp, rồi cùng nhân viên xúm quanh bệnh nhân.

A Dương dẩu môi, ngồi trên băng ghế ở cửa ra vào. Thỉnh thoảng có hạt mưa lất phất bay đến bên chân, làm cô bé rụt chân lại.

Hà Duệ ngồi xổm xuống định an ủi cô bé mấy câu, nhưng Hứa Liên Nhã ở trong nhà lại gọi với ra: "Hà Duệ, em cứ mặc kệ con bé đi. Càng dỗ càng được nước."

Hà Duệ vẫn mềm giọng nói: "Đi chơi với cậu nhỏ nhé, cậu nhỏ dẫn cháu đi gắp thú nhé?"

A Dương cúi thấp lắc đầu, đưa bàn tay nhỏ bé lên lau khóe mắt.

"Cháu muốn đợi bố cháu."

Người bố đã trở thành chấp niệm của cô bé, từ khi bắt đầu biết chuyện đã mọc rễ nảy mầm ở nơi đáy lòng, đến giờ đã thành rừng cây tươi thắm.

Hà Duệ thở dài, bạn học gọi điện đến giục, cậu đành mặc kệ, chạy đi không ngoảnh đầu lại.

Rõ ràng đang là trời tháng sáu, nhưng cô bé lại co ro lại như mùa đông.

Cô bé lau nước mắt nhưng không hề gào khóc, biết có lẽ sẽ không có ai đến dỗ mình.

Có nhiều thời điểm cô bé ngó chừng trong màn mưa, rất nhiều đôi chân đi tới đi lui, nhưng lại không có một ai đi về phía cô bé.

Mưa dần ngớt, đến lúc trời tắt nắng thì cuối cùng Hứa Liên Nhã cũng tiễn khách đi.

A Dương đã ngủ gật ở ngay cửa rồi.

https://thuviensach.vn

"A Dương."

Hai mắt A Dương mơ màng, nhưng đầu óc lại không hề mơ hồ.

"Mẹ ơi, tại sao bố còn chưa về?"

Hứa Liên Nhã ngồi xổm xuống, không biết phải trả lời như thế nào.

"Chúng ta về nhà thôi."

A dương hất tay Hứa Liên Nhã ra, "Có phải mẹ nói dối không?"

Hứa Liên Nhã: "..."

A Dương khóc lóc tố cáo: "Mẹ nói dối! Mẹ đã nói thứ ba trời mưa là bố sẽ về!"

Vừa kết thúc một ngày làm việc, Hứa Liên Nhã thực sự vô cùng mệt mỏi, cứng nhắc nói: "Đứng lên đi, chúng ta về nhà."

Nhân viên trong tiệm thấy có gì đó sai sai, dè dặt tạm biệt rồi tan làm trước.

A Dương gào khóc đứng lên, giậm chân nói, "Mẹ là đồ lừa đảo! Mẹ nói dối!"

"A Dương, con dám nói với mẹ thế hả!"

Bao phép tắc thường ngày đều bỏ đi, không có gì có thể quan trọng hơn việc bố cô bé về.

"Con không muốn về! Mẹ tìm bố về đi!"

Hứa Liên Nhã không thể không xúc động, tiếng gọi này như một con dao không ngừng đâm vào tim cô, nhắc nhở cô làm thiếu trách nhiệm. Cô cũng

https://thuviensach.vn

rất muốn khóc nhưng lại không thể, một khi cô đầu hàng là cả hai đều sẽ suy sụp.

Hứa Liên Nhã xụ mặt, dọa cô bé: "Hứa Minh Dương*, con đã năm tuổi rồi, sang năm sẽ vào lớp một, làm gì có bạn học nào vô lại như con thế hả."

(*Chữ Minh/铭 trong tên A Dương có nghĩa là khắc sâu không quên, tên của cô bé nghĩa là ghi nhớ Dương.)

Giọng thút thít nhỏ đi, ngược lại như dây câu mảnh mà dai, siết chặt trái tim Hứa Liên Nhã đến đau nhắc.

Hứa Liên Nhã vội dọn dẹp đồ đạc, tắt đèn khóa cửa, đi ra bãi đậu xe.

"Mẹ phải về đây, con muốn ở đây một mình hả?"

A Dương lề mề một lúc, cuối cùng không tình không nguyện thút thít đuổi theo, bờ vai nhấp nhô.

Hứa Liên Nhã mở cửa sau ra, A Dương tự mình leo lên ghế, rồi tự mình cài dây an toàn. Hứa Liên Nhã kiểm tra một lượt rồi đi vòng vào ghế lái.

Trên đường trở về không ai nói gì.

Cửa vừa mở ra, A Dương tức giận quăng mình lên ghế sa lon, nước mắt dàn dụa.

Hứa Liên Nhã mở túi trái cây của Hà Duệ ra, nói: "Ăn vải không? Cậu mua vải ngọt lắm."

Bên kia còn không thèm nhìn sang, "Không ăn!"

Hứa Liên Nhã đặt vải vào lại túi, "Không ăn thì thôi!" Rồi xách chanh đi vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

A Dương bị lạnh nhạt đến cùng cực, bèn oa một tiếng khóc nức nở.

Căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách rất nhỏ, không thể nào ngăn cách được tiếng khóc của đứa trẻ.

Hứa Liên Nhã mệt mỏi nắm lấy thành bồn rửa bát, nản chí rũ đầu. Cô cắn chặt môi, nhưng nhẫn nhịn không để cơ thể run.

Phụ nữ làm mẹ như bị lột đi một lớp da, rất dễ dàng rơi vào cảm xúc yếu ớt.

Suy cho cùng là bớt đi một nơi dựa dẫm, cho dù có phô trương đến đâu đi chăng nữa, Hứa Liên Nhã cũng phải thừa nhận rằng, căn nhà này không được hoàn chỉnh.

Có một lần Phùng Nhất Như từng hỏi cô, cô có hận anh ta không.

Hứa Liên Nhã nhớ lại rồi lắc đầu, lúc đó cô đã nói: "Có thể sau khi chia tay, những người phụ nữ khác đều hận đối phương chết đi. Nhưng mày nói tao yếu ớt cũng được, tao vẫn không nỡ nguyền rủa anh ấy. Anh ấy vốn không giống đại đa số mọi người, đã trải qua quá nhiều nguy hiểm rồi, tao sợ ngộ nhỡ anh ấy đi thật... thì tao cũng là đồng phạm. Tao chỉ hy vọng anh ấy có thể sống khỏe mạnh, sống sót như người tốt..."

Khớp xương nắm đến mức trắng bệch, Hứa Liên Nhã ngẩng đầu lên trong tiếng khóc thê lương của con gái, đúng lúc đối mặt với song hoa trên cửa sổ.

Mỗi một cửa sổ đều được dán cùng một mẫu song hoa, đây không phải là truyền thống bản địa, mà chỉ vì lần đầu tiên Hứa Liên Nhã nói với con gái rằng, bố sẽ về nhà vào ngày thứ ba trời mưa trong tháng sáu. Lúc ăn tết con gái thấy câu chuyện của Tảo Tình Nương* trên tivi, vậy là liền năn nỉ Hứa Liên Nhã cắt cho cô bé một cái. Lúc dán lên cửa sổ, A Dương lại xé mất chiếc chổi của Tảo Tình Nương.

https://thuviensach.vn

(*Nếu vào những ngày tháng sáu mà cứ mưa gió liên miên, khí hậu vô cùng ẩm ướt, người tadùng giấy cắt thành hình người phụ nữ có tư thế đứng giang hai chân ra, hai tay cầm một cây chổi lớn hoặc một nhánh cây to, gọi là “Tảo Tình Nương” (cô quét mây khiến trời tạnh ráo), nhằm quét sạch các đám mây âm u vần vũ tiêu tan đi, đón nhận ánh sáng ấm áp của dương quang, trời đất khô tạnh.)

"Bà ấy không có chổi thì không thể quét mây được. Sau đó, sau đó trời mưa là bố có thể về nhà sớm hơn..."

Hứa Liên Nhã che miệng bực bội, khó chịu đưa ra một quyết định.

Một lúc sau, Hứa Liên Nhã bưng ly trà chanh ra, A Dương như đã khóc mệt nên đổi thành thút thít.

"Con có muốn uống không?"

"Không muốn!"

Hứa Liên Nhã lại đưa đến trước mặt cô bé, "Bố thích uống lắm."

Chiêu này rất có hiệu quả, A Dương lau mũi, nhấp một ngụm.

A Dương nhíu mày, "Không đủ ngọt."

"..."

Bàn tay lau nước mắt cho cô bé của Hứa Liên Nhã khựng lại.

"Mẹ, không đủ ngọt."

"À..."

Hứa Liên Nhã cúi đầu nhìn ly trà màu nâu nhạt kia, bên trong phản chiếu hình ảnh đung đưa, tựa như thấy được một gương mặt khác, rồi mơ hồ tan

https://thuviensach.vn

biến đi.

"Đến điều này mà cũng di truyền..." Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

Hứa Liên Nhã cho thêm một muỗng đường, khuấy xong rồi đưa cho con gái nếm thử.

"Đủ ngọt chưa?"

A Dương thỏa mãn gật đầu, "Rồi ạ."

"Được rồi, không được uống nữa, con nít uống trà sẽ không cao được đâu."

A Dương thèm thuồng đưa mắt nhìn theo ly trà bị đưa đi.

"Cái này gọi là trà chanh, bên ngoài bán cũng gọi là trà đá."

Hứa Liên Nhã tìm tấm hình chai trà chanh đá trong điện thoại cho cô bé xem.

"Cái này..." A Dương cầm lấy điện thoại, Hứa Liên Nhã nói tiếp: " Chữ "Đá" (冰) là chữ Nước (水) có hai nét chấm, biết chưa?"

A Dương gật đầu.

"Bố thích uống cái này."

A Dương nhìn mãi vào chiếc chai đế vàng, cười vẻ ngốc nghếch.

Cô bé rất thích nghe chuyện liên quan đến bố, mới đầu Hứa Liên Nhã chỉ tùy ý nói ra, sau đó phát hiện bé con không hề quên một chi tiết nào, dần dà cũng không dám lừa bịp cô bé.

Hứa Liên Nhã chặn lại bàn tay A Dương định đưa lên ngoáy mũi, nói: "A Dương, thứ sáu chính là ngày giỗ của ông ngoại, đến thứ bảy con cũng

https://thuviensach.vn

nghỉ hè rồi, mẹ đưa con đi tìm bố có được không?"

A Dương vấp ngã một lần rồi nên không dám tùy tiện gật đầu.

"Quê bố ở Quế Lâm, con có biết Quế Lâm không?"

A Dương chỉ lên tấm ảnh chụp chung của Hứa Liên Nhã hồi còn bé với Lôi Nghị được đặt trên tủ tivi, "Núi Mũi Voi."

"Ừ. Chúng ta đến Quế Lâm tìm bố con."

A Dương do dự, "Mẹ lại lừa người?"

Hứa Liên Nhã nói khoác mà không hề biến sắc, "Mẹ lừa người lúc nào?"

A Dương nhỏ giọng nói: "Vừa nãy mẹ mới lừa con đấy thôi."

"..."

Hứa Liên Nhã bấm trên điện thoại một lúc, mở một trang web ra.

"Thấy tên mẹ không? Từ phía đông Nam Ninh đến bắc Quế Lâm, đây là vé tàu đấy."

A Dương cẩn thận kiểm tra một lúc, "Tại sao không có tên con?"

"..."

Hứa Liên Nhã khẽ cười vì sự lanh lẹn của con gái, kéo cô bé đến thước đo chiều cao ở góc phòng. Căn phòng này đã được sửa lại hai năm trước, vạch thước đo của Hứa Liên Nhã hồi nhỏ đã bị bao phủ.

"Con còn chưa đủ một mét hai, không cần mua vé. Con với cậu bắt xe bus đi là nhét tiền xu đúng không?"

A Dương suy nghĩ một hồi, yên lòng à một tiếng.

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát Hứa Liên Nhã không nói thêm gì nữa, sờ mái tóc mềm mại của con gái, ngẩn người uống hết ly trà kia

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sáng sớm ngày thứ sáu, đồng hồ báo thức của Hứa Liên Nhã kêu sớm hơn so với bình thường.

"A Dương, dậy thôi."

Ngay khi A Dương còn nhỏ, Hứa Liên Nhã đã rèn cho cô bé thói quen ngủ một mình, chỉ vào lúc nửa đêm mới đi qua kiểm tra lại chăn màn.

"A Dương, dậy đi ——" Hứa Liên Nhã đi đến vén chăn và rèm cửa của cô bé lên, A Dương nằm trong ánh nắng che mắt rên rỉ. "Tối qua chúng ta có nói hôm nay phải làm gì, con còn nhớ không?"

"... Thắp hương cho ông ngoại."

Chỏm tóc xoăn của A Dương càng vểnh cao hơn khi thức giấc, cô bé xoa mắt, bắt đầu thay quần áo rửa mặt.

Tro cốt của Lôi Nghị vẫn được cất giữ ở nhà.

Không sai, chính xác là tro cốt. Ba năm trước, Hứa Liên Nhã đã nhận được hài cốt của ông.

Sau khi quay về Nam Ninh, Hứa Liên Nhã không hề đổi số điện thoại, cũng may nhờ vậy mà không để lỡ điện thoại của Trâu Vân Đình.

"Tiểu Nhã đấy à?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói mang theo vẻ dò xét, nghe có vẻ quen tai, nhưng hiển thị lại là dãy số xa lạ.

Hứa Liên Nhã cẩn thận tiếp lời: "Cho hỏi ai đấy ạ?"

"Trời ơi, là cháu thật đấy sao Tiểu Nhã." Ở đầu dây có vẻ kích động, "Dì là dì Đình đây... Cái đó, là đồng nghiệp cũ của bố cháu... Cháu còn nhớ không?"

Giọng nói đặc trưng đã đặt tên thay dãy số điện thoại, Hứa Liên Nhã vội vã gật đầu, "Dì Đình, là cháu, là cháu đây."

"Dì còn tưởng cháu đổi số rồi chứ, may mà không đổi."

"Không đổi ạ."

"Cháu còn ở bên này không?"

"Không ạ, cháu về nhà rồi, về Nam Ninh từ hai năm trước rồi."

"Ồ..."

Sự trầm mặc sau hàn huyên chốc lát khiến người không thấy quen, Hứa Liên Nhã đang định mở miệng thì ở đầu dây cũng nói một chữ, rồi hai bên lại khiêm nhường để đối phương nói trước.

Cuối cùng vẫn là trưởng bối không khước từ, Trâu Vân Đình nói: "Tiểu Nhã, là thế này... Bố cháu... có thể đã tìm được hài cốt của bố cháu rồi, ở bên Vân Nam, cần cháu đến nhận... Cháu xem..."

Vì quan hệ đã từng có mà khiến người phụ nữ đáng tuổi mẹ Hứa Liên Nhã thiếu mất tỉnh táo trong lúc nói.

Cuộc gọi đến vào luc tháng năm, khí trời oi bức làm miệng lưỡi Hứa Liên Nhã khô khốc.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc A Dương vừa ngủ trưa dậy, dụi mắt đi đến lay lay Hứa Liên Nhã đang ngẩn người, "Mẹ, đi tiểu."

Hứa Liên Nhã cũng không buồn che loa, dẫn con gái đến trên bồn cầu, kẹp điện thoại giữa má với vai.

Cho A Dương đi tiểu xong, cô mới nói câu xin lỗi đáp lại Trâu Vân Đình nãy giờ im lặng.

"Dì Đình, dì nói tiếp đi."

"... Con của cháu cũng gọi cháu là mẹ rồi."

Trong câu từ xen lẫn cảm khái cho năm tháng trôi qua, Hứa Liên Nhã khẽ ngẩn người.

"Vâng, hai tuổi lẻ một tháng."

"Tốt lắm, tốt lắm."

"Vâng."

"Là con trai hay con gái?"

"Gái ạ."

"Con gái cũng tốt, tri kỷ."

Nếu đổi lại là người dì khác, có thể sẽ tám chuyện nuôi con nửa ngày với Hứa Liên Nhã, nhưng Trâu Vân Đình không có kinh nghiệm ở khoản này nên câu chuyện dừng lại, không ai dám nhắc đến người mà cả hai đều biết kia.

Hứa Liên Nhã nằm giường cứng tàu hỏa đi đêm đến Côn Minh. Sau khi sinh con, tuy cuộc sống không đến nỗi nghèo nát nhưng chất lượng thì

https://thuviensach.vn

đúng là giảm đi, nhất là cô đã đợi việc đến gần hai năm, phòng khám thú cưng này gần như là tay trắng dựng lên.

Tại ga tàu Côn Minh, Hứa Liên Nhã gặp mặt đồng nghiệp cũ của Lôi Nghị, sau đó cùng đến đồn cảnh sát nơi tìm được hài cốt.

Hứa Liên Nhã không ngờ người đến là người hơi quen.

Người kia khoảng hai lăm hai sáu tuổi, đi đến mỉm cười với cô, không gọi tên mà vào thẳng chủ đề.

"Trước kia chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, chị còn nhớ không?"

Hứa Liên Nhã chỉ nhớ được mỗi một lần đưa tiễn Lôi Nghị trong cuộc họp.

Diệp Trí Viễn, đối phương cho cô xem giấy chứng nhận.

"À..." Trí nhớ của Hứa Liên Nhã vẫn còn chút mơ hồ.

"Lần đầu tiên là ăn cơm ở chỗ Lương Chính." Diệp Trí Viễn cũng tránh một cái tên nhạy cảm, "Còn nhớ Lương Chính không?"

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Nhớ chứ."

Diệp Trí Viễn không ôn chuyện cũ nữa, đi thẳng vào chuyện chính: "Trong đơn vị rất coi trọng đầu mối này, nên bảo tôi đến đây luôn."

Hứa Liên Nhã với Diệp Trí Viễn ăn sáng ở gần đó xong thì nghiêng ngả trên xe trên quãng đường còn lại, lúc đến trấn nhỏ ở biên cảnh thì trời cũng đã tối.

Người đón dẫn bọn họ vào nhà khách ở gần đồn cảnh sát, vì nhân viên phụ trách đều đã tan làm nên đến ngày mai mới có thể nhận thi hài được, bèn để bọn họ tối nay được nghỉ ngơi cho khỏe.

https://thuviensach.vn

Diệp Trí Viễn dặn cô nếu buổi tối muốn đi ra ngoài, nhất định phải gọi anh ta đi cùng. Hứa Liên Nhã đáp ừ.

Ngày hôm sau, trước khi vào nhà xác, người đón tiếp dặn bọn họ hãy chuẩn bị tâm lý xong xuôi đi đã. Hẳn câu này là cố ý nói với Hứa Liên Nhã.

Đã ba năm trôi qua, thi thể đã hóa thành bộ xương trắng, quần áo rách tả tơi. Hốc mắt đen ngòm như ẩn giấu luồng oán khí.

Cho dù đã chuẩn bị xong tâm lý đây là bố cô, nhưng Hứa Liên Nhã vẫn không khỏi buồn nôn, lập tức đưa tay bịt miệng.

Người đón tiếp cũng hiểu được phần nào, trực tiếp đề nghị làm giám định DNA.

Điều kiện ở thị trấn nhỏ có hạn, nên phải đến thành phố làm. Trong suốt hành trình luôn có Diệp Trí Viễn đi cùng.

Chờ kết quả mấy cả thảy năm ngày, dài dằng dặc lại nóng lòng.

"Cậu cảm thấy sẽ đúng à?" Hứa Liên Nhã hỏi Diệp Trí Viễn.

Diệp Trí Viễn gần như không chút do dự, "Ừm."

"... Vì sao lại khẳng định như thế?"

Diệp Trí Viễn nhếch miệng, "Nguồn tin đáng tin cậy."

Nghe giống như bí mật nội bộ, thế là Hứa Liên Nhã cũng không hỏi kỹ nữa.

Kết quả được đưa đến, chứng thực nhận định của Diệp Trí Viễn là đúng.

Cho dù đã trôi qua lâu như thế rồi, nhưng vẫn như có xô nước đá trút thẳng xuống đầu Hứa Liên Nhã, toàn thân lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

"Nơi phát hiện ra hài cốt cách vách núi ngã xuống hai cây số, chúng tôi đoán sau khi cảnh sát Lôi trúng đạn rơi xuống vách núi thì vẫn còn sống, hơn nữa còn đi được một chặng đường. Cô cũng biết đấy, người giống như chú ấy đều không thể nằm tại chỗ chờ chết được, bởi vì không biết chờ đến là cứu binh hay kẻ thù, nên chỉ có thể tự mình cứu lấy mình." Cảnh sát xử lý vụ án cũng tham gia tìm kiếm cứu nạn năm đó, "Đáng tiếc, rừng sâu núi thẳm, rất dễ lạc đường..."

Hứa Liên Nhã nửa tỉnh nửa mê nghe nói.

"Trên người bố tôi... có để lại thứ gì không?"

"À à ——" Anh cảnh sát vỗ đầu một cái, "Có một chiếc điện thoại."

Cảnh sát lại đưa bọn họ đến phòng vật chứng, lấy ra một chiếc điện thoại Nokia đen trắng.

"Đã không còn dùng được nữa rồi, đồng nghiệp bên khoa kỹ thuật ở thành phố đã khôi phục lại phần số liệu, phát hiện trong hộp tin nhắn có một bản nháp chưa gửi đi."

Một cảnh sát khác đưa cho bọn họ một tờ giấy in.

Có lẽ Lôi Nghị vốn không hy vọng gì sẽ có người phát hiện ra, nên tin nhắn chỉ thưa thớt vài chữ...

1, Chăm sóc tốt con bé

2, Cậu ấy là người tốt

3, Rất xin lỗi

"Chỉ là không biết muốn gửi cho ai..."

Hứa Liên Nhã cầm lấy tờ giấy mà tay cứ run lên.

https://thuviensach.vn

"Có thể tôi biết..."

Diệp Trí Viễn cùng cảnh sát đồng thanh hỏi: "Ai?"

Nhưng không đợi được câu trả lời.

Hài cốt của Lôi Nghị được hỏa táng ngay tại chỗ, Hứa Liên Nhã và Diệp Trí Viễn lần nữa quay về.

Hứa Liên Nhã càng im lặng hơn so với trước.

Bọn họ sẽ chia tay nhau ở ga tàu.

Hứa Liên Nhã nhận điện thoại trong nhà, là con gái gọi đến. Cô đứng cách xa Diệp Trí Viễn, ôm trong ngực hộp tro cốt.

Đây là lần đầu tiên cô rời khỏi con gái lâu như thế, cô bé ở bên đầu dây tủi thân càng khóc lớn hơn. Hứa Liên Nhã kiên nhẫn dỗ con, mẹ cũng sắp về đến nhà rồi. Trên mặt cô là nụ cười hiền dịu của một người mẹ, chỉ một cái nhìn đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, khiến người ta hâm mộ lẫn ghen tỵ.

Tàu của Diệp Trí Viễn đến sớm hơn Hứa Liên Nhã, anh ta bèn tạm biệt trước.

Đi được năm sáu mét lại rảo bước lớn chạy về.

"Quên thứ gì à?" Hứa Liên Nhã vội hỏi.

Diệp Trí Viễn hít sâu một hơi, nhìn như học sinh đang chuẩn bị phản bác lại giáo viên.

"Chị... chị có còn nhớ anh Dương không?" Đột nhiên xuất hiện, rồi lại hỏi một câu không hề có xưng hô làm như đang chất vấn.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã phản ứng chậm, giọng Diệp Trí Viễn càng dồn dập: "Triệu Tấn Dương, chị còn nhớ anh ấy không?"

Đã lâu lắm rồi mới nghe thấy người nhắc đến cái tên này, Hứa Liên Nhã chấn động không khác gì nghe tin tử của Lôi Nghị.

"Tôi nhớ, dĩ nhiên tôi nhớ..."

Cô trả lời y hệt người già lẩm bẩm đầu óc không linh hoạt.

"Hài cốt của lão đại là do anh Dương tìm về."

Hứa Liên Nhã còn chưa kịp định thần lại từ cơn chấn động ban nãy thì lại kinh hãi thêm lần nữa.

"Không phải tình cờ mà phát hiện ra, là anh ấy vẫn luôn tìm kiếm."

Hứa Liên Nhã cắn môi.

"A Dương.. Anh ấy có khỏe không?"

"Tôi cũng không biết... Cứ coi như khỏe đi, vẫn còn sống." Diệp Trí Viễn nói, "Anh ấy cứ ở mãi bên này, cũng gần ba năm tôi chưa gặp anh ấy rồi, cũng không nhận được tin tức gì của anh ấy."

"Còn sống là tốt... còn sống là tốt rồi..."

Cánh môi Diệp Trí Viễn run run, có lẽ đang cố tìm một cách gọi thích hợp, để giọng nói không khiến người khác tổn thương.

"Tôi biết mình không có tư cách gì, nhưng dẫu sao chị cũng đã từng là chị dâu của bọn tôi, tôi... tôi hy vọng chị không quên anh Dương, anh Dương có nỗi khổ của mình, nếu đến chị cũng quên anh ấy, coi như anh Dương uổng công rồi..."

https://thuviensach.vn

"Tôi không quên." Hứa Liên Nhã nói, "Tôi sẽ không quên anh ấy, cậu yên tâm, cho dù lâu bao nhiêu cũng sẽ không."

Diệp Trí Viễn gật đầu.

"Cám ơn chị."

Ga tàu vang lên tiếng nhắc nhở lên tàu, bỗng Diệp Trí Viễn đứng tư thế nghiêm, đưa tay làm động tác chào đúng tiêu chuẩn với cô, rồi xoay người chạy chậm hòa vào dòng người.

Hứa Liên Nhã ngồi xuống ghế, vuốt tóc mái hơi rối, có cảm giác mất sức trước nay chưa từng có.

Đôi mắt vô hồn một lúc lâu, cho đến khi một cây nạng xuất hiện trong tầm mắt.

Là một người đàn ông chống nạng.

Hứa Liên Nhã vội ôm lấy hành lý nhường chỗ.

"Chị... chị dâu?"

Người đàn ông hồ nghi mở miệng.

Hứa Liên Nhã ngước mắt lên nhìn chằm chằm, cho đến tận lúc có một cô gái trẻ tuổi đẩy vali đi đến bên cạnh anh ta thì vẫn không tin nổi.

"Lương Chính?"

"Trời, là tôi đây." Lương Chính cười, "Thấy chị lâu lắm rồi, nhưng vẫn không dám tin."

"Ừ."

"Chị ở bên này à?"

https://thuviensach.vn

"Có chút chuyện nên đến đây."

Ánh mắt của Hứa Liên Nhã chuyển sang cô gái đang đỡ anh ta.

"À, đây là..." Lương Chính sực nhớ giới thiệu.

"Phương Gia Gia." Cô gái trẻ tự mình nói, "Em là vợ anh ấy, bọn em đến đi hưởng tuần trăng mật, mới từ Lệ Giang về." Vừa nói cô nàng vừa khoe chiếc nhẫn trên tay.

Đó không phải là chiếc nhẫn kim cương gì lóa mắt, thậm chí chỉ là chiếc nhẫn tròn đơn giản. Nhưng nét hạnh phúc trên mặt Phương Gia Gia còn chói lòa hơn cả nhẫn kim cương.

Lương Chính đỏ bừng hai tai, ngượng nghịu nói: "Trước kia còn từng ăn cơm với nhau, có thể chị không nhớ."

"Có chút ấn tượng..."

Hứa Liên Nhã vẫn còn nhớ mang máng lần ăn cơm đó có một cô bé nói thích Lương Chính, mặc kệ chỗ khuyết tật trên người anh ta, còn bị Thẩm Băng Khê giáo huấn một phen.

"Em vẫn còn nhớ chị, chị Nhã." Phương Gia Gia khéo ăn khéo nói.

Hứa Liên Nhã cười, cảm khái bảo: "Hai người cũng đã kết hôn rồi."

"Đúng thế." Người tiếp lời là Phương Gia Gia, "Em vừa tốt nghiệp liền ép anh ấy kết hôn."

Lương Chính: "..."

Lương Chính quya sang Hứa Liên Nhã, "Chị dâu, chị còn làm ở bên kia à?"

https://thuviensach.vn

Bỗng Phương Gia Gia nhéo lấy tay Lương Chính, Lương Chính chậm hiểu còn trừng lại cô nàng.

Hứa Liên Nhã cười cho qua, "Không, về quê lâu lắm rồi, ở Nam Ninh."

"À..."

Đến lượt tàu của Hứa Liên Nhã sắp lăn bánh, Phương Gia Gia gấp gáp lôi một tờ danh thiếp từ trong ví tiền ra, cầm hai tay đưa cho Hứa Liên Nhã.

"Chị, bọn em có mở một căn nhà nghỉ ở bờ biển, nếu chị rảnh đến đây thì nhất định phải tới tìm bọn em chơi đấy."

Hứa Liên Nhã nhìn địa chỉ, bật thốt: "Chị cũng đã từng đến thôn này rồi..."

"Lúc chị đi chắc còn chưa mở rộng đâu."

"Ừ..." Hứa Liên Nhã hoài niệm, "Chỉ là một thôn cá nhỏ."

"Hai năm qua chính phủ mới thực sự bắt đầu khai phá, dù sao cũng là thôn ven biển duy nhất trong thành phố, nghe nói muốn tạo thành đảo Cổ Lãng thứ hai đấy. Bọn em đi chuyến này cũng coi như lấy kinh nghiệm."

"Được."

Hứa Liên Nhã đã đi xa mà vẫn còn nghe thấy tiếng Phương Gia Gia quở trách Lương Chính.

"Còn gọi 'chị dâu' gì nữa, đã chia tay bao nhiêu năm anh còn nhắc đến làm gì, muốn chết à."

Hứa Liên Nhã bất đắc dĩ cười, nụ cười để lòng lạnh đi một cách khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Có phải người kia muốn biến thành Lương Chính hay Lôi Nghị thứ hai mới chịu quay đầu không.

***

A Dương khá tò mò với chiếc hộp nhỏ mà Hứa Liên Nhã ôm về, có lần thậm chí còn suýt làm đổ hộp, dọa Hứa Liên Nhã sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

Hứa Đồng đề nghị dựng mộ cho Lôi Nghị, Hứa Liên Nhã suy nghĩ rồi vẫn không đồng ý, dĩ nhiên cô còn chưa quên trận hỏa hoạn thiêu hủy mọi thứ của mấy năm trước.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã sắm một chiếc giá đựng tro cốt, treo trong phòng khách.

Hai năm trước, A Dương luôn không tập trung vào ngày giỗ của ông ngoại, chỉ chắp hai tay lại một lúc như đùa bỡn rồi xong chuyện.

Sau đó Hứa Liên Nhã bảo cô bé cầu xin ông ngoại phù hộ cho mình cao lớn như ước sinh nhật, lúc này cô bé mới chịu yên ổn.

Lúc cắm hương vào, Hứa Liên Nhã hỏi cô bé đã cầu xin điều gì.

A Dương ngại ngùng cười, "Xin ông ngoại để con nhanh chóng được gặp bố."

Hứa Liên Nhã: "..."

Cô cố làm ra vẻ không vui, "Cả ngày chỉ biết nhớ bố con, thế mẹ thì sao?"

A Dương đảo mắt, giang hai tay ra, giống như vươn vai mà cũng như cất cánh, "Để ông ngoại phù hộ cho mẹ với bố, còn cả A Dương ở bên nhau!" Rồi đột nhiên ôm lấy hai chân Hứa Liên Nhã, ngẩng đầu cười hì hì nhìn cô.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cứ đến cuối tuần là mẹ con Hứa Liên Nhã sẽ về bên Hứa Đồng ăn cơm, vì ngày mai lên đường rồi nên tối nay phải báo cáo sớm.

"Ngày mai chúng ta phải đi đâu?" Hứa Liên Nhã vừa lái xe vừa hỏi A Dương.

"Đi tìm bố."

"Trời, mẹ vừa dạy con nói thế nào hả?" Hứa Liên Nhã nhìn cô bé từ gương chiếu hậu, "Nếu bà ngoại hỏi vì sao mai không về ăn cơm thì phải nói thế nào?"

A Dương quanh co một hồi, "Mai phải đi Quế Lâm với mẹ..."

"Đi Quế Lâm làm gì?"

"Tìm bố."

Hứa Liên Nhã đau cả đầu, "Không được nói 'tìm bố', phải nói là đi xem cái gì hả?"

"Đi... đi xem núi Vòi Voi."

"Ừ, còn gì nữa không?"

"Cả mỏm đá Thất Tinh..."

https://thuviensach.vn

"Nhớ đấy, không được nói 'tìm bố' đâu đấy, nếu không chúng ta không đi được đâu, biết chưa?"

A Dương vẫn không từ bỏ, "Vì sao không thể nói?"

Hứa Liên Nhã cân nhắc nếu nói thẳng là bà ngoại không thích bố, liệu có làm con bé hiểu lầm tư tưởng hai người là địch hay không.

"Vì bố không chịu về nhà nên bà ngoại giận. Con tan học không về nhà thì mẹ có giận không nào?"

"À..." A Dương suy nghĩ, "Vậy mẹ con ta đi gọi bố về nhà thì bà sẽ không giận nữa."

Trước khi lên nhà, Hứa Liên Nhã lại tập lại một lần với A Dương.

"A Dương, chúng ta có thể đi Quế Lâm được hay không là phụ thuộc vào biểu hiện của con đấy."

A Dương nắm chặt bàn tay nhỏ thể hiện quyết tâm.

Một nhà năm người cùng ăn cơm.

Hứa Liên Nhã đưa mắt ra hiệu với A Dương, người sau liền nháy mắt mấy cái, gắp một miếng thịt bò, không biết là có hiểu gì không.

"Mẹ, ngày mai con dẫn A Dương đi Quế Lâm chơi nên không về nhà ăn được."

Hứa Đồng sững người, hỏi: "Sao đột nhiên lại muốn đến Quê Lâm làm gì, tháng bảy tháng tám vừa đông người lại vừa nóng."

"Con bé biết hiểu chuyện rồi, cũng nên dẫn nó đi đây đi đó."

https://thuviensach.vn

"Quế Lâm thì có gì hay mà chơi?" Hứa Đồng chuyển sang trác cháu gái ngoại, "Cháu muốn đi Quế Lâm à?"

A Dương gật đầu, "Muốn ạ!"

"Đi Quế Lâm chơi cái gì, còn không bằng để bà ngoại dẫn cháu đi núi Thanh Tú còn hơn."

"Đi tìm núi Vòi Voi."

Hứa Liên Nhã nghe mà chóp mũi chảy cả mồ hôi lạnh, may mà Hứa Đồng không sửa ngữ pháp sai của con bé.

Hứa Đồng quay sang Hứa Liên Nhã, "Một mình con dẫn con đi xa như thế liệu có bận quá không? Hay là để Hà Duệ đi cùng các con đi, dù sao điền nguyện vọng xong thì thằng bé cũng rảnh rang rồi."

Hà Duệ bất đắc dĩ ngẩng đầu lên khỏi bát cơm.

Hứa Liên Nhã nói giúp cậu: "Chắc Tiểu Duệ có sắp xếp với bạn rồi, cũng không cùng tuổi với bọn con, đi cũng thấy chán."

A Dương cũng nói tiếp, "Chú nhỏ muốn đi chơi với bạn học nữ."

Suýt nữa Hà Duệ không nuốt nổi cơm xuống, đưa mặt lại gần: "Chú nói đi chơi với bạn học nữ lúc nào?"

A Dương đong đưa đôi chân, "Trong điện thoại của chú đều là ảnh của bạn học nữ."

"... Đó là minh tinh, minh tinh ca nhạc."

"Hì hì."

Hai mẹ con Hứa Liên Nhã tránh được một kiếp nạn.

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng bất đắc dĩ nói: "Mùa hè nhiều muỗi, nhớ mang theo thuốc đuổi muỗi. Trẻ con khó quen thủy thổ, cũng phải mang theo thuốc tiêu hóa cảm cúm đấy, cả thuốc say xe nữa."

Hà Ngạn Phong ngồi bên cười, "Có ra khỏi Quảng Tây đâu mà không quen thủy thổ chứ."

Hứa Đồng liếc ông rồi nói tiếp, "Bên Quế Lâm ăn cay nhiều, nhớ không được cho con bé ăn đâu đấy, cơm ở ngoài nhiều dầu mỡ, cố chần đồ ăn qua nước."

"Vâng."

"Nhưng nước ở Quế Lâm cũng tốt lắm, uống nước nhiều chút, coi như tiêu độc."

"..."

"Còn nữa..."

"Con biết rồi mà mẹ, mẹ ăn cơm trước đi."

Hứa Đồng làu bàu trong miệng như đang suy nghĩ, rồi cuối cùng chốt hạ màn: "Ra ngoài nhớ chú ý an toàn."

Lúc xuống lầu, A Dương hỏi: "Biểu hiện của con tốt không mẹ?"

"Tốt lắm." Hứa Liên Nhã vỗ tay với cô bé từ trong đáy lòng.

"Có phải chúng ta đang lừa bà ngoại không?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, "Đúng là chúng ta phải đến núi Vòi Voi mà."

Về đến nhà, Hứa Liên Nhã lôi vali ra.

https://thuviensach.vn

"Con muốn mặc gì thì tự mang theo, không cần nhiều đâu, năm sáu bộ là đủ rồi."

Từ lâu Hứa Liên Nhã đã cho cô bé quyền tự lựa chọn, một nửa là muốn để con độc lập từ sớm, một nửa cũng do mình lười.

Đợi đến lúc Hứa Liên Nhã tăm xong đi ra, phát hiện cô bé đã dọng xong nửa chiếc vali, đang ôm con mèo ba chân cố nhét vào vali.

"A Dương, con làm gì đấy?"

Chú mèo bị nhấn vào vali cảnh giác nhìn xung quanh, tạm thời án binh bất động để tìm cơ hội bỏ trốn.

"Con muốn đem nó đến Quế Lâm, đưa cho bố."

Trẻ con càng lớn, tâm tư càng bộc lộ có thể khiến mẹ vừa bất ngờ lại ngạc nhiên mừng rỡ.

Hứa Liên Nhã ngồi xuống mép giường, dịu dàng nói: "Con mà nhét nó vào vali thì nó không thở nổi đâu."

"Vậy phải làm gì bây giờ?"

A Dương luống cuống đứng lên, Hỉ Thước cũng nhân cơ hội mà nhảy ra ngoài.

"Đổi cái khác."

A Dương lục lọi một hồi, rồi giơ con búp bê Hỉ Thước vải nỉ đến trước mặt Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã chỉ vào mũi con mèo búp bê, "Bẩn thế này rồi mà cũng đưa cho bố à?"

https://thuviensach.vn

A Dương cúi đầu nhìn lòng bàn tay, "Nhưng con thích cái này nhất, con muốn đưa cho bố."

"..." Hứa Liên Nhã dừng lau tóc, đưa tay sờ đầu cô bé, "Vậy thì mang theo đi, bố sẽ thích đấy."

Sáng sớm hôm sau liền lên đường.

Đây là lần đầu tiên A Dương đi xa, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

"Mẹ ơi, tàu hỏa kìa!"

"Là tàu siêu tốc."

"Tàu siêu tốc là gì ạ?"

"... Là nhanh hơn tàu hỏa ấy."

Có lúc Hứa Liên Nhã cảm giác kiến thức của mình không đủ để dùng.

Lên tàu siêu tốc, phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua vùn vụt khiến A Dương hưng phấn cả một lúc lâu, cuối cùng bị hành trình dài đằng đẵng làm cho mệt nhoài.

Lần đầu tiên tàu siêu tốc dừng lại, A Dương kích động: "Đã tới chưa mẹ?"

"Mới đến Liễu Châu, còn một ga nữa."

"Liễu Châu là ở đâu ạ?"

"Là quê của món phở ốc luosifen."

Mười một giờ ba mươi, cuối cùng tàu siêu tốc cũng dừng lại ở ga bắc Quế Lâm.

https://thuviensach.vn

"Mẹ ơi, đây là Quế Lâm rồi ạ?"

A Dương lại đầy hưng phấn.

Một số địa phương vẫn thi công như cũ, nhưng người lên xuống tàu cứ nối đuôi nhau không dứt. Nghỉ hè là thời gian đi chơi cao điểm, đứng bên ngoài toàn là hướng dẫn viên du lịch không ngừng í ới gọi khách.

"Dương Sóc, Dương Sóc đây..." Một người phụ nữ trung niên đội nón lá giơ tấm bảng lên hét to, "Cô ơi cô có đi Dương Sóc không, phố Tây, núi Cửu Mã Họa, Ấn Tượng Lưu Tam Tỷ*..."

(*Phố Tây, núi Cửu Mã Họa là cảnh điểm nổi tiếng ở Dương Sóc, "Ấn Tượng Lưu Tam Tỷ" là chương trình nghệ thuật nổi tiếng ở gần sông Li Giang, Dương Sóc.)

"Cổ Đông đây, thác nước Cổ Đông ở bên này, đi ô tô một mạch là đến... Đi Cổ Đông đi, mùa hè thích hợp chơi nước..."

Hứa Liên Nhã cản lại mấy người, đi đến cạnh một chiếc taxi hỏi: "Bác tài, đến trạm xe mất báo nhiêu tiền?"

"Sáu mươi."

"... Đắt thế à."

"Đường xa mà, cô bắt xe bus đi cũng phải mất ba mươi bốn mươi phút."

Hứa Liên Nhã kéo A Dương còn đang ngẩn ngơ rời đi.

"Năm mươi vậy, lấy cô năm mươi đi ngay."

Cuối cùng hai mẹ con vẫn gia nhập vào đội ngũ chờ xe bus.

https://thuviensach.vn

Tuyến 100 đã tới, mỗi một tốp đi lên là xe bus lại lắc lư, đầu mọi người cũng gật gù theo.

A Dương đi cùng mấy người phía trước định bò lên tầng hai, Hứa Liên Nhã vội gọi lại: "A Dương, chúng ta không lên tầng."

A Dương lại lắc lư quay đầu.

Hứa Liên Nhã xếp hàng ở tốp đầu, chiếm vị trí trong toa hành khách.

Hứa Liên Nhã tháo mũ A Dương xuống quạt cho cô bé, đau lòng hỏi: "Có mệt không?"

A Dương bướng bỉnh nhếch môi, lắc đầu, "Không mệt."

"Sắp đến nơi rồi..."

Đến trạm xe Quế Lâm thì đã hơn mười hai giờ, Hứa Liên Nhã mua vé xe hai giờ mười, từ thành phố Quế Lâm đến huyện Bình Lạc khoảng hai tiếng.

Hứa Liên Nhã dẫn cô bé đến quán bún thịt ngựa kế cận.

"Con không ăn thịt ngựa." A Dương kiên quyết nói.

Còn nhỏ mà đã có thể phân rõ tốt xấu như thế, Hứa Liên Nhã lấy làm vui vẻ yên tâm.

"Ngựa là dùng để cưỡi, không thể ăn."

"Ừ, được rồi."

Hứa Liên Nhã gọi vào bún bò, trước khi ăn A Dương vẫn còn do dự, "Đây là thịt ngựa à mẹ?" Lấy được sự bảo đảm của Hứa Liên Nhã thì cô bé mới chịu mở miệng.

https://thuviensach.vn

Phòng chờ xe ở trạm xe vừa cũ vừa bí bách, khách một trời một vực với hình ảnh thành phố du lịch.

Hứa Liên Nhã để con gái ngồi trên đùi nghỉ ngơi, còn bản thân không dám chợp mắt.

Mắt con gái giống cô, hơi nhạt màu, lúc ngủ nhắm mắt thì che đi đặc điểm của cô, khiến ngũ quan nhìn càng giống Triệu Tấn Dương hơn.

Con đường phía trước khá mong manh, cô không biết quyết định này là đúng hay sai, cũng không biết có thể đổi được kết quả gì không, kéo cô con gái nhỏ cùng bôn ba, thậm chí cô còn có ý nghĩ quay về.

Hứa Liên Nhã dán miếng dán say xe cho cô bé, rồi ôm con gái đang mơ màng lên xe, dần dần để lại thành phố Quế Lâm ở sau lưng.

Huyện Bình Lạc không giống huyện du lịch như Dương Sóc, du khách không nhiều, nhưng mấy năm qua chính phủ đã quy hoạch thống nhất, bao nhiêu ngôi nhà nối liền nhau ở hai bên đường phố đều được xây ngói xanh tường trắng.

Trước khi xuống xe, Hứa Liên Nhã hỏi nhân viên bán vé đến thôn Phúc Sa thì phải đi thế nào, nhân viên nói phải gọi thuyền đi qua.

"Các cô may đấy, hôm nay là ngày họp chợ, chứ bình thường không có thuyền đâu."

"Mẹ ơi, tại sao còn chưa đến ạ?"

A Dương ủ rũ như cọng rau héo.

"Sắp rồi..."

Lời dỗ dành trước sau như một của Hứa Liên Nhã đã tiết lộ tâm trạng nôn nóng, giống củ cà rốt treo trước mắt con lừa, nhưng lại không có chút

https://thuviensach.vn

tác dụng nào với con gái.

Hứa Liên Nhã để A Dương đẩy vali đi.

Hỏi đường trong huyện lị có hiểu quả hơn là tìm đường trên điện thoại, Hứa Liên Nhã lại hỏi thêm hai người, cũng chỉ cùng về một phía, đi một lúc lâu thì cuối cùng cũng đến bến thuyền.

"A Dương, chúng ta ngồi thuyền nữa là sẽ đến nơi."

A Dương đi chuyến này xong, ba đường thủy lục không chỉ còn mỗi máy bay là chưa đi.

Đi đò làm A Dương phấn chấn hơn, cô bé ngây thơ hỏi: "Đây là biển ạ?"

"Là sông." Hứa Liên Nhã nói, "Đây là nơi giao nhau giữa Li Giang và Lệ Giang. Chữ 'Giang' có mấy nét chấm ấy nhỉ?"

"... Ba nét chấm."

Hứa Liên Nhã được người bán vé giúp lên thuyền, rồi hỏi: "Có thu tiền trẻ con không?"

"Nhỏ thế thì không cần."

"Người lớn thì mấy tiền?"

"Hai đồng."

Hứa Liên Nhã không khỏi mỉm cười, thì ra đi thuyền cũng như bọn họ đi xe bus.

Rồi lại hỏi: "Chuyến chậm nhất là đến mấy giờ?"

"Tám giờ tối."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đưa tiền, sau đó dặn A Dương ngồi yên.

Gió hè phất qua mặt sông mang đến luồng mát mẻ hiếm có, đường thủy còn xa hơn so với tưởng tượng, ngồi phải nửa tiếng, lúc lên bờ thì đã hơn năm rưỡi.

Hứa Liên Nhã tính thời gian thấy vẫn còn kịp, bèn cho A Dương ăn chút đồ ở ven đường.

Hứa Liên Nhã nhớ trên tấm thẻ của Triệu Tấn Dương có ghi thôn Phúc Sa, còn số mấy thì đã quên từ lâu, cho dù có nhớ số nhà, từ trước đến nay tìm người trong thôn cũng không dễ.

Phần còn lại phải nhờ vào may mắn vậy. Hứa Liên Nhã đẩy con gái đi dọc theo đường xi măng.

Trẻ con lớn lên trong thành phố thường vô cùng tò mò với mọi cảnh vật ở nông thôn.

"Mẹ, chó nhỏ kìa!"

"Ừ..."

"Còn cả gà nữa, cục tác..."

"... Con muốn đi tiếp nữa không?"

A Dương sải đôi chân ngắn củn bước đi.

Đi được một đoạn thì bắt gặp một ông cụ dắt một con bò cái cùng hai con bê.

Hứa Liên Nhã bước lên hỏi đường.

"Chào bác, cho cháu hỏi chút, nhà Triệu Tấn Dương thì đi đường nào ạ?"

https://thuviensach.vn

Ông cụ tò mò nhìn hai mẹ con.

"Triệu Tấn Dương." Hứa Liên Nhã tưởng ông ấy nghe không hiểu tiếng phổ thông, bèn nói chậm lại.

"À à, tôi biết, tôi biết." Ông cụ trả lời bằng giọng Quế Lâm, "A Dương à."

Chữ "Dương" (yáng) giọng Quế Lâm phát thành âm "Dương" (yăng) , đọc nhanh cũng gần giống tiếng phổ thông.

A Dương nghe thế liền "hở?" một tiếng ngẩng đầu lên, lại thấy hai người lớn không ai để ý đến cô bé, thế là sự chú ý lại quay về con bò.

Ông cụ lại nói thêm mấy câu bằng giọng Quế Lâm, không ngừng khoa tay múa chân.

Hứa Liên Nhã khó khăn thuật lại: "Đi về phía trước, rẽ phải ở giao lộ... Sau đó đến một căn nhà hai tầng ở bên trai, tầng mới... phải không?"

Ông cụ cười gật đầu, lại hỏi là người nhà ai.

Hứa Liên Nhã giả vờ nghe không hiểu, liên tục cám ơn rồi kéo con gái đi nhanh.

Nhà lầu trong thôn một trời một vực vô cùng khác biệt, có nhà lát gạch đỏ, cũng có nhà trát bùn đất cũ kỹ, thỉnh thoảng lại thấy những tòa nhà hiện đại lát gạch men.

Lúc nhà của Triệu Tấn Dương xuất hiện trong tầm mắt, cô bỗng thở phào nhẹ nhõm —— tốt hơn trong tưởng tượng nhiều.

Trước nhà có khoảng đất bằng, một bầy gà nhàn tản dạo mát, đúng lúc có một người đàn bà đứng tuổi bưng mâm sắt đi ra, đổ thức ăn vào máng, đàn gà liền cục ta cục tác vây lại.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà cho gà ăn xong liền đứng thẳng người lên, vừa vặn đụng mặt Hứa Liên Nhã.

Sau khi làm mẹ, Hứa Liên Nhã thường cảm thấy thú vị trước những di truyền trên người trẻ nít. Giống như bây giờ, cô chắc chắn người đàn bà kia chính là mẹ của Triệu Tấn Dương.

Hứa Liên Nhã kéo A Dương đến đôn đá ven đường để nghỉ ngơi, nói: "Chúng ta đến nơi rồi, chính là chỗ đó, đợi trời tối rồi vào."

A Dưởng ngẩng đầu nhìn trời, hỏi: "Tại sao phải đợi trời tối ạ?"

Hứa Liên Nhã thì thầm bên tai cô bé một hồi, A Dương không ngừng gật đầu.

Bảy giờ bốn mươi lăm phút, Hứa Liên Nhã thấy thời gian đã đủ.

"Mẹ vừa nói gì con đã nhớ chưa?"

A Dương dùng sức nói: "Rồi ạ!"

Hứa Liên Nhã vỗ đầu cô bé, "Tối nay chúng ta ngủ ở ven đường hay ngủ ở trong nhà, đều phải xem xem biểu hiện lát nữa của con đấy."

Màn đêm ôm lấy thôn làng liền trở nên vô cùng yên lặng, đên tuyền một mảnh, xung quanh chỉ có tiếng chó sủa ngẫu nhiên cùng côn trùng râm ran kêu.

Cổng chính không khóa cửa, để lộ ánh đèn ảm đạm.

Hứa Liên Nhã gõ cửa, cất giọng hỏi: "Có người ở nhà không?"

Không ai trả lời.

Cô căng thẳng nắm chặt tay con gái.

https://thuviensach.vn

Lại gõ cửa ba tiếng.

Tiếng trả lời của người đàn bà truyền đến cùng tiếp dép loẹt xoẹt.

"Ai thế?" Tiếng phổ thông cất lên mang theo giọng địa phương.

Có thể là do tuổi tác cùng những năm tháng đã trải qua, cẩn thận nhìn lại mới thấy Khương Mẫn già hơn Hứa Đồng nhiều.

Khương Mẫn thay nhau nhìn hai người khách xa lạ mới đến này, lúc ánh mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ kia, nghi ngờ liền biến thành kinh ngạc.

"Hai người tìm ai?"

"Chào dì ạ. Chúng cháu đến đây tìm một người, nhưng hình như anh ấy không có ở nhà, bây giờ lại không có thuyền, liệu có thể tá túc nhờ ở nhà dì một đêm được không ạ?"

Hứa Liên Nhã kéo A Dương đến trước người mình, như để Khương Mẫn nhìn rõ.

Đây là một tín hiệu, A Dương nhận được liền đáng thương nói: "Bà ơi, mẹ con cháu không về được, liệu có thể, liệu có thể ở nhà bà một đêm không ạ? Chúng cháu sẽ trả tiền."

Khương Mẫn chần chừ không giống nghi ngờ, mà nhìn giống như sực tỉnh từ trong cơn khiếp sợ hơn. Cuối cùng né người qua một bên, nói: "Vào đi."

"Mẹ con cô từ đâu đến thế?"

A Dương ở trong tiệm của Hứa Liên Nhã đến quen nên không hề sợ người lạ, trả lời: "Chúng cháu từ Nam Ninh đến tìm..."

https://thuviensach.vn

Hai chữ đằng sau bị Hứa Liên Nhã bịt lại trong bàn tay, "Bọn cháu từ Nam Ninh đến ạ."

"Nam Ninh à, xa thật đấy."

Hứa Liên Nhã tranh thủ nháy mắt với A Dương, A Dương tự biết sai, vội che miệng lại.

"Hai người ăn cơm chưa?"

"Chưa ạ."

"Để lát nữa tôi làm ít đồ cho hai người, nhưng cũng không còn dư lại gì nhiều."

Hứa Liên Nhã vội bảo: "Không sao ạ, bọn cháu cũng không ăn nhiều."

A Dương phụ họa, "Vâng ạ, không ăn nhiều ạ."

Khương Mẫn ngoái đầu nở nụ cười đầu tiên từ khi gặp mặt.

Khương Mẫn dẫn bọn họ lên tầng hai, "Trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi ở tầng dưới. Hai người ở đây đi, mấy hôm trước đã phơi chăn mền rồi."

Đây chắc hẳn là phòng cho khách, trơ trọi chỉ có một tấm màn đuổi muỗi. Cũng may là nhà mới, đèn thắp sáng trưng.

Khương Mẫn xào một dĩa thịt bò cà chua cùng dĩa rau muống.

A Dương gắp đũa thịt bò lên, Khương Mẫn chống tai ngồi cạnh hỏi: "Có hợp khẩu vị không?"

A Dương mải lo nhai, có thể cũng là do không nghe hiểu.

Hứa Liên Nhã nhắc: "Bà hỏi con ăn có ngon không."

https://thuviensach.vn

"Ăn ngon lắm ạ!"

Khương Mẫn cười, "Mấy tuổi rồi?"gi

"Năm tuổi ạ, sang năm cháu sẽ lên lớp một."

Hứa Liên Nhã còn nói: "Đừng ăn hết thịt, ăn chút rau xanh đi."

Ăn cơm xong, Hứa Liên Nhã muốn giúp một tay thu dọn rửa chén, Khương Mẫn bèn cản lại.

"Tối rồi lạnh lắm, cô đưa con đi tắm đi, để tôi."

Khương Mẫn dẫn hai người ra phòng tắm rồi quay lại phòng bếp, chén đũa ngâm trong chậu nước rồi ngồi ngây ngô bất động.

Bà càng nghĩ càng thấy lạ, càng nghĩ càng thấy không thoải mái, vẫy tay một cái, lau tay vào tạp dề rồi lên nhà cầm điện thoại, đi ra ngoài.

Điện thoại màn hình lớn, cỡ chữ cũng lớn.

Khương Mẫn bấm gọi cái tên đầu tiên trong danh bạ.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy, tiếng người ồn ào cùng cạn ly truyền đến.

Một người đàn ông uể oải cất giọng Quế Lâm: "Mẹ à, có chuyện gì đấy?"

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nghe thấy đầu kia ồn ào ầm ĩ, Khương Mẫn hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Triệu Tấn Dương đáp đang, rồi hỏi lại câu "có chuyện gì".

Khương Mẫn nói: "Không có chuyện thì không thể gọi cho anh à?"

Đầu kia chỉ cười không nói.

Khương Mẫn không có lòng dạ nào tán gẫu với anh, nói: "Ngày mai có thời gian về một chuyến không?"

"Đã xảy ra chuyện gì à mẹ?"

Cuộc gọi đến gấp gáp, còn chưa tìm được lý do thích hợp, Khương Mẫn nói quanh co: "Ngày mai lão nhị nhà họ Lý ở đầu thôn kết hôn, con về uống rượu mừng đi, cũng có nhiều người về lắm."

"Là tên nào?"

"Nhỏ hơn con mấy tuổi, hồi bé vẫn hay đi hái trộm hồng với con đấy, bị người ta bắt được cùng đưa về, có nhớ không?"

"À à, tên đó ấy à." Triệu Tấn Dương nói, "Cũng mười mấy năm không liên lạc rồi, không đi, mẹ đi phong bì giùm con."

"..."

"Chỉ chuyện này thôi à?"

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn oán trách: "Con không rảnh đề về à, bận rộn đến thế sao?"

"Không phải tiệm này mới khai trương à, con phải xem sao đã. Hơn nữa bây giờ cũng là mùa vải với dưa hấu, phải nhân lúc mà kiếm nhiều một chút."

"... Tháng tám mùa nhãn, tháng chín mùa nho, tháng mười là quốc khánh cả mùa hồng, tháng mười một mười hai thì mùa cam mùa bưởi, bận đến cuối năm không có một ngày nghỉ phải không."

"Mẹ cũng hiểu thật đấy." Càng lúc Triệu Tấn Dương càng không yên lòng.

"Là con không muốn về..."

Triệu Tấn Dương thở dài, "Mẹ, không thì mẹ đến đây đi, ở nhà cũng không có chuyện gì. Một mình mẹ cũng không ai trò chuyện cũng buồn, ở nhà cả ngày toàn chỉ nấu ăn, tới đây cũng thế."

"Còn lâu mẹ mới buồn, đi ra ngoài thì anh có về giúp mẹ nuôi gà không?" Khương Mẫn khẽ cắn răng, bỏ lại một câu: "Vợ con anh đã tìm tới cửa rồi, anh có về không đây?"

Triệu Tấn Dương lại cười thành tiếng, miệng giễu cợt nói: "Thế cơ à, vợ con có đẹp không?"

"... Con lại uống rượu rồi."

"Uống một ít, không nhiều." Bỗng giọng Triệu Tấn Dương thấm mệt, "Đang ở với đồng nghiệp cũ."

Khương Mẫn cũng không chắc lắm về suy nghĩ kia, nản lòng nói: "Cơ thể con chỉ vừa mới khỏe, uống ít rượu thôi."

"Thật sự không uống nhiều mà."

https://thuviensach.vn

"Không về thì thôi. Con nhớ giữ gìn thân thể đấy. Có rảnh thì tự nấu cơm mà ăn, đồ bên ngoài không sạch. Bớt hút thuốc đi, cơ thể con giờ không so được với trước kia đâu."

Không biết Triệu Tấn Dương là oan ức thật hay giả vờ, nói: "Con nấu cơm mất sức lắm, bảo mẹ đến thì mẹ không chịu."

Khương Mẫn nghe rõ, xót xa như màn đêm dần thấm vào thân thể bà, lạnh buốt.

***

Ở bên kia, vừa cúp điện thoại, thì có một người đàn ông ngồi xuống đối diện Triệu Tấn Dương.

"Mẹ tôi, bỗng gọi tôi về nhà một chuyến." Anh giơ điện thoại lên rồi nhét vào túi quần, "Sao lại lề mề đến bây giờ?"

"Thay bộ đồ khác."

So với Triệu Tấn Dương, người đàn ông đó ngồi thẳng sống lưng, dạng hai chân ra, hai tay chống lên đầu gối.

Giọng Triệu Tấn Dương mang vẻ cười nhạo: "Anh nhìn mình xem, làm gì cứ như mặc cảnh phục đi họp thế."

Quách Dược cúi đầu nhìn tư thế của mình, có thể cũng cảm thấy cứng ngắc nên hơi gập người xuống. Ngửi thấy mùi rượu ở đối diện, Quách Dược cau mày: "Sao không đợi người đến mà đã uống trước?"

Ánh mắt Triệu Tấn Dương liếc xéo chai rượu còn chưa mở nắp trên bàn, ý là "tôi còn chưa có đụng vào", "hồi chiều có uống một ít." rồi thuận tay xoa huyệt thái dương.

Quách Dược mở nắp chai ra, rót đầy cho cả hai người.

https://thuviensach.vn

Ly đầu tiên, đổ xuống nền xi măng của quán vỉa hè.

"Kính lão đại."

Giọng anh thô trầm, không có quá nhiều cảm xúc, giống trò chuyện bình thương, nhưng vì nội dung mà tỏ ra kiềm chế vô cùng.

Triệu Tấn Dương nhấc mí mắt nhìn Quách Dược chằm chằm, rồi cũng nghiêng ly của mình đổ xuống.

"Ly thứ hai, kính chị Thủy."

Không ngoài dự đoán, Triệu Tấn Dương thấy chân mày Quách Dược giật mấy cái, không phải chán ghét hay khinh thường, mà càng có vẻ đau khổ hơn.

Anh chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, thầm thở dài một hơi.

Quách Dược thẫn thờ rót đầy ly rượu. Vào lúc này bao ồn ào như được đẩy ra xa, trở nên tiêu điều đến dị thường.

Triệu Tấn Dương tách mở đôi đũa dùng một lần, bắt đầu gắp thức ăn.

Quách Dược dán mắt nhìn đôi đũa, bỗng cười một tiếng: "Ha, vẫn còn thành thạo nhỉ."

Triệu Tấn Dương nhìn bàn tay trái cầm đũa, rồi đưa đến trước mặt Quách Dược, khoa trương tách mở hai cái, giọng nói đầy đắc chí như trẻ con, "Đâm vào mắt anh cũng không thành vấn đề."

Quách Dược cười ha ha, "Đến đi." Dứt lời liền gắp lấy đậu phụng. Triệu Tấn Dương cũng không chậm trễ, đôi đũa đâm xuống, cướp lấy hạt đậu kia.

Đậu phụng đã lên đũa của Quách Dược, mới được nửa đường thì Triệu Tấn Dương coi đũa là kiếm, đánh xuống lưỡi kiếm ủa Quách Dược. Đậu

https://thuviensach.vn

phụng bị chấn động, như ám khí phóng ra. Hai người nhanh tay lẹ mắt, song song cùng kẹp lấy, Quách Dược ở trên, Triệu Tấn Dương bên dưới, nhưng cả hai đều đã quá đánh giá cao khả năng của mình, hạt đậu kia không chút nể nang rơi xuống mặt đất.

Hai người đàn ông trơ mắt nhìn nhau, rồi lại cười một tiếng phai mờ ân oán, đưa đũa về cùng cạn chén.

Cạn một ly, Quách Dược mở đầu trước, "Lão đại... là hôm qua đúng không?"

Triệu Tấn Dương nhai nhát một hạt đậu, ờ một tiếng, "Gọi anh đi thì không đi."

Quách Dược áy náy, "Hôm qua có một vụ án..."

Triệu Tấn Dương không mặn mà gì với nội dung vụ án, lạnh lùng nói: "Anh không quên là tốt rồi."

"Làm sao có thể chứ."

Tiếng nhai đậu để Triệu Tấn Dương có cảm giác hưởng thụ khó hiểu, tựa như tự tay bóp nát thứ mình căm ghét vậy, thế là lại gắp một hạt nữa.

"Lão đại... vẫn không lập bia mộ à?"

"Không, cô ấy sẽ không lập đâu." Triệu Tấn Dương lắc đầu, động tác trở nên chậm chạp, đổi thành câu khác: "Người thân lão đại sẽ không lập."

"Tôi biết," Cũng không biết ám chỉ chuyện lập bia hay là lời giải thích của Triệu Tấn Dương.

"Cậu vẫn chưa đi tìm cô ấy à?"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Quách Dược chọc thẳng vào lớp ngụy trang của anh.

"Không đi," Ngửa đầu ra sau, ly rượu thấy đáy, "Cái vẻ ma quỷ này của tôi..."

Ngữ khí cam chịu trong giọng của Triệu Tấn Dương khiến chân mày của Quách Dược nhíu chặt.

"Tôi đi tìm cô ấy làm gì. Nếu cô ấy đang sống tốt, tôi đi cũng chỉ khiến cô ấy thêm ấm ức; Còn cô ấy không tốt, trong lòng tôi cũng không chịu nổi."

Quách Dược trách, "Vậy cậu phí sức về đây như thế để làm gì, không phải ở Quảng Đông có nhiều người à, bọn Lương Chính, chị cả đều ở bên kia hết."

Triệu Tấn Dương ngước mặt lên, ánh mắt mạnh mẽ, đột nhiên đạp chân ghế Quách Dược dưới bàn một cái, làm rượu trong tay Quách Dược rung lên. Cũng may là anh ta ngồi vững, không ngã khỏi ghế.

"Chứ mẹ kiếp anh về đây với tôi làm cóc khô gì!"

Vẻ kiêu ngạo vừa mới bốc lên như ngọn lửa nhỏ liền bị một chân Triệu Tấn Dương đạp xuống, Quách Dược thấp giọng nói: "Không phải là sợ cậu không có ai phối hợp à..."

Triệu Tấn Dương lại định đạp cái nưa, lần này Quách Dược nhanh trí dời đi, cú đá rơi vào khoảng không làm lửa giận của Triệu Tấn Dương tăng thêm: "Rốt cuộc là ai chăm sóc ai hả?!"

Quách Dược xịu đi thấy rõ, im lặng rót đầy rượu cho anh.

"Uống rượu đi."

Triệu Tấn Dương trừng mắt nhìn anh ta, rồi cầm ly rượu lên.

https://thuviensach.vn

Ai mà ngờ rằng sáu bảy năm trước hai người bọn họ chuyên đánh đấm không ai nhường ai, lúc này chỉ bằng vài ba câu đã quyết định xong xuôi.

Nhưng Triệu Tấn Dương không hưởng thụ chút nào, đây không phải là cảm giác thành công đánh bại đối thủ, mà là mắt thấy một người anh em oai phong ngày nào giờ trở nên hèn yếu, anh thỏa hiệp không phải vì dung túng hay nhún nhường, mà là thôi phản kháng và đấu tranh.

Quách Dược đầu hàng. Không đơn thuần đối với anh, mà là đối với tất cả.

Tính cách thay đổi có nghĩa cuộc sống không yên ổn, nhất là xảy ra với kiểu người như Triệu Tấn Dương, đó là sự rối loạn mà người bình thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Đêm càng khuya, sinh hoạt ban đêm ở miền Nam càng thêm náo nhiệt.

Xung quanh càng lúc càng ồn ào, một góc nhỏ của bọn họ như bị im lặng chiếm đóng, yên tĩnh như mộ phần mọc đầy cỏ hoang.

***

Không biết Khương Mẫn đã đứng ở đấy bao lâu, cho đến khi trước mắt có bóng dáng đung đưa, Hứa Liên Nhã đến tìm bà.

"Dì?"

Khương Mẫn vội lau khóe mắt, quay đầu lại, Hứa Liên Nhã đã thay quần áo ngủ.

"Phơi quần áo ở đâu ạ?"

Khương Mẫn dẫn cô lên sân thượng một căn phòng lớn ở tầng hai, nói: "Sợ tối trời sẽ mưa, cứ phơi ở đây trước đã, ngày mai đem phơi trên mái nhà."

https://thuviensach.vn

Giường và bàn ghế trong phòng được phủ lớp vải chống bụi, đồ đạc cũng đặt trong hộp giấy, xem ra đã lâu không có ai ở.

Khương Mẫn chủ động nói: "Căn phòng này là cho con trai tôi ở, nó thích có sân thượng để có thể thấy được đằng xa, nhưng từ khi xây xong phòng tân hôn thì nó vẫn chưa về lại đây."

Câu nói này quá đỗi thân quen, Hứa Liên Nhã không khỏi nghĩ đến một khả năng, tim đập mạnh thình thịch, muốn tìm chứng cớ nhưng lại sợ đối mặt với câu trả lời.

"Phơi xong cô tắt đèn là được, không cần đóng cửa."

Khương Mẫn chỉ vị trí công tắc, rồi không cho cô cơ hội để hỏi liền xoay người rời đi.

Hứa Liên Nhã quay về phòng, Khương Mẫn xách ghế với quạt điện đến, còn cắm điện giúp cô.

A Dương mặc đồ ngủ có thắt lưng, nút bình an xanh óng ánh đung đưa trên cổ lồ lộ ra, cô bé còn nhỏ, nút bình an to kia trở nên nổi bật vô cùng.

Khương Mẫn thất thần trong chốc lát, lúc này mới nhớ đến chính sự.

"Ngày mai muốn ăn bữa sáng gì?"

"Gì cũng được ạ."

Khương Mẫn nhìn A Dương, "Có ăn bún không?"

A Dương ngồi xếp bằng trên giường, nắm lấy hai chân mình, ngẩng đầu nói: "Cháu muốn ăn bún bò, không ăn bún ngựa."

Hứa Liên Nhã nói: "Không có thịt ngựa."

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn không biết điển cố, mỉm cười vì sự ngây thơ của cô bé con: "Thích thịt bò đến thế à."

A Dương hưng phấn rung đùi, "Bố cháu thích ăn thịt bò, cháu cũng thích."

Lúc này Hứa Liên Nhã muốn cản cũng không được, lúng túng cười trừ.

Khương Mẫn che giấu vẻ ảm đạm và nghi ngờ, nói: "Ngày mai trong thôn có nhà mở tiệc mừng, bảy giờ sáng tôi phải đi giúp rồi. Tôi chuẩn bị bún trước, hai người dậy thì đun lại nước, được không?"

"Làm phiền gì rồi."

"Hai người... Ngày mai vẫn chưa đi phải không?"

Hứa Liên Nhã không rõ bà muốn đuổi mẹ con cô đi hay giữ lại, bèn nói vẻ dò xét: "Chúng cháu ở đây liệu có làm phiền dì lắm không..."

"Làm gì có chứ." Khương Mẫn cười, "Bình thường tôi chỉ có một mình, hai người đến tôi còn có người trò chuyện nữa. Ban ngày hai người bắt xe đi chắc cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Hứa Liên Nhã bóp lấy gáy A Dương, "Chúc bà ngủ ngon đi."

Cô bé con mỉm cười với bà, "Chúc bà ngủ ngon ạ."

Đi đường vất vả, A Dương không hỏi nhiều chuyện liên quan đến bố nữa, lập tức chìm vào mộng đẹp.

Lúc dậy mới phát hiện trên mặt đất ẩm ướt, lúc này mới biết đêm qua mưa lớn, Hứa Liên Nhã bất ngờ phát hiện Khương Mẫn đang trộn thức ăn gia súc ở ngoài sân.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã dắt con gái xuống lầu, ngạc nhiên hỏi: "Không phải dì phải đi giúp người ta sao?"

"Đúng lúc đang rảnh nên về cho gà ăn." Khương Mẫn gõ muỗng dính thức ăn gia súc bên thành chậu sắt, "Tôi đã nấu bún cho hai người rồi đấy."

Sự quan tâm của Khương Mẫn là Hứa Liên Nhã vừa mừng vừa lo.

Lại hỏi: "Trưa nay muốn ăn gì?"

Hứa Liên Nhã hút một cọng bún, vội nói: "Bình thường dì ăn gì thì bọn cháu ăn nấy, không cần phải phiền phức đâu."

Khương Mẫn suy nghĩ, "Tôi làm việc ở bên kia, chắc cũng lấy được ít rượu ngon món ngon về."

Hứa Liên Nhã nào dám nói không, gần như muốn ấn đầu A Dương gật cùng.

Một ngày của dân quê, ngoài làm ruộng ra thì chính là một ngày ba bữa. Khương Mẫn không có nhiều thứ gì khác để đã khách, chỉ có thể bỏ công vào việc ăn uống. Trong chất phác nhiệt tình cũng thoáng thấy nét buồn tẻ của quả phụ ở góa.

Cuộc sống như thế, Hứa Liên Nhã khó mà không nghĩ đến mình sau này.

Rốt cuộc vẫn là vợ chồng làm bạn đến già, con gái chỉ là một gương mặt trên con đường hồi ức tuổi thơ.

Hứa Đồng vẫn xem xét đối tượng hẹn hò cho cô, chỉ là chất lượng cứ giảm xuống theo từng năm, đàng ông trung niên ly hôn có con gần như thành điểm sáng của bà.

Mấy năm qua nhờ có giúp đỡ bên nhà mẹ, mà Hứa Liên Nhã mới có thể nuôi A Dương khôn lớn. Cô thu lại vẻ bướng bỉnh của mình lúc còn trẻ,

https://thuviensach.vn

không từ chối sắp xếp của Hứa Đồng nữa.

Nhưng nội tâm dù có muốn cũng không cách nào kháng cự được, nhiều lần cô cứ như ngồi trên bàn chông.

Không nói rõ nguyên do thế nào, chỉ là không đúng.

Có một lần Hứa Liên Nhã nằm mơ, mơ thấy cô kết hôn cùng một người đàn ông không thấy rõ dung mạo, Triệu Tấn Dương xuất hiện trong hôn lễ, gương mặt ấy còn rõ ràng hơn trong trí nhớ của cô.

Anh không nói gì, nhưng lại để Hứa Liên Nhã mồ hôi lạnh đầm đìa choàng tỉnh.

A Dương huơ tay trước mắt Hứa Liên Nhã, đẩy bát rỗng sang bên cô.

"Mẹ ơi, ăn xong rồi."

"À..." Hứa Liên Nhã sực tỉnh, "Lau miệng rồi đi chơi trước nhé, mẹ rửa bát đã."

A Dương liếm môi rồi đi ra ngoài cửa.

Gà trong hàng rào cũng đã ăn uống no nê, đang nhàn hạ rỉa lông, nhìn xung quanh.

"Cục tác —— "

A Dướng đứng bên hàng rào, níu một cành cỏ tranh đưa qua khe hở chọc gà.

"Cục —— tác —— "

Bên kia hàng rào truyền đến âm thanh trong trẻo.

A Dương đứng lên, giậm mạnh đôi chân tê dại, nhìn sang bên kia.

https://thuviensach.vn

"Cục —— tác —— "

Là một cậu bé cao xấp xỉ nó.

"Cục —— tác —— "

A Dương cũng học theo cậu bé mà kêu, phát hiện được người bạn làm cô bé mừng như điên.

Bé trai cũng thấy cô bé, nhưng lại quay đầu đi nhìn trời.

"Cục —— tác —— "

A Dương vòng qua hàng rào chạy đến, cười nói: "Này! Mình là A Dương, cậu tên gì đó?"

Bé trai không chạy đi, nhìn cô bé một cái rồi lại lần nữa nhìn trời.

"Cục —— tác —— "

A Dương bị lơ đẹp, cô bé cười hì hì nói: "Cậu tên "Cục Tác" à?"

Mặt thằng bé không có biểu cảm gì, nhìn kỹ thì trên mặt có vệt nước mũi, quần áo cũng rất giản dị.

"Cậu không hiểu mình nói gì à?"

"Cục —— tác —— " Cứ như đây là ngôn ngữ duy nhất của nó.

"Cục —— tác —— " A Dương lại học thằng bé.

"A Dương, con nói chuyện với ai đấy?"

Hứa Liên Nhã lau khô tay, đi ra bên cửa.

Con chim quốc kia như chim sợ ná, xoay người chạy thẳng một mạch.

https://thuviensach.vn

"Ôi mẹ, mẹ dọa cậu ấy chạy rồi." A Dương nôn nóng lên án.

Hứa Liên Nhã nhìn theo phương hướng, hỏi: "Kia là ai thế?"

"Không biết..."

Thấy đối phương chỉ là một đứa con nít, Hứa Liên Nhã không hỏi gì thêm nhiều.

Đến trưa, Khương Mẫn xách giỏ trúc quay về.

Một bát móng heo bọc lá sen, một bát canh cá viên nấm tuyết, còn cả một bát cải xào nữa.

A Dương xúc động: "Nhiều đồ ăn quá..."

Khương Mẫn nói: "Vừa mới nấu đấy, chưa có ai ăn đâu, không phải đồ thừa."

Hứa Liên Nhã gật đầu, liên tục động đũa.

Khi sắp hết nồi cơm thì bên ngoài nhà bị một trận ồn ào xen ngang.

Khương Mẫn đi ra nhìn một lát, quay lại nói: "Có nhà có bò sinh khó, ông bác thú ý lại không ở trong thôn, nhờ bác sĩ ở phòng khám đỡ đẻ giùm, nhưng bác sĩ nói không làm được. Nuôi một năm chỉ mong có con bê, bê không sống được, coi như vất vả một năm đều uổng phí. Bác sĩ không dám."

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi rồi nói, "Không thể ra ngoài thôn tìm người được sao?"

Khương Mẫn sửng sốt rồi nói: "À. Tối qua mưa lớn, Li Giang ngập nước, thuyền không đi được, không vào mà cũng không ra được."

https://thuviensach.vn

"... Không còn đường đi nào khác à?"

"Không có. Nói nhiều năm rồi, nhưng cũng không thấy sửa đường đi."

Hứa Liên Nhã ngạc nhiên, nhớ lại Triệu Tấn Dương từng nhắc đến chuyện này.

Khương Mẫn tưởng cô không có nhiều thì giờ, "Nước rút là có thể lái thuyền được, không tới mấy ngày đâu."

Hứa Liên Nhã im lặng một hồi rồi bảo: "Thuốc ở chỗ ông thú y có dùng được không?"

"Có chứ, vợ ông thú y ở tại nhà mà. Nhưng gọi điện bảo bà ấy làm, bà ấy cũng không dám. Bác sĩ cũng không dám, vậy là không ai dám nữa."

Hứa Liên Nhã đặt bát cơm xuống, "Dì, cháu có thể giúp một tay. Cháu là bác sĩ thú y."

Cũng không biết A Dương nghe hiểu được bao nhiêu, đứng bên cạnh bênh vực: "Mẹ cháu còn khám bệnh cho con chó to chừng này này." Cô bé khoa chân múa tay vẽ ra thể tích một con trâu.

Khương Mẫn kinh ngạc.

"Cô thật sự là... bác sĩ thú y ư?"

Hứa Liên Nhã bất đắc dĩ gật đầu.

Bác sĩ thú y tiếp xúc với nhiều thú vật, từ trước đến nay luôn bị xem là công việc đê tiện.

Con trai của ông thú y trong thôn không chịu kế thừa nghiệp cha mà lại đi kinh doanh.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn dẫn Hứa Liên Nhã đến nhà kia, cũng gặp phải ánh mắt chất vấn giống vậy.

Cũng khó trách, nhìn cô văn nhã gầy yếu, ai mà có thể liên hệ được cô với cái nghề bác sĩ thú y chuyên làm việc nặng này chứ.

Nhưng giờ cũng không có ai dám lên, một chân trước của con bê đã ra ngoài, nhưng người vẫn còn kẹt bên trong tử cung, nếu không cứu chữa được là đi luôn một xác hai mạng.

Ông cụ thở dài một tiếng, vẫy tay: "Cô cứ thử xem sao."

Vợ ông bác thú y mở cửa, Hứa Liên Nhã dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị hết thuốc và công cụ có thể sử dụng, rồi vội vã chạy đến nhà ông cụ.

Trước khi vào cửa còn không quên dặn dò: "A Dương, mẹ đi đỡ đẻ cho bò, con ở đây nhé, không được chạy lung tung đâu đấy."

A Dương xoắn bện cây cỏ không biết lấy ra từ đâu, vâng một tiếng.

A Dương đã quen với Hứa Liên Nhã hay bận rộn, lúc không có ai bầu bạn, thường một mình nói chuyện với chó mèo giết thời gian.

Đầu Hứa Liên Nhã đổ mồ hôi như mưa, bên chỗ A Dương cũng không hề rảnh rỗi, cô bé lượm nhánh cây chọc léc con mèo mập.

"Cục —— tác —— "

Lúc mê mệt, A Dương nghe tiếng đột nhiên đứng dậy.

"Cục —— tác —— " Cô bé đáp lại.

"Cục —— tác —— "

A Dương chạy tới theo tiếng kêu, "Lại là cậu à."

https://thuviensach.vn

Bé trai vẫn im lặng như cũ.

A Dương bô bô nói với thằng bé một hồi, nhưng thằng bé chỉ nháy mắt mấy cái.

A Dương mệt mỏi, thở dài một hơi như người già.

"Mình đến đây để tìm bố."

Biểu cảm trên mặt thằng bé không giống nhau, lúc trước có thể nói là đờ đẫn, bây giờ càng giống trầm tĩnh hơn. Nhưng cô bé còn nhỏ tuổi, không cảm nhận được.

"Nhưng mình không thấy ông ấy ở trong này." A Dương nói, "Bố cậu ở đâu?"

Bỗng thằng bé đưa tay ra, chỉ về sau ngọn núi.

A Dương kích động vì thấy thằng bé có phản ứng, bèn xích lại gần hơn: "Cậu nghe hiểu mình nói gì đúng không?"

Thằng bé gật đầu.

A Dương thấy thú vị vô cùng, cành cây bất giác vẽ vòng vòng trên đất: "Bố cậu ở trên núi à?"

Gật đầu.

"Ông ấy làm gì trên núi?"

Lắc đầu.

"Cậu không biết à?"

Gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Chúng ta đi thăm bố cậu có được không?"

Lại gật đầu.

Thằng bé đứng lên, đi ra phía đường cái. A Dương cũng vất bỏ cành cây, vui vẻ đuổi theo.

Lúc trời dần tối đổ mưa, Hứa Liên Nhã bận rộn mồ hôi thấm ướt cả người, gần như là chen ra từ đám đông quây quần.

Ông cụ không ngừng nói cám ơn, lại vì nghi ngờ ban nãy mà áy náy, mặt Hứa Liên Nhã đỏ bừng lên, còn nóng hơn lúc làm việc nặng.

Ra ngoài cửa nhìn xung quanh, gọi một tiếng "A Dương", nhưng không ai trả lời.

Hỏi những người bên cạnh: "Con gái tôi đâu rồi?"

Tất cả mọi người đều theo chân cô đi ra từ chuồng bò, nào gặp cô bé nào đâu, thế là trố mắt nhìn nhau.

"A Dương —— "

Hứa Liên Nhã gọi to một tiếng về phía khoảng trống mà biết rõ sẽ không nghe thấy câu trả lời, trong chớp mắt nhiệt độ trên người như rút đi, toàn thân lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Khương Mẫn chen ra từ đám đông, đứa bé bị lạc cũng khiến lòng bà tự trách.

"Mọi người cùng giúp nhau đi tìm xem." Bà nói với những người xung quanh, "Chứ lát nữa trời mưa xuống, khó tìm lắm."

Hứa Liên Nhã gạt mấy sợi tóc mái lưa thưa ra sau, cũng lấy lại vài phần trấn tĩnh, cô phải tỉnh táo lại.

"Con gái tôi sẽ không chạy khắp nơi một mình, chắc có lẽ đã đi với ai đó rồi."

Ông cụ nhận giúp Hứa Liên Nhã, đứng ra đại diện nói: "Đứa bé tên gì? Dáng dấp thế nào mặc quần áo gì?"

"A Dương, Hứa Minh Dương." Hứa Liên Nhã nói, "Gọi con bé 'A Dương' là nó biết. Tóc xoăn..." So đến chiều dài dưới lỗ tai, "Mặc áo tay đùi màu trắng và quần dài màu đen..." Hứa Liên Nhã hối hận vì đã để cô bé mặc bộ đồ màu sắc ảm đạm như vậy, trong tiết trời này không hề nổi bật chút nào.

Ông cụ bối rối nhìn Khương Mẫn.

"Mọi người có nhớ không? Con bé đến từ Nam Ninh, nói tiếng phổ thông." Lại chỉ vào một người trẻ tuổi lên tiếng, "Không phải lão nhị nhà họ Lý mở tiệc mừng à, hỏi xem có thấy đứa nào như thế không, với cả gọi mấy người cùng chia nhau ra tìm đi, bên bờ sông, sau núi, tìm hết đi."

https://thuviensach.vn

Người ấy đáp một tiếng rồi chạy như bay ra ngoài.

Giống như rất nhiều nông thôn điển hình khác, phần lớn thanh niên khỏe mạnh ở thôn Phúc Sa đều gia nhập làn sóng công nhân đến Quảng Đông, bình thường chỉ còn lại người già và trẻ nhỏ. Lúc này lại đang nghỉ hè, có rất nhiều đứa trẻ đã xuôi nam đoàn tụ với cha mẹ. Chỉ có lúc ăn Tết và việc cưới gả, trong thôn mới náo nhiệt lên chút.

"Trẻ con sẽ không chạy lung tung đâu, nhất định là thấy thứ gì đó lạ nên quên thời gian rồi."

Tuy Khương Mẫn an ủi như thế, nhưng sốt ruột trong mắt lại không cách nào che giấu được, hai tay cứ vặn xoắn vào nhau.

Hứa Liên Nhã mờ mịt gật đầu.

"A Dương —— "

Hứa Liên Nhã đi theo hai người đến bờ sông, suốt dọc đường không ngừng hô hoán.

Cơn mưa đêm qua như thác đổ, nước sông đục ngầu càng có vẻ nguy hiểm hơn lúc trong veo. Cỏ tranh bên bờ sông đung đưa, thỉnh thoảng lấp lóe ảo giác có người chui ra.

A Dương biết bơi, nhưng chắc chắn sẽ không mạo hiểm nghịch nước, trừ khi vô tình...

Hứa Liên Nhã không dám nghĩ.

Dẫn đầu đi là ông cụ cùng một bà già tuổi tác xấp xỉ.

Bà già dùng giọng địa phương cảm khái: "Lại một 'A Dương' nữa à, tôi nhớ lúc trước khi tìm A Dương đó, Li Giang cũng ngập nước."

https://thuviensach.vn

"Đúng thế, hồi đó tuổi thằng bé cũng cỡ này."

"Kết quả lại tìm được đứa bé nhà lão Đường ở bờ sông..."

"Cũng nhiều năm rồi."

Tìm một hồi ở vùng ven sông nhưng không được gì. Bọn họ quay về tụ họp với đội trong thôn.

Chân mày Khương Mẫn nhíu chặt như đối diện với ánh mặt trời.

"Đông Đông nhà Vi Tứ cũng không thấy đâu."

"Đông Đông nhà tôi thích chạy khắp nơi, nhưng đến giờ cơm là sẽ về, cơ mà hôm nay đến tận giờ này rồi mà vẫn không thấy người đâu." Người nói hẳn là mẹ Đông Đông.

Đột nhiên ông cụ đập tay phải vào lòng bàn tay trái, "Không phải A Dương đi với Đông Đông đấy chứ."

Khương Mẫn nói: "A Dương đâu có quen Đông Đông."

Hứa Liên Nhã không quen nơi này, chỉ có thể đi theo bọn họ. Gửi gắm hy vọng vào người khác, lại một nỗi áp lực đè lên vai cô.

"Mang theo ô với đèn pin đi, ra sau núi tìm xem sao."

Cuối cùng ông cụ ừ một tiếng.

Đi ngang qua một gia đình ở chân núi, có một bà cụ chống gậy ngồi ngay ngắn trước cửa, bình tĩnh nhìn đám người đang đến gần.

"Mấy người dẫn nhiều người thế này đi đâu vậy." Bà ta hỏi ông cụ dẫn đầu.

https://thuviensach.vn

Ông cụ lại nói giọng Quế Lâm, tốc độ nói rất nhanh, Hứa Liên Nhã không nghe rõ lắm.

Khương Mẫn kích động phiên dịch lại: "Nói là thấy Đông Đông dẫn một cô bé lên núi, chắc là A Dương rồi."

Bỗng mẹ Đông Đông vỗ đùi một cái, gào một câu: "Lại chạy đến chỗ kia rồi!"

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Hứa Liên Nhã hỏi Khương Mẫn: "Đã đi đâu?"

Khương Mẫn đáp: "... Đi đến chỗ bố thằng bé."

"Bố nó ở trong núi?"

***

A Dương đi theo chim quốc, hái mấy nhành cỏ tranh, dọc đường đi cứ cầm phất phất.

Đi ngang qua gia đình ở chân núi, bà cụ ngồi ở cửa gọi thằng bé lại.

"Đông Đông, lại đi đâu thế?"

A Dương đi đến bên tai chim quốc, "Thì ra cậu tên là 'Đông Đông' à."

Đông Đông nhìn cô bé.

"Cục —— tác —— Đông Đông —— cục —— tác —— Đông Đông ——" A Dương tự biên tự diễn.

Bà cụ lại hỏi: "Cô bé này là ai? Sao chưa thấy bao giờ."

Đông Đông không đếm xỉa gì, tiếp tục đi về trước.

https://thuviensach.vn

A Dương vẫy tay với bà cụ: "Chúng cháu đi tìm bố cậu ấy. Tạm biệt bà ạ."

Bà cụ gõ gậy lên nền xi măng, miệng không còn răng như quả sung khô: "Sắp mưa rồi đấy! Đừng có chạy lung tung."

Hai đứa trẻ bịt tai không chịu nghe.

Núi non Quế Lâm trùng trùng điệp điệp, thạch đá kỳ quái lởm chởm, đường núi dầm mưa một đêm nên trơn trượt vô cùng, có nhiều chỗ có cỏ tranh chặn ngay giữa đường.

Đây là lần đầu tiên A Dương leo đường núi gập ghềnh như thế này, cơn hưng phấn mạo hiểm đã lấn át lo lắng nguy hiểm.

"Ôi trời..." Cô bé trượt chân, giống như chú mèo nhỏ tứ chi bám lấy mặt đất, sau mấy giây dừng lại thì từ từ bò dậy, phủi bùn đất đi, tủi thân nói: "Đông Đông, cậu chờ mình chút nha."

Đông Đông dừng lại, chùi bàn tay vào quần, rồi đưa tay về với cô bé.

A Dương lại cười hì hì, kéo tay cậu bé lại.

Không biết Đông Đông nhặt đâu nhánh cây để mở đường.

Thỉnh thoảng bốn phía lại truyền đến tiếng líu lo chiêm chiếp nho nhỏ, hòa lẫn với tiếng xào xạc của lá cây, mùi bùn đất ẩm ướt lại nặng nề.

"Bố cậu ở trong núi à?"

Đông Đông gật đầu, bỗng dừng lại nhìn A Dương, dùng cành cây chọc xuống mặt đất.

A Dương không chắc chắn hỏi: "Chú ấy ở dưới đất à?"

https://thuviensach.vn

Gật đầu.

"Vậy chú ấy là ông thổ địa hả?"

Không biết cái lắc đầu của Đông Đông là ý chỉ "không biết" hay là "không phải".

"Thế bố cậu chết rồi à?"

Đông Đông không do dự gật đầu.

"Ông ngoại mình cũng chết rồi, nhưng ông ở trong nhà mình." A Dương tự nói với bản thân: "Nhà mình có một thứ... một thứ giống như am thờ vậy, ông ngoại mình ở trên đó. Bố cậu ở đây không cô đơn à? Mẹ mình nói không thể để ông ngoại ở ngoài được, ông sẽ cô đơn lắm."

Đông Đông mơ màng nhìn cô bé một hồi lâu, chợt buông tay ra, tăng nhịp bước chân mà chạy.

"Ấy Đông Đông, cậu chờ mình với —— "

Đông Đông dừng lại ở cách đó không xa, chỉ vào trước mặt cậu bé.

Sau tấm bia mộ là ụ đá xây hình vòng, bên trên là nấm mồ nho nhỏ. Mộ còn rất mới, trên nấm mồ mọc mấy cành cỏ dại, Đông Đông đi đến nhổ hết.

"Bố cậu ở trong này à?"

Đông Đông gật đầu.

A Dương gãi tóc, chỉ vào một: "Chữ 'Vi' trong 'Vi Tiểu Bảo'."

Đông Đông không đáp.

A Dương ngó nhìn xung quanh, quay lại con đường lúc đến.

https://thuviensach.vn

Cô bé hái mấy bông hoa vàng ở ven đường, vì cành hoa dai khá khó nhổ nên cả người phì phò ngồi trên mặt đất. Một tay cô bé siết chặt bó hoa vàng, một tay vỗ mông, xiêu xiêu vẹo vẹo quya về bên ngoài Đông Đông.

Hoa vàng ẩm ướt được đặt trước bia mộ chỉnh tề, phản chiếu lên chữ viết khắc trên bia, khẽ phất phơ trong gió.

Hai bóng người ngồi xuống trông không khác gì đôn đá ven đường, yên tĩnh ở nơi đó, như đang tiến hành trao đổi tâm linh.

"Ơ, trời mưa rồi!" A Dương đưa tay ra thử mưa, một giọt rơi vào lòng bàn tay cô bé, "Chúng ta mau về thôi!"

Giọt mưa rơi xuống cành lá lay động, như từng đôi tay vui vẻ đưa tiễn.

Đông Đông kéo cô bé lảo đảo xuống núi, đi một lúc liền rẽ vào con đường chưa từng đi qua.

***

Hứa Liên Nhã mặc quần lửng, bắp chân bị cỏ tranh đâm vào, nhưng dù có bao nhiêu vết thương vẫn không đau bằng nỗi đau trong lòng.

Quế Lâm là địa mạo đá vôi điển hình, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy được hang động đá vôi.

Hứa Liên Nhã nhìn những hang động đen như hũ nút kia, trong lòng đau đớn, bước chân lảo đảo.

"Cẩn thận chút." Khương Mẫn vội đỡ cô kịp thời, "Đường núi khá trơn, nhớ để ý dưới chân."

Mưa rơi.

https://thuviensach.vn

Núi rừng um tùm, trong cơn mưa mịt mù, từng tiếng gọi như bị nuốt lấy, không ai đáp lại.

Đội ngũ dừng lại, dùng đèn pin soi sáng bốn phía.

Hứa Liên Nhã thấy bia mộ họ Vi ở trước mặt, hoa dại màu vàng bị cơn mưa quét nằm ngổn ngang.

Khương Mẫn gật đầu với cô, "Bố của Đông Đông đấy."

Giọng mẹ Đông Đông truyền đến: "Cái thằng chết tiệt này chạy đi đâu rồi không biết, ở đây không có ai."

Ông cụ chỉ vào mấy bông hoa, "Chắc chắn là có ở đây rồi."

Có người trẻ tuổi lên tiếng: "Không phải ở trước mặt có 'động thần tiên' à, hồi nhỏ bọn cháu hay thích chạy đến đó chơi lắm, liệu hai đứa nó có đến đó trú mưa không?"

Ông cụ quyết định chia bảy tám người ra làm hai đội, một đội đi đường khác xuống núi, một đội đi tìm ở "động thần tiên".

Hứa Liên Nhã đi theo đội đến 'động thần tiên'.

Ở trong núi đã hơn nửa tiếng, nhìn đâu cũng thấy giống, không còn nhận ra con đường lúc tới, nếu A Dương thật sự bị lạc trên núi...

"A Dương —— "

Giọng khản đặc như bị tan vỡ.

"Ở trước mặt đấy." Có người nhắc nhở.

Cái gọi là "động thần tiên" chẳng qua chỉ là trẻ con gọi đùa thế, chứ thực tế là nơi thôn dân thờ cúng vị thần đường nào đó, cứ thế truyền qua bao thế

https://thuviensach.vn

hệ, bây giờ muốn hỏi cụ thể thờ cúng vị nào, mười thì đến tám chín người sẽ lắc đầu không biết.

"A Dương ơi —— " Cô dùng hết sức lực gào thét.

"Mẹ —— "

Giọng trẻ con nhỏ bé nghe như ảo giác.

Hứa Liên Nhã vội kéo cánh tay Khương Mẫn, "Dì có nghe thấy không? Là đang gọi 'mẹ' phải không?"

Khương Mẫn do dự.

Hứa Liên Nhã không đợi bà trả lời, hét lớn đáp lại: "A Dương —— "

"Mẹ ơi —— "

"Hứa Minh Dương —— "

"Mẹ ơi, con ở đây —— "

Hứa Liên Nhã trông thấy, ở cửa sơn động thấp thoáng một bóng người nhỏ bé hoạt bát, đang vẫy tay với cô.

Hứa Liên Nhã gần như đẩy mọi người ra lao về phía trước, suýt nữa đã quỳ xuống, ôm chặt lấy con gái.

"Con làm mẹ sợ quá... Con dọa chết mẹ rồi..."

A Dương không ngờ mình đã gây ra họa, trông Hứa Liên Nhã thế kia cũng khiến cô bé luống cuống chân tay, vội vòng lấy cổ Hứa Liên Nhã, nghẹn ngào nói: "Mẹ ơi mẹ đừng khóc... Mẹ đừng khóc mà..."

Vừa dứt lời, bản thân lại bật khóc trước.

https://thuviensach.vn

Còn một nhà khác lại hoàn toàn trái ngược.

Mẹ Đông Đông nhấc một tay Đông Đông lên, không chút nể nang đánh mạnh xuống mông thằng bé, xổ một tràng mắng chửi bằng tiếng địa phương ra, rồi nhanh chóng bị tiếng gào khóc của Đông Đông lấp đi.

Ông cụ ở bên cạnh chẳng biết phải khuyên thế nào: "Đừng đánh nữa, đã tìm được rồi, không bị thương là tốt rồi."

***

Hứa Liên Nhã cõng con gái về lại nhà Khương Mẫn.

Khương Mẫn đun nước tắm, Hứa Liên Nhã cởi quần áo cho A Dương, kiểm tra cơ thể một lần.

Hứa Liên Nhã thấy đầu gối cô bé bị bầm một mảng.

"Có đau không?"

A Dương lắc đầu.

"Thật sự không đau à?"

"Không đau ạ."

"Mẹ đau lòng đấy."

Hứa Liên Nhã mệt lả nên tạm thời không muốn so đo với cô bé, mở vòi sen ra rửa vết bẩn trên mặt con.

Cô bé con cũng chưa hoàn toàn ý thức được sai lầm, lau nước trên mặt đi rồi hỏi: "Mẹ ơi, bố là chết rồi hả mẹ?"

Suýt nữa vòi sen rớt xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Ai nói con thế?"

"Bố Đông Đông chết rồi." A Dương xoa nách, làm dáng vẻ như ôm lấy mình, "Có phải bố cũng chết rồi không, nên mới không đến tìm chúng ta?"

Hứa Liên Nhã không biết liệu cô bé hiểu từ "chết" với hàm nghĩa thế nào, vẻ bình tĩnh của A Dương giống như đang nói "đi ra ngoài" vậy. Hiển nhiên cô còn chưa sắp xếp được từ ngữ uyển chuyển, nếu dứt khoát nói ra, không biết từ này sẽ khiến người nghe có chấn động thế nào.

"'Chết' là nghĩa gì hả?"

"Giống như ông ngoại vậy."

... Xem ra vẫn hiểu.

Hứa Liên Nhã đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

"A Dương, nghe mẹ nói này, bố con không chết. Bố vẫn còn sống giống chúng ta."

"Vậy tại sao bố không về nhà ạ, bố không thích con sao?"

A Dương đã không còn vẻ cuồng loạn như lúc ở Nam Ninh, có vẻ trong lòng đã có câu trả lời.

"Mẹ ơi, bố không muốn chúng ta sao?"

Đáy lòng Hứa Liên Nhã mù tịt, không biết phải trả lời cô bé thế nào mới cho phải, cũng không trả lời được bất kỳ một câu hỏi nào.

Có lẽ vì không thể cho cô bé một gia đình bình thường, nên dù có nói gì cũng thành sai.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn cầm khăn lông đứng lặng bên ngoài phòng tắm rất lâu, cuối cùng vẫn không gõ cửa, nhẹ nhàng vắt khăn lông lên ghế dựa ngoài cửa.

Lúc Khương Mẫn cầm nước đường vào phòng, mẹ con Hứa Liên Nhã như chưa hề có cuộc nói chuyện ban nãy.

A Dương vẫn ngồi xếp bằng trên giường như đêm đó, nhưng giờ trên người đã có nhiều hơn một chiếc khăn lông, Hứa Liên Nhã ở bên cạnh lau tóc.

"Vừa mới mắc mưa, uống ít hớp đuổi lạnh đi."

Khương Mẫn đi ra ngoài một lúc rồi lại quay về, trong tay có thêm một chiếc hộp sắt bánh trung thu.

"Dì mới dọn nhà lại, có tìm thấy tập album này, hai cháu có muốn xem không?"

Hứa Liên Nhã rất sợ nghe nhầm.

"... Sợ hai người chán, dù gì trong thôn cũng không bằng thành phố lớn, buổi tối không có nhiều hoạt động lắm."

Câu giải thích gượng gạo của người đàn bà đó như ám thị, Hứa Liên Nhã lập tức hiểu rõ.

Cô đưa hai tay nhận lấy, chiếc hộp này đến còn kịp thời hơn nước gừng pha đường.

"Vâng, vâng ạ."

Khương Mẫn lúng túng xoa tay, "Vậy... Hai người cứ xem đi, tôi xuống lầu nấu cơm đã."

https://thuviensach.vn

"Mẹ ơi, đó là gì vậy?"

A Dương quỳ ngồi dậy, rướn cổ lên nhìn.

Hứa Liên Nhã ngồi bên mép giường, đè thấp giọng như sợ có người nhìn thấy.

"Ảnh của bố, có xem không?"

"Muốn ạ!"

A Dương bò đầu gối đến.

Bên hộp sắt đã gỉ sét, bụi bặm trên nắp vừa được lau đi, Hứa Liên Nhã đặt trên đùi mở nắp ra.

Bên trong chỉ có một cuốn album không dày lắm, bốn góc đã đã bị xơ.

Mở trang đầu tiên ra, là ảnh của bố mẹ Triệu Tấn Dương lúc còn trẻ. Tấm ảnh đen trắng của năm xưa trông vô cùng mỏng manh.

"Đây là ai ai?"

"Ông nội với bà nội."

"Ồ." A Dương không hứng thú lắm.

Ảnh của bố mẹ Triệu Tấn Dương chỉ có mấy tấm, dễ thấy nhất là một tấm ảnh bố Triệu Tấn Dương mặc cảnh phục. Mép tấm ảnh đã bị mòn.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã cũng giở đến phần của Triệu Tấn Dương.

"Con xem, bố đây này." Cô chỉ đứa bé Khương Mẫn ôm trong ngực.

"... Nhỏ quá đi à."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cẩn thận xem mặt sau tấm ảnh, "Lúc bố con một tuổi."

Có thể nhìn thấy điều kiện lúc ấy có hạn, ảnh lưu lại không nhiều, mấy tờ sau thì đã là ảnh màu rồi.

"Tấm này," Bối cảnh là ga tàu Nam Ninh, có lẽ là lúc đến trường cảnh sát, "Đây là bố đấy."

Triệu Tấn Dương để tóc đầu đinh, hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt không tươi cười gì, dễ nhận ra anh không quá tình nguyện chụp ảnh. Con trai tuổi đó thật anh tuấn, không chỉ ngũ quan và dáng người xuất chúng, mà vì chí tiến thủ đặc biệt trong thời kỳ thanh xuân.

A Dương sáp lại gần album.

"Bố có đẹp trai không?"

Cô bé cười ngây ngô, "Đẹp trai ạ!"

"Chú nhỏ đẹp trai hay bố đẹp trai?"

Không chút do dự: "Bố đẹp trai!"

"Có giống A Dương không?"

Rơi vào trầm tư, "Ừm..."

Hứa Liên Nhã đổi máy ảnh trong điện thoại sang chế độ màn hình trước, đưa gương sang A Dương, một tay vén tóc mái con gái lên, vầng trán sáng bóng của con gái lộ ra đường mỹ nhân tiêm nhàn nhạt.

"Nhìn chỗ trán này, đường nhọn nhọn ở giữa mép tóc này, có giống bố không?"

https://thuviensach.vn

A Dương quay quay hai bên nhìn, đưa tay nhấn vào chỗ mi tâm, "Ở đây ạ?"

"Ừ."

"Mẹ có không?"

Hứa Liên Nhã vén lên cho cô bé nhìn, "Mẹ không có, chỉ là đường bình thường thôi, đã thấy chưa?"

Ánh mắt A Dương lại quay về trong tấm ảnh.

"Xem ánh mắt này... Còn cả mũi nữa..." Hứa Liên Nhã nói, "Mũi bố con là đẹp nhất đấy, có giống con không?"

"Hì hì, giống ạ."

Hứa Liên Nhã không biết cô bé có nhìn ra giống thật không, ít nhất là lúc cô còn học tiểu học luôn không hiểu được "mặt mũi giống y đúc" nghĩa là gì. nhưng vẻ thỏa mãn trên mặt con gái đã hoàn toàn xua tan hoang mang của cô lúc đến đây.

"Chúng ta chụp ảnh lại về cho con xem được không?"

Gật đầu.

Hứa Liên Nhã chỉnh máy ảnh, chọn mục tiêu, chụp hình ——

Đèn flash sáng lên.

Cô vội bịt lấy điện thoại như sợ bị phát hiện chụp lén.

"... Mẹ sao thế ạ?"

"Không sao..."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã chợt cười một tiếng vì cái suy nghĩ của mình, tắt đèn flash rồi chụp lại lần nữa.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, trời quang mây tạnh.

A Dương đứng ở cửa, chắp hai tay sau lưng.

"Đứng cho yên vào, đừng có nhìn đông nhìn tây."

Giọng Hứa Liên Nhã truyền đến từ trong nhà.

"Ừm."

Bầy gà trong chuồng lại đang tản bộ, A Dương càng nhìn càng ngưỡng mộ.

"Cục —— tác —— "

A Dương lén lút nhìn quanh, thấp giọng đáp: "Cục —— tác —— "

Đông Đông đi đến trước mặt cô bé, mắt sưng húp không mở ra được.

"Mẹ đang phạt mình."

Đông Đông hé mắt dưới ánh mặt trời.

"Hôm qua mình chạy lung tung."

Đông Đông xách quần.

"Lát nữa mình nói chuyện với cậu sau."

"Hứa Minh Dương, con lại nói chuyện với ai đấy."

https://thuviensach.vn

Lúc này Đông Đông không chạy đi, vì mẹ Đông Đông cũng đến rồi.

Người đàn bà có chút ngượng nghịu, dùng tiếng phổ thông chào hỏi: "Chào buổi sáng."

Hứa Liên Nhã: "... Chào buổi sáng."

Khương Mẫn đứng trong nhà thấy thế, bèn gọi mẹ con đi vào. Nhân tiện A Dương cũng được giải lệnh cấm.

"Hôm qua con trai tôi không hiểu chuyện, dẫn em gái chạy bậy, đã để chị lo rồi." Mẹ Đông Đông đẩy con trai đến trước người, mắng: "Mau xin lỗi dì với em gái đi."

Đông Đông sợ hãi nhìn ba người ngoài, vùi đầu xuống thấp.

"Nói nhanh lên!" Mẹ Đông Đông lại đẩy thằng bé, "Mày bị câm rồi hả?!"

Hứa Liên Nhã vội giảng hòa: "Không sao, trẻ con thích chạy chơi, nói không chừng là lỗi do con gái tôi ấy. Dù sao về lại cũng tốt rồi."

Mẹ Đông Đông cao giọng răn con trai, "Vừa rồi ở nhà dạy mày sao hả, không biết nói 'xin lỗi' à, đi nhà trẻ cho uổng phí!"

Khương Mẫn khuyên mẹ Đông Đông: "Cô đừng nói chuyện to tiếng với trẻ con, dọa thằng bé sợ đấy."

Mẹ Đông Đông vừa xấu hổ lại vừa ảo não, "Không nhịn được gì ơi. Sau khi Vi Tứ nhà bọn cháu ra đi năm ngoái, Đông Đông liền không thích nói chuyện nữa, trẻ con trong thôn cũng không ai chơi với nó, cháu sốt ruột lắm."

Hứa Liên Nhã sợ chị ta lại đánh thằng bé, bèn nói với A Dương: "A Dương này, không phải con có kẹo sao? Dẫn Đông Đông đi nếm thử đi."

https://thuviensach.vn

A Dương chỉ ước gì rời khỏi tay người lớn, vội kéo Đông Đông lên lầu.

A Dương lấy một chiếc hộp bảy màu từ trong vali, sau đó đổ kẹo ra giường, giới thiệu mùi vị theo màu sắc cho thằng bé.

"Cậu thích cái nào?"

Đông Đông chỉ vào viên kẹo màu cam.

A Dương đặt vào tay nó, "Cái này vị chanh, hơi chua đấy."

Đông Đông im lặng bóc vỏ giấy ra, cho kẹo vào miệng ngậm, quả nhiên vị chua làm thằng bé nhíu mày, nhưng rồi nếm được vị ngọt lại mỉm cười.

Thằng bé trai chỉ biết gọi "cục tác" này khiến cho cô bé có cảm giác thân thiết đồng bệnh tương liên, A Dương nói: "Mình nói cho cậu một bí mật nha."

A Dương lại gần bên tai nó, thấp giọng bảo: "Bũng chết rồi."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tiễn mẹ Đông Đông đi, Hứa Liên Nhã đến nhà ông cụ kiểm tra tình hình bình phục của bò cái, để A Dương và Khương Mẫn lại với nhau.

A Dương đứng bên ngoài hàng rào nhìn Khương Mẫn cho gà ăn.

Ấn tượng của Khương Mẫn về trẻ con thành phố là yếu ớt, thích sạch sẽ, nhưng lại chẳng tìm thấy được những điều đó lại trên người cô bé con này.

Khương Mẫn cười nói: "Không sợ hôi à?"

A Dương lắc đầu, "Không hôi. Mèo nhà chúng cháu cũng toàn đi ị ngoài bàn công, có lúc cháu sẽ xúc vất giúp mẹ."

Khương Mẫn không biết cô bé là chỉ khay cát cho mèo, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

Khương Mẫn bê chậu sắt rỗng vào nhà, vừa đi vừa hỏi: "Trên cổ cháu đeo thứ gì thế? Trông đẹp quá."

"Nút bình an ạ." A Dương cố ý moi ra cho bà ấy xem.

Khương Mẫn rửa tay sờ vào, cảm giác ấm áp, có thể thấy là đã được đeo khá lâu.

"Đưa cho bà xem chút có được không?"

A Dương cúi đầu nhìn, khó xử nói: "Nhưng mà... Đây là của bố cho..." Rồi cô bé lại len lén nhét vào cổ áo.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn sờ đầu cô bé một cách đầy yêu thương.

"Bà đùa cháu thôi, bà không lấy của cháu đâu. Nếu là của bố cho thì cất cho kỹ."

Khương Mẫn lôi rau mới hái sáng nay ra ngâm rửa, hỏi cô bé: "Bố cháu tên gì?"

"A Dương."

"Bà hỏi tên của bố cháu kìa."

"Cháu tên A Dương, bố cũng tên A Dương."

"..."

Khương Mẫn không dám hỏi nữa.

Hứa Liên Nhã quay về lại từ nhà ông cụ, nghe nói nước sông có dấu hiệu rút, ngày mai có thể lái thuyền được rồi. Cô bèn nói cho Khương Mẫn biết quyết định mai rời đi.

Hai tay Khương Mẫn không biết phải đặt ở đâu, lau vào tạp dề mà nói: "Để tôi đi bắt gà cho cô đem về. Do trong nhà nuôi, thịt ngon hơn bán bên ngoài nhiều."

Hứa Liên Nhã từ chối: "Dì à, không cần phải phiền thế đâu."

"Không phiền mà."

"Không cho mang gà sống lên tàu siêu tốc đâu."

"... Cũng đúng."

Đây cũng là nguyên nhân khiến Hứa Liên Nhã sợ đến nông thôn nhất, sự chất phác và nhiệt tình của người trong thôn làm người ta khó mà từ chối

https://thuviensach.vn

được.

Khương Mẫn vẫn còn đang nghĩ xem trong nhà có gì để mang đi được không, Hứa Liên Nhã vội ngắt lời bà.

"Dì à, thứ gì cũng đều dùng rồi, thật đấy. Cháu dẫn một đứa bé thêm một chiếc vali là quá nhiều rồi, không xách thêm được gì đâu."

Khương Mẫn khổ não cau mày.

"Ở đây mấy ngày đã làm phiền dì đủ rồi."

"Phiền gì đâu chứ." Khương Mẫn nói, "A Dương đáng yêu lắm."

Nói nhiều thêm đa cảm, cuối cùng Khương Mẫn nói: "Để tôi kho ít thịt bò cho hai người đi dọc đường ăn, A Dương thích ăn mà, không chiếm nhiều diện tích đâu."

Hứa Liên Nhã đành đồng ý.

Sau bữa sáng ngày hôm sau, Hứa Liên Nhã về phòng dọn dẹp lần cuối.

A Dương vẫn mặc chiếc quần yếm màu đen kia, bên túi quần lộ ra một góc đỏ, vô cùng nổi bật.

"A Dương, cái gì thế con?"

A Dương lôi bao lì xì ra, đưa đến trước mặt Hứa Liên Nhã.

"Ai cho con đấy?"

A Dương nhếch môi như muốn giấu diếm, nhưng dưới áp lực của mẹ, cuối cùng vẫn đầu hàng.

"Là bà cho ạ." A Dương đưa hai tay ra sau lưng, "Bà nói không được nói..."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã mở ra xem, một tờ một trăm mới toanh.

Thấy Hứa Liên Nhã không nói gì, A Dương tưởng mình làm sai, bèn dè dặt bảo: "Mẹ ơi, có cần phải trả cho bà không ạ..."

Hứa Liên Nhã sững sờ, nhét tiền vào lại bao.

"Bà đã cho thì con cứ giữ đi, để trong túi quần dễ rớt, con bỏ vào túi sách đi."

"Vâng!"

Hứa Liên Nhã lấy trong ví ra một ngàn, bỏ vào phong bì. Con ngươi A Dương nhìn chằm chằm không nhúc nhích.

A Dương nhét bì thư vào dưới gối, nói: "Chúng ta đến ở chỗ bà, bà nấu cơm cho ăn thì phải trả tiền."

"Vâng!"

Hứa Liên Nhã xách vali xuống lầu, Khương Mẫn đưa gói nhỏ đựng thịt bò đã được bõ kỹ cho cô.

"Sáng nay mới kho đấy, còn tươi lắm, cũng xắt nhỏ ra rồi."

Hứa Liên Nhã cất vào balo.

"Có rảnh thì lại đến ở mấy hôm nữa."

"Đi vắng mấy ngày, trong tiệm không có ai giúp."

"Cũng đúng..."

Hứa Liên Nhã lấy tờ danh thiếp trong ví ra, đưa cho Khương Mẫn.

https://thuviensach.vn

"Dì à, đây là địa chỉ tiệm của cháu ở Nam Ninh, nếu dì có rảnh thì đến Nam Ninh tìm cháu."

"Ồ, phòng khám bệnh thú y à..." Khương Mẫn đưa hai tay lấy xem kỹ.

Hứa Liên Nhã cười, "Bác sĩ thú y mà."

"Chỗ của cô có gần bệnh viện đại học y không?"

"Không xa lắm, chỉ cách hai con đường."

Khương Mẫn cái hiểu cái không gật đầu, nhìn cô mà nói: "Con trai tôi đang mở một tiệm bán trái cây ở gần bệnh viện đại học y."

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng Hứa Liên Nhã vẫn có thể bị những tin tức lặt vặt của người kia làm cho tim đập dồn dập.

"Thế à..."

"Ừ, cũng thích sống ở thành phố, không muốn về nhà."

Rõ ràng rất muốn biết được nhiều tin, nhưng Hứa Liên Nhã cũng không rõ nên làm gì tiếp theo. Trong tiềm thức chỉ muốn tiếp thu tin tức có lợi, chỉ sợ cánh cửa vừa mở ra, hoang mang bối rối còn nhiều hơn là hạnh phúc.

Bên ngoài có người hét to, Khương Mẫn đành dừng cuộc đối thoại mà đi ra ngoài.

Dừng ngoài cửa là một chiếc xe van màu xanh lá, một người đàn ông mặt vuông, da hơi trắng đứng bên cạnh xe hỏi Khương Mẫn: "Đã xong chưa vậy dì?"

Khương Mẫn nói với Hứa Liên Nhã: "Đây là bạn học của con trai tôi, Tam Cường, mở tiệm trong huyện. Hôm nay cậu ấy cũng đi ra ngoài, có thể cho hai người quá giang đến Quế Lâm."

https://thuviensach.vn

Rồi lại dùng tiếng Quế Lâm dặn dò Tam Cường một hồi, dặn nhất định phải đợi người lên xe mới được đi.

"Cháu biết rồi."

Ánh mắt Tam Cường dừng lại trên mặt mẹ con Hứa Liên Nhã, rồi kéo Khương Mẫn qua một bên.

"Đó là vợ con A Dương à dì?"

"Chuyện gì chứ."

Tam Cường cười ha hả, "Dì đang lừa người đấy à, đứa bé đó giống y chang A Dương hồi nhỏ."

Khương Mẫn nói: "Dì không biết. Thằng bé ở bên ngoài nhiều năm như vậy mà không về, cũng không kỳ quái gì. Không giống cháu chịu yên ổn ở nhà, nếu không dì cũng được ôm cháu rồi."

Tam Cường cười một tiếng, không đùa thêm nữa. Quay về chỗ kia nói với Hứa Liên Nhã: "Chúng ta đi thôi, thuyền dừng hai ngày, chắc hôm nay có không ít người ra ngoài."

Hứa Liên Nhã kéo tay A Dương nói: "Chúng ta phải đi rồi, con tạm biệt bà đi nào. Cả Đông Đông nữa."

"Không muốn!"

"... Vậy mẹ về, con ở lại đây với bà được không?"

Gật đầu, "Dạ!"

"Mẹ đi thật đấy."

Tam Cương đưa vali ra sau cốp xe, Hứa Liên Nhã cũng giả vờ lên xe.

https://thuviensach.vn

Xe van chạy đi được chừng mười mét, A Dương vẫn nắm tay Khương Mẫn không nhúc nhích.

Tam Cường lái xe cười, "Không muốn đi thật kìa."

Hứa Liên Nhã đành phải xuống xe, đi ôm con gái.

A Dương oa một tiếng, khóc toáng lên.

Khương Mẫn lắc đôi tay nhỏ dỗ cô bé: "Lần sau được nghỉ quốc khánh lại đến với mẹ được không, đến lúc đó hồng nhà bà đã chín, chúng ta cùng đi hái hồng."

Nước mắt A Dương không ngừng tuôn ra, tiếc khóc vẫn chói tai.

Hứa Liên Nhã nói: "Đừng khóc đừng khóc, lần sau chúng ta lại đến, ăn bún thịt bò do bà làm nhé, có được không."

A Dương lau khóe mắt, gào to: "Không đến nữa! Con không muốn đến nữa!"

"Được rồi được rồi, chúng ta không đến nữa."

Hứa Liên Nhã vuốt lưng cô bé, nói với Khương Mẫn: "Dì không cần tiễn đâu ạ, chúng cháu đi trước."

Khương Mẫn vẫy tay, "Ừ, vậy đi bình an."

Hứa Liên Nhã ôm con gái bé nhỏ vào trong xe.

Xe van từ từ chạy, bỗng Đông Đông nhảy xuống từ khu đất bằng, đuổi theo chiếc xe vừa chạy vừa vẫy tay.

Tam Cường nhắc Hứa Liên Nhã nhìn phía sau.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cho A Dương nhìn qua cửa sổ sau xe, A Dương vốn đã thút thít nay lại sướt mướt hơn.

Đông Đông chạy theo, bóng người dần nhỏ đi, tiếng kêu "cục tác" hiu quạnh kia dần chìm trong tiếng động cơ ô tô.

Cho dù còn nhỏ, nhưng A Dương cũng hiểu được, Đông Đông là dứa trẻ duy nhất không có bố giống cô bé.

Quang cảnh mới mẻ trên đường về đã trấn an A Dương.

Một lần sang xông có thể chở được ba chiếc xe. Xe van xếp sau ba chiếc xe ô tô con, ở bên bờ đối diện cũng có ba bốn chiếc.

Chiếc xe đầu tiên lái lên, A Dương lo lắng hỏi: "Nó có chìm không ạ?"

Hứa Liên Nhã lau nước mũi cho cô bé, "Không đâu."

Đợi nhóm xe đầu tiên qua song xong, bên bờ kia lại quay về một tốp, đã hơn nửa tiếng trôi qua, xe lên thuyền cũng dần ít đi. Có lẽ đây là cách duy nhất để xe ra vào thôn Phúc Sa.

Hứa Liên Nhã tò mò hỏi về lệ phí, mười đồng một chiếc xe, mỗi người một xu.

Qua sông rồi phải lái xe một đoạn đường khá dài, Tam Cường đưa mẹ con cô đến trước trạm xe trước lối vào cao tốc, đợi hai người lên xe rồi mới rời đi.

Hứa Liên Nhã dẫn A Dương đến núi Vòi Voi, giống như cô và Lôi Nghị rất nhiều năm về trước vậy, chụp tấm ảnh chung.

Có lẽ A Dương đã mệt, không có hứng thú đi tham quan mỏm đá Thất Tinh.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã không dừng lại nữa, mua vé tàu tối quay về Nam Ninh.

Đem theo bụi bặm mệt mỏi quay về, có rất nhiều đồ phải dọn dẹp giặt rửa. Hứa Liên Nhã làm xong, phát hiện không biết từ lúc nào A Dương đã đẩy chiếc ghế cao đến trước nơi giá đựng tro cốt, đứng lên trên giơ một trái táo định đặt lên, bên trên giá còn có một quả đã yên vị.

Hứa Liên Nhã hoảng hốt, vội chạy đến đỡ cô bé.

"A Dương, con lại làm gì thế hả?"

A Dương vô tội quay đầu lại, nói: "Một quả cho ông ngoại, một quả cho bố."

"..."

Hứa Liên Nhã vừa cuống vừa tức, hàm răng va vào nhau, "Bố con chưa chết!"

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hứa Liên Nhã vẫn luôn không có thời gian rảnh để đến tiệm trái cây. Điều bất ngờ ấp đến trong cuộc sống ổn định bận rộn luôn được ưu tiên thấp nhất.

Sau khi về hưu, Hà Ngạn Phong thích lái xe lên núi, một lần ra đường không may ngã bị thương, tay phải và đùi phải đều gãy xương, vào nằm bệnh viện Đại học Y số 1. Hà Duệ cũng sắp nghỉ hè, mỗi ngày đều vào viện chăm sóc ông.

Lần đầu Hứa Liên Nhã dẫn A Dương đến thăm, đúng lúc bấp phải Hứa Đồng, hai vợ chồng cũng thống nhất ý kiến: không được dẫn trẻ con đến nơi như thế này, nhiều vi khẩn.

Hứa Liên Nhã nói: "Hồi nhỏ con còn thường xuyên đến đây làm bài tập, với cả trong tiệm con cũng có vi khuẩn."

Hứa Đồng ngắt lời cô, "Con không giống."

Suy cho cùng vẫn là không giống nhau, Hứa Liên Nhã cũng không hỏi tiếp để chuốc phiền. Dĩ nhiên trẻ con quý báu hơn người lớn, từ khi cháu gái ra đời, con gái phải chắp tay nhường nhịn chức vụ bảo bối được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Hứa Đồng đề nghị, "Ghi danh cho con bé lớp học hè đi, dù không học gì thì chơi với bạn càng lứa cũng tốt, nếu không cả ngày ở chỗ con lại tự nói chuyện với lũ chó mèo."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã hỏi ý kiến con gái, A Dương nói: "Được ạ."

Hứa Đồng bảo: "Vào lớp vẽ thư pháp đi, không thì... Piano hay khiêu vũ đều được." Lại hứng thú chỉ ra trường hợp của con nhà đồng nghiệp.

Hứa Liên Nhã cười nhạo bà, "Ba đời nhà chúng ta không một ai có tế bào nghệ thuật hết."

Hứa Đồng há mồm cứng lưỡi.

"Hơn nữa, đến váy con bé còn không thích mặc thì làm sao khiêu vũ được." Rồi quya sang con gái, "Đúng không?"

A Dương phối hợp gật đầu, "Vâng!"

Hứa Liên Nhã lại nghĩ, "Không thì học Taekwando đi." Cúi đầu hỏi con gái ngồi đầu giường Hà Ngạn Phong, "A Dương, chúng ta học Taekwando có được không?"

"Là cái môn đánh nhau đó à?"

"... Để cơ thể khỏe mạnh."

"Có phải học rồi thì Hồ Minh Vĩ sẽ không kéo tóc con nữa không?"

"... Đúng thế."

"Được ạ."

Hứa Liên Nhã xòe tay với Hứa Đồng, "Nhìn đi."

"Một cô bé đang yên đang lành như vậy, con lại cứ nuôi nó thành con trai!"

"Có năng lực thì cần gì phân biệt giới tính."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đưa A Dương rời đi. A Dương vẫy tay tạm biệt Hà Ngạn Phong: "Tạm biệt ngoại công."

Ông ngoại và ngoại công là Hứa Liên Nhã cố ý để cho cô bé phân biệt. Lúc con còn nhỏ, A Dương biết gọi người ở nhà mình là ông ngoại, còn ở nhà bà ngoại thì là ngoại công. Bây giờ đã hiểu được ông ngoại và ngoại công có nghĩa giống nhau, nhưng từ "ông ngoại" là để chỉ người "đã chết" kia.*

(*Từ A Dương dùng để gọi Lôi Nghị là 姥爷/lão gia, cũng có nghĩa là ông ngoại, đoạn hội thoại trên mình tạm để nguyên từ 外公/ngoại công A Dương gọi Hà Ngạn Phong để dễ phân biệt, về sau sẽ đổi lại thành một xưng hô là "ông ngoại" hết.)

Hà Tân cũng cố ý quay về mấy ngày, đợi bệnh tình Hà Ngạn Phong ổn định rồi mới đi.

Mấy năm nay Hà Tân luôn ở Quảng Đông, phần lớn thời gian là chạy khắp nơi trong nước, thỉnh thoảng cũng có đi nước ngoài. Sau năm đó, anh không nhắc lại ý định về Nam Ninh phát triển nữa.

A Dương hơi sợ ông cậu này, mặc dù dịp lễ tết Hà Tân sẽ tặng cô bé rất nhiều món quà, váy vóc công chúa búp bê các kiểu, nhưng toàn bị cô bé bỏ xó. A Dương khá thích chơi đồ chơi súng.

Hứa Liên Nhã cũng nghi ngờ, không phải cô cố ý nuôi A Dương thành con trai, chỉ là những sở thích của con gái được bộc lộ ra đã để cô dần dần bồi dưỡng theo hướng đó.

Hà Tân thường xuyên nhìn mặt A Dương chăm chú mà không nói gì, dường như muốn tìm ra bóng dáng của người khác. Đây cũng là nguyên nhân A Dương không muốn chơi với anh ta.

https://thuviensach.vn

Nhưng thực chất mà nói, tình cảm Hà Tân dành cho A Dương đã đạt đến sự thân mật của một trưởng bối dành cho cháu nhỏ.

Hà Tân không hỏi về tình cảm của Hứa Liên Nhã, Hứa Liên Nhã cũng chỉ nghe được từ Hà Ngạn Phong là anh vẫn còn độc thân.

Quan hệ giữa Hà Tân và Hứa Liên Nhã như bà con xa, lời bày tỏ năm ấy như chưa hề tồn tại, nhưng lại vạch rõ giới hạn giữa hai người.

***

Hứa Liên Nhã bị "nhốt" ở bệnh viện một tuần, vết thương ở chân đã dần khôi phục, cuộc sống không còn lo nghĩ liền trở nên nhàm chán.

Ông chỉ có thể nhờ người khác giúp mới ngồi lên xe lăn được, lúc có Hà Duệ thì có thể xuống tầng đi đây đi đó, không có ở đây chỉ đành mời y tá giúp, nhưng phạm vi hoạt động cũng chỉ giới hạn trong hành lang.

Ngày hôm đó, giường bên chống gậy từ bên ngoài về sượt qua vai ông, mặt mày tươi tỉnh chào hỏi với ông.

Hà Ngạn Phong khó khăn dùng tay trái đẩy xe lăn dừng lại, đùa nói: "Cuộc sống cũng không tệ nhỉ." Rồi ông làm động tác kẹp thuốc.

Giường bên sững ra, rồi lại cười khà khà không chút che giấu.

"Ông đi xuống mua à?"

Giường bên từ từ men về giường ngồi, "Không có, tôi chỉ đi được mấy bước thôi, xuống lầu cực quá, không đi nổi." "Vậy không phải bồ ông mang đến đấy chứ?"

Giường bên chế giễu, "Bà già nhà tôi còn lâu mới thế!" Rồi thần bí nhỏ giọng xuống hết mức, "Giữa cầu thang không có ai quản, có mấy ông già thích tụ tập ở đó hút, bọn họ cho tôi."

https://thuviensach.vn

Cùng hút thuốc lá với nhau, đàn ông rất dễ tạo nên ăn ý che chở cho đồng bọn.

Hà Ngạn Phong cũng không vội ra ngoài ngay.

"Kiếm thế nào?"

Giường bên chỉ tay ra ngoài cửa sổ, "Bên kia có một tiệm trái cây có thể đưa hoa quả đến bệnh viện, anh có thể nhờ cậu ta mang hộ một hai gói lên."

"Ấy, còn có thể mang hàng riêng được à."

"Nhưng điều kiện đầu tiên là anh phải mua trái cây của cậu ta, không thể ít hơn tiền thuốc được."

"Có chính trực không?"

Giường bên gật đầu, "Con người ông chủ khá lắm, không làm hàng giả, cũng không nhận hối lộ. Đã nói rõ rồi, chỉ đưa đến khoa chỉnh hình, còn những nơi khác thì không cần phải bàn."

Hà Ngạn Phong không khỏi cười, "Vẫn còn phẩm chất nghề nghiệp đấy chứ."

Giường bên thân thiện đưa đến một điếu, bởi vì cách xa quá, hai bến tốn sức rì rầm mới trao đổi thành công được, hai người đàn ông số tuổi cộng lại hơn một trăm này như truyền gậy chuyền tay, cười ha hả.

Ngày hôm sau, Hà Ngạn Phong liền gặp được chủ tiệm trái cây này.

tay phải ông chủ đút trong túi quần, tay trái xách một túi nhựa màu đỏ gõ cửa đi vào. Bắt mắt nhất là hàng ria mép.

Hà Ngạn Phong mua sầu riêng. Đây là loại giường bên đề cử, thứ nhất là giá cao, không sợ không đạt tiêu chuẩn giao hàng, thứ hai là số lượng ít,

https://thuviensach.vn

không lo ăn không hết, thứ ba là mùi nồng, thích hợp đối phó với "kiểm tra đột xuất", nhưng quan trọng nhất là ăn ngon.

Hết hai quả là một trăm.

Ông chủ ria mép nhận lấy tiền, tiện tay vân vê, cho vào túi quần, "Cám ơn."

Hà Ngạn Phong nói: "Là tôi nên cám ơn mới phải."

"Chúc chú sớm xuất viện."

Hà Ngạn Phong ngồi không yên, bỗng nói: "Có thể giúp một chuyện được không?" Ông chỉ vào xe lăn xếp bên cạnh, "Tự tôi không ngồi lên được."

Ông chủ gật đầu.

Lúc ông chủ mở ghế xếp ra, tay phải vẫn đút trong túi như cũ, tay trái và hai chân phối hợp linh hoạt một kéo một đá.

Hà Ngạn Phong bị thương ở bên trải, bên trái và bên dưới vẫn bình thường, vừa vặn ông chủ dùng tay phải đỡ ông. Lúc ông chủ đưa tay trái ra thì có hơi do dự, rồi rốt cuộc vẫn không nói gì mà đứng sau lưng Hà Ngạn Phong, tay trái bắt lấy dưới nách Hà Ngạn Phong, ngực tì vào sao lưng ông, đứng chắc nâng người ông lên, gần như là "cắp" ông lên xe lăn.

Quá trình khá khổ sở, cuối cùng cũng ngồi vững được.

"Khổ rồi." Hà Ngạn Phong nói từ tận đáy lòng, "Nếu có tiện thì anh có thể đẩy tôi đến chỗ cầu thang được không?" Ông vẫy vẫy bao thuốc lá.

Ông chủ đáp: "Không sao, tôi cũng thuận đường."

Ở cầu thang thấp thoáng có mùi thuốc lá.

https://thuviensach.vn

Hà Ngạn Phong đưa một điếu cho ông chủ, anh liền nhận lấy. Sờ túi áo bện nhân của mình mới nhớ ra là không có bật lửa.

Ông chủ ngậm thuốc lá cười, móc của mình ra châm cho ông rồi lại châm cho mình.

Hà Ngạn Phong hiểu ý cười một tiếng, dùng tay trái và khe hỡ giữa bắp đùi, run run nhét bật lửa vào trong bao thuốc.

Hút hết nửa điếu, Hà Ngạn Phong nhìn tay phải anh, hỏi: "Làm sao thế?"

Tò mò ý tốt, mỗi thứ chiếm một nửa.

Ông chủ cũng cúi đầu nhìn cánh tay phải cứng ngắc của mình, cũng không ngại ngùng gì, cười hỏi: "Nhìn ra à?"

Hà Ngạn Phong thành thực nói: "Mới đầu nhìn không ra."

Ông chủ ừ một tiếng, "Có chút bất ngờ. Còn chú?"

"Ngã xe đạp."

Lại sắp hút hết một điếu.

"Có cần đưa chú về không?"

Hà Ngạn Phong khoát tay, "Không cần, tôi đi tới đi lui ở hành lang được mà, lát nữa con trai tôi cũng đến."

Ông chủ bóp tàn thuốc, nói: "Vậy tôi đi trước."

Hà Ngạn Phong: "Làm lỡ chuyện làm ăn của anh rồi."

Ông chủ nhếch môi, vì hàng ria mép mà nụ cười ấy trông có vẻ hơi vô lại.

https://thuviensach.vn

"Có dịp thì tới mua hoa quả chỗ tôi, không phải làm thêm cái đó nữa."

Hà Ngạn Phong cười ha hả, "Nhất định, nhất định rồi."

***

Triệu Tấn Dương quay về tiệm, liền nhận được thông báo thứ hai tới Khương Mẫn sẽ đến Nam Ninh.

"Cuối cùng cũng chịu đến, không xót tụi gà trong nhà à."

"Mẹ nhờ mẹ Đông Đông chăm hộ rồi." Lại nhấn mạnh, "Mẹ đi Nam Ninh có chuyện."

"Có thể có chuyện gì chứ, đến nấu cơm cho con à?"

Khương Mẫn nghiêm túc nói: "Mẹ đến Nam Ninh tìm bạn."

Khương Mẫn rất ít khi ra khỏi Quế Lâm, Triệu Tấn Dương cười, "Bạn gì, sao con chưa từng nghe nói."

"Lúc mẹ có bạn thì anh còn chưa ra đời đâu."

Sau khi xác nhận Khương Mẫn sẽ không lên nhầm chuyến tàu, Triệu Tấn Dương mới cúp máy.

Chập tối hôm sau, Triệu Tấn Dương đi đón Khương Mẫn.

"Tàu siêu tốc nhanh thật đấy, từ Quế Lâm đến mà chỉ có ba tiếng." Khương Mẫn cảm khái, "Năm ngoái đến đây mẹ vẫn còn đi tàu hỏa."

Triệu Tấn Dương nói: "Cuối năm ngoái mới đưa vào sử dụng." bảo vệ cho bà già tránh luồng người ùa ra khỏi ga tàu.

Triệu Tấn Dương xót Khương Mẫn đi xe vất vả, định tìm quán cơm nhưng Khương Mẫn lại muốn nấu cơm ở nhà.

https://thuviensach.vn

"Ngay cả thịt bò kho mẹ cũng đã mang đến rồi."

"... Không mua được hay sao mà phải làm."

"Nước tương bên này làm gì tươi bằng."

Người làm mẹ dễ dàng nắm quyền ăn uống của con trai.

Giữa trưa ngày hôm sau, Khương Mẫn đưa cơm đến tiệm trái cây.

Triệu Tấn Dương mở túi giữ nhiệt ra, bên trong còn có một túi bọc nylon khác nữa. Còn chưa mở túi ra mà đã ngửi thấy mùi thơm.

"Thịt bò kho."

"Này ——" Khương Mẫn khẽ gạt tay anh ra, "Không phải cho con."

"Không cho con thì cho ai?"

"Cho bạn mẹ."

Triệu Tấn Dương cười không đứng đắn: "Người tình già hả."

"Nói lung tung."

Khương Mẫn xách túi thịt bò kho kia qua, thắt chặt miệng túi, lại xé một túi mới bọc bên ngoài.

Khương Mẫn đợi anh ăn xong mới hỏi: "Long nhãn này có ngọt không?"

"Ngọt, vừa nhập sáng nay đấy."

"Được rồi, lát nữa con gói giúp mẹ một ít."

Triệu Tấn Dương cười: "Cho "bạn" kia của mẹ à?"

https://thuviensach.vn

"Cái thằng vô lại này."

Triệu Tấn Dương đậy nắp, lau miệng qua quít, rót một ly trà chanh đá.

"Muốn bao nhiêu?"

Khương Mẫn áng chừng: "Mẹ cầm nổi là được, nhưng phải nhìn không ít lắm."

Triệu Tấn Dương nhanh chóng chọn ra cho bà.

Khương Mẫn vẫn dán mắt vào con trai một tay bận rộn, âm thầm thở dài.

"Làm việc đã quen chưa?"

Triệu Tấn Dương lại nhìn tay phải của mình, "Không có gì to tát lắm."

Khương Mẫn thôi không hỏi nữa, lôi trong túi ra một xấp phong bì, ở giữa kẹp một tấm danh thiếp.

Khương Mẫn cất bì thư, đưa danh thiếp đến trước mắt Triệu Tấn Dương.

"Con nhìn địa chỉ này giúp mẹ, có xa chỗ con không?"

Triệu Tấn Dương như bị mắc cơm ở cổ, chôn chân tại chỗ.

Khương Mẫn nhắc nhở, "Đang hỏi con đó."

Triệu Tấn Dương nhìn sang chỗ khác, gãi đầu một cách mất tự nhiên.

"Mẹ đến đâu?"

"Đang hỏi con địa chỉ đấy, con quản mẹ đi đâu làm gì."

"À, không xa lắm."

https://thuviensach.vn

"Không xa là bao nhiêu cái "không xa"?"

"Bắt hai ba tuyến xe bus là được."

"Đi đâu bắt xe bus? Thành phố bọn con nhiều đường quá, mẹ già rồi không nhận biết được."

Triệu Tấn Dương chỉ về phía bên ngoài tiệm, "Ở đằng đó."

Khương Mẫn đi ra ngoài nhìn, "Đâu?"

"Ra ngoài là thấy."

"Hay là con dẫn mẹ đi đi. Con nói thế mẹ cũng không hiểu."

"Không đi."

"Long nhãn cũng nặng mà."

"Mẹ lên xe thì cứ đặt nó xuống, nặng gì đâu chứ."

Khương Mẫn cứ thế nhìn anh.

Triệu Tấn Dương mất tự nhiên điều chỉnh tư thế ngồi, "Con phải trông tiệm."

Cậu em làm trong tiệm chen miệng vào: "Ở đây có em là được rồi anh Dương."

Ánh mắt Khương Mẫn cũng nói "xem đi".

Triệu Tấn Dương ném cái nhìn sắc bén sang, cậu em lập tức im mồm.

"Lát nữa nhiều người cậu không phụ nổi."

Khương Mẫn thở dài, "Con không đi thật à."

https://thuviensach.vn

"Không đi."

Khương Mẫn nhấc thịt bò kho và long nhãn lên, ra đến chỗ lều che mưa thì quay đầu lại nhìn.

Triệu Tấn Dương nằm ngủ trên ghế, nhắm mắt giả chết.

***

Phùng Nhất Như nghe nói hôm nay A Dương không cần đi học Taekwando nên cố ý ghé tiệm.

Hứa Liên Nhã ghét bỏ, "Tự mày sinh một đứa mà chơi cùng."

Phùng Nhất Như ngồi trên băng ghế hai tay vòng lấy A Dương ôm, nói: "Mày chẳng hiểu gì cả, vẫn là con người khác mới có ý nghĩa. Còn con nhà mình ấy à, phiền toài lắm, không khác gì của nợ." Rồi cúi đầu nhìn A Dương, "Đúng không A Dương?"

"Vâng!"

"Vâng cái gì mà vâng, con thì biết cái gì." Hứa Liên Nhã còn bảo: "Không thực hiện không có quyền phát ngôn, mày sinh một đứa rồi hẵng so sánh sau."

Phùng Nhất Như làm động tác còn lâu.

"Bà già mày không sốt ruột à?"

"Bà ấy sốt ruột thì tự đi mà sinh." Chợt Phùng Nhất Như cảm khái, "Có lúc tao cũng thật hâm mộ này, có đứa con gái đáng yêu như thế này, lại không cần lo quan hệ mẹ chồng."

Hứa Liên Nhã cười khẩy, "Là tao không có cơ hội thôi, có gì hay ho mà hâm với chả mộ."

https://thuviensach.vn

Nói xong liền cùng nhân viên trong tiệm đi lên lầu chăm sóc ca bệnh.

Không biết từ lúc nào mà A Dương vẫn mãi tự chơi một mình lại nhìn chăm chú cánh cửa sau lưng Phùng Nhất Như đến xuất thần.

"Bà ơi!" Bỗng cô bé lên tiếng.

Phùng Nhất Như gõ vào đầu cô bé, "Bà cái gì mà bà! Dì già đến thế à, gọi là mẹ nuôi!"

"Bà ơi!"

"..."

A Dương lao ra khỏi người Phùng Nhất Như, dùng sức đẩy cửa đi ra ngoài.

Phùng Nhất Như xoay người lại, chỉ thấy một bà lão ở bên ngoài lấm lét nhìn vào trong, xách trong tay một bao nylon màu đỏ. Bà lão trông thấy A Dương, lập tức nụ cười đã xóa nhòa nét mơ hồ trên mặt.

Phùng Nhất Như chỉ mới đẩy cửa ra, A Dương đã nhanh chóng kéo bà lão vào.

"Bà là..."

"Bà ấy là bà đó." A Dương tiếp lời.

Bà lão thận trọng nói: "Tôi đến tìm, bác sĩ Hứa..."

"À..." Phùng Nhất Như đáp, "Cô ấy đang bận trên lầu, bà ngồi trước đi."

"Bà ngồi ở đây đi ạ." A Dương đẩy ghế Phùng Nhất Như vừa ngồi qua cho bà ấy.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn đặt đồ lên bàn kính, mở túi ra, nói với A Dương: "Bà đem thịt bò kho đến cho cháu đây, vừa mới làm sáng nay."

A Dương cười hi hi, đợi bà mở túi ra thì đưa tay chụp lấy.

"A Dương, rửa tay trước đã." Phùng Nhất Như ở bên cạnh nhắc nhở, bưng nước cho Khương Mẫn.

A Dương rửa tay qua loa, gắp một miếng thịt bò muốn đút vào miệng Khương Mẫn. Khương Mẫn nhẹ nhàng đẩy nó về bên miệng cô bé, một tay vỗ lên mông A Dương, "Cháu ăn đi, bà không ăn."

A Dương không do dự đút ngay vào miệng.

Khương Mẫn nhìn quanh bốn phía, "Ở đây trang bị tốt nhỉ, sáng quá."

Phùng Nhất Như đoán bà là người thân nào đó của Hứa Liên Nhã, cười xòa mấy câu, cũng may là Hứa Liên Nhã xuống lầu khá nhanh.

"Dì?" Hứa Liên Nhã ngạc nhiên, "Sao dì lại đến đây?"

Khương Mẫn đứng lên nói: "Tôi đến tìm con trai, nhân tiện đến xem xem sao."

A Dương lại gắp một miếng thịt bò cho Hứa Liên Nhã xem, "Mẹ, thịt bò này."

"Lại còn mang nhiều đồ thế này... Khách khí quá rồi." Hứa Liên Nhã lại nói với A Dương, "Đã cám ơn bà chưa?"

A Dương khó khăn nuốt vào, ậm ờ đáp: "Cám ơn bà ạ."

"Không có gì." Khương Mẫn khoát tay, "Con trai tôi ở tiệm, sáng nay vừa nhập hàng về, còn tươi lắm, đem đến cho các cô nếm tử."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã còn đang đứng hình trong câu "con trai tôi" thì lại có khách đến. Khương Mẫn đứng lên tạm biệt.

Hứa Liên Nhã muốn tiễn đi nhưng Khương Mẫn nói: "Đừng tiễn, bên ngoài nắng to, cũng chỉ đi có mấy bước thôi."

A Dương đợi Hứa Liên Nhã hết bận mới gọi cô lại gần.

"Mẹ ơi, cái này..." A Dương rút một bì thư từ túi quần sau ra.

Hứa Liên Nhã cầm lấy lật xem, chính là cái cô đặt dưới gối ở nhà Khương Mẫn.

"Sao con không lấy ra từ sớm?"

Giọng nói quá nhanh khiến A Dương tưởng mình lại làm sai chuyện, rụt cổ lại, oan ức nhỏ giọng nói: "Lúc đi tiểu con mới biết mà..."

***

Khương Mẫn dễ dàng quay về tiệm trái cây.

Triệu Tấn Dương còn nằm trên ghế, hình như không thay đổi tư thế.

"Về rồi à?"

"Ừ."

"Gặp bạn mẹ rồi?"

"Chưa gặp thì làm sao mẹ về tay không?"

"..."

Triệu Tấn Dương bị bà chặn họng, lại nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

Khương Mẫn nói: "Mẹ về nấu cơm, tối nay gọi đồng nghiệp cũ của con đến dùng cơm cùng đi. Ngày mai mẹ về rồi."

Người nằm dài trên ghế choàng mở mắt, "Nhanh thế sao? Mới đến hôm qua mà."

"Ở đây hoài cũng chán, bảo con dẫn đi đường thì không chịu. Còn không bằng về nhà nuôi gà."

"..."

Cũng không biết Khương Mẫn đi được bao lâu rồi, Triệu Tấn Dương nhét vào trong lon cháo hộp dùng làm gạt tàn hơn nửa điếu đang cháy dở. Rồi anh bất thình lình đứng dậy, dọa nhân viên sợ hãi nấc một cái, giống như thấy phải con chuột chũi ló đầu lên vậy.

Triệu Tấn Dương đứng trong tiệm kêu meo meo mấy tiếng, chú mèo mun tưởng khui đồ hộp, bèn ló đầu ra dưới đáy kệ hàng, lập tức bị Triệu Tấn Dương túm gáy, nhét vào trong túi xách mèo.

"Anh... anh Dương, anh định làm gì thế?"

Triệu Tấn Dương kéo khóa túi lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đi tiêm cho nó."

"Không phải thời gian trước vừa mới tiêm vắc xin ba bệnh xong sao?"

Triệu Tấn Dương lại nghĩ một chốc, "Vậy thì... tắm cho nó."

"Mèo sợ nước, có muốn tắm đâu. Hơn nữa nó đen như thế, dù có tắm hay không thì cũng không khác nhau mấy."

Triệu Tấn Dương cao giọng, "Ông đây muốn đưa nó đến tiệm thú y đấy, không được hả!"

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mục tiêu là tiệm thú y, Triệu Tấn Dương sải bước đi đến.

Quá bến xe bus rồi mới phát hiện, thế là dứt khoát đi bộ tiếp.

Người xe tấp nập, chú mèo mun ở trong túi xách kêu gào phản khág, nhưng anh không hề phát giác.

Lòng Triệu Tấn Dương rất bình yên, lặng im đến mức không có bất kỳ thứ gì. Lúc gặp mặt nên mở đầu thế nào, anh cũng chưa từng nghĩ đến. Chỉ có duy nhất một suy nghĩ, có thể gặp một lần là tốt rồi.

Tiệm thú y vẫn treo bảng hiệu màu xanh lá đấy, thậm chí đến tên cũng không đổi.

Triệu Tấn Dương nhìn mà bỗng bật cười, phong cách này đúng là quá "Hứa Liên Nhã" rồi, cô luôn giải quyết thô lỗ đối với mỗi tiểu tiết, giống như tên cũ của con mèo ba chân kia, Tiểu Què, đơn giản thẳng thắn, y hệt tính của cô.

Ngoài cửa treo tấm biển "đang mở cửa", do kệ hàng chặn tầm nhìn nên không thấy rõ hết bên trong.

Triệu Tấn Dương gõ cửa đi vào.

Em gái nhân viên đi lên đón tiếp anh.

Triệu Tấn Dương nhanh chóng liếc mắt nhìn bằng kinh doanh trên tường, đúng là ở đây rồi.

https://thuviensach.vn

"Bác sĩ Hứa có ở đây không?"

Nhân viên đáp: "Bác sĩ Hứa về nhà rồi."

"... À."

Nhân viên để ý thấy mèo kêu, chu đáo hỏi thăm: "Mèo bị làm sao thế ạ?"

"Tối nay bác sĩ Hứa còn đi làm không?"

"Không ạ, phải ngày mai kia." Nhân viên kỳ lạ nhìn vị khách này, "Anh tìm bác sĩ Hứa có việc gấp sao, mèo bị bệnh gì rồi? Để tôi xem hộ anh."

Triệu Tấn Dương ngăn lại theo bản năng, chuyển túi mèo ra sau lưng.

Vẻ mặt nhân viên khá phức tạp.

"Không cần..." Thẳng thắn từ chối, Triệu Tấn Dương mất hứng chỉ vào kệ hàng, "Cho tôi hai hộp đồ hộp đi."

"Anh muốn hộp loại gì? Nếu là mèo bị bệnh, thì có thể ăn đồ hộp bình phục sau khi giải phẫu. Còn nữa, nó mấy tuổi rồi?" Cô em nhân viên thao thao bất tuyệt, "Mèo con không giống mèo trưởng thành, mèo đang mang thai cũng khác."

"Con đực."

"À."

"Sáu tháng." Triệu Tấn Dương nói, "Cứ lấy đại hai hộp đi." Làm như đang đi mua bánh bao vậy.

Nhân viên gói lại cho anh hai hộp giá trung bình, nhìn người đàn ông xách túi ra cửa.

"... Mua đồ hộp thôi mà còn xách cả mèo tới." Nhân viên lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương dựa vào hàng rào hút một điếu thuốc. Nắng chiều chiếu rọi làm trán anh bóng loáng.

Xe bus đến, anh hờ hững nhìn theo, không đi lên.

Đường về chậm hơn lúc đến nhiều, dường như trút hết toàn bộ sức lực.

Mèo mun vẫn kêu gào, Triệu Tấn Dương không kiên nhẫn vỗ vào túi mèo.

"Đừng kêu nữa!"

***

Triệu Tấn Dương để mèo lại tiệm rồi quay về nhà.

Anh thuê căn nhà một phòng ngủ một phòng khách, bình thường chỉ có mình anh nên khá là rộng, nay Khương Mẫn đến lại có vẻ chật chội.

Khương Mẫn nghe tiếng liền đi ra từ phòng bếp, còn cầm nồi cơm trong tay.

"Sao chỉ có một mình con? Quách Dược đâu?"

"... Để con gọi."

Triệu Tấn Dương gọi điện cho Quách Dược.

Khương Mẫn chuẩn bị cá hấp bia, khoai lang hầm thịt heo cùng thịt bò kho cố định theo sức ăn của hai người đàn ông. Quách Dược cầm hai chai bia đến.

Triệu Tấn Dương hỏi: "Buổi tối có cần đi nữa không?" Ý anh chỉ là tuần tra.

Quách Dược gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Vậy mà còn uống bia?"

"Chỉ chút này không sao đâu."

Triệu Tấn Dương nghi ngờ lại cảnh cáo nói: "Anh vừa vừa thôi."

"Hiếm khi dì làm nhiều đồ ngon như thế." Quách Dược nói, "Chứ bình thường ở nhà ăn không được miếng mỡ nữa."

Triệu Tấn Dương mắng, "Cũng có thấy anh gầy đi đâu."

"Đâu có, gầy hơn dịp năm ngoái đến bệnh viện thăm cậu nhiều mà." Còn không đợi Triệu Tấn Dương phản bác, Khương Mẫn lại tiếp lời: "Con cũng thế."

Nghe thấy vẻ đau lòng chua xót không giấu nổi trong giọng Khương Mẫn, Triệu Tấn Dương chuyển đề tài, "Ăn cơm ăn cơm thôi, ăn nhiều lên là mập."

Triệu Tấn Dương và Quách Dược không đối thoại trực tiếp nhiều, đều là do Khương Mẫn như kiểm tra bài, hỏi công việc cuộc sống của hai người.

"Hai đứa ở đây thì nhớ chăm sóc cho nhau vào." Cuối cùng lại như căn dặn hai anh em ra ngoài lưu lạc.

Vẻ mặt Quách Dược rất thành khẩn, "Vâng."

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tấn Dương đưa Khương Mẫn ra ga.

Khương Mẫn cũng không nói nhiều, chỉ để lại hai câu: "Nhớ ăn cơm nhiều vào, buôn bán thuận lợi."

Triệu Tấn Dương đáp: "Mẹ cũng chú ý thân thể đấy."

https://thuviensach.vn

Trước khi lên tàu, Khương Mẫn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Lúc cầm chìa khóa ra ngoài, Triệu Tấn Dương thấy bà đặt một tấm danh thiếp xuống bàn cơm - là vật duy nhất trên tấm kính thủy tinh. Sáu năm trôi qua, phong cách danh thiếp vẫn không đổi, chỉ là giờ đã có thêm mã QR wechat.

"Con biết rồi." Một câu không đầu không đuôi.

Khương Mẫn gật đầu nói: "Mẹ đi đây."

Đến chiều, Triệu Tấn Dương nhận được điện thoại của Hà Ngạn Phong, vẫn là thứ đồ lần trước.

Giao tình một điếu thuốc đã để Triệu Tấn Dương khắc sâu ấn tượng về người đàn ông này, nửa nhạo báng nói: "Chú nghiện thuốc nặng thật đấy."

Bên kia bất ngờ, khà một tiếng: "Ông chủ, anh vẫn còn nhớ tôi à?"

Triệu Tấn Dương nói: "Không phải hút thuốc với chú đấy à, tôi vẫn còn nhớ số giường của chú."

"Ài, tôi xui xẻo quá... Lần trước vừa về thì gặp phải con trai tôi, cứ kẹp lưng quần vậy mà đi, đến lúc đi vệ sinh thì quên mất, vừa kéo quần một cái..." Âm thanh vỗ vào thứ gì đó vang lên, "Cái này liền rơi xuống!"

Triệu Tấn Dương không khỏi bật cười, "Xem ra chú còn nhịn mấy ngày."

"Đừng nói nữa, anh có rảnh thì cứ đến đây đi."

"Được, lập tức đưa đến cho chú đây."

***

https://thuviensach.vn

Một lần nữa Triệu Tấn Dương xách một túi sầu riêng và bao thuốc lá đến phòng bệnh đó.

"Ồ, nhanh thật đấy." Hà Ngạn Phong cất điện thoại, ngồi thẳng trên giường.

"Không phải là sợ chú không đợi nổi sao."

Hà Ngạn Phong thở dài, không biết làm sao: "Anh nói xem xem, vốn chỉ có chân tôi bị thương, nhưng ở đây gần nửa tháng, tôi cũng sắp bực bội sinh bệnh đây." Ông già đấm vào ngực mình.

Triệu Tấn Dương có cảm tình khó hiểu với ông bác nói chuyện như pha trò này, anh đặt túi xách lên bàn, nói: "Chú chỉ mới ở gần nửa tháng, năm ngoái tôi ở đây đến gần cả nửa năm, mệt lắm."

"Không giống nhau, anh là thanh niên trai tráng, còn tôi chỉ là lão già còn mỗi bộ xương này."

"Tôi còn trẻ hả?"

"Ờ, thì nhỏ hơn tôi là trẻ rồi."

"Cái định nghĩa này cũng rộng thật đấy."

Hà Ngạn Phong lấy ví tiền, động tác đã linh hoạt hơn mấy ngày trước.

Triệu Tấn Dương nhận tiền, hỏi: "Có muốn tôi đẩy chú ra chỗ cầu thang không?"

"Có có!" Hà Ngạn Phong cầm bao thuốc lá trong tay.

Biết Triệu Tấn Dương khó giơ tay, lúc này Hà Ngạn Phong đã chú ý hơn nhiều, thỉnh thoảng thầm than chẳng dễ dàng gì. Chợt lúc này có tiếng trò chuyện của y tá với ai đó ở bên ngoài, suýt nữa ông đã bỏ qua.

https://thuviensach.vn

"Lại tới thăm thầy Hà à."

"Ừ, đúng lúc rảnh rỗi."

"Haizz..." Hà Ngạn Phong vỗ lên cánh tay Triệu Tấn Dương, vừa khéo là cánh tay phải, dưới tình hình khẩn cấp đã làm ông bỏ qua xúc cảm đặc biệt, "Con gái tôi đến rồi, cất thuốc hộ tôi với —— "

A Dương ra đời đã tra dầu bôi trơn giữa va chạm của Hứa Liên Nhã và Hứa Đồng, mà tình yêu thương của Hà Ngạn Phong dành A Dương cũng để cô đón nhận người cha này.

Thứ Hà Ngạn Phong coi trọng nhất là hình tượng người cha trước mặt con gái.

Triệu Tấn Dương nhét bao thuốc vào túi, chỉ thấy Hà Ngạn Phong nhanh chóng mở túi nylon, rồi mở đồ hộp dùng một lần ra, nhón một miếng sầu riêng nhỏ nhét vào trong miệng.

Mùi trong phòng bệnh càng nồng nặc hơn.

Vừa ngậm vào miệng, bỗng Hà Ngạn Phong lại gào lên, "Trời ơi, tôi..." Có tật giật mình đã làm ông quên mất vừa nãy mình chưa hút thuốc, đành phải khổ sở nuốt xuống.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, thay đổi sắc mặt như một cảnh phim, Triệu Tấn Dương không khỏi bật cười, cất bao thuốc hộ ông.

"Bố, bố lại ăn sầu riêng nữa à, ở cửa đã ngửi ——"

Hứa Liên Nhã bịt mũi đi vào, thấy người đàn ông đứng bên mép giường, chữ cuối cùng như bị chặn lại, đột ngột biến mất.

Cuộc hội ngộ bất ngờ này như bị ánh đèn flash của máy chụp hình lóe lên làm cho hoảng hốt, trong nháy mắt, trước mặt trong đầu trở nên trống

https://thuviensach.vn

rỗng...

Những năm qua đã không còn yêu hay giận nổi nữa, ấn tượng đầu tiên đã cào mạnh vào cô.

Triệu Tấn Dương già rồi.

Anh chỉ lớn hơn Hứa Liên Nhã ba tuổi, nhưng thoạt nhìn còn già hơn cả Hà Tân ba mươi chín tuổi.

Vẻ ngoài người này như mặt đất, ghập ghềnh nhấp nhô hay là núi xanh nước biếc, năm tháng sau lưng đã ăn mòn hay là bồi đắp, vừa nhìn là đã rõ.

Anh còn gầy hơn cả trước kia, nhưng không phải gầy suy yếu, cách đứng và thân thể vẫn mang đến cảm giác mạnh mẽ khó hiểu, nhưng cô luôn cảm thấy nếu như mập hơn chút nữa, anh sẽ điển trai hơn —— là tướng mạo có phúc để cô yên lòng, chứng minh rằng mấy năm qua anh không hoàn toàn gặp trắc trở.

Dĩ nhiên cô cũng không thấy mình trẻ trung gì, mỗi lần cười là nếp nhăn nơi khóe mắt đã tô đậm tuổi tác của cô.

Khiếp sợ giống thế còn có Triệu Tấn Dương, bàn tay vừa nhét bao thuốc vào túi quần chậm chạp lấy ra, luống cuống kéo vạt áo.

Hà Ngạn Phong thấy cô nhìn ông chủ, bèn vội nói: "Đây là ông chủ tiệm trái cây bên ngoài, bố nhờ cậu ấy xách hộ trái cây đến."

"À..." Hứa Liên Nhã đứng ở bên kia giường.

Hai người một trái một phải, không khác gì môn thần, Hà Ngạn Phong ông già vừa mở cửa ra nhìn xung quanh, không cùng thế giới với hai vị trầm mặc trên cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Ông già nhìn sang môn thần bên trái, "Vậy làm phiền anh, lát nữa tôi nhờ con gái cũng được."

"Ờ..." Triệu Tấn Dương gật đầu, rồi lại nhìn người đối diện, sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

"Sao hôm nay rảnh mà tới thế."

"Ờ..." Từ này như từ duy nhất trong ngân hàng vốn từ của cô.

"..."

"Không có gì."

Hứa Liên Nhã không biết Hà Ngạn Phong đã nói gì, giống như môi ông chỉ đóng rồi mở, không phát ra âm thanh nào. Cũng không biết đã ngây người bao lâu, thời gian liệu có ngắn đến mức khiến ông cảm thấy qua loa không. Thậm chí đến mùi sầu riêng cũng dịu nhẹ hẳn đi.

Hứa Liên Nhã tạm biệt Hà Ngạn Phong, vội vã đi xuống lầu.

Cô gần như lao ra khỏi tòa nhà, ra đến mái hiên mới ép bản thân dừng bước.

Quả nhiên Triệu Tấn Dương vẫn còn ở cửa, anh dí tắt điếu thuốc, mở miệng gọi: "Liên Nhã."

Hứa Liên Nhã lại sải bước lớn đi ra ngoài cửa.

"Liên Nhã —— "

Triệu Tấn Dương đi theo sau.

Giữa bọn họ chỉ cách mấy bước, Triệu Tấn Dương chạy nhanh chút là có thể đuổi kịp cô, nhưng anh không làm vậy. Anh chỉ đi theo sau lưng cô, đi

https://thuviensach.vn

qua con phố này đến con phố khác.

Tốc độ như thế làm tim đập thình thịch, khiến lồng ngực phập phồng, dường như chỉ có thể mới che giấu được run sợ xuất phát từ đáy lòng.

Cuối cùng Hứa Liên Nhã đi bộ đến mức hai chân run lên, lảo đảo chực ngã, Triệu Tấn Dương đỡ cô từ phía sau.

Hứa Liên Nhã xoay người lại, đẩy ngực anh ra.

"Tại sao anh còn muốn quay về?"

Cô rất muốn hỏi, tại sao bây giờ mới về.

Cuộc sống của cô càng lúc càng bình tĩnh yên ổn, nhưng hòn đá mang tên Triệu Tấn Dương này ném xuống, lại dậy lên gợn sống.

Không ai thích thay đổi, nhất là thay đổi khiến tay chân luống cuống.

"Liên Nhã, anh..."

Câu hỏi không trả lời được đã trở thành bản tố cáo anh. Triệu Tấn Dương thừa nhận.

Triệu Tấn Dương đi lên kéo lấy tay Hứa Liên Nhã, lại bị cô hất ra, tay cô đập xuống cánh tay phải của anh, phát ra tiếng vang nặng nề.

Âm thanh và xúc cảm không phải là bắp thịt cơ thể làm Hứa Liên Nhã sửng sốt.

Triệu Tấn Dương cũng để ý thấy, khổ sở kéo cánh tay lệch vị trí xuống.

"Tay anh làm sao thế?"

Hứa Liên Nhã bỗng biến thành người khác mà hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không sao."

Hứa Liên Nhã đưa tay bóp lấy, từ bả vai đi xuống, cho đến ở giữa cánh tay thì xuất hiện gờ nối tiếp cùng cảm giác cứng rắn xa lạ.

Khó trách anh cứ đút tay vào túi quần, khó trách trời oi bức thế này mà anh còn mặc áo tay dài.

Triệu Tấn Dương kéo tay cô xuống, cầm lấy trong tay, trầm thấp bảo: "Đừng bóp nữa..."

"Cái này mà anh còn nói là "không sao" ư?"

"Anh còn tốt đẹp đứng trước mặt em thì không phải là "không sao" sao."

Hứa Liên Nhã rút tay về, nụ cười tái nhợt đầy vẻ châm chọc, "Triệu Tấn Dương, có phải nếu anh không biến mình thành ra như thế thì sẽ không quay về không?"

Triệu Tấn Dương không trả lời được, về phương diện này thì Hứa Liên Nhã nói đúng.

Hứa Liên Nhã ôm khuỷu tay, một tay che miệng đứng bên cạnh. Triệu Tấn Dương không bỏ đi, đứng che nắng chiều cho cô. Mồ hôi trên người hai người tuôn xối xả.

Triệu Tấn Dương len lén nhìn cô, thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã phát hiện ra, liền trừng lại anh, lập tức Triệu Tấn Dương rụt đầu về, cụp mắt nhìn mũi chân mình, như đứa trẻ làm sai chuyện.

Rất giống đám trẻ con. Chỉ là vì quá giống nên mới làm cô càng đau lòng.

Hứa Liên Nhã nhớ đến Lương Chính và Phương Gia Gia, khi cô ấy còn là sinh viên vừa lên đại học, có thể thẳng thắn nói rằng mình không để ý

https://thuviensach.vn

chỗ tàn tật trên người Lương Chính. Cô không biết đó là Phương Gia Gia si tình hay là còn trẻ nên không sợ, hoặc là cả hai.

Đối mặt với Triệu Tấn Dương, thậm chí cô không cần nghĩ xem có để ý hay không.

Chỉ là trong lòng cô khó chịu, không cách nào tưởng tượng được cuộc sống của anh ra sao.

Triệu Tấn Dương lại lặng lẽ đến gần, kéo lấy tay cô, cẩn thận hỏi: "Đi mệt rồi phải không, đói bụng chưa, chúng ta đi ăn cơm đi."

Đúng lúc này điện thoại Hứa Liên Nhã vang lên, cô tránh ra một bên nghe máy.

"Mẹ à... Sao mẹ còn chưa đến đón con? Bạn học về hết cả rồi."

"... À, mẹ xin lỗi, mẹ quên mất. Con đang ở đâu?"

"Ở lớp Taekwando đó."

"Được rồi... Con chờ mẹ chút, mẹ đến ngay đây."

Hứa Liên Nhã vội cất điện thoại, nói: "Trong nhà em có chuyện."

"Ừ..." Giọng nói khó nén vẻ hiu quạnh.

"Em đi trước đây." Vừa dứt lời, không đợi anh đáp đã vội vã đi về phía trước, được mấy bước lại quay lại, "Ở đây là đâu?"

Triệu Tấn Dương bắt một chiếc xe giùm cô, lúc Hứa Liên Nhã kéo cửa kính lên thì dừng lại một lúc, "Em về bệnh viện lấy xe... Anh có muốn lên không?"

Triệu Tấn Dương ngồi vào bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi không ai lên tiếng.

Lúc xuống xe là Triệu Tấn Dương trả tiền, Hứa Liên Nhã lại vùi đầu đi đường.

"Này —— "

Cô dừng bước.

"Lần sau nếu rảnh có thể đi ăn cùng không?"

"... Nói sau đi."

Triệu Tấn Dương cũng ngờ đến việc cô sẽ không giận, liền to gan nói: "Chờ em đấy."

***

Đậu xe xong, Hứa Liên Nhã chở A Dương hùng hùng hổ hổ đi về nhà.

"Mẹ —— "

Hứa Liên Nhã như không nghe thấy.

"Ấy, mẹ ơi —— " Giọng A Dương run rẩy.

Hứa Liên Nhã thắng xe đột ngột, "Sao thế?"

A Dương quẫy ra khỏi tay Hứa Liên Nhã, "Giày rớt rồi..."

"..."

A Dương thất thiểu quay lại, chân trái cà lên mu bàn chân phải, mang giày vào rồi chạy về.

"... Xin lỗi con."

https://thuviensach.vn

A Dương lắc đầu.

"Đói bụng chưa, mẹ nấu cơm cho con nhé."

Hứa Liên Nhã xào một đĩa thức ăn, A Dương bưng cơm của mình ra ngoài.

Máy hút khói trong phòng bếp yên tĩnh đến khác lạ, Hứa Liên Nhã nhìn cơm mà ngẩn người.

Một mình anh thì làm cơm kiểu gì?

Hứa Liên Nhã rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Nhưng không có kết quả. Đã chia xa quá lâu, cô phát hiện ra rất nhiều hồi ức đã mơ hồ, biết đâu một phần đó là mình từng tô điểm.

Hứa Liên Nhã vội vàng múc cơm, đi ra thì thấy A Dương vòng hai tay lên bàn, không động đũa.

"Sao còn chưa ăn?"

A Dương nói: "Đợi thức ăn lên mới ăn được chứ."

"... Ăn đi."

"... Vâng."

A Dương ngồi lại gần, gắp một miếng cho vào miệng, một giây sau đó liền phát ra tiếng nôn ọe.

"Sao thế?"

Mặt A Dương đầy đau khổ, "Mẹ... mặn quá..."

"Thế à..." Hứa Liên Nhã cũng gắp một miếng, rồi cũng nhổ ra.

https://thuviensach.vn

"Đừng ăn nữa."

Hứa Liên Nhã xoay người đổ đồ ăn vào thùng rác.

A Dương đáng thương nhìn cô.

"Chúng ta ăn mì gói đi."

A Dương như nhận được đại xá.

Mòn đồ vớ vẩn lại để cô bé thỏa mãn vô cùng.

Hứa Liên Nhã ngồi đối diện cô bé thờ ơ ăn uống, rồi chợt hỏi: "A Dương, con có thấy mẹ già không?"

A Dương tranh thủ nhìn cô qua làn hơi nóng, nói: "Không già."

"Mẹ cũng ba mươi ba rồi." Hứa Liên Nhã nghi ngờ cô bé không hiểu phạm vi "già", "Thế nào thì được xem là già?"

"Giống như bà Phồn ấy ạ."

"... Thôi bỏ đi." Hứa Liên Nhã lẩm bẩm, "Bà Phồn cũng bảy mươi mấy tuổi rồi."

***

Buổi sáng Hứa Liên Nhã trang điểm, nhưng không cách nào che đi được dấu vết mất ngủ.

"A Dương, nhìn xem vành mắt mẹ có đen không?"

A Dương liếc nhìn, "Không đen như gấu trúc."

"... Hỏi con làm gì không biết."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đậu xe ở bệnh viện, bắt đầu đi tìm tiệm trái cây kia.

Không phí nhiều sức lắm, cô đã thấy Triệu Tấn Dương với nhân viên trong tiệm của anh.

Đúng lúc buổi trưa mệt mỏi, Triệu Tấn Dương nằm trên ghế nghỉ ngơi.

Hứa Liên Nhã kéo vạt áo, rồi lại hắng giọng, đi về phía tiệm trái cây.

"Ông chủ, sầu riêng này bán thế nào?" Hứa Liên Nhã hất cằm ý hỏi sầu riêng có cắm cờ đề giá.

Triệu Tấn Dương như sư tử phát giác ra con mồi, đột nhiên mở to mắt.

"Mười đồng."

"Mười đồng."

Hai người đàn ông hai miệng đồng thanh.

Nhân viên quan sát ánh mắt ông chủ, nhưng ông chủ chỉ nhìn khách nữ chằm chằm. Cảm thấy không có chuyện của mình, bèn gãi hông rồi tiếp tục vùi đầu chơi điện thoại.

"Ngọt không?"

"Ngọt."

"Anh nói ngọt thì ngọt."

"Anh chọn dĩ nhiên là ngọt rồi." Nụ cười còn ngọt hơn cả quả mình bán, "Muốn bao nhiêu?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, nói: "Cả quả."

"Được."

https://thuviensach.vn

"Chọn quả to chút."

"Được."

Triệu Tấn Dương dùng báo bọc sầu riêng lại, khẽ nhấc lên, rồi đưa tay đỡ từ phía dưới. Cân nặng tám chín cân khiến tay trái Triệu Tấn Dương nổi gân xanh, cầm vững sầu riêng như bàn tay sắt, cân bị chấn động run nhè nhẹ.

"Một trăm." Triệu Tấn Dương nhìn số "103" nói, "Có cần bổ không?"

"Bổ đi."

Cậu nhân viên cảm thấy đến lúc mình nên ra tay, đứng lên nói: "Ông chủ, để em làm cho."

"Không cần."

"..." Không thể làm gì khác hơn là lại quay về.

Triệu Tấn Dương lại dùng phương pháp như thế để chuyển sầu riêng xuống nền.

Nhìn kỳ thì đó không phải là tấm thớt phẳng, ở chính giữa có một chỗ lõm, để đặt sầu riêng lên trên. Bốn góc của tấm ván đóng côn gỗ cao bằng nử cánh tay, ở phần đáy quấn mấy sợi dây và kẹp sắt đặc chế.

Triệu Tấn Dương kéo sợi dây ở một góc ra, quấn hai vòng quanh sầu riêng, rồi lại kéo căng nút thắt đến côn gỗ ở góc đối diện. Ở góc khác cũng xử lý y như vậy. Sầu riêng bị sợi dây buộc thành hình "X" nằm trên tấm ván.

Triệu Tấn Dương dùng dao nhọn vạch mấy đường, sau đó lại đổi con dao lớn hơn bổ vết cắt to ra, thay phiên dùng kẹp sắt trên côn gỗ kẹp lấy đỉnh vỏ sầu riêng, còn tay trái đẩy dần sầu riêng ra.

https://thuviensach.vn

Một loạt động tác trơn tru, những sợi dây và kẹp sắt kia tương đương với cánh tay phải của anh, hơi phiền phức, nhưng đâu ra đấy, Hứa Liên Nhã nhìn chăm chú, suýt nữa thì quên dự tính ban đầu.

"Muốn tách múi không?"

Hứa Liên Nhã gật đầu.

Triệu Tấn Dương rút mấy sợi dây hình X về, gỡ từng múi thịt sầu riêng vào hộp giữ tươi, rồi cho vào túi nylon.

Hứa Liên Nhã cúi đầu lật tìm trong túi, lúc ngảng đầu lên thì dừng lại.

"Cái đó... Em quên đem ví tiền rồi."

Triệu Tấn Dương cũng sững sờ, nhưng nhanh chóng tiếp lời.

"Không sao, lần sau em đến rồi đưa cũng được."

"Được chứ?"

"Được mà."

"... Anh làm ăn như vậy đấy à?"

"Em là VIP."

Hứa Liên Nhã nhận lấy không từ chối, "Được rồi."

Ánh mắt hai người giao nhau, nhưng giao dịch đã xong, không còn gì để nói, lại lần lượt nhìn qua chỗ khác.

Hứa Liên Nhã nói: "Em đi đây."

"Đi thong thả."

https://thuviensach.vn

"Ừ."

"Lần sau lại tới."

" Ừ."

Người xách túi đi thật.

Triệu Tấn Dương đưa tay lên ngửi, sờ mũi như che giấu nụ cười, nhưng cuối cùng vẫn bị mùi hương đặc biệt nặn một nụ cười xán lạn.

***

Hà Ngạn Phong duỗi người cầm điện thoại xem tin tức, nằm liệt nhiều ngày trên giường không khỏi không thừa nhận một điều, tuổi càng lớn, càng đọc chữ càng tốn sức.

Đuôi mắt liếc thấy một bóng người, ngẩng đầu lên, à một tiếng.

"Tiểu Nhã, con lại đến làm gì thế?"

"Tới thăm bố."

"Không phải hôm qua mới tới à, trong tiệm không bận sao?"

"Không sao."

Hứa Liên Nhã đặt túi đỏ lên bàn, mùi hương liền bay ra.

"Haiz, lại mua sầu riêng à."

"Thấy bố thích ăn."

"... Aiz." Trong lòng Hà Ngạn Phong không ngừng kêu khổ, "Lần sau đừng phí tiền nữa, mua cho A Dương ăn đi."

https://thuviensach.vn

"Không phí tiền." Vừa thốt lên, liền sửa lại: "Phí tiền gì chứ." Lại còn nói: "Bọn con không chịu được vị kia. Bố ăn đi, bố thích thì lần sau con mang thêm cho bố."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sau khi nhìn A Dương đã chìm sâu vào giấc ngủ, dãy số điện thoại cũ của Hứa Liên Nhã nhận được một cuộc gọi đến.

Cô vẫn không đổi số, sau khi hòa nhập vào dòng người thời đại thì chỉ đổi vỏ ngoài rồi vẫn dùng tiếp, nhất là mấy năm này đã không có trò chơi gì khác biệt. Sau khi wechat bùng nổ, cô cũng thuận tiện tạo một số. Số mới số cũ dùng chung với nhau.

Đã muộn thế này nếu không phải là bệnh nhân cấp cứu, vậy thì...

Hứa Liên Nhã nghe máy, lễ phép "a lô" một tiếng.

Hai đầu dây yên tĩnh, y như bọn họ đang ở trong cùng một không gian.

"... Em còn dùng số này."

"Không thì anh không gọi được rồi."

"Buồn ngủ chưa?"

"Tàm tạm."

"Vậy xuống đi."

"Cái gì?"

"Dưới lầu nhà em."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đến bên cửa sổ phòng ngủ, lưới chống trộm không để cô thò đầu ra được, sát trên cửa sổ cũng không nhìn thấy dưới lầu. Cô lại chạy ra sân thượng, vội đến độ bắp chân vấp phải góc bàn trà.

Lưới chống trộm lồi ra một đoạn bên ngoài, cô có thể thấy rõ, một điểm sáng như que dạ quang vẫy vẫy tạo nên hình cánh cung.

"Anh theo dõi em?"

"... Đi dạo."

Hứa Liên Nhã cười nhạt, "Đường anh đi dạo cũng ngoằn ngoèo nhỉ."

"Bất tri bất giác thôi."

Không biết là đêm tối hay là khoảng cách đã cho anh lá gan, càng lúc càng phát biểu quá trớn.

Triệu Tấn Dương còn nói tiếp: "Anh tới thử vận may xem sao, không ngờ em vẫn còn ở đây."

Hứa Liên Nhã giải thích, "Ở đây gần tiệm."

"Thế à."

Triệu Tấn Dương như cho cô nấc thang đi xuống, Hứa Liên Nhã sợ anh mà hỏi nữa thì mình đầu hàng trước.

"Em xuống đây chút được không?"

"Người nhà em đang ngủ."

"Em có ngủ đâu."

"..."

https://thuviensach.vn

"Đến đây, anh đợi em."

Như một cái ôm vào ngực đang đợi ở phía trước, trong cầu khẩn lẫn lộn dụ hoặc. Suýt nữa là Hứa Liên Nhã đã mắc câu.

"Triệu Tấn Dương, anh đừng vô sỉ như thế."

"Dù sao em cũng mắng anh là lưu manh lâu rồi mà."

Rõ ràng Hứa Liên Nhã rất muốn mắng anh, nghĩ thôi mà đã giận run, nhưng lại không kiềm chế được buồn cười, cuối cùng phải cắn lấy mu bàn tay mà nín cười.

Sâu trong lòng cô chính là càng thích anh như thế không, thả lỏng lại không sợ gì mà trêu chọc cô, chứ không phải nhìn cô đăm đăm rồi chẳng nói gì.

"Em cười gì."

"... Em không cười."

"Anh nghe thấy rồi."

"Anh nghe nhầm đấy."

Hứa Liên Nhã cảm thấy màn đối thoại thiếu muối này có thể kéo dài đến tận khi trời sáng, cô không thể bị anh dắt mũi như thế được.

"Em buồn ngủ rồi."

"..."

Khóe miệng nở nụ cười, "Bái bai."

***

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã đến tiệm trái cây trước giờ cơm tối.

"Chỉ có mình anh thôi sao?"

"Cậu kia đi ăn rồi." Triệu Tấn Dương nói.

Hứa Liên Nhã lôi một trăm đồng trong túi xách ra, đưa cho anh, "Lần trước."

"Còn nhớ à." Triệu Tấn Dương nhận lấy thật.

Hứa Liên Nhã cầm lấy quai túi xách, Triệu Tấn Dương cũng nhìn cô.

"Hay là cùng ăn nhé?"

Sau mấy giây dè dặt cho có, Hứa Liên Nhã gật đầu, "Được thôi."

"Nhưng phải đợi đã, đợi người về."

"Ừ."

Tiệm trái cây không lớn, mấy thùng trái cây đủ mọi màu sắc được chất đầy, hương thơm tươi mát.

Ghế dựa bằng gỗ kia như là ngai vàng, Hứa Liên Nhã ngồi trên băng ghế bên cạnh.

"Một mình anh có bận lắm không?"

"Không có gì to tát cả."

Nghĩ ngợi một chút cũng phải, bổ sầu riêng cũng không làm khó được anh mà.

Có khách tới, Triệu Tấn Dương vội ra tiếp, Hứa Liên Nhã đứng sau lưng lẳng lặng nhìn.

https://thuviensach.vn

Lúc này không khác gì lúc cô vừa mới quen anh, anh ở ngoài sửa xe, còn cô ngồi trong chờ.

Một lúc sau anh chàng làm thêm về, nhìn cô một cái rồi cười.

Triệu Tấn Dương đi ra ngoài với cô, hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Anh nấu cơm được không?"

Triệu Tấn Dương nghiêng đầu, "Em muốn đến chỗ anh?"

"... Không đi thì thôi."

Nụ cười ngả ngớn, "Thì đi."

Hứa Liên Nhã cố ý tránh ánh mắt anh.

"Nhưng phải mua đồ ăn trước đã."

Hứa Liên Nhã đưa mắt nhìn tiệm trái cây, nói: "Lấy hai trái chanh đi."

Triệu Tấn Dương quay về lấy một túi.

"Có hồng trà không?"

"Dự trữ sẵn rồi, chỉ đợi em thôi."

"..."

Nếu không phải ở trong nắng chiều thì sắc hồng trên gò má Hứa Liên Nhã đã tiết lộ đáy lòng rồi.

Triệu Tấn Dương đưa cô đến chợ.

"Giờ này không có thịt bò đâu."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ngây ra, "Cũng đâu bắt buộc phải ăn thịt bò."

Triệu Tấn Dương như cười hoài chẳng hết, "Ăn cá không, để làm cho em muốn cá hấp bia bên chỗ anh."

"Sao cũng được."

Triệu Tấn Dương chọn mấy con cá trắm cỏ, để ông chủ xử lý cắt khúc hộ, sau đó đi mua mấy loại rau.

Hành lang ở chợ vừa chật vừa ẩm ướt, Hứa Liên Nhã một mực đi theo sau anh, có lúc anh sẽ quay đầu lại nhìn, xác nhận cô không đi lạc.

Xách hai túi đồ ăn về chỗ ở, Triệu Tấn Dương đã không còn tay trống để lấy chìa khóa.

"Lấy bên dưới giúp anh."

Anh xoay nửa người bên trái về phía Hứa Liên Nhã, nhướn hông lên.

Miệng túi quần hơi chật, Hứa Liên Nhã đưa tay vào, cảm giác như cả cổ tay như bị khóa lại. Trong túi rất ấm, Hứa Liên Nhã mò đến điện thoại trước.

"Sang phải chút."

Hơi thở phả vào tai Hứa Liên Nhã, ấm áp như muốn bao phủ.

Lại nhích sang phải, Hứa Liên Nhã mò xuống đáy quần, cuối cùng cũng lôi ra được chìm chìa khóa, nhưng cũng mang theo mấy tờ tiền lẻ, cô đành phải nhét chúng vào lại.

Căn nhà đơn giản mà gọn gàng. Triệu Tấn Dương bảo cô thích ngồi đâu thì tùy, còn mình xách thức ăn vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã dựa vào khung cửa nhìn anh bận rộn.

"Không sợ hít phải khói à?"

Hứa Liên Nhã nói: "Cũng không phải chưa từng hít lần nào."

Triệu Tấn Dương không đuổi cô nữa.

Một tay anh rửa rau xắt rău, cà chua ớt xanh đơn giản hơn sầu riêng nhiều, cho dù vào lúc xào rau, gia giảm gia vị và trộn khuấy cũng không vội vàng gì. Bởi vì một tay còn lại đút trong túi quần miết, nên tư thế càng có vẻ thành thạo.

Mùi hương bốc lên, đến mèo đang ngủ cũng phải thèm.

Thấy anh có thể làm việc bình thường, Hứa Liên Nhã yên lòng một cách khó hiểu.

"Em đi pha trà chanh đá đây." Cô nói.

Bàn cơm hình chữ nhật dựa vào tường, Triệu Tấn Dương ngồi xuống bên cạnh Hứa Liên Nhã, vừa cầm đũa lên là khuỷu tay hai người liền đụng vào nhau.

"... Đổi chỗ đi."

Triệu Tấn Dương cầm bát cơm lên ngồi xuống bên trái cô.

Có mồ hôi rịn ra nơi chóp mũi Triệu Tấn Dương, Hứa Liên Nhã nói: "Ở nhà vẫn mặc áo tay dài, không nóng à."

"Quen rồi."

Hứa Liên Nhã không khuyên nữa.

https://thuviensach.vn

Miệng bận rộn thì bầu không khí cũng theo đó im lặng đi, trong phòng khách nho nhỏ chỉ còn tiếng nhai sột soạt.

Hứa Liên Nhã đặt bát rỗng xuống, cầm ly trà chanh lên.

Đây là một đoạn video, Hứa Liên Nhã cùng Triệu Tấn Dương đồng thời nhớ lại vị trà chanh nụ hôn đầu của hai người. Không khí càng đông lại.

" Bây giờ anh vẫn còn đang nghỉ à?"

"Hả?" Triệu Tấn Dương vẫn còn đang ở cõi tiên.

"... Anh còn làm việc trước kia không?"

Hứa Liên Nhã tưởng anh bây giờ giống như hồi trước làm ở garage sửa xe.

"Không." Triệu Tấn Dương nói, "Giờ anh không phải là cảnh sát."

"Ừ." Cô cúi đầu nhìn ly trà, rõ ràng chẳng có gì, nhưng cũng khẽ lắc. "Anh về Nam Ninh lúc nào?"

"Về năm ngoái." Sợ cô hỏi tiếp, Triệu Tấn Dương thẳng thắn: "Năm ngoái nằm bệnh viện miết."

"Sao thế?"

"Gặp chút bất ngờ."

Triệu Tấn Dương gần như chưa hề nhắc đến nguy hiểm đã gặp phải với cô, chỉ nói qua về kết quả còn đơn giản hơn cả báo cáo tin tức, có lẽ anh cảm thấy phô bày hết chính là đang tìm kiếm thương hại.

Hứa Liên Nhã không hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc Triệu Tấn Dương cũng cầm trà chanh lên thì đã hơn tám giờ, Hứa Liên Nhã nói: "Em phải về trước chín rưỡi."

Anh tiêu hóa hàm nghĩa của những lời này còn lâu hơn cả thời gian hớp ngụm trà.

"Đủ rồi ——" Bỗng anh đặt ly xuống rồi kéo lấy cô, đặt nụ hôn lên môi cô.

Hứa Liên Nhã buông ly, đứng lên theo dẫn dắt của anh, vòng lấy cổ anh.

Mùi vị mới mẻ, tình ý năm xưa, lan tràn nơi răng môi quấn quít.Hai chiếc ly thủy tinh không chịu nổi bàn lắc lư mà đổ xuống, hai chất lỏng màu đỏ cùng hòa vào nhau, mỗi một giọt tích tụ lại thành sợi nhỏ, chảy xuống nền nhà.

Triệu Tấn Dương đẩy cô vào phòng ngủ, ván giường cứng cáp, anh ngã người xuống trước, làm đệm để cô nằm lên mình.

"... Có thể lấy ra không?" Hứa Liên Nhã bất mãn kéo cánh tay phải của anh.

Triệu Tấn Dương sững sờ.

"Vướng lắm."

"... Sẽ dọa em đấy."

"Mèo nhà em chỉ có ba chân. Em phẫu thuật cưa cắt còn nhiều hơn anh."

"..."

Triệu Tấn Dương không biết phải làm sao.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cởi nút áo anh, xương quai xanh vừa lộ ra, tay cô liền dừng lại.

Ở đó có buộc ba viên phật châu, hai đầu phật châu được thắt nút chết phòng chạy trượt, "mặt dây chuyền" đặc biệt như vậy không khác gì kỷ niểm sau nghi thức thần bí nào đó.

Không nghi ngờ gì, đó chính là tràng hạt của cô.

Triệu Tấn Dương vỗ lên tay cô, "Xin lỗi... Nững thứ khác làm mất rồi."

"Lại là "gặp chút bất ngờ" sao?"

Triệu Tấn Dương không trả lời, hôn càng nồng cháy hơn.

Hứa Liên Nhã trả thù kéo quần áo anh ra, anh cũng không cam lòng chịu thua, chỉ có thể làm việc bằng một tay càng khiến động tác của anh có phần thô lỗ.

Cuối cùng vẫn là Hứa Liên Nhã chiếm thế thượng phong trước, bả vai phải lành lặn lộ ra trước mắt...

Nơi đó được quấn băng vải cuộn, chạy từ nửa cánh tay phải trở xuống nối với một đoạn không thể nào co dãn.

Hứa Liên Nhã cảm nhận được cả người Triệu Tấn Dương đang run lên.

"Đừng nhìn..."

Anh kéo chăn qua, phủ lên mắt cô.

Nhưng Hứa Liên Nhã lại nhấc chăn lên, nhìn anh chăm chú, hai mắt dần ửng đỏ.

"Em không sợ, anh sợ cái gì."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cởi băng vải ra, Triệu Tấn Dương như bị trấn áp, nằm yên dán mắt nhìn cô.

Đợi đến khi hoàn toàn lộ ra, Hứa Liên Nhã sững người.

Ở đó lưu lại một vết sẹo dài, như khóa kéo đang phong bế câu chuyện của một thế giới khác.

"Sợ rồi?" Anh lạnh giọng hỏi.

Hứa Liên Nhã đẩy anh, "Đừng xem thường người khác."

"Đã bảo đừng xem rồi."

"Đúng là khó coi."

Ngực Triệu Tấn Dương phập phồng như bị chọc tức.

"Nhưng còn không đến mức dọa người."

Triệu Tấn Dương hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Hứa Liên Nhã đẩy mặt anh về lại, "Này, còn cáu nữa đấy à."

Anh gạt tay cô ra.

Hứa Liên Nhã cười khì, "Đau không?"

Triệu Tấn Dương trợn mắt nhìn cô, "Em cứ nhìn thử xem."

Nhướn mày, "Anh chịu cho?"

Hoàn toàn cạn lời, Triệu Tấn Dương dứt khoát lấy tay che mắt.

Hứa Liên Nhã nằm trên người anh, sờ chỗ kia một cái, bỗng kéo tay anh ra, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt anh.

https://thuviensach.vn

Cái hôn khẽ này không bao hàm tình dục, cô cũng thường xuyên hôn con gái như thế, chỉ đơn giản là không kìm hãm được yêu thương luyến tiếc.

Lông mi đen nhánh của Triệu Tấn Dương run run, như trào dâng tâm sự nào đó.

"Này..." Cô quẹt lên mặt anh, "Còn lại chưa tới một tiếng, anh nhất định muốn lãng phí thời gian ư?"

Đáp lại cô là cái ôm siết chặt cùng chiếc hôn tới tấp.

Hứa Liên Nhã lẳng lặng nằm xuống, nụ hôn của anh như dấu chân êm ái ấm áp, dịch xuống từng tấc từng tấc một, rồi dừng lại ở phía dưới rốn.

Run rẩy như lạnh cóng dừng lại trên vết sẹo kia.

"... Em sinh con rồi."

Hứa Liên Nhã nhìn trần nhà xám trắng, mù mờ nói: "Em cũng ba mươi ba rồi."

Hứa Liên Nhã tưởng anh sẽ dừng lại, nhưng động tác của anh lại nhanh đến mức thô bạo. Hứa Liên Nhã không khỏi cười khổ, anh có thể vây hãm vào trong gông xiềng tưởng tượng, ngỡ rằng lưng đeo cái tên cấm kỵ, chiếm làm của riêng lại mang theo lửa ghen hừng hực.

"... Anh nhẹ thôi."

Triệu Tấn Dương hơi bình tĩnh lại.

Hứa Liên Nhã kéo lấy túi xách qua, lôi ra một chiếc hộp màu bạc. Triệu Tấn Dương nhặt lấy cắn xé, đeo vào bên dưới.

Thời điểm anh tiến vào, ngực như bị đập một chưởng, cảm thấy khó thở.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cười nhạt, "Đã bao lâu rồi không làm?"

Triệu Tấn Dương khẽ cắn răng: "... Em cứ chờ ông đây đi."

Mỗi một nơi phập phồng trên cơ thể lại đánh thức hồi ức, mồ hôi rịn ra làm da thịt ấm áp dàng đinh dính, càng gắn bó không thể tách ra, vì có sức nóng cơ thể mà không sợ lạnh, không sợ khô kiệt.

Vui sướng của tình yêu đã chồng lên mừng rỡ ngạc nhiên khi gặp lại sau bao năm xa cách, dần dà hai người đều có chút mê say, quên mất trận mở màn.

Hứa Liên Nhã đã đánh thấp thể lực của người đàn ông này rồi, lúc kết thúc nằm ngửa ra thở dốc, đã một lúc lâu mà vẫn chưa hồi thần, cho đến lúc chuông báo thức nhắc nhở cô.

"Em phải đi rồi."

Giọng có vẻ khàn đi, Hứa Liên Nhã ngồi dậy mặc quần áo.

Triệu Tấn Dương lấy chăn phủ lên vai phải theo bản năng, im lặng nhìn cô mặc vào lại từng món đồ một.

Rồi anh như chợt nhớ ra điều gì đó, mò lấy tay trái cô tỉ mỉ vuốt ve.

"Em không đeo nhẫn."

Bàn tay cài nút áo của Hứa Liên Nhã khựng lại, cười: "Đàn ông cũng không thích đeo thứ này."

Triệu Tấn Dương nằm trên giường, rồi lại ngồi dậy nói: "Muộn thế này mới về, nhà em không thắc mắc à."

Hứa Liên Nhã quay đầu lại nhìn anh, chăn lông phủ lên người anh, Triệu Tấn Dương như gã hòa thượng chỉ mặc mỗi áo cà sa.

https://thuviensach.vn

Không nhịn cười được, "Làm rồi mới nghĩ đến việc này à?"

"... Con em là trai hay gái?"

"Con gái."

"Ờ, mấy tuổi rồi?"

"Năm tuổi."

"Ờ, giống em à?"

Hứa Liên Nhã đi chân trần cầm quần đứng trên sàn, "Giống bố nó."

"Ờ."

Cô nhìn anh từ trên cao, "Anh muốn gặp con bé một lần không?"

Triệu Tấn Dương đối mặt với cô mấy giây, nằm xuống lại như nhận thua, nói: "Thôi bỏ đi."

"Thật không? Con gái em đáng yêu lắm."

"Không gặp!" Nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm, "Người anh yêu là mẹ nó!"

Hứa Liên Nhã quay lưng lai, khóe miệng nở nụ cười lặng im.

"Nhìn đủ chưa?"

"..."

"Em đi đây."

Bỗng Triệu Tấn Dương bật dậy, ôm lấy cô từ phía sau, "Tối nay đừng về."

https://thuviensach.vn

Động tác quá nhanh làm chăn rơi xuống đất, vết sẹo dữ dằn kia như sợi dây siết chặt Hứa Liên Nhã, làm cho lòng người vừa đau lại vừa mềm.

Chỉ có một cánh tay vòng lấy cô, Hứa Liên Nhã cảm giác nửa người bên phải lộng gió, nhưng sức lực của Triệu Tấn Dương đã lấp vào chỗ thiếu cảm giác an toàn.

Hứa Liên Nhã cắn môi nói: "... Đừng được voi đòi tiên."

***

Sau đêm đó, Triệu Tấn Dương không đến dưới lầu nhà Hứa Liên Nhã nữa, sợ đem lại phiền phức không cần thiết cho cô. Anh như vừa hít được dưỡng khí, cả người tràn đầy sức lực, càng dốc sức buôn bán hơn. Trong lòng mơ hồ vẽ nên một kẻ địch còn chưa từng gặp mặt, anh không thể thua đối phương được.

Triệu Tấn Dương không hiểu Hứa Liên Nhã nghĩ gì lắm, nhưng phần tình ý đó sẽ không cảm giác sai.

Cái này đã đủ rồi. Anh an ủi mình cứ đi từ từ, chầm chậm lấp vào khoảng cách sáu năm.

Ngày hôm đó, một chiếc Chevrolet cũ kỹ màu đỏ dừng ở bãi trống ngoài tiệm trái cây, lại còn nháy đèn cảnh báo, rồi Hứa Liên Nhã vội vã xuống xe, thần sắc hốt hoảng.

Triệu Tấn Dương đi ra trước cửa tiệm theo bản năng, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Trong nhà em xảy ra chút chuyện, anh có thể giúp em được không?"

"Chuyện gì thế, em nói từ từ thôi."

https://thuviensach.vn

"Em phải đi giải quyết chút, nhưng giờ không có ai trông con gái em, anh có thể trông nó hộ em được không?"

"Hả?"

"Con bé năm tuổi rồi, không cần bận tâm đâu, tự ăn cơm đi vệ sinh được. Anh trông nó đến chín rưỡi tối được không?"

Triệu Tấn Dương đột nhiên cảm thấy hăng hái vừa thổi phồng lên đã xẹp xuống, "Ờ, được rồi."

Hứa Liên Nhã lại chạy ra xe, ôm đứa bé đội mũ bóng chày từ ghế sau xuống, mặc quần áo không rõ là trai hay gái, chỉ có thể biết là con gái từ miêu tả của Hứa Liên Nhã.

Hứa Liên Nhã dặn cô bé: "Lát nữa con chơi ở chỗ chú, tối nay mẹ đến đón con."

A Dương ngẩng đầu nhìn người đàn ông, rồi lập tức trợn to hai mắt đứng thẳng lưng, lắc tay Hứa Liên Nhã như lắc dây đèn, làm một động tác tay.

Hứa Liên Nhã cúi người đưa tai đến, A Dương nhỏ giọng nói: "Có phải chú ấy là bố không?!"

Hứa Liên Nhã khẽ liếc Triệu Tấn Dương, người nọ hơi nhíu mày, ánh mắt chỉ dính lấy người cô, u oán như ngày mưa vậy.

Cô nén giọng, đáp lại: "Con tự hỏi chú ấy đi."

"Nhờ anh vậy." Hứa Liên Nhã khách khí nói, đẩy vào lưng A Dương, "Vào đi, ở ngoài nắng lắm."

"Vâng." A Dương vùi đầu nhảy lên hai bậc thang.

Triệu Tấn Dương nhìn cô lên xe, xác nhận: "Chín rưỡi tối phải không?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, "Được thì đưa về nhà luôn nhé."

"Biết rồi."

Một giọng nói non nớt cũng vang lên từ đằng sau: "Mẹ ơi, mẹ nhớ đến đón con nhé."

Triệu Tấn Dương xoay người lại, thấy tay cô bé con vẫy mũ cứng lại, trong cái nhìn chăm chú của anh thì thận trọng đặt xuống.

"Này —— "

Chợt Triệu Tấn Dương chạy mấy bước về phía chiếc Chevrolet, nhưng bốn bánh xe nhanh hơn hai chân anh nhiều, nhân lúc buổi trưa không chật chội liền lao vút đi.

Điện thoại của người trong xe vang lên tin nhắn thoại wechat, là giọng nữ: "Mẹ A Dương đã ra ngoài chưa? Ba thiếu một nhanh lên đi!"

Lái xe tranh thủ trả lời: "Đang trên đường, đến ngay."

Triệu Tấn Dương cào qua quả đầu vốn để đầu đinh, rồi sãi bước đi về.

Triệu Tấn Dương nhìn bản thân phiên bản nhỏ, cô bé con bị nhìn chằm chằm đến mức mắc cỡ, đưa tay gãi mũi nhìn sang chỗ khác.

Triệu Tấn Dương chợt thấy cổ họng khô khốc, nói: "... Ngồi đi."

"Ừm..."

Bé con nhìn xung quanh, ngồi xuống mép ghế dựa, ngay ngắn hệt như nghe giảng, hai tay cầm mũ bóng chày, như đợi nghe sắp xếp.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Triệu Tấn Dương bê chiếc ghế ngồi thấp đến bên cạnh bé con, thế là tầm mắt hai người miễn cưỡng song song với nhau.

Công việc trước kia đã để Triệu Tấn Dương ít có cơ hội tiếp xúc với con nít, cho dù có thì cũng là mấy thằng bé nghịch ngợm, thậm chí còn bị huấn luyện nghiêm khắc, mơ hồ có thể thấy bóng dáng của cha chú họ.

Còn cô bé trước mắt này, ngoài xúc động huyết thống thần kỳ ra, chút rối ren trong lòng cũng khiến nhất thời không có lấy bao nhiêu cảm khái.

Một lớn một nhỏ lén lút quan sát đối phương.

Cô bé cứ cầm mũ bóng chày mà chơi, trên mặt không biết là dè dặt hay đờ đẫn, ánh mắt hơi có vẻ tò mò, nhìn sao cũng thuận mắt.

Triệu Tấn Dương cảm thấy mình nên ra dáng người lớn, thế là hắng giọng hỏi: "Cô bạn nhỏ, cháu tên là gì?"

Cô bé con lén nhìn anh, nói: "A Dương."

"... Tên gì?"

Cất cao giọng, nói từng chữ một, "A-Dương."

Triệu Tấn Dương đầu hàng trước cái kiểu đặt tên của Hứa Liên Nhã, lầm bầm: "Sao lại cướp tên của mình chứ." Quay đầu nghĩ một lúc, cũng không sai, vốn là phiên bản mini của mình mà.

https://thuviensach.vn

Không muốn để Tiểu A Dương nghe thấy nên thầm thì: "Đây là tên mình mà."

"... Tên đầy đủ là gì?"

"Hứa Minh Dương."

Triệu Tấn Dương há miệng, không thốt nên lời.

A Dương tưởng anh không nghe rõ, lại nâng giọng: "Cháu tên là Hứa Minh Dương."

Triệu Tấn Dương cúi đầu, im lặng cười.

"Tên hay lắm."

"Ừ."

"Mẹ cháu tên gì?"

"Hứa Liên Nhã."

"Vậy... Bố cháu thì sao, bố cháu tên gì?"

"Bố cũng tên A Dương."

"..."

Triệu Tấn Dương không nhịn được sờ đầu cô bé, mái tóc của trẻ con có vẻ mềm mại và thoải mái chưa từng trải.

"Mẹ dạy cháu giỏi lắm."

Cũng không biết cô bé có nghe hiểu không, cười toét miệng với anh.

Triệu Tấn Dương lại hỏi: "Mẹ cháu làm nghề gì?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ là bác sĩ thú y."

"..." Dù gì thì cũng nên dạy là "bác sĩ thú cưng" chứ.

Bỗng A Dương đưa đầu đến, nói: "Chú có biết bác sĩ thú y là làm nghề gì không?"

"Chú không biết."

"Bác sĩ thú y là giống như mẹ cháu vậy, tắm rửa khám bệnh cho chó mèo, còn cả rùa đen với chim nhỏ nữa."

"Vậy mẹ cháu lợi hại lắm."

"Vâng. Mẹ cháu còn biết con chim của Tiểu Trí tên gì nữa."

Triệu Tấn Dương đoán Tiểu Trí chắc là người quen của cô bé, do dự lại cẩn thận hỏi: "Thế bố cháu đâu, bố cháu làm nghề gì?"

lúc gọt bút chì sắp xong rồi thì vô tình làm gãy mất tim chì, A dương sững người, nhìn anh đầy hốt hoảng, cúi đầu nhặt lấy sợi lông mèo dính trên mũ bóng chày.

Lập tức đứa trẻ kiệm lời hẳn đi, tim Triệu Tấn Dương cũng đập thình thịch theo, có thể tưởng tượng được cuộc sống sáu năm qua của hai mẹ con như thế nào.

Triệu Tấn Dương hối hận, anh đã quá gấp gáp, chỉ nóng lòng muốn xác nhận địa vị của mình ở trong lòng hai người họ, nhưng lại quên mất vấn đề này có bao nhiêu tàn nhẫn với một đứa trẻ mồ côi cha.

Rốt cục vẫn là một người lang bạt đã lâu, trách nhiệm gia đình hoàn toàn xa lạ với anh, cũng không có kinh nghiệm giao lưu với con trẻ.

Triệu Tấn Dương đưa tay ra, muốn vỗ về cô bé.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của A Dương đã lướt đến dưới gầm kệ hàng trong khi anh còn đang suy nghĩ, đưa tay ra chỉ, kinh ngạc kêu lên: "A, mèo nhỏ này!"

Chỉ thấy một con mèo mun thò đầu ra từ dưới kệ, hết nhìn trái lại nhìn phải.

A Dương đi đến, mèo mun thường gặp người lạ, chỉ là lười nhìn cô nhóc bên ngoài, bèn ngáp dài một cái. A Dương lại đi lên trước mấy bước, ngồi xuống đưa tay gọi nó.

"Mèo con mèo con, đến đây nào. Đừng sợ, tớ sẽ không làm cậu bị thương đâu."

Bầu không khí đột nhiên thay đổi làm Triệu Tấn Dương ngây ra chốc lát, chợt không khỏi không thừa nhận, con nít lớn rồi, đã bắt đầu biết tránh né những chuyện khiến mình không vui.

Cũng nhắc anh rằng, thiếu sót trong trọng trách sáu năm qua, cho dù sau này anh có cố gắng thế nào, cũng không thể sửa được vết tích năm xưa.

Anh sẽ không hiểu được niềm vui khi con trẻ oa oa chào đời, không hiểu được lo âu khi con bị bệnh lại chỉ bi bô không nói thành lời được, càng không hiểu được vui mừng kích động khi con lần đầu tiên chập chững bước đi, lần đầu tiên cất tiếng gọi bố mẹ.

Lại nhìn sang A Dương, lòng Triệu Tấn Dương tĩnh lặng, anh còn có cơ hồi từ từ quan sát, hiểu rõ hay thậm chí là tư tay dẫn dắt đứa con của anh.

"Cẩn thận chút nào, đừng để nó cào cháu, nó chưa cắt móng đâu."

"Vâng ạ. Nó là nam hay nữ ạ?"

"Nam đấy." Nghĩ một lúc, cũng ngồi xổm xuống, "Để chú bắt nó cho cháu."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương bắt lấy mèo mun, như hiến vật quý dâng lên trước mặt A Dương, sau khi rơi vào tay giặc, con mèo mun lập tức nhe răng dọa dẫm.

A Dương cười với mèo mun, nói: "Chú để nó xuống đi."

Triệu Tấn Dương đặt nó xuống đất, mèo mun run run toàn thân, bắt đầu liếm mấy túm lông bị làm rối.

A Dương tránh móng vuốt và miệng của nó, cẩn thận gãi sau gáy nó, nom mèo mun có vẻ khá hưởng thụ. A Dương lại chuyển qua cằm nó, đầu chú mèo càng cúi thấp hơn, hưởng thụ cái gãi ngứa của cô đến mức độ lớn nhất, tiếng ừng ực trong miệng càng lớn dần. A Dương dùng một tay gãi đuôi nó, mèo mun duỗi người vểnh cao mông.

Xem ra cũng rất biết chơi với mèo. Triệu Tấn Dương yên tâm hơn.

"Nó tên là gì?"

Triệu Tấn Dương vui vẻ nói: "Tiểu Hắc."

A Dương liền luôn mồm gọi Tiểu Hắc Tiểu Hắc. Khi mèo mun đã quen với người lạ thì sẽ không thờ ơ như trước nữa.

"Nhà chúng cháu cũng nuôi một con mèo, nó có ba chân, còn con này có bốn."

"... Một chân của nó đi đâu rồi?"

"Bị giòi ăn rồi."

"... Thế à, để chú đoán xem tên nó là gì nhé." Triệu Tấn Dương phô trương với đứa trẻ, "Tên là.. tên là 'Tiểu Què' phải không?"

A Dương cười, "Không đúng!"

https://thuviensach.vn

"Vậy thì tên là 'Hỉ Thước'."

Đôi mắt kia mở to, "Làm sao chú biết?!"

Triệu Tấn Dương ngồi trên ghế, thích thú nằm ngửa ra sau, "Cái gì chú cũng biết. Chú còn biết năm nay cháu năm tuổi đúng không."

"Vậy chú mấy tuổi rồi?"

"... Ba mươi sáu, chú ba mươi sáu tuổi."

"Già quá."

Triệu Tấn Dương thở dài, nở nụ cười yếu ớt, "Đúng thế."

Nhân viên trong tiệm đi ăn về, thấy trong tiệm có thêm một đứa bé, lại chỉ có một mình ông chủ, liền hỏi: "Anh Dương, đây là đứa trẻ nhà ai thế?"

Triệu Tấn Dương không đáp, chỉ cười khà.

Đứa trẻ trong miệng anh ta ngẩng đầu lên khỏi con mèo, tò mò nhìn anh ta.

Cậu nhân viên chuyển giọng, cười nói: "Ấy, anh Dương, con anh đấy hả."

"Giống thế à?"

Cậu ta thay phiên nhìn mặt hai người, nói chắc nịch: "Giống lắm."

"Giống chỗ nào?"

Lại cẩn thận nhìn ngó, "Chỗ nào cũng giống. Đặc biệt là mi mắt với mũi."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương ngồi xuống hỏi A Dương, "Chú này nói chú giống cháu, cháu có thấy giống không?"

A Dương cười ngây ngô, chỉ vào miệng anh, "Cháu không có râu."

"Đàn ông mới mọc râu, cháu là bé gái."

"Cháu trắng hơn chú."

Triệu Tấn Dương không khỏi sờ gương mặt ngăm đen thô ráp của mình.

"Đàn ông không sợ đen, biết chưa?"

A Dương gật đầu rất nể nang, có lẽ vẫn chỉ hiểu lờ mờ được câu nói.

Triệu Tấn Dương không làm khó cô bé nữa.

Cậu nhân viên lôi thuốc lá ra theo thói quen, ngậm một điếu trong miệng.

Triệu Tấn Dương ra dấu, "Có trẻ con thì ra ngoài mà hút."

Nhân viên ngây ra, rồi cười áy náy bước ra ngoài.

Có người tới chọn trái cây, Triệu Tấn Dương đứng trước cân nhìn.

Mú mèo mun lại chui vào xó xỉn gặm đồ ăn, A Dương ngồi xổm dưới đất phát hiện mình đã núp vào bóng tối của Triệu Tấn Dương. đối với trẻ con ở tuổi cô bé mà nói, Triệu Tấn Dương cao một mét tám mươi mấy đầy quyền thế như sư tử đứng đón gió. Tia nắng bên ngoài chiếu rọi, cắt rõ đường viền hình bóng anh, dễ dàng khơi dậy sự sùng bái trong lòng cô bé.

A Dương vỗ tay, rồi lặng lé đứng bên cạnh, lại lén lút quan sát mặt bên của anh.

Cũng bắt chước theo Triệu Tấn Dương, A Dương đút tay phải vào túi quần - may mà hôm nay cô bé mặc quần - tay trái buông thõng xuống, hai

https://thuviensach.vn

chân hơi dạng ra.

Một lớn một nhỏ, một trưởng thành một con thơ, đứng cạnh sạp trái cây trông như hai chữ "人" bất đồng.

Triệu Tấn Dương cầm lấy túi nho mới phát hiện bên người có cô bế con. A Dương chắp tay sau lưng, lẹt xẹt nhường đường.

Tiếp khách xong, Triệu Tấn Dương cầm một chai nước từ trong tủ lạnh ra.

"Trà đá ——" Bỗng A Dương chỉ vào.

Triệu Tấn Dương đưa chai nước về trước, "Cháu có muốn uống không?"

Gật đầu.

Triệu Tấn Dương ngồi xuống, dùng đầu gối kẹp thân chai, vặn mở nắp.

A Dương nhận lấy hớp một ngụm.

"Uống ngon không?"

Lại gật đầu.

"Cháu uống trước đi."

Chợt Triệu Tấn Dương nhớ ra một chuyện, "À, mẹ có cho cháu uống cái này không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý cười xấu xa.

Triệu Tấn Dương lấy chai lại, nói: "Chú biết mà."

"Cháu chỉ uống một xíu xiu thôi." A Dương chập ngón cái và ngón trỏ vào so chiều dài.

https://thuviensach.vn

"Vậy cháu đừng nói với mẹ là chú cho cháu uống đấy."

"Vâng!" Bất tri bất giác A Dương ôm lấy đầu gối Triệu Tấn Dương, nhảy lên đáp.

"Cháu muốn ăn quả gì thì cứ lấy, không cần hỏi chú."

"Vâng."

"Đừng khách khí với chú, chú với mẹ cháu thân nhau lắm."

Triệu Tấn Dương nháy mắt với cô bé, nụ cười này như dây leo xanh biếc, đâm chồi mọc lên bức tường phòng bị cẩn trọng trong lòng cô bé, từng chút từng chút đến gần ánh mặt trời trong tường thành.

Sự thật đã chứng minh, mấy năm qua Hứa Liên Nhã đã lược bớt giúp anh rất nhiều công sức, cô bé con năm tuổi không để tâm đến anh bận rộn mà chơi cả một buổi chiều.

Triệu Tấn Dương dẫn cô bé đi ăn cơm, hỏi: "Cháu muốn ăn gì?"

"Thịt bò."

Triệu Tấn Dương cúi đầu cười nhìn cô bé, con nhóc này còn chưa cao bằng nửa anh, một buổi chiều này anh đã dần quen với khác biệt chiều cao này rồi.

Cố ý học giọng cô bé: "Chú cũng thích thịt bò lắm."

Đi đến ngã tư đèn giao thông, Triệu Tấn Dương cảm giác như vạt áo bên phải bị kéo, nghiêng đầu sang nhìn, A Dương đang lôi ống tay áo bên phải của anh.

"Nắm tay." A Dương ngẩng đầu nói, "Mẹ nói qua đường phải nắm tay."

https://thuviensach.vn

"À..." Triệu Tấn Dương đi vòng sang bên phải cô bé, cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, "Nắm tay..." Không dám dùng nhiều sức, sợ không cẩn thận sẽ bóp nát, không dám tùy tiện xê dịch, sợ bàn tay thô ráp ma xát làm đau cô bé. Xác nhận đã ổn thỏa, anh như hiểu ra mà lại như dặn dò chính mình, thì thầm hai tiếng: "Nắm tay..." Dáng vẻ trì độn như cụ già lớn tuổi đang mong ngóng con cháu quya về.

Rồi cũng đã đến giờ đưa A Dương về.

Ngày hôm sau Triệu Tấn Dương phải đến chợ sớm kéo hàng, định nhân tiện lái xe về nhà, rồi ngày mai lên đường ngay luôn.

Triệu Tấn Dương có một chiếc bán tải second hand, bình thường dùng để kéo hàng, đương nhiên là giấu Khương Mẫn mua, ngay đến Quách Dược biết cũng mắng anh một trận.

Triệu Tấn Dương lén lút lái nó đã hơn nửa năm, bình yên vô sự, thế là cũng yên tâm. Anh chỉ lái buổi sáng, lái chậm ổn định, trời mưa nguy hiểm thì không nói, chỉ cần có hơi mưa thôi cũng không tiện rồi.

Triệu Tấn Dương không nghĩ gì nhiều, để A Dương leo lên ngồi đằng sau.

"Đây là xe chú ạ?"

"Đúng thế."

"Ngầu quá đi!"

Trước giờ Triệu Tấn Dương chưa từng được đánh giá như vậy bao giờ, không khỏi vui vẻ.

"'Ngầu' thế nào?"

https://thuviensach.vn

A Dương quỳ gối lên chỗ ngồi, chỉ phần xe kéo sau cửa xe, "Ở đây có thể chứ rất nhiều."

"Có phải có thể chứa rất nhiều cháu không?"

A Dương quay đầu lại, "Vậy cháu ngồi sau đó có được không?"

Triệu Tấn Dương cảm thấy cô bé còn có suy nghĩ hảo huyền hơn cả mình, "Vì sao phải ngồi đằng sau?"

"Vì có thể hóng gió đó chú!"

"..."

Ngồi đằng sau không cần thắt dây an toàn, kẹt nửa ngày cũng chưa chắc kéo ra được.

Triệu Tấn Dương nói: "Ngồi đi, bây giờ chúng ta đi tìm mẹ cháu."

A Dương ngoan ngoãn ngồi xuống.

Triệu Tấn Dương lái xe đi đoạn đường này vô cùng chuyên chú, chậm rãi như mới lái xe, dè dặt như vận tải vũ trang.

Phía sau là bảo bối còn đáng giá hơn một xe tiền giấy, lần đầu tiên, Triệu Tấn Dương thừa nhận người như mình không nên đụng vào vô lăng nữa.

Cũng may một đường bình an đến dưới nhà Hứa Liên Nhã, cũng không biết có phải do nóng không, mà cả trán và lòng bàn tay Triệu Tấn Dương đều thấm mồ hôi.

"Xuống xe nào, chúng ta đến rồi."

Không ai đáp lại.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương quay đầu lại, chỉ thấy A Dương im lặng nằm ở phía sau, hơi dẩu môi. Anh cúi người thăm dò hơi thở của cô bé, xác nhận chỉ là ngủ quên, trái tim mới thả lỏng.

Triệu Tấn Dương đi vòng ra băng ghế phía sau, ngập ngừng khẽ gọi: "A Dương?" Đây là lần đầu tiên anh gọi cô bé.

Cảm giác này thật diệu kỳ, bất kể là Khương Dương hay Triệu Tấn Dương, anh đều là A Dương đó, nay lại có một sinh mệnh chảy trong người nửa dòng máu của anh cùng anh chia sẻ cái tên ấy, mỗi một cái gọi đều như bị mối quan hệ ẩn hình kéo ra, vướng mắc giữa hai người từ vô hình đã thành hữu hình.

Hứa Liên Nhã vẫn đang trên đường về, Triệu Tấn Dương biết nên ôm A Dương xuống sớm, nhưng lại không đành lòng đánh thức cô bé, thử qua mấy hướng đều không tiện, đành phải từ bỏ.

Triệu Tấn Dương hạ cửa kính xuống đợi.

***

Hứa Liên Nhã đỗ xe xong, chỉ thấy bên cạnh luống hoa có một bóng người trơ trọi.

"A Dương đâu?"

Triệu Tấn Dương chỉ chiếc xe đối diện, "Ngủ rồi."

Hứa Liên Nhã đã thấy chiếc bán tải nhưng vẫn chưa tin là anh chỉ chiếc xe đó, lại hỏi tiếp: "Đâu cơ?"

Triệu Tấn Dương mở cửa xe ra, cúi đầu uống như đợi dạy bảo.

"Xe của anh?"

https://thuviensach.vn

Gật đầu.

"Anh lái xe đến?"

Lại gật đầu.

"Ngươi còn có thể lái xe được ư?"

"... Lái từ từ."

Hứa Liên Nhã nhìn anh hai giây, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì, cúi người thành thạo ôm lấy A Dương. Triệu Tấn Dương chỉ có thể đứng cạnh đỡ cửa mở giúp cô.

"Liên Nhã..." Triệu Tấn Dương thử gọi thăm dò.

A Dương mơ màng lẩm bẩm một câu, lập tức Triệu Tấn Dương im lặng.

Hứa Liên Nhã bế A Dương, nếu ánh mắt quay đầu lại là dao thì đã sớm băm vằm anh ra làm nghìn mảnh rồi.

Hứa Liên Nhã biết anh thích xe, từ lúc mới quen đã biết rồi, cũng nhớ anh từng nói nếu không làm cảnh sát thì sẽ mở tiệm sửa xe.

Nhưng nghĩ đến cảnh anh đi đường tối nay, thì những sự mệt mỏi chua xót đã trải qua ngày trước so với lúc này chẳng thấm vào đâu.

"Triệu Tấn Dương, vất vả lắm anh mới nhặt được cái mạng về, bớt bớt đi mà xài được không!"

"Anh..."

Trước kia Lôi Nghị từng nói với anh, dù đàn ông có trưởng thành thế nào, chỉ khi có gia đình và con cái mới có thể thực sự trầm lắng lại.

https://thuviensach.vn

Lúc đó Triệu Tấn Dương còn chưa nếm trải đủ tình yêu, đương nhiên không hiểu được, nói đùa đó là lời cảm khái của lưu manh già nói với côn đồ trẻ khi có rượu vào. Mà nay Triệu Tấn Dương còn chưa nhập vai người bố, đã mơ hồ cảm nhận được cõi lòng của Lôi Nghị năm đó.

Tinh thần mạo hiểm trong xương tủy đàn ông, sẽ bị mồ hôi và nước mắt trên con đường con trẻ lớn lên hòa loãng, nửa là thỏa hiệp, nửa là cam tâm tình nguyện. Đối với người như Triệu Tấn Dương mà nói, chỉ có thể là vế sau.

Đối với anh, A Dương là báu vật trời ban, anh chưa bao giờ trả giá điều gì mà Hứa Liên Nhã đã đưa cô bé đến trước mặt, nên sự thỏa hiệp của anh sẽ chỉ là lời vô căn cứ.

Triệu Tấn Dương nghiền hòn đá dưới lòng bàn chân, đá văng nó đi, nói với cánh cổng tòa nhà đóng chặt ——

"Sau này anh không lái xe nữa..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Về đến nhà thì A Dương đã tỉnh giấc. Hứa Liên Nhã thấy trời đã khuya, sợ một mình cô bé nghịch nước sẽ lạnh nên tắm giúp.

Lúc A Dương cởi quần bỗng a một tiếng, lôi hai trái chanh từ túi quần ra.

"Ở đâu ra đấy?" Túi quần bị hở hai bên, lúc nãy ôm cô bé không để ý lắm.

"Chú ấy nói cho mẹ."

A Dương nhét đưa cô, rồi tiếp tục cởi quần.

Hứa Liên Nhã run bắn, nhận lấy ngửi mùi, hương thơm tươi mát dễ chịu.

Hứa Liên Nhã cất chanh đi thì cũng là lúc A Dương cởi áo qua đầu.

"A Dương, 'chú ấy' là ai thế? Ai bảo con đưa chanh cho mẹ?"

A Dương kéo áo ra, làm mái tóc rối bù.

"... Là người hôm nay ấy."

"Người hôm nay là ai?"

"Tiệm trái cây ấy mẹ."

Hứa Liên Nhã chợt cười một tiếng, chỉnh độ nóng lạnh thích hợp rồi tắm cho cô bé.

https://thuviensach.vn

A Dương lau người qua loa, hỏi: "Mẹ ơi, chú ấy là bố ạ?"

"Con không hỏi chú ấy sao?"

Lắc đầu.

"Vì sao không hỏi, không phải mẹ đã bảo con tự hỏi chú ấy ư?"

A Dương gảy khe hở móng tay, nhỏ giọng nói: "Không dám hỏi."

"Ừ?"

"Nếu, nếu chú ấy nói không thì làm sao..."

Đầu đầy bọt xà phòng, A Dương nhắm hai mắt mà nói.

"Con cảm thấy chú ấy là bố à?"

"Không biết..."

"Vậy chú ấy trông giống bố không?"

A Dương dội sạch đầu, gạt nước mắt mà ra dấu: "Tóc chú ấy dài đến đây này, giống Bạch Nương Tử vậy đó."

Hứa Liên Nhã nhanh chóng xả sạch xà phòng khắp người cô bé, rồi lấy khăn tắm bọc quanh như đùm trẻ sơ sinh trong tả lót.

"Vậy con có hy vọng chú ấy là bố không?"

A Dương cười ngây ngô, "Mai chúng ta có đến tiệm trái cây nữa không?"

Lúc Hứa Liên Nhã bận sẽ gửi A Dương ở chỗ người quen, cô bé xin như thế cũng không bất ngờ. Chỉ là lần này trong thâm tâm cô hy vọng sự lệ thuộc của A Dương có thể lớn hơn trước một ít.

https://thuviensach.vn

"Con muốn đến không?"

"Có ạ."

"Vậy thì đi thôi, nhưng mẹ có một điều kiện."

***

Khi chiếc Chevrolet màu đỏ tiến vào tầm mắt, Triệu Tấn Dương không dám ra đón.

Hứa Liên Nhã bước xuống xe, mặt không cảm xúc nhìn anh một cái, rồi đi vòng ra đằng sau mở cửa.

Triệu Tấn Dương thở phào. Cô không đến một mình.

A Dương xuống xe, hôm nay không đội mũ bóng chày nữa xách một chiếc bình nước hoạt hình, cầm trong tay gậy chọc mèo, đầu cây gậy là túm lông chim đung đưa, thoạt nhìn như lá cờ nhỏ hướng dẫn du lịch.

Cô bé ngẩng đầu cười với Triệu Tấn Dương, rồi chạy vào tiệm tìm mèo đầy quen thuộc.

Hứa Liên Nhã khép cửa xe lại, dưới ánh mặt trời khẽ nheo mắt lại, càng có vẻ nghiêm túc.

Triệu Tấn Dương lấy lòng: "Anh không lái xe nữa."

Ánh mắt Hứa Liên Nhã dừng lại, gật đầu một cái rồi lên tiếng nói với vào tiệm: "A Dương, không chào tạm biệt mẹ à?"

A Dương nhô đầu ra từ sau sạp trái cây, nói một câu qua loa: "Tạm biệt mẹ."

"Chín giờ rưỡi." Hứa Liên Nhã xác nhận với Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Chờ người đi được hai bước thì gọi lại: "Chuyện nhà em... có tốt không?"

Trên mặt Hứa Liên Nhã thoáng qua nét khó xử, "Tốt lắm."

"Vậy có chuyện gì anh có thể giúp một tay không?"

"Không cần, anh trông A Dương hộ em là được rồi."

Đưa mắt nhìn xe rời đi, Triệu Tấn Dương quay vào tiệm.

Bình nước của A Dương đặt trên bàn trà, Triệu Tấn Dương khen một câu, "Chiếc cốc dễ thương thế."

A Dương như chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức đặt gậy chọc mèo xuống. Mèo mun vui mừng chiếm lấy túm lông chim, vui vẻ liếm đến quên mình.

A Dương mở nắp bình, "Chú có muốn uống không?"

"Đây là gì?"

"Nước chanh ạ, mẹ cháu làm, ngọt lắm ạ."

"Thế à?" Triệu Tấn Dương vẫn đẩy ly mình qua.

A Dương cẩn thận đổ ra, Triệu Tấn Dương nhìn lượng rồi nhắc cô bé đủ rồi.

"Lát nữa chú mà uống hết thì cháu uống gì?"

Nở nụ cười lơ đễnh, "Trong nhà cháu còn nhiều lắm."

Triệu Tấn Dương nếm thử, có vị mật ong hòa lẫn, chua chua ngọt ngọt, mang đi hơi nóng cuối tháng tám.

A Dương giành công hỏi: "Có phải uống rất ngon không ạ?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, ngọt lắm." Tính khí trẻ con của Triệu Tấn Dương nổi lên, cầm ly lên nói, "Nào, cạn ly."

"A Dương cũng cầm cốc lên khẽ chạm, nhỏ giọng nói: "Cạn ly."

"Bao giờ cháu mời chú đến nhà cháu uống nước chanh?"

A Dương đặt cốc xuống, nói: "Chú đến đi."

"Cháu hoan nghênh chú à?"

"Hoan nghênh chứ."

Vừa dứt lời liền nhướn mày, không hề bước lung tung, dáng vẻ cau mày để lộ chút nghiêm túc già giặn.

"Nhưng, nhưng mẹ nói chú không thể lái xe, nếu không sẽ không cho cháu đến chơi với chú nữa."

"Mẹ cháu nói thế thật sao?"

"Vâng."

Triệu Tấn Dương thôi cười, "Mẹ cháu có nói tại sao không để cho chú lái xe nữa không?"

"Mẹ nói chú lái xe sẽ rất mệt, không để chú lái nữa."

Đổi thành là Triệu Tấn Dương thì anh cũng tìm được lý do lừa qua vấn đề này, nhưng đau lòng trong câu nói của Hứa Liên Nhã làm anh cũng như nhói lên.

"Vậy chú không lái xe nữa, tối nay chúng ta bắt xe về."

"Vâng."

https://thuviensach.vn

A Dương lấy được cam kết mỉm cười táy máy bình nước của mình.

Phía sau tiệm trái cây có một kho chứa hàng, nhân viên không tìm dược đồ, gọi Triệu Tấn Dương đến giúp.

Trong cửa tiệm chỉ còn lại mỗi mình cô bé.

Đến cả mèo A Dương cũng không thèm trêu chọc, cầm gậy chọc mèo nhìn chằm chằm sạp trái cây như giới nghiêm.

Một bà dì mập mạp đi đến, nhìn trái nhìn phải chọn sầu riềng, lẩm nhẩm trong miệng.

"Sao không có nhãn mác gì hết..." Ngẩng đầu gọi: "Ông chủ —— "

A Dương trượt từ trên ghế xuống, nói: "Dì chờ chút ạ."

Rồi sải đôi chân nhỏ chạy về cửa kho hàng, "Nè, có người mua đồ."

Triệu Tấn Dương và nhân viên đưa lưng về phía cô bé nói chuyện, hình như không nghe thấy.

"... Chú ơi." A Dương nhát gan gọi, "Có người mua đồ."

Triệu Tấn Dương tưởng cô bé tìm anh chơi, bèn khoát tay bảo: "Đợi một lát."

A Dương chỉ đành quay về.

Cô mập nói: "Này, bố cháu đâu, sao chỉ mỗi một cô nhóc cháu trông tiệm thế?"

A Dương chỉ ra sau, "... Chú ấy ở đằng sau, lát nữa sẽ về."

Cô mập lẩm bẩm, "Rốt cuộc cái này bán bao nhiêu chứ..."

https://thuviensach.vn

A Dương ra vẻ bình tĩnh, nói: "Mười đồng."

Cô mập nhìn cô bé đầy hứng thú, nói câu trêu đùa: "Mười đồng đắt thế, tám đồng có được không?"

Không chút suy nghĩ, "Vâng."

Cô mập chỉ sang nho bên cạnh, hỏi: "Thế còn cái này?"

Đưa bàn tay ra, "Năm đồng."

Cô mập không khỏi cười, "Trời ơi, bán như thế thì bố cháu lỗ nặng mất."

A Dương lại thuận miệng đáp vâng một tiếng, mím chặt môi, mặt vô cùng nghiêm túc.

Triệu Tấn Dương nghe thấy động tĩnh, bèn từ đằng sau đi ra.

Cô mập cười, "Con gái anh thú vị thật đấy."

Triệu Tấn Dương nhìn, "cô con gái thú vị" được giao trách nhiệm nặng nề đã quay về ghế cầm gậy chọc mèo.

Triệu Tấn Dương để nhân viên bổ sầu riêng, còn mình ngồi xuống ghế, kéo A Dương lại gần, nhốt cô bé giữa hai chân.

"Vừa nãy cháu gọi chú là gì?"

A Dương như đang chuyên tâm nghiên cứu túm lông ở gậy chọc mèo, không đáp.

"Vừa rồi đấy, lúc chú ở đằng sau, cháu gọi chú là gì?"

A Dương cười hì hì.

"Hửm? Mẹ bảo cháu gọi chú là gì?"

https://thuviensach.vn

Bỗng A Dương quẹt lông chim vào đuôi mắt anh, "Chú nhìn cái này xem, có phải rất đẹp không!"

"... Lại đổi đề tài."

"Cháu cho chú đó, chỗ mẹ cháu còn nhiều lắm."

"Mới nhỏ có thế mà đã biết giỡn rồi hả?"

Triệu Tấn Dương liền cù lại A Dương, cô bé vặn mình né tránh như con mèo, thấy cô bé suýt nữa ngã ra đất, Triệu Tấn Dương lại kéo lấy.

Đến tối lúc băng qua đường, không cần A Dương nhắc, Triệu Tấn Dương chủ động nắm bàn tay nhỏ bé kia.

A Dương thò đầu sang nhìn bên phải người anh, nói: "Vì sao chú cứ đút tay trong túi thế?"

Triệu Tấn Dương không khỏi cúi đầu nhìn.

Lần đầu tiên bị hỏi thẳng như thế, Triệu Tấn Dương có chút khó xử. Mặc dù chỉ là đứa trẻ, nhưng Triệu Tấn Dương cũng sợ mình sẽ dọa sợ đứa trẻ của anh.

Triệu Tấn Dương nhìn cô bé, giữ giọng bình thản.

"Cháu có thấy ngầu không?"

A Dương gật đầu, "Ngầu lắm!"

"Ngầu là được rồi."

"Vâng."

Cô bé cười, nghĩ một lúc rồi cũng đút bàn tay còn lại vào trong túi. Đi được mấy bước thì lại lén lút điều chỉnh chân trái phải, đồng đều nhịp bước

https://thuviensach.vn

với Triệu Tấn Dương.

Hai người cân xứng đi về quán cơm.

***

Đêm nay Hứa Liên Nhã về nhà, nhìn thấy ở luống hoa dưới lầu có hai người một lớn một nhỏ ngồi xếp hàng.

Người lớn mở đầu, "Bọn anh bắt xe bus về."

Người nhỏ gật đầu, "Dạ, bọn con bắt xe bus về."

Lưu loát như lời khai.

Hứa Liên Nhã nhìn người nhỏ, "A Dương, nói dối là mũi sẽ nhọn đấy."

A Dương nói: "Bọn con không nói dối."

Lần này được lắm, đã thành "bọn con" rồi đấy.

Hứa Liên Nhã chìa tay ra với cô bé, "Về nhà nào."

A Dương kéo Hứa Liên Nhã, nhưng ánh mắt lại nhìn đằng sau, "Mẹ ơi, chú ấy không về nhà mình ạ..."

Hứa Liên Nhã dừng bước, quay đầu nhìn bóng người đứng im dưới tán cây.

"Anh còn muốn đứng đó tiếp cho muỗi cắn à?"

Triệu Tấn Dương lập tức cất bước đuổi theo, A Dương nháy mắt cười với anh.

Trong nhà đã được tân trang lại, thỉnh thoảng có thể thấy mấy vết nguệch ngoạc trên tường do con trẻ để lại, nhưng được dọn dẹp rất ngăn nắp ấm áp.

https://thuviensach.vn

Thu hút Hứa Liên Nhã đầu tiên chính là chiếc giá treo trên tường, bên trên đặt tấm hình của Lôi Nghị.

Hình ở trong bóng râm nên không bị bạc màu, được gìn giữ cẩn thận, giống như người đó vẫn mãi giữ dáng vẻ của năm nào.

Triệu Tấn Dương hơi cúi người vái chào.

"Chú ngồi đi ——" A Dương kéo Triệu Tấn Dương đến ghế salon.

Ghế salon đã được đổi thành bộ vải mềm mại, trang trí trong nhà khác trước rất nhiều, cảm giác xa lạ làm trong lòng anh dâng lên nỗi tang thương thận trọng.

"Mẹ ơi, con muốn uống sữa."

"Uống đi."

A Dương mới đi được mấy bước thì Hứa Liên Nhã đã gọi cô bé lại, rỉ tai mấy câu.

A Dương ôm hai chai sữa bò Vượng Tử đi ra, đưa một chai cho Triệu Tấn Dương.

"... Cám ơn." Triệu Tấn Dương đành phải nhận lấy.

A Dương lại quỳ trước tủ tivi, lấy hai cây ông hút trong ngăn kéo ra, mỗi người một cây.

"Chú mở giúp cháu có được không?" Cô bé đưa chai của mình ra.

Triệu Tấn Dương mở nắp bật ra, A Dương liền cắm ống hút vào uống.

"Tại sao chú không uống?"

"... Lát nữa chú uống."

https://thuviensach.vn

A Dương lại gật đầu, ngồi trên salon, thuận tay bấm mở tivi.

Hút vài hơi, bỗng A Dương đặt lon xuống, bịch bịch chạy vào phòng ngủ chính, một lát sau lại chạy sang phòng ngủ phụ, rồi ôm một con mèo ba chân trong ngực đi ra, nhét vào lòng Triệu Tấn Dương.

"Cho chú."

"A Dương, con làm gì thế?" Lên tiếng là Hứa Liên Nhã bưng ly đến.

Triệu Tấn Dương đành đón lấy.

A Dương không đáp, làm như không có chuyện gì xảy ra, cầm lon lên.

Triệu Tấn Dương hỏi: "Là cho chú ư?"

A Dương cắn ống hút gật đầu.

Con mèo rơi vào tay địch phải đành án binh bất động, hai tai vểnh ngang ra như cánh máy bay.

Triệu Tấn Dương gãi sau gáy nó, hỏi: "Mày không nhớ tao à?"

"Anh tưởng mình là hũ mèo hay sao mà còn nhớ anh chứ..." Hứa Liên Nhã cười giễu đặt ly nước lên bàn trà, "Buổi tối không pha trà."

Nhân lúc Triệu Tấn Dương cầm ly lên, mèo thoát khỏi móng vuốt, trốn vào phòng ngủ.

A Dương luân phiên nhìn hai người lớn hai bên, cả hai đều hơi chếch né ra khỏi cô bé, làm cô bé như trốn trong hai miếng vỏ sò, cười cười đung đưa hai chân chẳng nói gì.

Hứa Liên Nhã nói: "Cười ngốc gì đấy?"

Cô bé híp mắt lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Anh cho nó uống mê dược gì đấy? Cứ về là như con ngốc ấy."

"Ngốc chỗ nào? Không hề ngốc đâu." Triệu Tấn Dương xoa đầu A Dương, "Đúng không."

A Dương dán mắt nhìn Triệu Tấn Dương, chúm chím gật đầu.

"Người ta nói gì con hiểu không đấy, nghe không hiểu thì đừng có gật đầu."

"Đương nhiên là hiểu rồi, A Dương thông minh mà, đúng không."

A Dương: "Vâng."

Hứa Liên Nhã sáp lại gần bên má cô bé, chỉ vào một miếng vỏ sò khác, nói: "Không phải con muốn hỏi chú ấy sao? Mẹ ở đây cổ vũ cho con, con hỏi chú ấy xem."

Triệu Tấn Dương tiếp nhận quả quyết củ Hứa Liên Nhã, giống như đêm đó cô nói đến là đến, nói đi là đi không chút chậm chạp. Lần này vẫn bị tốc độ của cô làm cho nghiêng ngả, suy đoán không dám xác định trộn lẫn trong mong đợi mơ hồ, tim đập mạnh thình thịch.

"...Không dám hỏi." A Dương ôm lon rỗng rụt người về phía Hứa Liên Nhã, nụ cười vẫn không tắt.

"Vậy con gọi chú ấy đi, xem chú ấy có đáp không?"

Triệu Tấn Dương nhìn vào mắt Hứa Liên Nhã, đối mặt ăn ý đã làm sự căng thẳng và mong đợi ấy bành trướng gấp đôi.

Dưới ánh mắt khích lệ của Hứa Liên Nhã, A Dương vẫn bật cười, móng tay cà vào lon sắt, vang lên tiếng rột roẹt.

https://thuviensach.vn

Sáu năm chờ đợi cùng mong mỏi, cuối cùng vẫn làm Hứa Liên Nhã phải gập người, cô đầu hàng trước.

"Con ngốc này, gọi bố đi."

Những lời này là tin tưởng mà cũng là khẳng định, tựa như thác nước cuồn cuộn trút xuống, trút vào thế giới yên tĩnh như mặt hồ của Triệu Tấn Dương, gột rửa đi phiêu bạt sáu năm, hòa cùng tàn vết sống sót sau tai nạn.

Còn thiếu ánh dương bên kia, thế giới của anh lại sẽ là mùa xuân ấm áp hoa nở.

"A Dương?" Giọng Triệu Tấn Dương vừa dịu dàng mà lại run sợ.

A Dương vẫn cười như gió xuân, lại mang theo chút chân chất và xấu hổ của trẻ con mà rúc vào lòng mẹ, chỉ phát ra hai âm tiết ——

Hì hì.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tối hôm nay Triệu Tấn Dương không ra về.

Hứa Liên Nhã lôi bộ quần áo cũ của Lôi Nghị ra, cẩn thận ngẫm nghĩ Triệu Tấn Dương cũng vào khoảng tuổi đó, quần áo hơi rộng, thích hợp làm đồ ngủ.

Mặc vào trang phục cũ của thượng cấp kiêm bố vợ, Triệu Tấn Dương có cảm giác thật vi diệu, vừa thân mật lại kính sợ.

"... Em không ngờ anh còn gầy hơn cả bố em." Hứa Liên Nhã lại chẳng nghĩ được nhiều như thế.

Triệu Tấn Dương vỗ bắp đùi, bắp thịt cường tráng không hề run lên, "Thế này mà gầy à, anh còn nặng hơn cả em."

Đến tối khuya hai người mới đi ngủ. Hứa Liên Nhã cho anh xem album trong mấy năm qua.

Dù đã hoàn toàn tiến vào thời đại số hóa, nhưng những bức hình bị cháy trong cơn hỏa hoạn đã làm cô hình thành thói quen rửa hình gìn giữ, mạng internet được cô dùng để quảng bá cửa tiệm, còn cuộc sống bình thường thì gần như không tìm được dấu vết trên mạng.

Triệu Tấn Dương càng xem càng im lặng, càng xem càng lật giở chậm hơn.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã an ủi anh: "Anh vắng mặt với vai trò người bố lâu quá rồi, A Dương cần phải có thời gian thích ứng."

Giọng cô bình thản như lơ đãng buông câu nói đùa, nhẹ nhàng thổi bay sự thất trách của anh.

"Anh rất thỏa mãn." Triệu Tấn Dương nói, "Em và A Dương đều không bài xích anh, thế là anh thỏa mãn rồi."

"Vất vả lắm anh mới quay về, em không có nhiều sức lực mà so đo với anh đâu." Hứa Liên Nhã nói, "Anh đừng sợ, hình tượng của anh trong lòng A Dương rất tốt. Có thể thấy rõ con bé thật sự thích anh."

Nếu nói cám ơn thì có vẻ không thân thiết, nhưng giờ anh chỉ có mỗi tâm tình đó. Triệu Tấn Dương không biết nên nói gì, vòng qua sau lưng nắm lấy vai cô.

Triệu Tấn Dương biết, đây đều là công lao của người mẹ, chỉ cần cô chê anh một vài câu trước mặt con gái thì A Dương cũng sẽ không mất phòng bị với anh như thế.

Hứa Liên Nhã không ngờ Triệu Tấn sáng đã ra khỏi cửa, về tắm rửa xong thì lắp tay giả vào đi mua bánh bao.

Hứa Liên Nhã cầm bộ phận cứng đó lên nghĩ ngợi, "Đeo cái này không khó chịu sao?"

Triệu Tấn Dương rút về theo phản xạ, nhưng lại bị Hứa Liên Nhã siết chặt.

Đành phải thành thật nói: "Làm gì có dễ chịu chứ."

"Vậy vì sao còn đeo, trời nóng còn dễ nổi mẩn nữa."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cười, "Buôn bán thì sao có thể không đeo được, không có cánh tay này thì đi chợ mua hàng đều bị người ta lạnh nhạt ba phần, chứ đừng nói là đứng trong tiệm, ai cũng bị dọa sợ không dám đến."

Đắng cay trong đó không ai hiểu được bằng anh, cũng không ai muốn giải thoát hơn anh. Hứa Liên Nhã không hỏi thêm gì nữa.

Lúc A Dương dậy thì Triệu Tấn Dương đã ăn mặc chỉnh tề. Cô bé dụi đôi mắt ngái ngủ, thấy bên cạnh bàn ăn có thêm một người, liền ngây người ra như bị đóng đinh tại chỗ.

"Chào buổi sáng, A Dương."

Cô bé con mặc đồ ngủ lập tức chạy vụt về phòng, đóng cửa lại.

Triệu Tấn Dương: "..."

"Không sao, con bé chỉ xấu hổ thôi."

Hứa Liên Nhã gõ cửa đi vào, đuổi cô bé ra rửa mặt.

Lúc ăn sáng, A Dương ngồi cạnh Hứa Liên Nhã, đối diện là Triệu Tấn Dương. Cô bé cắm một miếng là lại nhìn Triệu Tấn Dương một cái, nhai mà cứ như cười.

Đột nhiên A Dương cầm túi lớn trong tay lên, hỏi anh: "Bố có biết đây là bánh bao gì không?"

Trẻ con luôn thích cảm giác thành công khi chút khoe khoang nho nhỏ mang đến.

"Bố không biết."

"Đây là bánh bao thịt bò."

https://thuviensach.vn

"Con thích thịt bò nhỉ..." Triệu Tấn Dương cố ý nhìn phần nhân bánh được cắn lộ ra.

Hứa Liên Nhã ngồi bên cạnh nói: "Đó là do bố con mua về, con còn hỏi người ta à, có biết xấu hổ không thế."

A Dương như bị ai đập vào sau cổ, ngượng ngùng nhún vai cười.

"Qua mấy hôm nữa sẽ đi học, hôm nay còn muốn đến chỗ bố không?"

"Có ạ."

"Con có giúp bố bán hoa quả không?"

"Có ạ."

"Không ăn trộm chứ?"

Cười lắc đầu.

Hứa Liên Nhã mở miệng câu nào là dán chữ "bố" câu ấy, muốn để hai cha con cô bé sớm ngày hòa hợp. Chỉ có điều người lớn thì vô cùng lo sợ không dám tự xem mình là bố, còn bé con lại chỉ biết cười ngây ngốc khi mộng đẹp thành thật.

***

Hứa Liên Nhã đưa hai cha con đến tiệm trái cây, căn dặn buổi trưa đừng ra ngoài ăn, cô sẽ đưa cơm đến.

Triệu Tấn Dương bị A Dương bám lấy liên tục đáp: "Được được."

Sắp đến buổi trưa, trong lòng Triệu Tấn Dương có chút mong ngóng, bất tri bất giác bật cười hệt A Dương.

https://thuviensach.vn

Không ngờ người đến lại là Quách Dược, từ sau lần ngồi ăn nhậu trong ngày giỗ của Lôi Nghị, đã hơn hai tháng Triệu Tấn Dương không gặp lại anh.

"Tan làm rồi?" Triệu Tấn Dương nói.

Quách Dược gật đầu, sự chú ý chuyển hết lên cô bé con duy nhất trong tiệm, hỏi câu hỏi mà ngày hôm đó nhân viên trong tiệm đã hỏi.

"Trẻ con từ đâu ra thế?"

Triệu Tấn Dương lôi tay A Dương kéo cô bé đến đứng trước mặt mình, giọng đầy tự hào: "Con gái ruột của tôi."

Quách Dược đưa mắt nhìn một lượt từ trên xuống, thần sắc hồ nghi.

Triệu Tấn Dương chậc lưỡi, chỉ theo thứ tự: "Nhìn lông mày này, lỗ mũi này, còn cả cái đầu thông minh này nữa, có giống tôi không?"

"..."

Quách Dược không lên tiếng, Triệu Tấn Dương cúi người, mặt dày hỏi A Dương: "Con nói xem có giống hay không?"

A Dương phối hợp gật đầu, "Có ạ."

Triệu Tấn Dương nhếch môi, "Xem đi."

Quách Dược cũng cụp mắt, song song nhìn A Dương, A Dương khó hiểu rụt người về phía sau.

Triệu Tấn Dương cảm nhận được, nói: "Cậu đừng có nghiêm túc thế, dọa trẻ con đấy."

https://thuviensach.vn

Quách Dược chỉ vào Triệu Tấn Dương, giọng nói không chút sức sống: "Người này thật sự là bố cháu à?"

Triệu Tấn Dương không vui, "Sao lại xem tôi là tên lừa gạt thế hả."

A Dương rụt rè gật đầu.

"Vậy cháu gọi cậu ta một tiếng 'bố' đi."

Triệu Tấn Dương đẩy anh ta, nghiêm túc nói: "Cậu có bệnh à."

Quách Dược lùi bước như mảnh gỗ.

Triệu Tấn Dương dịu giọng dỗ A Dương, "Con đi tìm Tiểu Hắc chơi đi."

A Dương chạy đi như được giải thoát.

"Người hồi đó?"

Triệu Tấn Dương nhướn chân mày, "Hắn rồi."

"Đi tìm cô ấy rồi?"

Triệu Tấn Dương cười, "Trùng họp."

Quách Dược cầm bao thuốc lá, Triệu Tấn Dương vỗ vào lưng anh ta, nói: "Chúng ta ra ngoài đi."Quách Dược và Triệu Tấn Dương đứng hút thuốc dưới tán cây ven đường, Triệu Tấn Dương cứ đưa mắt nhìn vào trong tiệm, thỉnh thoảng thấy đầu của bé con lấp ló là lại yên lòng.

"Còn mua một tặng một."

Triệu Tấn Dương đáp "ha" một tiếng đầy vênh váo, hồi lâu sau mới cảm khái bảo: "Tôi cũng không ngờ, một mình cô ấy lại nuôi con lớn như vậy." Sự áy náy không thể nào che giấu được trong câu nói đã khiến Quách Dược dừng lại.

https://thuviensach.vn

"Nếu biết sớm, liệu anh có về lại sớm hơn không?"

Triệu Tấn Dương không chút do dự, "Dĩ nhiên."

Quách Dược hừ một tiếng.

Triệu Tấn Dương rít một hơi dài hết điếu thuốc, nói: "Nhưng cũng chưa chắc về là phải đến, lúc đó Lư Kình đã tìm đến cửa, tôi không dám liên lạc với cô ấy. Biết rồi còn đau khổ hơn."

"Tốt lắm." Quách Dược nói.

Triệu Tấn Dương nghe ra lời thật lòng, bèn cười: "Cậu cũng tìm một người đi."

Quách Dược lắc đầu.

"Bây giờ cũng ổn định rồi."

Quách Dược vẫn lắc đầu, nói: "Không gieo họa cho con gái nhà người ta nữa."

Vào lúc này cả hai người đàn ông cùng nhớ đến một người, Triệu Tấn Dương lại khuyên đứng nói chuyện không bị đau lưng, rồi im lặng hút thuốc.

Hút hết một điếu thuốc, Triệu Tấn Dương nói: "Không có ai đến tìm tôi chứ?"

Quách Dược nhận ra lo lắng ngầm trong đấy, bèn nói: "Yên tâm đi, anh đã 'chết' vào năm ngoái rồi."

Triệu Tấn Dương cau mày không nói.

https://thuviensach.vn

"Mẹ ơi —" Giọng trẻ con cất lên trong tiệm nghe còn trong trẻo hơn tiếng chim hót.

Triệu Tấn Dương quay qua nhìn, bất giác bật cười. Nếu như vừa nãy ở trước mặt Quách Dược còn cười vẻ tự đắc, thì lần này chính là nụ cười vô cùng tự nhiên, không dính dáng gì đến khoe khoang, cũng chẳng liên quan gì đến người khác. Quách Dược nhìn mà chân mày nhíu lại.

"Vợ tôi đến rồi."

Hứa Liên Nhã xách một chiếc hộp giữ nhiệt đi thẳng vào tiệm, dưới cái vẫy tay gọi Triệu Tấn Dương đến của A Dương bèn nhìn sang.

Triệu Tấn Dương quay về, hất cằm ý chỉ Quách Dược.

"Quách Dược, trước kia em gặp một hai lần rồi đấy. Chắc không ấn tượng đâu nhỉ."

Hứa Liên Nhã do dự: "Vẫn còn nhớ chút." Lúc đó ở cạnh Triệu Tấn Dương không có được mấy người.

"Chị dâu." Quách Dược gật đầu.

"Chào anh." Hứa Liên Nhã chào hỏi qua loa, từ lâu rồi người này luôn khiến cô cảm thấy sợ hãi, khác hẳn Lương Chính.

Quách Dược muốn tạm biệt, "Hai người đang bận, tôi về trước đây."

Triệu Tấn Dương ơ kìa một tiếng, "Buổi tối cùng ăn cơm đi, lần trước cũng lâu lắm rồi." Quách Dược đột nhiên đến tìm anh, chắc hẳn là có chuyện.

Quách Dược ra vẻ do dự, "Nói sau." rồi vội vã rời đi.

https://thuviensach.vn

Nhìn bóng lưng của Quách Dược, Hứa Liên Nhã nói: "Hai người có chuyện cần nói à?"

"Hả?" Lúc này Triệu Tấn Dương mới phản ứng được cô đang chỉ phương diện gì, "Không có, chỉ là rảnh rỗi tụ tập thôi."

Hứa Liên Nhã không nói gì, im lặng mở nắp hộp giữ nhiệt ra.

Triệu Tấn Dương kéo cổ tay cô, "Thật sự không có. Anh đã nói rồi, giờ anh không làm nữa."

"Ăn cơm thôi."

A Dương đã chực sẵn bên cạnh, Hứa Liên Nhã vừa đem thức ăn ra là lập tức nói: "Hộp này không đủ lượng ba người, em ăn ở nhà rồi, hai người ăn đi."

Nhìn hai người vừa ăn vừa lén lút quan sát động tác của đối phương, Hứa Liên Nhã có chút vững lòng.

"Hay là tối nay gọi Quách Dược đến nhà ăn cơm đi."

Triệu Tấn Dương ngẩng đầu lên khỏi bát cơm, hai mắt mở to.

"Có thể không?" Anh hỏi.

"Không phải hai anh có chuyện muốn nói à."

Triệu Tấn Dương cười, nuốt cơm xuống cổ, "Vậy làm phiền em rồi."

Hứa Liên Nhã kỳ quái nhìn anh, thấp giọng nói: "Khách khí cái gì."

Triệu Tấn Dương và một đũa lớn cơm, có vẻ dốc hết sức.

***

https://thuviensach.vn

Quách Dược cũng giống như Triệu Tấn Dương vừa vào cửa trong ngày hôm đó, đầu tiên là cúi mình vái chào trước giá tro cốt ở trên tường.

Thức ăn đã được dọn lên bàn. Có lẽ do dáng vẻ quá nghiêm túc nên A Dương nhìn Quách Dược vẫn có tí sợ hãi, chỉ nhỏ giọng nói: "Mời chú ngồi ạ."

Hứa Liên Nhã chuẩn bị bia, trường hợp như thế này cô chỉ có thể tiếp lời được mấy câu, rồi sau đó trông con gái ăn cơm.

Hơn nửa thời gian là hai người đàn ông nói chuyện, nhưng đều tránh nhắc lại chuyện mưa gió năm đó, chỉ nói ít chuyện vụn vặt không quan trọng.

Dần dần trên mặt đã đỏ ửng, Triệu Tấn Dương còn coi như trấn định, chứ Quách Dược thì đã ngà ngà say rồi.

"Tôi không ngờ thoáng cái anh đã có vợ con, anh em vui thay anh." Giọng Quách Dược cao vút, uống một ngụm lại nói một câu, "Uống ——! Kính anh ——!"

"Cậu kiềm chế lại đi." Triệu Tấn Dương bình tĩnh đáp.

A Dương bị kích động của Quách Dược làm cho sợ hãi, vội rụt đầu lại, âm thầm nói với Hứa Liên Nhã: "Mẹ ơi, chú này đáng sợ quá."

Không ngờ âm thanh bé nhỏ ấy vẫn lọt vào tai Quách Dược, anh ta nhìn sang A Dương, cầm ly bia lên.

"Chú đây là vui thay bố mẹ cháu, có biết không hả?" Tư thế rất ngang ngược, "Chú vui hộ bố mẹ cháu đấy!"

"Quách Dược, cậu nhỏ giọng lại đi, đừng có dọa con gái tôi —— "

https://thuviensach.vn

Lời của Triệu Tấn Dương bị cắt ngang, Quách Dược vươn tay dài ra cản anh.

"Ly này uống vì tôi ——!" Quách Dược uống hết một ly rồi lại rót đầy, "Còn ly này —— ly này là tôi uống thay chị Thủy —— kính hai người ——" Rồi lại xáp đến gần A Dương, "Đây là kính bố mẹ cháu, biết không hả? Sau này cháu phải ngoan ngoãn nghe lời bố cháu ——"

Triệu Tấn Dương nhìn ra điều khác lạ, nếu tiếp tục như thế thì đến cả Lôi Nghị đều phải bị chuyển ra ngoài.

"Quách Dược, cậu đủ rồi đấy."

Quách Dược lại uống ực một ly, đặt ly lên bàn: "Còn cả Lương Chính, chị cả ——

A Dương sợ hãi thút thít, ôm lấy tay Hứa Liên Nhã.

"Quách Dược, cậu câm mồm lại!" Triệu Tấn Dương đứng lên, nhìn anh ta từ trên cao, "Xin lỗi con gái tôi mau!"

Quách Dược khiếp hãi trước cơn bùng nổ của Triệu Tấn Dương, nhất thời sững sốt không lên tiếng.

Triệu Tấn Dương lặp lại: "Bảo cậu nói xin lỗi đấy, không nghe thấy hả!"

Hứa Liên Nhã sợ cãi nhau sẽ làm hai người họ gây gổ đấm đá, thế là vừa dỗ A Dương vừa nói: "Được rồi, không sao mà. Trẻ con thích khóc —— "

Quách Dược như bị quất vào gân cốt, lập tức im lặng.

"Xin lỗi chị dâu."

Hứa Liên Nhã: "..."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương nói: "Lớn tiếng nữa đi, không phải vừa nãy anh nói to nhất sao!"

Quách Dược lại ngồi thẳng sống lưng, hô to như trong quân đội: "Xin lỗi chị dâu! Đã dọa chị và con rồi!"

Hứa Liên Nhã: "Không... không sao."

Triệu Tấn Dương lại quay sang cô: "Bọn em ăn no chưa, ăn no rồi thì xuống dưới đi dạo đi."

"Ừ, hai anh cứ từ từ mà ăn." Hứa Liên Nhã thức thời ôm A Dương đang còn thút thít rời khỏi bàn ăn.

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, Triệu Tấn Dương lạnh lùng nói: "Mẹ kiếp cậu sống là để đến phá hoại phải không!"

Anh đạp vào ghế Quách Dược ngồi một cái, chân ghế ma sát với gạch men phát ra âm thanh chói tai, lúc này mới nhớ ra đây là nhà, hối hận đến đua lòng.

Quách Dược rũ đầu.

"Ăn cơm!" Triệu Tấn Dương cướp lấy ly của anh ta, "Đáng lẽ không nên cho anh uống rượu! Quát một tiếng là lại nổi điên! Lần trước không đánh chết mẹ cậu là nhờ tổ tiên tích đức đấy!"

***

Triệu Tấn Dương đưa Quách Dược về nhà thì đã quá rạng sáng.

"Sao còn chưa ngủ?" Triệu Tấn Dương mở cửa ra mới phát hiện trên sa lon có người, thấp giọng hỏi.

"Ừm."

https://thuviensach.vn

"Đã bảo không cần chờ anh rồi mà."

"Dù gì anh về em cũng phải tỉnh."

"Liệu tắm có làm ồn con bé không?"

"Không biết," Hứa Liên Nhã buồn cười vì lo âu của anh, "Anh mà không tắm thì làm em ngạt thở đấy."

Triệu Tấn Dương cởi một nút áo ra cho mát.

"Quách Dược..." Hứa Liên Nhã cân nhắc nói, "Bây giờ làm gì?"

Triệu Tấn Dương hiểu lo lắng của cô, trả lời: "Vẫn là cảnh sát, nhưng chỉ là cảnh sát nhân dân bình thường, không truy quét ma túy nữa."

"À." Chỉ một chữ đơn giản như trái tim treo lơ lửng, cuối cùng cũng được đặt xuống.

"Vốn cậu ấy có thể làm tiếp, nhưng cậu ấy không muốn mà về Nam Ninh với anh."

Hứa Liên Nhã nhớ lại trước kia nhìn thấy Quách Dược, dò hỏi: "Có phải cậu ấy gặp vấn đề gì không?"

"... Em cảm thấy thế ư?"

Hứa Liên Nhã không nghĩ ra Triệu Tấn Dương có thích cô đánh giá chiến hữu của anh hay không, bèn mơ hồ đáp: "Cảm giác hơi khác với trước kia từng tiếp xúc, nhưng do hồi trước không thân quen gì, xa cách lâu rồi cũng chắc chắn."

Triệu Tấn Dương thở dài, chỉ vào huyệt thái dương.

"Ở đây..."

https://thuviensach.vn

"Hả?"

"Ở đây gặp vấn đề."

"..."

Triệu Tấn Dương nói thẳng: "Tinh thần gặp chút vấn đề."

"... Vậy mà vẫn làm cảnh sát."

Triệu Tấn Dương biết cô ám chỉ điều gì, cười cười: "Không phải như em nghĩ đâu. Chỉ là gánh nặng tư tưởng của cậu ấy lớn quá, dễ kích động, đặc biệt là vào lúc gặp phải con nghiện... Lần trước thẩm vấn một tên mà đã đánh họ gãy cả xương, tạm thời nghỉ làm một thời gian..."

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Giọng Hứa Liên Nhã rất nhẹ, như đụng vào bí mật không muốn để người ta biết.

Rượu cồn cùng chuyện vui trong những ngày gần đây đã làm Triệu Tấn Dương nới lỏng tuyến cảnh giới ngăn cách chuyện cũ, từ tốn mở miệng nói: "Vào lần cuối bọn anh làm nhiệm vụ... bọn anh, Quách Dược, chị Thủy với anh... Em còn nhớ chị Thủy không?"

Hứa Liên Nhã gật đầu, "Là nữ đồng nghiệp duy nhất anh giới thiệu."

"Ừ, vào lần cuối cùng đó, đối phương ném lựu đạn đến, chị Thủy đỡ cho Quách Dược, đã đi rồi..."

"..."

Triệu Tấn Dương gõ lên cánh tay phải, "Cánh tay này của anh cũng là mất vào lúc đó..." Lại sờ lên ba viên phật châu, "Đây cũng thế, không biết sao sau vụ nổ thì trong tay chỉ còn lại chút này."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương dùng tay trái lau mặt, nhắc đến chuyện sống chết khó nén được mệt mỏi.

"Thật ra những người như bọn anh, đỡ đạn cản dao thay đồng nghiệp chỉ là chuyện cơm bữa. Quách Dược cảm thấy mắc nợ chị Thủy. Bốn người bọn anh - bao gồm cả bố em - chỉ còn lại mỗi mình cậu ấy sống tốt, nên trong lòng mới áy náy. Có lẽ quay về với anh là vì muốn chăm sóc anh..."

Nói đến đây, Triệu Tấn Dương không kiềm chế được mà giơ tay sờ bao thuốc lá, lúc ánh mắt bắt gặp Hứa Liên Nhã mới dừng lại.

"Đáng lẽ không nên nói những chuyện này cho em, chắc dọa em rồi chứ gì."

"Dọa gì đâu, chỉ là nghe không dễ chịu lắm."

"Sau này không nói nữa, anh cũng không muốn nhắc lại, một lần nhắc là lại thêm buồn bực."

Hứa Liên Nhã nghĩ rồi nói: "Vốn là hai người cùng nhau quay về, coi như là sống nương tựa lẫn nhau rồi. Bây giờ anh có nhà có phòng, còn cậu ấy chỉ còn lại một mình, chắc nhất thời khó tiếp nhận nổi."

Triệu Tấn Dương ngẩn người nhìn cô, "Anh không nghĩ ra điều này..."

"Sau này anh nói chuyện cũng đừng thế nữa, nhìn hai anh nói chuyện mà em cứ lo là có đánh nhau."

"... Ừ."

Hứa Liên Nhã cảm thấy đã xong, thấy anh vẫn còn mặc đồ, lại nói: "Cởi ra đi, mặc cả ngày trời rồi, cũng phải hóng mát tí chứ."

Triệu Tấn Dương cũng khó chịu thật, cởi áo sơ mi ra, chỉ để lại mỗi áo lót màu đen bên trong, rồi bắt đầu tháo băng vải ra. Lúc tay giả được tháo

https://thuviensach.vn

xuống, Triệu Tấn Dương thở dài một hơi.

Chỗ kia đã sưng đỏ, vết sẹo giật mình trông như con rít đang cắn nuốt.

"Để em đi lấy khăn lông cho anh..."

Hứa Liên Nhã đứng lên, chợt nghe thấy một âm thanh nho nhỏ mơ hồ khác ——

"Mẹ ơi, con muốn đi tiểu..."

Hứa Liên Nhã còn chưa kịp quay đầu lại thì đã bị tiếng hét thê lương chói tai đâm thẳng vào lòng.

Tất cả đều chỉ diễn ra trong chớp mắt.

A Dương đứng ở cửa phòng ngủ phụ, trên đất có một vũng nước từ từ tràn ra, cô bé đứng bên trên run rẩy, chất lỏng trên quần vẫn không ngừng nhỏ giọt.

"A Dương..."

Hứa Liên Nhã không để ý đến mùi gắt mũi, đi đến ôm lấy A Dương.

"Sao thế hả, đừng khóc nữa đừng khóc nữa... Mẹ ở đây..."

"Đi đi ——!" A Dương dùng hết sức gào lên, chui mạnh vào trong lòng Hứa Liên Nhã, "Đi ra ngoài ——!"

"A Dương, con sao thế, đừng sợ mà, nói chuyện với mẹ đi nào..." Hứa Liên Nhã cuống cuồng vỗ lưng cô bé dỗ.

"Ra ngoài——! Bảo ông ta ra ngoài đi ——! Đồ quái vật——!"

"A Dương?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cũng lo lắng đi lên mấy bước, lớn tiếng dò xét.

Hứa Liên Nhã như bừng tỉnh, nhìn sang Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương máy móc nhìn xuống cánh tay phải không trọn vẹn của mình, khiếp sợ dần dần bị bi thương và lúng túng chi phối, cả người bứt rứt mà đau đớn.

"Đừng đến đây——!" A Dương muốn chạy vào phòng ngủ trốn, nhưng bị Hứa Liên Nhã giữ chặt, mặt càng lúc càng hoảng loạn, "Bảo ông ta ——! Mẹ ơi —— ông ta là quái vật ——! Mẹ bảo ông ta đi đi——!"

Vẻ mặt Hứa Liên Nhã đầy cầu khẩn.

Trái tim Triệu Tấn Dương gần như bị rút cạn hết máu, nhưng gây ra nó không phải là đứa trẻ đang sợ hãi trước mắt này, mà là thực tế tàn nhẫn anh luôn tránh né.

Anh đã không còn là người bình thường nữa rồi.

"A Dương, con đừng khóc, mẹ sẽ bảo vệ con, giờ bố ra ngoài ngay đây được không? Con đừng khóc nữa, ngoan nào..."

Triệu Tấn Dương vừa nói vừa làm động tác an toàn, cúi người lùi về phía sau, cho đến lúc ra ngoài cửa.

"A Dương đừng khóc nữa, bố đi rồi, sẽ không quay lại nữa đâu. Để mẹ thay quần cho con trước đã nhé, tối nay mẹ ngủ với con, không việc gì phải sợ, có mẹ ở đây."

Mà cô bé ở trong ngực cô, đã khóc đến mức ho khan, Hứa Liên Nhã khó chịu dỗ dành, bất giác khóe mắt cũng nhạt nhòa.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hứa Liên Nhã không để ý đến thì giờ, vất vả lắm mới dỗ A Dương đi ngủ được, rồi lại rón rén lau dọn bãi nước tiểu kia, cảm giác mất sức.

Trong phòng khách không có người, Triệu Tấn Dương vẫn chưa về.

Ngoài hành lang lắp đèn cảm biến, Hứa Liên Nhã đẩy cửa ra, Triệu Tấn Dương ở trần ngồi trên bậc cầu thang, lưng hơi còng, dấu tàn thuốc cháy đỏ nho nhỏ trở nên suy yếu dưới ánh đèn trong phòng.

Cô ôm lấy anh từ đằng sau, cảm giác da thịt lạnh thấu xương.

Dường như cả hai đều thích cái ôm sau lưng như thế này, chẳng khác gì thêm lưng ghế vào băng ghế ngồi, có chỗ dựa thì có cảm giác an toàn hơn.

Triệu Tấn Dương dí tàn thuốc tại chỗ, nhẹ giọng hỏi: "Con bé đã ngủ chưa?"

"Rồi..."

Hứa Liên Nhã siết chặt hai tay, chậm rãi cà lên hõm vai anh. Triệu Tấn Dương ấn hai tay cô xuống, tay anh rất lờn, gần như phủ trùm lấy cô.

"Anh đã dọa nó rồi."

Hứa Liên Nhã rất khó thốt lên câu không sao.

Từ lúc A Dương hiểu chuyện thì người ở bên cạnh bầu bạn chính là con mèo ba chân kia, ngỡ rằng mèo chỉ có ba chân, cho đến lần đầu tiên thấy

https://thuviensach.vn

con mèo bình thường, cô bé bị dọa sợ không nhẹ, khóc hỏi mẹ tại sao nó lại có thêm một chân.

Ấy là nỗi sợ hãi khi nhận thức bị lật đổ, khiến nội tâm của một đứa bé rối bời khó tưởng tượng nổi.

Triệu Tấn Dương đã thực sự trở thành con mèo "có thêm một chân" trong mắt A Dương, mà chỉ sợ là còn nghiêm trọng hơn. Lúc Hứa Liên Nhã thấy con rết cùng chỗ khuyết kia, cũng phải qua một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh.

"Cho con bé thêm ít thời gian thích ứng, hai người bọn anh chỉ mới ở chung mấy ngày thôi mà."

Triệu Tấn Dương vuốt ve mu bàn tay cô, nói: "Ngày mai anh không đến nữa."

"... Em sẽ khuyên giải con bé."

"Đừng ép nó, đừng để con bé thêm áp lực."

"Không có đâu..."

Hứa Liên Nhã hôn lên dái tai anh, "Trước sau gì anh vẫn là bố của A Dương."

Triệu Tấn Dương kéo cô đến bên cạnh, ôm lấy nửa người cô, "Xin lỗi..."

"Trước kia em đã nói là không thích anh nói xin lỗi cơ mà, quên cả rồi sao?"

"Mới nói lần này."

Hứa Liên Nhã ôm lấy đầu gối anh, tựa đầu vào đó, khẽ nói: "Sáu năm cũng đã trôi qua như thế, chút thời gian này thì có là gì."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cúi đầu, hôn lên gáy cô. Hai người cứ vậy mà ôm lấy nhau, như dung hòa thành tảng đá cứng rắn, đứng trong hư vô màu đen.

***

Hứa Liên Nhã vốn định nói là ác mộng để gạt con, nhưng khi thấy A Dương thức dậy đi ra tới cửa thì có phòng bị rất rõ ràng, đành phải từ bỏ ý định.

Sớm muộn gì con bé cũng cần phải biết sự thật.

"A Dương, nhanh nhanh đánh răng ăn sáng đi nào." Hứa Liên Nhã dịu dàng nói, "Hôm nay có bánh bao thịt bò đấy."

"Ờ..."

Mí mắt A Dương hơi sưng, lúc cụp mắt gặm bánh bao cứ như chưa tỉnh ngủ hẳn, có vẻ sa sút.

"Lát nữa mẹ dẫn con đến nhà trẻ ghi danh, hai ngày nữa sẽ phải đi học."

Tiếng vâng trong lúc cắn bánh nghe như bất đắc dĩ.

Nhìn A Dương ăn xong, Hứa Liên Nhã thử hỏi dò: "A Dương, chiều nay còn có muốn đến tiệm trái cây chơi với mèo nhỏ nữa không?"

Lắc đầu rất nhanh, nơi chân mày lộ ra vẻ chán ghét thấy rõ. Hứa Liên Nhã có cảm giác như bị ong mật đốt.

"Không muốn đi." Giọng rất thấp nhưng đầy kiên quyết, rất giống lúc trước cô bé nói không ăn thịt bò.

Hứa Liên Nhã kéo ghế lại gần, vòng lấy bả vai cô bé.

"A Dương không thích bố sao?"

https://thuviensach.vn

Cô bé nhỏ lập tức dẩu môi, giọng khản đặc vì trận khóc đêm qua, "Ông ta không có tay, ông ta là quái vật, mẹ ơi..."

Hứa Liên Nhã ôm con gái vào lòng.

"Vậy mẹ hỏi con, "quái vật" có mắng con không?"

Nước mắt trào dâng, A Dương lắc đầu.

"Thế "quái vật" có đánh con hay bắt nạt con không?"

Sau vài giây suy nghĩ, A Dương lại lắc đầu lần nữa.

"Mặc dù "quái vật" không có tay, nhưng ông ấy thích A Dương, sẽ không làm A Dương bị thương, biết chưa?" A Dương ngẩng đầu nhìn Hứa Liên Nhã, khóc nấc lên dưới cơn khủng hoảng hoang mang.

Xót thương còn lây nhiễm đáng sợ hơn bệnh cảm, chóp mũi Hứa Liên Nhã cay xè vì cô bé.

"A Dương, con có biết vì sao bố biến thành "quái vật" không có tay không? Trước kia bố cũng có hai tay giống con, nhưng người xấu đã làm gãy tay ông ấy, không thể nối lại được. Bây giờ con gọi bố là "quái vật", có phải cũng giống cậu bạn đặt biệt danh cho con là "Hỉ Dương Dương" không? Con có thích bạn đặt biệt danh cho con không?"

"Tội danh" đặt biệt danh này làm cô bé càng khóc tợn hơn, nhưng vẫn lắc đầu.

"Mẹ cũng không hy vọng con trở thành người bạn như thế."

Hứa Liên Nhã lau nước mắt cho cô bé, nhẹ nhàng đung đưa như lúc dỗ cô bé đi ngủ, như chiếc thuyền nhỏ lắc lư trên biển cả lặng sóng, cả hai đều đắm chìm trong thế giới nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Bố không có tay, cũng giống như "Hỉ Thước" hay "Thần điêu đại hiệp" mà con thích. A Dương, mẹ không yêu cầu con lập tức gọi ông ấy là bố, cũng không yêu cầu con lập tức thích ông ấy, nhưng mẹ có thể yêu cầu con đừng gọi ông ấy là "quái vật" nữa được không, nghe thật khó chịu... Cũng đừng lảng tránh bố, bố con chỉ có một người đó thôi..."

Rốt cuộc Hứa Liên Nhã cũng thút thít, làm A Dương càng thêm hốt hoảng, cô bé đưa tay gạt nước mắt thay Hứa Liên Nhã. Càng vội càng không phải cách, càng khóc loạn càng thê lương.

"Mẹ ơi mẹ đừng khóc nữa, con không muốn mẹ khóc...

***

Ngày đầu tiên đi học, Hứa Liên Nhã đưa A Dương đến nhà trẻ.

Trước khi chia tay, Hứa Liên Nhã kéo cô bé đến một góc ít người, dỗ nói: "A Dương, chiều nay mẹ không rảnh, chú nhỏ của con cũng đi học, bố con cách chỗ này khá gần, tan học để bố đến đón con được không?"

Lắc đầu.

"..." Hứa Liên Nhã biết mình không nên gấp gáp, không nên giận dỗi với trẻ con, kiên nhẫn nói: "A Dương, không phải trước đó đã đồng ý với mẹ rồi sao, không được lảng tránh bố nữa, con quên rồi sao?"

Không lên tiếng.

Mặc dù A Dương thường xuyên không hiểu ý người khác mà đáp ừ lung tung, nhưng phần lớn khi tâm trạng đang cực tệ, nếu muốn nói ra tâm sự thì rất khó, răng còn cắn chặt hơn bất cứ ai.

Hứa Liên Nhã bất đắc dĩ nói: "Nếu con không thích thì không nói chuyện với ông ấy là được..."A Dương rũ đầu thật thấp.

https://thuviensach.vn

"Ông ấy sẽ đưa A Dương về tiệm của mẹ, con nhân tiện mang hai trái chanh ở tiệm trái cây về luôn nhé, mẹ thích con đưa chanh về nhất. Coi như là tan học mua chanh giúp mẹ được không? Giống như trước kia với cậu nhỏ vậy."

A Dương nhìn chằm chằm mũi chân của mình, cứ mài giày lên mặt đất.

"A Dương?"

Qua một lúc lâu, A Dương mím chặt môi gật đầu.

Hứa Liên Nhã nhắn nhủ với giáo viên xong thì rời khỏi nhà trẻ.

Đến khoảng bốn giờ chiều, trước nhà trẻ là đám đông phụ huynh chờ con.

Triệu Tấn Dương đứng lẫn trong đó không dễ thấy, mặc dù lần đầu tiên anh đảm nhận vai trò phụ huynh, nhưng còn mù mịt hơn cả lần đầu đóng vai con nghiện.

Phu huynh bên cạnh gặp phải người quen, thân thiết nói chuyện với nhau. Triệu Tấn Dương không quen biết ai, chỉ chăm chăm ngó nhìn cánh cổng không phân tâm.

Về mặt nuôi dạy trẻ thì anh là một tờ giấy trắng, toàn phải dựa vào cô giáo Hứa Liên Nhã cầm tay xem nên hạ bút thế nào. Hứa Liên Nhã đã cho anh cơ hội tiếp xúc, để anh đến đón A Dương, thế là anh đến.

Còn về phần thân phận "quái vật" nên sống chung với A Dương thế nào, Triệu Tấn Dương còn khó nắm chắc hơn khi lần đầu gặp A Dương.

Lần đầu gặp chỉ sợ con gái sẽ ghét anh, lúc này đã thật sự chán ghét rồi, hoặc nói là sợ thì đúng hơn.

Chuông tan học reo lên, đám đông nhốn nháo, tiếng người huyên náo.

https://thuviensach.vn

"A Dương —— "

Triệu Tấn Dương đã trông thấy người, đi về phía cửa.

"Hứa Minh Dương, hôm nay bố đến đón con hả?" Giáo viên hỏi cô bé.

A Dương kéo giây kéo cặp sách, cũng không biết có phải do mặt trời không mà nhíu mày lại. Thoáng cúi đầu nhìn như gật đầu.

Giáo viên trẻ tuổi cười một tiếng, nói: "Chắc anh là bố của Hứa Minh Dương phải không, nhìn giống quá."

Triệu Tấn Dương sợ cô ấy nói nhiều thì A Dương càng thêm lúng túng, thế là bèn nói: "A Dương, tạm biệt cô giáo đi nào, chúng ta về thôi."

A Dương vẫy tay, "Tạm biệt cô ạ."

Triệu Tấn Dương muốn kéo tay cô bé nhưng A Dương lại tránh đi. Anh không thử nữa, giang tay bảo vệ cô bé chen ra khỏi dòng người.

Nhà trẻ và tiệm trái cây chỉ cách một quãng đường đi bộ.

A Dương vùi đầu đi lên phía trước, Triệu Tấn Dương đi bên cạnh.

Lúc băng qua đường, Triệu Tấn Dương chủ động nói: "Để bố cầm túi xách cho con."

Giày A Dương đá xuống mặt đường, chắc là nghe thấy.

Triệu Tấn Dương làm theo lời Hứa Liên Nhã dặn, chọn cho cô bé hai quả chanh tươi, rồi lại cùng ngồi xe bus đưa cô bé về chỗ Hứa Liên Nhã.

"Mẹ ơi —— "

A Dương như được tháo gỡ phòng bị, cười một tiếng rõ to.

https://thuviensach.vn

Chênh lệch rõ ràng lại lần nữa đem khoảng cách sáu năm bày ra trước mắt, Triệu Tấn Dương khó nén khỏi mất mát, cứ đưa mắt nhìn hoài.

Anh như "báo cáo" lại "tình hình chiến đấu" của chiều nay với Hứa Liên Nhã, Hứa Liên Nhã ngẫm nghĩ rồi tổng kết: "Trước mắt cứ tiếp tục vậy đi đã, đợi con bé quen chắc sẽ khá hơn."

Nhưng cô đã đánh giá thấp tính phức tạp của sinh vật trẻ con rồi. Câu danh ngôn kia của Hứa Đồng lại phát huy tác dụng.

Con biết nuôi con khổ sở thế nào không, con tưởng giống con nuôi chó mèo, rải một nhúm thức ăn ở đó là xong ư?

***

Ngày thứ hai, Hứa Liên Nhã nhận được điện thoại của cô giáo, quơ lấy túi đựng chăn và áo quần rồi cuống cuồng chạy đến nhà trẻ.

A Dương tè dầm, từ lúc nhập học đến nay chưa từng có chuyện đó. Từ lúc hơn một tuổi A Dương đã biết bày tỏ muốn đi tiểu, cũng chưa từng tè dầm bao giờ.

Tất cả bạn học đều đã lên lớp, giáo viên cũng cố ý để trống phòng nghỉ trưa cho hai mẹ con.

"Mẹ ơi..."

A Dương bước vào cửa liền kêu lên, như đã làm sai chuyện vậy.

"Không sao, chúng ta thay cái khác là được."

Hứa Liên Nhã thay quần mới cho cô bé, rồi lại đi dọn giường.

"Hôi quá..." A Dương nhìn chất bẩn trên chăn, chê mà không giúp.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cất chăn bẩn vào túi, an ủi cô bé: "Mẹ lên tiểu học còn tè dầm mà, con có tin không?"

Không phải tận mắt chứng kiến thì A Dương không có cảm giác chân thật gì, cô bé im lặng nhíu mày, dáng vẻ hoạt bát trước kia đã hoàn toàn biến mất.

"Mau đi học đi, tan học mẹ đến đón con."

"Vâng ạ."

Câu trả lời dứt khoát làm Hứa Liên Nhã hơi ngây ra, rồi im lặng nhét đồ vào túi.

Lúc tan học, Tiểu Trí mời A Dương đến nhà mình đưa chim đi dạo, "A Lục nhà mình đã lớn hơn chút rồi."

A Dương khoác túi sách lên vai, thoải mái từ chối, "Hôm nay mẹ đến đón mình, mình phải về nhà."

Hai người sóng vai đi đến cổng trường, còn chưa nói gì thì đầu A Dương nhói đau ——

"Trí Tè Dầm, Dương Tè Dầm, đồ hai đứa tè dầm chơi với nhau."

Hồ Minh Vĩ cất cái giọng khó nghe của mình lên, mấy thằng bé bên cạnh bắt đầu nhao nhao theo.

A Dương che tóc, cao giọng nói: "Hồ Minh Vĩ cậu là đồ đáng ghét!"

Hồ Minh Vĩ làm mặt quỷ, nhái giọng cô bé: "Hỉ Dương Dương cậu là đồ đáng ghét!"

Tiểu Trí ưỡn ngực, lắp bắp nói: "Mình, mình mách cô giáo —— "

https://thuviensach.vn

Hồ Minh Vĩ học theo: "Mình, mình mách, mách cô giáo —— "

Mấy thằng bé đứng bên cạnh cười to ha hả, nhanh chóng theo Hồ Minh Vĩ biến mất ở cửa.

A Dương tạm biệt Tiểu Trí, buồn bực đi về phía Hứa Liên Nhã.

Cho đến lúc Hứa Liên Nhã xách chăn đến nhà trẻ lần thứ hai trong cùng một tuần, cô bé mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

A Dương dẩu môi hỏi cô: "Mẹ ơi, có phải con bị bệnh không? Tại sao lại tè dầm..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Từ lúc A Dương nhập học thì tinh thần khá sa sút.

Vất vả lắm Tiểu Trí mới tìm được "đồng minh tè dầm", càng thích dính lấy A Dương hơn, cùng chia vui câu chuyện A Lục của cậu bé.

A Dương không có ý thức đồng minh, Tiểu Trí thường xuyên tè dầm, xếp cô bé chung hàng với Tiểu Trí khiến cô bé nảy sinh cảm giác sa ngã - mặc dù cô bé còn không hiểu "sa ngã" nghĩa là gì, nhưng tận đáy lòng không muốn đồng thau lẫn lộn.

Tan học ngày hôm đó, Tiểu Trí đi theo A Dương chờ bên cổng trường. Hai người cũng không đưa cổ nhìn quanh như những bạn học khác, Tiểu Trí đã quen với việc phụ huynh thường xuyên đến trễ, còn A Dương thì nghe nói hôm nay người đến là Triệu Tấn Dương.

"Tiểu Trí —— "

Trong đám người có một người đàn ông đeo kính gọng đen, Tiểu Trí gọi một tiếng chú.

"Đây là bạn học của cháu à?"

"Vâng ạ." Tiểu Trí nói với A Dương: "Cậu có đi xem chim nhỏ với mình không? Nhà chú nuôi nhiều chim lắm."

Kính gọng đen cũng mời, "Cô bạn nhỏ này, hay cháu cũng đến chơi đi, đi với Tiểu Trí."

https://thuviensach.vn

Kính gọng đen lôi ra hai cây kẹo mút, đưa mỗi người một cây.

A Dương thường xuyên nhìn nhiều chú chim trong tiệm nhà mình rồi, vốn chẳng hiếu kỳ gì, nhưng khi nghĩ đến phải gặp "quái vật" đó, cô bé liền gật đầu.

"Được rồi."

Hai người bạn nhỏ liền đi theo kính giọng đen ra khỏi đám đông.

Tiểu Trí đã liếm kẹo que, còn A Dương vẫn cầm trong tay.

"Tại sao cậu không ăn, ngọt lắm đó." Tiểu Trí đưa kẹo que ra, tỏ ý một chút.

A Dương nói: "Mình không thích vị này."

Kính giọng đen lại lấy ra mấy loại màu sắc khác nhau từ trong túi, đưa ra trước mặt cô bé.

"Cháu nhìn xem mình thích cái nào? Cứ lấy đi."

A Dương ngước mắt nhìn nụ cười sủng nịch trên mặt kính gọng đen, mơ hồ nhớ lại lời Hứa Liên Nhã dạy, lắc đầu.

"Cám ơn chú..."

Kính gọng đen dẫn hai đứa bé đi vòng vào đường mon, nhà khách và quán cơm ở hai bên đường mọc lên như rừng.

A Dương hỏi: "Còn phải đi bao lâu nữa hả chú."

"Ở trước mặt đấy, gần đến rồi." Kính giọng đen cười, "Cháu mệt sao? Nếu mệt thì chú cõng cháu nhé."

https://thuviensach.vn

Cảnh vật xa lạ xung quanh khiến lòng A Dương sợ hãi, chợt nhớ lại lời Hứa Liên Nhã dặn ban sáng.

"Cháu không đi."

Kính gọng đen kéo Tiểu Trí dừng lại.

"... Cháu không đi." A Dương nói, "Cháu phải đi mua chanh cho mẹ."

Kính gọng đen nói: "Không còn xa đâu, đi một lúc là đến thôi, đi nào. Đi chơi chim với Tiểu Trí nhé."

Tiểu Trí cũng gật đầu.

A Dương bước lùi ra sau, kéo lấy túi kéo cặp sách, lắc đầu.

"Cháu phải về nhà."

Kính gọng đen áp sát đến gần, "Đi nào, chơi xong chú sẽ dẫn cháu đi mua chanh, chú đưa cháu về nhà."

"Chú có biết nhà cháu ở đâu không?"

"..." Kính gọng đen sững sốt một giây, rồi sau đó nở nụ cười, "Cháu nói cho chú thì chẳng phải sẽ biết sao."

A Dương lắc đầu, xoay người vội vã chạy về lại.

"A Dương ——" Tiểu Trí hét lên.

Kính gọng đen nói: "Cứ kệ bạn ấy, chúng ta mau đi xem chim thôi, nếu chậm thì bọn chúng đói cả đấy."

Tiểu Trí nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Vâng."

https://thuviensach.vn

A Dương chỉ biết cắm cúi chạy một đường về, nhưng lúc gặp ngã ba thì lại cuống lên.

"Dì ơi, cho cháu hỏi đi về nhà trẻ thì đi thế nào ạ?" A Dương hỏi một người phụ nữ trung niên đang lau nhà ở một quán ăn nhỏ.

Mặt dì ta bóng loáng thở hổn hển vì mệt, miễn cưỡng đáp: "Nhà trẻ nào?"

"Chính là... chính là..." A Dương nói tên nhà trẻ.

Bà dì lớn tiếng hét: "Nhà trẻ nào? Cháu nói to lên chứ bác nghe không rõ."

A Dương đành lặp lại một lần.

"Bác không biết, cháu đi hỏi người khác đi."

Bà dì không hề thích đối đáp với cô bé, xì mũi một cái rõ mạnh ở bên cạnh cột điện, rồi lại hít mũi quay về trong quán.

Cô bé bị phớt lờ cũng chun mũi, mờ mịt nhìn xung quanh, có vẻ sắp khóc đến nơi rồi.

Cách đó không xa có một người phụ nữ gầy gò tuổi tác xấp xỉ Hứa Liên Nhã bước về phía cô bé.

"Cháu bé à, cháu muốn đến nhà trẻ hả?"

A Dương lau mắt gật đầu.

"Đúng lúc cô đi đón con trai, để cô đưa cháu đi nhé."

Người đàn bà gầy chìa tay ra, A Dương hơi do dự, nhưng cũng không nắm lấy.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà gầy cười cười, "Vậy chúng ta đi thôi."

A Dương định xoay người lại đi cùng cô ta, nhưng lại chợt nghe sau lưng có tiếng nói ——

"A Dương ——!"

Triệu Tấn Dương đang chạy đến bên này, giọng rất gấp gáp.

Đầu kia A Dương và Tiểu Trí cùng kính gọng đen vừa chân trước rời đi, Triệu Tấn Dương đã chân sau đến nhà trẻ.

Hỏi quanh một vòng mà chẳng thấy A Dương đâu. Chỉ hỏi thăm được từ chỗ bảo vệ, hình như có một người đàn ông đeo kính dẫn hai đứa bé đi, một trong hai chính là cô bé tóc xoăn. Hỏi đi về hướng nào, bảo vệ cũng chỉ chỉ đại khái thôi, nói nhiều người quá không nhớ nổi, chỉ có ấn tượng là có một cô bé tóc xoăn như thế.

Dọc đường đi, Triệu Tấn Dương vừa hỏi vừa tìm, cuối cùng tìm được ở một khu buôn bán hỗn loạn cỹ kỹ nằm cạnh đó, đồng thời thông báo cho Quách Dược.

Bên kia đột nhiên nảy sinh chuyện, người đàn bà gầy lập tức ôm A Dương chạy đi.

"A Dương ——"

Triệu Tấn Dương lại hét lên, người đàn bà gầy đó thét lên chói tai đáp lại ——

"Cướp con! Có người cướp con ——"

A Dương hoảng sợ khóc nấc lên, từ bật thốt lên chính là câu chữ đã gọi nhiều năm qua, "Mẹ —— Mẹ ơi ——"

https://thuviensach.vn

Giữa ban ngày ban mặt, quan hệ của ba người này ở trong mắt người đi đường liếc qua là thấy ngay.

Chiêu này mới đầu rất ngu xuẩn, nhưng không lâu sau đó mới hiểu được sức mạnh thực sự ẩn chứa đằng sau đó.

Triệu Tấn Dương người chao chân dài, người đàn bà gầy lại ôm đứa trẻ, chưa tới mấy bước thì Triệu Tấn Dương đã ép lại gần, kéo lấy cánh tay cô ta - nhưng lại không dám dùng quá sực, sợ cô ta ngã sẽ làm A Dương bị thương - lập tức người đàn bà lảo đảo, Triệu Tấn Dương nhân cơ hội nắm lấy thắt lưng A Dương, có điều A Dương liên tục đấm đá cô ta, Triệu Tấn Dương đành cứng rắn kéo cô bé đến.

A Dương vắt trên người Triệu Tấn Dương, siết chặt cả cổ anh, hai chân vòng lấy hông anh. gương mặt quen biết của Triệu Tấn Dương lúc này là thứ cảm giác an toàn duy nhất của cô bé, nỗi sợ hãi khi bị người lạ bắt cóc đã đem cơn hoảng loạn khi đối mặt với "quái vật" lên chín tầng mây.

Triệu Tấn Dương đỡ cô bé, thuận thế vỗ lên mông A Dương, dỗ dành nói: "A Dương đừng sợ, bố bảo vệ con."

Lúc này tác dụng của chiêu trò của người đàn bà kia mới thể hiện ra. Đột nhiên ở hai bên có hai gã đàn ông trẻ tuổi lao ra, lao thẳng về phía Triệu Tấn Dương.

Người đàn bà gầy khóc lóc thét lớn như lồng tiếng, "Hắn ta cướp con tôi, xin hãy giúp tôi —— Hắn cướp con tôi ——"

Một người đàn ông chỉ vào mũi Triệu Tấn Dương mà mắng, "Thả con bé xuống, có nghe không hả?!"

Một người đàn ông khác nhặt lấy cây lau nhà dựng bên cột điện.

Triệu Tấn Dương cười nhạt, "Đây là con tôi!"

https://thuviensach.vn

Hai gã đàn ông đó cũng không định nói nhảm, tung quyền cước về phía Triệu Tấn Dương.

Nếu đổi thành trước kia, có nhiều Triệu Tấn Dương đi hơn nữa thì cũng chỉ cười nhạo, anh làm lưu manh còn nhiều hơn làm cảnh sát, chỉ cần không chỉnh người đến chết hay tàn tật thì có chiêu gì cũng đem ra dùng hết. Dùng lời của Thái Tam, dám đánh thì dám thâm độc.

Nhưng bây giờ không như thế nữa, cánh tay duy nhất của Triệu Tấn Dương đã ôm lấy A Dương, chỉ còn lại hai chân, lại còn phải phân tâm bảo vệ phần mềm trong ngực. anh như một người không tay mở toang cánh cửa lớn, hễ đánh ra là lại sợ A Dương bị ăn đòn ngược.

Người đàn ông cầm cây lau nhà huơ lên, Triệu Tấn Dương né người lùi bước tránh đi, nhưng nước bẩn đã bắn lên áo quần anh, có vẻ nhếch nhác thảm hại. Một người đàn ông khác nhân cơ hội cướp lấy đứa bé, Triệu Tấn Dương nhắm ngay phần thân dưới của gã mà đá một phát, gã ta lập tức tránh đi.

Triệu Tấn Dương chỉ có thể chọn thế phòng thủ, linh hoạt né tránh, cứ thế mấy hồi, cả hai bên đều không được xơ múi nào.

Nhưng Triệu Tấn Dương thấy rõ, đối phương phân công rõ ràng, hai người đàn ông một phụ trách đánh người, một phụ trách giành lại đứa bé, còn người đàn bà kia, khi thấy cục diện phe bên mình đã khống chế được thì bước lên đá một phát.

Ăn ý phối hợp như thế không thể là người qua đường tự phát hình thành được.

Chắc chắn đám người này đã có chuẩn bị.

Và cũng như thế, đối phương cũng nhìn ra Triệu Tấn Dương có gì đó không đúng.

https://thuviensach.vn

Tên giành đứa bé hô lên: "Đánh vào tay phải hắn!"

Cho dù là người thuận tay trái đi chăng nữa, người bình thường khi đánh nhau làm sao có thể không cần sức mạnh của tay phải chứ, trừ khi xảy ra vấn đề.

Tên cầm cây lau nhà không thèm nghĩ nhiêu, dùng sức đánh xuống.

Triệu Tấn Dương bị nhìn thấu vội che cho A Dương, làm cánh tay phải của mình chấn động rung lên, vừa hay đó là mấu tiếp nối, bộ phân bên dưới bị nới lỏng đung đưa.

Tên cầm cây lau nhà nhìn thấy thế mà mừng, lại lần nữa đập xuống. Tên cướp đứa bé cũng không chần chừ, phối hợp với đồng bọn tạo thành thế giáp công. Hai tên đàn ông không có kỹ thuật đấu đá chỉ dựa vào ưu thế chân tay mà ép Triệu Tấn Dương lui bên này hở bên kia. Anh chỉ cảm thấy phần người bên phải bị kéo đi, tên cầm cây lau nhà cứ thế lôi tay giả ra, ống tay áo trống rỗng phất phơ trong không khí.

Tên cầm cây lau nhà thất kinh, cầm phần tay giả trơ trụi đứng đó, bị dọa đến mức không biết làm thế nào.

Triệu Tấn Dương có cảm giác như bị vạch trần ngay trước đám đông, cơn thịnh nộ càng gia tăng vì nhục nhã, nhân lúc đó tung cước đạp trúng bụng tên kia, đẩy gã bay xa mấy mét.

Tên giành đứa bé không chiếm được lợi, có lẽ nghĩ Triệu Tấn Dương sẽ không ra tay gì nên chỉ lo phòng bị chân anh di chuyển, nào ngờ Triệu Tấn Dương thấy A Dương ôm chặt lấy mình như thi kéo co, bèn mạo hiểm buông tay, đập mạnh vào mặt gã ta, rồi thu tay lại bế lấy con gái, sau đó đá một phá xuống hạ bộ gã. Cậu em của tên kia bị đau, gương mặt nhăn nhúm lại thành nếp bánh bao.

"Dừng tay lại ——! Làm gì đấy ——!"

https://thuviensach.vn

Mắt trông thấy hai người mặc quần áo xanh đen chạy đến, Triệu Tấn Dương biết là đồng nghiệp cũ ở gần đây đến, liền thở phào dùng gò má cà lên đầu A Dương.

"Đừng khóc, chúng ta không sao rồi." Cuối cùng vẫn không nhịn được mà hôn một cái, "Lát nữa chúng ta đi tìm mẹ con nhé."

Còn về phần người đàn bà gầy mãi không chen vào được kia, lúc này lòng bàn chân như được bôi dầu, gia tốc chạy trốn, hai tên nằm ngã ra đất đó cũng lảo đảo bò dậy toan trốn đi, nhưng bên dưới không thể nhanh được, đi chưa được mấy bước lại ngã xuống. Chỉ thêm tiện cho người đàn bà chạy thoát không thấy bóng dáng đâu.

***

Triệu Tấn Dương và cả hai kẻ kia bị đưa đến đồn cảnh sát gần đó lập biên bản.

A Dương biến thành loài dương xỉ, sinh trưởng trên cây đại thụ Triệu Tấn Dương không chịu rời xa.

Triệu Tấn Dương nhìn như con đà điểu thu cánh lại, lúc đi bộ chỉ có hai chân di động.

Nữ cảnh sát ở đồn tốt bụng dỗ dành cô bé, nhưng chú đà điểu nhỏ vẫn vùi đầu không chịu nhìn ai. May mà lúc hỏi vẫn có thể thút thít đứt quãng đáp lời ——

Hỏi có biết người đang ôm cô bé không?

A Dương gật đầu.

Hỏi người này là thế nào với cô bé?

A Dương im lặng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đành nhắm mắt nói chen vào, "Tôi là bố con bé. Nhưng từ nhỏ đã con bé đã sống xa tôi, gần đây mới gặp lại, còn chưa nhận tôi."

Nữ cảnh sát cúi đầu ghi chép.

Lại hỏi mẹ tên gì, làm việc ở đâu, nhà ở đâu, thậm chí đến số điện thoại, cô bé đều trả lời.

Nữ cảnh sát dựa theo tin tức mà liên lạc, bên kia nhất nhất đều đáp lại đúng, lại nóng lòng muốn đến đồn cảnh sát.

Hai tên kia bị còng một chỗ với nhau, mới đầu còn mạnh mồm tự xưng là người qua đường chính nghĩa, giúp người ta đoạt lại con. Sau đó bị người đến hiện trường thăm hỏi quay về báo tin giáng cho một cái bạt tai, đứa trẻ yên ổn đi theo Triệu Tấn Dương đến đây, ngược lại người đàn bà ôm con bé đã bỏ chạy.

Hai người bắt đầu ấp úng.

Một nam cảnh sát châm chọc, "Mày đây là "đoạt lại" đứa bé hay "cướp lấy" đứa bé đấy hả, lại còn tháo cả tay người ta ra." Ánh mắt chuyển đến phần tay giả ở trên bàn, vẻ mặt của người cảnh sát khó tránh khỏi biến đổi.

Triệu Tấn Dương ngồi bên cửa sổ, chủ đề này làm anh hơi có vẻ phiền não, ngoái đầu nhìn ra ngoài khung cửa.

Đúng lúc liếc thấy một chiếc xe đa dụng in báo chiều tính lái vào cổng, tài xế đang nói gì đó với bảo vệ, hình như đưa cho bảo vệ xem giấy chứng minh, rồi bảo vệ mở thanh chắn ra.

Lúc này có một bác cảnh sát già chạy đến gọi cô cảnh sát ban nãy đi, nói nhỏ mấy câu, ánh mắt khẽ lướt qua Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương thầm mắng một tiếng.

Cũng là người nhanh trí, Triệu Tấn Dương cúi đầu sát bên tai A Dương, chậm rãi nói: "A Dương, chúng ta gặp phải phiền toái rồi. Lát nữa bố vỗ con, con cứ nói đau bụng nhé, tốt nhất là khóc lên. Như thế chúng ta mới có thể nhanh chóng gặp mẹ con. Nghe rõ chưa?"

A Dương bèn gật đầu.

Triệu Tấn Dương không chắc cô bé có phối hợp không, liền xác nhận lại lần nữa.

"Bố vỗ con, con liền nói đau bụng, rồi khóc lên. Nhớ chưa?"

A Dương gật đầu lần nữa.

Triệu Tấn Dương thấy nữ cảnh sát quay lại, bèn đứng lên khỏi ghế, đồng thời vỗ mông A Dương.

A Dương bắt đầu khóc rấm rứt, nức nở nho nhỏ, làm người khác đau lòng.

Quả nhiên nữ cảnh sát hỏi thế nào, ngay đến Triệu Tấn Dương cũng suýt nữa tưởng xảy ra chuyện thật.

"Dạ dày con gái tôi yếu, phải về nhà uống thuốc ngay."

Vừa nói vừa định đi ra ngoài.

"Này ——" Nữ cảnh sát cản lại, "Bây giờ các anh không thể đi được, phải chờ mẹ đứa bé đến đã."

Triệu Tấn Dương lập tức đổi giọng, như là hầm hừ: "Con bé cần phải uống thuốc ngay, xảy ra chuyện thì cô gánh nổi hả?"

https://thuviensach.vn

Cũng chẳng ai muốn gánh trách nhiệm này, nữ cảnh sát cắn môi nói: "Vậy để tôi đi với anh."

Dù sao như thế cũng tốt hơn là bị cản lại, Triệu Tấn Dương không rảnh đôi co nữa, vội vàng đi ra ngoài.

Vừa mới ra đến cửa thì đụng phải một người đàn ông vạm vỡ.

"Tôi đến muộn rồi."

Đây là câu đầu tiên Quách Dược nói khi thấy Triệu Tấn Dương, người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy bình thường, e rằng chỉ mình Triệu Tấn Dương mới hiểu được thâm ý trong đó.

Triệu Tấn Dương nói: "Vừa kịp."

Nữ cảnh sát nghi ngờ nhìn hai người, "Các anh quen nhau à?"

Triệu Tấn Dương cướp lời: "Tôi phải đi ngay rồi."

Quách Dược gật đầu, "Tôi biết, anh nhớ chú ý."

"Cậu cũng thế đấy."

Triệu Tấn Dương vượt qua người nữ cảnh sát, sải bước đi xuống lầu.

Nữ cảnh sát toan đuổi theo nhưng lại bị Quách Dược cản lại.

"Tôi biết người này, cô muốn hỏi gì thì tôi có thể trả lời thay anh ta."

Triệu Tấn Dương lướt qua vai hai người một trai một gái mặc quần áo rõ ràng khác hẳn những người trong đồn ở cửa chính, người đàn ông đeo máy chụp hình ở trước ngực.

Người phụ nữ vuốt tóc nói: "Lát nữa anh nhớ chụp cho đẹp vào, chủ đề lần này em cũng nghĩ xong rồi, người tàn tật..."

https://thuviensach.vn

Có lẽ do đi xa, cũng có lẽ do lảng tránh, nên Triệu Tấn Dương không nghe rõ câu nói kế tiếp.

May mà bọn họ đứng bên trái Triệu Tấn Dương, không để ý đến ống tay áo bên phải phất phơ của anh.

Triệu Tấn Dương bắt một chiếc taxi ở ngay cửa, lúc đưa tay ra cảm giác thấy A Dương ôm siết chặt anh.

Triệu Tấn Dương nói: "A Dương, xuống đây đi nào, chúng ta vào trong xe nhé?"

A Dương không cử động.

Triệu Tấn Dương đành ôm chặt cô bé, khổ sở dùng đầu che cho cô bé không đụng vào khung cửa, giành giật từng giây đưa hai người vào trong xe.

Triệu Tấn Dương đọc địa chỉ, rồi lấy điện thoại từ trong túi quần ra, gọi cho Hứa Liên Nhã.

Sự ăn ý tích cóp từng ngày để cho anh truyền đạt tin tức rất nhanh.

"Người bên tòa soạn đến, anh với A Dương chạy đi rồi, đang trên đường về. Em cũng đừng đi nữa, mau quay về đi."

Cúp điện thoại, Triệu Tấn Dương thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, A Dương vẫn không muốn xuống, lúc này anh cũng đã rảnh tay vỗ đầu cô bé, nói: "Không sao, chúng ta đang trên đường về nhà rồi, một lát nữa là có thể gặp được mẹ con rồi."

Chỉ nghe thấy tiếng nức nở, Triệu Tấn Dương cảm giác bên hông bị siết chặt, đồng thời, một dòng nước nóng dần dần lan ra trên người anh.

Triệu Tấn Dương sững sốt.

https://thuviensach.vn

A Dương lại khóc lí nhí.

Đột nhiên tài xe dừng xe khẩn cấp ở bên đường, quay đầu lại bất mãn chửi: "Mẹ nó chứ, làm gì mà đái trên xe tôi thế hả?! Xuống xe! Xuống xe!!"

Cách nhà chỉ còn có một đoạn đường, mà như hai người Triệu Tấn Dương bây giờ cũng không có ai đồng ý chở nữa.

Triệu Tấn Dương đạp một phát lên lưng ghế tài, lực mạnh đến mức làm cả xe rung lên theo.

Đổi tiếng phổ thông đậm khẩu âm bản xứ, mắng nói: "Mẹ mày chửi một câu nữa đi, ông đây sẽ để mày nửa đời còn lại không đái được!"

Tài xế rụt đầu lại dưới khí thế của anh.

Triệu Tấn Dương lại đá thêm phát nữa, "Lái xe!"

Tài xê sợ hãi đành nhấn chân ga mà chạy.

Triệu Tấn Dương dịu giọng dỗ dành A Dương suốt dọc đường, lúc xuống xe mới nhẹ nhàng xin lỗi tài xế, nói mọi người ra ngoài nuôi gia đình qua ngày cũng chẳng dễ dàng gì, đưa thêm một trăm đồng ẩm ướt.

Tài xế nhận lấy, phiền não phất tay một cái, nói: "Coi như tôi xui xẻo, đi thôi đi thôi."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 15

A Dương về đến nhà mới chịu tuột xuống khỏi người Triệu Tấn Dương, vừa thấy Hứa Liên Nhã về liền nhào đến.

Hứa Liên Nhã ngửi thấy mùi, ngẩn ra nhìn Triệu Tấn Dương, người sau gật đầu một cái, nói: "Thay đồ cho con bé đi đã."

Đến khi hai người đã thay đồ sạch xong, Hứa Liên Nhã nhìn cô bé tức tưởi, bèn đi rót ly nước cho con, A Dương liền trượt xuống khỏi ghế đi theo cô.

Hứa Liên Nhã an ủi: "Mẹ đi rót nước cho con, A Dương ngồi chờ với bố ở đây được không?"

A Dương lại lẹt xẹt leo về lại trên ghế.

Hứa Liên Nhã rót nước đi ra, lúc đưa cho Triệu Tấn Dương mới để ý đến ống tay áo trống rỗng của anh.

"'Tay' anh đâu?"

Triệu Tấn Dương cũng nhìn theo, "... Quên ở đồn cảnh sát rồi, lát nữa bảo Quách Dược mang về giúp anh."

Triệu Tấn Dương thông báo đơn giản lại, chỗ nguy hiểm thì lướt qua.

Hứa Liên Nhã hỏi A Dương bạn học khác là ai.

"Tiểu Trí..."

https://thuviensach.vn

Lòng Hứa Liên Nhã thầm thán một câu "tiêu rồi", rồi không lâu sau đó thật sự nhận được điện thoại của cô giáo.

Hứa Liên Nhã bắt máy ngay, thỉnh thoảng nhìn sang Triệu Tấn Dương, vẻ mặt nặng nề. Trước khi cúp máy cô còn nói một câu, "Có thể, phiền các chị đến đây một chuyến."

"Tiểu Trí còn chưa vè nhà, phụ huynh và giáo viên muốn đến tìm A Dương hỏi vài chuyện."

Hứa Liên Nhã kéo A Dương đến giữa mình và Triệu Tấn Dương, A Dương cầm ly nước vẫn đưa lưng về phía Triệu Tấn Dương.

Hứa Liên Nhã cúi thấp người, "A Dương, Tiểu Trí còn chưa về nhà, lát nữa bố mẹ Tiểu Trí và cô giáo đến, con biết cái gì thì cứ nói ra hết, có được không?"

Mũi A Dương vẫn đỏ ửng như cũ, đôi mắt ẩm ướt môi mím chặt.

Hứa Liên Nhã kiên nhẫn khuyên bảo: "A Dương không làm gì sai, chỉ là đang giúp Tiểu Trí nhanh nhanh về nhà thôi, hiểu chưa con?"

A Dương do dự gật đầu.

Bây giờ điều A Dương cần nhất là yên tĩnh bầu bạn, nếu không phải Tiểu Trí còn chưa về nhà thì Hứa Liên Nhã cũng chẳng muốn đẩy cô bé đến trước mặt người ngoài.

Bố mẹ Tiểu Trí và giáo viên cùng với cả nữ cảnh sát vừa rồi cùng tới nhà, thậm chí có cả Quách Dược.

Quách Dược tránh chú ý của mọi người mà đưa cho Triệu Tấn Dương một túi nylon loại to, Triệu Tấn Dương thuận tay nhét vào tủ đứng.

https://thuviensach.vn

Mấy người lớn sợ tạo áp lực cho đứa bé, sau khi bàn bạc quyết định để Hứa Liên Nhã nhắc hỏi.

Triệu Tấn Dương đứng cách xa A Dương và Hứa Liên Nhã, cũng ngồi trên giường nhỏ của A Dương, còn những người khác thì đứng đằng sau nghe.

"A Dương, nói cho mẹ biết Tiểu Trí đi cùng ai nào? Trông dáng vẻ ra sao?"

"Một chú đeo kính."

"Có cao như bố không?"

A Dương thò đầu ra lén nhìn Triệu Tấn Dương.

Giọng nhỏ dần đi, "Không ạ..."

"Có gầy như bố không?"

Lại nhìn một cái, lắc đầu.

"Tiểu Trí gọi chú ấy là gì?"

"Chỉ là chú thôi."

"Vậy tại sao bạn ấy lại muốn đi với chú đeo kính?"

A Dương giơ tay lên chọc chọc vào chân mình, "Bạn ấy nói muốn đi thăm chim nhỏ..."

Chỉ nghe đằng sau than một tiếng, cả Triệu Tấn Dương lẫn Hứa Liên Nhã đồng thời quay đầu lại.

Nữ cảnh sát hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

https://thuviensach.vn

Bố Tiểu Trí ảo não nói: "Tôi biết người này! Nhất định là hắn đã dẫn Tiểu Trí đi rồi!"

Sau khi hỏi kỹ mới biết được, trước đây không lâu bố Tiểu Trí đứng ở cổng nhà trẻ được một người đàn ông tự xưng là phụ huynh đến bắt chuyện, sau một hồi chuyện trò thì trao đổi cách thức liên lạc, Tiểu Trí gặp người đàn ông này, bố Tiểu Trí cũng tiết lộ thằng bé rất thích chim.

Thế là lập tức lấy điện thoại ra gọi, nhưng thôi xong, đã biến thành không có thật rồi.

Bố Tiểu Trí giậm chân, mẹ Tiểu Trí cũng không tránh khỏi lau nước mắt. Không hỏi được gì nhiều hơn nữa từ A Dương, mấy người lại vội vã chạy về đồn cảnh sát.

Mặc dù A Dương không biết gì, nhưng không đi theo người lớn xa lạ nữa.

Sau khi người đi khỏi, Hứa Liên Nhã hỏi tại sao cô bé lại muốn đi theo cái chú đó với Tiểu Trí.

A Dương bất giác đưa mắt nhìn nơi vừa nãy Triệu Tấn Dương ngồi, nhưng Triệu Tấn Dương đã tiễn Quách Dược ra ngoài rồi.

"... Con muốn mẹ đón." Có lẽ cũng biết là yêu cầu vô lý, A Dương oan ức nói.

Hứa Liên Nhã ôm cô bé vào trong ngực, nhẹ giọng bảo: "Nếu không có bố ở đấy, có phải A Dương đã bị người xấu bắt cóc rồi không?"

Nhắc lại buổi chiều đầy sợ hãi ấy, A Dương lại dẩu môi, không thể phản bác mà gật đầu.

"Cho nên có phải bố rất lợi hại không?"

https://thuviensach.vn

Lại gầu đầu.

"Thế A Dương còn sợ bố nữa không?"

A Dương nhìn sàn nhà chăm chú, nhất thời im lặng cũng chẳng gật đầu.

Hứa Liên Nhã đổi sang biểu đạt khác, "Bị người xấu ôm A Dương so với bố ôm, bên nào đáng sợ hơn?"

"Người xấu." Lần này lại chẳng chần chừ.

Hứa Liên Nhã sờ đầu cô bé, "Mẹ đã nói là bố sẽ không làm con bị thương rồi, bố sẽ bảo vệ con, con nhớ điều này là được."

Khi Hứa Liên Nhã đi ra từ phòng ngủ, đúng lúc thấy Triệu Tấn Dương đang lắp tay giả vào.

"Ở nhà đừng đeo."

Triệu Tấn Dương liếc sang phòng ngủ của A Dương.

Hứa Liên Nhã nói tiếp: "Dù sao con bé cũng thấy rồi."

"Có thể sao?"

"Quen là được mà."

Cũng không biết ám chỉ người lớn hay nhỏ. Triệu Tấn Dương nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn cất đi.

***

Hứa Liên Nhã xin cho A Dương nghỉ mấy ngày.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tấn Dương còn nằm trên giường, vẫn ngủ không sâu như cũ, cảm thấy có người đến gần thì đột nhiên mở mắt ra. Chỉ

https://thuviensach.vn

thấy mái đầu tóc xoan nho nhỏ ló lên như chuột chũi, nhất thời rúc xuống dưới giường.

Triệu Tấn Dương không khỏi bật cười, lầu bầu trong miệng mấy tiếng, rồi lại nhắm mắt ngáy to.

Anh cảm thấy bên cạnh người khẽ lún xuống, trước ngực có cảm giác như bị cù ngứa, ngay đến hơi thở của con bé cũng có thể nghe thấy.

Một lát sau, A Dương đi ra ngoài. Triệu Tấn Dương mở mắt ra, phát hiện nơi ngực có con búp bê vải nỉ hình mèo nhà.

Sau khi thức dậy, Triệu Tấn Dương xuống phòng bếp tìm Hứa Liên Nhã, A Dương đang ở trong phóng khách xem tivi, giống như không hề để ý đến anh đã dậy.

"Đây là gì?" Triệu Tấn Dương chỉ vào con búp bê ỏi.

Hứa Liên Nhã hơi sửng sốt, sau đó cười: "A Dương thích kim cài áo, trước kia có nói muốn tặng cho anh."

"Thế sao?"

"Con bé chấp nhận anh rồi."

Triệu Tấn Dương lại cúi đầu nhìn, ngón tay chấm một phát, cái đầu mèo nghịch ngợm đung đưa, "Thật ư?"

Triệu Tấn Dương quay về phòng mặc áo sơ mi vào, búp bê cài áo bị che bên trong. Anh cố ý đứng ở phòng khách rút cài áo ra, quả nhiên A Dương quét mắt nhìn sang.

Triệu Tấn Dương cài búp bê cài áo lên phần trước ngực ở ngoài áo sơ mi, vỗ một cái xác nhận an toàn.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt của A Dương lại quay về trên tivi.

"Anh đi đay." Nói với Hứa Liên Nhã ở trong phòng bếp.

Rồi nhìn sang cô bé con trên ghế sa lon, "A Dương, bố đi nhé."

Cô bé con vẫn không nhìn anh, chỉ điều chỉnh tư thế ngồi.

Quách Dược tan làm tạt qua, nhắc đến vụ án ngày hôm qua, chỉ nói vẫn chưa có tung tích của đứa trẻ kia. Triệu Tấn Dương thở dài, hai người lại im lặng hút thuốc.

Tầm mắt Quách Dược dính vào trước ngực áo sơ mi Triệu Tấn Dương, đầu mèo màu trắng nổi bật trên sơ mi đen vô cùng dễ thấy.

"Đây là cái gì thế?" Quách Dược chỉ.

"À..." Triệu Tấn Dương thuận thế ưỡn ngực, tự hào nói: "Con gái tặng cho tôi."

Ánh mắt Quách Dược mang theo ba phần chê bai, lẩm bẩm: "Tuổi to đùng đến nơi còn giả vờ dễ thương."

Triệu Tấn Dương cũng không tức giận, lại vỗ đầu mèo một cái, cười ha hả, bỏ lỡ thần sắc ảm đạm của Quách Dược khi đưa mặt sang chỗ khác, xen lẫn trong đó là hâm mộ và khát vọng đầy phức tạp.

***

Đến chập tối mới quay về, Triệu Tấn Dương thấy Hứa Liên Nhã đang phơi drap giường ở ngoài sân thượng, cùng trao đổi ánh mắt với nhau một cái, Hứa Liên Nhã gật đầu. Lại phát hiện thấy A Dương đứng bên cạnh, ổn định nhìn ra bên ngoài.

Anh không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã nói: "A Dương, bố hỏi con tại sao lại đứng đây đấy?"

A Dương không quay đầu lại, hai tay vòng ra sau lưng, hơi gập người lại.

"Vì hôm qua tan học con đã chạy lung tung."

Triệu Tấn Dương bừng tỉnh, "À, thì ra là phạt đứng..." Rồi lại nhỏ giọng nói với Hứa Liên Nhã: "Không phải mới bị hoảng sợ sao? Điều này..."

"Đó là hai chuyện khác nhau." Hứa Liên Nhã nói, "Phải dạy cho con bé nhớ."

Triệu Tấn Dương gật đầu, cảm thấy Hứa Liên Nhã quá khoan dung với mình rồi.

Mấy ngày nay Hứa Liên Nhã đều ở nhà với A Dương, Triệu Tấn Dương cũng quay về vào buổi trưa để dùng cơm. A Dương vẫn không nói gì với anh, nhưng đã không còn tránh né nữa.

Ngày hôm đó, sau khi ăn xong thì nhức đầu - Triệu Tấn Dương phải thừa nhận đây là hậu di chứng, cứ vào lúc chuyển mùa là cơ thể sẽ khó chịu - lần đầu tiên anh ngủ trưa, lúc tỉnh lại thì đã bốn giờ chiều, nghe thấy có tiếng ồn trong phòng khách, giống như Hứa Liên Nhã đang giảng giải gì đó với A Dương.

Triệu Tấn Dương mặc áo vào, không định đeo tay giả nhưng lại mặc áo dài tay.

Tay áo rũ bên cạnh bàn, ở đó có một lon trà chanh đá chưa mở.

Triệu Tấn Dương không khỏi mỉm cười, không cần đoán cũng biết đây lại là món quà thần bí.

Triệu Tấn Dương bật mở lon nước uống một hớp, đột nhiên trong đầu lóe lên.

https://thuviensach.vn

Luân phiên nhìn lon trà chanh cùng quần ngủ màu xám trên người, rồi sau đó như hạ quyết tâm, hít một hơi sâu, kéo lưng quần ra, đổ nửa lon vào, chất lỏng liền chảy dọc bắp đùi xuống mắt cá chân.

Cơn lạnh lẽo kỳ lạ như một bàn tay băng giá sờ soạng thân người.

Mẹ nó.

Triệu Tấn Dương không nhịn được thầm mắng.

Triệu Tấn Dương phải ra ngoài sân thượng lấy quần khác để thay, đi ngang qua phòng khách, tầm mắt của Hứa Liên Nhã và A Dương đồng thời bắn đến, cả hai ngạc nhiên đến ngây người.

"Nhìn cái gì!" Triệu Tấn Dương làm mặt dữ.

Hứa Liên Nhã bĩu môi, chỉ vào quần anh.

Vẫn là A Dương trẻ nhỏ chẳng kiêng dè gì, đi đến bên tai Hứa Liên Nhã nói nhỏ: "Mẹ ơi, ông ấy tè dầm!" Trên mặt có nét kinh ngạc lại hưng phấn như phát hiện ra bí mật to lớn, nhưng phải cố nén lại.

"Anh... tè dần à?"

"Không được hả!" Triệu Tấn Dương siết quần run run.

A Dương quỳ đứng lên, rồi lại nằm xuống bên tai Hứa Liên Nhã, nói mấy câu.

"Ừ..." Hứa Liên Nhã thuật lại lời cô bé, "Bố con lớn vậy rồi mà còn tè dầm..."

"Bộ chưa từng thấy à!" Triệu Tấn Dương vội vã ra sân thương lấy quần áo, rồi ảo não chạy vào phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Bỗng A Dương thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn lén lút cười.

Hứa Liên Nhã hỏi: "Con cười cái gì?"

"Con không cười."

Hứa Liên Nhã khẽ véo má cô bé, "Còn nói không à, cười bố tè dầm phải không?"

"Hi hi."

"Bây giờ ba giống con rồi đấy, hai bạn tốt tè dầm."

A Dương đung đưa hai chân gõ vào ghế sa lon.

Hứa Liên Nhã đợi Triệu Tấn Dương quay về phòng ngủ thì cùng đi vào.

Chọc chọc vào bên hông anh, học giọng của A Dương, "'Người lớn như vậy rồi mà còn tè dầm nha'..."

"Trà chanh!"

Hứa Liên Nhã chỉ lo cười.

Triệu Tấn Dương đưa tay ra sau nắm lấy bả vai cô, nhấn mạnh: "Trà chanh!"

"Hy sinh lớn đấy." Hứa Liên Nhã không nhịn được cúi đầu hôn.

"... Cũng không biết có hữu dụng không."

"Xem xem thế nào." Hứa Liên Nhã nói, "Nếu vô dụng thì thử thêm mấy lần nữa."

Triệu Tấn Dương gia tăng lực, cà râu lên mặt cô, Hứa Liên Nhã bật cười khanh khách tựa vào ngực anh.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau A Dương phải đi học, bị giục dậy hấp tấp ăn sáng.

A Dương vẫn ngồi đối diện Triệu Tấn Dương, nhai bánh bao thịt bò, đột nhiên nói như tuyên bố: "Mẹ ơi, tối qua con không có tè dầm." Rồi đưa mắt như liếc sang Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương chặn câu chuyện lại, "Nhìn bố làm gì, bố cũng không tè dầm."

A Dương nhai bánh bao, động tác chầm chậm, che giấu nụ cười.

"Bố thật sự không có tè dầm, không tin con hỏi mẹ con đi."

Hứa Liên Nhã nói: "Em không biết đâu."

"Em..."

A Dương lắc lư hai chân càng thêm vui sướng, cả người như muốn nhún nhảy.

Hứa Liên Nhã nói: "A Dương, lát nữa bố đưa con đi học được không?"

A Dương không nhìn Triệu Tấn Dương, dè dặt ừm một tiếng.

Sau khi hai bố con ra khỏi cửa, Triệu Tấn Dương luôn đi sau cô bé ba mét.

A Dương đang bước đi thì đột nhiên phanh gấp, Triệu Tấn Dương không kịp dừng lại.

Rồi sau đó, cô bé quay phắt đầu lại, nhìn về phía Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương không biết cô bé giận hay là thế nào, giả vờ đi ngang qua ngẩng đầu nhìn lên lá cây.

Lúc cô bé con đi về phía trước, khóe miệng cong lên thấy rõ.

https://thuviensach.vn

Một người một lớn cứ vui vẻ chơi "1 2 3 người gỗ đứng lại" như thế cho đến lúc lên xe bus.

Triệu Tấn Dương đưa cô bé vào nhà trẻ, dặn dò: "Tan học bố đến đón con, không được đi lung tung đâu đấy."

"Vâng."

A Dương nghiêng đầu chạy vào cổng.

Triệu Tấn Dương sững sờ, xác nhận cô bé thật sự vừa nói với anh, không nhịn được cong môi.

Khi đi về ngang qua một gốc cây hơi thấp, thậm chí anh còn nhảy cẫng lên chụp lấy lá, giống như hồi trai trẻ chơi bóng rổ vậy.

Sau khi tan học, quả nhiên A Dương ngoan ngoãn đừng chờ ở cổng.

"Buổi trưa con cũng không tè dầm."

Đây là câu đầu tiên cô bé nói khi thấy Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương nói: "Bố cũng không tè dầm."

A Dương cười.

"Bố thật sự không tè dầm."

"Ha ha." A Dương lại phát ra tiếng cười như lúc Hứa Liên Nhã bảo cô bé gọi bố.

Triệu Tấn Dương được nụ cười khích lệ, to gan nói: "Bố ôm con đi được không, như thế chúng ta có thể nhanh nhanh gặp mẹ con?"

"Vâng." A Dương giang hai tay ra với anh.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương ôm lấy cô bé, sải bước đi nhanh.

A Dương có cảm giác như đang cưỡi trên chiến mã lao vút đi, đôi mắt híp lại thành đường chỉ trong gió thu vì cười.

Đột nhiên cô bé đưa tay ôm lấy cổ Triệu Tấn Dương, hơi văn mình một chút, rồi giơ cao một tay lên như nữ thần tự do ——

"Giết ——!!"

Âm cuối kéo dài hòa cùng bước chân của Triệu Tấn Dương biến thành thanh điệu từ trên xuống.

Triệu Tấn Dương bị cô bé dọa, chậm lại hỏi: "Này này A Dương, con làm gì thế?"

"Xung phong đánh trận!"

"... Con học từ đâu ra?"

"Học trên tivi."

"Con gái sao có thể kêu đánh kêu giết được."

"Hi hi."

Triệu Tấn Dương thở hắt một hơi, lại từ từ tăng tốc.

"Xung phong ——!!"

"..."

Triệu Tấn Dương miễn cưỡng nhúc nhích cổ tay, vỗ cảnh cáo cô bé.

"A Dương, đừng kêu nữa, kẻo nuốt phải gió đau bụng đấy."

https://thuviensach.vn

"Hi hi."

***

Sự kiện học sinh nhà trẻ bị bắt cóc truyền đi sôi sục, Hứa Đồng nghe được từ chỗ đồng nghiệp, hỏi một chút mới biết một đứa còn lại chính là cháu gái ngoại của mình, lập tức gọi điện đến.

"Chuyện lớn như thế sao không nói cho mẹ biết?" Hứa Đồng chất vấn.

"... A Dương không bị sao cả, chỉ báo tin mừng không báo tin buồn."

"A Dương có khỏe không? Trời ạ, chắc chắn con bé bị dọa sợ rồi..."

Hứa Liên Nhã nói: "Bây giờ cũng khỏe rồi, không sao ạ, qua mấy hôm nữa được nghỉ, con sẽ dẫn cond bé đi thăm mẹ."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, con cũng thật là, chuyện gì cũng giấu mẹ!" Hứa Đồng nói như cắn răng, "Mẹ hỏi con, mọi người đều nói A Dương được bố con bé đoạt lại từ trong tay bọn bắt cóc, 'bố A Dương' này là ai?"

Hứa Liên Nhã cảm thấy đây mới là mấu chốt trong cuộc điện thoại này.

"Thì chính là bố A Dương đấy, bố ruột sinh học."

Hứa Đồng tĩnh lặng, "Con bớt nói mấy cái thuật ngữ ấy với mẹ đi! Người từ đâu nhảy ra thế hả?"

Hứa Liên Nhã nghĩ ngợi, đúng là đột nhiên "nhảy ra" thật.

"Thì là ngẫu nhiên gặp lại."

"Cái 'ngẫu nhiên' này của con cũng trùng hợp thật đấy, sáu năm không thấy bóng dáng đâu, làm như con khỉ Tôn chui ra từ khe đá nứt chẳng

https://thuviensach.vn

bằng."

Hứa Liên Nhã bật cười trước ví dụ trẻ con này.

"Này, con còn cười được hả ——" Hứa Đồng bất mãn, "mẹ hỏi con, người ta nói tay của 'bố A Dương' này bất tiện, thế là ý gì?"

Có lẽ do mặt mũi Hứa Đồng, nên những người đó không nói rõ thẳng với bà.

"Chính là..."

Đối thoại vừa rồi còn coi như có nền, nhưng lúc này lại như đạp hụt chân vậy. Rốt cuộc đây cũng là lần đầu tiên giới thiệu Triệu Tấn Dương với người nhà cô, trưởng thành lý trí giống như bà, chứ không phải là một đứa bé luôn thầm mơ về bố như A Dương, Hứa Liên Nhã có hơi căng thẳng.

"Mẹ à, anh ấy là... người khuyết tật."

Hứa Liên Nhã cắn môi, đây cũng là lần đầu tiên cô dùng từ này, cơn chua xót và tàn nhẫn ngấm ngầm trong lòng không cho phép cô lặp lại lần thứ hai.

Bên kia yên tĩnh.

Đợt thêm lúc nữa thì dũng khí của cô sẽ âm thầm trút hết, Hứa Liên Nhã hít sâu một hơi.

"Mẹ, anh ấy là người khuyết tật, tay phải bị cắt cụt rồi, bị thương do trước kia làm cảnh sát. Bây giờ anh ấy không làm cảnh sát nữa, mà mở tiệm trái cây ở đối diện bệnh viện bọn mẹ, làm ăn khá được. Sinh hoạt hằng ngày anh ấy có thể tự lo liệu, sẽ không để người khác phiền toái. Anh ấy... anh ấy đối xử rất tốt với A Dương và con, là thật lòng đấy... Mẹ à, anh ấy là một người tốt, chỉ là số khổ thôi."

https://thuviensach.vn

Bên kia như hít mũi, cất giọng nói: "Mẹ chỉ hỏi con có một câu, con lại đốp lại cả sào!"

"Chỉ là con không muốn mẹ bài xích anh ấy..."

"Đã vất bỏ hai đứa con sáu năm, giờ quay về ngồi không hưởng lộc, mẹ có thể không bài xích ư?"

"..."

"Hai đứa chưa nhận giấy hôn thú đấy chứ?"

Hứa Liên Nhã vội nói: "Chưa ạ. Con muốn đợi quan hệ giữa anh ấy với A Dương ổn định đã, rồi lại dẫn đến ra mắt mẹ."

Hứa Đồng hừ một tiếng, "Mấy năm này tiến bộ rồi đấy, cuối cùng đã không phải tiền trảm hậu tấu nữa."

Hứa Liên Nhã biết bà miệng độc tâm mềm, cũng chỉ coi đó là lời khen ngợi.

"Này, không phải là con đã có rồi đấy chứ?"

"..."

Hứa Liên Nhã nghĩ một chút, cũng nảy sinh suy nghĩ "cũng không hẳn là không thể như thế".

Thái hậu gần như gào lên, "Này, lại bị mẹ đoán đúng nữa rồi hả?!"

"Không có, không ạ." Hứa Liên Nhã gần như đồng thời lắc đầu qua điện thoại, "Mấy hôm nữa con sẽ dẫn anh ấy đến gặp mẹ —— ừm, cái đó, kiểm tra chút..."

https://thuviensach.vn

Thái hậu lại cười lạnh một tiếng, "Cái này còn phải nói à. Đúng là phải nên kiểm tra."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khi thời tiết khô hanh đi, vết sẹo nơi chỗ nối cánh tay Triệu Tấn Dương sẽ ngứa ngáy, Hứa Liên Nhã nhờ Phùng Nhất Như lấy dùng một tuýp thuốc mỡ, dặn anh bôi mỗi ngày sau khi tắm.

Triệu Tấn Dương không để ý với những chuyện nhỏ nhặt này cho lắm, đến lúc phát tác mới nhớ ra, ngày hôm đó gần như bị Hứa Liên Nhã xách tai ép anh bôi.

Triệu Tấn Dương vẫn có thói quen mặc áo sơ mi dài tay ở nhà. Lúc ở phòng ngủ tính cởi áo ra bôi thuốc thì ở cửa có một cái đầu nhỏ thập thò.

"A Dương ——"

A Dương đứng thẳng người, đi ra từ sau lưng.

"Con nhìn cái gì?"

A Dương lắc đầu, "Con không nhìn lén."

Triệu Tấn Dương ngoắc tay, "Lại đây."

A Dương đưa tay men dọc theo gạch vẽ bên tường, trong miệng ê a gì đó cho đến tận tủ quần áo, cuối cùng sãi bước đi đến cạnh Triệu Tấn Dương.

"Đây là cái gì?" A Dương giơ tuýp thuốc mỡ màu trắng trên giường lên hỏi.

"Thuốc mỡ, dùng để bôi tay."

https://thuviensach.vn

"Kem bôi tay ạ?"

"... Là dùng để bôi tay bố." Triệu Tấn Dương chỉ vào ống tay áo xẹp lép.

"À..." A Dương gật đầu như có suy nghĩ.

Tuýp thuốc hơi dẹt, Triệu Tấn Dương nhờ A Dương cầm giúp nửa phần dưới, còn anh mở nắp ra.

"Bố phải bôi thuốc, con muốn đứng đây nhìn à?"

"Ừm..." A Dương hơi né mắt nhìn, hơi thẫn thờ gật đầu.

"Sẽ dọa con đấy, con không sợ sao?"

Trong mắt A Dương lóe lên tia tò mò, vẫn đứng bên cạnh không chút sợ hãi.

Cô bé lắc đầu.

"Thật sự không sợ?"

Mím môi đáp, "Không sợ."

Triệu Tấn Dương nhìn chằm chằm mặt A Dương, rồi do dự đưa tay vén nửa áo sơ mi bên phải lên.

A Dương dịch chuyển khỏi đầu gối anh, ánh mắt đi theo, miệng bất giác há rộng.

Khi phần tay cụt hoàn toàn lộ ra, A Dương rụt đầu lại, đưa tay che miệng.

"... Đã nói sẽ dọa con mà."

"Không có." A Dương nghiêm túc lắc đầu, bướng bỉnh nói.

https://thuviensach.vn

"Thật sự không sợ?"

"Không sợ!"

Triệu Tấn Dương cười vui mừng, "Thật là dũng cảm."

"Có đau không ạ?"

Triệu Tấn Dương nhìn nét đau lòng trong mắt cô bé, "Không đau."

"Con... con có thể sờ không?"

Yêu cầu to gan của A Dương làm anh sững sốt, khó xử nói: "Được rồi, chỉ cần con không sợ."

A Dương đỡ đầu gối anh lết đến bên phải, dựa vào chân anh. Mới đầu là đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chấm lên vết sẹo.

Cảm giác kỳ lạ, như mạch điện được nối vậy. Phần tay cụt run lên.

A Dương đột nhiên rụt tay về, như phát hiện con mèo nhỏ ở ven đường, kinh ngạc hét lên: "Nó biết nhúc nhích!"

"... Nó là tay bố, dĩ nhiên biết nhúc nhích rồi."

Lá gan A Dương lại tăng lên, đưa cả bàn tay ra cầm lấy phần dưới tay cụt, xoay trái xoay phải như muốn mở nắp đèn pin cầm tay kiểu cũ.

Phần thịt chỗ kia đã co quắp lại, nhưng tay một đứa bé vẫn không che hết được.

Cảm giác này khác hẳn khi Hứa Liên Nhã xoa nhẹ, sự tiếp nhận của Hứa Liên Nhã là của người lớn lý trí, còn cô bé trước mắt này, ngoài lòng hiếu kỳ kia ra, có lẽ phải vượt qua rất nhiều nỗi sợ hãi thông thường.

Triệu Tấn Dương lại hỏi: "Thật sự không sợ à?"

https://thuviensach.vn

"Không sợ." Lúc này giọng đã bình thản đi nhiều, "Nó giống như một... cây xúc xích to vậy, to như thế này..."

Hai tay A Dương cũng chẳng tròn được bao nhiêu, Triệu Tấn Dương biết ý cô bé chỉ lạp xưởng xông khói ở siêu thị, đặc biệt là ở hai đầu...

Khẽ bóp mặt cô, "Muốn ăn à."

A Dương lại nở nụ cười ngốc nghếch.

Triệu Tấn Dương dùng một ngón tay bôi thuốc mỡ, A Dương lại duỗi cổ ra.

"Đau không ạ?"

"Không đau, mát mát lành lạnh, rất thoải mái."

A Dương khó tin nhìn anh.

Triệu Tấn Dương giơ ngón tay lên trước mặt cô bé, "Con có muốn thử không?"

Lắc đầu, "Không muốn." Rồi lại thò người lên, "để con thổi giúp bố."

Giống như lông vũ nhẹ phẩy qua, hơi nhột, lại hơi lạnh.

Triệu Tấn Dương nhìn cô bé đỏ mặt, không đành lòng nói: "Được rồi, thoải mái lắm."

A Dương nở nụ cười thành công.

***

Hẹn Hứa Đồng tối thứ sáu vế nhà ăn cơm, Hứa Liên Nhã bảo Triệu Tấn Dương đón A Dương đưa con bé đến trước, còn cô sẽ lái xe về sau.

https://thuviensach.vn

A Dương được Triệu Tấn Dương ôm bắt kịp xe bus. Hơn bốn giờ vẫn chưa đến giờ cao điểm tan làm, nhưng trên xe vẫn chật ních người.

Triệu Tấn Dương đặt A Dương xuống, tìm trong túi lại không tìm thấy thẻ xe bus đâu, tiền lẻ cũng không có, chỉ có một tờ giấy chứng nhận màu xanh lá nho nhỏ. Quách Dược giúp anh làm trợ cấp gì đó, buổi trưa này vừa trả lại, anh tiện tay nhét vào túi quần.

Triệu Tấn Dương do dự lấy ra đưa.

Thuận lợi thông qua.

Xe bus lắc lư lên đường.

Đúng lúc này trong xe có người đứng dậy nhường chỗ, không đợi Triệu Tấn Dương dặn, A Dương đã tự mình nói: "Cám ơn chú ạ."

Nhưng A Dương không ngồi lên ngay mà còn nói: "Bố ngồi đi."

Triệu Tấn Dương không ngờ có một ngày mình được trẻ con nhường chỗ.

"Bố không ngồi, con ngồi đi. Mau ngồi đàng hoàng vào, xe chạy rồi đấy."

"Bố ngồi đi, bố ôm con."

"..."

Triệu Tấn Dương không nghĩ đến điều này.

Tay phải Triệu Tấn Dương tựa vào cửa sổ, vừa khéo cánh tay trái có thể vòng quanh cô bé.

https://thuviensach.vn

"Bố cũng không cần trả tiền!" A Dương ngoái đầu lại tuyên bố phát hiện mới của cô bé.

"... Ừ."

"Tại sao chú nhỏ lại phải trả?"

"... Bố có giấy chứng nhận."

"Chứng nhận gì?" A Dương gạt tay anh ra, cướp lấy quyển sổ màu xanh chưa kịp cất đi đó, chỉ lên trên, "Cái gì 'người' vậy ạ?"

Triệu Tấn Dương không tự chủ được hạ tông giọng xuống, "Khuyết tật, người khuyết tật."

Ánh mắt xung quanh gần như tập trung vào chỗ bọn họ.

A Dương hỏi: "'Người khuyết tật' là gì ạ?"

Hai tai đỏ bừng không cách nào tiêu khiển được, Triệu Tấn Dương nỗ lực giải đáp trí tò mò khổng lồ của đứa bé.

"Không có tay như bố, gọi là người khuyết tật."

"Ồ..."

A Dương ngây ra lật giở quyển sổ, giọng không còn sức lực như vừa nãy.

"Vậy con là người nào?"

Triệu Tấn Dương nói: "Có tay có chân như A Dương thì không có vấn đề gì, là người bình thường."

Bỗng A Dương kêu "ôi" một tiếng, quay đầu lại nắm lấy cổ anh.

"Con không muốn làm người bình thường, con không muốn khác bố..."

https://thuviensach.vn

Vào giờ khắc này, Triệu Tấn Dương cảm thấy ánh mắt xung quanh có thế nào cũng chẳng quan trọng.

Anh khẽ vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói: "Bé ngốc này... Bố cũng không trả tiền, bố giống con còn gì."

***

Lúc xuống xe A Dương vẫn còn dẩu môi.

Triệu Tấn Dương nói: "Đừng khó chịu như thế, kẻo lát nữa bà ngoại lại tưởng là bố bắt nạt con."

"Vâng." A Dương miễn cưỡng cười.

Cũng đúng lúc Hứa Liên Nhã chạy đến, đang chờ dưới nhà.

Làm mẹ rất cẩn thận, thấy A Dương như thế bèn hỏi: "A Dương sao thế?

Triệu Tấn Dương che giấu nói: "Không sao."

A Dương cũng gật đầu, "Không sao."

"... Lại câu kết với nhau nữa rồi."

Triệu Tấn Dương nhận lấy hai túi trái cây trong tay Hứa Liên Nhã, dùng ba ngón giữa xách lấy, còn ngón út ngoắc với A Dương. A Dương ăn ý nắm lấy.

Mở cửa là Hà Ngạn Phong, Triệu Tấn Dương gọi một tiếng "chú", ông liền cười ha hả.

"Tiểu Nhã có gọi điện về rồi, tôi đoán ngay là cậu mà. Không ngờ là thật, đúng là duyên phận."

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã định bắt ta với anh, nhưng tay phải và tay trái Triệu Tấn Dương không giống nhau, trong miệng lập tức à một tiếng, sau đó đổi sang tay trái, rồi lại vỗ lưng anh, giống anh em già gặp lại nhau, hay là cùng nhau làm chuyện xấu.

Hứa Đồng đứng sau lưng lạnh nhạt nói: "Anh quen với người ta lắm à?"

Triệu Tấn Dương vội cung kính gọi "dì".

Hà Ngạn Phong nói: "Gặp hai lần rồi, lúc trước anhh nằm viện, chính là cậu ấy đưa sầu riêng đến đấy. Hoa quả cậu ấy bán ngon lắm."

Nhắc đến sầu riêng, hai người đàn ông lại len lén nhìn nhau.

Hứa Đồng nói: "Ngồi còn chưa nóng ghế mà đã khen rồi à?"

"Anh nói thật đấy."

Đàn ông thường không thích quản nhiều chuyện, hơn nữa cũng giữ mặt mũi cho con gái vợ, Hà Ngạn Phong hiểu rất rõ, cũng khuyên Hứa Đồng, đây là chuyện không cản được, năm đó chưa lập gia đình mà đã sinh con đã chẳng cản được rồi, huống hồ giờ người đã về, có muốn cũng đừng mơ.

Hứa Đồng mạnh miệng, nói mẹ vợ phải làm tròn vai mẹ vợ, nếu không cậu ta lại tưởng con gái em muốn vất thì vất, muốn nhặt về thì nhặt về được ư?

Hà Ngạn Phong bắt được sơ hở của bà, đó còn không phải là ngăn cấm sao?

Hứa Đồng giận mà mắng người không được, bèn quay phắt người bỏ đi.

Lúc này đã thấy được người, Hứa Đồng kéo Hứa Liên Nhã sang bên lặng lẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

"Cậu ta hơn con mấy tuổi?"

"... Ba tuổi."

"Trời ạ, sao mà nhìn còn già hơn cả Hà Tân thế."

Hứa Liên Nhã nhíu mày, nghĩ đến Lôi Nghị với Hà Ngạn Phong, nhưng lời đến bên môi lại vội vã nuốt xuống, nói: "Sao có thể so sánh được, lúc Hà Tân đang nói chuyện làm ăn với người ta thì anh ấy còn mải tránh đạn, hai công việc hai cuộc sống. Không thì mẹ nhìn mẹ với cái cô giọng oang oang ở bên cạnh đi, có ai không nói trông mẹ trẻ hơn đâu, bởi vì mẹ làm bác sĩ nên hiểu biết chăm sóc giữ gìn thôi."

Không có ai không thích được người khác khen trẻ cả, trong chốc lát Hứa Đồng được nói mát nên tinh thần sảng khoái.

Hai đôi vợ chồng chia nhau ra ngồi hai bên bàn.

Hà Ngạn Phong khách khí nói: "Tiểu Triệu, ăn nhiều một chút."

A Dương cười, nhìn sang Triệu Tấn Dương: "Bố gọi là Tiểu Triệu..."

Hứa Liên Nhã nhắc nhở, "A Dương, ăn nhiều cơm vào."

Hứa Đồng bưng bát cơm nói: "Tiểu Triệu, cháu mở tiệm trái cây từ bao giờ thế? Ngày nào dì cũng ra vào mà đâu có thấy."

"Mở hồi cuối năm, mặt tiền cửa tiệm không lớn lắm, không bắt mắt."

"Ồ, làm ăn thế nào?"

"Cũng tạm được ạ."

Thật ra chính Hứa Liên Nhã cũng không biết tình hình làm ăn của Triệu Tấn Dương như thế nào, đoán chắc anh cũng không biết về cô, chỉ là lúc ở

https://thuviensach.vn

chung với nhau chưa từng vì chuyện tiền nong mà nảy sinh khó chịu. Rốt cuộc vẫn là do ở bên nhau quá ít.

"Mấy năm nay Tiểu Nhã sinh con rồi lại mở tiệm không dễ dàng gì, con trẻ lớn lên cành môi trường sinh hoạt ổn định, sang năm là A Dương lên cấp một rồi, không chịu được bấp bênh, cháu hiểu ý dì chứ?"

Sự sắc bén của Hứa Đồng khiến Hứa Liên Nhã không hồi thần kịp.

Triệu Tấn Dương cũng chẳng vội và cơm, thành khẩn nói: "Nguyên nhân mấy năm qua cháu không về cũng là vì sợ mang đến phiền toái cho Liên Nhã, vắng mặt lâu như thế, cháu cũng có trách nhiệm. Bây giờ nếu đã quay về, cháu sẽ không để cuộc sống của hai mẹ con cô ấy phải sa sút hơn trước nữa, nếu không chẳng bằng cháu không xuất hiện."

Tiểu Triệu này vừa nhận sai lại vừa thề thốt, Hứa Đồng được vuốt thuận lông, nhưng ngoài miệng vẫn hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: "Tiểu Triệu, cháu cũng chừng ba mươi tuổi rồi, những năm qua cũng chưa từng nghĩ đến việc thành gia lập nghiệp sao? Thằng bé bằng tuổi cậu ở bên cạnh nhà chúng tôi đây cũng đã nên người nên dạng cả rồi."

Hỏi đến đây, một nỗi chua xót dâng lên trong lòng Hứa Liên Nhã.

Triệu Tấn Dương nói: "Do cháu bận nghĩ nên sống thế nào, nếu không đã quay về tìm cô ấy rồi."

Hà Ngạn Phong chen vào, cười giỡn nói: "Người ta là chờ con gái em đấy, vậy mà em lại muốn cậu ấy chạy theo phụ nữ khác."

Hứa Đồng trừng mắt nhìn ông, Hà Ngạn Phong gắp cho bà một miếng thịt, "Ăn nhiều vào."

Hứa Đồng khẽ gẩy thịt sang bên, "Cậu chỉ có mình A Dương thôi hả?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ ——— "

Hứa Đồng liếc mắt chặn lời Hứa Liên Nhã.

"Dì à, con và đối tượng của cháu cũng chỉ có một."

"Điều này còn chưa chắc." Hứa Đồng gắp miếng thịt lên.

A Dương nãy giờ lắng nghe đặt đũa xuống, nhân lúc im lặng nhìn sang Hứa Đồng.

"Bà ngoại, bà không được mắng bố..."

Ánh mắt của mọi người đồng loạt quét đến giọng nói nhỏ bé oan ức này, cùng ngẩn ra trong chốc lát, Hà Ngạn Phong bật cười đầu tiên.

"Xem kìa, đến A Dương cũng nhìn không vừa mắt nữa là. Ăn cơm đi thôi, đồ ăn nguội cả rồi."

Triệu Tấn Dương lúng túng, nhất thời không tiếp lời được.

Hứa Liên Nhã cũng nhỏ giọng nói: "A Dương, mẹ đã dạy con lúc người lớn nói chuyện, con nít không được nói xen vào, quên rồi hả?"

A Dương bất đắc dĩ cầm đũa lên vùi đầu ăn cơm tiếp.

Hứa Đồng đẩy kính, thành khẩn nói: "Không phải bà ngoại mắng bố cháu, mà là bà ngoại đang dạy, có hiểu không hả? Giống như lúc cháu tan học chạy bậy bạ, không về nhà đúng giờ, liệu mẹ cháu có nói cháu không?" Hứa Đồng nói cho Triệu Tấn Dương biết, "Hắn ở bên ngoài chơi mấy năm mới chịu về nhà, có phải bà ngoại nên dạy bảo lại hắn không? Đấy là bà ngoại còn chưa giống mẹ cháu, bắt phạt đứng đâu..."

Đột nhiên A Dương vất đũa xuống, ối một tiếng ôm bụng, rên lên đau đớn.

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng không khỏi đưa người đến, "Này này, sao thế?"

Hứa Liên Nhã cũng đặt bát đũa xuống, "A Dương sao thế? Nói cho mẹ biết khó chịu chỗ nào?"

"Đau bụng..."

"Đau ở đâu? Muốn đi vệ sinh hả?"

A Dương đau đớn lắc đầu.

Hứa Đồng vội vàng đứng lên, "Mau đưa con bé đi xem thế nào, giờ ở chỗ mẹ cũng không có thuốc."

"Vâng..."

Hứa Liên Nhã định ôm A Dương thì Triệu Tấn Dương đã nhanh chân một bước, "Để anh." A Dương cũng phối hợp giang tay ra với anh.

Triệu Tấn Dương bế xốc A Dương lên, Hứa Liên Nhã vội cầm lấy túi, nói: "Bố mẹ, bọn con đi trước đây."

Hứa Đồng phất tay, "Mau đi đi."

"Không cần tiễn đâu."

Nhưng Hứa Đồng và Hà Ngạn Phong vẫn đưa bọn họ lên xe.

"Không sao thì gọi điện báo cho mẹ." Hứa Đồng đứng ngoài cửa kính dặn.

"Con biết rồi mẹ, hai người quay về đi."

"Có chuyện thì cũng phải gọi đấy."

https://thuviensach.vn

Hà Ngạn Phong đánh vào lưng Hứa Đồng, "Có chuyện gì chứ, nói xui làm gì."

"Trời —— Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Nhanh đi đi."

Triệu Tấn Dương ngồi ghế sau vẫy tay với họ, "Bọn cháu đi trước."

Xe rời đi xa, Hứa Đồng và Hà Ngạn Phong biến thành hai chấm nhỏ, nhỏ đến mức như đôi bạn già tóc bạc kề sát nhau trong quả cầu thủy tinh.

Triệu Tấn Dương nói: "Phải đến bệnh viện của mẹ em à?"

Hứa Liên Nhã đáp: "Ừ, từ nhỏ A Dương đã khám ở đó rồi."

"Trời mới lạnh mà đã đau dạ dày rồi?"

"Cũng không chắc, con nít nhiều bệnh mà..."

Trong lúc rối ren, bên cạnh Triệu Tấn Dương truyền đến tiếng cười không hợp lúc ——

"Ha ha."

Hai người lớn đồng thời im lặng.

Hứa Liên Nhã nhìn A Dương qua gương chiếu hậu, cô bé lười biếng làm ổ trên ghế trẻ em, đang cười sung sướng.

"Không phải con đau bụng sao?!"

"Ha ha."

"Con giả vờ phải không? Hứa Minh Dương, ai dạy con giả vờ đau đấy hả?"

A Dương vẫn cứ cười, nhưng lại đưa mắt liếc sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương vội nói: "Không phải anh!"

"Thật sự không phải anh! Anh lấy đâu ra can đảm đó chứ."

"A Dương, có phải con học từ bố không?"

"Ha ha."

"... Lần trước ở đồn cảnh sát có dùng một lần, ai biết con bé học được."

"Con nít bắt chước nhanh lắm, anh đừng làm bậy bạ."

"Ây ——" A Dương ngừng cười, làm ra vẻ mệt mỏi, "Bà ngoại ăn cơm mà nói nhiều quá, cô giáo nói khi ăn không được nói nhiều..."

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cùng nhìn nhau qua gương chiếu hậu mà cười.

Hứa Liên Nhã nói: "Cẩn thận bà ngoại nghe được là lần sau đến phiên con được 'dạy' đấy."

Chỗ đỗ xe đã kín, Hứa Liên Nhã đành đỗ xe hơi xa nhà.

Triệu Tấn Dương mở cửa cho A Dương, A Dương lại đưa tay ra, cười hì hì ——

"Bố ơi, muốn ôm."

Niềm trông mong đã lâu nhẹ nhàng đập vào ngực anh, khiến Triệu Tấn Dương sững ra chốc lát.

A Dương tưởng anh không nghe rõ, bèn lớn tiếng hơn: "Bố ơi, muốn ôm."

Hứa Liên Nhã cũng nghe thấy, huých vào cùi chỏ anh, cười: "Ngớ ra đó làm gì, bảo anh ôm đấy."

https://thuviensach.vn

"Ờ, ờ..."

Triệu Tấn Dương ngồi xổm xuống bên cửa xe, vỗ lên bả vai, nói: "Ngồi trên vai bố có được không?"

"Được ạ!"

Hứa Liên Nhã đứng bên cạnh đỡ lấy, A Dương cưỡi chắc trên vai Triệu Tấn Dương, Triệu Tấn Dương đưa tay giữ lấy hai bắp chân đung đưa trước ngực, nói một câu "đỡ chắc vào" rồi từ từ đứng lên trong tiếng hô của đứa bé.

"Con cao lên rồi ——!! Ha ha ha ——!"

Thỉnh thoảng Hứa Liên Nhã phải nhắc nhở ——

"A Dương, đừng có hái lá cây, ôm bố con chặt vào."

"Ha ha."

"A Dương, đã bảo con đừng hái lá cơ mà, không nghe hả?"

"Nhưng nó quẹt qua đầu con..."

"..."

A Dương chơi xong rồi, đưa tay ra với Hứa Liên Nhã, "Mẹ ơi, nắm tay."

Hứa Liên Nhã giơ tay nắm lấy cô bé.

Bóng hình ba người như ba dòng nước chảy hội tụ về nhau, không phân tán mà cùng lảo đảo đi về nhà.

Đến dưới lầu, có một người đàn ông bước ra từ chỗ tối.

Triệu Tấn Dương dừng chân, khẽ hất cằm, "Tìm tôi à."

https://thuviensach.vn

Quách Dược ngẩng đầu nhìn A Dương, A Dương có vẻ sợ hãi khó hiểu trước gương mặt nghiêm túc của anh ta, nụ cười chợt tắt.

Triệu Tấn Dương thuận thế đặt A Dương xuống, nói: "Vừa đi ăn về."

Quách Dược gật đầu, nhìn sang Hứa Liên Nhã: "Đã tìm được bạn học của cô bé rồi."

"Tìm về rồi ư?"

"Ừ, mới chiều nay."

"Tốt quá rồi!" Hứa Liên Nhã cúi người nói với A Dương, "Nghe chú nói gì nữa, Tiểu Trí về nhà rồi."

"Vâng!"

"Đợi một thời gian nữa chúng ta đi thăm bạn ấy được không, tặng bạn ấy một chú chim nhỏ."

"Được ạ!" A Dương đá chân, lại bật cười.

Hứa Liên Nhã nói với Quách Dược: "Đi lên ngồi đi đã."

Quách Dược lắc đầu, "Không cần đâu, tôi nói với anh ấy mấy câu rồi đi ngay."

"Ờ..."

Nghĩ có lẽ Quách Dược không đơn giản đến báo tin như thế, Hứa Liên Nhã nhìn hai người đàn ông này rồi nói: "Vậy hai anh cứ từ từ nói chuyện, tôi đưa A Dương lên trước."

"Ừ." Quách Dược cúi đầu nhìn A Dương, vẫy tay: "Tạm biệt cô bạn nhỏ."

https://thuviensach.vn

"... Tạm biệt chú."

Đợi hai mẹ con vào cổng khu nhà, Triệu Tấn Dương mới đi thẳng vào vấn đề: "Việc gấp?"

Quách Dược lôi bao thuốc lá ra, đưa anh một điếu.

Triệu Tấn Dương khoát tay, "Không hút, lát nữa đi lên con bé lại chê anh hôi."

Quách Dược cứng mặt, rồi cắn lấy điếu thuốc.

"Thái Tam ra tù rồi."

Triệu Tấn Dương giương mắt lên, nét cha hiền trong mắt vừa rồi lập tức tiêu tan.

"Có người nhìn thấy hắn ở gần đây."

Một lúc lâu sau, Triệu Tấn Dương đưa tay ra, "Cho anh điếu thuốc."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Triệu Tấn Dương lại lần nữa rơi vào nghi hoặc như sáu năm trước, cuối cùng Thái Tam là nhằm vào anh hay là Hứa Liên Nhã.

Sáu năm trước, anh bị nhốt trong lồng cùng con chó ngao tây tạng, cho dù chiến đến mức cả hai lưỡng bại câu thương, cũng không sợ vạ lây người khác. Bây giờ con chó ngao lang thang bên ngoài, hơi chút nổi cáu cũng sợ hắn cắn xé con dê con bị thương.

"Nam Ninh có sân bắn đạn thật không?" Đêm đó Triệu Tấn Dương hỏi.

"Anh muốn gì?"

Triệu Tấn Dương xòe tay trái ra nhìn, "Sợ lâu quá không dùng, dễ cứng tay."

Quách Dược lập tức bác bỏ, "Anh đừng có nghĩ nữa! Nếu thật sự có một ngày như vậy, chỉ cần tìm một phát là ra anh ngay!"

Triệu Tấn Dương thở dài, "Thái Tam có mấy người?"

"Vẫn chưa tìm ra, Lư Kình đã chết, không biết hắn mới ra thì có thể lôi kéo được bao nhiêu tàn binh bại tướng."

Cái tên Lư Kình làm Triệu Tấn Dương thoáng sinh ra cảm giác như cách một đời, gần đây anh cảm thấy mình càng lúc càng giống người bình thường, trừ lúc ù tai mới nhớ đến quả lựu đạn.

Quách Dược nói: "Tôi sẽ xin đơn vị được cấp súng..."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cố ý nhìn anh, nói: "Quách Dược, cậu đừng làm bậy."

"Nói tôi hay nói anh?"

"Cũng chỉ được dùng lúc đi làm thôi, chắc chắn sẽ có sơ suất cậu không lường được. Cậu bị trong đơn vị..." Cái từ này vẫn để Triệu Tấn Dương có cảm giác thân quen mãnh liệt, thậm chí đối với anh còn là danh từ riêng, chỉ vật thay thế chỉ có một, "Cậu bị lãnh đạo cảnh cáo còn chưa đủ à?"

"Chúng ta mà còn sợ lãnh đạo sao?"

Triệu Tấn Dương cười nhạt, "Đừng tưởng ai cũng có thể là lão đại."

Quách Dược hít ngụm khói cuối cùng, nói: "Chúng ta cẩn thận chút. Có biến động gì thì tôi sẽ thông báo cho anh, anh có chuyện cũng cứ tìm tôi, bất cứ lúc nào."

Triệu Tấn Dương không ngờ anh và Quách Dược còn chưa đưa ra phương án ứng đối thì Thái Tam đã đến cửa.

Nhớ lại trước đây, cũng rất ít thời điểm vạch ra toàn bộ kế hoạch cụ thể. Thường thường đều là xác định phương hướng lớn, còn những chi tiết nhỏ thì tùy cơ ứng biến.

Chiều hôm đó, Triệu Tấn Dương đang chuẩn bị ra ngoài đón A Dương, một người mặc jacket xanh đen ở ngoài cửa tiệm vội vã đi ngang qua, chỉ một lát sau, lại quay trở lại.

Cách đi vòng này khiến Triệu Tấn Dương để ý hắn hơn.

Áo xanh đen cầm trong tay bao thuốc lá, miệng ngậm một điếu thuốc nhưng không châm. Hắn tiện tay vất vỏ bao thuốc, cầm lấy điếu thuốc, ngờ ngợ gọi một tiếng.

"A Dương?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đối mặt với gương mặt kia, vết sẹo chạy dọc trên đó không cách nào coi thường được, trái lại ống tay áo dài đã che đi những vết xăm trên người. Cục xương ở họng giật giật, anh đang tính đến khả năng giả ngu.

"Khương Dương?" Thái Tam bước lên mấy bước, cách một sạp trái cây chỉ tay vào, "Tao là 'anh ba' trong trại tạm giam đây, không nhớ hả? Sâu róm."

Triệu Tấn Dương quyết định buông tha, cười: "Là anh à."

Thái Tam híp mắt cười đi đến, vỗ lên lưng anh, vui vẻ nói: "Mẹ, không ngờ lại gặp phải mày."

"Em nên nói câu này mới đúng," Triệu Tấn Dương hất cằm, "Mẹ nó rốt cuộc anh cũng ra rồi!"

"Đéo mẹ, mày đừng nói câu này với tao, nhắc đến thôi đã bực." Thái Tam nói liên tục, làm như một giây tiếp theo sẽ nhổ đờm ra vậy, "Ông đây mới ra, mẹ kiếp anh em nó đứa chạy thì chạy đứa chết thì chết," Vỗ vào ngực mình, "Chỉ còn lại mình ông đây, vất vả lắm mới gặp được mày ở đây..."

"Có duyên đấy." Triệu Tấn Dương hời hợt nói, mắt nhìn chằm chằm biểu cảm của Thái Tam, phân biệt xem hắn có đang diễn trò hay không.

Thái Tam nhìn quanh cửa tiệm nho nhỏ, nói: "Bây giờ mày hành khổ với cái đồ chơi này à?"

Dưới cái nhìn của Thái Tam, đây chính là mánh khóe chơi đồ hàng.

Triệu Tấn Dương nhún vai, "Kiếm cơm."

"Hắn anh Kình tìm mày rồi nhỉ, tao nghe nói rồi."

https://thuviensach.vn

Lư Kình là kẻ tống hắn vào ngục mà Thái Tam cứ mở miệng là gọi anh, quan hệ hai người tốt thật.

"Cũng không tiện lăn lộn." Triệu Tấn Dương đáp mơ hồ.

Thái Tam lại mắng một câu, "Nhắc đến anh Kình ông đây lại thấy tức." Thái Tam đang định nổi đóa, thì chợt ánh mắt chạm đến giấy phép buôn bán trên tường.

Hắn giật mình chỉ vào ba chữ 'Triệu Tấn Dương".

Triệu Tấn Dương ồ một tiếng, lạnh lùng nói: "Mấy năm nay chọc phải không ít người, dù sao cũng nên tránh."

Thái Tam gật đầu như có suy nghĩ, lại nheo mắt nói: "Nhưng làm thành thế này cũng đéo dễ gì, hay là mày có cách hả?"

Triệu Tấn Dương nói: "Nhìn tiền nói chuyện thôi."

Thái Tam cười, "Cũng đúng."

Mắt thấy sắp đến bốn giờ, bất kể thế nào bên Triệu Tấn Dương cũng không thể tách ra mà đi được, định tránh đi gọi điện cho Hứa Liên Nhã, bảo cô đi đón A Dương.

Thái Tam thấy anh định đi thì kéo lại, đúng lúc chạm vào cánh tay phải kia.

Xúc cảm cứng rắn khiến Thái Tam ngẩn ra, rồi lại nhéo một cái xác nhận.

"Buông tay!" Cả người Triệu Tấn Dương lạnh run.

Thái Tam thả ra, ngượng ngùng nói: "Cậu em à, có chuyện gì thế?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương giơ điện thoại lên, "Em gọi điện trước đã, phải liên lạc đặt hàng rồi. Tối nay uống rượu nói tiếp?"

Thái Tam gật đầu, đổi thành vỗ vai anh, "Mày bận bịu, làm ăn quan trọng, tối nay tìm một chỗ, tao mời."

Triệu Tấn Dương đi ra ngoài tiệm, vừa dán mắt nhìn Thái Tam trong tiệm vừa gọi cho Hứa Liên Nhã.

"Lát nữa em đi đón A Dương đi, anh không đi được."

"... Được rồi, lát nữa có thể đưa A Dương đến chỗ anh không? Con bé khá thích anh đấy."

"Đừng đến!"

"..."

Giọng gấp gáp, Triệu Tấn Dương khẽ chậm nói, "Tối nay anh không về nhà ăn đâu, cứ để con bé về chỗ em đi."

May mà Hứa Liên Nhã cũng đang bận, không truy hỏi kỹ nguyên nhân, chỉ nói mỗi câu "được rồi" sau đó vội vã cúp máy.

Triệu Tấn Dương xóa hết dữ liệu liên quan đến Hứa Liên Nhã trong điện thoại đi, rồi cất điện thoại quay bước về tiệm.

***

Tiếp xúc với Thái Tam cũng chỉ có mấy ngày giam giữ trong buồng giam, Triệu Tấn Dương không biết đây là ôn chuyện cũ đơn thuần hay là tiệc Hồng Môn nữa.

Thái Tam tìm đại một quán vỉa hè, vẫy tay với anh trong cái ồn ào xung quanh.

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đi đến ngồi đối diện, Thái Tam khách khí rót cho anh cốc rượu.

"Khà ——" Thái Tam đặt chai rượu xuống, "Tìm đại một chỗ, cũng không biết có hợp khẩu vị cậu em không."

"Ăn đậu hủ cải trắng của trại giam quen rồi, dù có ăn gì đi nữa cũng sẽ thành ngon."

Triệu Tấn Dương cầm cốc rượu lên cạn với hắn.

Thái Tam cười ha hả, dùng tiếng phổ thông nửa tiếng Quảng nói: "Tao cũng biết cậu em mày dễ chịu nhất mà!"

Thái Tam vẫn cứ đút tay phải trong túi quần, tay trái cầm đũa làm Thái Tam tò mò nhìn chòng chọc một hồi lâu, cho đến mức bỗng anh giương mắt lên, đối phương mới thôi nhìn.

"Tao biết." Thái Tam chỉ nửa bên phải anh, cau mày, "Tại sao lại thế? Nhìn cũng thấy phiền."

Triệu Tấn Dương nuốt một đũa thức ăn xuống, mắng một câu, "Ăn lựu đạn, mẹ, mất luôn nửa cánh tay."

"Thằng khốn nào to gan chỉnh cả mày thế? Chết hết chưa?"

"Chết, chết từ lâu rồi, hầy, không nhắc đến chuyện này nữa ——" Nếu bị Thái Tam biết là Lư Kình, thì nên đổi Triệu Tấn Dương thành "tên khốn" chết không tử tế kia rồi, "Anh ba, làm sao anh biết mà chạy đến Nam ninh này? Em cứ tưởng anh ở bên Quảng Đông chứ."

"Mày cứ tưởng? Cái 'mày cứ tưởng' là anh Kình nói chứ gì." Thái Tam và một đũa phở lớn, thô lỗ liếm môi, "Mẹ nó ông đây mới ra đã nghe thấy

https://thuviensach.vn

anh Kình không còn nữa rồi, cái gì cũng đã mất hết cả, câu kia nói sao nhỉ ——Cây đổ cái mẹ gì ấy nhở?"

"Cây đổ bầy khỉ tan."

"Đúng thế!" Thái Tam vỗ bàn một cái, "Là cây đổ bầy khỉ tan! Chính là câu này! Bây giờ chỉ còn lại mỗi ông đây, ăn cơm nhà nước mấy năm mà thoát được một kiếp, mẹ ——"

Thái Tam chửi đổng mấy câu, rồi lại cầm cốc rượu lên cạn với Triệu Tấn Dương, "Kệ mẹ nó đi, uống thôi uống thôi!"

"Vậy cũng không cần chạy ngàn dặm đến Nam Ninh chứ," Triệu Tấn Dương đặt cốc xuống, thấp giọng nói: "Nói thật, Đông Hưng còn thuận lợi hơn Nam Ninh."

Đó là một huyện cấp thị tại biên giới Trung Việt, không cần nói nhiều hai người cũng hiểu.

Thái Tam cười ảm đạm, "Xem ra anh Kình để mày tiếp xúc không ít đấy."

"Có làm thế nào đi nữa cũng không bằng anh ba anh! Vẫn hay nghe bọn họ khen anh ba anh, lúc anh Kình không ở nhà, anh chính là cái này ——" Triệu Tấn Dương giơ ngón cái lên, "Có ai mà không nghe anh chứ! Em cũng đang hối hận mấy ngày trong ngục không học anh cho giỏi đây."

Chiêu nịnh nọt này khiến Thái Tam vô cùng hài lòng, ánh mắt bớt gian tà đi.

"Ây, xì ——" Thái Tam cười mắng, "Ông đây cũng biết mày biết nói chuyện nhất đấy! Khó trách Lư Kình cưng mày nhất!"

"Câu này..."

https://thuviensach.vn

Thái Tam làm động tác tay, Triệu Tấn Dương đưa đầu đến gần.

"Tao à, tới đây là có chuyện quan trọng."

Càng đến gần đáp án, Triệu Tấn Dương như càng lại gần vách núi, căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Thuận tiện hỏi: "Chuyện lớn gì?"

Thái Tam lại ngã lưng ra ghế, uống một hớp rượu cho nhuận họng, sau đó thần bí nói: "Đợi ông đây làm xong chuyện đã, đến lúc đó sẽ nói cho mày."

Mắt Triệu Tấn Dương khẽ ngừng lại, rồi chợt cười xòa: "Anh ba, có cần giúp chỗ nào thì cứ dặn dò."

"Ầy ——" Thái Tam khoát tay, "Tuy đúng là chuyện lớn, nhưng một mình ông đây vẫn dư sức giải quyết."

Triệu Tấn Dương biết là không hỏi được gì, quyết định nịnh nọt đến cùng.

"Là em lắm mồm, có gì mà anh ba không làm được chứ."

"Đừng có nói thế chứ," Thái Tam ha hả cười nhướn mày, "Sau này mà có chuyện ấy à, vẫn đến tìm mày"

Hai gã đàn ông thổi phồng khen lấy nhau, uống đến mức say mèm bên vỉa hè.

Triệu Tấn Dương bắt xe taxi hộ Thái Tam, hỏi hắn nghỉ ngơi ở đâu, Thái Tam đọc địa chỉ của một khu công nghiệp.

"Mày có rãnh," Thái Tam lắc lư ngón tay thành hình tròn, đỏ mặt nói, "Nhất định phải đến tìm tao đấy."

https://thuviensach.vn

"Nhất định, nhất định rồi."

Triệu Tấn Dương nhìn taxi đi xa, thấp giọng chửi một câu.

***

Đến rạng sáng Triệu Tấn Dương mới về nhà, rón rén mở cửa, ánh sáng yếu ớt trong phòng ngủ làm anh tỉnh táo mấy phần.

"Về rồi à."

Hứa Liên Nhã ngồi dậy khỏi giường, cầm trong tay một cuốn sách đã đọc hai phần ba, trang bìa là mấy con chữ sủng vật gì đấy.

Một thân đầy mùi rượu làm tự cảm thấy nhơ nhớp, Triệu Tấn Dương đứng ở cửa không lại gần.

"Muộn rồi, sau này đừng chờ nữa."

"Mải đọc sách quên giờ, đã đến giờ này rồi à."

Triệu Tấn Dương tắm xong đi ra, ngồi bên mép giường hong khô mái tóc ngắn.

"Với Quách Dược?" Hứa Liên Nhã gập sách lại.

Bàn tay rũ tóc của Triệu Tấn Dương khựng lại, "Ừ."

"Uống nhiều nhỉ."

"Cũng tạm."

Nhất thời không nói gì, Hứa Liên Nhã lại cầm sách lên, nhưng không đọc vào được gì.

"Trước khi ngủ A Dương cứ đòi gặp anh."

https://thuviensach.vn

"... Em vất vả rồi." Triệu Tấn Dương đặt tay lên đầu gối nhẵn bóng của cô, xoa nhẹ an ủi.

Triệu Tấn Dương dò xét nói: "Ngày mai... Thời gian này có thể em phải đi đón con bé."

Hứa Liên Nhã đưa chân còn lại gạt tay anh ra, "Bận đến thế à?"

"Có chút."

"Bận gì?"

"Chuyện trong tiệm."

"Ồ."

Cảm giác giọng Hứa Liên Nhã thấp đi, Triệu Tấn Dương vuốt dọc lên trên theo bắp đùi cô.

Hứa Liên Nhã khẽ đá anh ra, "Bớt đi."

Triệu Tấn Dương lại đến gần hơn, tiến tới trên mặt cô rồi hôn một cái.

Hứa Liên Nhã không kiềm chế được, cười đẩy cằm anh ra, "Râu."

"Để em thấy đặc biệt."

Triệu Tấn Dương thật sự khiến cô cảm nhận được đặc biệt, điên cuồng trong lòng mang theo sức phát tiết.

Hứa Liên Nhã thở gấp đẩy ngực anh, "Tối nay anh uống rượu thuốc đấy à."

Triệu Tấn Dương chỉ mải cười, nằm ngang yên tĩnh nhìn trần nhà, cũng không đi dọn dẹp.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc cảm xúc mạnh mẽ chưa rút hết, Hứa Liên Nhã nói: "Chúng ta có con nữa đi."

Cổ Triệu Tấn Dương cứng đờ, chậm chạp xoay lại, "Tại sao?"

Phản ứng tỉnh táo ấy làm Hứa Liên Nhã lạnh đi, nói: "Thì muốn thôi."

Triệu Tấn Dương lại im lặng nhìn trần nhà.

Một hồi lâu không đáp, Hứa Liên Nhã kéo chăn qua đắp.

Triệu Tấn Dương đi ra từ phòng tắm, bám lấy vai cô, Hứa Liên Nhã gạt tay anh ra.

"Ngủ!"

Triệu Tấn Dương ôm cô từ đằng sau, "Để anh nghĩ đã... Dù sao cũng phải hỏi A Dương trước."

"Đi ngủ đi."

***

Liên tục mấy ngày sau đó, Triệu Tấn Dương đi sơm về trễ, cứ như xem nhà là nhà nghỉ vậy.

Hứa Liên Nhã hạ lệnh, "Nếu anh cứ thế thì không bằng về chỗ anh mà ngủ."

Thậm chí Triệu Tấn Dương còn cân nhắc đến ý kiến này của cô, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Anh sẽ cố về sớm."

Một lúc lâu sau, Hứa Liên Nhã trở mình trong bóng tối đưa mắt nhìn anh.

"Triệu Tấn Dương, có phải anh lại gặp chuyện gì không?"

https://thuviensach.vn

Sau khi đã quen với bóng tối, trước mắt cô dần dần hiện ra đường ranh, không thấy rõ nét mặt, thế nhưng bầu không khí đang bị nén chặt không cần nhìn cũng cảm nhận rõ.

Triệu Tấn Dương nói: "Không."

"Trước kia anh gặp chuyện cũng là thế này, không nói câu nào, làm người khác không hiểu gì."

"... Thế à."

Hứa Liên Nhã thở dài, "Thôi bỏ đi."

Triệu Tấn Dương ôm chặt cô, đây là an ủi duy nhất anh có thể trao.

"Liên Nhã, anh thật sự không có."

"Không có thì thôi."

Cuối cùng vẫn là câu "đi ngủ" cô thúc giục thay cho câu ngủ ngon.

Chiều hôm đó, cũng thời điểm giống thế này, Thái Tam lại mò đến tiệm anh. Hắn không vào mà đứng nói chuyện với Triệu Tấn Dương cách sạp trái cây, giống như đi ngang qua hàn huyên vậy.

Phía bên kia cửa tiệm, Hứa Liên Nhã kéo A Dương vội vã chạy đến.

Mỗi một bước đều như đạp lên tim Triệu Tấn Dương, mỗi một bước đều như đến gần bãi mìn.

Khoảng cách quá ngắn, Triệu Tấn Dương không kịp đưa mắt ám chỉ.

Thái Tam cũng nhìn thấy, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào hai mẹ con cô, cái nhìn tuyệt đối không giống đang nhìn người đi đường, hơn nữa còn là vẻ phức tạp pha trộn cân nhắc và hồ nghi.

https://thuviensach.vn

"Bố ơi ——" Chỉ còn hai bước đi đường, A Dương thoát khỏi tay Hứa Liên Nhã, chạy đến ôm lấy chân anh.

"Đã mấy ngày rồi A Dương không gặp anh, đòi qua cho bằng được, em không ngăn nổi."

Hứa Liên Nhã chỉ cho rằng người kia là khách hàng nên cũng không nhìn nhiều.

"Ừ..."

Hứa Liên Nhã nhìn anh có vẻ kỳ lạ, "Anh phản ứng kiểu gì thế, A Dương tới thăm anh cũng không được à."

"Không có..."

Hứa Liên Nhã để ý đến tầm mắt anh, cũng nhìn ra ngoài tiệm, nhưng lại không thấy bóng người nào.

"Anh đang nhìn gì thế?"

"Bố ơi?"

Bỗng Triệu Tấn Dương cúi người ôm lấy cô bé, dùng râu cọ cọ khiến cô bé bật cười khanh khách né tránh.

"Nhớ bố không nào?"

"Nhớ ạ!"

"..." Trước sau đối lập quá lớn, Hứa Liên Nhã không khỏi nhìn anh thêm mấy lần.

Vừa nãy trên mặt Thái Tam xuất hiện nụ cười gian xảo, rồi vội vã rời đi.

Không phải là ảo giác.

https://thuviensach.vn

Thế cũng tốt, Triệu Tấn Dương nghĩ, anh có thể quang minh chính đại bảo vệ hai mẹ con cô.

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Chuyện từ khi nào rồi?"

Đây là câu đầu tiên của Quách Dược sau khi gấp gáp chạy đến.

Triệu Tấn Dương đứng dựa ở cửa xe chỉ vào bên trong, "Lên xe rồi nói."

Quách Dược đi vòng qua bên ghế phụ, được nửa đường thì bị gọi lại.

"Cậu lái đi." Triệu Tấn Dương nói.

Quách Dược nở nụ cười hiếm hoi, "Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi à."

Triệu Tấn Dương đổi sang ngồi ở ghế phụ, vừa nói vừa thắt dây an toàn, "Tôi đã đồng ý với hai mẹ con họ rồi."

Quách Dược khởi động xe, "Đi đâu đây?"

Triệu Tấn Dương đọc địa chỉ.

"Muốn đi thật à?"

"Lái đi."

Quách Dược nắm lấy vô lăng, nghiêng người nhìn anh nói: "Tìm được hắn rồi thì anh định làm gì?"

"Tìm được rồi nói sau."

https://thuviensach.vn

Quách Dược dứt khoát tắt xe, "Anh phải nói rõ ràng đi."

Triệu Tấn Dương dứt khoát nói: "Ra tay đánh đòn trước."

"Anh định làm đến mức nào?"

Triệu Tấn Dương cười một tiếng, "Quách Dược, cậu sợ đầu sợ đuôi như thế từ lúc nào vậy?"

Chiêu khích tướng cũng chỉ để Quách Dược im lặng một chốc.

"A Dương, bây giờ không giống trước kia nữa, dù sao anh cũng phải nghĩ cho rõ hậu quả mỗi bước."

Triệu Tấn Dương biết, không có thân phận cảnh sát, mỗi bước bây giờ đều là hành động cá nhân, chỉ có mục đích bản thân.

"Cậu lái xe đi." Triệu Tấn Dương nói.

Quách Dược thầm thở dài, lại vặn chìa khóa.

Địa chỉ lần trước Thái Tam đưa là khu công nghiệp ở ngoại ô. Lúc đến mới biết đã ngừng sản xuất, xưởng giá rẻ đã được chuyển cho nhân công từ ngoài đến, bảo vệ mặc đồ rằn ri rất có dáng vẻ, nhưng cũng chẳng hỏi gì nhiều, ngáp một cái rồi để bọn họ vào.

"Thật sự là ở đây?"

Quách Dược hỏi, Triệu Tấn Dương cũng không chắc lắm.

Cũng không biết Thái Tam là buồn chán hay là để che giấu tai mắt người ta mà chọn cái chỗ rẻ rách này.

"Đi vào xem chút."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương đang định xuống xe thì Quách Dược kêu lên một tiếng, lại bật đèn xe lên.

Chiếc xe bán tải đậu ở gần bên ngoài tường, đằng trước là một con ngõ cụt. Nhà lầu hai bên chẳng ai thuê, tối đen một mảng, bờ tường đối diện không có lấy một bóng người, lúc này lại chợt có người xuất hiện trong ánh đèn, .

Triệu Tấn Dương và Quách Dược đưa mắt nhìn nhau, rồi cả hai mở cửa xuống xe.

Nụ cười của Thái Tam làm màn đêm càng thêm âm u.

"Tao biết mày sẽ tìm đến mà."

Đáp lại là tiếng đóng cửa xe.

"Lấy con gái của đội trưởng phòng chống ma túy làm vợ, không tệ đâu đấy Khương Dương, vẫn là mày có cách, à, không đúng ——" Thái Tam giả vờ sờ cằm, rồi nở cái điệu cười gian tà cùng hàm răng ố vàng, "Không phải ông đây nên gọi mày là 'cảnh sát Triệu' sao? Ha ha ha ——"

Triệu Tấn Dương và Quách Dược đến gần hai bước.

Thái Tam cũng lùi về sau, một tay buông lơi vẻ bất đắc dĩ: "Nhưng giờ mày không phải là cảnh sát nữa nhỉ, ông cũng chưa từng thấy cảnh sát nào như thế ——" bỗng Thái Tam rủ cánh tay phải xuống, quẫy một phát như không có xương sống, mặt ra vẻ đau đớn, "Ha ha ha ——"

"Còn mày nữa ——" Thái Tam đưa tay phải chỉ vào Quách Dược, "Đừng tưởng ông ở trong tù lâu mà không biết gì, nhất định là mày trước đây đã cùng thằng họ Triệu kia tiếp xúc anh Kình. Ông nói cho chúng mày biết, bây giờ ông đây là công dân tự do, trong sạch, chúng mày không có bằng chứng bắt tao, ha ha ha ——"

https://thuviensach.vn

"Tao không phải là cảnh sát thì vẫn là người, vẫn có thể bẻ gãy hai chân mày như thường." Triệu Tấn Dương cắn răng, độc địa nói.

"Đến đi ——" Thái Tam giang rộng hai tay, "Chúng mày xông lên hết đi ————! Giết chết Lư Kình còn có một phần công lao của chúng mày đấy, đến đi! Nhìn xem Lư Kình sống lâu hay ông đây sống lâu!"

Triệu Tấn Dương tính nhào đến thì bị Quách Dược cản lại.

"Mày đừng tưởng chuyện năm đó phạm phải thì có thể xóa bỏ, dưới tay mày có bao nhiêu mạng người, tự mày biết rõ!" Quách Dược cảnh dáo.

Thái Tam ngoáy tay, giả vờ ngu dốt nói: "Thế à? Sao ông đéo nhớ gì nhỉ? Ồ —— Cũng có thể là do nhiều quá, ha ha ha! Chúng mày bắt ông thì phải có bằng chứng, không bằng không chứng mà mày đòi bắt ông thì có khác gì tên lưu manh ông đây đâu! Ha ha ha ——!"

Nhân lúc Thái Tam phân tâm nói chuyện với Quách Dược, Triệu Tấn Dương nhảy lên trước, vọt đến cạnh Thái Tam.

Bao nhiêu mập mạp kiệt quệ mà những năm tháng trong tù đem lại đã hoàn toàn lộ rõ trong hoàn cảnh xấu, Thái Tam chậm một giây, rồi đưa tay ra đằng sau lưng.

Cuối cùng Triệu Tấn Dương cũng đã rõ vì sao Thái Tam lại chọn ở nơi khỉ ho cò gáy này.

Thái Tam móc một khẩu súng ở sau lưng ra, mắt thấy tay kia đã lên nòng, Triệu Tấn Dương tung chân lên đá, đập trúng giữa cổ tay Thái Tam, rung lên làm rớt khẩu súng, rồi lại bồi thêm phát nữa, đá bay hẳn văng mấy mét.

Quách Dược thấy bên mình đã tấn công được, cũng xông lên hỗ trợ, hai tay vòng lấy cổ Thái Tam như sắt thép khóa lại, mắng chửi vô cùng hung

https://thuviensach.vn

dữ.

Triệu Tấn Dương không hề để lỡ một giây nào, xông lên đạp vào bụng Thái Tam, sau đó lùi ra sau cùng Quách Dược. Đang định tiếp tục thì Quách Dược nhắc nhở, "Đừng giết chết hắn."

Triệu Tấn Dương hoảng hốt, lực đạo ít đi ba phần.

Tuy nói thì nói thế, Quách Dược cũng không chẳng để lại đường sống.

Triệu Tấn Dương vội vàng nhặt khẩu súng lên, nhét vào sau thắt lưng, để áo khoác che lại.

"Tính xử lý hắn thế nào?" Quách Dược hỏi.

Có thể xử lý thế nào đây?

Thả, là thả hổ về rừng.

Giết, là lấy mạng đổi mạng.

Nếu là năm đó, chắc chắn Triệu Tấn Dương sẽ không do dự mà bóp cò.

Triệu Tấn Dương cười gằn.

Từng khuôn mặt lướt qua trước mắt, Lương Chính, Lôi Nghị, Thẩm Băng Khê... Cuối cùng kết thúc trong quả lựu đạn, trong tầm mắt là cánh tay phải cháy khét của mình.

"A Dương ——!"

Quách Dược gào lên làm Triệu Tấn Dương giật mình.

"Anh không thể giết hắn được!"

https://thuviensach.vn

Thái Tam nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt đang hận không thể nghiền nát răng, cả người run lên, tự đắc cười lộ ra hàm răng vàng khè.

"Anh về xe trước đi!" Quách Dược ra lệnh, "Nghe lời tôi, anh lên xe trước!"

Triệu Tấn Dương siết chặt tay đến mức khớp xương trắng bệch, mỗi một bước đi đều như nghiền nát cát.

"Này ——" Thái Tam nhân lúc Quách Dược lơi là cảnh giác mà kêu lên, "Nhà trẻ tan học lúc bốn giờ phải không?"

Triệu Tấn Dương khựng lại.

"Ha ha ha —— Ặc ——"

Quách Dược siết chặt hắn.

Triệu Tấn Dương lao nhanh lên ghế lái, gần như khởi động xe trong tích tắc, chiếc bán tải lao ra ngoài như đại bác bắn.

"Tránh ra!" Triệu Tấn Dương nhìn thẳng gầm lên một tiếng.

Lúc chiếc bán tải lao đến cạnh Thái Tam và Quách Dược, Quách Dược đột nhiên buông Thái Tam ra, nhảy sang một bên.

Thái Tam loạng choạng ngã xuống đất, muốn bò dậy nhưng tay chân trơn trượt, khổ sở bò ra ngoài.

Xe bán tải như con quái thú tức giận lao đến gần ——

"A Dương ——!"

"A ——!!"

https://thuviensach.vn

Quái thú như đột nhiên bị níu lấy từ phía sau, tiếng xe phanh kít đâm thủng màng nhĩ, chiếc bán tải dừng đột ngột.

Nhất thời xung quanh trở nên im ắng, chỉ còn lại tiếng động cơ rù rù, từng chút từng chút, như đếm cùng tim đập.

Triệu Tấn Dương mở cửa nhảy xuống, ngồi xổm bên bánh trước.

Ở đó, Thái Tam nằm nghiêng trên đất trước đầu xe, bánh trái miễn cưỡng cán tóc hắn.

Tiếng thở nặng nề phá vỡ im lặng, Thái Tam trợn to mắt như cóc, mặt đầy mồ hôi nhìn anh chằm chằm.

Triệu Tấn Dương khinh bỉ: "Mày lợi hại thật, ở đây mà mày cũng mò ra được."

Thái Tam không bị thương lại thản nhiên cười lớn, trong giọng dương dương tự đắc có vẻ giễu cợt.

"Mày có biết vì sao tao tìm được bên này không? Vợ mày không đổi số điện thoại, mở group bạn bè lên thì toàn là quảng cáo tiệm của nó, ha ha ha..."

Hứa Liên Nhã không hề đổi số, Triệu Tấn Dương nảy sinh cảm giác tự trách, cũng cười theo.

Cười lại cười, tay mò lấy khẩu súng ở đằng sau, đặt lên ấn đường Thái Tam.

"Đến súng còn chưa lên nòng mà mày dám uy hiếp tao à," Triệu Tấn Dương nói, "Nếu mày dám động đến họ, thì lần sau tao không thắng xe đâu."

https://thuviensach.vn

Thái Tam không chớp mắt mà nhìn anh, nói: "Mày muốn giết tao, mày cũng không sống nổi; tao mà chết, mày cũng đừng mơ được sống tốt."

Triệu Tấn Dương cười lạnh đứng dậy, đá đầu hắn ra khỏi bánh xe.

"Không phải mày muốn biết Lư Kình chết thế nào sao, yên tâm, đợi lúc mày chết mày sẽ biết."

***

Vẫn là Quách Dược lái xe về, đến khu nhà của Hứa Liên Nhã, hai người im lặng không nhúc nhích.

"Đưa tôi." Quách Dược xòe tay ra.

Triệu Tấn Dương không cử động.

"Đưa súng cho tôi." Quách Dược lặc lại.

Triệu Tấn Dương muốn mở cửa xe ra, lúc né người thì thấy sau lưng có gió, lập tức xoay tay chặn cổ tay Quách Dược lại.

"Tôi cần nó hơn cậu." Triệu Tấn Dương đẩy tay anh ta về.

Quách Dược không cướp nữa, bình tĩnh nói: "Anh hiểu rõ hơn tôi mà, bây giờ anh mà tàng trữ súng, nếu xảy ra chuyện sẽ không có ai có thể bao che cho anh đâu."

"Quách Dược, tôi biết rõ, bây giờ tôi không phải là cảnh sát." Triệu Tấn Dương đẩy cửa xe ra.

"Từ khi Thái Tam tìm đến cửa, tôi chưa từng nghĩ có thể rút lui toàn thân."

***

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cất kỹ súng rồi mới vào phòng ngủ, cuốn sách trên tay Hứa Liên Nhã đã đọc sắp xong.

"Hôm nay đọc gì thế?" Anh tìm đề tài nói.

"Yêu cầu trong nghề nghiệp." Hứa Liên Nhã không ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói.

Triệu Tấn Dương tắm xong quay ra, Hứa Liên Nhã đã đặt sách xuống. Khi đã hong khô tóc xong, anh liền tắt đèn nằm xuống bên cô.

Triệu Tấn Dương khẽ ôm lấy cô, "Liên Nhã, anh đã nghĩ xong chuyện đứa bé rồi."

"Ừ?"

"Chúng ta có thêm đứa nữa đi, ngày mai anh sẽ bắt đầu cai thuốc cai rượu."

Hứa Liên Nhã xoay người lại, "Anh nghĩ rõ rồi? Em còn chưa hỏi A Dương..."

"Ừ, tốt nhất là con trai, không nghe lời có thể đánh, còn con gái không nỡ..."

Hứa Liên Nhã cười phì một tiếng, "Đến cái này mà cũng nghĩ đến rồi à. Nếu là con gái thì sao?"

"Vậy thì cứ nuôi tốt vào, hai đứa là đủ rồi. À đúng rồi," Triệu Tấn Dương nhúc nhích, "Anh đổi xe cho em nhé, chiếc kia của em cũng gần mười năm rồi."

"Anh có hai triệu à?"

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cười, "Không có hai triệu. Mấy năm nay tiền lương của anh gần như không dùng tí nào, ngoài lúc xây phòng tân hôn trong nhà và mở tiệm ra, vẫn đủ để mua xe."

"Em có xe..."

"Mua SUV đi, sau này có hai đứa rồi, không gian cũng lớn hơn."

Hứa Liên Nhã cẩn thận ngửi ở vai anh, nhưng chỉ có mùi sữa tắm.

"Tối nay không say đấy à."

"Anh nói thật." Triệu Tấn Dương hôn lên trán cô trong màn đêm, "Dĩ nhiên chúng ta phải lấy giấy chứng nhận trước đã, ngày mai thế nào? Mai là thứ ba... Mà nếu em muốn chọn ngày tốt cũng được, thời gian tùy em."

Hứa Liên Nhã đưa hai tay giữ lấy mặt anh, ánh mắt khóa chặt mắt anh, "Triệu Tấn Dương, anh nói thật?"

Triệu Tấn Dương không tránh né, "Không câu nào là giả cả."

"Vậy thì mai đi, thứ ba là ngày tốt."

"Được, nghe em."

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương cùng đưa A Dương đi nhà trẻ, sau đó liền đến cục dân chính.

Triệu Tấn Dương có rất ít quần áo nhạt màu, Hứa Liên Nhã chọn ra một bộ màu ngà ít khi thấy, nhìn qua như bị bạc màu.

"Hay là... đi mua một bộ?" Triệu Tấn Dương đề nghĩ.

Hứa Liên Nhã giũ áo, "Cái này đi. Người đến là được, quần áo không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

Cô là thẳng áo, sau đó trang điểm.

Triệu Tấn Dương ló đầu vào gương so sánh mặt hai người, lại nói: "Hay là cũng trang điểm cho anh đi?"

Hứa Liên Nhã cười đẩy anh ra.

Bọn họ đến sớm, xếp hàng thứ hai. Lúc vào cửa được bảo vệ chỉ dẫn điền đơn trước.

Sau khi làm việc Triệu Tấn Dương rất ít khi cầm bút, dùng tay trái lại không quen, ngoài tân ra, những chữ khác viết vừa chậm vừa xiên xẹo, còn gà bới hơn cả chữ A Dương viết.

Hứa Liên Nhã điền rất nhanh, ngồi bên cạnh nhìn.

"Từ từ mà viết, không cần vội."

Triệu Tấn Dương cứ thế viết đến mức tay đổ đầy mồ hôi.

Bọn họ không chuẩn bị ảnh trước, được dẫn đến chỗ chụp để chụp ảnh.

Nhân viên làm việc cơ bản đều là nữ, thái độ dễ gần kiên nhẫn.

Đã lâu rồi Triệu Tấn Dương chưa chụp ảnh, lúc đầu hơi cứng, bị nhắc nhở mấy bận, Hứa Liên Nhã không nhịn được, nói: "Cứ để anh ấy vậy đi."

Triệu Tấn Dương hoàn toàn tỉnh táo, lúc này đã tự nhiên hơn.

Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đưa đơn và tấm ảnh chụp chung hai người duy nhất cho nhân viên đăng ký, được xác nhận ——

"Cả hai đều mới kết hôn lần đầu đúng không?"

"Vâng."

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Làm giấy chứng nhận cần một thời gian, trong quãng thời gian đó nhân viên lại dẫn bọn họ đến trước quốc huy, tuyên đọc lời thề kết hôn.

Nghi thức này làm cho cả Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương đều lúng túng, miễn cưỡng đọc xong. Cuối cùng nhân viên đưa giấy kết hôn ra, hai người cầm chụp thêm tấm ảnh chung.

Chỉ cần đóng dấu nữa là xong, vào lúc sắp thở phào nhẹ nhõm thì lại bị gọi đến trước máy tính nhìn hình.

Ảnh đã rửa xong, đến giờ mời chào - chín mươi chín đồng một tấm CD kỷ niệm, một trăm chín mươi chín đồng một khung tranh.

Triệu Tấn Dương hỏi: "Muốn cái nào?"

Hứa Liên Nhã kéo anh đi, "Muốn cái gì mà muốn chứ."

Rời khỏi cục dân chính, Hứa Liên Nhã dè dặt đặt hai cuốn sổ chứng nhận nho nhỏ vào trong túi xách.

Triệu Tấn Dương nói còn có chuyện, bảo cô về trước.

Hứa Liên Nhã nhìn anh một lúc, "Được." Nhưng người lại không đi ngay, đợi Triệu Tấn Dương nhìn sang thì nói tiếp: "A Dương, bọn em sẽ chú ý an toàn. Anh yên tâm."

Khi đã xoay người toan cất bước đi, lại bị người đằng sau kéo vào lồng ngực.

Triệu Tấn Dương chỉ có thể ôm cô bằng một tay, Hứa Liên Nhã vẫn cảm thấy nửa bên trái có gió lùa qua, cô ôm chặt anh lấy anh, khóa lại nhiệt độ giữa bọn họ.

https://thuviensach.vn

"... Bị em đoán đúng rồi phải không?"

Triệu Tấn Dương không nói. Hứa Liên Nhã cảm thấy nơi cổ hơi ngứa vì bị đâm.

"Lại có người đến tìm chúng ta gây rắc rối phải không..."

"... Em biết từ bao giờ?"

Hứa Liên Nhã cười xòa một tiếng, lại siết chặt hai cánh tay.

"Vốn đoán mò thôi, đến tối qua mới chắc chắn." Hứa Liên Nhã nói, "Lần trước anh cũng vậy."

"Cái gì?"

"Cái lần mà tay anh bị cào, có thể lây bệnh ấy, lúc đó anh hỏi em có nguyện vọng gì. Lần này anh đã đem tất cả đến cho em rồi..."

Hơi nóng của anh phảng phất bên cổ cô, làm cảm giác chân thực của cuộc đối thoại thêm phần sâu sắc.

"Anh sẽ không để mẹ con em gặp chuyện..."

Rõ ràng trời không lạnh, nhưng khi Hứa Liên Nhã mở miệng lần nữa, hàm răng va vào nhau lập cập.

"A Dương, anh đừng quên em là con gái của ai. Cho dù cuối cùng bố em có thể bình an về hưu, người tìm ông ấy gây rắc rối cũng sẽ không vì thế mà dừng lại. Từ khi em vừa ra đời, đã định trước phải trải qua những chuyện không giống người khác rồi."

Nói đến phần sau, Hứa Liên Nhã dần bình tĩnh lại, không phải là không còn sợ nữa, mà là cái ôm siết chặt đã liên rục rót vào trong cô sức mạnh cùng cảm giác an toàn.

https://thuviensach.vn

"Bất kể là tìm anh hay tìm em, bây giờ chúng ta là người một nhà, nên đối mặt cùng nhau..."

"Anh sẽ không để mẹ con em gặp chuyện gì." Đây là cam kết duy nhất của anh.

"A Dương là con gái của chúng ta, em cũng sẽ bảo vệ con bé."

Hứa Liên Nhã thấy bên cổ lại ấm áp hơn, thoang thoáng có cảm giác ướt át.

"Anh sẽ bảo vệ bọn em, hai người bọn em cũng sẽ bình an."

Cô vùi đầu thật sâu vào hõm vai Triệu Tấn Dương, cảm giác run sợ lại lần nữa tấn công.

"Thiếu anh cũng không được... Mấy chuyện tối hôm qua anh đồng ý, cũng phải làm được hết cho em..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Triệu Tấn Dương như bảo vệ hộ tống hai mẹ con trên đường tan làm tan học, mà yên tâm nhất trong ba người không ai bằng cô bé con nhỏ tuổi nhất, ngày ngày có thể được bố mẹ bầu bạn trái phải.

Có lúc Hứa Liên Nhã sẽ nói "anh nghỉ một lát đi", nhưng lại bị câu "không sao" của Triệu Tấn Dương cản lại, liền thôi không khuyên nữa.

Có đêm Hứa Liên Nhã vén chăn ngồi dậy, một giây sau Triệu Tấn Dương liền lên tiếng hỏi.

"Sao thế?" Giọng đầy căng thẳng.

Hứa Liên Nhã không buồn ngủ lắm, nói: "Xem A Dương có đá chăn không."

Triệu Tấn Dương bò dậy trước, không biết từ lúc nào đã mặc quần jean trên người, nói: "Em ngủ đi, để anh."

Cuối cùng Triệu Tấn Dương bế A Dương đang say ngủ đến, "Để con bé ngủ cùng chúng ta một thời gian đi."

Hứa Liên Nhã im lặng thở dài.

Trước kia Triệu Tấn Dương từng tham gia nhiệm vụ bảo vệ nhân chứng, căng thẳng có áp lực có, nhưng đa số đều có thể ung dung xử lý, chưa từng giống lúc này bao giờ, mỗi một giây thần kinh đều trong trạng thái chuẩn bị

https://thuviensach.vn

chiến đấu, đây là một nhiệm vụ bảo vệ tuyệt đối không để bất cứ sai lầm nào xảy ra.

Nhưng cuộc sống như thế chỉ kéo dài mấy ngày.

Gió bắc trong đêm tháng mười một cũng không thể che đi tiếng động sột soạt, Triệu Tấn Dương bỗng mở hai mắt, ngưng thần lắng nghe, không phải từ ngoài cửa sổ, mà là ở cửa.

Trước kia từng có sâu rượu đi nhầm nhà, Triệu Tấn Dương không dám xem thường, mò lấy súng ở dưới gầm giường đút vào sau lưng, rồi rón rén đi ra ngoài.

Tiếng động nhỏ như tiếng đào lỗ, Triệu Tấn Dương nhìn qua lỗ mắt mèo.

Đèn hành lang không sáng, mượn ánh trắng ngoài cửa sổ, loáng thoáng trông thấy hình người to béo trên cửa. Vì góc độ hạn chế nên không thể thấy rõ toàn thân, trực giác của Triệu Tấn Dương mách bảo điều gì đó không ổn, thầm chửi một câu rồi vội quay lại phòng ngủ.

"Liên Nhã, dậy đi." Triệu Tấn Dương vén chăn lên, thấp giọng gọi cô.

Hứa Liên Nhã lim dim đôi mắt, hỏi "sao thế" còn không ra hơi, Triệu Tấn Dương lặp lại lần nữa như ra lệnh: "Mau dậy đi!"

Thấy vẻ mặt anh nặng nề, Hứa Liên Nhã hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Mau giấu A Dương đo!"

Hứa Liên Nhã vội ôm lấy A Dương, Triệu Tấn Dương đã mở sẵn tủ quần áo đợi hai người.

Triệu Tấn Dương nhét hai mẹ con vào trong, A Dương bắt đầu mơ hồ, anh chỉ kịp gấp gáp hôn lên trán Hứa Liên Nhã, thuận tay sờ mặt A Dương.

https://thuviensach.vn

"Báo cảnh sáy. Anh yêu hai người."

Hứa Liên Nhã chỉ gật đầu, lập tức ánh đèn chỉ còn lại một kẽ hở.

Tiếng động bên ngoài biến thành tiếng két mở cửa đặc thù.

Triệu Tấn Dương tắt đèn đóng cửa phòng ngủ lại, vừa mới bấm gọi cho Quách Dược thì chợt liếc thấy bóng người lắc lư ở đối diện, anh úi người xuống, lập tức cảm thấy có thứ gì vụt qua, cửa kính phòng tắm sau lưng xoảng một tiếng vỡ vụn.

Mẹ, là súng giảm thanh.

Triệu Tấn Dương lăn xuống giường phụ, núp bên cạnh cửa.

"Đừng có trốn nữa, không phải mày không sợ trời không sợ đất sao? Ha ha ha ——"

Quả nhiên là Thái Tam.

Đèn phòng khách được bật sáng, bóng dáng Thái Tam cầm sung từng bước ép đến gần.

"Bố ơi?"

Trong tủ quần áo, A Dương bị tiếng kính vỡ đánh thức, vừa mở miệng thì đã bị Hứa Liên Nhã bịt lại.

"A Dương, là mẹ đây, đừng nói gì cả." Hứa Liên Nhã nhỏ giọng nói bên tai cô bé. Âm thanh thấp bé đã hóa cơn run rẩy thành từng tiếng thở gấp đè nén.

"Chúng ta đang chơi trốn tìm với bố, trốn vào tủ không để bố tìm được, A Dương đừng lên tiếng, như thế bố mới không tìm được chúng ta. A Dương hiểu thì gật đầu đi nào."

https://thuviensach.vn

A Dương yên tĩnh một lúc, rồi từ từ gật đầu.

"A Dương giỏi lắm. Bây giờ mẹ buông tay ra, nhưng con không được nói gì đấy. Biết chưa?"

A Dương phối hợp gật đầu.

"Bên ngoài ồn lắm, mẹ che tai cho con nhé, A Dương ngủ tiếp được không?"

Đầu lại chuyển động.

Hứa Liên Nhã chậm rãi buông tay, rồi che kín tai cô bé.

Cơn buồn ngủ của A Dương đã bị vui thú của trò chơi xua tan, cô bé đưa hai tay lên bịt miệng, nháy mắt với Hứa Liên Nhã mấy cái trong bóng tối, dáng vẻ như đang nói: "Mẹ ơi, con không nói gì đâu."

Hứa Liên Nhã vô cùng đau lòng, dụi vào trán cô bé mà nói: "A Dương ngoan nào, mau ngủ đi con. Tỉnh dậy là có thể ra ngoài được rồi."

Triệu Tấn Dương không biết Thái Tam mang theo bao nhiêu đạn, dù gì anh cũng chỉ có năm phát, phải tính toán dùng.

Anh chỉ có thể kéo dài thời gian đợi Quách Dược đến, cũng may tối nay là ca trực của anh ta.

Hai căn phòng không lớn, bóng hình nhanh chóng xuất hiện bên cửa.

Tuyệt đối không thể để hắn vào phòng ngủ chính.

"Họ Triệu kia, sợ ông rồi phải không?"

Triệu Tấn Dương liếc thấy con gấu bông ở trên giường bên cạnh, bèn cúi người nhặt lấy một con rồi ném ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vật đột nhiên bay đến thu hút sự chú ý của Thái Tam, dịch chuyển họng súng, nhắm ngay giữa mà nả một phát.

Xác nhận được vị trí của Thái Tam, Triệu Tấn Dương lao ra đạp vào hạ bộ của hắn, Thái Tam mất trọng tâm lảo đảo ngã xuống đất, trong cơn hoảng loạn lại bắn thêm hai phát nữa.

Một viên đạn xuyên qua ra trải giường, sượt qua vai trái Thái Tam, mùi máu tanh kèm cơn ù tai kéo đến, Triệu Tấn Dương đau đớn rên một tiếng.

Cơn đau làm cả người Triệu Tấn Dương cứng lại, Thái Tam hùng hổ vùng vẫy muốn đè lên người Triệu Tấn Dương, nhưng chỉ mới nhấc nửa người lên thì đằng sau đã bị tấn công ngay, gáy ăn phải một gậy, đầu kêu ong ong. Cũng may lờ mờ nhớ phải bảo vệ súng, cũng không để ý họng súng chĩa vào đâu mà cứ thế bóp cò. Triệu Tấn Dương né người. Vai phải Thái Tam bị đập một phát, súng rớt xuống, bị người phía sau cướp lấy.

"Đến chậm rồi nhỉ?" Quách Dược chĩa súng vào Thái Tam, thở hổn hển hỏi Triệu Tấn Dương đang bò dậy.

"Vừa kịp." Triệu Tấn Dương đau rát, mở miệng trách móc.

"Được." Quách Dược thở nhẹ nhõm, "Anh sao rồi?"

Triệu Tấn Dương liếc mắt nhìn vết thương, trày da sứt thịt, tay trái run cầm cập, miễn cưỡng lắm mới có thể cử động được, nói: "Không chết được."

"Ha ha ha —— "

Khóe miệng Thái Tam rỉ máu, hợp cùng vết sẹo trên mặt, vừa cười một phát là cả gương mặt vô cùng dữ tợn.

https://thuviensach.vn

Hắn phụt nhổ ngụm máu ra, bước lùi về sau, lập tức họng súng của Quách Dược di chuyển theo.

"Đến đi, nổ súng đi ——!"

Quách Dược cắn răng, nhả từng chữ từng chữ một, "Đừng tưởng tao không dám ——"

"Đến đi ——" Thái Tam nhắm mắt như đón nhận cái chết, chỉ vào ấn đường mình, "Bắn ở đây đi ——! Bắn thẳng vào đây này ——! Không bắn trúng thì là đồ hèn!"

"Quách Dược!" Triệu Tấn Dương khẽ nhắc, Quách Dược cắn chặt răng đến mức quai hàm căng ra, như tên đã lắp vào cung, "Bình tĩnh đi, đừng để bị hắn khích tướng ——"

"Ha ha ha ——" Lại một trận cười làm nhiễu loạn cuộc trao đổi của hai người.

Thái Tam mở mắt ra, từ họng súng nhìn sang hai người, khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười nham hiểm.

Nói một cách quái gở: "Không phải hai đứa chúng mày là đồ hèn hạ sao? Tao nói này, anh em truy bắt ma túy của chúng mày chết cả rồi, chỉ còn lại hai thằng ham sống sợ chết, sống nữa thì có ích gì?"

Vào khoảnh khắc đấy, Quách Dược bóp cò ——

Cạch.

Lại bóp lần nữa ——

Cạch.

Không bắn.

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha ——" Thái Tam lại cười phá lên, "Mày không nghĩ tại sao tao lại ung dung đưa súng cho mày vậy ư? Ha ha ha —— A ——!"

Bằng ——!

Tiếng cười tắt đi.

Triệu Tấn Dương đã sớm lấy khẩu súng ở sau lưng ra, đầu ngắm chỉ xuống dưới thắt lưng một đoạn, vững vàng nhả đạn.

Cả người Thái Tam rung lên, vẻ mặt nhăn nhó đau đớn, tay đưa xuống bịt lấy bắp đùi phải.

Ở đó có một cái lỗ, máu tươi ồ ạt chảy ra.

"Lương Chính..." Triệu Tấn Dương lẩm bẩm, nét ngấm ngầm chịu đựng trên mặt còn sâu hơn cả Quách Dược vừa rồi.

Triệu Tấn Dương nghĩ, có lẽ Lôi Nghị đã nhìn thấu anh từ sớm, anh đúng là sẽ giận cá chém thớt.

Thái Tam trước mắt không chỉ là Thái Tam, mà cũng giống như những kẻ buông ma túy khác, Lư Kình, "bạo chó", Trịnh Dư Trạch... Thậm chí là rất nhiều tên tôm tép không còn nhớ rõ mặt mũi mà anh từng bắt.

Bọn chúng đáng chết!

Bằng ——!

Thái Tam ngửa ra đằng sau, khổ sợ dựa vào ghế sa lon, trên áo khoác màu xanh lá, ở vị trí xương sườn có chất lỏng đỏ đậm chảy ra.

"Lão đại..."

"A Dương, dừng tay ——!"

https://thuviensach.vn

Trong tủ quần áo, Hứa Liên Nhã bị hai tiếng đạn bắn làm giật mình rung lên, tay trượt ra khỏi tai A Dương.

"Mẹ ——" Rõ ràng A Dương cũng đã nghe thấy, lạc giọng hỏi Hứa Liên Nhã, "Tiếng gì vậy ạ?"

Hứa Liên Nhã vùi người vào trong kinh hãi, thân phận của người nổ súng càng khiến đầu óc cô trống rỗng hơn hai tiếng kia.

"Là đốt pháo ạ?"

Đốt pháo... Hứa Liên Nhã trì trệ lặp lại trong bụng, thấp giọng bảo: "Đúng thế, có người đốt pháo dọa chúng ta, A Dương đừng sợ, bố ở bên ngoài sẽ bảo vệ chúng ta."

Hứa Liên Nhã đưa tay vòng qua miệng cô bé, thuận tiện bịt kín lỗ tai.

"A Dương, đừng lên tiếng, ngoan nào."

A Dương từ từ gật đầu, hai tay chen vào giữa cánh tay Hứa Liên Nhã, lại bịt miệng lại.

"A Dương, buông súng xuống!" Quách Dược thử đến gần Triệu Tấn Dương.

Bỗng họng súng chuyển đến trước mặt Quách Dược.

Tinh thần căng thẳng nhiều hôm đã để hai mắt Triệu Tấn Dương đỏ bừng, lúc này anh như rơi vào một thế giới khác, thần hồn nát thần tính, trông gà hóa quốc.

Quách Dược ném súng trong tay đi, giơ hai tay lên cao quá đầu.

"Tôi là Quách Dược." Quách Dược nhận thấy rõ Triệu Tấn Dương sững ra, cảnh giác nói: "A Dương, tôi là Quách Dược. Nghe lời tôi, bỏ súng

https://thuviensach.vn

xuống."

Có lẽ là do đau, có lẽ là do đã tỉnh, ngón tay Triệu Tấn Dương từ từ rời khỏi cò súng.

"Anh không thể nổ súng được, hắn vẫn chưa chết ——" Quách Dược chỉ Thái Tam, "Anh còn vợ con, nếu anh giết hắn, anh muốn bọn họ trơ mắt nhìn anh ngồi tù sao?"

Trên mặt Triệu Tấn Dương như xuất hiện tia sáng, sát khí dần dần tan đi, thậm chí dưới ánh đèn, nơi mắt còn lóe sáng lên vì ướt át.

Họng súng chĩa xuống đất, tay trái anh rũ xuống, định đóng khóa súng.

"Ha ha ——" Tiếng cười đột ngột lại lần nữa vang lên, chỉ là không sung sức như ban nãy, cái điệu cười trong lúc hấp hối giãy dụa càng có vẻ thâm độc, "Họ Triệu kia, ông đã nói rồi —— ông mà chết, mày cũng phải chôn theo ông đây; Ông mà không chết, ông sẽ phá nát cả nhà mày ——"

Tay Triệu Tấn Dương trống rỗng, súng đã bị Quách Dược cướp lấy ——

Bằng ——!

Lại một tiếng nữa, Triệu Tấn Dương mở lòi đôi mắt như cóc, nơi ấn đường điểm xuyết một điểm đen.

Âm thanh giá lạnh theo máu trào ra từ ấn đường mà vang lên ——

"Của Băng Khê."

Cơ thể dựa vào ghế sa lon của Thái Tam chầm chậm tuột xuống đất.

Bằng ——!

https://thuviensach.vn

Cánh tay phải Thái Tam rũ xuống đất bị đạn bắn ghim chặt vào, nơi đó đã không còn dấu hiệu sinh lý, không thể cử động…

"Của A Dương."

Triệu Tấn Dương ngơ ngác nhìn Quách Dược và thi thể của Thái Tam, ngã ngồi lên tủ tivi.

"Cậu... cậu đã làm gì thế..."

Quách Dược đặt súng xuống, nhìn sang Triệu Tấn Dương, âm thanh đã khôi phục lại vẻ tỉnh táo như trước.

"Động tĩnh quá lớn, cảnh sát cũng sắp đến rồi. Anh đưa chị dâu và con đi xuống đi, ở đây để tôi xử lý."

Triệu Tấn Dương nhớ đến người vợ vẫn trốn trong tủ quần áo, không muốn đợi cảnh sát tới lại mang đến thêm ác mộng máu tanh cho họ, bèn vội gật đầu.

Triệu Tấn Dương vào phòng ngủ mở đèn lên, vào giây phút mở cửa tủ ra, hai mẹ con co rúm lại cũng nheo mắt theo.

"Không sao, em ôm con bé ra đi, chúng ta xuống nhà."

Hứa Liên Nhã kinh hãi gật đầu loạn xạ, chui vào tủ ôm A Dương ra.

Vừa đứng thẳng người thì một tấm ra trải giường đã trùm lấy đầu hai người.

Đi kèm theo đó là tiếng kêu ngạc nhiên của A Dương, Triệu Tấn Dương ôm eo Hứa Liên Nhã, nói: "Để anh đưa hai mẹ con ra ngoài. Đi theo anh, đừng nhìn xuống sàn."

https://thuviensach.vn

"Ừ..." Hứa Liên Nhã đáp, lại vỗ lưng A Dương, "A Dương ngoan nào, đừng lên tiếng."

Triệu Tấn Dương thấy chỗ cái đầu nhỏ kia giật giật.

Triệu Tấn Dương đưa hai người đi ra phòng khách, Quách Dược đẩy ghế ra dọn đường, đứng trước thi thể Thái Tam cản lại.

Đi ra gần cửa, Triệu Tấn Dương quay đầu lại nhìn anh.

"Người anh em, bảo trọng!"

Bỗng Quách Dược đứng nghiêm, làm động tác chào tiêu chuẩn.

Đây là lễ nghi cao nhất của cảnh sát đối với một cảnh sát khác.

Quách Dược dưới ánh đèn cao to khỏe mạnh, trong thoáng chốc Triệu Tấn Dương như thấy lại mấy năm trước, khi Lôi Nghị và Thẩm Băng Khê vẫn còn, Lương Chính vẫn êm đẹp chạy lui chạy tới, bồng bột so tài với nhau.

"Đồ thần kinh." Triệu Tấn Dương không nhịn được mắng một câu. Cánh tay phế bên phải giật lên theo phản xạ, cuối cùng chỉ có thể nâng tay trái lên, làm lễ đáp trả.

Quách Dược cũng nở nụ cười hiếm thấy.

Ánh đèn hành lang sáng lên theo tiếng bước chân của họ, xuống đến tầng hai, Triệu Tấn Dương vén ra giường lên.

A Dương nhíu mắt, trông thấy gương mặt Triệu Tấn Dương, liền ê a một tiếng.

"Bố! Bị phát hiện rồi!" Hai tay giang ra, cô bé nhoẻn miệng cười, "Bố ơi, muốn ôm!"

https://thuviensach.vn

"Được, bố ôm nào."

Triệu Tấn Dương vắt ra giường lên tay, vừa khéo che đi vết thương, sức nặng của A Dương chuyển lên cánh tay, làm anh nhíu mày lại.

Một nhà ba người vừa mới ra khỏi cổng thì đụng phải hai cảnh sát vội vã chạy tới.

Hứa Liên Nhã và A Dương vẫn mặc nguyên đồ ngủ, nhìn không giống dáng vẻ ra ngoài bình thường.

"Anh chị có nghe thấy động tĩnh không? Ở tầng mấy?" Một cảnh sát trong đó hỏi.

"Tầng sáu." Triệu Tấn Dương nói.

"Anh chị không sao chứ?"

"Các anh mau lên đi."

Hai cảnh sát lập tức chạy lên.

Đi được một đoạn thì lại gặp cảnh sát đến tiếp ứng trước, xe cảnh sát đã đậu ở ven đường.

Bằng ——!

Xa xa sau lưng truyền đến tiếng động, so với ban nãy thì nhỏ hơn nhiều.

Triệu Tấn Dương dừng bước.

A Dương rướn cổ lên, "A, bố ơi, lại đốt pháo nữa ạ?"

Cô bé cảm giác sức lực trên tay bố biến mất, thế là dùng hết sức kẹp chặt lấy người anh.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã cũng ngây ra.

A Dương, buông súng xuống!

—— Để tôi lên.

Anh còn có vợ con.

—— Còn tôi chẳng có ai.

Lúc này, mặt Triệu Tấn Dương xám như tro tàn.

Đáng lẽ trong cái chào cuối cùng ấy, anh nên đoán ra từ sớm...

Hứa Liên Nhã chuyển đến trước người anh, đưa tay ôm chặt hai người họ, nhưng vẫn chẳng khiến Triệu Tấn Dương thôi run bần bật.

"A Dương, đừng quay lại... Xin anh đừng quay lại..."

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Án mạng dùng súng này đã được cảnh sát chú trọng, nhưng căn cứ vào bằng chứng để lại ở hiện trường, trên hai khẩu súng chỉ có dấu vân tay của người đã chết, một người chết trong đó đã nhả đạn tự sát ngay trước mặt cảnh sát.

Hỏi đôi vợ chồng bắt gặp khi ấy, người chồng và người tự sát là bạn bè, trong đêm xảy ra vụ án phát hiện có gì đó khác thường, từng cầm súng đánh nhau với tên côn đồ, vai trái bị thương, nhưng hỏi về nguồn gốc khẩu súng thì không biết.

Hỏi lại cô vợ, từ đầu đến cuối núp trong tủ quần áo, kinh hoảng quá độ nên không nghe rõ nói chuyện bên ngoài, cũng không thấy tên côn đồ với súng bao giờ.

Tổng cộng tìm được mười phát đạn ở hiện trường, bốn viên trúng tên côn đồ, ba phát vào bắp đùi, xương sườn, tay phải đã đủ để tên côn đồ không còn sức phản kháng, đặc biệt phát súng bắn vào ấn đường có thể gây chết người, nếu nói là vì tự vệ thì rất khả nghi.

Nhưng vì chưa có đầy đủ chứng cứ, chỉ là suy đoán, cuối cùng vụ án không giải quyết được gì.

Năm xưa bố mẹ Quách Dược đã ly hôn, mỗi người cũng đã có tổ ấm riêng, mấy năm rồi không liên lạc gì, bà nội một tay nuôi anh ta lớn lên cũng đã qua đời từ lâu. Triệu Tấn Dương ra mặt xử lý hậu sự của anh ta.

https://thuviensach.vn

Lương Chính dẫn vợ là Phương Gia Gia, cùng Trâu Vân Đình chạy từ Quảng Đông đến.

Tang lễ đơn giản khiêm tốn, người tham gia ngoài bọn họ ra, cũng chỉ có lãnh đạo và mấy người đồng nghiệp sau khi Quách Dược đến bên này.

Quách Dược được chôn cất ở nghĩa trang công cộng gần lâm trường.

Lương Chính chống gậy, nhìn bia mộ bên cạnh, nói: "Anh chọn chỗ không tệ đấy."

Triệu Tấn Dương đáp: "Không phải anh chọn."

Lương Chính nhìn anh cau mày dưới ánh mặt trời, nếp nhăn còn hằn sâu hơn khi gặp anh vào năm ngoái.

"Là cậu ấy tự chọn." Triệu Tấn Dương bất đắc dĩ thở dài, "Cậu ấy chọn hai chỗ."

A Dương nhìn sang bia mộ bên cạnh, đưa tay đè môi nghĩ ngợi một lát, rồi kéo tay Hứa Liên Nhã, nhỏ giọng nói: "Mẹ ơi, tên của người này có tám nét chấm.*"

(*Trong tên Thẩm Băng Khê 沈冰溪 có tám nét chấm của bộ "thủy".)

Triệu Tấn Dương cũng nghe thấy, ngồi xổm xuống, tầm mắt nhìn ngang cô bé.

"Biết ba chữ này đọc thế nào không?"

"Thẩm —— Băng —— Khê?" A Dương trúc trắc đọc lên, "Bạn trong lớp bọn con có họ này..."

"Thông minh lắm." Triệu Tấn Dương khẽ cười, "Bọn bố gọi dì ấy là 'chị Thủy', nên con phải gọi là 'dì Thủy'."

https://thuviensach.vn

"Dì Thủy ạ?" A Dương đưa mắt nhìn bia mộ.

"Đúng thế."

Lương Chính cũng hết cách, nói: "Anh ấy làm thế là có ý gì, chị Thủy theo đuổi anh ấy nhiều năm vậy mà không có kết quả."

"Trước đó Quách Dược có nói với tôi, những người giống như chúng ta, sau khi chết cũng như đã giải ngũ, tiếp tục im lặng vô danh, ngay đến bia mộ cũng đừng có." Triệu Tấn Dương nói, "Cậu ta nói, từ nhỏ chị Thủy lớn lên ở cô nhi viện, lúc hy sinh cũng chưa kết hôn, cho đến giờ chưa từng có một ngôi nhà, cậu ta không muốn để chị ấy xuống dưới đó mà cũng không có chỗ ở, nên mới lập một cái..." Cánh tay trái treo băng của Triệu Tấn Dương khó khăn cử động.

"Đến ngay cả của mình mà anh ấy cũng chuẩn bị xong rồi, nghĩ thật..." Bỗng Lương Chính dừng lại.

Trâu Vân Đình đứng cạnh im lặng nãy giờ mở miệng, "Cậu ấy với Tiểu Thủy, hàng xóm cũng được mà anh em cũng được, hai cậu cứ coi như cậu ấy xuống dưới đó tìm người làm bạn đi, cũng không phải cô đơn một mình."

Triệu Tấn Dương nhìn sang bà, so với bọn họ, năm tháng càng vô tình hơn với người phụ nữ đã đứng tuổi này.

Triệu Tấn Dương ừ một tiếng, "Sau khi Tiểu Thủy đi, tôi cũng đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, nhưng không ngờ lại đến nhanh thế. Vốn tưởng cậu ấy ở bên này với cậu, ít nhiều có thể chăm sóc lẫn nhau cùng bầu bạn, sẽ nghĩ thông hơn..."

"Em biết..." Triệu Tấn Dương lầm bầm gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu là anh giễu cợt Quách Dược không nghĩ thông. Cho đến khi trách nhiệm bảo vệ máu thịt ấy rơi xuống người mình, mới sâu sắc hiểu được nặng nề trong đó.

Không ai nói thêm điều gì, Triệu Tấn Dương và Lương Chính mỗi người châm một điếu thuốc, đặt trước bia mộ.

Đoàn người rời khỏi mộ viên.

"A Dương ——" Trâu Vân Đình đi cuối gọi một tiếng.

Hai người đồng thời ngoái đầu lại.

Hứa Liên Nhã ở cạnh nhắc nhở, "Bà Trâu gọi bố con đấy."

Trâu Vân Đình cười với cô bé.

"À." A Dương ngại ngùng gãi đầu.

Hứa Liên Nhã kéo A Dương và vợ chồng Lương Chính rời đi, thức thời để Triệu Tấn Dương và Trâu Vân Đình ở lại.

"Trông giống cậu lắm." Trâu Vân Đình nói thật lòng.

"Ừ." Nhắc đến con gái, trên mặt Triệu Tấn Dương xuất hiện nụ cười, "Hồi đầu em cũng suýt nữa bị dọa."

"Chắc là ngoan lắm."

"Mẹ con bé dạy dỗ tốt, rất hiểu chuyện."

Hai người im lặng đi xuống bậc thang.

"A Dương..."

"Chị cả ——" Triệu Tấn Dương ngắt lời bà, "Em biết chị muốn nói gì."

https://thuviensach.vn

"..."

"Em sẽ sống tốt." Triệu Tấn Dương mím môi, bên môi xuất hiện hai hàng nếp nhăn sâu, "Nếu không Quách Dược sẽ không đáng giá..."

"Được..." Trâu Vân Đình như lẩm bẩm, "Được..."

Sống khỏe mạnh, đã trở thành một trách nhiệm không thể đẩy lùi.

Gió lạnh tháng mười một cùng ánh dương ập đến, hai điếu thuốc sắp tàn trước bia mộ mới toanh kia sáng đỏ lên.

Trả lời Báo cáo

meiipan 336# Tác giả| Đăng lúc 3 giờ trước | Chỉ xem của tác giả Chương 21

Lại là tháng mười một trong một năm.

Lúc Triệu Tấn Dương ký tên vào đơn giải phẫu còn căng thẳng hơn lúc kết hôn. Thậm chí anh còn hối hận là tại sao mình lại đồng ý muốn đứa bé này.

Hứa Liên Nhã giãy giụa mười một tiếng rồi mà vẫn không có cách nào đẻ thường, đành phải mổ bụng lần nữa.

Đau khổ chờ đợi càng đau hơn cánh tay cụt của anh, bởi vì không cách nào san sẻ với cô được.

Thời gian đã trở thành khái niệm mơ hồ, khi cuối cùng trong phòng sinh vang lên tiếng trẻ sơ sinh khóc, Triệu Tấn Dương lập tức lao đến.

"Vợ tôi đâu?"

"Chúc mừng anh, là một đứa bé trai."

https://thuviensach.vn

Triệu Tấn Dương cũng chẳng màng ngó ngàng, muốn chen vào bên trong nhưng lại bị y tá cản.

"Lát nữa sẽ được đẩy đến phòng bệnh..."

Cuối cùng đứa trẻ được trao cho bà ngoại.

Hứa Liên Nhã vẫn luôn tỉnh táo, được đẩy ra đến phòng bệnh. Triệu Tấn Dương đi theo bên cạnh, kéo theo A Dương hồ đồ mờ mịt.

"Mẹ không sao chứ ạ?"

Âm thanh nho nhỏ chìm giữa tiếng bánh xe va chạm.

Sau khi cố định giường đẩy, Triệu Tấn Dương mở miệng: "Cảm giác thế nào?"

Hứa Liên Nhã hỏi: "Gặp con trai chưa?"

Triệu Tấn Dương lắc đầu.

Hứa Liên Nhã nhướn mày, "Tại sao không gặp."

"... Cũng không quen nó."

Hứa Liên Nhã biết anh lo lắng, uể oải cười mắng: "Dù sao cũng là con trai con."

Hứa Đồng ôm con đến, nói: "Để bố ôm cái nào."

Triệu Tấn Dương lập tức đứng lên, đưa tay trái ra, nhưng lại do dự rụt về.

"Con sợ ôm không vững..."

https://thuviensach.vn

Hứa Đồng cũng phát giác ra, vội bảo: "Không sao. Con ngồi xuống đi, mẹ để lên chân con."

"Ồ..." Triệu Tấn Dương ngồi ra sau băng ghế, thậm chí còn hơi nhón chân lên, để bắp đùi tạo thành độ dốc với bụng, "Được..."

Hứa Đồng đặt đứa trẻ sơ sinh trong bọc lên giữa hai chân anh, Triệu Tấn Dương đưa tay dè dặt bảo vệ, trọng lượng vô cùng nhẹ, nhẹ hơn A Dương rất nhiều, nhưng cũng mang đến cho anh cả hưng phấn lẫn bất an như lần đầu tiên gặp.

Đứa trẻ còn đang say ngủ, tóc dày đặc cực kỳ giống anh.

Hứa Liên Nhã ở bên cạnh nói: "Con trai theo họ anh, tên anh đặt."

Triệu Tấn Dương không nghĩ nhiều, nói ra một cái tên.

Hứa Liên Nhã sững sốt, sau đó cười bảo: "Được." Lại hỏi A Dương, "Tên em trai dễ nghe không, chỉ khác con một chữ."

"Dễ nghe ạ." A Dương ngước mặt lên khỏi em trai, cười híp mắt. Bỗng cô bé cúi đầu, lại gần mặt em trai, lẩm bẩm trong miệng.

Triệu Tấn Dương bị cử động của cô bé dọa sợ, vội bảo vệ đứa trẻ, hỏi: "A Dương, con làm gì đấy?"

A Dương chắp tay ra sau lưng, vô tội nói: "Con nói chuyện với em trai."

"... Nói gì thế?"

A Dương hồn nhiên cười ha ha, "Con không nói cho bố đâu."

Vừa lúc nãy, A Dương dùng chóp mũi cao của mình khẽ chạm vào em trai, thấp giọng bảo: "Em trai Tiểu Dược ơi, chị nói cho em một bí mật nhé ——

https://thuviensach.vn

Bố chúng ta là 'thần điêu đại hiệp' đấy!"

- Hoàn chính văn -

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lại là tháng mười một trong một năm.

Lúc Triệu Tấn Dương ký tên vào đơn giải phẫu còn căng thẳng hơn lúc kết hôn. Thậm chí anh còn hối hận là tại sao mình lại đồng ý muốn đứa bé này.

Hứa Liên Nhã giãy giụa mười một tiếng rồi mà vẫn không có cách nào đẻ thường, đành phải mổ bụng lần nữa.

Đau khổ chờ đợi càng đau hơn cánh tay cụt của anh, bởi vì không cách nào san sẻ với cô được.

Thời gian đã trở thành khái niệm mơ hồ, khi cuối cùng trong phòng sinh vang lên tiếng trẻ sơ sinh khóc, Triệu Tấn Dương lập tức lao đến.

"Vợ tôi đâu?"

"Chúc mừng anh, là một đứa bé trai."

Triệu Tấn Dương cũng chẳng màng ngó ngàng, muốn chen vào bên trong nhưng lại bị y tá cản.

"Lát nữa sẽ được đẩy đến phòng bệnh..."

Cuối cùng đứa trẻ được trao cho bà ngoại.

Hứa Liên Nhã vẫn luôn tỉnh táo, được đẩy ra đến phòng bệnh. Triệu Tấn Dương đi theo bên cạnh, kéo theo A Dương hồ đồ mờ mịt.

https://thuviensach.vn

"Mẹ không sao chứ ạ?"

Âm thanh nho nhỏ chìm giữa tiếng bánh xe va chạm.

Sau khi cố định giường đẩy, Triệu Tấn Dương mở miệng: "Cảm giác thế nào?"

Hứa Liên Nhã hỏi: "Gặp con trai chưa?"

Triệu Tấn Dương lắc đầu.

Hứa Liên Nhã nhướn mày, "Tại sao không gặp."

"... Cũng không quen nó."

Hứa Liên Nhã biết anh lo lắng, uể oải cười mắng: "Dù sao cũng là con trai con."Hứa Đồng ôm con đến, nói: "Để bố ôm cái nào."

Triệu Tấn Dương lập tức đứng lên, đưa tay trái ra, nhưng lại do dự rụt về.

"Con sợ ôm không vững..."

Hứa Đồng cũng phát giác ra, vội bảo: "Không sao. Con ngồi xuống đi, mẹ để lên chân con."

"Ồ..." Triệu Tấn Dương ngồi ra sau băng ghế, thậm chí còn hơi nhón chân lên, để bắp đùi tạo thành độ dốc với bụng, "Được..."

Hứa Đồng đặt đứa trẻ sơ sinh trong bọc lên giữa hai chân anh, Triệu Tấn Dương đưa tay dè dặt bảo vệ, trọng lượng vô cùng nhẹ, nhẹ hơn A Dương rất nhiều, nhưng cũng mang đến cho anh cả hưng phấn lẫn bất an như lần đầu tiên gặp.

Đứa trẻ còn đang say ngủ, tóc dày đặc cực kỳ giống anh.

https://thuviensach.vn

Hứa Liên Nhã ở bên cạnh nói: "Con trai theo họ anh, tên anh đặt."

Triệu Tấn Dương không nghĩ nhiều, nói ra một cái tên.

Hứa Liên Nhã sững sốt, sau đó cười bảo: "Được." Lại hỏi A Dương, "Tên em trai dễ nghe không, chỉ khác con một chữ."

"Dễ nghe ạ." A Dương ngước mặt lên khỏi em trai, cười híp mắt. Bỗng cô bé cúi đầu, lại gần mặt em trai, lẩm bẩm trong miệng.

Triệu Tấn Dương bị cử động của cô bé dọa sợ, vội bảo vệ đứa trẻ, hỏi: "A Dương, con làm gì đấy?"

A Dương chắp tay ra sau lưng, vô tội nói: "Con nói chuyện với em trai."

"... Nói gì thế?"

A Dương hồn nhiên cười ha ha, "Con không nói cho bố đâu."

Vừa lúc nãy, A Dương dùng chóp mũi cao của mình khẽ chạm vào em trai, thấp giọng bảo: "Em trai Tiểu Dược ơi, chị nói cho em một bí mật nhé ——

Bố chúng ta là "thần điêu đại hiệp" đấy!"

- Hoàn chính văn -

https://thuviensach.vn

ÁNH DƯƠNG SOI LỐI

Khâm Điểm Phế Sài

www.dtv-ebook.com

Chương 92 - Ngoại Truyện

Trẻ con ở tuổi A Dương đã có rất nhiều bí mật.

Có một ngày Tiểu Trí lại tè dầm.

A Dương ở lỳ trong phòng nghỉ trưa chờ đến lúc chỉ còn hai người, đi đến an ủi Tiểu Trí.

"Mình nói cho cậu một bí mật, cậu đừng nói với người khác nhé."

Tiểu Trí ướt quần không hứng thú lắm, "Ờ."

"Bố mình cũng tè dầm đấy, cho nên, cậu không cần lo lắng."

Trên mặt Tiểu Trí dâng lên cảm giác tự hào, "Nhưng bố mình không tè dầm đâu."

A Dương: "..."

2.

Sau khi em trai A Dương ra đời một tháng, nhà nước bắt đầu đưa ra chính sách mở rộng hai con toàn diện, em trai A Dương trở thành nhóm "cục cưng hai con" nộp phạt cuối cùng.

Nghe Phùng Nhất Như dùng luận điệu nhắc đến "con nít cũng như đòi nợ", cuối cùng A Dương có thể hùng hồn mà nói: "Em trai mới đến đòi nợ."

https://thuviensach.vn

3.

A Dương thích nhất là bắt chước bố.

Có một hôm cô bé mặc áo mùa thu cao cổ màu trắng, rút tay phải khỏi ống tay áo đặt trước ngực, để ống tay áo trống rỗng chạy đến trước mặt Triệu Tấn Dương.

"Bố ơi bố xem nè! Con cũng không có tay!"

Cô bé lắc lư người, để tay áo bay bay như Triệu Tấn Dương.

Triệu Tấn Dương: "..."

Hứa Liên Nhã nghe tiếng, thò đầu ra khỏi phòng bếp, khẽ mắng: "A Dương, đừng có làm giãn áo."

A Dương ngượng nghịu xỏ tay vào, "Vâng ạ..."

4.

Trong mắt A Dương, bố có thể làm được rất nhiều chuyện mà mẹ không làm được, ví dụ như cho cô bé ngồi trên bả vai, ôm cô bé đón gió chạy nhanh, còn tập Taekwando với cô bé. Thế cho nên cô bé thường xuyên quên chuyện Triệu Tấn Dương trong mắt người khác là kiểu "người đặc biệt".

Ngày hôm đó, một nhà bốn người Triệu Tấn Dương đang xem tin tức duyệt binh phát lại.

A Dương cầm súng đồ chơi lên, học binh lính chào.

Triệu Tấn Dương ngoắc tay với cô bé, "Đến đây, bố dạy con."

A Dương vui sướng chạy đến cạnh Triệu Tấn Dương.

https://thuviensach.vn

"Như thế này," Triệu Tấn Dương đưa tay trái mình ra, "Khép năm ngón lại, nhanh chóng đưa lên, cao ngang lông may còn, ngón giữa hướng về huyệt thái dương —— biết huyệt thái dương ở đâu không —— đúng, là ở đây."

A Dương học dáng vẻ của anh, từ từ đưa tay trái lên.

"..." Triệu Tấn Dương đặt tay trái cô bé xuống, nói: "Dùng tay phải, chào phải dùng tay phải."

"Nhưng bố dùng tay trái mà."

"..."

A a ——" A Dương xấu hổ cạ vào ngực bố, "Ôi chao, con lại quên mất ——"

Triệu Tấn Dương lấy tay cô bé xuống, nắm ở trong tay, một lớn một nhỏ, một đen một trắng giống bánh bao trong nồi nước.

Anh khép năm ngón tay của con gái lại, từ từ đưa lên huyệt thái dương của cô bé, nói: "Thế này... Học được chưa?"

A Dương gật đầu, "Rồi ạ."

"Nào, nghe khẩu lệnh của bố."

A Dương nghiêm túc đợi anh, Triệu Tấn Dương hô: "Nghiêm ——"

A Dương lập tức ưỡn thẳng cơ thể nhỏ bé của mình.

"Chào đồng chí ——!"

A Dương nhanh chóng đưa tay phải lên, thậm chí còn khẽ nhíu mày, "Chào thủ trường!"

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ nghiêm túc đầy đáng yêu làm Triệu Tấn Dương suýt nữa bật cười, "... Đồng chí vất vả rồi!"

"Vì nhân dân phục vụ!"

Triệu Tấn Dương cười, "Tốt lắm."

A Dương nhảy bật vào ngực anh.

Triệu Tấn Dương hỏi: "Sau này A Dương muốn làm lính sao?"

"Không muốn."

"Thế muốn làm gì?"

Bỗng A Dương cười đầy thần bí, "Bố đoán xem."

Hứa Liên Nhã cũng bị cô bé thu hút, nói: "Nhà khoa học?"

Lắc đầu, "Không đúng."

Triệu Tấn Dương nhìn Hứa Liên Nhã, nói: "Làm nhà khoa học gì?"

Hứa Liên Nhã cười, "Đáp án tiêu chuẩn mà." Còn nói, "Vậy làm bác sĩ giống bà ngoại con?"

Lắc đầu.

Triệu Tấn Dương nói: "Làm thầy giáo giống ông ngoại con?"

Lại lắc đầu.

"Làm phi công giống chú nhỏ?"

Đầu lắc rất có tiết tấu, vẻ mặt đắc ý.

https://thuviensach.vn

"Hay là, làm bác sĩ thú y giống mẹ?"

"Còn lâu."

"Cái gì là "còn lâu" hả."

Hứa Liên Nhã khẽ đánh lên bắp đùi cô bé, A Dương cười né đi.

Triệu Tấn Dương không biết thế nào, "Không bán trái cây giống bố làm được."

A Dương cười hi hi một tiếng, rồi nghiêm túc nói: "Con muốn làm tài xế."

Triệu Tấn Dương: "..."

Hứa Liên Nhã: "..."

Hứa Liên Nhã kiên nhẫn hỏi: "Làm tài xế gì?"

"Thì là tài xế lái xe."

Triệu Tấn Dương hỏi: "Thế A Dương muốn lái xe gì?"

A Dương nhìn trần nhà, suy nghĩ một lúc, "Xe gì cũng được, ây da, thì là lái xe mà..."

Nhìn dáng vẻ của cô bé chỉ là muốn học kỹ năng biết lái xe, Hứa Liên Nhã và Triệu Tấn Dương nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý không vạch trần sự thật chỉ cần thi bằng lái là có thể đạt được "cái nghề mơ ước" này.

Triệu Tấn Dương cười hỏi: "Tại sao muốn làm tài xế?"

A Dương cười càng đắc ý hơn, quay đầu lại đưa một ngón tay ra chỉ vào má anh, nói ——

https://thuviensach.vn

"Bởi vì bố không lái xe được, nên con muốn lái xe cho bố đó."

- hết -

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25: Q.Chương 2 1
Chương 2
Chương 3

https://thuviensach.vn

Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36

https://thuviensach.vn

Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 71: Q.Chương 3 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 92 - Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn